Mircea Ordean

HAINELE ÎMPĂRATULUI

2014
Editura ....

Mircea Ordean

DINCOLO
DE HAINELE ÎMPĂRATULUI

București 2014

Partea I

Originalul satului

A pleca în depărtări. De tot.

Cineva scrie pe un site de munte:

> *“Am un prieten care a plecat pe 15 aprilie definitiv în Canada împreună cu soția și doi copii mici, în condițiile în care cîștiga aici în jur de 3000 de euro/lună. De ce? Îl citez din memorie: Pentru că nu mai suport să vad atîta nedreptate, hoție, minciună, mizerie, imbecilitate, excrocherie, lipsă de bun simt și respect etc., și pentru că nu vreau ca și copiii mei să aibă parte de toate astea. Acum cativa ani, cînd s-a hotărît să facă acest pas, l-am combatut. Eram ceva mai tanar și entuziast, aveam un optimism care s-a dovedit a fi nejustificat. Acum ii dau dreptate.... sincer, nu cred ca putem face mare lucru.*

Îs de felul meu leneș (categorie din care se recrutează și filozofii...). Pînă în Canada e drum lung, în kilometri, iar acolo se cere adaptare cît și muncă multă.

Nu-s în stare de asa ceva, imi văd lungul nasului…

Pe de altă parte, e comod să fugi de "nedreptate, hoție, minciună, mizerie, imbecilitate, excrocherie, lipsă de bun simț și respect". Asta poate oricine. Mai greu este să stai între ele și să nu te întinezi, iar totodată să descoperi lucrurile frumoase din acea lume. Care a dat pe Caragiale. Pentru mine, ca român, trebuie să fie al naibii de plictisitoare literatura canadiană…

Pînă a ne plînge de lumea noastră, dîmbovițeană, cîți am privit cu sufletul deschis un lujer de viță de vie, zilele astea, pe o stradă oarecare din centrul Gomorei bucureștene? Ori am încercat să simțim mediul – bun, rău – cu toată sensibilitatea posibilă?

Zic și eu...

Personalizări de instituţii şi nu numai

I

E o tendinţă la nivelul oficialităţilor, din 1990 încoace.

Dar hai s-o iau cu începutul, adică să asociez situaţiei cu pricina şi cauzele.

După Revoluţie, or fi picat ei comuniştii *oficiali*, dar hăţurile mari au rămas tot în mîna unei anumite generaţii. Una care nu mai spărgea nuci de masă – vezi bancuri deocheate cu nostalgia după detenţia în Gulag -, dar ţinea beton timona în vreme ce plîngea că-n scurtă vreme se va duce *Dincolo* (cei de la PNŢCD fură barim campioni la sportul ăsta, probabil vechi decît lumea...).

Deşi mulţi au lepădat doar părul (nu și năravul) *roşu*, să presupunem că soseau prima dată pe culmile executive ale societăţii româneşti. Cum nu avuseseră loc pînă atunci de cultul lui Ceauşescu, iar totodată pentru a se disocia de excesele Perioadei de Aur, aceşti bătrînei au purces să rearanjeze România, profitînd de faptul că tinerii momentului aveau energie şi atît.

Şi au zis acei seniori că e bine să repornească istoria siluită de comunişti taman din momentul tinereţii lor. Nu conta că se aflau în 1990, iar pe afară se practica altceva...

Un filon important al acestei tendinţe l-au reprezentat ţărăniştii, care au scos de la naftalină teorii a la "Nu risipiţi voturile", "Alegeri din 46 – rezultat pe dos" şi "Ce mare a fost Iuliu Maniu!".

Deşi abia ieşisem dintr-un cult al personalităţii, aceiaşi au clădit iute altă statuie: cea a lui Corneliu Coposu...

Apropo de cult al personalităţii, întreaga G.T.N. (*generaţie cu tîmple ninse*) revine la sistemul antebelic al personalizării de instituţii. Şcolile primesc nume de persoane, de pildă. Toate. Liceele (la facultăţi nu mai ţinea...). Parcuri. Plăci că în astă casă a locuit şi creat poetul – să zicem – Tancred Vasilescu.

Rău sînt, nu?

Totuși, hai să privim şi lucrurile și ca discipoli al lui Aristotel, cel doritor de adevăr cu orice preţ (pot găsi iute citate pe calapodul acesta în Biblie ori în zeci de clasici români…).

Nu o dată, persoanele semicanonizate astfel erau oameni ca toţi oamenii, căci dacă erau sfinţi ar fi stat la schit, cu ulcerul şi nevrozele carateristice vieţii perfecte. E ca la prezentarea recentă pe DVD a fotbalistului Dumitrache: nu poţi să-l faci erou şi să nu spui că a murit alcoolic... Ori poate nu pricep eu resorturile lui a face mai bun un popor prin minciună (sau barim omisiune) – tratament care merge și e necesar prin definiție copilului mititel...

Hai să acceptăm totuși așa ceva, că pe căi aspre (adică mincinoase) avansăm spre astre. Care este finalmente efectul? A crescut, după 20 de ani *Dumas*-ieni, stima românului pentru elite, pentru vîrfuri, pentru excelenţe? Păi nu prea simt.

Paranteză.

Între domeniile cu întors la 1940 a fost şi scrierea cu î din a şi *sunt*. Le aducea venerabililor academicieni aminte de juneţea lor cînd, cu Raşelica pe genunchi...

N-avură fraţii din calea Victoriei (aceiaşi care l-au proclamat la 1985 pe Nicolae Ceauşescu preşedinte de onoare al Academiei RSR!) nici o treabă cu cîţi bani mai face azi tragerea de la Rîm ori că astă sistemă nu a pătruns nici în vremea lor în păturile care animă, totuşi, limba română...

II

Legat nu de "Ces malades qui nous gouvernent" (*Acești bolnavi care ne conduc* – titlul unei faimoase cărţi), ci de aceste persoane foarte mature care ne conduc, la cîrmă avem azi o altă generaţie. Care-și are inevitabil nostalgiile ei, este drept că de data aceasta pe genunchi s-a aflat nu depravata Nahmanson (cea din *Craii de curte veche*), ci Ilenuţa tractorista.

Dl primar Onţanu din bucureșteanul Sector doi are marota (dincolo de cea a realegerii în post) istoriei. Bineînţeles aceea pe care a învăţat-o dînsul, nu mai spun la ce şcoală de partid... Statuia ţăranului revoltat de la Obor nu a fost dusă direct la retopit, ci în parcul delicat numit al *Florilor*, în cartierul cu tradiţie deloc seculară Pantelimon.

La fel precum nuca în perete a aterizat un Bălcescu mai mult decît famelic între ţîşnitorile fîntînii de la Rondul Izvorul Rece. Or fi fost prea mulţi reacţionari în jur (Pake, Ferdinand, Carol) pentru gîndirea unui ex activist comunist – aici îl înţeleg pe dl Onţanu –, dar ansamblul cu pricina arată ca naiba, vorba unui clasic în viață. Aruncaţi un ochi dacă nu mă credeţi. Același edil denotă un sentimentalism aparte pentru tunuri, piese de artilerie în preajma cărora e foarte posibil să-și fi petrecut tinerețea, de unde și dărnicia cu care le-a răspîndit prin aceleași oaze cu vedreață din sectorul pe care îl păstorește.

Tot generaţia cu pricina, avînd încă mîinile ferm pe manete, ţine şi la denumiri stradale precum Piaţa Muncii, bulevardul Lucreţiu Pătrăşcanu, staţiile de metrou 1 Mai, Republica, şamd.

Îi înţeleg.

E greu în tristeţea amurgului, chiar în posturi importante aflîndu-te...

Grija faţă de copii

Nimic mai înduoşător decît vorbele de acest gen, că ce echilibru îi aduc cuiva copiii, că aceştia-s unicul suport al vieţii personale şamd.

În practică, îi pocnim sau măcar ţipăm crunt la ei încă de pe la 3-4 ani (scenă azi, în faţa blocului meu de pe strada Avrig), le înlocuim terenurile de joacă de prin urbe cu parcări, ca să nu mai vorbesc de adevăratele furii pe care ni le rtezesc gusturile tinerilor (deşi nu demult furăm şi noi aşa ceva, bineînţeles iritaţi pe părinţi că nu ne înţeleg, că-s "babaci" etc.).

La o scară ceva mai mare se petrec lucrurile privind cetăţenii, de pildă ai Capitalei.

Există o butadă despre arhitecţi şi constructori, cum că orice petic de iarbă trebuie betonat, asfaltat etc. Nu din motive profesionale, ci... electorale, primarii Bucureştiului se întrec în a desfiinţa spaţii verzi, înlocuite cu alei şi bănci, locuri de joacă, plus accesorii care fac locurile şi mai plăcute.

Nu-s campion al ecologismului, dar totuşi cu multă mirare sesizez că nimeni (deja previzibilele excepţii nu mai contează) nu observă astă dispariţie a verdeţei. Nimănui nu pare să-i lipsească verdele acesteia din ochi. Altminteri comentăm cu foc cum e cu gaura în stratul de ozon, cum e cu poluarea, cu roşiile neecologice, cu astmul sigur datorat experienţelor atomice.

În context, îmi rămîne doar hazul de a aştepta, căci am apucat în decenii să sesizez *Regula Roţii* (care se întoarce[1]), campanii patriotice şi responsabile pentru repunerea spaţiului verde în limitele pe care le merită, eventual pe care le impune Uniunea Europeană, Viaţa ori Bunul Simţ.

Că asta va fi peste 10 ani sau 20, deja nu-mi mai bat capul...

Cuza Vodă și nu numai

I

Trec pe bucureșteana stradă Cuza Vodă, pe lîngă o biserică... La intrarea în curtea acestui lăcaș se află o placă, de unde aflăm că prin aste locuri veneau cîndva Vodă Cuza şi Doamna – la slujbă, se înţelege...

De felu-mi nu-mi place deloc să fiu prostit, ori măcar să mi se omită (mai mult sau mai puţin şmechereşte) o parte de adevăr. Ca atare, mai să întreb pe cineva de la biserică dacă are idee cît de sfînt era în realitate Cuza, la vremea cînd (pasămite) venea cu doamna aici. Era aşa de bisericos, că vieţuia cu altă femeie, Maria Obrenovici la nume, ba avea şi doi copii cu ea!

Pînă aici e OK. Însă realizez, intuiesc brusc faptul că omul bisericii căruia i-aş aduce în atenţie nedumerirea mea ar deveni teribil de agresiv... Nu va exploda totuși, pentru că îl opresc diverse...

II

Carte într-o bibliotecă să-i spunem particulară. Andrei Oțetea, 1945, despre Tudor Vladimirescu.

[1] Am observat că, odată cu picarea comunismului, cele mai favorizate anterior categorii profesionale au devenit cele mai nefericite: institute de cercetare, citadele industriale, poliţie, chiar SRI (păi unde mai e arbitrariul de altădată?!), vînzătoare băcănie, responsabili butelii etc. Similar va fi fost după 1948, cînd militarii și inginerii (ce să mai spun de simplul uvrier) au devenit mai demni de stimă socială decît avocații ori doctorii…

Că are file netăiate, asta e treaba celor care au ținut-o 60 de ani pe poliță, fără să-i intereseze o dezvirginare intelectuală.

Răsfoiesc opul. Bănuiam eu faptul că-n lucrări de specialitate, și stufoase, nu stilul șabloanelor voi întîlni.

Așa fu! Iar ignoranța mea anterioară a rămas cu gura căscată!

Aveam eu idee ca Tudor a avut legături cu Eteria grecească, iar asta consta nu neapărat în întîlniri bahice. Dar ca să întocmești Proclamația de la Padeș (aia cu "tagma jefuitorilor...") de fapt la București, în casa conspiratorilor, ba chiar să ți-o aranjeze altul, mai puțin *izaltat*, la asta nu ma așteptam... E vina mea însă, ca nu am cunoscut viața!...

Problema ar fi că, în anul de grație 2008, pot paria că manualele școlare, din clasele V-XII să spunem, o țin gaia-mațul tot pe eroismul lui Tudor (chit ca s-o fi renunțat la sîntagma lui Ceașcă, a Revolutiei pe para-eliberare națională pe care ar fi condus-o pandurul). Și se păstrează această cosmetizare întrucît ea pică bine boborului, iar totodată cade bine liderilor, care-ș văd supușii uniți, coagulați inclusiv în jurul a așa ceva...

A scrie istorie

Am dat ceva mai demult, pe net, de sărbatorirea unei academiciene, istoric de felu-i.

Pe nume Cornelia Bodea.

Recunosc, ma infurii din fleacuri, dar ce sentiment pot avea cînd vad productiile oamenilor astia, fie și numai pe doua pagini de Word?

Cineva spunea ca noroiul micimii umane există și spre vîrful muntelui social, numai că acolo-i poleit. Aș completa că îl poleiește gerul de altitudine, care în limbaj social reprezinta stapinire seaca de sine, scortzoshenie... Iar dincolo de ele... De la dnii academicieni romani nu am a ma astepta la prea multe... Da, suna aiurea, poate suna a invidie, a neputinta de a-i egala, dar imi mentin parerea. Fara indoiala nu e moda noua (a lor!). Cineva imi spunea ca s-a aflat la un moment dat în preajma patriarhului Miron Cristea. "Domne, mirosea a parfum ca dracu'!". Deci nimic din ce-i omenesc nu lipsea nici pe-atunci, acolo sus...

Aș fi avut pretenția de la domniile lor la mai puține pastile, gogoși, exagerări... Un om deștept nu are nevoie nici să primească, nici să folosească așsa ceva.

> *Nu voi vorbi nici un moment aici despre sarbatorită – spre rușinea mea aud prima dată de ea!*
> *Dar uite cum o vorbește crema inteligenței românești:*
> *"Din comunicările prezentate a reieșit CU LIMPEZIME că Doamna (cu majusculă, n. M.O.) Cornelia Bodea este un model al savantului..."*
> *Este formularea unei oarecare ce a alcatuit procesul verbal (fie și literar, spre presa) al intilnirii. Dar și un om cu scaun la cap, precum Alexandru Zub, ține în context s-o ia la vale... "A știut să-și îndeplinească admirabil misiunea, fără gînd la răsplată, fără amînari sterile", un exemplu de "pasiune și abnegație, însușiri subîntinse acelui credo profesional și civic care a făcut să se nască îndeobște creațiile notabile din istoriografia română".*
> *Șamd.*

Dați-mi voie să cred că cine așterne așa ceva deține o admirabilă știință a dedublării, în stare să scrie în paralel obiectiv cele ale meseriei sale – aceea de istoric. Îi acord prezumția aceasta, că poate face în paralel și o istorie la obiect. Căci altminteri, unde intervin epitetele excesive s-a dus naiba justețea afirmației!

Este un caz fericit, căci îndeobște alții nu au ce dedubla, cred din tot sufletul în afirmații precum următoarele: "Construită cu acribie de-a lungul a peste șase decenii, opera să denotă un sistem sistematic, riguros, disciplinat, care știe să exploateze pînă la capăt resursele documentației, reconstituind apoi cu migală

benedictină imaginea unei secvențe sau alta, pentru a le pune finalmente în slujba unei construcții istoriografice mai ample".

După cum se vede, Ceaușescu nu a murit (ca să nu spun Stalin…).

Te doare capul! (vezi restul, inclusiv zisele lui Șerban Papacostea)

Există, în mintea mea, alternative. Ar fi spiritul "Academia Cațavencu" (este o metaforă, privind pe cei cu probînd o inteligență reală și, totodată, nesupusă) ori acela al lui Andrei Pleșu.

Asemenea oameni se simt bine insa în mediul lor, între ei. Nu țin să urce în cutare for. Mai ales pentru că pe parcurs ar trebui să debiteze grețoșenii precum cele citate (ce-i drept, ar și primi, iar asta face bine egoului suferind!).

Ar trebui? Da, pentru ca majoritatea este departe de ce banuiesc aceia aflati în contact cu inteligenta – și care pot mirosi lesne exagerările, poveștile, o-mînă-spală-pe-alta. Este tacută, poate și ascunsă, iar à la longue își impune punctul de vedere. Asta inclusiv pentru ca lumea spălată de multe ori pleacă din țară, în vreme ce alții apucă drumul Coriolan Draganescu, trecînd iute la locurile calduțe... Bătrînețea, de multe ori, te silește și ea să devii conservator, să te feresti de zguduiri...

Î din i, î din a...

Daca tot i-am vorbit de bine pe academicienii României în materialul anterior, hai să imi dau cu părerea aici despre *î din a*, respectiv despre *sunt*.

O face un om care a primit cu entuziasm măsura din 1993 – scriam de pildă în primii pași cu "sânt" –, dar mi-a trecut iute, după lectura unor materiale de presa care m-au lamurit ce și cum.

Părerea mea.

Noi pînă la 1800 am vorbit liniștiti cu "sînt". În Secolul națiunilor însă, a trebuit să ne căutăm ceva de pus la butonieră. A ne fali cu originea latină fu o asemenea floare. Nu am construit băi, *feredeie* precum cei de pe Tibru, dar ni l-am tras pe *sunt*.

Uneori l-am tras și de păr, cum s-a întîmplat cînd nu se optase definitiv pentru reprezentarea lui î, puneam căciula pe ce vocală apucam, sînt se scria și "sunt" cu caciula pe u, citindu-se tot î...

Ce mai, dădea bine – mai ales ardelenilor.

Odată uniți cu Țara, în 1918, aceiași cărturari din Transilvania cam strîmbau din nas la contactul cu *Miticii*, drept care regățenii (ce le promiseseră marea cu sarea, pînă i-au adus sub guvernul de la București) le-au făcut o concesie sau alta. Una a fost acceptarea în 1932 (via Academie) a scrierii cu *î din a* (care ducea tot spre măreața Roma...) și *sunt*. Anti-*sunt*-istii și-au luat revanșa în 1953, ce-i drept avind ghinionul ca punctul lor de vedere să prindă bine și fraților ruși eliberatori. Cert este că, la momentul respectiv, lucrurile erau mai simple. Aveam un singur semn pentru î, dupa cum a fi reproducea exact vorbirea de pe stradă, populară – la o adică, aceea existentă între venirea romanilor și anul 1800.

După revoluție, a existat o puternică dorință de a reveni la scrierea cu î din a. Am înțeles destul de tîrziu de ce... Știam ca, dincolo de ruminația mintii cuiva, instinctul rămine foarte puternic, inclusiv în ce privește nestavilita nostalgie pentru vremurile cînd – iertata fie-mi expresia – bateai în masa și cu altceva decît cu ciocanul... S-a dezvoltat însă, în timp, și un sentiment de castă al carturarilor, al lumii cît de cît intelectuale. Iar

tipul de scriere reprezenta și o mică victorie a ei asupra plebei. Am senzația că acest lucru o mînă mai mult decît orice azi în lupta pentru menținerea particularității lingvistice în chestiune...

Caci ideea trasului de la Râm nu mai face doi bani azi (ori îmi scapa mie şi altor 200 de milioane...), cînd e mai bine să te tragi din Silicon Valley.

Altminteri, este de-a dreptul comic sa-l vezi pe un Alex. Ștefănescu justificînd vehement în tipărituri pe "sunt", iar la TV agrăirea să-i fie cu "sînt"!

Da, exista o categorie intelectuală care se îmbujorează cînd pronunță "sunt", și cred ca tocmai în ideea de care pomeneam, ca așa se dovedește mai cu moț decit plebea cea neșcolită și pronunțătoare de "sînt".

S-a ajuns finalmente la o scindare teribilă, într-un fel se vorbește pe stradă, într-un fel în mediile pasămite spălate, academice. Sînt curios ce-o fi în mintea celor care susțin *î din a*, iar după 20 ani de aplicare succesele în aplicare sînt, totuși, modeste... Soldate, între altele, cu vreun vorbitor care pășește decis în stilul oficial, pentru ca, la jumătatea frazei, să fi alunecat deja în formula care ii este mai familiară...

Faptul că președintele Traian Băsescu foloseste pe "sunt" (imitat realmente slugarnic de apropiați politic) mă lasă rece... Am avut deja ocazia să ma conving că iau în serios spusa Academiei de la 1993 tocmai tipii excesiv de disciplinați, incapabili să pună cîtuși de puțin sub semnul întrebării ceea ce li se livrează... Tocilarii, le-aș spune. Verificați!

Deseori, cînd observ generația ceva mai în vîrsta folosind pe *sunt*, stau și ma întreb cum ceilalți – mai tineri, respectiv 95% din total români – nu-i imită întru pronunțare. Chit că îl vede scris cam peste tot.

În primul rînd, am impresia ca alde contemporanii mei nu mai cad pe spate la ideea de latinitate. Totodată, au mai mult simț critic la ce li se livrează. Da, îl folosesc în scris, dar nu și în vorbirea curentă...

Nu trebuie uitat cum a fost reintrodus i din a în 1993...

Cu depunctare, dacă bietul elev îndraznea să scrie cum, de altfel, aceiași academicieni găsiseră potrivit vreme de 40 de ani... Cu campanii parșive de presă, numind decizia din 1954 drept act antiromânesc, sovietic deși în realitate lucrurile stătuseră altfel...

Religie, Dumnezeu

Metrou. Doamnă (30 ani?) citind din acele minibroşuri pioase, cît palma....

Nu am reuşit să am vreodată rezonanţă cu textele din categoria Biblie. Deşi am avut ceva momente în viaţa mea cînd mă simţeam în legătură cu Dumnezeu. Mai ales frumuseţea muntelui mă ducea cu gîndul la El... Oarecum amuzant, şi azi, cică ateu fiind, am momente la care gura mă ia pe dinainte pe coclauri, şi spun ca altădată: "Doamne, mulţam, frumos e!". Nu mă ambalez, nu mă reprim, ştiu că-s părţi din noi totuşi de capul lor... Dacă ele vor să mulţumească, păi le dau liber la semafor!... Sper să nu ajung precum lume monahală bună, să mă iau la bice de vreo scăpare…

Mă întorc la textele biblice.

Privind aglomerarea de vorbe mari de acolo, de adjective astronomice, mi-am adus aminte de Gustave LeBon. Pe care nu l-am citit, dar ştiu totuşi o teorie a lui, cum că o masă de oameni ajunge iute să acţioneze precum cel mai primitiv dintre componenţi. Aici, la textele bisericeşti, am impresia că ele se adresează celui mai slab cu duhul... Acela nu poate fi dat gata decît cu vorbe mari. Întrucît altfel nu văd de ce am avea un Dumnezeu atît de limitat, încît vorbe mari la adresa-i să-l facă mat, să aibă în general nevoie (ale Dumisale frustrări) de aşa "perii"... Aici i se atribuie clar atît o fire, cît şi gesturi apropiate/identice cu ale noastre. Nu ştiu cum de lume şlefuită continuă să spună că, Mamă!, ce text deştept e Biblia. Eu unul mă uit la el şi singura idee pe care mi-o trezeşte este aceea de îmbîcsală... Faptul că Steinhard şi alţii nu au mai putut (bineînţeles după perioada de dezmăţ din prima tinereţe...) de plăcerea Cărţii, aia îi priveşte...

Totodată, aici este un pic precum la Conu Leonida. Cînd ceva te împinge să cauţi alinare, înţelegere către Biblie, păi atunci şi nimica va ajunge să mişte...

Ce ne împinge spre religie, spre biblie şi Dumnezeu?

Păi nu aş spune nimic nou, doar că eu mă străduiesc să nu fug, pe cît posibil, în faţa Răului, a Insuportabilului (o fi psihanaliza de vină...). Căci toate nepriceputele din jur, toate fricile de ce ţi-ar putea întîmpla nu-s deloc uşor de dus, de suportat... În această situaţie, e tare uşor să admiţi că există careva Sus...

E hazos că doar într-o primă fază omul ţine să-i urmele perceptele Celui de Sus. În rest, face ce poate... O fi oare ca la români? El se face că ne protejează, noi mimăm că-i ascultăm Vrerea?

Personal, eu mă simt ceva mai liniştit de cînd s-a întîmplat să constat nema rezonanţă între mine şi El... Barim ştiu că sînt nevoit să mă uit la Rău (iar acesta nu e diavolul), ştiu că am de înfruntat, de suportat cutare sau cutare lucru. Bineînţeles, mai sînt destul de suportat, între care inevitabila boala finală (sau căderea de la 300 metri, la munte) şi trecerea unde s-o trece. Cred că, dacă nu fugi de ele, e loc de suportabil. Am început să pot accepta că Dincolo nu e nimic, că uite-aşa am apărut aiurea şi o să dispărem aiurea. Îmi accept micimea şi neştiinţa. Da, poate o fi sinistru Atunci (poate nu chiar aşa...), dar de ce să mă îmbăt cu apă rece că să vezi ce catralioane de ani o să vieţuiesc, eu şi celelalte sute de miliarde de oameni foşti şi viitori... Cum, vine Judecata de apoi şamd? Îndoi-m-aş! Adică a existat o clipă de viaţă terestră, pentru Întreprinderea cea Mare, vine un ceva judiciar, pune pe ăla acolo şi pe altul dincolo... Dar pe urmă? Iar aici, dacă ai un pic de minte, nu ai cum să nu miroşi povestea destul de grosolană a Bibliei. Adică simţi ideea de poveste, de *Nani, nani*... în toţi porii minţii şi ai sufletului.

Aici poate îl repet pe Teodor Mazilu, dar am senzaţia că dacă trăieşti din plin pe lumea asta (şi nu e vorba de făcut de cap din plin...), e ceva mai simplu la urmă...

*

„Citeam de curînd o istorie a Bizanţului – interesat mai degrabă de elenism, pentru nişte articole la serviciu. Eee, să vezi sport acolo!... După ce fraţii creştini fură năpăstuiţi de cutare și cutare împărat roman, păi odată ajunși religie oficială au avut grijă să fie și UNICĂ. Desfiinţarea Jocurilor Olimpice din Grecia se datorează tendinţei acesteia. În paralel, să te ţii luat de păr (la nu ştiu ce Conciliu la propriu!) cu ereziile. Stuchelile au ţinut scena mai tot timpul. Plebea nu se lăsa nici ea mai prejos. În Egipt, nu-ş ce nu le- a plăcut la episcop, hop l-au mătrăşit!... Iar astea-s chestii benigne, faţă de ocupaţiile de zi cu zi ale Inchiziţiei.

Toti lucrau în numele Sfintei Cruci, al Mîntuitorului.

N-am să pricep în veci de ce ăi de Sus stăteau tare pasivi la aşa îndeletniciri. Că veni vorba, mă uit deseori la epitetele practicate în scrierile bisericeşti. E interesant, pentru un ochi mai avizat, nu doar că Dumnezeu şi compania sînt trataţi ca nişte infantili bîzdîcoşi şi amatori de tămîieri verbale, dar şi faptul că în acele rînduri se practică în stil mare Hai să ne convingem noi pe noi. Altfel nu văd rostul vorbelor mari, Preafericita, Preasfînta şamd (să nu mai vorbesc de stupizenia apelativelor la mărimile clerului). Destul de complicat traiul alături de o mare majoritate a semenilor, convinsă de ceea ce ţie îţi sînt clar iureli, cît şi dornică să te urce în tramvai cînd nu ai chef.

Mai rău aici este că Acela de sus, dacă o exista, nu te-a înzestrat nici cu putinţa cameleonică de-a dreptul intrată în fibră de a nu lua în serios obiceiurile sociale (inclusiv cele bisericeşti). Adicătele oameni care merg la biserică, ce se declară creştini şi le au cu acestea mai puţin chiar decît subsemnatul. Eee, mie-mi lipseşte convenţionalitatea asta! Să faci de pildă nuntă mare (mă refer ca respectare de tradiţii), dar să nu ai vizibil mai nimic cu acele Percepte (chit că nu eşti nici din categoria criminalilor pioşi...). Mai să îi invidiez!

Despre nesimţire

Nu ştiu de ce îmi sare prost în urechi vorba asta, mai exact clamările: cutare e nesimţit; ne calcă legiuni de nesimţiţi; *ie* o nesimţire în ţara asta ce nu s-a pomenit... Şi mă irită, se pare, deoarece nu par să lanseze aşa vorbe oameni realmente la locul lor. Iar dacă unul mai de Doamne-ajută vorbeşte, de pildă, de preţuri nesimţite, mă străfulgeră cam imediat ideea că aşa o fi, cum spune el, dar nu văd de ce acele preţuri ar coborî doar pentru că le catalogăm noi aşa. Iar totodată, paaarcă nu-mi aduc aminte ca băiatul foarte fin în chestiune să se fi înhămat la vreo acţiune serioasă de aducere a boborului nost' pe calea obrazului subţire...

Zic şi eu...

Simt că acuza de nesimţire adusă cuiva (dincolo de o eventuală justeţe a fondului problemei) este şi un mare semn de neacceptare a realităţii.

Cum? Realitatea e prea sinistră pentru a nu o cataloga astfel? Se poate, dar întîiul gest serios în a o schimba pleacă, totuşi, de la o lua aşa cum este...

Mai degrabă mi-aş pune problema ce ne-a apucat pe noi subit, în *anii postrevoluţionari*, să ne plîngem de aşa ceva. Ce alt resort, de fapt, a clacat, iar cale de aparentă salvare este să ne plîngem de nesimţirea altuia?...

*

În copilăria mea, am apucat ideea de nesimțire umană prin jurul lui 1965. Simt că era o rămăşiţă a altor vremi – dar acum realizez că era tot semn al unei neputinţe, mai exact în faţa celor aduse de comunism... Era tot o floretă în faţa tancului, cînd eventual puteai să grijeşti de vreun Molotov – ce-i drept ăsta cam murdăreşte pe mîini şi riscă să strice tenul cu văpaia declanşată...

Fără să am pretenţia că am fost conectat cu toate simţurile sociale la fenomen, cam după 1975 vorba în chestiune a dispărut. Nici nu mai contează ce a înlocuit-o.

*

Nu am pretenţii de a fi parcurs fluvii de literatură românească ante 1965, dar nu îmi aduc aminte pe acolo de vorba asta. Pot să mă înşel, dar cel puţin în penelul descriptiv al lui George Călinescu (Enigma Otiliei, Bietul Ioanide) nu e.

*

Oare de ce nu folosim vorba neaoşă, în sensul că pune mai ferm punctul pe i: "Cutare e incorect", "Gestul cutare e o măgărie".

*

Cred că vorba folosită azi, "Cutare e nesimţit etc.", nu are legătură totuşi cu nesimţirea în sine. Sau barim cum o văd eu ori cum ar vedea-o un DEX, mai mult sau mai puţin clasic. Românul contemporan clamator de aşa ceva este îndeobşte urban şi are în vedere o acţiune, un om care îl agresează în vreun mod ori altul, iar în paralel îi crează ceva invidie, ceva frustrare la modul general. Cred că frustrarea vine din faptul că ar face şi el, cel lezat, acele lucruri – dar nu are curaj, nu are așa-numita *vînă*.

Am senzaţia că nesimţitul cu adevărat demn de acest nume este cel care nu naşte mari furii în jur. Pentru că, probabil, nu lezează nascisismul cuiva, vorba manualelor. Mă rog, aşa mi se pare mie...

Eram ieri într-o staţie de metrou. La un stativ pentru ziare gratuite "Ring", un cetăţean cu chef de lectură gratuită se grăbeşte bine disus să înşface un exemplar. Stupoare însă: cel dinaintea sa, avînd acelaşi scop, ia ultimul exemplar din cutie. Mai exact ULTIMELE DOUĂ. Nu că nu aruncă vreun ochi în jur să vadă dacă astfel privează pe careva din jur de gazetă, dar omul din construcţie nu are vreo treabă cu grija de altul...

Cel care mai ţipă asupra nesimţirii, cît şi "nesimţitul" au idee de un cod al nesimţirii, cu eventuale numeroase accepţiuni. Nenea pe care l-am pomenit, acela de la metrou, nu a intrat vreodată în contact cu ideea respectivă (cu atît mai puţin aceea de altruism). Asemenea exemplare simt că vin din zona ceva mai rurală (paradoxal, pînă şi lumpenproletarul este mai vaccinat decît el). După atitudinea respectivului, deduc că în mediul său echivalentul nesimţirii este acela de a intra în proprietatea cuiva, materială sau.Iar asemenea lucruri nu se tranşează prin braţe ridicate la cer, ci prin violenţă, fără vreo urmă de zîmbet. Probabil că nici de sadism. Este probabil nu neapărat România profundă, cît Omenirea profundă.

Deseori, este vina noastră că ne grăbim a ne da cu părerea asupra lumii fără să o fi cunoscut îndeajuns. Credeam că mă pricep la tipuri umane. În calitatea de şomer avută la un moment dat, am fost îndrumat la un centru de asistenţă socială, unde se DĂDEA categoriei mele o oarecare cantitate de alimente.

Oameni duri, chit că sub o pojghiţă de urbanitate. N-au treabă să-ţi arunce vreun zîmbet. Dispreţ, acreală. Cunoscusem funcţionarul de stat în oarece situaţii, însă acum constat că umblasem numai prin zone mai centrale ale oraşului. Aceia posedau dispeţul amploiatului de stat, dar ghiceai în spatele atitudinii şi ceva oboseală. Cei de ieri însă, cei din *strada Sălcetului*, sînt acri şi atît. Nu îmi par şi obosiţi. Iar eventualul lor sadism e tare nesărat.

Nu reuşesc să mi-i închipui făcînd glume, aici sau la domiciliul lor.

Însă o fi vina mea, că am meditat în decursul anilor la atîtea lucruri – nu şi la posibila existenţă a unui mediu social care lecuieşte într-atît de plăcerea de a trăi.

Sau, Dumnezeule (cel al ateilor...), trecerea sub Soare are infinit mai puţină tangenţă cu plăcerea de a trăi decît am bănui?!

De la una la alta

Fiul meu, de 9 ani, a luat în serios – ca oricine la etatea lui – ideea de ierbar, de chestii vegetale adunate la sugestia profesoarei. Adună de pildă frunze... Merge cu tat-su pe stradă, unde se opreşte brusc şi, cu entuziasm de invidiat, culege de jos frunze...

M-am antrenat şi eu întrucîtva în horă. De pildă, am ochit nişte frunze mari "cît cinci palme de om mare" (aşa i le-am descris, pentru a-l momi la o plimbare), în curtea unei biserici de pe Calea Victoriei, aceea de lîngă fosta Legaţie germană (unde s-a sinucis Killinger, ulterior Teatrul C. Tănase, azi statut incert).

Ca să-i fac drumul plăcut, am zis să-i arăt, venind de la metrou Victoriei, cutare clădire interesantă aici, cutare treabă nostimă dincolo. Eee, Academia Română era de neevitat la aşa prezentare. Da, domne, eu – liceanul seralist de altădată – mi-am fi dat cu părerea asupra onoratei Instituţiuni.

Aici începe însă o problemă. Care ţine de Marele inchizitor dostoievskian (a se vedea imediat ce anume) ori *Hainele împăratului*... Cît să-i spui şi adevăr şi cît să-i înfăţişezi idilic pe domnii de-acolo.

Mi-e greu să generalizez ce a observat un negativist ca mine în timp, dar hai să nu tac. Mi-amintesc desărbătorirea academiciencei cutare. Chestie de 2008 parcă. Măi frate, să vezi perii de-a dreptul greţoase ce-şi trăgeau nemuritorii unu' altuia! Nu ştiu ce j'dă mii de tomuri studiară aceştia la viaţa lor, dar despre penibil pare-se că nu fu vreunul... Başca faptul că experienţa lor în epoca Ceauşescu nu pare decît să le fi exacerbat acea glandă...

Mai citesc de curînd de vizita lui Delavrancea la Berlin, la nen’su Iancu. Poate ştiţi relatarea. Bineînţeles copiii studiază la şcoală "Bunicul", n-au idee de aiurelile Barbului, la bere sau apă chioară. Dacă veni vorba de

şcoală, dacă unul ca mine este acum atît de chitit şi nihilist, este că pe atunci au încercat unii (în familie, respectiv de la catedră) să mă prostească. Să-mi spună că împăratul nu e în chiloţi, ci în hlamidă.

Pe plan pur personal, am avut de curînd de-a face cu o doamnă, Georgeta Filitti la nume. Istoricească.

Dacă dai un search pe net, zici că e minunea UMANĂ a lumii. Eu am cunoscut-o mai personal şi afirm fără jenă de proces calomnie că e o scorpie cum rar s-a pomenit... Iar vorba asta e săracă...

Revin la fiu-meu...

Poate pedalînd prea mult pe experienţa de viaţă (cîtă e) a tătînelui său, nu i-aş recomanda să asude în direcţia lor. Simt eu că nu e o treabă să munceşti mult de tot (trec peste faptul că nici aşa nu ai garanţia *Fotelului*, căci intervin şi unele enumerate cîndva de Ştefan Gheorghidiu...).

Am senzaţia că vieţuind precum marii hardworkerşi cam uiţi de Tine (de fapt nu am spus eu primul că o anumită Groază îi cam mînă pe aceştia în viaţă). A fi atent la Matale nu e vreo garanţie a mierii pe lumea asta, dar în opinia mea cel puţin ai barim de-a face cu Răul cel mic...

P.S. Am o simpatie aparte pentru cel ce fu viceprezident al Academiei Române şi om de munte, Şerban Ţiţeica. Spre sfîrşitul vieţii aud că fuma mult. Or ăsta nu este totuşi, semn că te-ai afla pe un drum apropiat firii tale reale..

Pasămite macabre

S-a întîmplat să trec azi pe Calea Şerban Vodă, în dreptul Crematoriului.

Ce chestie! La 20 de ani eram oripilat, îngrozit de ideea morţii... Un amic mersese cîndva și mai spre seară în partea parcului Tineretului apropiată de Crematoriu... Ce crispare la mine, auzind despre situaţie (nici el nu fusese foarte dezinvolt...)!

De curînd am trecut pe lîngă stabilimentul în chestiune precum pe lîngă Curtea Constituţională (exemplu de instutuţie seacă, întru imagine la subsemnatul), deşi, dacă e să ne luăm după ideea populară, mai spre senectute te ia cu teamă de *Ceea ce te Aşteaptă*.

Bineînţeles că îţi cunoşti adevărata sensibilitate la delicatul subiect al Morţii doar cînd eşti nas în nas cu Ea (recunosc, la munte, de pildă, am devenit mult mai precaut). Aşa că parada de ce dezinvolt am trecut eu pe lîngă... poate fi mai şubredă decît aş vrea. Cred totuşi, că, mai ales dacă ţi s-a întîmplat să nu fii un om tare ataşat Realităţii, şi implicit Vieţii, cred că-ţi poţi fixa drept scop de... viaţă în ultima parte a existenţei o trecere cît mai interesantă spre moarte.

Că veni vorba, îmi trecu prin minte zilele trecute că ne spăriem grozav de moarte, de ale ei, de eternitatea ei şamd, dar nimeni nu tresare la ideea, la realitatea Nimicului din care vine persoana ce se naşte. Nimeni nu-şi bate capul cu asta. Nici măcar religia, ce altminteri face mare tam-tam de bau-baul la ce va fi după (şi în consecinţă trebe să fim cuminţi Aici). Despre ce a fost Înainte, linişte şi pace...

Sub Soare

Sîntem mai toţi îngroziţi cum e cu moartea, cum e dincolo şamd.

Nu am auzit însă pe nimeni să-şi bată capul şi angoasele cu ce fu, unde furăm pînă hodoronc-tronc ne-am ivit în burta mamei, ce făcurăm miliardele de ani, de infinitate de dinaintea ivirii noastre sub Soare. Cum, fu cu reîncarnare sau cu ştiu eu ce idei ale lui Dumnezeu? Hai să fim serioşi.

Mituri

Nu mai ţin minte dacă adolescenţă sau imediat după aceea căscam gura la vreunele. Cert este că pînă acum 2-3 zile, chiar trecut de o vîrstă... mai oprisem două. Andrei Pleşu şi Neagu Djuvara.

Ultimul acordă însă revistei "Ring" (cea distribuită gratuit la metrou bucureştean) un interviu.

Am toată înţelegerea pentru nonagenariatul istoricului. Dar parcă niște observații tot aș face asupra ideilor sale din amintitul interviu.

În primul rînd, a nu lua lucrurile cum sînt.

Dl Djuvara spune: "Dacă Băsescu va fi reales, e clar că românii au orbul găinilor". Omul nu-şi pune un moment problema că or şti acei conaţionali ce ştiu, dacă ar vota, simpatiza astfel.

Amestecîndu-mă şi eu aici în brînză, pot spune că – după o febră la începutul anilor 90 – am priceput că anumite pături sociale nu votează vreun Ion Iliescu pentru că-s idioate, ci pentru că ele îşi văd mai bine interesul (inclusiv acela al inimii) decît mine. Dl Neagu D. se pare că nu a învăţat treaba asta din studiul istoriei...

Tot pe acolo există și o altă învăţătură utilă: este bine ca după o anumită etate să eviţi a te produce public – deoarece poţi avea suprize... Respectiv să mînjeşti – mult sau puţin – ce ai realizat cu trudă pînă atunci. Cum spuneam, e plină istoria, veche sau recentă de aşa situaţiuni... NU O SPUN CU RĂUTATE, CI DOAR MĂ PROVOC SĂ NU PROCEDEZ AŞA, CÎND OI AJUNGE LA PENSIE...

Realmente mă uit la TV, să spunem, si-ş de-a dreptul îndurerat cum le face viaţa asta... Un Victor Surdu, aproape gîrbovit, este într-atît de înţepat de dorinţa de a evita angoasele vîrstei, încît se străduie cu orice preţ să fie băgat în seamă. Şi nu o face cu idei deştepte, căci epoca asta i s-a isprăvit probabil de multişor timp... Şi vin destui aşa... Un Horia Moculescu.

Iurie Darie are ceva asemănător, dar acolo bănuiesc a fi coada nevestei, de a fugi din cînd în cînd sub reflectoare. Habar nu am cum o fi la 80 de ani, dar nu bag mîna în foc că a fugi de angoasa puţinelor zile rămase e o soluţie...

Revin la d. Neagu Djuvara.

De acolo ("Dacă Băsescu va fi reales, e clar că românii au orbul găinilor") ai înţelege că cel intervievat nu este nici din categoria proştilor, nici a lichelelor. Nu spun că dl Djuvara este precum cel pe care îl zugrăveşte drept "minte cum respiră". Însă domnia să nu pare zguduit de faptul că ziarul "Ring" e o fiţuică de *basse éspèce,* moralmente. Chit că se laudă a fi "ziar de bun simţ". Între altele pentru că nu se jenează să facă trimitere în prima pagină unui material din interior pe a cărui latură stă scris discret: "Publicitate"... Doar un exemplu.

Cei drept, marile spirite se întovărăşesc... Alţii care se laudă cu bunul simţ, cu ce revoluţie vor face ei în numele acestuia sînt liderii PNL. Aceştia nu au nici o treabă că pereşedintele lor, pe afişe cît şi în viaţa de zi cu zi, posedă o aroganţă deloc vecină cu bunul simţ. Nici cei din preajma acestuia nu se omoară cu aceeași noţiune-capcană. Veţi întîlni, în context, prin gazetă articole pasămite independente în care se spune că alde Crin Antonescu a ajuns pe locul doi în sondaje. Ori că binomul Băsescu-Geoană e vinovat de crizaaaaa prin care trece ţară. Dnii Haşoti, Orban şi care or mai fi nu se împiedică de amănuntul că alde criza mondială tot s-ar fi năpustit asupra noastră, după cum mînă largă cu banii anul trecut a fost exact prezidentul lor de atunci, prim-ministrul Tăriceanu...

Sînt amănunte care îi scapă probabil dlui Djuvara.

Care-i liberal convins de fel, mai exact – ține să ne rpecizeze dumnealui – la a treia sau a patra generaţie pe lîngă Brătieni şi urmaşi.

Acum, dacă îmi bat capul un pic cu treaba asta, parcă ceva nu e în regulă… Eu cred că aderi la un curent politic pentru că îi simpatizezi, nu pentru că tata ori bunul a ţinut cu aceia... Ba chiar ar fi o laudă, dacă ai face

precum Tismăneanu ori Patapievici – adică să optezi în răspăr cu înaintașul din familie... Lumea însă vede invers la noi.

Dl Djuvara nu ia în seamă nici subiectivismul în afirmaţii pe care i-l conferă poziţia de apropiat al lui Crin Antonescu. Ca urmare, pe duşmani zboară oţet, iar pe ai-noştri apă de trandafiri...

Dispariţie Gh. Dinică. Altfel decît restul lumii

O fi vreo treabă din fragedă juneţe personală (accentuată în perioada Ceauşescu...), dar nu agreez vorbele mari fără acoperire.

Cînd moare cîte un actor, la noi lumea îşi pierde capul.

Aici, nimic nu e mai frumos decît să vezi – între altele cum e cu creştinismul real al românilor. Se sinucide Irinel Liciu (partenera de viaţă a lui Şt. Aug. Doinaş), păi se fac intervenţii la Patriarhie să fie îngropată creştineşte. Şi este. Iar asta pentru că noi am căzut nemaipomenit pe spate la povestea de dragoste (adică la ce nu am avut parte în viață noi…).

Acum.

Se duce Dinică.

Aa, dar mai bine iată postările subsemnatului în “Jurnalul Național”.

Dispariţia actorilor ne prilejuieşte, nouă românilor îndeosebi, manifestări de uluitoare subiectivitate. De ce ne face bine la suflet aşa ceva, cred că e un subiect bun de doctorat la Psihologie. În acelaşi timp, mi-a plăcut grozav jocul lui Dinică (nemaipomenitul, între alte roluri, Stănică Raţiu), dar permiteţi memoriei mele să fi reţinut că Maestrul nu a părut să se simtă anapoda în rolul ilegalistului din "Procesul Alb" ori făcînd excesiv de rahat legionarii în cîteva partituri personale. Ori pe Ştefănescu, negustorul de vinuri, ucis de comunişti pentru că s-a săltat dincolo de calapod.

Totodată.

Pe lumea asta am senzaţia că-i o adevărată problemă în a accepta moartea – a ta, a altora – ca pe un fapt natural. Vorbele mari acoperă însă, deseori, neputinţa noastră de a accepta aceasta... Mai stau şi mă mir... Toţi sînt oripilaţi că ne-am despărţit de... Nimeni nu-şi pune problema că însuşi G.D. nu pare să se fi obosit prea tare cu ideea vieţii sale, din moment ce, la 74 de ani, joacă de zor în telenovela "Aniela". O juca un Beligan la 90 de ani, dar asta se pare că nu o poate face oricine... Deci Dinică e primul care nu a avut grijă de viaţa lui!

M-am întrebat de la o vreme de ce o luăm razna astfel, şi asta faţă de actori – căci de pildă la vreun fotbalist (chit că adună mai mulţi oameni îndeobşte pe acele arene) nu e atît tapaj. Bineînţeles sînt scoase la înaintare şi aici vorbe mari – nu vă mai obosesc cu ele – dar trăiesc cu senzaţia că alde cheia întregii probleme vine din, hai să umflu şi eu vorbele, condiţia actorului.

Actorul este un om care se produce (nu discutăm aici cu ce preţ psihic sau de sănătate clasică) în faţa privirilor admirative ale unei săli, ale unei mulţimi de oameni. Ceva îmi spune mie că treaba asta reproduce condiţia de copilaş mic-mic, care-i în atenţia întregului univers.

În ce-l priveşte pe spectatorul extaziat de presaţia Maestrului cutare sau cutare, eu am impresia că el face ceea ce se numeşte o proiecţie, adică se pune inconştient pe sine în acel actor. Căci la o adică asta e dorinţa tuturor oamenilor, să regreseze în perioada aia în care lucrurile din jur, îmbătrînirea sau mai ştiu eu ce îi speriau infinit mai puţin decît în diferite etape ale maturităţii ori senectuţii.

Este o părere personală, posibil a fi afectată măcar în parte de acelaşi proces amintit, proiecţia.

P.S.

Mi s-a părut penibil Florin Piersic (cred că simpatia omului de rînd decurge tot dintr-o proiecţie, adică prestaţia acestuia inflamat-infantilă reprezintă *ce am vrea noi dar nu avem voie* ori nu sîntem dotaţi).

Şi ştiţi de ce?

Pentru că tot unul ca ăsta vine şi-mi vorbeşte mîine de patriotism, de morală, binele omenirii sau mai ştiu eu ce**.**

Nostimadă

Există niște reguli clare în *Soțietate*, mai mult sau mai puțin declarate.

Sentimentele de neacceptat acesteia se învălesc sub vorbe, atitudine care să le facă pasabile. Ia-uitați un exemplu.

Om care învîrți un pic condeiul, te irită succesul seriei Harry Potter. Poate îți cade prost și candoarea, succesul la mulți semeni al acelui personaj literar. Plus cel financiar al autoarei.

Nu poți spune însă toate acestea. Așa că reformulezi.

Iar un ziar pasămite serios pune sub reflectoare făcătura:

'VORBE CARE CONTEAZĂ

Ionel Crăciun, poet

Românul a inițiat în Spania o mișcare anti-Harry Potter bazată pe învățături sănătoase din filosofie, literatură și religie…'

Nici nu mă obosesc să caute acele felii dătătoare de viață spirituală. Căci pot bănui lesne în care categorie de platitudini se înscriu.

Că veni vorba, se află expuse zilele astea în stația de metrou Dristor 1 niște imagini cu biserici din București, însoțite inclusiv de niște citate biblice. M-am uitat lung la acele vorbe pasămite sfinte și le-am văzut doar ca pe niște aiureli. Și nici nu mă miră, cîtă vreme **ele au apărut la origine pentru mintea omului de rînd de acum 2000 şi ceva de ani**.

Între altele, este ideea de a proslăvi pe Cel de sus, pe care inițiatorii îl credeau probabil la fel de ahtiat după perii precum noi, situație repetată în cazul prezenței aurului în acel text.

Ai nevoie de religie cînd s-a nimerit să nu fii suficient de (realmente) educat, iar în paralel nu ești dispus să accepți durerile și necunoscutele sinistre ale existenței. Includ aici și nonexistența care o încadrează.

Teme

Are o vorbă Nae Gheorghidiu (personajul lui Camil Petrescu). "Primeam gazeta cutare, dar înveleam în ea ghetele trimise la reparat..."

Procedeu invers, găsesc ambalat ceva într-o pagină de Gazeta Sporturilor. Mai veche.

Acolo, titlu mare: "Cutare junior a călcat în picioare tricoul naționalei". Totul, în acel material, mi s-a părut însă o sinistră și lașă execuție!

Fondul principal al acelui gazetar fu eterna înclinație umană, manifestată de pildă la cazarmă, în frecatul altui seamăn, mai slab – iar asta doar pentru că asemănător fusesei tu tratat cîndva.

Acum, juniorul *X* este tratat ca o cîrpă cam de toți maturii. Gazetarul, în primul rînd, nu are onestitatea de a căuta și punctul de vedere al tînărului încriminat. Și merge pe ideea lui *Las că știm noi mai bine!* Mai ales că ținta întregului material este, vizibil, să dea o victimă plebei însetate de sînge, adicătele publicului, cititorilor.

Mie mi s-a părut aiurea ca un june să calce în picioare tricoul, asta după ce e introdus în minutul 60, iar finalmente declară destul de temperat: "*Eu nu vin aici să-mi pierd timpul, mai bine rămîn la club…".* La nervi, mai ales de trăit în mijlocul arenei, se debitează vorbe infinit mai dure...

Totul are loc pe fondul ideii de a juca la națională, în cazul de față cea de juniori. Maturii aici cad pe spate în fața onoarei de a fi convocați în echipa țărișoarei. Niciunul nu ia în seamă faptul că tinerii de sub bagheta lor ar putea judeca altfel. Cu atît mai puțin nu cercetează de ce văd lucrurile astfel unii dintre juniori. Nu, maturu' are orden, are tabu o idee – și de aici se rupe firul. Niciunul nu are curiozitatea să vadă cum de ajung niște puști – ce mie nu-mi par criminali (iar cine nu a comis fronde la vremea să să ridice primul piatra!) – să gîndească altfel. Cu atît mai puțin nu-și pune problema că un asemenea adolescent poate renunța foarte iute și senin la cetățenie... Și nu știi cînd te duci cu alde căciula în mînă la el... (Cîndva, Marius Lăcătuș – sabotat la națională de Mircea Lucescu pe motivul că e neam-prost – a arătat la Sevilla și nu numai care îi e valoarea...)

Am să încerc eu să cercetez puțin fenomenul. Ideea de patrie a fost vîrîtă cu anasîna în minți. Nu știu cît era la vreun 1916 sentiment înălțător și cît frică de Curtea Marțială.

Cert este că niște regimuri dictatoriale succesive și-au bătut într-atît joc de ideea de țară și de patrie, că îndeosebi tînărul născut direct în deschiderea Uniunii Europene nu mai ia în serios ideea. Mai ales că sub Carpați spectacolul este deprimant, atît în ce privește reprezentanții statului, cît și concetățenii propriu-ziși.

Potrivit unei elementare reguli de trei simplă, tînărul va judeca altfel decît predecesorii săi. *Aiasta nu se poate!,* își spun însă mai marii fotbalului românesc.

Am lăsat nițel mai la urmă un al doilea caz de frondă juniorească la naționala României. Adrian Stoian, de 18 ani dar jucînd la AS Roma, este atenționat de Miodrag Belodedici că-i cam individualist. Nu știu ce a spus exact Belo și pe ce ton, cert este că junele răspunde cu o obidă cît se poate de normală la acea vîrstă: *Și cînd joc bine mă certați?*

Aici, autorul articolului găsește de cuviință să pună și el o piatră de moară pe capul proaspătului major: fumează foarte mult. Nu știu cît de reală este spusa, dar este vizibil că nu pare să se fi rătăcit în zonă vreun psiholog pentru tineri, care să afle DE CE pipează (dacă e așa) tînărul...

Relatarea de mai sus merită și o altă precizare. Belodedici a crescut sub palmele adulților, ale celor mai mari. El declara cîndva într-un interviu că încasa lovituri de la fotbaliștii mai mari. În vorbele și comportamentul său există clar semne că le lua și în copilăria timpurie. E, unui asemenea om (altminteri îl stimez!) i se va părea inevitabil deplasată atitudinea junelui anului 2010.

Închei cu ideea că aici ființează și altă înclinație omenească, aceea de a cere altora ce nu facem noi. Uitați-vă pe stadioane și spuneți-mi ce poate învăța un tînăr de acolo.

Iar o contribuție în domeniu au și ziarele, gazetarii, care în goana după rating publicistic au încurajat din răsputeri fenomenul mitocăniei... După care, fariseic, se plîng revoltați și pretins căști de ea...

Babeș, Nemeș, Gavrilescu

Articol în "Adevărul", 28 decembrie 2009

I

"Liviu Babeş, Călin Nemeş, Gigi Gavrilescu, toţi şi-au luat viaţa şi s-au eliberat. Acum se luptă cu uitarea. "

Uf! Cum să pun problema?

Pică bine să prezentăm lucrurile eroic, dar nu o dată astfel ne îndepărtăm de adevăr.

Lucrurile merită ceva nuanţă – şi mă refer aici mai ales la Gigi Gavrilescu. Am fost cu el și alții la Grupul Independent pentru Democrație, iar mai apoi și la Alianţa Civică. Lucrurile în ce-l privesc au fost (în opinia mea) infinit mai... umane. Gigi a fost un om care a sperat o vreme, favorizat de istorie, că îşi va depăşi un destin proiectat nefericit. Cînd nu a mai rezistat (martie 1994) ideii că va trebui inevitabil să revină în cenuşiul insuportabil al vieţii sale, s-a sinucis.

Asta e părerea mea – şi îmi asum pietroaiele că întinez memoria şamd. Dar o fac pentru că prefer adevărul relatărilor pompoase.

II

Chestia asta cu dacă a meritat sau ba, dacă e degeaba sau nu – mi se par copilaresti.

Omul acela, Babeș, la momentul acela, a actionat cum a crezut mai bine, cum *nu-a-suportat*... mai bine. Idem cu "Degeaba 1989-2014".

Mie-mi place că toţi ne declarăm creştini, dar ne animă o trufie ce nu s-a văzut... Adică subsemnaţii dorim

Precum în visele personale, iar dacă nu-s așa, păi totu' e degeaba ori n-a meritat, vere!... Nici unul nu-şi pune problema că viaţa poate merge cum vrea ea – iar de cele mai multe ori chiar aşa o şi face, finalmente!

Preumblare

Pe un site cu simpatii creştine, cineva trece păcatele capitale.

Trec peste faptul că nu noi noi ne-am sădit glandele trimiţînd la aşa abateri, ci *Altcineva* -

nouă rămînîndu-ne doar lupta contra belelelor, într-o încercare etern ratată de a ne atinge umbra...

Umblet pe o vreme mohorîtă pe Calea Griviţei.

Intru la cimitirul Sfînta Vineri.

Reconfortează (ce bine că eu sînt viu!), dar am şi speranţa firavă că voi identifica mormîntul scriitorului Nestor Urechia, mare iubitor de Bucegi.

În mersu-mi pe latura sudică a pomenitului spaţiu nu găsesc ceea ce caut. Dar îmi aduc din plin aminte de trufia cea trecută în lista cu păcatele capitale. Să te ţii aici cavouri, care aproape ating înălţimea blocurilor de locuinţe din jur. Să vezi aici indivizi interesaţi de funcţii, înclusiv în dauna propriului prenume (monumentul Bagdasar este doar un exemplu). Alţii (de fapt, rubedenii acrite) vin cu sinistru de răutăcioasa pastilă: "*Ca voi am fost / Ca mine veţi fi...*"..

Vorbeam de un cavou cît toate zilele. Înălţimea cît ceriul nu-i împiedică pe animatori să treacă, spre creştetul construcţiei: "Nimic fără Dumnezeu!". Ultima lozincă apare şi pe alte monumente funerare. Am dramul de ştiinţă pentru a vedea în astă vorbă mare ceva conjunctural, legat de sloganul lui Carol I. Dacă ar fi trăit prin 1950-60, ar fi scris – pe o amenjajare inevitabil mai modestă (și fără cruce) – lozinca începînd cu "*Proletari...!*". Asta şi pentru că în preajmă se afla Mecca lui Ghiţă Dej, *Griviţa cea roşie*...

Mai sesizez că la 1896 (o ştiam totuşi de prin cărţi...) scriam cu î din i, în interiorul cuvintelor – deci nu e modă nouă şi stalinistă...

10 pentru România, ediţia 2009

Asta e, trebuie – pentru bunul mers al lucrurilor – şi cîte un copil/nebun la casa Omului. Ce-i drept, mă feresc să derapez spre un comportament acru, precum al adorabilului altminteri Paul Goma.

Nu am priceput în ce lăudabilă (şi reală!) calitate se aflau în sală dnii Victor Ciorbea şi Emil Constantinescu. Cred că e vorba de plăcerea noastră de a avea în preajmă oameni cu oarece notorietate – chestie care ne luminează finalmente şi pe noi... *"Lăudîndu-te pe tine..."*

Bineînţeles că nu voi fi unul să fac abstracţie de cele bune ale numiţilor ex-demnitari. Dar, trăgînd linie, primul pleacă de la palatul Victoria tare bosumflat de golul încasat de la adversari – între altele uitînd să revină la locul de muncă de la Primăria Capitalei, pentru care inclusiv eu îi acordasem votul... Apoi încurcă lucrurile prin muribundul PNŢCD (după 2000), pentru ca actualmente să-şi dea cu vădită ranchiună cu părerea pe la faimoasele Antene... Altminteri, dacă îi priveşti prim-planurile tv, Victor nu are vreo treabă cu penibilul – e gras şi frumos...

Emil Constantinescu a urmat oarecum o traiectorie asemănătoare. Iritat că *Structurile* i-au subtilizat fotoliul de lider regional, a dispărut în ceaţă în 2000, spre disperarea unor ţărănişti maeştri în vorbe mari, nu şi în cultivarea de personaje cu charismă (e şi greu să crească aşa ceva în umbra galbenă a unui Ionescu...). Că în urma unei asemenea ofuscări au ajuns oameni cu scaun la cap să-l voteze pe Ion Iliescu, aşa ceva nu pare să-i tulbure nopţile dlui Emil. Asemenea lui Ciorbea, şi Constantinescului îi cade prost la suflet astăzi un cetăţean pe nume Băsescu – ceea ce, la o adică, e un compliment pentru acesta din urmă... Doamne fereşte să ajungă vreodată a avea nevoie de periile celor precum E.C.!

Mi se pare că am mai scris pe acest blog despre fascinaţia pe care o are omul de rînd în faţa actorilor. Ba găsisem şi o explicaţie, pe cît mă duce mintea: noi ne proiectăm în locul celor lăudaţi cu atîta osîrdie, cei de pe scenă. Loc ce, la rîndu-i, ţine de dorinţa infantilă de a fi în atenţia amabilă a tuturor.

Pe trendul acesta ajung în top personaje *care de care mai...* Ajunge un Florin Piersic, căruia moderatorii nu izbutesc să-i mai taie macaroana logoreică. Dar publicul se recunoaște în cel ca el. Și un Cezărică mai dezinvolt din Șoseaua Sălaj ar proceda la fel, ajuns în fața refectoarelor.

Or, după neînsemnata mea opinie, mai trebuie ceva unui actor pentru a binemerita de la patrie. Este poziţia de lance spre nou, spre realmente mai bine. Ori barim de luptător împotriva măgăriei din societate. Mă uit la cei tămîiaţi în ultima vreme şi parcă nu văd aşa ceva. Dinică de pildă părea să doarmă bine noaptea la vremea cînd interpreta comunişti în "Procesul alb" ori făcea de rahat legionarii în seriile eternului Sergiu Nicolaescu. Un Radu Beligan a colaborat de asemenea la gros cu tovarășii, alde imoralitate uşor sesizată şi la un M. Albulescu, între mulţi alţii.

Olga Tudorache, aplaudată şi ea la gala "10 pentru România", nu a bătut nici ea recordul pe drumul înnoirilor fericite în societatea românească. Și-a făcut treaba ei, bine, și atît. Repet, nu contest priceperea lor actoricească ori arta de a-şi drămui înţelept existenţa, graţie căreia un Beligan joacă onorabil chiar şi la 91 de ani...

Am mai sesizat cu prilejul aceleiași emisiuni neştiinţa preşedintelui Academiei Române în ale persuasiunii. Omul citea monoton o ţidulă, cu discursul. Mă gîndesc ce naiba a înţelege auditoriul său de prin aule, dintr- un text reprodus monoton. Altminteri, probabil domnia să poate conferenţia prelung despre cum îşi va fi entuziasmat studenţii cutare distins matematician...

Dl Ion Diaconescu a fost declarat cu același prilej drept *Senior al politicii româneşti*.

Dacă admitem că subiectivismul e-n cele româneşti ce-au rîs, rîd și vor rîde la soare..., păi atunci putem merge liniştiţi la o bere. Sau... 10.

Dacă nu, păi hai să stăm drept şi să judecăm idem.

Dl Diaconescu este acela sub a cărui baghetă PNŢCD s-a făcut praf, urmare a unor manevre, gesturi ce numai inteligenţă nu au trădat. Tot dl. D. a acordat ulterior girul său unor personaje ce-au reuşit finalmente să

afunde şi mai în glodul penibilului onorabilul partid (care altminteri a cotit-o de la stînga la dreapta, în 1987, cu o dezinvoltură altminteri hulită azi la pedelişti...).

Că domnia să a suferit în puşcării (deşi nici partidul dsale nu fu mai clement pe la un 1933, de pildă, cu dușmanii), asta e clar şi de apreciat. Dar aşa ceva nu-i asigură automat un loc între oamenii de stat!

În paralel, mă uitam ce mare caz face o tabără peneţecedistă actuală de prezenţa alături de ei a SURORILOR dlui Coposu. Care vor fi avut cu activitatea concretă a partidului în chestiune cît am avut eu. Adică deloc.

Imaginaţi-vă un PSD făcînd pelerinaj la dna Nina, cîndva...

Lumea scrie despre Ion Iliescu

Că ne place sau ba, Ion Iliescu este un *tip*, vorba lui Constantin Bacalbaşa. Este un om care şi-a pus pecetea pe epoca să – şi dacă evident nu a ieşit tare bine, păi nu m-a oprit nimeni să mă bag în politică şi să fac altă Rumînie, mai brează.

La o adică, în paralel cu pietre în cap Bunicuţei (aviz: l-am înjurat grozav şi activ în 90- 91!), o privire spre noi şi nerealismele noastre nu ar strica. Căci e plină lumea de deştepţi clamînd: "1989-2009 – Degeaba", fără să mediteze vreo clipă dacă – pur şi simplu – noi toţi am fost doar martorii unei aritmetici elementare, aceea a lui 1 plus 1 egal 2. Condiţiile de sub Carpaţi, oamenii de acolo, apoi influenţa lumii celei largi au condus la ce sîntem. Cum, meritam noi mai mult și, implicit, era mai bine dacă pe Olt şi celelalte curgea miere sau măcar Frutti Fresh? O fi fost, dar asta nu ne-ar fi schimbat infantilismul – altminteri plastic tratat de Ion Creangă. În povestioara cu posmagii...

Generalul Nicolae Militaru

Toată lumea, zilele astea, îl face spion sovietic pe întîiul ministru al apărării postdecembrist, Nicolae Militaru.

Militaru ăsta nu o fi fost vreun sfînt, dar toţi dovedesc un stil tare chitit pe el – treabă despre care eu am citit prin cărţi că nu e o cale de aflare a adevărului... Asta ca principiu. Apoi, toată lumea o ţine gaia maţu că a fost spion sovietic. Pot ghici că acest infamant amănunt a fost stabilit de băieţii lui Ceaşcă, iar multă lume a luat de bună vorba. Căci instituţia ţapului ispăşitor, al tipului în care să dăm toţi şi cu mare curaj este şi va fi cît lumea.

O fi fost şpion bolşevic, dar produceţi, distinși domni, şi ceva probe! Daţi un facsimil, daţi măcar gogoşile unor securişti – în spatele cărora mai degrabă citesc oftica de a nu-l fi prins pe onorabilul, cum a fost şi cazul lui Pacepa...

PS

Grigore Cartianu este vîrf de lance al relatărilor recente despre Revoluţie.

Mie omul mi-e simpatic, dar este penibil, prin neputinţa lui de a lega două vorbe fără să lezeze timpanul fie şi nu chiar fin. Zău că n-am idee cum a ajuns redactor-şef la "Adevărul". pesemne am eu o problemă, dar tot nu pricep de ce e în stare un om cu asemenea tip de exprimare. Pariez că mintea nu-i e de filozof grec (măcar de l-ar fi imitat pe Demostene, cel tînăr...).

Pe lîngă astea, Grigore dă drept mari şi recente descoperiri ceea ce Alex Stoenescu a publicat de vreo patru ani, dacă nu mai bine. Ba le şi spune avînd pe istoric în acelaşi studio tv!

O fire asemănătoare probează şi Radu Moraru. Care mi-i de asemenea simpatic, dar şi el e ridicol de prompt în datul cu părerea ori întreruperea unor invitaţi vizibil mai destupaţi – în subiect şi nu numai – decît domnia sa.

Repet, altminteri îmi pare un băiat de gaşcă!

Şed şi mă mir...

I

Îmi cad ochii iar pe un material pompos numit "Confruntarea spirituală dintre Wurmbrand și Gafencu (din Memoriile lui Ioan Ianolide)"

Mai exact la două pasaje.

"In 1946 a avut loc o conferinta a confesiunilor din Romania, convocata de Ana Pauker, evreica și conducatoare a comunistilor. Atunci a luat cuvantul rabinul-sef Safran, care a acuzat pe crestini ca-i prigonesc pe evrei și a amenintat cu razbunarea, cautând în acelasi timp să nege dumnezeirea lui Hristos; ei, evreii, a spus Safran, sunt poporul ales! Crestinii prezenti acolo au înghetat de frica. Un mitropolit roman a vorbit ca să nu taca și a spus de toate, dar nu a îndraznit sa-L apere pe Hristos și nici pe romani. Catolicii au fost demni, dar retinuti. Protestantii au fost confuzi și oscilanti.
În sală se gasea și W., impreuna cu sotia sa, care i-a zis:
Tu trebuie sa-i spui rabinului adevarul. Cere deci cuvantul!
Cum și el era reprezentant al miscarii ecumenice, i s-a îngaduit să vorbeasca. A început prin a evoca originea să iudaica, apoi a marturisit cum a ajuns crestin, în fine a trecut la atac impotriva lui Safran și a pacatelor și necredintei poporului evreu, pe care le-a dezvaluit cum numai un evreu poate să o faca.
Voi sunteti vinovati! a strigat el. Pacatele voastre au urcat pana la cer. Voi urati, voi uneltiti, voi impilati, voi mintiti impotriva lui Hristos și a Bisericii Sale. Ati pierdut dreptul de popor ales prin uciderea lui Hristos și nu va ramane decat să va pocaiti și să va încrestinati! Căci Cel pe Care Il prigoniti este Cel vestit patriarhilor și prorocilor. În afara lui Hristos nu aveti mantuire!
Rabinul facea spume, Ana Pauker a dat ordin să fie întrerupta radiodifuzarea discursului. Sala aplauda frenetic. Adevarul iesise la lumina prin W.. Când a terminat cuvantarea era sleit, o putere mare iesise din el. Au venit ai lui și l-au scos pe o usa laturalnica, fiindca evreii il asteptau sa-l ucida."

Alta:

"Infruntarea
Intr-una din zile a fost adus la sanatoriu un evreu talmudist cocosat, foarte grav bolnav. Când a intrat în contact cu atmosfera din camera 4, ura lui impotriva crestinilor s-a dezlantuit violent:
Voi, crestinii, sunteti vinovati de pogromul impotriva evreilor. Ne vom razbuna dupa legea noastra!
I s-a raspuns:
Dimpotriva, crestinii sunt victimele directe sau indirecte ale evreilor. Evreii au ucis pe Hristos si-i prigonesc si-i ucid pe crestini ori de cate ori au ocazia în istorie, ca să ajunga ei însisi stapanii lumii. Dar lumea moderna nu poate accepta guvernarea unui neam strain care se considera Israel.
Noi suntem Israelul prin alegerea divina!
Israelul este haric, și nu nascut dintr-o anume semintie.
Voi sunteti antisemiti și prin asta nesocotiti legamantul dat de Dumnzeu poporului evreu!
Antisemit nu a fost Hristos, ci Iuda, Ana, Caiafa și poporul care a cerut rastignirea. Antisemiti nu sunt crestinii, ci evreii care lupta impotriva evidentei, căci ei stiu bine ca Hristos este Dumnezeu, dar prin Talmud și Cabala au rastalmacit învatatura revelata a Vechiului Testament. Ei se închina fie vitelului de aur impotriva Dumnezeului lui Moise, fie lui satana impotriva adevarului lui Hristos. Poporul evreu L-a dat pe Hristos, dar e incapabil sa-L urmeze, căci el însusi se considera Hristos – iata culmea demonismului la care a ajuns!
Crestinii au colaborat cu Hitler impotriva crestinilor! a strigat talmudistul.
Dar tot crestinii au fost marii martiri ai lagarelor naziste! De altfel, nazismul a fost un iudaism relativ." Şamd.

Te uiţi la relatările astea, nefiindu-ţi tare greu să vezi că nu au mare treabă cu realitatea. Cutărescu, bolnav rău, numai de discuţii înflăcărate nu stătea... Sau că Alexandru Şafran taman aia făcea la o conferinţă a cultelor – trata, şi încă prost, cel mai delicat subiect cu putinţă!

În paralel, stau şi mă întreb cum trebuie să fi fost tipul care a aşternut asemenea invenţii pe hîrtie. Şi-mi sare în minte ideea de delir, chit că nu cunosc exact definiţia de dicţionar.

Nu are nici o treabă cu realitatea, dar nici de penibil. E clar că era dat în mintea copiilor – auzi, "îl aşteptau evreii să-l ucidă". Astea-s vis de copil întîrziat cu temperatură!

Interesant este că o mulţime de invivizi dintr-o Dreaptă întîrziată chiar cad pe spate la notaţii precum cele ale acestui Ianolide. Dacă pomenitul autor mai poate fi înţeles, în delirul său, pricep deocamdată mai greu cum inşi mai tineri, pardon, pun botul la aşa aiureli.

Dincolo de toate, ajung încă o dată la vorba lui filosofului Alain: "Căutaţi acul!". Ce-l înţeapă de fapt pe un asemenea om?

Mie unuia îmi este vizibil că el are nevoie de confecționarea unei realități precum a covoarelor împînzite în copilărie cu soldați de plumb. Pe care să-i aranjeze după cum îi cere sufletul doritor să creadă că stăpînește lumea. Iar în paralel, izbind una de alta micile cătane, să-și descarce o agresivitate pe care nu a putut, nu poate lepăda altunderi…

II

Mă uitam şi la nişte vorbe atribuite lui Nae Ionescu, de către Mircea Vulcănescu.

Îmi recunosc oarece mărginire a minţii în a trata lucrurile, de la catedră, cum o făcea marele filosof interbelic. Dar nici nu pot să-mi pierd capul în faza frazei, a pretenţiei:

> *"El înfăţişa de pe atunci un creştinism aspru, asocial, orientat în întregime spre viaţa de dincolo, în care împărăţia lui Dumnezeu se realiza abia la sfîrşitul lumii, printr-un fel de catastrofă exhatologică a cosmosului întreg".*

Nu am cum să nu văd aici că tendința copilului (de a-și clădi din vorbe, din gînduri o realitate convenabilă sieși) animă și pe maturi. Care în plus vizează – în dorința unei poziții sociale superioare – a da gata mințile celor ca ei.

Altminteri, chit că nu-s vreun leu în cunoaşterea vieţii lui Nae Ionescu, nu mi se pare ca aceasta să se fi îngrijat tare de moarte, după cum nici vreun practicant cît de cît serios al creștinismului nu a fost. Dimpotrivă, enteresul şi iar **enteresul** pare să-i fi animat din plin gesturile.

Reticent iar în a mă da deștept, comparativ cu personajele în chestiune, îmi pun problema: ucenicii lui *Tata Noe* chiar nu miroseau dincolo de masca maestrului, chiar simţeau doar într-un plan, acela al jongleriei zice-se savante cu vorbele?

Iulia Tăbăcaru, bomba sexy

Pentru necunoscători: Iulia este prietena (iubita, amanta şamd) fotbalistului Cristi Tănase.

Lumea spune că e focoasă foc, motiv pentru care fotbalistul îşi consumă cam multă energie cu ea, în pat, cît şi prin stabilimente de noapte.

Doză de invidie cît cuprinde aici, la pomenita Lume – mascată pe cît se pricepe Ea mai bine: Iulia e urîtă, e femeie ușoară, cu IQ neînsemnat etc.

Într-adevăr, Iulia pare destul de săracă întru duh, chit că are nişte rotunjimi de apreciat. Sînt însă caracteristici pe care le posedă cam un sfert din femeile la vîrsta respectivă (20-22 ani).

Am senzaţia că multe exemplare masculine salivează mai mult sau mai puțin fățiș legat de domnișoara în cauză deoarece nu a avut de-a face în intimitate cu un asemenea tip uman.

Dacă ai avut de-a face cu adevărat cu o femeie frumoasă, cred că ţi-ai bifat liniștit domeniul (vorba lui Bregovici parcă, "mi-am rezolvat /ciudăţeniile/ erotice pînă la 20 de ani..."), nu ai de ce să cazi pe spate la vederea Iuliei. Se pare că marii masculi, de prin galerii şi redacţii, sînt însă mai puţin forţoşi / macho decît se laudă.

Dar nu ăsta este esenţialul.

Dacă îi priveşti pe cei doi – fotbalistul şi domnişoara – mai cu atenţie, descoperi, inerent, şi alte lucruri.

Cel mai la îndemînă este că nu au mai nimic unul pentru altul. E un fel de semnat condica, el pentru faimă masculină, ea probabil pentru bani, eventual reflectoare mediatice, sociale.

În context, se vede destul de clar că alde Cristi a avut probleme măricele cu duduile, i-au picat destul de rar – și acelea urîţele. Nu pentru că o fi fost vreun împiedicat (simt că era ceva prin gaşca satului, chiar dacă nu primul...), dar astea erau în zona sa. El însuşi posedînd o fizionomie rurală de toată frumuseţea.

Acum îşi rezolvă rămînerea în urmă la capitolul acela.

Interesant este că îşi alege o persoană cam în aceeaşi situaţie, cam din acelaşi mediu și căreia de curînd îi puse de asemenea Dumnezeu mîna în cap, sub forma unei ascensiuni fulminante (dacă alde căderea va fi la fel, doar ea se poate opune fenomenului – chit că nu mi se pare a poseda aşa însuşire...).

Cu un efort de imaginaţie minim pot să-mi închipui cum ar fi arătat ambii fără acea mînă divină, adică rămaşi în vatra satului.

Aparent culmea, ar fi optat pentru acelaşi timp uman.

Da, adică tot unul pentru care nu ar avea mare pornire din inimă. Mai exact li s-ar potrivi ranchiuna împotriva sexului opus.

(La Iulia treaba asta se vede clar, din stilul **allumeuse**, de a da gata bărbatul care a jignit-o prin indiferenţă cîndva, fie şi în copilărie...)

Mai e de notat şi comportamentul soacrei mari, mama lui Cristi.

Scrie undeva, într-o gazetă, că “Mama s-a îmbolnăvit *pe sistem nervos* (alţii spun că a ajuns şi la spital, n. M.O.), cand Cristi a fost prins făcîndu-și de cap în bar cu Iulia"

Aşa e în viaţă.

Deci persoana care îl ţinu din scurt pe Cristi, oferindu-i însă cam deloc afecţiune, e foarte mirată şi aferată (teatrul este lesne depistabil, totuşi!) că tînărul fiu a comis marea crimă de a poseda şi proba dezinvoltura vîrstei. Cîtă invidie e aici faţă de duduia care i-a suflat jucăria, e lesne de simţit. În acelaşi timp, doamna Tănase-mama pare să fi uitat cum a fost ea la 20 de ani. Nu bag mîna în foc cum că tatăl este cel focos (posibil...), dar la careva din părinţi a existat/există linia temperamentală pe care evoluează azi Cristi.

Mi-a atras atenţia lipsa de curaj a fratelui lui Cristi, la care la TV se jena să spună una sau alta... Ghiceşti uşor comandamentul *Aşa ceva nu se spune!,* cu completarea *Aşa ceva nu se face!* – ambele posibil de căpătîi în familia Tănase, unde nu ştiu dacă doamna Tănase conduce, dar oricum are un cuvînt greu de spus.

Şi de care Cristi a încercat să scape cum a putut.

Bineînţeles acum plăteşte mamei şi poliţa, nu doar neascultînd-o, dar amintindu-i prin frumuseţea Iuliei că s-a trecut, că s-a băbit...

E o ipoteză.

Campania "Drogurile strică tot"

Un panou măricel, în mai multe locuri ale Capitalei, ne asigură că "Drogurile strică tot!: sănătatea, viaţa, familia, cariera, voinţa, raţiunea, încrederea, prietenia...”

Alături, un măr injectat şi, pe cale de consecinţă, o parte din el stricată.

MAI RAR AŞA LIMBAJ DE LEMN, atîta primitivism întru tehnică persuasivă!...

Pariez că la origine se află un matur, (cît de cît) echilibrat. Pe care existenţa nu l-a intersectat vreodată cu întîmplări care să-l facă să-şi ia cîmpii plus "ierburile". Totodată, *Omul-cu-panoul* nu posedă minimul elasticitate în a se pune în locul ţintei....

Ca urmare, pe amatorul de droguri aşa vorbe măreţe îl lasă rece (la figurat)...

Iar pe un biped cît de cît logic îl cuprinde mirarea: Cum drogul îţi strică voinţa, cînd tocmai lipsa (pasămite) acesteia – a voinţei – duce la droguri?

Nici gînd să îşi pună totodată careva problema ce împinge un om să apeleze la droguri, la aşa compensaţii. Ce e în sufletul aceluia, cum e cu sperieturile care îl fac să fugă de viaţă...

Sătulul nu crede pe ăl flămînd, dar scoate broşuri cum e cu alimentaţia raţională...

Reviste de cultură

Cam după 1990 îmi venise să mă şlefuiesc niţel, ca un brav absolvent de liceu ce mă aflu. Citeam ce-mi cădea sub ochi. La loc de cinste: "Dilema", ""România literară", "22". Nu m-a ţinut decît nişte ani. Urmărindu-le apoi în mari salturi.

Le-am revăzut de curînd. Hotărît lucru, încep să fiu depăşit de ce se scrie acolo. Cam excesiv de savante pentru mintea mea 'a proastă. Ori nu mai am eu răbdarea cititului? Se poate.

Cred totuşi, fie şi din calitate de neica-nimeni, că ceva mai multă atenţie din partea autorilor de pe acolo de a nu eşua într-un turn de fildeş nu strică. Articolele, multe dintre ele mai exact, sînt destul de seci. Că le pricep eu sau ba, dar nici viaţă nu simţi în ele. O să-mi spuneţi că ce le trebuie lor viaţă, că e de ajuns să fie erudite. Din ce mai citesc şi eu dintre textele vechi, se pare că e nevoie de aşa ceva pentru a răzbi peste vremi. Zic asta şi pentru c-am observat inclusiv între războaie nişte savantlîcuri ce vor fi rupt gura tîrgului atunci, însă nu par să mai facă mulţi bani azi.

Da, are şi amatorul din mine o idee: ca un ceva să poată fi citit şi peste un interval mai măricel de timp...

Încă ceva.

Grafica revistelor cu pricina.

Eu aş înţelege mai greu cum un spirit fin nu-i încurcă ochii în designul majorităţii revistelor de cultură de la noi. De unde numai proporţie şi echilibru nu răsare privirii. Campioane par să fie "22" şi "România literară", dintre publicaţiile centrale, în vreme ce la nivel local tehnoredactarea ca-n curtea şcolii e la mare modă.

Repet, pricep greu cum poţi să fii un om al fineţii şi al nuanţei delicate, iar în paralel să te produci ori să citeşti asemenea hardughii grafice.

Răzleţe, 8 ianuarie 2010

I

Sînt notaţii aparent pe fugă, care mă duc cu mintea la Konstantin Tsatsos, filosoful şi politicianul grec de la jumătatea secolului trecut.

Cristi Chivu se lovi tare la cap, în şocul cu un alt fotbalist. La spital, ar fi spus că "se simte bine şi s-a rugat la Dumnezeu să fie bine".

Eu nu înţeleg ceva aici. Cu a mea minte care, dacă ne luăm după spusele majorităţii compatrioţilor, ar fi făcută tot de Dumnezeu…

Deci după belea te rogi la Prea Înaltul. Dar de ce nu ne punem problema unde fu Acelaşi în momentul în care ne dădurăm cap în cap cu altul, la propriu sau la figurat? Atunci nu mai veghează El la tot? Ori atunci efectuăm acţiuni pe care El nu le aprobă, şi d-aia se uită în altă parte?

II

Mai văd sumedenie de inşi (voi mai pomeni de ei) care-şi bat capul cu mîntuirea cea creștină. Cu ce-o să fie *după* moarte, în general. Alţii susțin ideea de reîncarnare.

Ambele țin de *exit*-ul din viață.

Asupra venitului pe lume se apleacă însă mult mai puțină lume...

III

Cred că mi-am tras în exces pumni în cap că-s un Gică Contra. Dincolo de eliberarea pe astă cale a unor frustrări pe care omul nu e suficient de înţelept să le verse şi altfel, am senzaţia că iritarea ălora ca mine ţine şi de credulitatea lor bazală. Eu, noi om fi fost învăţaţi că ce spun ăi mari, ce spun ceilalţi e chestie deşteaptă şi nu se cade să ne dăm noi, mucoşii mai deştepţi.

De aici iritarea cînd descoperi că împăratul e gol sau barim într-un maieu cu pete...

Pomeneam de curînd de un material, extras din *Memoriile* lui Ioan Ianolide, "Confruntarea spirituală dintre Wurmbrand şi Gafencu.

Pornind lectură asupră-i mi-am zis că pînă aici i-a fost uşurătății mele! Să vezi acolo cuvinte şlefuite de suferinţă, să vezi cercetări sufletești pe meleaguri unde păcătoși ca mine nu vor sosi în veci.

Aiurea! Să te ţii acolo copii mari, cît şi teribil de orgolioşi!

Aici sînt tentat să mă înfurii grozav pe aceia care îşi acoperă micimile sau turpitudinile (vorba lui Victor Eftimiu) sub masca religiozităţii, ba chiar a ideii că ce la doi paşi de sfinţenie sînt ei. Dar poate mai util ar fi să încerc să înţeleg ce anume îi trimite la aşa ceva.

Este drept că în materialul cu pricina e bine de separat ce or fi făcut în sine personajele, şi cum au fost trase apoi lucrurile din condei, de către acel Ioanide ori cei care vor fi semnalat acestuia una sau alta. Care autor, e necesar s-o spun din start, din topor şi incorect (adicătele cu dorinţă de a înşela, de a manipula cititorul).

Micile romane de aventuri pe care unii puberi le trec pe hîrtie la 12-13 ani mi se par mai mature decît rîndurile acestui I.I. Ceva asemănător mi-a trecut pe sub ochi acum vreo cincisprezece ani, la o editură, şi consta într-un romanţ de amor în proză, unde El şi Ea o duceau numai în certuri ţîfnoase şi împăcări febrile. Marile-mari personaje evocate de Ianolide fac la fel, cînd **se dau** sfinţi, cînd îs adolescenţi acri însă cu mari pretenţii:

"- Bine ai venit, trimisul Domnului! [...]
- Iată că mă întîmpină un înger al Domnului!"

La atari apelațiuni, eu, la debut de mileniu III barim, socot că am de-a face ori cu niște escroci, ori cu niște oameni duși cu pluta! Asta cînd nu-i ironie amicală la mijloc – ceea ce nu-i cazul, aici…

Bineînţeles că, între altele, aceiaşi propovăduiesc de zor celor ce au chef să-i asculte cum e cu smerenia şi cele asemenea...

Ceva asemănător am văzut la Petre Ţuţea.

Nu-s foarte priceput în ale vieţii şi ale scriselor, dar tare mi-i că în persoana acestuia avem de-a face cu un grandoman clasa I. De infantilitate, ce să mai spun (dacă nu cumva cele două noțiuni au origine comună)! Și măcar de-ar fi doar aceasta… Nici inteligența musceleanului nu mă dă gata, chit că la un moment dat i-a lăudat-o ditamai Emil Cioran. În schimb mi-e vădită la același multă fanfaronadă.

Este drept însă că *zecimi* (în sensul zeci), *sutimi* ori miimi de adulatori ai lui Țuțea îl declară împărat cu hainele pe el, inclusiv hlamida patriotismului.

O să spuneţi că mă dau io, un neica-nimeni, la un carele Titan ce-i mult mai destupat ca mine. Se poate, dar faptul că ai un cazan de regiment şi nu o marmită, ca alţii de rînd – asta nu te face imun la chilul de sare amară pe care tot matale îl verşi excesiv acolo...

Prima chestie care îl minează pe Ţuţea în fața oricărei minți sănătoase este, după opinia-mi, lipsa vreunui dram de îndoială în afirmaţii. Orice este sentinţă la el, inclusiv cele care se bat cap în cap cu altele. Probabil că este de notorietate vorba cu "Am făcut 14 ani de puşcărie pentru nu popor de tîmpiţi!", aflată la antipozi faţă de pretenţiile de iubitor nemaipomenit al mioriticilor. Bizare, în cazul unui om cu scaun la cap, sînt savantlîcurile de berărie, despre cum ar aranja de pildă el, Ţuţea, din doi timpi şi trei mişcări ţara asta...

Într-o primă fază, mă miră cum cască lumea gura la aşa ciudăţenii (recunosc, ce-i drept că există acolo şi sclipiri realmente interesante, ori barim o oglindă a unei epoci, a unui tip uman. Poate la 1988-89, cînd îl frecventau un Marian Munteanu ori un Ion Coja (sper că am reţinut bine!) avea hazul său, în deşertul idiot de ceauşism de atunci...

Apropo de Marian Munteanu.

Mi-l amintesc în toamna lui 1990, la Alianţa Civică, la sediul din strada Eremia Grigorescu. Fudul. Ce-i drept, poate aşa ceva se impune la marii lideri, gloata fiind senibilă pozitiv la aşa ceva, în ciuda pretenţiilor Ei de a fi tratată cu maxim respect.

Dar, din cîte ştiu, M.M. a avut înţelepciunea de a nu se expune ulterior mai mult decît fu cazul. A candidat el la 1992, alături de Virgil Măgureanu parcă, dar cine nu greşeşte? A mai apărut el la TV, legat de Piaţa Universităţii, dar nu-mi aduc aminte să fi spus trăznăi excesive.

Observ însă că, în paralel, o mulţime de oameni ce-mi păreau cu scaun la cap o iau după 20 de ani rău prin bălării.

Cu M. Munteanu, la A.C., umbla şi un adjunct al său de la Liga Studenţilor, Victor Roncea. Mă uit pe siteul de azi al acestuia (başca scrieri în răposata "Ziua") şi mă minunez cîtă fiere goală poate pune pe masă. Alţii căzură în naţionalism ieftin, de pildă unii din colegii subsemnatului de la Grupul Independent pentru Democraţie. Fraze mari (altfel riscă să nu însufleţească în direcţia dorită, probabil), tare sigure pe ele, în spatele cărora un autor e gata să înfiereze pe cei cu alte păreri decît el/ea. Şi privire tujur pe trecut, asta cînd nu se are în vedere bineînţeles prăpastia spre care ne trage un Occident păcătos şi diabolic.

În general – şi nu am pretenţia că sesizez eu primul ideea – este mare lucru să nu te retragi penibil din viața socială. Se pare însă că setea de notorietate, de a fi băgat în seamă/adulat – în lipsa cărei notorietăţi ceva în sufletul nostru, în viaţa noastră devine insuportabil – ne face orbi la un amănunt mititel. Construcţia noastră interioară graţie căreia avem un (oarece) succes la un moment dat, păi rareori e valabilă şi peste nişte ani.

Asta pentru că timpurile, ideile acestuia s-au schimbat, dar şi pentru că deseori nu poţi să te dai inflamat juvenil cînd ridurile şi multe altele te trădează din alt deceniu, dacă nu chiar veac...

Religii

Din ce s-a întîmplat să observ, cu mintea mea cea limitată, orice religie – cel puţin acelea ce riscă să intre în conflict cu o alta, şi nu cele din vreo insuliţă izolată – are reguli clare: să îi urmezi cît mai asiduu perceptele; să nu te îndoieşti de ea; să combaţi adversarul; să faci prozeliţi (de ce, nu comentez aici).

În acelaşi timp, natura omului – despre care nu ştiu să se fi ameliorat de la Adam încoace

are un talent grozav în a spune deseori una şi a face alta. De pildă a te declara creştin, dar a dovedi multă dezinvoltură în datul cu piatra..., între altele.

Ţuţea

Pînă la vîrsta asta am aflat că ăl de nu înghite (în sensul să agreeze mai mult sau mai puţin amabil) pe alţii, păi nu este nici el înghiţit de semeni.

Risc totuşi...

Nu am avut o părere teribilă despre Petre Ţuţea.

Mi s-a părut arogant, iar treaba asta nu îl punea neapărat în conflict cu fudulia subsemnatului, cît – am senzaţia asta – trăda totuşi uşurătate a gîndirii.

Am preferat fraza liniştită şi oarecum dubitativă a lui Cioran. Sau a unui Pleşu.

Mă recunosc în Ţuţea însă prin neputinţa (la mine ştiu sigur că e lene, cu tot cu rădăcinile ei...) de a trece pe hîrtie lucruri serioase. Asta dacă bineînţeles mi-ar trece vreunul prin minte...

Ţuţea mi-a venit în minte pornind de la un text de pe un blog oarecare.

> *”Afișând tupeul, nesimțirea grobiană și minciunile grosolane cu care noi Românii ne-am obișnuit din partea clase “noastre” politice, Ministrul de externe Titus Corlăţean, a invitat organizația NATO să își tragă o bază, două, permanente, pe teritoriul României.*
> *Dar pe noi când ne-ați întrebat dacă vrem asta, bey rahat mincinos, ei? Când a avut loc referendumul național privind aderarea la Uenato și alte structuri profund neprietenoase României, ale căror interese primare sunt cu totul altele decât pacea, prosperitatea și libertatea popoarelor?*
> *Târâți țara cu forța într-un conflict devastator cu Rusia târâturilor și o faceți fără a clipi din ochi, căci la o adică, voi și cu plozii voștri netrebnici, o ștergeți englezește pe aiurea, la studii sau la pensie, după caz – nu lipsa banilor este problema voastră, adunătură de hoți ordinari ce sunteți [...]*
> *După cum gândește și dorește cu adevărat România, noi ar trebui de fapt să părăsim NATO…”*

M-am uitat, l-am întors pe o parte şi pe alta...

Mă conving tot mai mult că alde credinţa şi invocarea lui Dumnezeu de către cineva este direct proporţională cu cantitatea de ghiavol din interiorul acelui om.

O asemenea scindare duce, între altele, la a vorbi de pildă despre smerenie, dar a o călca tu primul în picioare, curînd...

Ne-modestie. Pasămite

Mi se părură mie recent aiurea multe dintre scrisele lui Petre Ţuţea.

Ceva similar simţisem şi la Nicolae Steinhardt. Ăsta e mai ponderat, dar totuşi ceva nu-mi iese la socoteală la el. Pe de o parte este religios, pe de alta destul de pornit pe lumeşti, mai ales în ale judecăţilor umane. O să spuneţi că *Om ie şi el!...,* dar parcă totuşi pe un propovăduitor al dreptei, adevăratei şi nemaipomenitei credinţe l-aş dori mai înţelept.

(Alminteri condeiul, în sine, este de lăudat).

Mă mai miră la N.S. (dar e vina mea că nu înţeleg fenomenul, nu a lui) deschiderea la sumedenie de izvoare culturale/de viaţă, dar în contrast cu această diversitate el pune toate acele extrase în slujba unei dogme. Eu avusesem senzaţia că diversitatea lumii îţi incită mai degrabă mintea să analizeze pe toate părţile un lucru, cu inerentele rearanjări de opinii personale. Or Steinhardt rămîne ferm în a lua neschimbate zisele Bibliei.

Văd de curînd însă, fără ca subiectul să nu fie nou, cum sumedenie de persoane care rupeau (sens pozitiv!) în ale culturii şi spiritului au luat-o în paralel razna... Este vorba de anumiţi condeieri interbelici.

Despre care un Eugen Ionescu (citat de Zigu Ornea în *Anii treizeci. Extrema dreaptă românească*) scrie:

> *"Generaţia «Criterion», fudula, «tânăra generaţie» de acum cincisprezece sau zece ani s-a descompus, a pierit. Niciunul din noi nu avem încă patruzeci de ani şi suntem sfârşiţi. […] Noi am fost nişte bezmetici, nişte nenorociţi, în ceea ce mă priveşte nu-mi pot reproşa că am fost fascist. Dar lucrul acesta se poate reproşa aproape tuturor celorlalţi. M. Sebastian îşi păstrase o minte lucidă şi o omenie autentică. Ce păcat că nu mai este. Cioran e aici, exilat. Admite că a greşit, în tinereţe, mi-e greu să-l iert. A venit sau vine zilele astea Mircea Eliade: pentru el totul e pierdut de vreme ce «a învins comunismul». Ăsta e un mare vinovat. Dar şi el, şi Cioran, şi imbecilul de Noica, şi grasul Vulcănescu, şi atâţia alţii (Haig Acterian, M. Polihroniade) sunt victimele odiosului defunct Nae Ionescu. Dacă nu era Nae Ionescu (sau dacă nu se certa cu regele) am fi avut, astăzi, o generaţie de conducători valoroasă, între 35 şi 40 de ani. Din cauza lui toţi au devenit reacţionari. Al doilea vinovat este Eliade: la un moment dat era să adopte o poziţie de stânga. Sunt de atunci cincisprezece ani. Haig Acterian, Polihroniade fuseseră comunişti. Au murit din cauza prostiei lor şi încăpăţânării. Eliade a antrenat şi el o parte din «colegii de generaţie» şi tot tineretul intelectual. Nae Ionescu, Mircea Eliade au fost îngrozitor de ascultaţi. Ce era dacă ăştia erau maeştri buni. Pe lângă ei, Crainic nu contează. Din cauza lui Nae Ionescu, Haig Acterian şi Polihroniade au murit. Iar prostul din topor, Costin Deleanu şi poetul Horia Stamatu sunt fugari în Europa (o să-i vedem în Franţa într-o bună zi), ca şi Eliade, ca şi Cioran, ca şi Amzăr. Iar ceilalţi imbecilizaţi sunt inutilizabili: licheaua Paul Sterian (e încă în Turcia?), buhăitul Vulcănescu, imbecilul de Cantacuzino, fudulul, prostul, grandilocventul Dan Botta, afectatul, ipocritul Constantin Noica, secătura Petru Manoliu..." (Scrisoare a lui Eugen Ionescu către Tudor Vianu din 19 septembrie 1945. Scrisori către Tudor Vianu, vol. I, ediţie de Vlad Alexandrescu, Editura Minerva, 1994.)*

Stai şi-ţi pui problema aici dacă meditaţiunile metafizice, la care zeci şi sute de mii de inşi comuni pot cădea pe spate, fac doi bani în faţa umorilor – şi le numesc aici fără sens negativ. În faţa a ceva din noi care ne duce vijelios şi precum nişte coji neputincioase de nucă.

Întrebarea e un pic retorică, deoarece conştientul nostru reprezintă, mi s-a spus, doar un mărinimos 1% din întreg psihicul uman... Inclusiv la persoane foarte culte.

Ce-i drept, la nivelul în care pun eu lucrurile apar în replică voci precum: *Da' matale ce-ai scris făcut valoros, bre? Să le socoti doar opera, nu lumeştile*... (vezi Arghezi şi oftica lui pe medici de top precum Bagdasar) *Nu e bine să-i prezentăm corect, deoarece soţietatea asta are nevoie de mituri*...:

„În 1939, o sciatică extrem de dureroasă, refractară la orice tratament, l-a ţintuit pe Arghezi la pat, reducîndu-l, desfigurîndu-l somatic şi scufundîndu-l într-o disperare finală. Suferinţa îl împuţinase: ajunsese piele şi os […] L-au examinat toate somităţile medicale […]*Dimitrie Bagdasar l-a îngrijit cu o fidelitate fără nume, cu o iubire şi o răspundere vrednice de medicul ideal, dar verdictul a trezit în Arghezi reacţii feroce. Nu l-a iertat nici la moarte, nici după moarte, căci ilustrul neurochirurg avea să moară cu mult înaintea poetului.*
Toţi se aşteptau să moară... Arghezi însă şi-a revenit spectacular la un moment dat, nu a mai avut dureri, a ieşit din marasm. Revenirea – care se va dovedi a nu fi fost vindecare – a coincis cu o injecţie misterioasă făcută de doctorul D. Grigoriu-Argeş […]
După ieşirea din infern, a urmat răfuiala poetului cu doctorii, în epitete pe care satira, filipica ori diatriba nu mai dovedeau să le încapă. O iatrofobie obsesivă îl năpădea progresiv cu igrasia ei otrăvită: ,,...m-au văzut şi revăzut 42 de dobitoace medicale" sau […] *„suferinţa a mai mare n-a venit de la boală, ci de la medici" etc., pentru ca la moartea, în 1946, a profesorului Dimitrie Bagdasar să-şi încheie necrologul cu urarea, imorală pe cît de impudică, dar nesurprinzătoare la Arghezi: «Fie-i ţărîna uşoară şi parfumată»... ” (C.D. Zeletin, în revista România Literară, nr. 50/2001).*

Bineînţeles că am şi eu o problemă, de a mă fi procopsit din experienţele primei copilării cu un dor de ne-respect *Autoritatea*.

Dar să ne hotărîm: ori vrem Adevăr, ş-atunci acţionăm ca atare, ori...

Ha-ha, mi se va spune, ăsta e idealism de doi lei! Păi *e* pline, nene, cimitirele de gînditori ca matale! De unde concluzia că, pentru a supravieţui, lumea trebuie să facă mare caz de Adevăr, dar deseori să îl încalce cu sau fără seninătate.

Daaaa? Ok. Tot e bine c-o ştim şi pe asta.

P.S.

Dintre interbelici, îmi place de multişor Eugen Ionescu (iar în citatul de mai sus există firmații discutabile). Recunosc că n-am citit prea tare opera lui postbelică. Am lipsa asta. Însă realizez că el, care a rezistat cîntecelor de sirenă din anii 20 şi 30, a fost incontestabil mai inteligent decît sumedenie de condeie lăudate atunci şi acum de Dreapta românească.

Nu întîmplător a şi ajuns mai departe decît cogenerii verzi.

O să ziceţi că fu pe jumătate evreu, dar se ştiu că în plasa naţionalismului de verdeaţă au căzut destui dintr-aceştia...

Ţuţea again

Repet din start ce mai spusei şi în ocazia precedentă: e posibil s-am vreun *partis-pris* cu nea Petrică, vreo boală că el avu ş-are faimă, că era înconjurat la bătrîneţe de fani. Mai cetii cîte ceva de ale amicului şi iar îmi sări în ochi aroganţa. Sau cum i-ar spune religioşii precum Ţuţea, trufia.

Or trăiesc cu senzaţiunea că – în așa caz – e greu să concubinezi în paralel şi cu sănătoasă îndoială în ce-ţi priveşte faptele şi afirmaţiile.

“Noi, românii am inventat aviaţia, cu Vuia. Primul aparat care s-a ridicat de la sol antigravitaţional e în muzeul aviaţiei din Paris. Am cerut să ni-l dea înapoi, dar ne-au dat o copie pentru că Vuia l-a construit cu industria franceză. Vlaicu a făcut şi el un avion cu mijloacele de la Arsenal; două roate de tun, chestii d-astea. Şi atât a fost de genial că, la un concurs de viteză la Viena, a ieşit întâiul. Când a vrut să se ducă pe Câmpia Libertăţii la Blaj a căzut în Prahova. Este primul aviator din istorie care a survolat o armată. Când românii i-au atacat pe bulgari – şi i-au bătut fulger – a survolat acolo. Bulgarii ziceau că epasăre, săracii nu mai văzuseră. Când a căzut în Prahova – se spune, vă spun şi eu ce-am auzit – Caragiale se afla la Capşa şi a început să plângă...” ("Între Dumnezeu şi neamul meu", 1992)

Dumnezeu, neam, un *Om între ele*… – cu toatele însele doar vorbe, care profită de înclinația noastră pentru asemenea înalte și sublime cîrje în viață. Căci în practică Ţuțea aici se îmbată pe sine și îi prostește în paralel pe doritorii de protecții hiperînalte. Bătaia zice-se fulger aplicată bulgarilor a avut niște dedesubturi mai complexe (trec peste faptul că ne-a ieșit pe ochi peste un sfert de veac!), după e imposibil ca marele Ion Luca să fi jelit la moartea lui Vlaicu, din simplul motiv că murise de un an…

La nenumăratele aiureli ale lui Ţuţea cade pe spate o armată de admiratori extaziaţi, care îţi spun de pildă cît de unitară era gîndirea Maestrului... Mă uit totodată uluit la ce scrie un Marian Munteanu, în 1992 chiar: "Ca să te numeri printre ucenicii săi trebuia să îndeplineşti, de fapt, o singură şi grea condiţie: să fii român. Şi, pe cât se poate, **român absolut**."

Deci puteai să fii farsor, (pardon) idiot – gata, aveai intrare liberă! Totul era să te dovedeşti în rezonanţă cu perlele Magistrului, căci pot paria că în aceasta consta examenul de patriotism!

Nu am idee dacă a dezvoltat cineva ideea țuțiană de *român absolut*, dar eu unul văd în ea doar un mijloc de extaziat suporterii. Pariez că, de-ai fi solicitat detalii, erai privit una-două secunde cu atenție mefientă, apoi rrromânul părăsea locul, nu înainte de a te acuza că nu simți românește, că ești vîndut cutărei puteri / cutărui cult religios șamd.

Pe de altă parte. Dacă plasezi vorba *absolut* lîngă ceva, deja l-ai scos din categoria entităților cuantificabile și, implicit, discutabile.

A face din vorbe…

Totodată.

Eu nu văd unde e marea iubire a lui Ţuţea pentru poporul român. Este o pretenţie dintre acelea cosmice care îţi permit clădirea un oarecare confort interior – alte surse lipsindu-ţi probabil.

Acum fie vorba între noi, ăştia mai nepricepuţi... Iubirea e o treabă care se cam leagă cu ura (a se întreba un psiholog serios al anului 2010), prin urmare e bine să ne jucăm ponderat cu ideea.

> **P.S.**
> Probabil că bulgarii nu mai văzuseră avion, dar nu aş vorbi totuşi de funie în casa spînzuratului... Radu Ţiţeica scrie, în *Memoriile* sale nepublicate: "...*Soldaţii teleormăneni concentraţi în 1915 în zona Buşteniului nu văzuseră niciodată munţi şi era aproape comic să-i auzi pe mirîndu-se: «Oare cine i-a făcut, a lăsat drum pentru a urca sus?» [...] Alţii credeau că munţii au fost vopsiţi pe cine ştie ce fond. Nu e, deci, de mirare că, cu toată vitejia lor, asemenea apărători ai munţilor prahoveni au fost handicapaţi în luptă cu trupele alpine austriace sau germane..."*

Conu Costică Argetoianu

Am descoperit pe net o fotografie a lui Constantin Argetoianu în închisoare (avea aproape 80 de ani).

Nu ştiu dacă e dureroasă – eu totuşi nu am trecut prin experienţele sinistre ale omului din imagine -, cît un semnal de ce poate oferi viaţa.

Nu sînt adeptul ideii că ne-a bătut Dumnezeu...

Viaţa ne duce cam cum vrea ea, iar construcţia iniţială – dincolo de ce afirmă puitorii de sarcini în spatele altora – nu ne-o facem singuri. Nea Costică s-a născut cum s-a născut, nu a avut de optat între a fi un cinic de pomină şi un Ladima (teoretic, la extrema opusă cinicului se află călugărul – sfînt de nu s-a pomenit –, dar am îndoieli că aşa ceva şi Yeti există în realitate...).

Deci Argetoianu are cam toate pînzele în spate pînă la al doilea război mondial. Nici atunci un blam din partea mareşalului Anteonescu nu-l înnegurează tare.

Iese ca nou în 1944, dar capacitatea lui de a înghiţi orice broască rîioasă a politicii, respectiv de a călca orice principiu în picioare îl privează de sănătoasele cucuie ale pragului de sus. Această capacitate – de mult succes în alte vremi – şi nu neapărat mînia divină îl fac să se întoarcă la 1946 din edenica Elveţie. Probabil că şi roza (adică un oarece grad de scle-...) l-au făcut să ia în serios, după cum se spune, posibilitatea unui post de viceprim-ministru. În guvernul Groza, a se citi al lui Vîşinski, a se citi al lui Stalin.

Aici îmi dau cu părerea că dacă posezi vreodată minte, e sănătos să nu te crezi scutit de gafe cît toate zilele. Căci mintea, sufletul funcţionează deseori după reguli care nu dau socoteală raţiunii. Cele Două ne trag deseori iluzii de nerezistat, din care ne trezim deseori numai după șocul loviturilor...

Arestat în mai 1950, fără îndoială a suferit crunt în puşcărie. De ce simt însă că pînă în pragul morţii nu a realizat totuşi serios ce i se întîmplă? Au avut mulţi căderi de la extaz la agonie în acei ani, dar am impresia că nicăieri ecartul nu a fost mai mare decît la cel numit *boierul din Breasta Doljului*.

Ion Iliescu

Să-l țină Dumnezeu încă mulți ani, spre folosul PSD, dar tot mai des în minte imi trece un lucru. Cum va fi cînd va pleca dintre noi dl Iliescu. Mai exact, cum va trata masa bucureștenilor, de pildă, o piață botezată inevitabil cu numele său? Este drept că peste numele lui Vasile Milea ori Lucrețiu Pătrășcanu curajoșii și obiectivii bucureșteni nu au aruncat cu smoală, dar ramine interesant cum vor reacționa la ideea unui bulevard ori a unei șosele cu numele *Ion Iliescu*. Este un caz aparte, în condițiile în care un Alexandru Bârladeanu, de pildă, a fost trecut discret în uitare, poate spre norocul sau.

Mai exact susţinătorii curentului numit îndeobşte postcomunist/fesenist par să fi fost sancţionaţi de istorie (care, nu? iubeşte doar învingătorii...). O fi tăiat şi spînzurat el, Silviu Brucan, la un moment dat (vezi 26 decembrie 1989), dar inconştientul colectiv, în plutirea-i peste anumite valuri ale prezentului, îl respinge astăzi. Idem un Dan Marţian şi alţii.

Texte bisericeşti

I

În aşteptarea metroului, privesc afişele (de pe coloanele staţiei Dristor 1) cu poze interioare din biserici, plus ceva text.

Cîtă vreme, între altele, există sute de credinţe pe lumea asta, care de care mai convinsă că ea reprezintă *Dreapta Cale* – am îndoieli că taman asta ortodoxă e Aleasa...

Mă uit pe citatele din Scriptură de pe acele afişe.

Am senzaţia că-s făcute intenţionat sucite... Iar de aici impresia că un text cu pretenţie de sfinţenie trebuie să fie arhaic întru stil, să vorbească în dodii şi să-i fie atribuit un caracter sacru. În lipsa vreunuia din aceste reazeme, construcţia cedează. Dacă vorbeşte direct, clar, se apropie prea tare de lumea momentului. Primul *inter pares* este însă ideea de sfinţenie. Fără ea nimic nu funcţionează. Este şi motivul pentru care un credincios va fugi ca de naiba să comenteze textele, ideile lui dragi cu unul care nu crede în ele …

De bine ce am scris astea, îmi cad ochii pe blogul unui cetăţean cu care, altminteri, am combătut comunismul în Piaţa Universităţii (adică după ce a căzut), tare demult...:

“Domnul meu (nu e vorba de mine! n. M.O.), *v-ați exclus din Biserica lui Dumnezeu prin împărtășirea unei învățaturi străine de duhul Creștinismului, și prin urmare între noi nu poate exista dialog. Nu-mi vorbiți mie despre Dumnezeu, căci eu îl știu, deoarece L-am văzut! Dvs. Vorbiți despre ceea ce nu știti, vorbiți după mintea dvs., așa cum vă pricepeți, și că orice lucru omenesc făcut fără smerenie e lipsit de consistență și trăinicie în sine. Nu avem ce discuta despre Dumnezeu. Pot discuta despre El, de la egal la egal, decât cu cu cei care L-au văzut ca și mine. Pot asculta pe/de cei care îmi sunt superiori d.p.d.v. duhovnicesc, așa cum sunt marii duhovnici și sfinți ai creștinătății. Dar pot asculta și pe/de baba jegoasă pe picioare ce obisnuiește să se roage în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului. Așa cum bine știți, dvs. nu faceți parte din nici o astfel de categorie, deoarece sunteți prea plin de învățătură ratacită și rătăcitoare căreia v-ați înrobit!“*

Omul nu are nici o treabă că realitatea ar putea fi altfel decît în convingerile lui, iar în același timp dă de toți pereții cu altfel-gînditorul.

II

Citeam de curînd un text inflamat la adresa unei piese de teatru a Alinei Mungiu, "Evangheliştii".
Între altele, se spune acolo că piesa este o *provocare*, respectiv *strecoară îndoiala în sufletele credincioşilor*.

Nostim demers!
Deci de vină nu este acela cu credinţa şubredă, ci acela care îi zgîlţîie construcţia.

În ce priveşte ideea de *provocare*, mirosisem încă de la proces Ceauşescu cum că ceva nu e în regulă cu ea...
Păi de cînd lumea un altul se străduie să ne irite, reacţia noastră aiurea servindu-i finalmente lui. Dar asta nu e vina aceluia, ci a mea! Între altele, pentru că nu am învăţat din experienţe asemănătoare din trecut... Că veni vorba, nu-mi dau seama dacă expresia asta, "provocare" este una interbelică. Comuniştii ştiu clar că o foloseau atunci: "provocare a Siguranţei", "provocatori strecuraţi printre noi" etc.
Oricum ar fi, nu pare să se fi demodat de tot.

Gică Contra

Un octogenar, pe ultima pagină a unui cotidian de seară, se declară dezamăgit de stricăciunea morală din aste vremuri. Nu spune care e celălalt termen al comparaţiei; s-o referi la cele de dinaintea apariţiei lui Adam şi Eva. Care fură morali şi nu prea, cîtă vreme Divinul le spuse să nu consumi mărul, iar ei... Iar de la ivirea sub soare a lui Cain şi Abel, ce să mai zici...
Octogenarul cu pricina, cîndva fotbalist la copiii Ripensiei Timişoara, am impresia că se referă cu oarece senină nostalgie la perioada interbelică. După opinia subsemnatului, judecă exclusiv în funcţie de trebuinţele sale sufleteşti (ar fi primul?). Care-s alea? Păi în faţa dinconfortului în creştere pe care îl aduce anii bătrîneţii (cînd nu mai ţine să ocoleşti o angoasă existentă altminteri de la naştere), omul se îmbată cu ideea că necazurile vin de la aiureala în care a intrat în timp lumea, de la degradarea morală cu pricina – a se citi neputință fizică de a mai reacționa agresiv – între altele. Nu are cum să afirme, să simtă că la fel fu de fapt şi

altădată – ar fi insuportabil de admis că întreaga existenţă proprie, şi implicit umană, trece printr-un sinistru tărîm al Insuportabilului...

Aşa că rezolvă lucrurile făcînd afirmaţia cu pricina, că s-ar fi degradat ale moralităţii, cam de cînd solfegia dînsul serenade şi pînă azi.

Eu am îndoieli că furăm tare mai morali între războaie, chit că epoca cu pricina îmi fu foarte simpatică şi îmi mai e. Pe atunci, rege moral foc era unu' Carol II. Ţara nu făcea excepţie, era şi ea suficient de morală cît să îi ia în serios acestuia năzbîtiile, să se înscrie într-un aiurea Front al Renaşterii Naţionale să închidă ochii la asasinatele ordonate de *Voievodul Culturii*.

Nu ştiu ce morală o fi domnit totodată pe vremea părinţilor lui Carol II, amatori între altele de adulter. Ambii. Bineînţeles, în ţara moralei desăvîrşite aşa ceva nu se spunea în şcoli, biserici. Acolo unu' era *Întregitorul*, altul (de fapt, alta) *Mama răniţilor* ori genitoare a numeroase odrasle care de care – pasămite – mai la locul ei...

Părere

Radu Călin Cristea are un articol frumos în "Adevărul", şi anume Revoluţia mea (22 decembrie 2009). Îţi provoacă o emoţie aparte, în sine, finalul, cu o interesantă idee despre riscul personal în Decembrie 1989.

Rămîn totuşi cu o mică mirare, dînd bineînţeles drept autorului de a vedea lucrurile cu doreşte el:

“...Lângă o reprezentanţă TAROM de pe Ştirbei Vodă, colţ cu Calea Victoriei. Schimburi violente de focuri trase de la ultimul etaj al Hotelului „Athenee Palace" („închiriat" de Securitate, la fel ca alte puncte strategice din jurul C.C.) şi din aripa dinspre Ştirbei Vodă a Muzeului Naţional de Artă. Am întâlnit mai mulţi prieteni, între care şi pe poetul Nicolae Prelipceanu.
Eram ca sub un cer apropiat şi luminos. Luminos de la trasoare şi nu numai. Am stat câteva secunde cu acel curcubeu uriaş deasupra capului. Nu-mi păsa de nimic. Dacă aş fi avansat câţiva paşi aş fi fost făcut terci. Am stat totuşi locului. Acum, după 20 de ani, cred că am greşit. Puteam muri nu de moarte eroică, nu asta voiam. Puteam muri de o moarte fluturească, zbătându-mă uşor şi tupilându-mă apoi într-o nişă a neantului, într-un viitor care m-ar fi scutit de mine şi de ţara mea din ultimii ani. Adică de îndurarea unui prezent unde curcubeele nu mai există. Nici măcar acelea – definitiv purificatoare – de gloanţe. Şi nu numai."

Ideea asta cu lucrurile ieşite dramatic altfel decît vrem am sesizat-o şi la alţii. Mi-am şi dat cu părerea pe acest blog, dar să fiu iertat de revin aici.

Nu pricep cum lume cu scaun la cap altminteri, ancorată în realitate (sau poate tocmai de aceea, sportul cu pricina ajungînd finalmente să obosească, să lezeze profund?) – nu acceptă lucrurile.

Că ele nu au ieşit cum vrurăm noi. Cum am visat noi într-o epocă (cea de dinainte de 1989) cînd lucrurile- s la lumina zilei că ne aflam în stare infantilă, aproape indiferent de vîrstă, cînd visam marea cu sarea, rîuri cu lapte, lacuri cu miere etc.

Puţină lume realizează că speranţele legate de un tărîm – al lumii mioritice şi necomuniste – pe care totuşi nu-l cunoşteam erau vînare de vînt, adică aveau şanse minime să fie apropiate unei eventuale realităţi.

Mai toţi scheaună azi că lucrurile sînt aiurea, fără să vadă că poziţia lor este a copchilului dîndu-se cu fundul de pămînt, pentru că – între altele – soarele răsare dintr-o anumită direcţie, şi nu de unde ar prinde mai bine viselor sale necoapte...

Cu sau fără Dumnezeu...

Andrei Pleşu scrie, recent, în "Adevărul", despre *frică*. Condei minunat, ca întotdeauna. Încheie cu: "O singură frică pare să fi dispărut cu totul din lumea noastră: frica de Dumnezeu, în care trăiau, nu de mult, înaintaşii noştri. Iar când frica de Dumnezeu dispare, toate celelalte frici, mici şi mari, invadează scena în devălmăşie."

Nu aş fi de acord aici cu autorul la ideea că din lumea noastră a dispărut frica de Dumnezeu. În care ar fi trăit înaintaşii noştri.

Nu ştiu de ce mă bîntuie de la o vreme ideea că, aşa cum România comunistă a prilejuit întîlnirea în eter a lui I.V. Stalin cu I.L. Caragiale, lumea întreagă poate fi pusă sub faldul ideilor din *Marele Inchizitor* dostoievskian, plus Hainele împăratului a lui Hans Christian Andersen. Adică există lucruri care nu se spun, căci nu dau bine / ar fi mai rău în soţietatea omenească fără ele.

Nu cred că – acum mai puţină sau mai multă vreme – lumea avea legătură mai amplă cu Dumnezeu. Ori, dacă avea, poseda una bazată pe... frică. Îi era teamă de molima ce-l păştea, de război, de arbitrariul semenilor etc. Fiara din noi va fi fost aceeaşi cu cea de azi.

Altminteri nu porneau războaie devastatoare sub lozinci cît se poate de... drăceşti, mai exact ce aveau nimic în comun cu vorbele mari și afișate ale Bibliei.

Este drept că pentru a cerceta ce şi cum fu e necesar să renunţi la nişte lozinci, la nişte idei comode. Între care aceea că altădată fu mai cu moţ, şi deci numai azi e pe lume o aiureală insuportabilă – de care avurăm noi ghinionul a o întîlni.

Dl Pleşu mai stabileşte în citatul de aici o succesiune a lucrurilor: dispare Dumnezeu, apar fricile.

Or, deseori se poate să apară fricile, şi abia apoi – simţindu-te deasupra capului cam fără ceva ocrotitor şi aducătoriu de sens în acest balamuc – să ajungi a renunţa la Dumnezeu.

Cîtă luciditate...

...*atîta suferinţă*, scria cineva.

Sînt conştient de la un timp de aşa-numita România profundă. O credeam ceva mai departe de drumurile mele, dar se pare că m-am înşelat...

Merg astăzi la un cerc turistic.

Un domn cu o vîrstă incredibilă (în sensul bun) vorbeşte despre excursia grupului său la Cluj. Teatru, cultură, statui...

A lui Matei Corvin.

Omul nostru e patriot, cei din sală, în majoritate, aşişderea. Niciunul nu realizează că stîlcesc numele marelui român (care altminteri cred că era puţin interesat de un aşa amănunt): *Matia*. Ci doi sfinţi sînt diferiți, înţeleg de la cunoscători ai calendarului ortodox. Apoi, vedem pe Sfîntul Gheorghe, care omoară (în instantaneu de fapt luptă) balaurul. Pricep mai greu aici. Ori e balaur şi e poveste (căci nu am idee să existe aşa ceva, după cum nu-s semne că specia s-a stins între timp), ori religia are o problemă, vehiculînd asemenea întîmplări.

Lumea nu-şi bate capul cu aşa ceva. Există o convenţie tacită, am impresia, de a nu-ţi bate capul cu aşa ceva. Iar cine încalcă regula, este luat la vizor. Ceva à la *Hainele împăratului*. Cine vede că acolo lipsesc nişte haine, o logică, e luat la ochi ca voitoriu de a strica *Ceva*-ul în care ne legănăm noi toţi.

Culmea este că oameni precum aceştia sînt şi foarte chitiţi împotriva a ceea ce ar fi stricări ale credinţei. "Eşti păcătos, domne, îţi trădezi credinţa neamului în care ai crescut, care ţi-a fost lăsat moştenire pentru a-l duce mai departe şamd".

La acelaşi cerc turistic.

Proiecţie (puţin spus amatoricească) despre un stătuleţ din Nepal, cu religie budistă. După o scurtă pauză, ajunge pe ecran ceva despre China.

Cu cîteva ore înainte, un domn un pic trecut de 50 de ani îmi vorbea aproape extaziat despre aceeaşi ţară, unde se asamblează produse Sonny şi Apple, între multe altele...

Că moda asta, a Chinei, a debutat sub Carpaţi de ceva decenii – păi o ştiam. Mă întreb brusc acum ce naiba căutăm noi brusc cu interesul la temple budiste, la festivaluri de izgonire a diavolului...

Sîntem creştini, nu? Sau aşa ne lăudăm, aşa ne trecem pe la recensăminte, din astă calitate ne revoltăm împotriva a cine ştie ce obiceiuri necurate vin – să zicem – dinspre Amsterdam şi Munchen. Dar nu am auzit deloc să vină cineva să prezinte diapozitive despre mînăstiri de prin Italia, să spunem. Ori Irlanda. Sau Germania, că doar Papa Benedict nu a ţîşnit din nenant.

Am senzaţia că există un mic complex al românului faţă de Occident, motiv pentru care îşi îndreaptă ochii sufletului spre locuri unde inevitabile comparaţii nu-şi au totuşi locul.

Credinţă. Raportul ei cu psihanaliza.

După a mea opinie, psihanaliza ESTE ABSOLUT OPUSĂ CREDINŢEI.

Ultimul lucru pe care l-ar spune credinţa în vreun Dumnezeu este "Umblă acolo...". Căci ce iese de acolo se înscrie perfect în ideea de drăcovenie. De fruct al Diavolului.

Dar.

Matematic lucrurile se verifică aici perfect.

Ai o fiinţă umană cu bune şi rele. Cu divine şi diavoleşti (o spun metaforic, nu religios). Căci aşa va fi fost obligatoriu să fie constituit omul – cel care a trăit, sute de mii de ani, în sălbăticie... În societatea modernă însă, partea care nu convine acesteia din urmă a fost blamată.

În interiorul omului nu este însă ca într-o curte, de unde iei bălegarul şi, hop, ai eliberat locul de neplăcute. În suflet lucrurile nu dispar, chiar dacă o dorim noi şi 14.000 de înţelepţi ne sînt alături în demers. Pur şi simplu se duc la un beci, deseori fără să mai avem idee nici noi, în timp, că stau păstrate acolo.

La beciul cu pricina, al fiarelor pasămite rele şi înlănţuite, ajunge psihanaliza. Înlesnind ieşirea sau barim gestionarea acestora.

Ieşirea lor nu este deloc dumnezeiască, mai ales că nici de această dată nu se pune problema uciderii lor, ci al adaptării noastre, a individului, cu Ele. Iar după ce ai apucat să le scoţi de acolo şi să rămîi viu oi întreg la cap, am senzaţia că nimic nu te mai sperie pe lumea asta.

Iar religia se bazează pe treaba asta, pe Teamă. Teama de moarte, de Lume de Apoi – între altele...

Îh!...

S-a întîmplat să pic, cîndva, la primul meu examen şcolar. Măcar prin faptul că, posedînd dioptrii măricele, m-am înscris la examen la o şcoală profesională de electronică. Prin toamnă nu mai ştiu cum am făcut că m-am trezit fără coledzi, motiv pentru care familia a mijlocit să intru ca ucenic la Uzina 23 August (Malaxa).

În următorii doi ani, pînă mi-am mai redus un pic disconfortul intrînd la un liceu seral, mi-a trecut cu repetiţie prin minte o idee.

Pornim relativ egali în viaţă, cel puţin în ochii de copil. Eu şi X jucăm fotbal împreună ori schimbăm timbre şamd. La un moment dat, nici nu mai contează ce şi cum, acela, alţii ca ei intră într-o şcoală mai cu moţ. Şi uite-aşa, îşi zicea imberbul din mine, ajungem apoi să diferim, unii să fie mai bine plasaţi, mai mîngîiaţi pe creştet de viaţă.

Mă rodea diferenţa cu pricina, avînd în ochii minţii imaginea cuiva la un liceu mai pricopsit, iar subsemnatul între carterele motoarelor de locomotive, asudat şi cu destul ulei pe mîini. Ulterior, în decenii, sentimentul mi s-a redus pînă la a dispărea. Drept efect, nu mă interesa unde lucrează cutare sau cutare fost amic, coleg, ex-cunoştinţă. Nu mai simţeam nevoia unei comparaţii, poate şi pentru că am avut parte – cel puţin pînă de curînd – de o ascensiune personală oarecum lentă dar cu efect.

La un moment dat am sesizat însă un proces oarecum invers... Reveneam întrucîtva cu toţii, foştii colegi, amici şi cunoştinţe spre terenul de unde plecasem. Ce-i drept, întoarcerea se petrecea cam ca la avioane ce pică necontrolat...

Persoane destul de pe picioarele lor, deseori cu zîmbet etern, începeau brusc, vorba aia, să tragă un picior. Dispărea cheful de viaţă. Alţii erau marcaţi de ceva trupesc, dar se străduiau să mascheze asta. (Fără îndoială aşa ceva mă va paşte şi pe mine, cîndva, acest frumos teatru al Penultimului act...).

Situaţiile de acest gen se repetau, şi n-aş spune că sentimentul vanitos de a nu fi atins de virus, de a fi în sfîrşit mai breaz reuşea să compenseze disconfortul că s-ar putea să nu am contract cu eternitatea...

Acum vreo două zile m-a abordat un vecin de scară a blocului, din copilărie. O mai făcuse el şi altădată. Niţel ţigan de felu-i, care nu ştiu de şi-a trăit el viaţa prea din plin – cît efectiv îl trădează corpul mult mai devreme decît îşi doreşte omul sub soare. Tras la faţă, etern nebărbierită. Ochii spre negru închis sînt mai proeminenţi ca niciodată, iar ce transmit nu e deloc plăcut... E slab, numai piele şi os...

Nu-i iau apărarea, doar încerc să nu fug ori să tranşez idiot ("Ce au, dom'ne, cu el, neamurile alea?? Nişte ticăloşi!"). Divorţ, copil/copii care iau partea mamei, evacuat din casa ce rămîne celorlalţi. Serviciu, de pe la un previzibil 1995, probabil ba.

Are o franzelă în mînă, din care muşcă. Îmi cere, cu oarece volute persuasive, bani. Revine în cuvintele sale vorba: "Mi-e foame! Ce să fac, mi-e foame!". Faptul că vrea bani ca să-şi cumpere alături de acea pîine ceapă este un prim ce-mi atenuează eterna neîncredere în tertipurile celor de acest gen.

Vrea ceapă, repet şi eu asemenea lui Zaharia Stancu.

Cum şi eu stau prost cu mărunţişul, ca şomer de ceva luni bune (vorba vine, bune...), îi explic situaţia. Şi că nu am de dat. Dar se agaţă de mine şi sufleteşte...

Amintindu-mi că a mea prietenă m-a cadorisit de foarte curînd cu o sumă, îmi spun să fac dar din dar. Nu am schimbat însă, pentru a-i da lui 1 leu nou. Îmi sugerează să mergem la butic după colţ.

Se aşează jos, în preajmă. Mi-e jenă mie de teama lui că aş putea da bir cu fugiţii, odată ieşit din cîmpul vizual.

Inima-mi de piatră mi-o înmoaie, paradoxal, şi vînzătorul, tip de namilă de care eu am mare teamă instinctivă (Freud, a se slăbi!), dar care-i foarte şi sincer amabil. Ba chiar insistă să-mi pună cele două legături de ceapă într-o pungă. Le duc amicului de pe bordură. E încîntat, dar oboseala se vede că-l copleşeşte. Revine cu "*Ce să fac, mi-e foame..."*

Toma (necredinciosul) din mine nu-i însă înfrînt. Este momentul în care îmi ia mîna, brusc, şi mi-o sărută. Ţepii bărbii accentuează un val de sentimente greu de descris. La cîţiva paşi mai încolo, îmi declanşez conştient o grimasă de plîns, ca să-mi scadă tornada din suflet.

Revăd cu ochii minţii pe acelaşi învins de azi la vremea cînd abilităţile-i de mic fotbalist în spatele blocului îi atrăsese porecla de Ozon, fakirul deceniului şase. Nu vor mai fi niciodată vremurile alea! îmi spun. Şi soarele unic al dimineţilor de vară, tot acolo în spatele blocului meu E2...

Şi plec spre piaţa planificată.

Încercînd trăiesc mega-emoţia iscată, dar să iau şi lucrurile cum sînt. Cum o fi dincolo?

Aha, sentimentul acela – da' sinistru foc! – de oroare că nu poţi lua nimic din tot ce ai avut. Ideea sinistră la puterea infinit că mergi într-o gaură neagră (subsemnatul fiind ateu, nu poate broda nici măcar pe tema unui cazan cu smoală...).

Cred că ar fi mai rău dacă nu m-aş gîndi la acestea. Ori cum va fi în inevitabilele luni de zacere dinainte de...?

Asta dacă nu voi avea curajul de a sfîrşi lucrurile la iniţiativa mea (uşor de zis). Cum, e sinistru ce spun? Poate. Vă las însă pe dvs. să evitaţi subiectul, eu nu simt nevoia să tremur suplimentar de grija lui.

Sîntem cam copii

... deşi aceştia din urmă nu-s ei nevinovăţie precum se spune...

(Copilul de rînd are violenţa, chiar sadismul cele naturale. La maturitate, astea ni se savantlîcesc, se distilează, devin mai sofisticate... Cum, mint, aiurez eu? Păi priviţi cu atenţie în jur!)

Chestia c-am fi destul de copil priveşte o parte a societăţii, probabil cea netrecută suficient prin malaxorul lui *Mergi sau crapă!*

Altminteri ar şti acea categorie cum e cu gargara goală, mai ales la poale de Carpaţi.

Adrian Păunescu are o rubrică în ziarul gratuit "Ring". Îi spune "În serviciul Dvs.".

Cel puţin în materialul din 22 aprilie 2010, Marele Poet îşi vede însă absolut de ale lui, nu de ale publicului larg. Probabil că aşa se practică oriunde, pui o momeală atractivă ca să atragi prada, după care îți vezi de interesele matale...

Păunescu se lamentează asupra valorilor, ce n-au deloc viaţă uşoară pe ale noastre meleaguri.

Ca în bancul ante1989 cu Palatul Pionierilor – recte Cotroceni, azi – *lăsat la copii* (adică la ai lui Nicolae Ceaușescu: Nicu, Valentin şi Zoe!), valorile sînt cele stabilite de domn Păunescu.

Primul este profesorul doctor Dorin Hociotă, pe care l-au izgonit studenţii şi colegii imediat după 22 decembrie, deoarece fusese medicul lui Ceauşescu. Pe Marele Bard din strada Dionisie Lupu nu-l întrece nimeni la poveşti, inclusiv că hulitorii i-ar fi reproşat lui Hociotă că nu l-a ucis pe dictator, chit că ar fi avut posibilitatea.

Eu ştiu doar că una din vorbele pe care le aveam des pe buze, în acei ani de neputinţă, era *"Nu mai moare ăsta o dată!".* Ăsta fiind Ceaşcă. Da, astea ne era putirinţa în acea vreme, adică deloc, aşa că apelam la dorinţe goale...

În aste vremuri, pasămite profesionistul şi *Valoarea* Hociotă îşi vede de interesul său (post universitar, avantaje materiale şamd) şi se complace drept doctorul lui Ceauşescu. Nu îmi vorbiţi că D.H. nu mai putea de grija ştiinţei ori a jurămîntului lui Hippo – să lăsăm poveştile pentru alţii, vă rog!

Un altul pe care distinsul poet îl plînge este Ştefan Andrei. Între altele că acesta este marginalizat, deși posedă o nemaipomenită experienţă internaţională. Başca un caracter de excepţie, pozitiv bineînţeles.

Eu ştiu doar că a slujit un stat comunist, un dictator sinistru, împotriva căruia nu s-a împotrivit o iotă, o tresărire. Ca valoare în diplomaţie, să fiu iertat: el va fi fost trompeta principală ce reproducea inepţiile Şefului suprem peste hotare – şi a emis destule Ceauşescu pe atunci, doar voinţă de a ni le aminti trebuie.... Nici gînd de minunăţiile pe care i le pune în cont Adrian P. azi!

Dar oameni precum Păunescu nu au vreo tresărire cînd e să-şi vadă de interese... Mint fără clipire... Este drept că așa ceva nu-i modă nouă însă pe aceste meleaguri...

Un cetăţean debita şi păstorea texte antisemite la finalul deceniului zece, în "Atac la persoană", pentru ca după vreo cinci ani ai noului mileniu să prezinte omagiul său victimelor Holocaustului...

“Enteresul şi iar enteresul”, ne-ar reaminti în această situaţie Trahanache... Iar un personaj din trilogia Matrix ar puncta: *“Only human”.*

Părere

I

Făceam trimiteri savante, relativ de curînd, la nuvela "Marele Inchizitor", găzduită de dostoievskienii "Fraţi Karamazov".

Prima meditațiune este niţel infantilă, dar cred că are tot dreptul de a trăi. Zic infantil pentru că-mi miros o satisfacție de copil la ideea că Adultul, aici reprezentat de Isus, este pus la punct de unul şi mai mare.

Afirmaţii precum ultima sînt mai totdeauna prilej de mare şi sfîntă iritare, urmate de blesteme şi urări de groaznic pentru cel care a avut curajul să le emită.

Dacă stau să mă gîndesc, eu nu le-am emis, doar am ascultat ce venea din mine. Iar acolo, în mine şi în oricare dintre noi, deseori nu sîntem noi stăpîni pe ce şi cum izvorăşte...

Da, există multă lume care, într-un sadism sinistru, îţi şuieră, ţipă în ureche că ar trebui să ţii sub control, ba chiar să nu naşti nimic de acel tip. În cel mai bun caz cîte un repezentant al inchiziţiei te cheamă şi te ameninţă să-ţi ţii gura...

Ah, am căzut în divagaţii! Aşa-mi trebuie dacă nu am mintea la fel de organizată ca a lumii bune!

A doua chestie la care mă opresc eu în "Marele Inchizitor" este ideea că, sub Soare, există o mini- minoritate care are idee cum e cît de cît cu lumea asta. Restul trăieşte într-o poveste frumoasă, confecționată de primii.

Nu ştiu dacă ţine grozav de foame vanităţii mele că m-aş afla în categoria elitei, a celor puţini. Vorba cuiva, m-aş lipsi bucuros de aşa apartenenţă... Ce-i drept, parcă nici în minciună cvasideclarată nu mi-ar conveni să trăiesc.

Culmea, minciuna cuprinde inclusiv voroava "Eu sînt Adevărul, Calea şi Viaţa...!" Dar ce nu face omul pentru a-i merge lucrătura...

II

De curînd, George Stanca îl ia la refec în Scrisorile ("Adevărul de seară", 17 aprilie 2010) sale pe cantautorul Florin Chilian.

Autorul, Stanca, pică aici – după opinia mea – în groapa meschină unde ceri altora ce nu faci tu... Chestie altminteri grozav de răspîndită în lumea asta – or fi vreo 6 miliarde de aderenți la stil...

"... Cine ţi-a dat ţie dreptul să-i judeci?"

E vorba de Biserică şi preoţii ei.

Trec peste faptul că însuşi G.S. găseşte acuzele lui Chilian (în albumul "10 porunci", între altele, la adresa gesturilor clerului autohton) drept "putem zice că erau drepte".

Mai încolo, spre finalul articolului, Stanca nu se jenează să-l judece la gros pe răzvrătit.

"Chiliane, tată, intră în biserică! cere-ţi iertare pentru măgăriile cîntate şi poate Dumnezeu te va ierta!"

III

Florin Chilian nu o fi uşă de biserică – şi la o adică nici nu văd de ce s-ar zbate grozav să fie. La o adică, nici ceilalţi nu sînt, iar îndeobște am fost clădiţi în realitate nu pentru a fi sfinţi, ci pentru a răzbate pe lumea asta. Dacă nu mă credeţi, staţi de întoarceţi şi celălalt obraz ori pozaţi în slabi – şi să te ţii apoi faliment existenţial, de-a dreptul fizic!

Chilian nu este precum subsemnatul, să ia cu lopata întregul stabiliment. El se dă, furios, doar la popi...:

“Popii au conturi în banca, cerurile nu-i incap, Oficiaza cununia intre Dumnezeu și drac.
Ca-n viata, nu ne mai boteaza pruncii,
Mortu-n casa ti-a ramas dacă nu le bagi degraba în sutana un plic gras.
Ca-n viata, popii umbla cu masina pe cand tu un biet magar, Astepti binecuvantarea într-o balta pe trotuar.
Ca-n viata, putini au ramas cu harul de-a ti-l da pe Dumnezeu,
Atunci cand te rupe viata, alinarea vine greu.
Ca-n viata, Dumnezeu e pus la banca, sta în cont bine pazit; Popii nu mai fac vecernii, fac biserici pe profit.
Ca-n viata, Dumnezeul lor e banul, care fiul a tradat,
Au vandut pana și taina popo, popo ochi de drac.
Ca-n viata, au ramas parinti cucernici, prea putini și prea adesea, Ei le-au sfaramat altarul, Doamne, lacrimi au cules.
Ca-n viata, în biserica din suflet, unde fug cand e prea greoi
Sa puna guvernantii impozit pe Dumnezeu.
Ca-n viata, uite! Are popa vila, are barca cu motor, A uitat ce-i umilinta, raiul sta în curtea lor.
Ca-n viata, nu ne mai ajung argintii, pretul vanzarii a crescut;
Se-nneaca-n lacrimi sfintii, ne-intoarcem la inceput.”
Şamd.

... dar îşi precizează relaţia cu divinitatea, mai exact cu credința creştină:

“Ca-n viata, plange sus în cer Maria lacrimi pe icoana noastra, Se mai nasc minuni pe lume, cine să le-mpartaseasca?
Ca-n viata, se-nchide-altaru-n suflet, ramai incuiat pe-afara,
Numai da nimeni lumina, Doamne, pentru a cata oara?
Ca-n viata, fariseii rad în strana, lumina-i franta pe cruce, Sub un munte de pacate, Doamne, cum le mai poti duce?
Ca-n viata, sta Andrei privind prin geamuri colorate-n voroneti, Noi ne cumparam iertarea, Doamne, toate au un preț.”

(Dacă îmi scapă mie aici vreo ironie subtilă, să fiu iertat...)

Cîntăreţul discută aici în singurătate cu Înaltul. Nu-mi pare a dori vreo răspîndire națională a opiniei sale, chiar dacă şi-o clamază prin intermediul unui album muzical.

Stanca, în schimb, are pretenţia că a să optică e cea exactă. Să se întoarcă fiul răzvrătit la genul de biserică pe care îl agrează el! Nici gînd nu-i dă că ar putea fi el invitat să se apuce de alt mod de a vedea lucrurile.

În demersul său, G. Stanca procedează nu tocmai *cusher*.

Mai exact apelează la stilul în care sînt speriaţi copiii de către adulţii obosiţi.

Chilian a avut în ultima vreme încurcături cu nevasta (o bătea, să spunem!), cu autorităţile (condus autoturismul la alcool). Stanca, ce altminteri se laudă că nu dă verdicte şi că doreşte doar să observe, nu are ochi dincolo de aparenţele care îi convin. Nici gînd să se uite cam ce păţi Chilian în viaţă, de a ajuns să se comporte cum o face. Subtilităţi d-astea îi scapă. Nici nu i-ar prinde bine, i-ar şubrezi fotelul.

Apoi, tratînd sinistru copilul din noi, Stanca transformă gesturi din viaţa noastră în păcate. Dacă alde Chilian a băut înainte de volan, păi asta nu e dor de a scăpa de vreo angoasă insuportabilă (decurgînd din traiul poate sinistru într-o lume pe care nu și-a ales-o la naștere), ci eroare fatală, păcat ce nu s-a pomenit... Dacă împins de ce nu ştie nici el, Chilian, a pocnit-o pe soţie, pe Ana-Maria, iar e păcat de moarte, de cazan cu smoală pe paişpe mii de catralioane de ani. Nici gînd să miroasă preapriceputul Stanca dedesubturile care o împinseră pe Ana-Maria în preajma unui partener legat de care instinctul ei va fi ghicit din start ce-i poate pielea şi palma! (Pot deduce lesne ce gen de relaţie ţinea ea să reediteze: cea parentală.) Dar bineînţeles că Stanca nu va umbla în acele locuri, căci i se va duce la vale toată argumentaţia...

Apud G.S., atari incidente de viaţă sînt urmare a faptului că "a dezavuat biserica şi slujitorii ei". Sistemul este atît de înrudit cu "Dai în mine, dai în Partid, dai în fabrici şi uzine.."

Trec peste faptul că Florin izbeşte doar în slujitorii bisericii, mai exact în aceia vădit amici cu Mamona. Dar Stanca face legătura iute: loveşte biserica, îl loveşte pre Dumnezeu. Ca şi cum asta nu ar fi de ajuns, folkistul este înştiinţat că eventuala pocăinţă îi va aduce iertarea divină şi nu prea, totul rămînînd sub semnul lui *poate*.

De sanchi, întreaga diatribă împotriva cîrtitorului vine de la unul ce nu se vrea nici pocăit, nici fanatic ortodox-creştin, ci “un om normal, cu frica lui Dumnezeu"...

Mă gîndesc cu oarece groază cum ar arăta rechizitoriul unuia ceva mai adăpat la izvorul religios!

IV

Că veni vorba mai sus un pic, nu pricep cum e chestia asta, "om cu frica lui Dumnezeu".

Păi dacă fac ceva, îl respect pe Dumnezeu în cazul de faţă, din frică – păi carele mai e treaba? De frică ascultă şi oaia, de frică ascultă şi animalul care e dus la tăiere. De frică ascultau şi condamnaţii într-un filmuleţ din al doilea război, care se îndreptau în pas alergător spre groapa unde urmau să se prăvălească, executaţi de SS-iştii care îi aşteptau la marginea ei...

Nu mi-i la locul ei această optică.

V

Am senzaţia că (mă apropii aici de ideea din "Marele Inchizitor) există o mare complicitate în societate, în ce priveşte credinţa. Dacă te apuci să iei în serios ce e prin cele... "10 porunci", alea biblice, ai toate şansele să nu te mai potriveşti cu restul lumii. Dacă te apuci să fii corect, mai ales la maluri de Dîmboviţa, ai cacarisit-o!

Nu am minte şi timp acum pentru o incizie în fenomen, dar lumea va fi trăit din plin senzaţia că participă la un ceva – credința *popularizată* – care face bine înainte de toate. Că astfel gîndeşte precum restul lumii (și nu devine un paria, un excomunicat) , că îi oferă oarece protecţie în societate. Că îl pregăteşte pentru alt gen de teatru şi de compromisuri, mai puţin religioase, în aceeaşi lume în care furăm zvîrliţi.

Cel care nu fu educat în acest stil, va fi privit prin lupa lui *a lua lucrurile* (prea) *în serios*...

Necredincioşi

I

Vorbeam mai jos de cei precum Chilian, care iau în derîdere apostoleasca noastră Biserică... În context, îmi fuge mintea la zisa unui bancher, probabil la 1800: "X la sută este o dobîndă cuviincioasă şi plăcută lui Dumnezeu".

Cine nu e plăcut lui Dumnezeu, în opinia straşnicilor slujitori mioritici şi nu numai?

Păi probabil reporterii care au descoperit sumele pentru care nu se taie chitanţă, la serviciile prestate de oamenii bisericii. Păi reprezintă cam dublul a ceea ce trecut pe chitanţă. La Sfîntul Elefterie, de pildă, notau cei de la "Adevărul", ţi se pretinde 15 milioane vechi, dar vezi factură pe jumătate.

Exact cum se petrece în viaţa mireană (am folosit bine termenul?), cu precizarea-mi că, totuşi, avînd în vedere cîtă sfinţenie îşi atribuie, fraţii cu patrafir ar trebui să fie totuşi altfel. Mai exact să aleagă: de-s sfinţi, să procedeze precum cei înaintemergătorii lor, de nu-s – să renunţe la pretenţia că-s mai cu moţ decît cei de rînd. Imitîndu-i un pic pe confraţii lor protestanţi, la o adică (deşi, la o adică, am ceva îndoieli că aceia rămînîn funcţii de-s prinşi cu mititica financiară).

Problema este că religia, pentru a convinge cum se cuvine, se adresează mai puţin raţiunii (nu cred c-am spus o noutate...), ci sentimentelor. Or, acolo, e de ajuns – pe principiul *alb-negru și atît* – să o iei strîmb un pic, pentru ca ideea de sfinţenie, de nemaipomenit legat de cineva, de ceva să se ducă naibii. Cum nu va alunga niciodată în practică omenescul inclusiv din oamenii Ei, Biserica are doar şansa de a trece sub preş problemele gen chitanţe în lăcaşurile sale (ori dosare informatori Secu şamd), pe de o parte, pe de alta să continue gaia-maţu că e nemaipomenită (repetiţia e şi mama persuasiunii, nu doar a învăţăturii...) iar distinşii ei slujitori nu departe...

II

În ton cu pomenitele mai sus se comportă și mass media.

Dacă dai un titlu care nu mişcă pe rumîn, păi atunci e slabă şansă ca acesta să nu mute la alt canal ori la altă gazetă. Şi se duce naibii giudeţul numit profit...

S-a produs la un moment dat o catastrofă aeriană la Smolensk, cînd au murit numeroși demnitari polonezi, inclusiv preşedintele Kaczynski. Cu acest prilej, un clişeu foarte uzitat de televiziuni a fost "Elita poloneză a murit...". De unde *elita*, adică toată? Căci în realitate fu ca în militărie: următorul în schemă, în ierarhie a preluat comanda.

Nu vreau să iau în balon situaţia tragică din acea ţară, unde un Katyn nu fu îndeajuns blestem, ci trebuia ca zona geografică să lovească a doua oară...

Că veni vorba, ceva asemănător se spuse şi de Katyn, cel din 1940.

Este totuşi de luat în seamă că va fi fost vorba de o jumătate de elită, căci atîta din ţară încăpuse în plasa lui Stalin, ailaltă aflîndu-se în custodia lui Adolf. Trec peste faptul că multe oficialități varșoviene s-au scurs atunci peste graniță în România, iar de aici în exil.

Dar dă al naibii de bine, de la lingurică să vorbeşti de TOATĂ elita...

Nimeni nu rezistă – parcă şi văd gestul de a-şi pipăi gîtlejul, alături de întrebarea speriată cum ar fi fără el...

Furii

I

Curățenie pe computer.
Dau de nişte fişiere downloadate cu opera şi spusele părintelui Cutare. Ilarion Argatu mai exact.

Interesantă *sistema* tipilor ăstora!

Oamenii ăştia posedă ceea ce se pare că mă irita cumplit (nu e o calitate!) încă de la grădiniță… E vorba de amestecul Răutate plus prostie (eventual laşitate).
Răutatea este că impun altora modul lor de vedere, respectiv un domeniu unde întîmplător ei se simt deja bine, îl stăpînesc. Iar matale nu poţi veni decît în postura de mai-mic al lui.
Prostia este că nu iau în calcul vreun dram că mii de alte grupuri religioase, cu milioane sau miliarde de oi există prin jur. (Fiecare altminteri convins că a lui e dreapta credinţă).
Ori iau în calcul, dar consideră toate acele miliarde rătăcite, păcălite dă Diavol şamd (și implicit demne să fie conduse de adevărații iluminați.

Laşitatea este că individul religios de care vorbim nu are curajul că facă un pas în a gîndi *Oare cum stau lucrurile, lumea din punctul de vedere al celuilalt?* (Altminteri, bien sur, îţi perorează despre iubirea aproapelui...). Nu face această trecere în altul pentru că i-ar paradi grav edificiul care îl scapă în mare parte de probleme interioare.

II

Întrucîtva în context fu un pasaj dintr-un interviu al Ruxandrei Cesereanu.

> *"...Cit de oribil va fi anul 1990 și ce prestatie înfiorătoare va avea Ion Iliescu* [...] și *Platforma FSN- ului m-a indus în eroare. Ea avea toate datele unui document democratic. Dar evolutia urmatoare a distrus toate iluziile: FSN-ul s-a transformat în partid politic, minerii au venit la Bucuresti să faca ordine."*

Subsemnatul fu dintre cei care l-au contestat pe Ion Iliescu (prin extensie, curentul reprezentat de el) încă din 12 ianuarie 1990.
Dar mi s-a părut de elementar bun simţ mental cît şi inteligenţă ca, în Piaţa Universităţii, să îmi pun problema oare noi, noi *dimocraţii*, pe unde am greşit? Mai apoi, cel puţin în fugă mi-a trecut barim să încerc să pricep de ce ăilalţi au procedat cum au făcut-o... Cred că ar ieşi un film nemaipomenit cu reprezentarea mişcărilor interioare ale suporterilor de rînd iliescieni din acea perioadă, eventual de mai tîrziu. Să-i vedem evoluînd de la însoritele manifestaţii de prin 1990 la zonele pe unde i-a dus viaţa inevitabil ulterior...

În context, mă miră un pic că destui istorici judecă pătimaş, iar în paralel îşi pun școlărească problemă "Ce-ar fi fost dacă...?". Or, am îndrăzneala de a crede că ultima înclinaţie prinde bine la berărie, după patru doze, nu şi în medii serioase. Iertată fie-mi răutatea, dar am descoperit-o şi la Neagu Djuvara de curînd, cu scuza că dînsul are o vîrstă, iar *barajul* nu mai poate ţine în loc adolescenţa nestinsă vreodată a domniei sale...

Ceea ce s-a întîmplat în dramaticul 1990 ţine de o rezultantă perfect de îndreptăţită a condiţiilor româneşti (evenntual mondiale) de atunci.
Eu simt că a ne lamenta în continuare că nu fu altfel şi că ce ticălos fu Ion *Iliesku* e semn destul de clar că nu am învăţat nimica din acele examene căzute...

PS

Apropo de marii noştri religioşi (cum ziceam, şi nu numai...), asemănător procedară şi cei care au plantat o ditai cruce metalică la Verdeaţa Văii Albe, în Bucegi. Nici gînd la dumnealor că alţii nu judecă precum ei, că acea hardughie pică prost acolo!... I-a interesat doar domolirea vanităţii, respectiv a fricii lor existenţiale...

Jean Constantin

S-a prăpădit interpretul inegalabil al atîtor personaje hazoase de film… În asemenea situații, mai ales dacă ai adunat ceva decenii de viață, nu știu de-i cazul să facem cap de lume… Ne și ducem, nu sîntem eterni...

Lume cu scaun la cap și aduînd ani deloc puțini în buletin simte însă nevoia unui alt gen de manifestare. Între altele, îl declară pe Jean Constantin drept mare om, mare caracter...

Fără îndoială la anumite nivele sociale, umane se jonglează lesne cu aşa vorbe. Iar asta pentru că respectiv se simt astfel bine sau barim rezonabil în Viaţa asta deloc simplă...

Eu nu pot uita însă – fără a mă dresa în inchizitor! – că Jean Constantin nu avu vreo jenă să apară în pelicula "Acţiunea Autobuzul", unde nişte legionari sînt finalmente anihilaţi... Nu a avut mari reţineri nici în a pune umărul la prezentarea miliţienilor drept cvasiîngeri – dar e greu să ceri fineţuri morale constănţeanului nostru, cîtă vreme un Toma Caragiu (de ce îmi fuge mintea aici la Tudor Vornicu?...), un Iurie Darie şi alţii nu au văzut nici ei ceva aiurea în colaboraționism... Pentru ei și atîția alții, au fost – omeneşte! – mai importante reflectoarele (voi reveni....) şi banii, eventual aplauzele și formula *Maestre!* atașată după o vîrstă numelui ...

De fapt, întregul popor român nu are vreo jenă azi în a urmări pe la un B1 TV tot felul de filme cu miliţieni şi apelativul "Tovarăşe!". Nu a avut nici pe la 1990, cu vreo "A doua cădere a Constantinopolului" ori ulterior. Căci tărășenia se potrivea bine firii sale.

Căci aşa este El.

Cristian Tudor Popescu vorbeşte într-un interviu recent despre decembrie 1989:
„Jos Ceauşescu! am strigat şi eu din primul moment al Revoluţiei. N-am avut nicio ezitare. Pe seară, în 21 decembrie, când s-a strigat Jos comunismul!, am ezitat. Cum adică jos comunismul? Ăsta era deja un concept, un sistem. Revoluţia din 1989 a fost comunistă, ca toate revoluţiile. Toate au această idee de repunere într-o echitate a unor relaţii umane strâmbe, groaznice, distorsionate [...]
O ţară ieşită din comunism. Ştiţi cum era? În ţară, ideea era următoarea: „Acum o să fie comunismul adevărat". În scopul ăsta s-a făcut Revoluţia. „De acum să avem toţi, că până acu' aveau numai unii, numai nomenclatura şi securiştii".

PS 1.

Nu că aş condamna, dar ţin să relev pe cîte o Tamara B., copleşită de suspine şi de vorbe mari, la auzul morţii confratelui Jean Constantin.

Într-adevăr, mari oameni. Fără O mare.

Le e teamă de moarte. Ezită – ca atîţia alţii – să se pregătească pentru Ea. Să conştientizeze că nu scăpăm, că e normal... Eventual că Dumnezeu cel slăvit pe la toate colţurile propagandistice decide asta...

La peste 80 de ani, J.C. nu găsea anormal să fie pe scenă, ba chiar într-un spectacol numit "frumosul de la Marea Neagră"...

P.S. 2

Deşi nu e bine să vorbesc de funie..., cred că un om dependent de atenţia unei săli de teatru are totuşi nişte probleme de infantilism. Cînd ţi-i doreşti pe aceia cu ochii şi entuziasmul, aplauzele la tine, o fi şi o regresie la

vremea cînd toată familia ta căsca gura la drăciile ultimului sosit între ei... (dacă am încurcat vreun acord gramatical în goana mea, să fiu scuzat...)

Recenta paradă gay

Voi fi luat fără îndoială de neserios, căci mă refer la ceva care nu am văzut de aproape. Ba nici la TV nu m-am uitat prea atent...

(Ce să mai vorbesc de mers acolo, am avut o reacţie de refuz numai bună de luminat la psiholog... Vorba vine de mers acolo, căci e uşor de ghicit ce şi cum...)

Am citit declaraţiile fraţilor de la "Noua Dreaptă", ce reacționează vehement la fiecare *Marş al diversităţii*. Se vede de la o poştă că existenţa homosexualilor dornici să manifeste public o dată pe an le asigură şi lor existenţa! Să mă ierte *dreptacii*, dar sînt totuși nişte paraziţi, şi nu o spun cu dispreţ... Iar totodată se ghiceşte că nu au ştiinţa, inteligenţa de a încerca măcar să adapteze deştept la epoca modernă (dacă s-o putea realmente...) învăţăturile, ideile celui căruia îi poartă chipul pe tricouri: Corneliu Codreanu, martirul legionar.

Asta fu prima observaţie, pe care e foarte posibil să o fi mirosit şi mulţi alţi dătători cu părerea.

Ce mi-a sărit mie suplimentar în ochi şi în minte a fost că acea tabără naţionalistă şi macho pare să fie doar o categorie care nu are curajul să practice exact ceea ce blamează la tabăra gay.

Se vede clar că, dincolo de poveşti de băgat în seamă (naţionalişti, puritatea neamului, ortodoxie) e în căutarea unei identităţi... Care ţine de Tatăl arhaic...

Partea nostimă este, după cîte simt eu, că mişcării gay îi lipseşte pe moment o componentă macho. După cum se vede pe afară (eu nu am fost pe acolo), există în mişcările gay europene o componentă de tipi cît se poate de masculini, care se iubesc de zor şi făţiş unii pe alţii.

Ceea ce este total diferit de cum vede lumea la noi fenomenul gay. La noi întreaga tărăşenie s-a dezvoltat destul de original... S-a putut înfiripa doar latura cuprinzîndu-i pe travestiţi şi în general pe homosexualii cu tentă mai feminină. Cei macho nu par să fi apărut, şi am senzaţia că, în ciuda muşchilor, ei nu au curajul să o facă. Poate nici nu avem mulţi, dar nici nu au curaj să o facă.

Asta pentru că, în interior, la noi ei nu posedă forţa pretinsă de ambalaj... Totodată, ei vor fi simţit că, dincolo de ouăle şi cărămizile primite de confraţii lor mai feminini, societatea românească i-ar primi chiar mai dur...

Care *S.R.* ar proceda astfel nu neapărat pentru că ar avea în faţă un adversar puternic, ci pentru că i-ar zdruncina prea dur şabloanele interioare.

E prea greu pentru societatea noastră să priceapă cum pot fi doi masculi solizi neinteresaţi de femei. Şi, implicit, dezinteresaţi în a dărui naţiei urmaşi pe măsura lor fizică, puternici,curajoşi...

Totodată, dacă ar afla dedesubturile sufleteşti ale fenomenului, s-ar irita iar, ca unii primind în lucrul minţii o cantitate prea mare de *diferit*.

Ce scrie prin cărţi?

Ia să vedem, de pildă din "Pere manquant, fils manque", de Guy Corneau

> *"Body buildingul vrea să compenseze, printr-o construcţie corporală externă, o lipsă internă. [...] Prin intermediul acestei compensaţii externe, fiii lipsiţi de prezenţa utilă a tatălui evită să-şi trădeze marea lor dorinţă de a primi dragoste şi înţelegere, profunda nevoie de a fi mîngîiaţi, de a iubi şi de a fi iubiţi".*

Păreri despre homosexualitate (I)

Un cetățean pe nume Iuda se produce zilele acestea pe net. La *Anno Domini* 2008:

Olimpiada poponarilor
Am intrat zilele astea pe gay-fest.ro. Ce am citit pe acolo m-a crucit. Se pare ca și anul asta o să iasa pîrțaarii în strada ca la mineriada, o sa-si ia limbile în gura și o sa-si mangaie coaiele, asa pe șustă.
"GayFest este expresia mişcării pentru drepturi civile a persoanelor LGBT, o manifestare care combină activismul politic (marş, dezbateri) cu activismul cultural (spectacole de teatru, proiecţii de filme, expoziţii)."
Sa traducem: Pîrțar-fest este de fapt o miscare la care se adună toate scursurile din lumea poponarilor. Din 100 de poponari strînși acolo, 95 sunt pasivi. Bărbați feminizați pîna la extrem, genul de băieți care au fost în copilărie abuzați de tații lor care îi spalau în cadă pînă la vîrsta de 13-14 ani făcînd glume cu cocoșelul lor. […] Bun, din aia 100 poponari 95 sunt pasivi, iar restul de 5 sunt în randurile jandarmilor care ii protejeaza de "ultra;i". S-au împărțit bestiile, curvele masculine defilează în tanga pe stradă, iar barbatii-bine stau sub uniformă albastra și veghează la siguranța lor. Mafie curată. [...]
Ca o încheiere, dacă unul din acei 3 vizitatori unici care citește postul asta e poponar/ pîrțzar/găozar/ homălau/ciochist/she-male etc. să ia textul ca atare și să nu-l prind pe străda:)). Amin!

I

E interesant cum observi lucrurile, dragă domnule Iuda, dar am senzaţia că mergi doar pînă la jumătate cu demersul.

Ai ochi de observator, dar te pui prea puţin în locul celuilalt.

De asemenea, se observă că foloseşti subiectul de azi pentru ceva defulări – care prin definiţie-s lucruri pe care nu ai avut curajul să le descarci altfel (nu spun că au de-a face cu sexualitatea)…

Rîndurile tale îmi aduc aminte de o definiţie a disciplinei, mai exact o descriere a genezei tipului disciplinat, respectiv a celui indisciplinat.

Între cele două categorii diferenţa este mai mică decît ne-am închipui.

Aşa şi cu amatorii de acelaşi sex, respectiv cei care îi înjură, pun la zid etc.

Eu personal trăiesc cu impresia că adversarii homosexualilor sînt tocmai aceia care şi-ar dori şi ei o descăcare fie şi parţială în acea direcţie (Grecia lui Pericle nu s-a prăbuşit cîtuşi de puţin pentru aşa înclinaţii…), dar *Paznicul* din ei nu le permite. Furia, ouăle clocite aruncate de la balcoane etc. cred că reprezintă, în cazul bărbaţilor, şi sentimentul de inferioritate că paţachina aia de la manifestaţia gay are forţa de a-şi urma o pornire, în vreme ce el, Moralistul, Puritanul, Apărătorul Valorilor Creştine etc., nu.

Asta mi-I părerea – fără pretenții de adevăr universal...

II

Într-o vreme înţelegeam mai greu cum un om se poate da suspus al lui Dumnezeu, iar în paralel, cel puţin deseori, să fie cîtuşi de puţin adept al valorilor de smerenie de acolo. De înţelegere a Mariei Magdalena, a celor căzuţi în general.

Zic asta pornind de la *Amin*-ul care încheie postarea prietenului nostru... Iuda.

Pe urmă am mirosit că sufletul omenesc este ceva mai amplu, mai contradictoriu decît ne-ar plăcea să fie.

Părere personală: apelează la religie cel care nu-şi poate struni altfel hoardele (altminteri justificat biologic) interioare.

Zic şi eu – dar pot să mă înşel...

Învingătorii scriu istoria

Adrian Ardelean, realizator la EuropaFM, scrie (*Adevărul de seară*, 19 mai 2010):

“Piaţa Universităţii, în 1990. A avut soarta pecare o ştim: bîte în cap aplicate "golanilor", care au avut curajul să solicite chestii rezonabile...”

Nu ştiu dacă subsemnatul poate fi bănuit de antipatie pentru Golaniadă, ca unul care a participat şi s-a simţit nemaipomenit acolo. Dar cred că această situaţie nu mă poate împiedica să văd că cererile de acolo nu erau deloc rezonabile...

Pentru partenerul de dialog.

De fapt, nu ştiu cît s-a înghesuit Iliescu şi al său front al Salvării Naţionale la dialog, însă cuvîntul de ordine, la bravii luptători pentru democraţie era, mai mult sau mai puţin făţiş, *"Ieşiţi voi / Să nu vă scoatem noi!".*

Scandat de altfel – eu l-am auzit! – în 28 ianuarie 1990... După cum, în septembrie 1991, la confruntarea cu poliția era la mare preț îndemnul: „Omoară-l!”.

Îi înţeleg pe comilitonii mei de atunci. Ni se părea că sîntem pe un val mare, că-i normal să fie îndepărtaţi comuniştii. Mica problemă este că marile comandamente zice-se morale au uneori probleme de compatibilitate cu realitatea... Majoritatea românilor de atunci nu erau cîtuşi de puţin entuziasmaţi de dorinţele Pieţei Universităţii... Noi, acolo, le vedeam ca fiind precum lumina zilei, clare şi cu drept absolut de existenţă, dar ei, ceilalţi, au preferat un vot de 87% pentru Ion Iliescu.

"Şi ei aveau dreptate!", parafrazez eu acum precum vizirul din butadă.

Este clar că liderii şi susţinătorii FSN au cîştigat în acea vreme bătălia. Pînă în 1996 (cînd doar promisiuniv fantasmagorice ale Convenţiei Democratice i-au scos de la guvernare) chiar.

Dar mersul istoriei era împotriva lor, chit că învingătorii occidentali nu s-au amestecat făţiş în problemele României din deceniul zece. Aşa s-a ajuns încet-încet la o prezentare mai-mai eroică a Pieţei Universităţii, trecîndu-se cu vederea atît partea promiscuă, cît şi naivităţile ori înceţoşatele animatorilor ei.

Dovadă afirmaţia din debutul postului, deloc singulară ca gen, despre cererile celor din Piaţă.

"Eu vreau să vie!"

Stiţi vorba asta, e din *D-l Goe* cel caragialian.

Reportaj tv de la miting pensionari, în faţa Palatului Cotroceni, 12 mai 2010.

Acu', păreri exterioare-s împărţite: unii plîng de grija amărîţilor, alţii întreabă sarcastic ce caută pe-acolo, cînd o anume Doamnă (cu coasă în dotare) îi caută pe acasă…

Mi-aş permite un unghi diferit, ca un Gică-Contra ce mă aflu.

O Didină cu păr vopsit. "Verde" (chit că îl va fi avut, de fapt roşu înainte de 1989). Este genul care se agită oricînd, numai ocazii (şi demne de blazon propriu, ce e drept...) să fie. Probabil e şi genul care strîmbă din nas la marşul homosexualilor, probabil ca să-şi mai astupe un pic în ea inerentele altfel (psihologic) porniri de acelaşi tip...

O băbuţă firavă, dărîmată se pare la o rupere de gard, atunci cînd mareea manifestanţilor de vîrsta a treia a izbucnit mai aproape de gardul prezidenţial. E foarte posibil ca această mamaie să fi ieşit în stradă, fie şi pe *mar(gi)ne*, ca să mai simtă, fie şi prin rezonanţă, viaţa pulsînd în ea.

Poate a simţit, dar preţul este orizontala la care este ulterior alimentată cu oxigen.

Un domn, revoltat spre plîns (nu îl acuz de nesinceritate) fîlfîie parcă o hîrtie, pomenind verbal despre faptul că a muncit un număr oarecare (mare) de ani, iar acum i se taie 15% din pensie...

Da, hotărît lucru, viaţa e plină nu doar de umilinţe, dar şi de deziluzii.

Sînt convins că acel om se crede la locul lui, bun creştin, bun cetăţean. Atîta doar că îşi vede doar propriul interes: ("*Eu vreau să vie pensia 100%, nu mă interesează de unde, d'aia avem stat, aia e treaba lui!*", confecţionez eu aici din Nenea Iancu). Nici gînd să-i de prin cap că pot veni cutremure, războaie, crize sau mai ştiu eu ce, iar soarele existenţei sale să nu mai răsară la 7 am, ci 10 am. Îţi dai seama cît de vulnerabil este un asemenea om în faţa oricărei încercări serioase?

De ce va fi venit el aici, întrebaţi, căci nu pare a avea şi cutezanţe ca doamna cu păr roş pomenită de mine iniţial? Pare că a fost tras de mînecă: "Vino şi dumneata, nene, mama lor de... Nu poţi să ne laşi tocmai dumneata!" ("Eşti volintir!", mă ia din nou demonul Caragiali)...

Blestem sau pură necesitate?

Am găsit pe blogul unei iubitoare de munte un extras din Gabriel Garcia Marquez. Cam lung, dar cine nu cade în capcana reproducerilor în extenso?

"Dacă, pentru o clipă Dumnezeu ar uita că nu sunt decât o paiată de cârpă şi mi-ar oferi o bucată de viată, fără îndoială că n-as spune tot ceea ce gândesc, dar m-as gândi la tot ceea ce spun. [...]
I-as da aripi unui copil, dar l-as lăsa să învete singur să zboare. "Când mă vor pune în cutie..."
I-as învăta pe bătrâni că moartea nu vine o dată cu bătrânetea, ci cu uitarea.
Am învătat atât de mult de la voi, oamenilor! Am învătat că toată lumea vrea să trăiască pe culmi, fără să stie că adevărata fericire constă în felul în care escaladezi muntele. Am învătat că atunci când nou-născutul strânge pentru prima dată, în pumnul lui mic, degetul tatălui, îl cucereşte pentru totdeauna.
Am învătat că un om n-are dreptul să-l privească pe un altul de sus decât atunci când trebuie să se aplece pentru a-l ajuta să se ridice.
E adevărat că multe am putut învăta de la voi, dar nu vor folosi la mare lucru, deoarece, când mă vor pune în această cutie, vai, eu voi fi murit deja."

Nu voi intra direct în părere despre citat, ci merg în prealabil la un articolaş al unui ziarist de la radio Europa FM. Acolo, omul vorbeşte de inundaţii. După opinia mea, deşi pozează în om inteligent şi spălat, relatează, se poziţionează în alb şi negru.

Autorităţile sînt bestii, respectiv ar trebui să facă tot, în vreme ce săteanul de rînd e cel năpăstuit. Căruia, de fapt, nici la vremuri bune nu i se spune să şi facă ceva. Faptul că alde condeierul nostru apasă pedala lăcrămoasă, a jucăriilor plutind în sufragerie + nămolul depus pe canapeaua sinistrată, nu schimbă datele problemă. Unul e mumă, altul ciumă. N-ar întreba dl. A.A., ferească Sfîntul: "Chiar nu ştiai, bade, de la bătrîni că nu e de construit casă acolo, unde apa o ia mult în sus din cînd în cînd?" Nu îl întreabă, pentru că regula e clară: scrii pentru cei mulţi, căci ei cumpără ziarul / privesc reclamele din el. Or pătura cea mai largă a unei societăţi, cel puţin prin Est de Europă, vrea gîdilat în cap... Şi regresie pe măsură – cu dezavantajele acesteia.

Nu este precum vreun cititor de revistă economică serioasă, pe care dacă îl minţi frumos, după cum teoretic ar dori să audă inevitabilul Copil din el, are de tras apoi, mai mult sau mai puţin, la cîrma firmei sale. Ca atare el va lua mai puţin în serios ideea liberatoare că la anul creştem economic cu 20 la sută...

Cînd e vorba de marea massă, nimeni nu se jenează însă. Lui Ion-cel-de-Rînd I SE FAC TOATE POFTELE.

Nu face excepţie nici editorialistu l spălat de la o Europă FM (altminteri scindată: se vrea şi Ioropă, şi pentru milioane de români...). Primum vivere... Întîia prioritate este să vindem ziarul...

(Spun oare ceva nou că o importantă categorie de cititori, medie economiceşte, vieţuieşte cît de cît raţional, dar vrea în gazetă o defulare, deci o gîdilare a copilului mic din interiorul dumneaei...)

Aşa şi cu Marquez, în textul cu pricina.

Acolo-s o groază de poveşti nerealiste, bune să facă plăcere...

Ce-i drept textul nu face plăcere directă cititorului de rînd, ci Setului de reguli măreţe pe care îl vîntură orice societate... Şi pe care omul de rînd are grabă în a le îmbrăţişa, căci dă bine...

Eu nu cred că amorul unui tată faţă de fiul său îi vine în clipa în care îi strînge prima dată degeţelul... E posibil că nenea Marquez nu a avut copii... Ai o teamă grozavă atunci să nu-i rupi ceva (asta dacă nu-l atingi prima dată pe la doi ani ai fiului!). Altminteri să fiu eu sănătos cîţi tătici ulterior denaturaţi nu au făcut gestul cel poetic cu odraslele lor!

Şamd.

Dar asemenea vorbe dau bine.

Ne scot dintr-un Cenuşiu căruia nu avem curaj să-i spunem pe nume.

Şi iar am ajuns la Marele Inchizitor. "Lasă-i să trăiască în minciună, dar fericiţi!..."

Sticlă. Se poate sparge iute

Nelipsitul metrou.

Ochi în cartea pe care o citeşte vecina. "Crimă şi pedeapsă", spre final.

Scena unde Katerina Ivanovna, mama Soniei, e pe ducă.

Furtunosul personaj replică unuia din preajmă că nu vrea popă, nu vrea să dea degeaba banul acestuia. Că Dumnezeu o va înţelege mai bine de ce a apucat eventual să păcătuiască...

Meditez aici că Dostoievski este cam lesne luat drept un scriitor religios.

O asemenea spusă, chiar dacă e pusă (strategic?) în spatele unui personaj, nu poate decît ameninţa grav construcţia interioară a unui credincios.

Credincios fiind acela care ia în serios şi rolul clerului.

După opinia mea este îndeajuns să dai de un cetăţean d-ăsta (Katerina Ivanovna) care se îndoieşte de onestitatea popilor, ca să fii mai mult decît zguduit...

Aaa, bineînţeles, dacă refulezi binişor ori ascunzi fisura-în-zid în spatele ideii că nu toţi prelaţii sînt aşa... (sau "Fă ce zice popa..."), ai şansa să rămîi în picioare. Şi în acel cîmp al credinţei.

Dincolo de toate, mie, ceea ce cred a fi fragilitatea religiei mi-a dus mintea la o caracterizare a Sinelui fals, datorată lui Karen Horney.

"Imaginea idealizată are URIAŞE NEAJUNSURI. Întregul edificiu este extrem de şubred, lucru normal dacă avem în vedere elementele fictive implicate.
Tezaur plin de dinamită, ea îl face pe individ extrem de vulnerabil. Orice critică venită din afară, orice conştientizare a unui insucces văzut prin prisma imaginii idealizate, orice intuiţie reală privind forţele care operează în interiorul său o poate face să explodeze, să se prefacă în praf şi pulbere. El trebuie să-şi restrîngă viaţa, de teama de a nu fi expusă unor asemenea pericole."

De aceea credinciosul nu admite o iotă să renunţe la vreo virgulă a Scripturii, la vreo idee pe care o are despre Divinitate. Se teme ca... de dracul!

Se teme să iasă din acel spaţiu de siguranţă personală.

O fi de înţeles, căci nu e deloc uşor să trăieşti cu ideea Balamucului... Din jur. Plus cel din noi.

P.S.

Am căutat apoi textul exact din "Crimă...".

L-am găsit undeva pe net, share-uit alături de materiale cu titlu care de care mai... "Pilde și povestiri ortodoxe cu tîlc"

"Dan Puric...I, II, III"

"Conferinţa Părintelui Bastavoi" Şamd.

Aş minţi să nu spun că-s proiectat, din adînc, să iau în serios ce spun tribune precum ale acestora. Probabil din copilărie vine ideea de a-i privi pe simandicoşii maturi drept deştepţii pămîntului, faţă de care io...

Dincolo de sentiment, observ că măreţia şi nemaipomenitismul din aşa lucrări omeneşti decurg din faptul că ele posedă o "legislaţie" de la care nu se abat o iotă. Învăţăturile creştine şi gata.

Nici un rabat, decît poate oratoric, pentru a ne confirma cît de minunată este Lumea. Lumea în viziunea lor...

Chestia asta îmi aduce aminte de un pus pătură în cap şi extaziat ce minunată este lumea noastră. Lumea noastră de acolo. DE SUB PĂTURĂ.

Nici nu mai contează, la acea vîrstă a copilăriei, că mai e una afară...

Piaţa Universităţii 1990, infiltrată

Citesc în Evenimentul Zilei despre infiltrarea serviciilor de informaţii între manifestanţii din Piaţa Universităţii, în 1990.

Spune Nelu Floarea, între altele:
"Eu aveam oamenii mei în Piaţă, pe Doina Rebeca Cercel, pe Cătălin Constantin, zis Ceferistu', pe Ion Sfetculescu, luptaseră cu mine la Revoluţie şi erau de încredere. Îi luăm la o bere, la un bar pe lângă Biserica Enei şi-mi spuneau tot: care face greva foamei, cine le dă bani de mâncare, cine instigă. Probabil că ei furnizau date şi pentru UM 0215"."

Nu aş lua drept literă de evanghelie ce spune despre Rebeca, deşi – nu ştiu de ce sau poate ştiu... – nu mi-ar pica bine să aflu că aceasta m-a invitat o dată la ea acasă (nu în sensul erotic!, nu era un monument de atractivitate...) doar ca să vadă ce doresc de la viaţă...

Cert este că la vremea aceea bănuiam coada autorităţilor (cine naiba să ştie altminteri de *U.M.* cutare sau cutare!) mai degrabă la distanţă. Ştiu că odată întreaga Piaţă a huiduit ceea ce li se părea a fi un binoclu aţintit malefic spre noi, dintr-o cameră a Intercontinentalului.

Mai apoi s-a bănuit că UMBLAU printre noi, aşa ca în trecere....

Of, bietele dureri şi deziluzii ale maturizării! Deci erau şi dintre noi... Păi, cînd o vrea Istoria (căci morile alea de sus de tot macină în ritmul lor, nu al nostru...), aş fi curios să aflu care şi cum. Într-un fel şi ca să mă amuz de naivitatea cea delicioasă a primilor paşi...

O lovitură cruntă mai capătă acum orgoliul meu la ideea, brusc ţîşnită, că fraţii informativi români nu se temeau de alde noi cei cu gura mare şi entuziasm pe măsură, cît de vreo coadă externă... Şi cred că tremurau un pic, bravii noştri spioni. Nu de alta, dar îmi aduc aminte de relatarea unui *organ* de la Timişoara, cînd a reperat între manifestanţii din zona lui Tokes nişte tipi foarte pricepuţi la contrafilaj... Şi nu de-ai lui Postelnicu! E, cu aceia nu mai era de aceiaşi joacă...

Schimb. Între presă şi consumatorii ei

Între media şi consumatorii ei există un schimb, cred eu, destul de bine definit – chit că la suprafaţă se vîntură tot felul de poveşti, tot felul de vorbe mari.

Televiziunile şi periodicele iau bani (direct sau via publicitate) şi vînd iluzii. Cum că punctul nostru de vedere, al cititorilor este (singurul) corect, că aceiaşi au dreptul la un tratament preferenţial, să fie ocrotiţi, mîngîiaţi, alintaţi etc.

Ca atare, fondului infantil al cititorului i se cîntă gros în strună, din aria *Răul sînt ceilalţi*, dar mai ales *Statul*. *"Guvernul Boc a pecetluit soarta românilor / Vezi cu cît ne-au ars la buzunare*", titrează un ziar gratuit bucureştean, altminteri convins pînă-n tăriile cerului că-i o publicaţie de bun simţ. Plînsete că se iau din pensii, din salarii – fără o elementară trimitere la fizică: nu poţi da din buget mai mutl decît ai acolo...

Şamd.

Totul sub deviza "Să ne dea, că de-aia e Stat!" – cea neschimbată de peste un secol, dacă nu cumva de la Adam şi Eva ai Carpaţilor.

La sportul ăsta se înhamă aproape toate ziarele şi revistele militante, inclusiv alea cu pretenţii de calitate şi posedînd în fruntea trustului un patron pasămite doritor să ridice mintea compatrioţilor.

Dincolo de bani, gazetarul de rînd are satisfacţia de a căsca cineva gura la rîndurile sale, de a primi *feedback* de la vreun Ipingescu de secol 21. Nici mai contează dacă acea stimă stil "Le zice adînc" are în vedere o gogomănie... Gazetarul este şi el frustrat, ca noi toţi, şi-i prinde prin urmare bine ideea că nea Nae de pe strada Ghirlandei e încîntat de condeiul său. "Îmi place, dom'ne, de Orcan ăsta! Păi nu ie adevărat, nu suntem noi mai inteligenţi decît politicienii, cum spune iel aici?"

Un alt sport drag românului (şi omului?) de rînd este baletul între diavol şi angel. Te vei topi citind pe prima pagină a unui cotidian dornic de libertate: "Înghiţiţi de ape... disperaţi de foame / Aşa arată o Românie nenorocită! / Salariile au scăzut, au apărut noi taxe, mîncarea s-a scumpit!"

Ia fiţi atenţi – iar aici mă ia rîsu-plînsu mai ales că pe acela care a redactat jelania îl doare drept undeva de suferinţele altuia, ci mai degrabă de berea ce-l aşteaptă la terasă, la ora 6 seara (am trăit în redacţie şi ştiu cum e!)…:

"Pentru români, speranţa a murit azi, 1 iulie. Nu ştim ce o să mai mîncăm şi dacă bruma de bani pe care ne-a mai rămas ne va ajuta să supravieţuim. Sîntem săraci şi singurul lucru pe care îl mai putem face e să privim în sus, spre Dumnezeu, implorîndu-L să ne salveze!"
(Trec peste faptul că, pînă să mediteze dacă să ne salveze, El a trimis viiturile, mai exact astă organizare fizică a Pămîntului. Cum, nu-s de la el? Iar dacă sînt, e pentru că noi sîntem răi? Ca să vezi...)

Mişcător...

În interior, lucrurile se amestecă însă exact ca-ntr-un sufletesc omenesc, fie el şi de creştin declarat. Articolul despre domnul cel paşnic ce şi-a ucis cei doi băieţei se învecinează cu mirarea vecinei unei tinere din Suceava ucisă de iubit: "Nu-mi vine să cred că a făcut sex cu cîinele" (anterior, în aceeaşi gazetă, titlul legat de subiect era delicios: "Avea în vagin sperma lui Rex". Rex fiind javra, nu Carol II.

Şi tot aşa.

Pagina de mică publicitate bate, ce-i drept, recordul cu vreo cinci coloane de text plus poze edificatoare despre vrăjitoare tuciurii şi pioase, plus masaje şi companii feminine – d'alea… ştiţi dumneavoastră care, fie şi numai din auzite...

Perechea paginii I, acea cu românul ce-şi ridică rugător privirea spre Înalturi, o arată în trei ipostaze pe fosta nevastă a premierului italian Berlusconi. Doamna, fie şi la o vîrstă venerabilă, ne regalează ochii noştri cei înlăcrimaţi de scumpiri cu nişte forme foarte sumar acoperite.

Da, să nu ne aferăm degeaba – aşa e firea omenească! Viaţa e scurtă, dă oamenilor ce vor...

Legende, mituri... Şi preţul!

Citesc undeva:

In 1909, Badea Cirtan, ciobanul legendar ce purta pe umeri, peste munti, desagi cu carti de intelepciune pentru a le imparti romanilor, ia calea muntilor. La cabana (sic!) Babele se opreste la sfat cu doua stanci în forma de ciuperci asemuite de traditie cu doua babe care pun lumea la cale. Innainteaza ***pret de un sfert de ceas*** *(subl. n.) pana la Sfinxul din munte. A poposit aici, cu Valea Ialomitei la picioarele lui și Creasta Ciucasului la est. Urca pana sub varful Baba Mare. Porneste spre Saltelele de piatra, un pantec de iarba presarat cu bolovani și crestat de vai ce coboara din "spinarea" Costilei. Se deschide în fata creasta Morarului."*
Ajuns sub creasta de unde ies cele patru ace ale sale ca niste colti de argint ce cresc unii din altii (Acul Mare, Degetul Rosu, Acul Crucii și Acul de Sus) intinde tabara în vecinatatea caldarii Vaii Cerbului. Locul se numeste Saua Sugarilor și se afla la baza vf. Obarsia. Urmeaza drumul printr-un labirint de limbi de grohotis pravalite din versant. Se opreste langa stanca " La Cerdac" (toponimie provenita din povestile ciobanilor). Pe saua Vaii Cerbului vantul i-a adus în palma aer rece de la Mecetul Turcesc, stanca inalta și neteda spalata permanent de apa, vatra de unde prin doua suvite cristaline se strecoara primul fir din apa Ialomitei. De aici, poteca incinsa cu brau de piatra, suie spre pe varful Om. Acesta a fost ultimul sau drum montan, inainte de a fi ingropat de o avalansa la poalele Bucegilor.

Pentru necunoscători: descrierea e deseori în răspăr mare cu terenul…

Simt tot mai mult că starea ţării la 2010 (infantilă, între altele) decurge şi din multimea de povesti care au fost susurate românului de către autorităţi politice şi culturale cam de la jumătatea secolului 19. Sîntem breji, ne tragem din Roma, sîntem unici şamd.

Iar azi vrem potop de bunătăţi din senin şi pe degeaba, pentru asta...

Legat de cele scrise despre Badea Cîrţan, ca unul care a citit ceva istorie îmi permit să afirm că multe îmi par acolo cusute cu aţă albă... Am aflat şi eu, în timp, cum este confecţionat un mit...

Lucrurile astea (vezi poanta cu regina Maria care ar fi iniţiat construcţia Crucii Caraiman – cînd poţi intui uşor cum i-au pus ţuţării în braţe ideea!) or fi avut rost şi folos cîndva, dar azi am senzaţia că le plătim o nefastă dobîndă...

Patriotism

S-a pomenit mult la moartea recentă a lui Adrian Păunescu despre patriotism. Al acestuia şi al altora – iar aici cei care-l sesizau pe-al Bardului fără îndoială se considerau în onoranta categorie.

L-am văzut pe Andrei Păunescu, la doi paşi (realmente) de catafalc ţinînd în mînă un steguleţ. Tricolor, se înţelege. Mi s-a părut o aiureală, dar cînd toţi îţi spun că eşti beat, rişti să crezi...

Că veni vorba, steguleţul colo-şa avea conflict, în opinia mea, cu ale religiei, cu Dumnezeu – la care aceiaşi fac de asemenea dese şi fortifiante trimiteri.

Patriotismul e o chestie de afacere.

(Vorbea ieri cu foc un dascăl despre naţionalism, patrie – iar netrebnicului de elev îi fuge minte întrebarea: *"Unde naiba s-o fi dus asemenea energie, a milioanelor de oameni, înainte de secolul 19*?". Şi corolarul: *"Cum or fi trăit păcătoşii vreo cinci mii de ani înainte de venirea de acum două mii a lui Iisus*?")

Statului îi pică bine pentru că aglutinează cît de cît populaţia, ba uneori o înflăcărează suficient cît să pornească la război.

Omul de rînd se simte nemaipomenit în haina de patriot pentru că îl scoate din rîndul comunilor. Nu mai e Gică Vasilescu, ci Gică *Naţionalu*, cum fu cazul cu un Marin, de la 1848. Instinctiv, omul de rînd se fereşte să fie altfel pentru că ar intra în conflict cu majoritatea. Majoritate de capul ei, dar şi interesat strunită în direcţia respectivă de organele statului.

Nu am ştiinţă să întrebe cineva prea des care e rezultatul patriotismului cuiva, în afară de a văpsi stîlpii mărginind şoseaua din sat, eventual băncile clujene. Pariez că cel întrebat ar rămîne fără răspuns o vreme, apoi ar încropi ceva despre suceala evidentă a intervievatorului, care scapă esenţa unei aşa minunate îndeletniciri tricolore. Dar de obicei se răspunde voit pe alături.

Deşi, în opinia mea, nu să înjurăm pe unguri – de pildă – este esenţa problemei, ci să încercăm să-l depăşim ori, barim, să-i ajungem. Altminteri numai să pomeneşti despre carnea de sub şaua lui Attila... Deşi, de fapt,şi aşa ceva prinde bine: unde mai defulezi atît de amplu?

Dar aşa ceva nu se spune, nu?

Este echivalentul lui a vorbi în zilele plecării lui Păunescu despre accidentul nepedepsit al nevestei, despre mariaje în serie (în familie) cu minore, despre excesele pomenite fie şi pamfletar în eseul adversar "Porcul şi folkul".

Unghiuri diferite

Profesorul meu de la o cunoscută universitate particulară[2] a venit luni la catedră cu un vraf de ziare. Era dezamăgit că din cele 6-7 de acolo doar unul scria "cum trebuie" despre Adrian Păunescu cel de curînd dispărut.

Cum trebuie, în opinia sa, însemna în ton cu televiziunile – ce transmiseseră acut favorabil poetului decedat. Or gazetele, cu excepţia notată a "Jurnalului", vedeau lucrurile altfel...

Distinsul dascăl, probabil cărămidă de căpătîi în zidul spiritual a Universităţii respective, considera că identificase o contradicţie ziare şi vocea fizică a Poporului... Mai exac că tipt, că tipăriturile nu reproduc optica celor mulți, pasămte zgomotos manifestate în favoarea lui Păunescu şi a valorilor atribuite acestuia.

Mi-am amintit însă brusc de faptul că, în Piaţa Universităţii, la vremea *Golaniadei* participanţiei aveau senzaţia că toată naţia simte lucrurile asemenea lor. Se pare că aşa simţi lucrurile din mijlocul unei mulţimi entuziaste, să zicem de 100.000 de persoane. Îţi închipui că identic tratează lucrurile şi celelalte 20 de milioane ale ţării.

Este un fenomen răspîndit, se pare. În prima parte a lui 1992, la doi paşi de o manifestaţie a Convenţiei Democrate, o Sală a Palatului scanda peunerist[3]: "Funaru', Funaru'". Din mijlocul acelor comilitoni, optica lor era ca şi întinsă la nivelul întregii ţări.

Au existat şi excepţii. De pildă sentimentul generat de moartea lui Corneliu Coposu. Străzi şi cimitir Belu pline, cum vor fi și la plecarea lui Adrian Păunescu.

Simpatia pentru cel dispărut nu s-au stins apoi, ci chiar au sporit. Graţie acestui fenomen poate singular (era să uit de milionul de oameni fără urmări atras de prima venire a regelui Mihai!), CDR a cîştigat următoarele alegeri, iar Coposu reprezintă şi azi, la 2010, un mit, un nume respectat.

[2] Constantin Georgescu. A scris dintr-un unghi aparte despre moartea lui M. Eminescu.
[3] E vorba de Partidul Unității Naționale a Românilor, dispărut însă peste puțini ani.

Observaţii prin urbe

Cînd te raportezi la oameni sau la fapte ale acestora, e sănătos să fii atent la păcălelile ce pleacă din propriul interior.

De pildă, cînd mă indispune Oreste, trebuie să mă întreb cît de fapt mă irită propria persoană (eu fiind tot ochelarist şi tot rotund la faţă, între altele...).

Similar, în cazul dlui Tudor Octavian, e de meditat cît am de fapt treabă cu... tata. (Pentru ce am treabă cu Seniorul meu? Pentru multe motive probabil, nepomenite ori ascunse cu grijă în cartea despre *Cum să ne purtăm cu dragii noştri genitori*...)

Dar despre ce auzii de foarte curînd la Tudor Octavian tot îmi voi da cu părerea!

Omul, la parastasul mediatic al lui Adrian Păunescu, vorbea la Realitatea TV despre faptul că prieteniile nu mai sînt ce erau odată, de pildă pe vremea cenaclului Flacăra.

Dincolo de povestea cu tata de care pomeneam, sînt conştient c-oi nutri vreo invidie că un om aparent lansator de aiureli e primit şi se cască gura la el pe la televiziuni. Mai stau atent la faptul că dac-oi fi la fel de critic (să zicem că justificat) cu multă lume, păi nu-mi prinde deloc bine la sociabilitate, unde rişti să cauţi la tot paie din ochi tuturor, iar prin asta aceia să-ţi devină străini...

În fine...

Legat de ce spune Tudor Octavian, eu aş fi mai prudent... Dacă mai citeşti cîte ceva, vei descoperi în toate epocile indivizi convinşi că Pe vremea meaaaaa.... erau lucrurile mai cu moţ (ori mai dure, penibile etc. după cum îi prinde bine conferenţiarului).

Sînt afirmaţii care în fapt atenuează din disconfortul constatării inconştiente că vremea s-a dus, respectiv că viaţa e grea (raza de lumină că altădată fu mai uşor, mai simplu, mai însorit mai temperează din disconfortul teribil al prezentului, mai ales după o vîrstă).

Eu unul sînt convins că peste 20-30 de ani sumedenie de inşi cărunţi vor clama că prieteniile se legau mai cu spor şi mai din suflet la un 2010. Asta se va întîmpla întrucît din principiu legi amiciţii mai lesne la tinereţe. Pur şi simplu ulterior merge mai greu, întrucît nu mai ai iluziile (şi ele diminuatoare de angoasă existenţială) pe care le aveai la 20 de ani...

Oameni

Am fost şocat şi eu, precum alţii, de limbajul emisunii la mare modă, "În puii mei!...". Cerşetorul care spune: "Mă piş pe mine!", ba şi reia vorba.

Un Fernando pornit de-a dreptul sinistru pe vîrstnici. "Fă!"-uri risipite la tot pasul. Etc.

Nu m-am grăbit la concluzii, deşi fui curios în paralel cum va reacţiona CNA.

Şi am rămas în paralel deschis mental la problemă.

Nu ştiu cum e bine pentru societate, să evite aşa vorbe la televiziuni sau ba. Care vorbe sînt altminteri foarte răspîndite "pe teren", în lumea românească.

Am intrat ieri în Gara de Nord, în trecere... Înainte de prag, un (indiscutabil) interlop cu ochiul proaspăt scos, şi un sugar înfăşat în braţe. Pe buze: "Să moară fata mea!". La doi paşi mai încolo, o altă figură (taximetrist al locului, în căutare de fraier), cu limbaj mai mult decît asemănător.

Tot pe acolo, grup de aurolaci. Mă şi mir că nu li se măresc pupilele a posibil jaf la vederea unei 50-genare aeriene de la ţară, trăgînd un troler.

Cam asta e realitatea... Nu peste tot, dar în multe unghere sociale rumîne. Ce-i drept, de ceva timp am realizat că tipii "ca în Divertis" nu-s excepţii, ci majoritatea. Adică dacă ieşi în 90% din locurile româneşti găseşti cazuri, oameni zice-se ciudați ori de rîs, dar reprezentînd majoritatea.

Stai, că personajul primar care îi inspira pe Divertişi a căpătat nume, destinaţii clare de existenţă de cînd cu Mihai Bendeac. Ştii clar acum cum e, unde e de găsit – să spunem – un Bulgaru, patron de spălătorie auto în Rahova... Cel cu /lovitura de pumn/ "perversă ca pe Tîrgu-Ocna".

PS
Simplă observaţie, ţîşnită în minte după ce am pomenit de "pervers". Esenţa acelei pălituri, explica simpaticul Bulgar, este ca duşmanul să nu se mai scoale de jos după o asemenea torpilă.
Cred că ideea face furori între şmecheri şi şmecheraşi.
Nu pot să nu văd însă în aşa procedeu pugilistic şi multă teamă, mult... mioritism. Ce te face dacă acela NU CADE dintr-un pumn? Mai ales că adorabilul chelios nu pare omul unei înfruntări de durată...

[VIAŢĂ] Diverse. Şi poate dure

I

Ca să traversăm viaţa (care altminteri este ceva aparte...: un insuportabil către un alt insuportabil), există nevoile fiziologice. Satisfacerea foamei, a setei, a sexului, a nevoii de adăpost etc.
Mai sînt şi cele sufleteşti.
Unde nu m-aş grăbi să trimit elogios la pastilele gen iubire de aproape, de mamă, de ţară – chestii inventate de Societate, şi pe care oile le îmbrăţişează ca într-un vis urît.
La o adică, le sînt date spre adopţie pentru a servi Instituţia omenească, cea în viaţă, respectiv pentru a le ţine mintea ocupată şi a nu se ajunge cumva la lucruri mai dure care ar zăpăci turma...

Iar lucrurile duc cu gîndul un pic la Matrix. Vrei ceva plăcut, suportabil, păi acesta nu poate veni decît din fals. Adevărul e neplăcut, chit că o construcţie gen Isus vorbeşte a reprezenta adevărul, viaţa şamd.

Ca să nu dăm nas prea dur cu realitatea, ne confecţionăm un el de cocoon, fie şi nefizic.
El ţine, cel mai ades, de asigurarea amiciţiei unei ipotetice Fiinţe supranaturale (unde încercăm altminteri să păcălim pe cît se poate tîrgul încheiat), respectiv de gesturi şi producţiuni mentale ce dau senzaţia că am stăpîni mediul, lumea.

Mă uit la nişte scrise ale cuiva despre Crucea Caraiman, găsite de curînd pe net.
Autorul, îndrăznesc să cred, îşi asigură oarece bătaie pe burtă cu divinul, inclusiv prin pretenţia că acesta taman la noi se pogor mai cu moţ şi nu aiurea. Apoi, acelaşi condeier manevrează din condei cît să adapteze cele ştiute la imaginaţia proprie. Jonglează cu ele precum un copil cu jucărioarele, care pot reprezenta centrul urbei, lumea universul.
În paralel, se raliază perceptelor oficiale (acele sociale de care pomeneam iniţial), pentru a-şi asigura spatele şi din direcţia asta, cu bonus oarece faimă şi apreciere din partea semenilor pasămite mai de rînd.

Crucea de pe muntele Caraiman – reper cosmic
Crucea (pe care s-a jertfit Iisus Hristos) este simbolul mântuirii creştinilor.
Această convingere a avut-o şi Regina Maria (29.X.1875 – 17.VII.1938) [...]

În Planul Divin Maria era însă destinată pentru ţara şi poporul nostru. Aşa se face că, măritându-se cu Ferdinand la 10.I.1893 în Castelul Sigmaringen a ajuns Regina României.
Sensibilitatea trăirilor ei îi oferea percepţii extrasenzoriale din care una şi cea mai importantă, avută în vis, a fost ideea de a ridica o cruce semnificativă pentru poporul pe care-l conducea.
În privinţa locului de amplasare, acesta era evident şi predestinat. Ce munte din ţara noastră oferă perspectiva Caraimanului (căci oricum crucea trebuia să se afle la înălţime) în condiţia existenţei celui mai traficat tronson de legături între două capitale: a românismului (Transilvania) şi a ţării (Bucureşti)? În plus Bucegii reprezentaţi de grandiosul Caraiman au fost stropiţi cu sânge românesc în primul război mondial. De fapt aceasta a şi fost motivaţia întemeiată a acestei realizări, care s-a şi numit de altfel "Monumentul Eroilor".
[…]
În cerul de naştere stabilit pentru 14.X.1928 al Crucii de pe Caraiman apare o conjuncţie între planetele Venus şi Mercur, singurele, care au crucea în reprezentarea lor grafică. Conjuncţia respectivă semnifică faptul că poporul nostru, pe care Crucea îl reprezintă, munceşte şi este muncit în mod penibil, dar cu răbdare, se pot aştepta lucruri mai bune. Conjuncţia mai înseamnă favorizarea contactelor cu persoane tinere, ceea ce s-a şi întâmplat de la început, căci aceştia sunt în majoritate cei care ajung la Cruce, în lipsa unor mijloace de ridicare directă pentru toate vârstele. Conjuncţia Venus-Mercur constituie, pe de altă parte vârful unui triunghi, în vârfurile celelalte găsindu-se Saturn şi Jupiter (retrograd).
Sextilul Venus–Saturn asigură monumentului o bătrâneţe în deplină opulenţă ceea ce indică un posibil interes crescut al statului pentru amplificarea lucrării prin alte amenajari şi facilităţi de ajungere la el în orice condiţii de vreme cu maxim de comoditate. Până în prezent Crucea a fost ignorată de conducerile ţării care s-au perindat din anul 1928. […]
Crucea trebuie resfiinţită anual aşa cum se prevede pentru cea de pe Muntele Mic. Accesul de la cabana Babele trebuie asigurat pe un traseu fără nici un pericol, nu ca în prezent pe o brână cu grad mare de dificultate (autorul nu cunoaşte locurile, n. MO), iarna, dar chiar şi vara pe vreme de ceaţă şi vânt. Un restaurant şi posibilitatea de refugiu în caz de vreme rea ar asigura un debit mai mare de turişti, nu numai tineri şi nu numai din ţară. Un asemenea simbol creştin fără o capelă alături deservită în permanenţă reprezintă deja o stângăcie, o capacitate redusă de înţelegere, un anacronism. Ce să mai vorbim de lipsa unui bust artistic al Reginei Maria autorul moral al monumentului…"

II

Pomeneam în lunile trecute de o campanie a unei reviste – altminteri de frunte -, pornite pe ideea "Tu ce ai făcut pentru România?"

Omul intrat în angrenajul social nu poate răspunde aici altfel decît e (totuşi) obligatoriu pe acel palier, al reuşitei sau măcar al existenţei: "Păi am făcut mult-mult, ş-am cerut puţin-puţin sau deloc".

La acel nivel, nu ţine să răspunzi cu "Sictir!", căci încalci regulile jocului, inclusiv acela de a minţi frumos.

Acceptînd tiparul cu pricina, scapi de oprobiul de-a dreptul trimiţător în șopronul Paria, dar dacă eşti şi ceva mai slab de înger te simţi şi oleacă mai bine, copiind la scară mai mică raportul cu Divinitatea. Aici are grijă de tine Ţara. Cică.

Îi respecţi voinţa, iar Ea te protejează ori măcar te face să te simţi bine, ca unul care O slujeşte.

RELIGIE. Porunca a... noua: să nu minți

Intro

Am cugetat c-ar prinde bine drept punct de pornire al celor ce urmează o interdicție pe care o bănuim cuprinsă între cele Zece porunci.

E vorba de a nu minți.

Așa îmi trebuie dacă nu am citit pînă azi (cu atenție barim) Decalogul!

Ceva asemănător minciunii există aici abia pe treapta a noua:

" Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău. "

Pomeneam în lunile trecute de o campanie a unei reviste – altminteri de frunte -, pornite pe ideea *"Tu ce ai făcut pentru România?"*

Omul intrat în angrenajul social nu poate răspunde aici altfel decît e (totuşi) obligatoriu pe acel palier, al reuşitei sau măcar al existenţei: "Păi am făcut mult-mult, ş-am cerut puţin-puţin sau deloc".

La acel nivel, nu ţine să răspunzi cu "Sictir!", căci încalci regulile jocului, inclusiv acela de a minţi frumos.

Acceptînd tiparul cu pricina, scapi de oprobiul de-a dreptul trimiţător în șopronul Paria, dar dacă eşti şi ceva mai slab de înger te simţi şi oleacă mai bine, copiind la scară mai mică raportul cu Divinitatea. Aici are grijă de tine Ţara. Cică.

Îi respecţi voinţa, iar Ea te protejează ori măcar te face să te simţi bine, ca unul care O slujeşte.

Formularea mi s-a părut teribil de laxă... Nu e vorba de a afirma, ci de *a mărturisi*. Și nu oricum, ci împotriva **aproapelui.** Înțeleg de aici că în relația cu un om mai depărtat acest *don't* își pierde din virulență (asta dacă nu cumva echivalentul *goim*-ului trebuie chiar înșelat programatic.. – ceea ce nu m-ar mira: *Comunitatea noastră înainte de toate!* ...)

Cum spuneam, este a noua cerință esențială din cele zece creștine... **Cam jos**... Ce e mai sus?

1. Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău. Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine.
2. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujeşti.
3. Să nu iei Numele Domnului, Dumnezeului tău în deşert; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert Numele Lui.
4. Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti.
5. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, pentru ca să ţi se lungească zilele în ţara, pe care ţi-o dă Domnul, Dumnezeul tău.
6. Să nu ucizi.
7. Să nu preacurveşti.
8. Să nu furi.
9. Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău.
10. Să nu pofteşti casa aproapelui tău; să nu pofteşti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.

Alte îndrumări esențiale traiului între oameni, găsesc păcătosul aici de față, îs și ele cam pe strapontină / la coadă – în favoarea celor care țin de credința pură, tehnică... Ale lui Dumnezeu cel creștin se află pe primul loc...

Noi, oamenii, mai jos.

Iar ale societății, la coadă de tot...

Un motiv în plus să nu regret că-mi țin umărul de ale creștinismului...

I

Citeam mai demult o chestie, pe care o reproduc aproximativ: "Omul execută foarte la nimereală un gest ce ar fi necesitat maximă responsabilitate: facerea copiilor" Asemănător, în opinia mea barim, nimic nu conține

mai multă minciună decît domeniul asupra căruia am putea bănui că șade ațintit Ochiul (avînd fie și la prioritatea a noua) divin: scrisele, vorbele, atitudinile religioase.

Formulînd și altfel:

Din cîte domenii să întîmplă să cuprindă spiritualitatea (e potrivit spus?) omenească, păi am sentimentul că nicăieri nu se minte mai en gros decît în ale religiei.

De ce oare?

Păi dacă tot am răsfoit Decalogul, la bază pare să se afle scopul, care scuză mijloacele. Scopul fiind răspândirea credinței, a spiritului ei.

Menținerea lor.

De pildă, dacă o minciună prinde bine, lumea – de la vlădică la opincă – o poate trece cu vederea...

Tratînd lucrurile ceva mai laic, minciuna este deseori la ea acasă în ale religiei întrucît totul pleacă în domeniu de la o bază nesigură, aceea a neputinței de a demonstra clar, vădit că există lumea cealaltă, Dumnezeu și ale lui.

Faptul că vreo 90% dintre compatrioții mei se declară credincioși nu schimbă datele problemei.

De văzut nu l-a / L-a văzut nimeni...

Exagerările, mai exact minciunele / minciunoaiele din domeniu se datorează și atmosferei din branșă. Cît și a speciei.

A noastră, cea umană.

Să tratăm în primul rînd oamenii.

Sentimentul meu este că apartenența, acceptarea religiei destinde în bună parte (cît de profund, de sigur este totuși de văzut...) omul de angoasele-i existențiale. Este o situație în care destui semeni se consideră nu doar în siguranță, dar și puși bine cu Cel de Sus de unde purcederea lor la un comportament deseori arogant. Io-s rezolvat, iar totodată-s alesul, protejatul Lui.

Este părerea respectivului, în condițiile în care mai mult sau mai puțin credinciosul – mai ales la poale de Carpați – încearcă să-și plimbe cu prețul pînă și Divinul partener de afaceri, de... business.

Poate că, peste toate, a fi credincios este un mod de a-și menține animalitatea la un nivel suportabil. Din medie avînd de cîștigat societatea omenească.

Cine nu are nevoie de sperietura divină pentru a se comporta onorabil între semeni, păi acela are mai puțină nevoie de credință, mai ales cea instituționalizată...

Ca orice lucru cu fundament fragil, inclusiv credinciosul comun pică destul de iute în purtare agresivă, violentă, incorectă.

O pojghiță foaaarteee subțire separă comportamentul (de ochii lumii) față de coreligionari, de acela față de atei ori crezători în alți dumnezei..

Este drept că în pomenitul Decalog nu stă scris despre toleranță cam deloc (probabil acum două mii de ani nu era loc de atari finețuri...).

II

Toată poliloghia din amonte am ținut să o aștern pe hîrtie ca deschidere la următoarea situație.

De cîteva zile, nimerisem pe net o relatare despre desubturile apariției la Bușteni, imediat după 1989, a unei Mînăstiri (pemiteți-mi această grafie, mai pe vorba zilnică).

Nu știu să fi fost vreuna în zonă pînă în 1989, însă – pe fondul emulației religioase de după acel an – anumite persoane au ținut să moșească un stabiliment monahal taman sub abruptul Bucegilor. Poate și în replică la apropiata mînăstire Sinaia e de văzut...

Fără îndoială vor fi fost niște tipi extrem de pragmatici, cum găsești deseori în spatele sutanelor, al citatelor sfinte, al zîmbetului celor care le poartă.

Cred că a fost floare la ureche obținerea unui teren imediat la sud de strada numită cîndva a Industriei, azi a Telecabinei. Spun floare la ureche pentru că – din observațiile mele – mulți maturi ponderat de credincioși deseori probează neputință de a se opune pretențiilor religioșilor chitiți.

Am în vedere aici, în ce privește amintiții maturi, pe bărbații cu scaun la cap și care iau de glume frumoase relatările Bibliei, dar care sînt suficient de captivi celor aflate de la părinți, pe cînd erau mici, ori cele vehiculate de nevestele lor nițel mai trecute. De cînd lumea, dincolo de aparențele lor ceva mai fioroase, masculii zice-se în vînă sînt pradă ușoară nevestelor personale, sau Gurii lumii – reprezentată de asemenea de partea feminină a clanului propriu. Cînd un asemenea bărbat ajunge primar de oraș, vulnerabilitatea lui la un grup de popi crește totodată exponențial cu apropierea alegerilor.

Cred că acțiunea religioșilor – precum multe altele, umane – este asemenea forței din Fizică, adică tinde să se exercite pînă se epuizează... Dacă nu dau de vreo stavilă, se întind cît pot... Cum, spuneți că toți oamenii procedăm așa? Se poate....

Cu un simț în ale marketingului destul de dezvoltat, cei care au înființat mînăstirea din Bușteni au zis să se agațe, să căpușeze cu folos existența în preajmă a vestitei Cruci a Eroilor, de pe muntele Caraiman. Și au făcut-o preluînd pentru așezămîntul lor denumirea zveltului munte de prin partea locului. Chit că mînăstirea se află pe muntele... Jepi (mai exact cei Mici), vecinul Caraimanului.

Mărturisesc a fi trecut o singură dată prin apropierea mînăstirii în cauză. Nu m-a impresionat, ceea ce ar fi fost și greu, cîtă vreme în jur este suficientă creație-minune (de pildă apropiatul abrupt al Bucegilor) pentru ca stabilimentele călugărești – fie și relativ noi – să-mi nu provoace mare atracție.

Am dat însă zilele astea de o adevărată epopee (între altele) privind nașterea așezămîntului....

Citisem cîndva, legat de Crucea Eroilor, că ideea a fost a reginei Maria. Ceea ce eu unul am îndoieli, ca unul trecut destui ani prin balcanismul autohton, unde ce e bun este atribuit iute mărimilor – bineînțeles nu pe degeaba... Prețul fiind material pentru contemporanii iuți la ode, respectiv de faimă, pentru urmașii cu ușurință în condei. Una e să scrii că asociația ta este Păunul verde și atît, alta este să alături elogii maxime unui personaj istoric, situație în care te simți altfel, iar semeni de fire apropiată te privesc și ei ca învăluit în aura legendară...

Partea doua, la acest interesant (dar curent demers) este că ideea nu i-a venit oricum Mariei de Edinburgh, ci în vis. Nici nu mai contează cine i s-a arătat, cert este că făcea parte din sfînta Treime, eventual din rudele de gradul întîi ale acesteia.

Bineînțeles că, pe lîngă aportul augustei suverane, cel depus de Căile Ferate Române (cele cu banu', cît și construirea), de vreun inginer Butculescu, de muncitorii înfruntînd zloata la 2300 m. alt. este dat la o parte...

Ia să vedem, împreună, cum e cu întîmplările ce ar sta la baza ivirii junei (la scară istorică) mînăstiri Caraiman:

"În anii nostri Crucea a activat efectiv păzind timp de 10 ani pe călugărul Gherontie Puiu care în acest interval a stat ascuns într-o mică peşteră situată între Claia Mică şi Claia Mare, două văi abrupte chiar sub Vf. Caraiman.
Crucea a fost un simbol de sustinere a supravieţuirii acestuia până când cu ajutorul Maicii Domnului, care i-a şi apărut de mai multe ori, el a realizat Mr. Caraiman care fiinţează şi se dezvoltă în poiana Palanca, din care crucea se vede direct, dominator şi dătător de speranţe."

Cele două Clăi nu sînt văi, iar totodată nu se află sub Caraiman...

Citat din același Gherontie Puiu, via Q Magazine:

"...M-a lasat la Timisul de Sus și am urcat pe munte. Am ajuns pe platoul Bucegilor în scurta vreme. Am haladuit doua zile și o noapte, pana mi-am gasit o pestera bine ascunsa, intre Claia Mica și Claia Mare."

Gazetarul:
„Dupa trei nopți petrecute în grota din Bucegi, Maica Domnului i se arata din nou fugarului. Venisera trei urși să adulmece locul și Gheorghe se temea să nu-l sfasie. Vedenia minunata ii spune să se fereasca mai mult de oameni decat de animale, chiar și dacă sunt jivine salbatice. Parintele isi aminteste inca și astazi cu aceeasi emotie. «Imi vorbea asa de bland: Nu-ti fie frica! Rabda, caci trebuie sa-ti duci misiunea pana la capat. Esti aparat." Era acelasi chip pe care il visam în copilarie și care mi se aratase de atatea ori. dacă s-ar afla o mie de maicute inaintea mea, imbracate la fel, l-as recunoaste dintr-o mie! într-o alta noapxe, am vazut-o dintr-o data, în intunericul pesterii, cu fata scanteietoare. Mi-a spus: Trebuie să astepți în munti zece ani, nici o zi mai mult! Abia apoi cobori în lume. Am ascultat porunca și am vietuit ca un sihastru, pana în vara anului 1970. » "

A se ierta dar eu unul găsesc relatarea preasfîntului drept minciună grosolană.
Și tare aș îndrăzni cum se va fi comportat monahul nostru în momentele în care era tentat să fabuleze, apoi în cele în care a inventat de-a dreptul, a dat drumul în lume poveștii, iar ani de-a rîndul nu a clipit la rostirea lor ori la vehicularea de către alții...

"Faceam toata pravila calugareasca, asa cum o invatasem la manastire. Inchipuisem un altar în piatra și slujeam Sfanta Liturghie. Ma imbracam cu zdrente de la ciobani, mancam ce gaseam și invatasem să vorbesc cu ursii, cu jderii. Un sir de nopti fara sfarsit, am privit crucea cea mare de pe Caraiman."

Cum... dracu' (nu am cum să nu mă revolt pînă la stadiul acestei injurii!) să-ți dea ciobanii de mîncare la 1960-65, ei fiind de fapt pe Platou, iar tu între Clăi, deasupra Bușteni lor!? Cum să supraviețuiești ZECE ani 'cu ce găseam'?? Cum vezi de acolo Mionumentul Eroilor, căci nu se vede – duceți-vă dvs. pe teren și verificați!! Ori a intervenit iar Maica Domnului și omul nostru putea vedea prin piatră, eventual și prin obișnuiții nori ai zonei??

Închid paranteza, observînd cu cîtă ușurință / fără jenă te face un asemenea individ, iar la vehicularea celor Mari, a Maicii Domnului șamd. nici gînd să se crape cerul de blasfemie!

În context, ca unul care a studiat nițel istoria mersului omului prin abruptul Bucegilor (și cunoaște binișor cum se produc invențiile pe acest teren... – vezi un autor la nume Mihai Haret și pretențiile-i legate de frecventarea așa-zisul Cuptor al lui Răducu din zonă), nu sfătuiesc pe nimeni să caute acea peșteră, nici să spere în protecția Monumentului, dacă are de cînd să stea măcar un an neclintit pe coclauri...
Se pare că la mijloc se află o tehnică obișnuită de confecționare a legendelor religioase. Altfel nu capătă cheag în mintea credinciosului de rînd. Am întîlnit și în cazul altor locașuri monahale din Bucegi trimiteri la cîte un pustnic ce și-ar fi găsit de lucru anterior în zonă.

O altă manevră este aceea a personajului divin care apare cuiva – îndeobște inițiatorului – în vis. În cazul mănăstirii în cauză, redau întreaga poveste, de-a dreptul palpitantă:

"Manastirea Caraiman, o manastire mai speciala decat altele pentru ca aici traieste un pustnic, calugar și preot cum isi zice, a carui faima a trecut de mult dincolo de zidurile de piatra ale Bucegilor. Este Parintele Gherontie Puiu despre care se spune ca moartea i-a murit de trei ori, dar care acum e fericit ca i s-a indeplinit dorinta să cea mai

vie: construirea unei manastiri. Sub lumina Maicii Domnului Parintele spune ca s-a aflat, din prima zi a venirii sale pe lume, sub protectia Maicii Domnului. și acum la 75 de ani, parintele Gheronite este un barbat urias cu o privire firava și cu o voce dulce, moldoveneasca.
Parintele Gherontie Puiu a ascultat porunca Maicii Domnului și a trait ca un sihastru timp de zece ani într-o pestera, pana în vara lui 1970. Timp de zece ani, noptile, a privit crucea cea mare de pe Caraiman. Atunci, spune, "i-am jurat Maicutei Domnului ca, dacă ma voi intoarce cu bine în lume, jos, voi construi o manastire cu hramul Inaltarea Sfintei Cruci, din curtea careia să poata fi privita crucea de pe varful Caraimanului".
Dupa Revolutia din 1989 s-a intors la Manastirea Neamt, unde monahii ramasi în viata l-au recunoscut, desi trecusera 30 de ani. A fost uns monah pe loc, apoi a fost inscris la seminar, desi nu avea decat patru clase terminate în satul natal. O saptamana a fost diacon, dupa care, asta se intampla în 1992, episcopul locului l-a uns preot, dupa "randuiala lui Melchisedec", pentru ca trecuse de varsta lui Hristos."

Îndrăznesc să cred că subiectul este abia deschis explorării...

Partea II

Carte cu chipuri

Dame de consumaţie...

Ţara se schimbă, îmi permite a spune, chit că dvs. veţi lua în derîdere criteriul pe care-l aduc în discuție...

Acum vreo 10-15 ani, luam contact (vizual...) cu fenomenul prostituţiei prin intermediul duduilor rrome ieşite seara la intersecţia Bd. Pake Protopopescu – strada Mătăsari.
Moartea pasiunii!
Nu pun la socoteală co-etnicele de-a dreptul sinistre ce îmbiau într-un imobil dărăpănat al Căii Moşilor, în preajma bisericii Armeneşti.

Văd de la o vreme nişte domnişoare de profil, ceva mai la vest (geografic), mai exact la intersecţia Pake-Matei Voievod-Austrului. Altă stofă, în sensul de un pas înainte...
Altminteri, ca om de rînd ce mă aflu, m-a turburat bine o adolescentă, lîngă hotel Bucureşti (sau cum i-o mai zice). Mi-a zis un "Ce mai faaaci?" de-am rămas paf, neaşteptîndu-mă la ondulaţiile vocii ei, adaptate fix la timidul ce trecea pe acolo...

Tot pe acolo, ca idee, eu unul găsesc aiurea să ţii ilegalizată prostituţia.
Nu văd ce microb ar pătrunde astfel în corpul societăţii româneşti (căreia oricum nu de castă morală i s-a dus buhul!...)! Poate la mijloc sînt complexele clasei politice – luată individ cu individ – în faţa sexualităţii fruşte, mai exact cea feminină...

FOTBAL. Grecia – România 3-1

Trec peste jocul în sine.
Dar priveam întreg tam-tamul din prealabil. Că vom face şi că vom drege. Că naţia îşi sprijină echipa. Că uite ce planuri există, uite ce posibilităţi indiscutabile posedăm.

Semănăm un pic cu alde copilul necăjit, care se străduie să găsească şi el o doză de senin, de plăcut în existenţă. Cu orice preţ. Dar nu poate ajunge la pragul, la înălţimea ştachetei pe care şi-o doreşte cu ardoare.
Şi recade în... rahat.

La prima ocazie, o ia de la cap, căci vine Sărbătoarea cutare şi (asemeni unui Niculăiţă Minciună privind printre uluci la bradul boierului) şi în mod sigur nu-i va rata bunătăţile și luminațiile.
Rezultatul nu este însă ca în I. Al-Brătescu Voineşti...

Mai ales de vreo 10 ani repetăm într-una – înainte de meci, se înţelege – un scenariu, cu entuziasme şi certitudinea proximei victorii naționale. Cutare fotbalist compatriot ni-i 'the best', antrenorul meditează îndelung şi fericit, ba am şi auzit noi că ăl mai bun om 'al lor' e accidentat...

Inevitabilă coadă în sus a unui anumit tip de capră.

Care, la o adică, nu e rîioasă pentru că vrea ea. După cum şi acele mofturi – înţeleg perfect! – îi sînt absolut necesare pentru a supravieţui între semenele ei continentale.

Bunicul. Eu

Sînt bunic de două luni.
Iar duminică furăm la botezul lui David Ordean.

Bineînţeles că sentimentele, gîndirile lui 'Tata-mare' fură mult diferite despre ce scrie majoritatea în asemenea cazuri (asta e, îmi voi duce crucea de a nu fi ca alţii...).

Între altele, meditam în mica și cocheta bisericuţă (pe strada Steriadi), văzîndu-i pe fraţi punînd fruntea în 'cenuşă' / pe podea, în faţa preotului. Tuturor li se oferă un tîrg, la vîrsta formării: accepţi asta, capeţi asta. În cazul tipilor ca mine li s-a oferit cam canci, motiv pentru care dînșii au preferat a vieţui în *No Men's Land*.

De acolo, ei văd lucrurile altfel decît restul – ultimul trăind indiscutabil mai liniștit, dar totuşi precum inşii din seria *Alien*, care supraviețuiau cu trăznaia parazită ce li se prinsese de chip, dar mureau dacă le era îndepărtată.

Ziua națională

Marina Almășan, realizator TVR:

> *Poimâine este Ziua României.* […]
> *Simţi că ţi se strânge inima şi încep să te furnice amintirile ori de câte ori te afli departe de ţară şi auzi vorbindu-se, foarte aproape de tine, româneşte? Te-ai lua la harţă cu cel mai bun prieten pentru a-i demonstra că face cea mai mare greşeală posibilă optând pentru o viaţă îndestulătoare, însă departe de ţara lui? Simţi cum sângele tău ia ascensorul şi urcă până la cap atunci când cineva îţi vorbeşte de rău ţara, chiar şi dacă, pe alocuri, spusele sale ascund un sâmbure de adevăr? Poţi să-mi spui, dintr-o răsuflare, când a avut loc Marea Unire, cine a inventat insulina, în ce an i-a umilit Nadia Comăneci pe greii gimnasticii mondiale[4], cui datorează omenirea avionul cu reacţie şi cine s-a plimbat, atât de îndrăgostit, pe lângă plopii fără soţ?*
> *Dacă mâine s-ar pune problema să mergi „la oaste" pentru a-ţi apăra ţara, vei reuşi să-ţi înfrângi pornirea primară de a-ţi procura un certificat medical care să te facă inapt pentru a presta fapte de vitejie în folosul ţării tale? Ţi se întâmplă să le povesteşti pruncilor tăi despre ţara lor, învăţându-i să o iubească necondiţionat?*
> *Obişnuieşti să laşi totul baltă (serviciul, sala de forţă, întâlnirea cu iubita etc.) pentru a ajunge la timp în faţa televizorului atunci când joacă echipa naţională? Ţi se întâmplă ca, dintr-un raft ticsit de produse care mai de care mai oacheşe, să alegi unul doar pentru că este românesc? Optezi fără nicio strângere de inimă, atunci când îţi plănuieşti vacanţele, pentru o pensiune în Bucovina, în detrimentul unui hotel de cinci stele, all-*

[4] Interesantă cheia în care este pusă problema! *A umili...*.
Simțim totodată nevoia să ne îmbătăm al naibii cu apă rece. La 2014, un alpinist afirmă că a dus numele țării departe, pe întinsul globului. Dar nu adaugă că, în Himalaya sau aiurea, îl mai duc o sută de țări, să zicem, plus că localnicii în general nu se extaziază în fața străinilor, din mai multe motive.
În ce o privește pe Nadia Comăneci, ca ea în decursul timpului au prestat cel puțin vreo 200 de sportivi. De aceia nu se vorbește la noi, să nu cumva să distrugem corola cu minuni a lumii. De pildă, nu se pomenește de înotătorul american Mark Spitz, care a cucerit la o singură ediție de Jocuri Olimpice din epocă (1972) ȘAPTE medalii de aur.

inclusive, în Tenerife? Te dor ştirile de la televizor, din care afli că România a mai pierdut o bătălie în lupta pentru binele oamenilor săi? ...Dacă la măcar jumătate din aceste întrebări răspunsul tău este afirmativ, atunci înseamnă că mai sînt încă urme de România în tine şi nu te paşte corigenţa la materia „patriotism”!

Marina A. crescut-a într-o anumită cultură, într-o anumită optică. "Fii cuminte, fii supusă, înghite destule şi vei avea multe..."

A... înghiţit, educativ vorbind, inclusiv credinţa sinceră în importanţa zilei naţionale. Nici nu mai contează că aceasta se poate schimba, semn deloc serios al acelui popor, de la o zi la alta – fie acestea şi din decembrie 1989.

Deci crede în importanţa, în respectul datorat acelei Zile.

Cu o doză de omenesc egocentrism, plus inerentă dificultate de schimbare interioară, Marina trage apoi exteriorul, realitatea în jurul construcţiei sale despre patriotism.

Ea foloseşte mai puţin fondat, cred, argumentul cu comportamentul nostru în străinătate. Unde totul (mă refer la respectul tricolorului şamd), la bani mărunţi decurge din teamă, din sentimentul lui a fi pierdut în spaţiu, motiv pentru care te agăţi de respectivul simbol, unde găseşti şi alţi cvasinaufragiaţi.

Reintrînd în seara zilei de 30 noiembrie în Ţara-mamă, construcţia interioară a Marinei îi este inevitabil mai cămaşă simpaticei teleaste decît haina. Ea nu ajunge să-şi pună problema dacă schelăria proprie este greşită, preferînd să frece (pardon!) ridichea acelor milioane de compatrioţi, acelor comunităţi care nu se agită legat de Ziua naţională.

Nu mai pierd vremea să relev din textul doamnei Almăşan argumentaţiile false, dacă nu parşive (căci, totuşi, îs!).

O cred însă în sinceritatea ei, de om care a respectat întotdeauna și cu onestitate Autoritatea.

PS

Rubrica Marinei din "Ring" – de unde am extras citatul de mai sus – se numeşte "Bombăneli..."

Mie nu mi se pare că dna Almăşan bombăne. E destul de directă, iar eventualele frustrări cred că le exprimă civilizat.

Sub soare

Recunosc, fără multă jenă, că nu cred în Dumnezeu.

Mi-am avut perioada mea bisericoasă, imediat după vîrsta de 20 de ani, după care, încetul cu încetul n-am mai simţit că e Cineva, acolo sus.

Aici, bineînţeles, e o chestie de sensibilitate proprie.

Dar.

Mă uit în jur, şi fără a mă panica, cred că Dumnezeu ori e într-o ureche, dacă a creat şi tolerează lumea cum este, ori... nu există.

Iar aici judec un pic precum Ivan Karamazov... Ceva nu e în regulă.

Între altele, mjlociul cel meditativ dintre Karamazovi se întreba unde era Dumnezeu cînd dulăii stăpînului unei moșiei sfîșiau un copil de iobag al locului.
Aşa mă întreb şi eu, privind în jur.

Aud la ştiri că avu loc minune mare la mînăstirea Petru Vodă... Unde un călugăr avu o viziune cum că..., la care toţi au purces la mormîntul părintelui răposat Cutare, pe care l-au dezgropat şi-au constatat că abia de putrezi un pic. Deci, după canoanele locului, acela e personaj aparte, demn de a fi declarat sfînt.

Îndrăznesc să văd însă lucrurile niţeluş altfel.

Mînăstirea cu pricina e una care a stat grozav în atenţia lumii (noastre) prin faptele unui stareţ, Justin pe nume, ce se prăpădi de curînd. În ultimii ani, cam nu era domeniu prin ţara asta în care să nu se fi băgat respectivul, altminteri un pic legionar în tinereţe şi dornic de cîntece verzi la bătrîneţe.
Eu unul simt că cei de pe acolo suportau cu greu conul de umbră ce s-a lăsat asupra lor şi asupra locului după purcederea dintre vii a fostului stareţ.
Ca atare, au purces la inventarea poveştii ăsteia cu răposatul Calciu cel neputrezit după şapte ani.

Şi o să vă spun pe ce mă bazez...
Adică îi vine călugărului cutare ideea că.
Iar ceilalţi imediat îl iau în serios, pun mîna pe cazmale şi dă-i...

Oare cui serveşte toată minunea. Ghici cărui loc o să i se ducă vestea, ghici unde o să vie lumea şi o să facă niscaiva cheltuială, başca nutrire a orgoliului monahilor locali.
Mai pot ghici că e destul concurenţă – a stabilimentelor religioase – prin acel meleag al patriei, motiv în plus pentru ca ăi de la Petru Vodă să nu se dea duşi cu uşurinţă din prim planul gloriei.

PS. Jaroslav Hasek are o schiţă (se înţelege, umoristică), legat de confecţionarea unui sfînt, în condiţiile scăderii influenţei unei congregaţii religioase oarecare – fie şi de pe meleaguri depărtate, mai exact din Spania, la jumătatea mileniului trecut..

Mituri românești

> *„Un urias al teatrului romanesc, Radu Beligan, cu care avem privilegiul să fim contemporani, implineste azi 95 de ani. La multi ani, Maestre!”*

Românul de rînd mai cîrcoteşte împotriva puternicilor zilei, prin tramvai:
Beligan – 95 de ani în cap – nici atît nu a făcut.
Contraziceţi-mă.
Iar în paralel, îmi puteţi spune un rol care a rupt gura măcar a Balcanilor?

Legat de specatocolul în care Radu Beligan prestează, la vîrsta pomenită mai sus.
Cred că pe scenă pot fi destui, la 95 de ani, dacă au șansa longevității.
Mai puţini însă pot întîmpina senini extincţia.
Nu mi se pare cazul lui Beligan – altfel nu ar fi avut nevoie de reflectoare.

Curiozități mici de tot

I

Oare cum ar fi fost, cum ar fi viaţa noastră fără biserică, fără religie.
Ştiu veţi sări muuult în sus – iar cu alte ocazii am arătat şi de ce se petrece aşa magnific salt...
Dar aştept un răspuns coerent.

În paralel, caut să mă dumiresac asupra ancestralului, perenului, umanului dor al maturilor de a modela tinerii. De a le da sfaturi – cu aer de magistru, de "Ştiu io mai bine decît tine ce-i folositor...!".
Pe care juni altminteri, de cînd lumea, îi doare drept în cot de pretenţiozităţile vîrstnicilor – dar peste puține decenii îi pălesc aceleași metehne...

Mă uitam şi la un panouaş, pe Bd. Lascăr Catargiu, a nu ştiu cărei asociaţii de pensionari (CARP, parcă, al sectorului respectiv).
Tipii de acolo scot un fel de ziaruleţ, pe care îl afişează şi la poartă.
Şi unde acei oameni cu un picior în groapă mor de grija reintroducerii religiei (serioase, după criteriile lor) în şcoli.

Altul tot pe acolo, perorează că praful să se aleagă de ăla de-şi uită limba...
Nici nu dram de înţelegere pentru ăl de o face, pentru motivele vrute sau nevrute care-l duc la asemenea ştergere în minte!

II

Tot văd vorba asta cu "La mulţi ani, România".
Mie mi se pare că forumularea ascunde tocmai gîndul că Ţara e pieritoare...

Idem genul:
"Dumnezeu să apere și să binecuvanteze Romania și romanii, oriunde s-ar afla ei !" Aici., D. ori o apără., ori nu? Are el nevoie de suplicile noastre periodice?

Bucata integrală:

"Portretul ROMANIEI Interbelice..., unic şi greu de procurat!
Deschideti linkul de mai jos și dati clik pe judetul care va intereseaza! Este aici o munca de sisif, pe care sper să o apreciati la justa ei valoare.
Portretul Romaniei Interbelice EXCEPTIONAL! Transmiteti-l tuturor copiilor din casele Dumneavoastra, pentru ca acum istoria se face in... "limba materna" a fiecarei nationalitati, cu carti primite din afara..., cu teoriile tarii de origine..., cu mesajele profund ostile MARII ROMANII, care a stat ca un os în gat marilor puteri ale Europei! Mai mult... Istoriile alternative aprobate de Ministerul nostru de resort au dat posibilitatea ca fiecare scoala să interpreteze în mod propriu (si de cele mai multe ori diferit de la un judet la altul!) evenimentele care constituie istoria adevarata a Teritoriilor Romanesti, indiferent cum s-au numit ele de-a lungul vremilor!
Foarte interesante pentru noi toti romanii (pentru tinerii nostri, în mod special) – sînt mai ales informatiile, necunoscute în marea majoritate, despre zone care... au fost... nu mai sunt... și nu se stie daca... și cand... vor mai apartine vreodata acestei tarisoare...
Dumnezeu să apere și să binecuvanteze Romania și romanii, oriunde s-ar afla ei !"

PS

Cînd ai pornire spre afirmații cu *a sta precum osul în gît*, e instructiv de revăzut propria copilărie, dacă nu cumva ai șezut astfel propriilor părinți, rubedenii…

Cultură

Pomeneam de cultură, acum vreo două posturi.

Eu nu aş face statuie ideii ăsteia.

Ba chiar as plasa-o în prejma religiei.

Mai exact, eu unul le văd pe ambele ca pe nişte chestii (a se ierta de găsesc echivalent mai academic!) cam goale, dar care ne umflă artificial părerea de sine.

Ca inşi, ca naţii, ca omenire.

Nu cred că am fost foarte mai buni dacă au fiinţat Dumnealor prin preajmă, de la Adam ori de la Aristotel încoace.

Nu propun cu acest prilej goering-isme ("...îmi vine să pun mîna pe revolver!", presupunînd că vorba atribuită Reichsmarshallului nu e inventată), ci doar prudenţă în tratamentul celor două zeităţi.

Făceau catedrale în secolul timpuriu nu ştiu care, şi-şi luau gîtul cu o fervoare de zile mari.

Ori, în WW1 de pildă, conduceau zoldaţii la abator.

Am văzut rari oameni pe care cultura să-i fi făcut mai ponderaţi, mai negrăbiţi în a ieşi în relief. Mai degrabă i-a liniştit vreun prag de sus, decît zeci de tomuri.

Avem 2000 de ani de cînd veni amicul Andrei prin Dobrogea. Ne-am dovedit ulterior foarte deştepţi noi românii, dela 1990 încoace barim?

/ PSIHOLOGIE, VIAŢĂ /

I

Margine de lac Titan. Cineva dă de mîncare raţelor.

O fetiţă la vreo patru ani, cu ochii spre păsări, spune vrute şi nevrute. Inerentă ignoranţă, alint, dezinteres (logic!) pentru ceilalţi.

Ca la vîrsta cu pricina.

Brusc pic pe gînduri.

Oare cîţi ani o avea copilul din noi?

Nu strică să am idee, căci e totuşi partener de echipă, ba chiar unul de ţinut ca bibeloul...

Bineînţeles poţi să-i tragi una peste bot, poţi să-l facă să amuţească a la longue, dar nu e o afacere.

LEGAT DE COPILUL INTERIOR, părerile diferă. Unii îl văd drept un tip vesel, detaşat de probleme.

Prin lucrări de specialitate, optica e altfel. John Bradshaw îl vede, de pildă, drept un oropsit.

Personal, opinez că o fiinţă de tipul fetiţei pomenite iniţial.

Cred că se poate lucra cu ea (doar de-aia ne credem maturi, nu?) – la o adică nu avem alternativă.

II

Autobuz bucureştean.

Un bătrîn care abia urcă, dar la puţine secunde se dovedeşte extrem de dezinvolt, extrem de... tînăr în ale gurii. Volubil, agresiv, cu inevitabilul alunecuş în politică.

Imediat îşi găseşte comilitoni prin jur, de la 55 de ani în sus. Ponta la deal, Ponta la vale.
O staţie RATB aşa o ţin. La un moment dat, le atrag atenţia că au ales USL, acum exact an, 70% din votanţi.
"Daaaa, da' ne-au păcălit!...", explică unul.
"Bine, dar mintea dumneavoastră unde era, cînd ei vă duceau cu preşul..."
Răspunsul aceluia nu a conţinut vreo doză mai mare de responsabilitate a gestului propriu.

Mda.
Materialul clientului.

PS
John Bradshaw, autorul pomenit mai sus, e pastor!
Ce diferenţă... Nu spun între el şi cine.

Responsabilitate

„Huo, Ponta!”
Bravo!
Dar.
Există vreo 70% dintre alegătorii Ţării (la 2012), către care nu văd să se înghesuie careva întru tras de urechi.
NU VĂ SUPĂRAŢI, DAR AU ŞI EI O VINĂ.
Mi se pare neserios să vezi sursă a belelelor doar o parte, nu şi cealaltă.

Opinie

Dintr-un interviu acordat recent de Gabriel Liiceanu:

> *"Credinţa lui Noica era că orice om se poate salva din infernul lui, atîta vreme cît poate recurge la fructele sublime care atîrnă în arborii paradisului culturii. Totul e să ştii că ei există şi să faci efortul de a le culege fructele. Există un acces oarecum garantat la paradis: recursul la produsele sublime ale speciei umane. Or, acestea ne sînt oferite în permanenţă de viaţa năvalnică a spiritului care leagă generaţiile între ele şi pe care, în mod convenţional, o numim „cultură“...*

În altă parte, via N. Steinhardt mai exact, se vorbea că soluţia în vremuri crunte ar fi religia.
Sînt păreri stimabile.
Eu sînt adeptul dobîndirii de înţelepciune, drept cale a mersului prin Viaţă.
Mi-i o simplă părere.
Daţi-mi voie, în acelaşi timp, să opinez că alde cultura singură e lipsită de un mortar care îi depăşeşte graniţele. Motiv pentru care se află plină lumea de slujitori ai Culturii, dar şi lichele n acelaşi timp.
Şi mai departe de înţelepciune mi se pare religia.

Apropo. Citesc zilele astea, fie şi pe fugă, din "Destinul omenirii" al lui Petre P. Negulescu, 1939 parcă.

El explică acolo, fără pretenţia de a fi primul pe idee, că democraţia a luat naştere într-un loc (Atena antică) unde libertatea spirituală era puţin legată de religie, comparativ cu dura vecină, Spartă.

Ideea de miracol

În interviul pomenit mai sus, Dl Liiceanu vorbeşte și de cunoscutul său "Jurnal de la Păltiniş":

> *"…„Întîmplarea“ de a mă fi aflat în spatele acestei cărţi este una dintre cele mai frumoase ale vieţii mele. E cea care îmi dă iluzia că am trăit miracolul unui destin. "*

Eu (Neica-nimeni) nu m-aş juca întru ideea de miracol.

Am avut şansa unei ucenicii asemănătoare (în sensul tare util uman plus plăcut...) celei a dlui Liiceanu pe lîngă C. Noica.

Dar văd azi lucrurile cu pricina drept ceva, cîndva – în sine al naibii de frumos, de luminos în amintire, în "cărămizile" zidului meu, însă atît.

A accepta ideea de miracol este un mod de a nu te mai bucura de lucrurile mici.

Cred totodată că te opreşte să mai fii deschis la alte... miracole.

Nero din Carpați

Văd pe undeva o poză, mai exact un trucaj cu Palatul Victoria arzînd (dar nu prin contribuție neroniană proprie…:. „Ce vreau să-mi aducă Moș Crăciun”).

Nu vă supăraţi.

Ce are viaţa mea cu actuala echipă de la Palatul Victoria?

Nu spun – Doamne feri! – că-s nişte meseriaşi de n-au văzut Carpaţii.

Dar există atîtea moduri sub Soare de a-mi îmbunătăţi existenţa... Dacă eu-s limitat la minte şi leneş, ce poa' să facă Ponta din Sala Muntenia, sau cum îi zice odăiţei ăleia dinspre strada Paris??

Pe de altă parte.

Şi întrînd iar, obositor pentru dvs. fără îndoială, în psihologie...

Iritările pe vreun Ponta, clasă politică vin din neputinţa de ne drege frustrările inerente vieţii şi care ni s-au adunat în suflet, de-a lungul anilor.

Dacă mă irit pă 'Pontak' (formula nu-mi parține!), o să fac precum o locomotivă proastă, una care bagă apă, cărbuni, iar apoi purjează în vînt aburul, doar aşa, ca să-l vadă cum sperie aerul din jur.

A jigni pe altul e recunoaşterea neputinţei. dar şi a posibilităţilor de evoluţie ale aceluia.

Invidii… înalte

Văd tot felul de glume (proaste rău unele...) la adresa lui Ponta – de pildă pe aici pe Facebook.

Nu sînt un simpatizant al preşedintelui PSD, dar sentimentul mi-i, privind acele caracterizări, că LA MIJLOC E INVIDIA CĂ EL (ăla cu coşuri, "cu muian dă prost!") A AJUNS UNDE E, IAR NOI NU.

Şi nici nu-s şanse să ieşim vreodată din insuportabila micime a existenţei personale.
Judecaţi şi dvs.
Oarecum, p-acolo este şi infantilismu de a vrea să ne rezolve Guvernu' toate.

PS
Instinctiv mă feresc să devin critic al premierului, ca să nu ajung în aceeaşi tabără cu acerbii defăimători ai acestuia.

Viaţa e o chestie nasoală.

… prin urmare, ne protejăm şi noi cum putem de insuportabilul ei. Altminteri ce-l poate face pe un om să afirme:

> *" Rolul memorabil al lui Mihai Viteazul, cu un mesaj care e actual și astăzi: «Și astăzi se împlini porunca cea din veac, să stea laolaltă cei dintr-o singură mamă: Țara Românească, Țara Ardealului și Țara Moldovei. Pohta ce-am pohtit eu»”.*

Zisa fiind de la 1600.
Kakaia 'veac'? Mai exact 'din veac', în sensul de la Facerea lumii.
Îmi place şi bucăţica "...şi astăzi", probabil un mic act ratat al condeierului, care în adînc pare să fi mirosit anacronismul lozincii.

Un alt tip, mai jos la acel post:
"Un rol interpretat, memorabil, genial (de Amza Pellea, n. MO), pe veci va ramine în istoria României..."
('Veci'-urile astea au şi ele întru metalimbaj, nesiguranţa că tărăşenia cu pricina va dura tare mult...)

PS1
Apropo de Pellea.
Hai să zici că mi-i răutate de mă gîndesc ce fel de viaţă sănătoasă va fi avut, de a murit la doar 52 de ani...
Cert este că-i haioasă alăturarea drumului său cel aparent glorios prin cinematografie cu fragilitatea care l-a răpus.
Să fi fost vreo mască?
Nu-i exclus.
Pînă una-alta observ că a simţit nevoia să-şi compenseze indiscutabila duritate prin prestaţii hazoase, a la nea Mărin.

PS2
Apropo de metalimbaj.
Pe un părete, în urbe:
"Uniţi, vom învinge!", zic ăia contra explotării de la Roşia Montană.
Ăsta-i un mesaj pentru ei între ei, adică se autoîncurajează!
Nu vorbeşti de unitate cuiva pe care nu l-ai captat încă – pentru ăsta din urmă procedura fiind inevitabil alta.

Gigel

Apropo de numele noului ministru al Culturii.

Sorinel-Gigel Știrbu.

Pricep mai greu ce e în mintea unui matur care nu ia în calcul că peste 20 de aniprogenitura să nu va mai fi de... diminutive.

Prima pornire ne este să facem haz, să ne credem superiori – dar eu unul simt că aşa atitudine (a noastră) ne este un 'ecran', un mod de a ne proteja împotriva unui lucru pe care nu-l înţelegem.

Am sentimentul că atitudinea unui om înţelept este să ia lucrurile cum sînt, încîntat chiar că descoperă viaţa mai diversă decît bănuia... Niţel mai pragmatic (da!) vorbind, aş avea nişte îndoieli că din atari părinţi iese un vlăstar care va lăsa cu gura căscată lumea culturală.

Mai exact, în aşa situaţie ereditatea sabotează inevitabil probabilitatea unei minţi, a unei prestaţii strălucite.
PS

Eram copil şi, într-unul din almanahurile anilor 60 era o caricatură, cu legenda "Pianist descifrînd partitura bucăţii <Humoreska> de Dvorak. În desen, tipul se prăpădea de rîs, altminteri cu grijă să nu-l observe publicul ce-i aştepta prestaţia.

Aşa şi cu numele de mai sus, în sine.

Te ia rîsul, recunosc.

*

În spatele propulsării dlui Știrbu se află resorturi de funcţionare ale unui partid. Unde aportul direct, prin implicare propriu-zisă, eventual material primează asupra eventualului penibil decurgînd din numirea ministrului cu pricina.

Îmi fuge gîndul la o zisă Camil Petrescu parcă, despre faptul că un partid e ţinut de tipi pragmatici, nu de idealişti a la Stefan Gheorghidiu.

Dl G. Ştirbu este cimentul.

Uman

Mă uit la două ştiri, într-un cotidian oarecare.

Unde revăd judecata alb-negru. Dar şi răutatea. Ambele nu-s neapărat ale cutărui redactor, ci ale Societăţii.

"Ce a pățit un ELEV DEMENT care a postat pe Facebook FOTOGRAFII cu IUBITA lui făcând SEX ORAL

Ionuț Florea, tânărul de 22 de ani din Suceava acuzat de pornografie infantilă, va rămâne în libertate, deși a distrus viața unei adolescente de 15 ani, fosta lui iubită, după ce a publicat pe o rețea de socializare mai multe poze cu ea în timp ce făcea sex oral."

El e dement.

Ea e nevinovată. Ba se încearcă şi smulgerea de lacrimi, căci i s-a distrus viaţa, nu? Despre părinţii ei, fără îndoială vor fi prezentaţi ca al naibii de îndureraţi, deşi e de aflat pe unde umblau ei nu neapărat cînd fata devenise interesată de sexul cu pricina, dar cînd a pornit să căutae în afara familiei maturul (băiatul ce cu oralul...nu e chiar de vîrsta ei) pe care nu-l găsea între zidurile locuinţei.

Oare cum arătau relaţiile, discuţiile între adolescentă şi părinţi?

II

": PROFESOARA MĂRITATĂ, prinsă GOALĂ PUŞCĂ cu un ELEV de 17 ani. Vezi ce SANCŢIUNE a primit PROFA NIMFOMANĂ..."

E interesant aici că pînă şi autorul ştirii îşi simte materialul irelevant (ar fi interesat cel mult pe liceeni), aşa că accelerează. Prin nietrmediul unor formule tip apă-tare.

Femeia e măritată. Și a fost găsită nu oricum, ci goală puşcă. Ea fiind totodată nimfomană.

Dragul nostru popor ori mare parte a lui are nevoie să-şi descarce agresivitatea, respectiv să umilească.

Başca să clădească realităţi imaginare, prin simpla acţionare a unei baghete, căci la o adică cam asta e inventivitatea gazetarului.

Ziceţi că ce treabă are jurnalistul cu publicul?

Are, că el vrea să-şi vîndă publicaţia, cu orice preţ.

Altfel nu ar avea bani de adus acasă, la familia lui...

O avea vreo fată de 15 ani?

PS

Apropo de agresivitate plus dor umilit – pînă să aibă nevoie de refularea lor, dragul popor le-a primit din plin, într-un cerc vicios unde nimeni nu vrea să cedeze, nimeni nu vrea să-şi deschidă vreun pic vulnerabilitatea...

/ POLITICĂ, UMAN /

Silviu Sergiu (de la Evenimentul Zilei) punctează:

"Monicăi Macovei i se reprosează că a rămas în PDL. Pai de ce si-ar rata cariera politica aruncandu-se în neantul Dreptei?"

Am sentimentul că rămînerea unor nume importante în PDL va maturiza inevitabil restul taberei dreptace .Altfel, tot felul de copii (se poate demonstra) de pe acolo şi-ar lua-o în cap.

Copilul, de cînd lumea, are impresia că adultul care îi este în preajmă şi-i suportă (cu stoicism, cum a făcut-o fără îndoială şi tatăl subsemnatului) zbenguielile, dorinţa de comod şi de dominare îi este animal de pus la căruţa proprie şi la care să tragă fără cîrtire.

Iniţial nu am agreat formaţiunea rămasă sub bagheta dlui Blaga, dar acum o simt foarte necesară.

Blaga şi ai săi, chit că nu fac pasiune pentru ei, ÎMI PAR MULT MAI CU PICIOARELE PE PĂMÎNT decît ceilalţi de pe acea parte a eşicherului...

Între 'Tineri şi liberi' observ prezenţa unor tipi care au fost promovaţi destul de lesne cîndva, iar acum chiar cred că suişul neaşteptat li s-a datorat lor integral. De aici fumuri, care-i posibil să îi păcălească mult asupra posibilităţilor reale.

PS

Mi-au ajuns la urechi nişte mofturi ale doamnei Macovei, într-un avion cu circulaţie continentală. Dacă e adevărat, dînsa ar avea de pierdut, a la longue..

Atitudine

De ce simt că nimic nu-i mai ruşinos, între oamenii României, decît a lua lucrurile cum sînt.

Fără să te agiţi, să te revolţi şi să-ţi trimiţi ochii afară din orbite. Eventual să furi haina lui Robespierre.

Paradoxul, cred, este că abia după ce accepţi natura obiectului de cercetat poţi lua eventuale măsuri de îndreptare a acestuia.

În mod sigur însă, luîndu-l cum este, vei fi mult mai destins.

Asta dacă, bineînţeles, nu ai alte lucruri de descărcat: pumni în cap luaţi altădată, dorinţă de faimă (ca să ne acoperim micimea insuportabilă) etc.

Inteligență

Un distins şi erudit coleg de Facebook afirmă:

"...Unicul mod de a face politică în România ca intelectual este în și din societatea civilă."

E unul nu văd societatea noastră civilă mult diferită – moral, uman – de aceea a politicului. De multișor m-am copnvins, vorba şcolarului Otopeanu, că nici acolo nu plouă cu cîrnaţi... Părerea mea este că societatea civilă la noi este doar un alt autobuz care încearcă să intre cu succes la scena cu avantaje de faimă sau materiale.

Nu o spun cu răutate.

Pot argumenta.

Mi-aduc aminte şi acum lumea bună, societatea reprezentanţii societăţii civile care, la mitingurile unei alianţe civice, demult, voiau ţarc separat – să nu stea amestecaţi cu lumea de rînd...

Revăd totodată mulți inşi care au folosit S.C. (cît și vorbele mari ale Acesteia) doar ca rampă spre politică.

Într-un fel, că veni vorba, îl stimez pe Bogdan Hossu. A rămas unde era la un 1991, iar acolo îşi face onorabil treaba şi după 20 de ani...

Fără Dumnezeu (II)

Mă uit la Realitatea, la doamna Lavinia Şandru.

N-are nici o treabă să exagereze, să inventeze, totul senină, cu zîmbet.

Că să vezi cum ne vor trage copiii de mînecă, de ce sîntem noi în Africa, de ce rîde TOATĂ lumea civilizată de noi şi tot d-astea.

(Vina fiind, previzibil, a ticăloşilor de politicieni, corupţi pînă în măduva oaselor şamd.)

(Oarecum eu am mai servit, ce e drept, pastila, în anii 90 – cînd un nene, ceva mai de bun simţ, nu ştia ce să răspundă EVENTUALEI întrebări: "Cum l-aţi suportat, măi părinţilor, pe idiotul ăla de Ceauşescu??!)

Fata serveşte o partitură absolut mincinoasă, îşi încasează banul de la redacţia acelui post TV, iar mîine o ia senină de la capăt.

Nu voi face riduri privind-o pe doamna Şandru, doar că asemenea farse sînt îs un motiv în plus să nu cred în Dumnezeu.

C-oi da nas cu El spre urmă ori pe *Drumul Cenuşii* (vorba lui A. Buzura), e de văzut.

Dar zău că nu e treabă cu cap cum a făcut dumnealui Lumea!
Cum ziceţi că de fapt noi i-am stricatără nemaipomenita Lucrare?
A se slăbi!

România, a la longue

Imediat după 1990, cînd se risipiseră aburii libertăţii nou dobîndite, multă lume spălată întîi s-a revoltat de idee, apoi a acceptat că mari schimbări nu-s, faţă de anii şi oamenii lui Caragiale.
Cam aşa păţeşte şi subsemnatul cam un sfert de veac mai tîrziu.
Mă uit la textul unui politician – totuşi – de frunte şi mă frec iniţial la ochi.
La moda discursurilor este încă poporul. Acel Tot glorios, care face şi drege. Care e de calitate nemaipomenită şi căruia i se cuvine...

> *"Despre Roșia Montana și gazele de sist. Valoare extraordinar de mare a zacamintelor, lipsa de informatie privind beneficiile statului roman, modul de exploatare, pozitionarea partidelor – banuite de coruptie -, implicarea trusturilor de presa în mod partizan, manipularea informatiei și denaturarea acesteia în general -, sînt argumente puternice pentru declansarea unui referendum national. Poporul nu este de stanga sau dreapta, poporul nu este al partidelor politice, poporul nu se da dupa interesele altora, poporul trebuie să decida și sa-si asume decizia. Avem acest instrument constitutional. Putem oare sa-l folosim cu onestitate? Avem, deja și doua viziuni diferite: una, cea a institutiilor republicii – pro-exploatare, alta, cea a Casei Regale: contra! Vom vedea atunci și cine reprezinta mai bine poporul."*

PROBLEMA, ÎNSĂ, E TOTUŞI A MEA, cel neacomodat cu realitatea... Realitatea fiind o chestie nu chiar fir de praf în vînt, ci o chestie cu rădăcini teribil de adînci, cu trup cît se poate de justificat, raportat la rădăcini.
Cum alternativă nu am, voi încerca să mă acomodez cu ce este.
Nu-i deloc-deloc uşor, simplu..

dfgf

Să mă iertaţi de fumuri, respectiv să mă ierte unele doamne psiholog cărora m-am grăbit la un moment dat să le solicit umil prietenia...
Am impresia că dumnealor-s departe de rigorile pe care le bănuiam, în cazul acestei meserii...
Văd postat de o distinsă doamnă:

> *“«Cel mai bine si-a folosit viata cel care s-a bucurat cel mai mult de ea.»” – Samuel Butler"*

Nu pot să nu comentez:
Avem o problemă...
Sau două:
Poate ne vinde şi nouă reţeta cu pricina, cum să ne bucurăm mult-mult de viaţă, bineînţeles fără să facem ciroză...
Apoi.
Care s-a bucurat mult de viaţă pleacă al dracului de greu, de... îngrozit (s-o spuneam şi pe-asta!) *la Urmă de tot*...

Fără limite.

O să se uite urît fraţii evrei la mine, dar mie cel puţin o parte din textul linkat mi se pare făcut din condei, de unul care nu a avut treabă cu momentul.

Bucata este asta:

> *«Dacă aveți un Dumnezeu să vă ajute eu nu pot să vă ajut, și dacă nu vă place moartea asta, am să vă dau eu moarte mai grea!» Numaidecât după aceasta comisarul Botez ne-a ordonat să ne culcăm cu toții la pământ cu fața în jos pe podeaua sinagogei și să nu ridicăm capul. După aceasta a dat ordin gardianului Ioan Vătăjanu și altor gardieni care se găseau acolo și pe care nu-i cunosc să ne lovească cu ciomagul. Am văzut pe gardianul Vătăjanu cum lovea cu ciomagul pe cei ce erau culcați la pământ. Când mi-am dat seama că se apropie să mă lovească și pe mine m-am ridicat și am încercat să fug. Atunci Ioan Vătăjanu mi-a spus «Vrei să fugi, nuți place asta?», lovindu-mă cu ciomagul peste șale, din cauza cărei lovituri am căzut jos lângă un evreu care se găsea întins la pământ. Când Ioan Vătăjanu a ajuns la evreul lângă care căzusem aceasta s-a ridicat și l-a rugat să nu-l omoare fiindcă este tată de copii. La această rugăminte gardianul Vătăjanu l-a întrebat «Nu-ți place moartea asta, îți dau eu alta!», după care a scos un cuțit și i-a tăiat capul. "*

În acelaşi timp.

Am sentimentul că momentele dramatice şi mult plînse din istorie atrag şarlatanii la greu – aceştia din urmă simţind că se va încumeta puţină lume să-i contrazică.

Nu contrazic prin vorbele mele de mai sus ce s-o fi întîmplat la Iaşi, arăt doar că mie – care nu-s chiar idiot – o bună parte din textul reprodus în post mi se pare făcătură. Iar dacă autorul nu s-a jenat să fie creativ în bucata pe care am citit-o la întîmplare, nu cred că lau încercat mult scrupulele în restul...

Nu-s naţionalist şi n-am scris vreodată ceva antisemit. Dar totuşi...

Nnn

SEMPER FIDELIS e calea pe care
Păşesc cu credinţă, curaj şi onoare.
SEMPER FIDELIS rămîn ţării mele
Strivită de hoţi, imbecili şi lichele.
SEMPER FIDELIS gîndesc că-ntr-o zi
O lume curată şi dreaptă va fi.
SEMPER FIDELIS speranţa-n mai bine
Ridică la luptă oşteanul din mine.
Haina sfîntă militară ştiu s-o port cum se purta,
Deşi mi-au tot terfelit-o comandanţi de tinichea.
Fruntea sus, privirea dreaptă, salut viaţa cu mîndrie
Că-s oşteanul României şi-s călit în cătănie.
[…]
Ridică la luptă oşteanul din mine.
Nu cunosc ce-i ezitarea, renunţarea nu o stiu,
Să luptăm umăr la umăr niciodată nu-i tîrziu.
Camarazi în crez şi suflet, hai cu toţi să ne pornim
Şi să dăm cu ticăloşii de pămînt pînă-i zdobim…

O prietenă pune pe dragul nostru Fb textul de mai jos.

Dincolo de alte comentarii.

La momentul cînd îl share-uiesc eu, există 55 de Like şi 3 Share.

Patriotism de-al nostru... De atîta înflăcărare, nimeni nu a scris o vorbă, UN COMENTARIU. Să spună: "Îmi place" sau "Uite, a mişcat asta şi asta în mine! Ce mişto mă simt! Mulţam, mamă Românie!"

În realitate, ajung iar la un tertip al inconştientului, mai exact al omului leneş: îşi păcăleşte adîncul, eventual şi semeni din jur, cu ideea că e patriot.

Ce cîştigă că îşi păcăleşte adîncul? Păi te simţi mai bine. În mentalul colectiv, a fi patriot e o chestie de lăudat, deci deja te simţi ca lăudat de cei din jur, eventual de figurile marcante din copilărie.

... Dar oamenii cu like-uri la aşa ceva nu execută nici cel mai mic gest în cadrul datoriilor de patrioţi.

Ori poate ei cred sincer că la atît se reduce calitatea de patriot: să dai un anume click la texte precum cel al prietenei mele...

PS

Apropo de jurămîntul de credinţă pe care ni-l vom ţine pururea... Astea-s glume. Care dau bine celui care jură, respectiuv celui care are nevoie de jurămîntul său. În practică, e niţică ne-înţelepciune să afirmi că vei face ceva peste multă vreme...

Apropo de avînturile patriotice *de sanchi*.

Dintre cei 55 aplicători de *like*-uri amintiți mai la deal, crdeţi că au parcurs tenxtul integral mai mult de doi-trei?

Întreb şi eu...

În context, văd destui oameni, care se declară cu destul piept umflat români, dar care-şi botează progeniturile cu nume cam deloc de-ale locului.

Un Marcel Pavel cîntă de zor colinde, dar copiilor săi le dă nume de prin alte zări.

Pînă şi preşedintele Băsescu a păţit-o, cu nepoata... Anais, parcă.

Observație

Să mă ierte un coleg dacă reproduc un pasaj dintr-un post al său...:

> *"...Vorba lui Noica, trebuie să mai punem periodic și afise cu "inventar" și cu "primim marfa" a ușilor catre public a vietilor noastre, nu? Macar atat..."*

Vorbele conținînd formula "Trebuie!..."

Am sentiment că avem de-a face cu o expresie de adormit inconştientul, de dat acestuia senzaţia că – printr-o singură formulă lingvistică, eventual atitudinală – realitatea e ca şi schimbată, în sensul poftelor acestuia, ale adîncului nostru.

Bineînţeles că, la nivel mai puţin bombastic, un aşa îndemn e posibil să declanşeze ceva energii, acţiuni.

Dar, mai ales în vreo tiradă demagogică, populistă, eu cred că *"Trebuie!..."* este garanţia nereuşitei, a nerealizării în viitor a acelui deziderat.

Glumă proastă

> *Ion Iliescu a murit!*

Fostul președinte al României, Ion Iliescu, a încetat din viață sâmbătă seara, în urma unui accident cardiovascular suferit la spitalul Universitar din capitală, informează surse din cadrul PSD-ului. Acestuia i s-a făcut rău în cursul după amiezii și a fost dus de urgență la spital pentru efectuarea unor investigații. În timpul unor recoltări de sânge, starea președintelui s-a înrăutățit și a suferit un accident cardiovascular. Medicii l-au băgat imediat în sala de operații, dar n-au mai putut să facă nimic pentru a-i salva viața.
Reacțiile politicienilor n-au întârziat să apară, premierul Ponta declarând că “pentru toata lumea, Ion Iliescu a întruchipat voinţa, determinarea şi curajul de a lupta şi de a reuşi pentru demnitate umană, dreptate, egalitate şi libertate. Ion Iliescu rămâne în sufletul şi memoria românilor ca cel care a schimbat istoria ţării şi a influenţat generaţii, un exemplu de sacrificiu şi dăruire pentru noi toţi”. Adrian Năstase și-a exprimat condoleanțele și a spus că este o veste tragică atât pentru PSD, cât și pentru România.
Deși un politician controversat, Ion Iliescu a fost considerat de mulți români un erou al luptei anti-ceaușiste și a fost primul președinte al României după căderea comunismului. El urma să împlinească 84 de ani la începutul lunii martie.

Nu pricep de unde atîta pornire pe I. Iliescu.

Mai ales că pare să vină de la nişte oameni care abia se năşteau ori nu fiinţau deloc în prima parte a deceniului zece – anii în care I.I, a născut mari simpatii, dar şi antipatii aproape pe măsură.

E posibil să fie vorba de tineri care nu şi-au rezolvat problemele, mai exact au rămas cu oftica neputinciosului pe tatăl din propria familie.

O simplă părere...

CUM SE ALCĂTUIESC ŞTIRI DE PRESĂ, la unii...

"Trecutul tenebros al lui Ponta. Frankfurter Allgemeine Zeitung îl suspectează de CRIMĂ!"

În prima parte, deja lansezi concluzia ta. Tot acolo, îl faci pe întîiul ministru suficient de familiar, la nivelul tău, numindu-l "Ponta". Manevra pare să fie mai mult decît necesară.

Apoi, se prea poate mincinos, spui că FAZ îl suspectează de crimă. Ceva mai nevăzut, e o încercare de a alătura onorabilitatea gazetei germane scopurilor noastre.

Personal acord credit nemţilor că nu s-ar lansa în aşa vorbă, mai ales că la ei le este la îndemînă să ducă ancheta jurnalistică mai departe, nu să bată toba precum găina, la descoperirea mărgicii.

Trec peste măgăria (pardon!) de a te juca, foarte curajos, cu vorba "suspectează", care nu e totuna cu adevărat, decît în minţile infantililor acriţi de soartă. Care abia aşteaptă să vină careva în fundul gropii existenţiale alături de ei, dacă nu mai jos...

Veţi vedea acolo (în articol, nu în groapa supărailor) şi ...'CRIMĂ', scris cu majuscule.

Nu se face...

Cultură mioritică, religie, viaţă

I

Plimbare ieri seară, pe bucureşteanul bulevard Magheru.

La nu ştiu ce librărie, din vitrină îmi atrage atenţia un volum. Ţuţea face o paralelă între religie şi nu ştiu ce domeniu al cunoaşterii.

Nu trebuie să răsfoiesc lucrarea pentru a bănui că e un elogiu adus religiei, lui Dumnezeu şamd.

Dacă e să te îndoieşti niţel de Ăl de sus, respectiv de asociaţiile pe care le fac oamenii în numele Lui, ţi se spune superior că nu ai dumneata idee de aşa minunăţie, de aşa lucru nemaipomenit.

Şi te retragi umilit umilit, că acea Minune taman pe tine te-a ocolit... Deci vei fi unul prea de doi lei, prea gunoi pentru a te băga în seamă Ptea Sfîntul de sus de tot, cu bunătatea lui...

Pe urmă, miroşi că pe planetă or fi (să zicem) vreo 10 000 de culte, care de care mai convins că al lui e mai bun şi mai adevărat, că ăilalţi 9999 bat cîmpii.

În general, acel unul Ales nici nu-mi mai agită mintea cu ateii... Sînt prea departe de Minunăţia să respectvul, pricepător al universului şi protejat al Domnului.

II

Tot pe acolo, invitaţie la o conferinţă, ceva legat de închisorile comuniste. Mă apropii (parcă e la Dalles) şi citesc cu interes. Lunea viitoare...

Totul se rupe cînd văd formula "Sfinţii închisorilor".

Dacă apare aşa soare deasupra, după opinia mea, s-a dus naibii obiectivitatea, cîtă putem avea ca biete fiinţe omeneşti.

Interesant îi că, pe cît aşa pastilă ("Sfinţii...") e mai broască umflată, pe atît vorbele îi sînt mai mari, pe măsura fragilităţii demersului. Pe atît caută un rpetins sprijin supranatural, divin.

În veci nu vei fi primit la o masă a argumentelor cu aşa tipi (trec aici liniştit orice component al vreunei biserici, pentru care orice tratative cu necredincioşii nu pot avea loc decît după regulile lui. Verificaţi.).

Cred că în spatele poveştii ăsteia cu sfinţii închisorilor stau nişte tipi, eventual nişte adepţi ai acestora, care se simt tare bine confecţionînd, (totuşi) din nimic, sfinţi.

E un subiect de avut în atenţie.

Faptul că fragilităţi precum religia trec mileniile nu-mi schimbă părerea.

La o adică, neamuri bune cu ea sînt iluziile de diverse feluri, fără de care realmente nu am putea trece sub soare...

PS

Descopăr o carte a lui Ţuţea, numită "Filosofia nuanţelor".

Mă, al nabii, Ţuţea şi nuanţe, Ţuţea şi îndoieli în general!

La el toate aşa-zisele nuanţe întăresc demersul ales de mult. Şi nu ştiu cum se face că mai toate nuanţele sînt în folosul său.

Al vanităţii sale.

SPUNE-MI CE IDOLI AI, CA SĂ-ŢI SPUN CE POPOR EŞTI.

Nu-mi plac panglicarii.

Ştiu că vor răzbi cît fi-va omenire, dar nu mă pot opri să afirm că-s panglicari.

PS2

Apropo de idoli, reascultam în autobuz colinda-cerşetorie plecată de la textul lui Păunescu, cu Părinţii-care-mor.

Înţeleg că-s lucruri ce merg bine la inimă, unora (mulţi) barim.

Dar în paralel chiar nu observi că textul e o tîmpenie? Că ce-i acolo nu-se-poate?

Nu-ş ce mutră oi face eu cînd m-oi prăpădi, că lucrurile nu-s cum m-am aşteptat.

Da' ce faţă or face aceşti îmbătaţi că ideea că se poate şi fără boli, respectiv că să vezi ce-o să-i ţină Dumnezeu eterni, Dincolo, pe părinţii lor...

Televiziune

Ca retardat ce mă aflu, adică rămas la stadiul de copil credul, acord toată încrederea inclusiv unui Rareş Bogdan, de la RealitateaTV.

Uf.

N-am ajuns la stadiul priceperii că, sub soare, există milioane de inşi care te pot minţi fără să clipească...

Întreg postul Realitatea TV, unde lucrează şi a comis R. Bogdan un neadevăr, sare în apărarea acestuia, în discuta cu ministrul Grapini.

Postul titrează, pe burtieră: "Ziarist hăituit de un ministru".

Iar R.B. trage... realitatea prin toate sosurile posibile. Cum că femeia a lăsat baltă guvernul ca să vină (pasămite neanunţată) la CNA, unde se discuta acuza de calomnie. Cum s-a purtat aceeaşi ministreasă zice-se ca la Obor, pe holurile instituţiei. Apoi a intimidat pe membrii CNA (ăia fiind, înţelegem de aici, nişte găini rătăcite), care l-au amendat cu nu-ş cît pe nevinovatul ziarist.

Dacă stau să mă gîndesc...

Despre adevăr, moralitatea şamd vorovesc cel mai tare tocmai aceia dispuşi să urineze pe ele. Unii din prima, alţii contra unui preţ bun.

PS

Nu mă plîng aici de canalul Realitatea, care mi se pare calitativ superior unui România TV, dar nu mi-i a bună cu aşa stil...

Mai deduc aici că dl. Bogdan va recidiva, cîndva.

Revolta pe realitate

Domnul X, „șocat-de-faptul-ca-alpinistul-cazut-sîmbata-ntr-o-prapastie-a-fost-gasit-abia-luni”.

Interesanta vorba asta, *șoc*…

Dincolo de conotații eroice ori morale, șocatul este insul surprins nepregătit de realitatea vietii.

Acest om va pune însă în continuare ideile sale despre viata deasupra realității. O face datorită unei inevitabile neelasticități interioare, dar și pentru c-a simțit a da bine asa revoltă – altminteri fără fruct în schimbarea blamatei stări de lucruri.

Dacă vrei să schimbi vreo felie a realității, înainte de toate respect-o!...

Bine intenții. Și atît.

> *„Amputarea capacităţii de efectuare corectă a operaţiilor aritmetice de bază – adunare, scădere, înmulţire, împărţire – cu toate implicaţiile lor fundamentale, inclusiv în viaţa de zi cu zi (simplificări; amplificări; fracţii; procente şi câte şi mai câte...); acest cancer micro-intelectual devastează ulterior tot ce înseamnă relaţie şcolară decentă cu multe discipline din avalul Matematicii, precum Chimia, Fizica, Sociologia (care conţine Statistică la greu) ş.a.m.d. Atrofierea gândirii logice şi a capacităţii de rezolvare a problemelor, în general; a fi incapacitat în această materie vitală înseamnă a trăi, pur şi simplu, ca o legumă în loc de fiinţă raţională demnă. Pseudo-«soluţiile» scrise de M.E.N. în acelaşi comunicat de presă sînt praf în ochii opiniei publice şi pasează, laş, responsabilitatea reală unde ea nu are ce căuta.”*

Materialul autorului este fara îndoială documentat şi cît de bine intenţionat. As avea însă citeva remarci, pornite din caracterul de insuportabil, de capăt al pămîntului pe care autorul îl atribuie situaţiei cu pricina (e vorba de așa-numitele simulări din clasa a 8-a).

Mă întreb din start care poate fi rezultatul concret al unei asemenea revolte. După opinia mea, rezultatul este nul. Aceasta pentru ca tonul rastit şi catastrofic nu ajunge vreodată să mişte în mod util sufletul celui pe care vrei să-l influentezi – fie ca-i vorba de elevi, ori de profesori, de aparatul Ministerului Educatiei. În acelaşi timp, cred ca un om capabil de acest tip de inflamare este precum un tren la cap de linie. Dincolo de caracterul declamativ – să-i zic gazetaresc – al demersului, el nu este în stare să miște ceva, pur și simplu el se revoltă şi atât. Asemenea gen de materiale de atitudine prinde bine însă unei mase destul de largi, dacă nu majoritare, care are nevoie ca de aer să descarce de refulate interioare, fiind în consecinta în cautare de subiecte pentru asemenea defulări. Subiectele gen capătul-pământului rezoneaza foarte bine cu starile extrem de neplăcute care au fost exilate în inconştientul acelor oameni.

Tipariturile romanesti sînt de la Heliade Radulescu încoace plin de asemenea aferări, dar efectul lor cred că a fost minim.

Aritmetică: rezultatul educaţiei nu putea fi diferit de calitatea românilor implicați în proces.

Tehnici

> *Cât vom mai tolera? Uite ce ne-au strigat extremiştii maghiari la Târgu Mureş în această seară: "Opincari, plecaţi acasă!", "Să piară Trianonul!", "Ţinutul Secuiesc nu e România!", "În Bucureşti toţi sînt ţigani!" Cum răspundem, români? Mai rău, extremiştii i-au atacat pe jandarmi cu petarde şi au încercat să-i provoace la violenţă, printre manifestanţi numărându-se membrii organizaţiilor maghiare neo-naziste.*

Interesanta lectie de oratorie!

Oratoria e chestia aia când tu, fiind insuficient actiunii pe care vrei să o demarezi te straduiesti să captezi atenţia altora. Și o faci prin diferite mijloace, între care exagerarea-i la loc de cinste.

Deseori găsești în acea arie și minciuna.

Fără.

Pe când priveam în inserarea de ieri o cladire din centrul Bucurestiului – plus cerul de deasupra ei – mi-am dat seama că, de cînd nu mai cred în Dumnezeu, parcă sînt mai aproape de realitate...

Apropo de credință, am dramul de înțelepciune pentru a intui că peste *n* ani – cînd inerent mă voi rablagi – fi-va posibil să gîndesc altfel, între altele să cerșesc îndurarea cerului pentru rătăcirile de altădată (de la 2014, de pildă).

Ce-i drept, nici nu bag mana în văpaie ca voi deveni atunci vreun Anghel Iordanescu, cel iute pupător de iconițe...

nnnnnnnnnnnnnnnnn

Vad că deja nu mai are circulație vorba "o aroganță". Cu circulație sau ba, imi voi permite mai jos… una.

Nu am verificat – pe cat mă duce mintea – cata justeţe e în vorba strămoșilor romani, aceea cu *Ridendo castigat mores*. Cert este ca în jur multa lume este iritată de moravuri pînă la inflamare, inclusiv oameni care – în viața lor profesională – mie unuia mi-au parut echilibrați, pana la a-i lua de modele cîndva.

Personalul sînt de parere ca nu pot fi efectuate mari schimbări în moralitatea unui popor.
Chiar acceptând posibilitatea unor modificări ici şi colo, cred ca oricum ele nu pot veni din partea unor tipi iritați, indiferent ce slogane morale clamează respectivii.
Condamnabila mea rezervă provine și din faptul ca o prestație inflamată – prin definiţie / biologic – nu poate trezi în sufletul celuilalt decît tot efecte negative, şi nu vreun dor de schimbare al țintei.

Inconfortabil

În Parcul Tineretului un difuzor redă o melodie tinerească, unde-i vorba de un mers în vacanță la mare.
Ma gandesc, în asa context, la disconfortul mai mult sau mai puțin îmbătrînitului ins – cu ce neplăcere constată neputința de a mai gusta minunata miere de altădată…

Despre aceasta nu se scrie, nu se discuta, căci regulile sociale sînt clare: nu stricați cheful de a trăi al tinerilor.

Neuroni

”Te-ai săturat de ei? DEMITE-I! Pe cine nu vrei să mai vezi în spaţiul public. PROPUNE şi VOTEAZĂ!”

Publicația ”Gândul” are momentele ei de… ne-gândite.
A mă sătura de politicienii nostri e că şi cum m-aş sătura de faptul că unu plus unu fac doi.

Ion

Iliescu nu l-ar vedea pe Ponta prezidenţiabil: „E încă tânăr. Ar trebui un preşedinte dintr-o generaţie mai înaintată”.
Cel pe care-l consideram prin anii 90 drept marele demon al politichiei noastre îmi apare azi mai înțelept decît mulți confrați congeneri. Și nici fizic *Bunicuța* nu a îmbătrânit prost, chit că (dacă nu cumva amestec prost planurile aici), în ceea ce priveşte cunoscutele-i idei, mă gasesc deseori în contradicţie cu domnia sa.

File din manualul interesat al infantilizării

”Să fii român, unul simplu, unul de ăla care merge buimac şi în toate dimineţile la muncă, unul de ăla care se întoarce, seara, acasă, doborât de ziua de azi, sugrumat de ziua de mâine, unul de ăla care-şi împarte mărunţişul între un bilet de tramvai pentru el şi un covrig pentru cel mic, unul de ăla care întinde cozile că să-şi plătească un impozit nesimţit de mare sau o rată pentru care-şi blestemă zilele, unul de ăla care duce pe umeri crucea ţării ăsteia nebune, te întrebi de ce îi mai suporţi? Cu ce-ai greşit tu, amărâtul ăla care i-a votat, i-a ridicat, i-a făcut domni cu cravată în palatele din Bucureşti, de trebuie să le suporţi neruşinarea?”

Tu ești corect și suferi, iar ei incorecți și îmbuibați. Să facem și să dregem împotriva exploatatorilor, mai exact politicienii!

Compartimentarea aduce grozav cu niște caricaturi din deceniul șase, comuniste, unde muncitorul din țările capitaliste era chinuit de un bogătaș burtos, cu trabuc și călare pe saci cu bani.

Ghici ce ar fi făcut distinsa autoare a rîndurilor de mai sus (Ramona Ursu, în „Adevărul”) de s-ar fi născut la un 1930? Ziceți dumneavoastră că nu ar fi scris cu aceeași dezinvoltură, dar în slujba stalinistă? Am îndoieli.

*

Poate *politicimea* este ticăloasă.

Dar în preajmă îi stă, carecateriologic, *gazetărimea*.

Doamna Ursu, ca un exemplu, e o doamnă pe care fotografia o trădează cît se poate de îndestulată și binedispusă. Bașca tînără.

Pot paria că o doare drept în cot de eventuale suferințe prin societate. Care suferințe, între noi fie vorba, există mai puțin decît credem. Găsim în schimb, între compatrioți, multă oftică. Că altul posedă, respectiv că el, ce, de rînd, nu e, gîdilat îndeajuns.

Jurnalista cu pricina e destinsă, bine mersi, inclusiv cînd e-n redacție. Bănui că bea inerenta cafea, trage o țigară și schimbă un banc între colegi. După asta, ia în primire tastatura computerului. Și cade brusc în jelanie. Covrigelul cel amărît, pentru ăla mic de acasă…
Rata unui împrumut către care a fost tras, cu anasîna / arcanul / cablul de oțel fără îndoială tot de năsîmțiții politicieni.
Ș.c.l., ș.c.l.
Se înțelege că nu va pomeni în vechi despre o responsabilitate cît de mică a celui gîdilat în creștet.
.

*

Vad că au loc tot felul de manifestări de solidaritate cu Andrei Pleşu.

Ei unul cred că nu a survenit nimic nemaipomenit, atacurile de acum fiind totuși fleac pe lângă cele din vremea de glorie a lui Vadim Tudor.

Pur şi simplu anumite persoane ori organisme civice au ocazia să și dezmorteasca muşchii, eventual să ajunga sub reflectoare.

Pur omenesc.

Huo!

Lumea romanească e supărată la greu pe politicieni... Asta e, suntem niste copii mari şi cam nevrotici.
Căci până una alta noi i am votat, pe de altă parte noi nu ne-am dus deloc pe aceea scena, pentru a imbunătăţi trebile.
Terzo, cred că în spatele ne este o mare invidie pe niste indivizi care altminteri sînt altfel decât în imaginaţia noastră. Nci mai bun nici mai răi, ci altfel.

Ce bine e când o duci rău, dar ai pe cine să dai vina! Iar acela nu poarte replica, întrucît vrea să-ți capteze votul!

Unsprezece

Cred că le-a scăpat, pe când alcătuiau lista celor 10 porunci, aceea totuși capitală de îndrăzni vreodată să spui că ești în pană de afecțiune, de căldură, de siguranță. Aiestea-s admise și mai greu când e vorba de bărbați.
Aștia din urmă, reamintesc, îs sexul pasămite forte...

Anticipări

Mă uit la cele legate de 15 martie, de ungurii doritori de Ardeal sfînt, de vajnici naţionalişti rrromâni şi mi se aprinde un tranzistor.
Pare să fie mare artă să nu reactionezi cum se aşteaptă – conştient sau ba – adversarul tau...

Dincolo de (furtunoase) aparențe

Într-o fotografie cu mișcare virală Mircea Badea este asemănat cu o maimuță….

De ce am eu impresia că bașcălia compensează faptul că sîntem intimidați – totuși – de respectivii?
Eu simt că asta e în spatele demersului de bashcalire. Altminteri nu văd de ce am ține cu orice preţ să-l facem de rîs pe acela, să-l tragem în jos... Nu am alta explicație decît aceea a intimidării.
Asta în condițiile în care în acel moment din noi nu reacţionează neaparat maturul, ci un copil – cam de 8-10 ani, căci a aceluia ii văd eu reacţia...

Jaloane

Am impresia că una din cele mai destepte atitudini pe lumea asta este să poti trece clar de o hârtie că NU POTI FACE cutare tare dorit lucru, că nu posezi cutare altminteri utila insusire ori aptitudine.

Nu ştiu de ce ne sperie ingrozitor să recunoastem că nu avem cutare putirință.
Paradoxul face ca tocmai asemenea recunoaștere să demareze nițeluș procesul de dobîndire a acelei rîvnite aptitudini!

NOI. Eu, dumneata, alții

*

Asist la spectacolul acesta numit Romania și cred că am început să mă hrănesc tot mai mult cu neprevăzutul ei.
Altminteri, e al naibii de comod să voiești realitatea, Țara în standardele tale. (Adică în limitele tale de a accepta realitatea...)

*
La realitatea tv, emisiunea lui Rareş Bogdan, se vorbeste despre Transnistria.
Două remarci. Se uzează mult de pastile oratorice. În acelasi timp nu ți ofera punctul de vedere al celeilalte părți, nici de pici cu ceară!
Or fi ceilalți rusofoni, or fi ticăloşi – dar lăsați-ne să i ascultam și pe ei.
Eu, unul, nu am deloc incredere în compatriotii pe care ii simt panglicari – și ceva experiență în depistarea lor oi fi căpătat cu timpul...

Am observat că atunci când e vorba de patriotism, rațiunea se cam suspendă. Nici nu mă mira.
Idem la credința religioasă.

*

> *„Poliția din Tîrgoviște, cu radarul la japcă, fără însemnele legale specifice polțtiei, la ora 2 dimineața! Agent Stoica Florin, IPJ Dambovița!*
> *Distribuiți, să-i vadă toată lumea! ”*

Prestidigitaţie oratorică.
Despre viteza șoferilor, la momentul cu pricina, nu se sufla o vorba..

Cred că, la vremea cînd Adam a fost slobozit în lume, drept glandă de supraviețuirii – în fața semenilor – o avea și pe aceea a facerii din vorbe.

Patriotismul

Spuneam în amonte că patriotismul nu are amiciție grozavă cu rațiunea.

Nu am aprofundat subiectul, dar pot afirma că p. se bazeaza pe ideea că neamul tau e mai cu moț. Or, un tip rațional – că să nu mai vb de unul inteligent – știe că toate boboarele sînt demne de stimă, chit că, inevitabil, și ele se umflă în pene a fi nemaipomenite sub soare.

P. ajuta aparatul deloc subtirel al unui stat să supravietuiasca la caldura avantajelor, în vreme omului de rind îi e rezervată porția gratuită de superioritate, de pilda față de vecinii cu ceafa groasa... Ori față de americani, care e proști rău.

MATURITATE. Lipsa ei.

> *„Chiar, mă, ce mai face Ion Iliescu? E bine, sănătos? Și-a luat pensia? L-a mai văzut cineva la piață, la farmacie, la coadă la impozite? Dați-mi de veste că sînt îngrijorat. Acuș vine Duminica Orbului și se fac 25 de ani de cand Emanatu' a pus șaua pe noi. El și plozii lui politici.. ”*

Întotdeauna vina e la altul.

Apoi, îl luăm în balon (chit că parcă nu e o treabă s-o faci cu unul în baston...), că să ne mascăm probabil intimidarea față de el din trecut…

PS

Respectă-ți cît poți dușmanul, adversarul...

Indiscutabil, e al naibii de greu.

Grabă.

> *„Domnul Vucea, dascălul din povestirea lui Barbu Ştefănescu Delavrancea, punea preţ pe lectură, pentru că învăţătura începea odinioară cu cititul şi cu scrisul. În prezent, clasa politică se dezinteresează de cultura cărţii. Mai ţineţi minte cu ce începe domnul Vucea, neuitatul dascăl din povestirea lui Delavrancea, examinarea noului sosit în clasa a treia? Îl pune să citească. N-are importanţă că, zăpăcit de emoţie, elevul citeşte altă lecţie decât îi ceruse dascălul. Domnul Vucea e mulţumit. Băiatul a citit bine. Şi, dacă n-ar fi fost adunarea boilor cu măgarii, unde şi elevii de azi dau greş, elevul n-ar fi fost retrimis în clasa a doua. Cartea de căpătâi a domnului Vucea este Lectura. A fost şi a rămas, alături de Abecedar, cartea de căpătâi până în generaţiile de acum câteva decenii, una pentru primară, alta pentru gimnaziu. Ceea ce înseamnă că învăţătura începea cu cititul şi cu scrisul.* […]
> *Mi-e greu să spun cu ce începe astăzi. Dar, judecând după cum se scrie şi se citeşte, e limpede că metoda domnului Vucea nu mai are căutare. Eu sînt un dascăl de modă veche care crede că scrisul şi cititul sînt operaţiile didactice de bază în orice şcoală care se respectă.* […]
> *Când eram în Senatul României, în deceniul al zecelea al secolului trecut, am declarat la un moment dat că refuz să votez un proiect de lege în textul căruia erau virgule între subiect şi predicat. Vicepreşedintele care conducea şedinţa, Radu Vasile, Dumnezeu să nu-i ceară socoteală, a recomandat cu multă amabilitate plenului: „Hai să-i facem pe plac profesorului şi să scoatem virgulele cu pricina!“. Profesorului, nu senatorului! Dar să trecem. Am replicat acru: „Nu e vorba de plăcerea mea, ci de regula ortografică“. „Bine, bine, dacă*

gramatica o cere“, a revenit Radu Vasile. „Nu gramatica, ci ortografia, m-am simţit obligat să precizez, care e o convenţie, adică, o lege.“

Dl Manolescu a fost și este critic literar. În această calitate, va fi emis nu o dată afirmații corecte, dar neconvenabile.

Îl imităm.

Un momeniu care ne marchează existența este acela al respectului pe care îl primim de la alții. Grație acestuia, presupunînd că vine, trăim mai destinși, mai în plăcere sufletească.

Dacă nu îl primim, se instalează acreala plus mai multă ori mai puțină agresivitate. Dorință de a lovi.

Din start, Nicolae Manolescu face aici o greșeală. Doritor a se proiecta valoric deasupra altora, apelează (totuși comod!) la domeniul pe care îl stăpînește domnia sa, nu și respectivii. Cel literar. Al cititului și al scrisului.

Pe acest fond, construiește frumos. Își alege drept punct de plecare povestirea lui Delavrancea, legînd apoi de prezent, unde primatul lecturii nu ar exista. Dedesubtul operațiunii scoate în relief importanța cetitului, și implicit a celor/celui care-l marchează acuta necesitate.

Avem totuși o problemă.

La atac e bine să ieși cînd ai măcar platoșă bună. Or dl Manolescu se vădește imprudent. Nu Vucea pune pe școlar să reproducă din carte, ci altcineva, Petran la nume. Abia cînd acesta îl respinge pe candidat, copilul ajunge pe mîna faimosului dascăl. E totuși o scăpare nu tocmai pardonabilă a polemistului nostru….

În același timp, e vizibilă în relatarea despre Radu Vasile și ceilalți o iritare nu tocmai scuzabilă. Pot înțelege golul interior deranjat că alții nu respectă limba română, a se citi persoana dlui profesor. Însă vorba „Dumnezeu să nu-i ceară socoteală…” mi se pare mai mult decît deplasată…. Sîntem suficient de mari pentru a sesiza diferența dintre citatul ultim și clasic-benigna solicitare „… să-l ierte!”.

Cu riscul de a pica eu însumi în nefasta zonă, cînd voi număra peste 70 de ani…

Cred că la baza atitudinii de mai sus șede frustrarea de a nu (mai) primi aprecieri, încurajări.

Și implicit sprijin în acea tîmpită perioadă din viața oricui.

E posibil ca dl Manolescu să fi fugit inconștient – și implicit să nu fi apucat să se călească – de bătrînețe. Va fi fost motivul pentru care a căutat partenere (mult) mai tinere, poate și venirea unui copil, pe la 60 de ani, va fi servit acest scop.

PS

Nu m-aș grăbi a da cu barda în politicieni, dacă tot m-am preumblat și eu prin Olimpul lor, cîndva (N. Manolescu a fost lider de partid și parlamentar). În general, sînt un pic mirat că dl profesor apelează la coarda populistă cu pricina.

"Eu vreau să vie!"

„Salvați Marele Ecran La începutul anilor '90 existau aproximativ 450 de cinematografe. Astăzi au supraviețuit mai puțin de 30. În ultimii douăzeci de ani aceste săli au dispărut treptat de pe harta culturală a României, transformându-se în săli de bingo, case de schimb valutar, depozite pentru materiale de

construcții, lăcașe de cult, cluburi, discoteci, restaurante, magazine de haine, supermarket-uri, sau au fost abandonate intentionat, fiind lăsate să se degradeze.

Of, suflete!
Adică matale, măreț suflet al Omului!...

Cînd vrei matale ceva, s-a terminat.
S-a ispravit cu rațiunea, cît și cu fiicele ei. De pildă, cu aritmetica.

Nici gind să mediteze omul ca, dacă ceva se întîmplă / există, pai e absolut normal să fie astfel!
Inclusiv ca în judetul X să existe doar UN cinematograf.
Cu atît mai puțin să identifice cauzele situației. Și anume posibilitatea să urmărim un vast domeniu media de acasă, pe fondul unei oferte de plăceri infinit mai numeroase decît la vremea abundenței de cinematografe.

Diurne

Cutare reclamă indignat linjaul mediatic la care ar fi supus un simpatizat al său…

În context, încerc să aflu ce-i cu victima, ce face ea. Plînge răzbită și înfricosată în vreun colț?
Sentimentul mi-e că în așa dureros abandon contează mult ce rană veche a respectivului a fost atinsă.
Inclusiv acea decurgînd din vreo trecută împotrivire față de un agresor, soldată însă cu o dureroasă, înfrîngere.

Cred că linșajul în chestiune nu prinde la tipi în stare să intrebe candid fiorosul adversar: "*Numai atit poti, amice? Ce naiba, insista, bre... Hai ca, eventual îți dau io idei!...*"

O alta vorba nostima foc e aia cu provocarea (vezi Elena Ceausescu). Afectatul nu recunoaște că o simplă zisă îl scoate pe arătura tulburarii crunte. Nuuuu, de vina e celalalt, că provoacă...

Vorbele mari, parsivele vorbe mari

... Zice dl Negoita, patron al clubului Dinamo:

"Eu sînt mai mult că sigur că jucătorii de acum nu ştiu prea multe despre spiritul dinamovist. Nu există un om acolo care să-i motiveze, să-i înveţe ce înseamnă spiritul clubului`.

Trec peste faptul că spiritul dinamovist cu pricina fu propriu (din motive asupra cărora nu insist) anilor ante89. Azi, nu mai ai acum să fii laudatul ciine roș, căci pur și simplu nu mai exista conditiile de altadata... Dl Negoita nu se jeneaza de așa anomalie, intrucit la mijloc e un interes al naibii de clar: bani și faima. PENTRU EL. dacă Dinamo merge bine. Cum bani mai mulți nu vrea să dea jucatorilor, apelează la arsenalul pentru fraieri.
Nu pot să ignor modul în aparte în care dl actionar principal de la Dinamo crede că poate fi modificat ne-spirit-ismul jucatorilor sai: ùn cineva care sa-i invete pe jucatori ce și cum e cu El, cu Spiritul dinamovist.

Imaginați-vă scena.

Din viață

Tîmpit sentiment, tristetea!
Dar cum e, oare, dacă șezi sa-l suporti?
"Iti aduce folos doar ceea ce iti opune rezistenta", spunea un amic (fie el și mai june).

În paralel, mă uitam la lucrurile cica tare frumoase, tare placute... De pilda un cintec cu "Ne vom iubi mereu".
Oare cum arata oamenii astia la cinci ani dupa ce au cazut pe spate la așa povesti? Stati să mă uit în jur...

*

A te pune în locul unui bătrîn şi a incerca să vezi cum se simt lucrurile de scolo te pune un pic în locul lui Dante, dacă vorba nu e prea mare... în sensul lui a gusta un loc dramatic, dar a reveni intreg și – cred eu – fortificat de acolo...
Pastrind proportiile, gestul aduce cu bungee jumping, cataratura ori condus masina la 250 per ora: o vecinatate fericita cu Dincolo-ul (am fost sfuicient de elegant?).
Am o mare simpatie pentru sinucigaşi. Asta da, curaj!
In acelaşi timp, ador să citesc printre rândurile celor revoltati de fenomenul cu pricina...

Meteahnă convenabilă

> *” PNTCD este singurul partid care nu reprezinta un proiect personal, singurul care a dorit sincer unificarea și singurul care a și dovedit că este responsabil, dupa modelul lui Corneliu Coposu. Corneliu Coposu a infiintat CDR în jurul PNTCD, cel mai important partid de atunci, strangand toate partidele mici și chiar societatea civila, pentru a se opune PSDR, fara orgolii, fara a-i pune pe acestia să dea "teste" electorale, fara a-i umili. Nu le cer liderilor partidelor de pe dreapta decat sinceritate, nici macar să recunoasca faptul ca, mulți dintre ei, nu-si urmaresc decat o cariera politica, cu orice pret...*

Trec peste aserțiunile discutabile din textul domnului Pavelescu.

Oare domnia să se produce pentru electoratul captiv ori şi pentru cei-de-cucerit?
Întrebarea e retorică...

Deși pare greu de crezut, uneori pentru sufletul politicianului amator este mai importrant să-și croiască un cocoon de simțit bine (refacere a unui proiect familial eșuat în copilărie, poate), decît să dobîndească succes electoral.

„Maria Grapini este un Vanghelie 2.0”

Cred că pornirea pe respectivii, absolut umana altminteri, pleaca de la convingerea inconstienta că un seaman prost ori dovedit astfel (de obicei, tratezi aici doar latura care iti convine a victimei) trebuie automat să ne faca sluj.

Dedesubturi.
Ne rod, ne dor crunt sentimentele de inferioritate.
Ca urmare, cei mici prind la fix în domolirea lor!

Mai rămîne doar să ni-i alegem, să-l depistăm. Iar apoi, să te ții.

Cam dureroase

Cineva spunea că "Fericirea incepe în clipa în care iti pierzi speranta".
Nu stiu dacă e fericire în așa situatie, dar o serenitate faina apare, ne invaluie atunci.

Pierderea sperantelor – chit că în sine nu i eterna – este.insa un moment sinistru. Ne descoperim nu doar teribil de vulnerabili (ce saraca e vorba!), dar și în față cu lipsa de rost a vietii.

Cu toatele alcatuiesc treaba aiasta numita Trecere sub soare, asupra careia nu ne a intrebat nimeni de voim să fim parasutati pe scena ei.

Is eu excesiv de deprimant? și mai rau cred că e cînd ne lipseste puterea de a constientiza lucrurile de acest gen. Ca urmare ne acoperim groaza prin goana dupa fericire.

Tusea cu junghiul

> *Biserica ia tot. O familie cere să fie autanasiată, după ce singura bucată de pămînt a fost luată de Biserica Ortodoxă*
> /Corp articol / *Pentru femeia care abia trăieşte de pe-o zi pe alta, decizia primăriei a sunat că o condamnare la moarte. Ea, fiica ei bolnavă de sindromul Down şi soţul ei, imobilizat la pat, nu vor mai avea ce mânca.*

Nu am idee exact cum sînt alde popii, alde fruntașii lor.
Dar văd aici niște pungasi de gazetari, respectiv pretinsa parte vătămată.

Ultima santajeaza opinia publica prin intermediul cele mai dureroase chestii sub soarele asta, și anume Moartea.
Curajosi la greu, nu spun că se vor sinucide, ci solicita eutanasiere – adica să preia altii responsabilitatea apasarii pe teoreticul funest buton. Să se îngrozească aceia că li s-ar putea cere socoteală de uciderea cuiva.
Totul fiind în esenta gargara, mai exact una ce se dorește profitabila sie.

Asemena vorbe nu pleacă aiurea în spațiu, ci pentru că destui pot fi convinși, cuceriți de asemenea partituri! Anterior, s-a avut succes cu ele, probabil nu în puține situații.

PS
Faina vorba, că DE TREI ANI nu mai suporta saracia...
În acelasi timp, imi imaginez cum a aratat tragerea din condei a materialului în redactie. Inclusiv mutra, atitudinea *ziarizdului*...

Fudulie

Orgoliul – desi mai exact e vb de vanitate, de *Sine fals* – ne face să ne credem egalii Occidentului.
Chit că, de fapt, ne aflăm de fapt între Vest si, să zicem, uzbecii de care facem mișto (că circulă nu doar PE trenuri, dar și pe avioane).

PS
Cred că a mișmocări pe cineva ne ferește pînă și de efortul de învăța din inevitabilele calități, plusuri ale aceluia față de noi.

Unghi

Idee (a mea) fara indoiala mult contestabila.
Dar tot o spun.

Cind cauti rezolvarea problemelor natiunii (pe cai altminteri intotdeauna discutabile...), cred că nu ai apucat să le rezolvi pe acelea personale.

Optica-mi e dintre cele crunt amendabile din punct de vede social: dacă te ai bine cu tine, dacă ai liniste în ograda ta, te doare în cot de restul. O fi poate egoism, dar și sanatate interioara.

Egoism? Amestecam tare lesne pe indivudualist cu insul care face rău altora. Societatea ii pune pre ambii la acelasi palier, blamat.
Daca nu ești sluga societatii, dacă nu pui botul în general la falsele Ei idei marete, nu ești departe de zidul executiilor...

Părinți

Cutare individ însemnat e acuzat că a bătut-o pe maică-sa.

Bem la cîrciumi diferite, eu și acel Duicu cel trosnitor de mamă.
Dar dacă a altoit-o, credem că avea motive.

Viata nu e ca în cartile moralizatoare.
Se poate întîmpla ca genitorii noștri să agreseze și ei teribil.

Un exemplu.
Un copil la vreo trei ani coboara din autoturism, unde ii sînt parintii. Apuc o frintura de vorba de la maica sa: "... Te omor cu bataia!".
Copilul imi paru cu nimic mai nazdravan că altii.
Tat-su, chitic.
Nu mă mir㠞i miros iute disconfortul că mititelul i-a luat locul în preocupările fostei iubite, acum acrită.

Aproape indicibile

> *Iisus a venit să ne invete compasiunea, iubirea și blandetea. Ce legatura au compasiunea, iubirea și blandetea cu ucisul mieilor? Chiar credeti că Iisus a fost atat de barbar și de crud incat să ceara în numele sau și să se bucure de sacrificiul cu sange rece a unor fiinte blande, nevinovate, abia nascute? Il vedeti pe Iisus taind un mielusel? Il vedeti pe Iisus cu mainile patate de sange?*

O să ajung rau.
Însă: El mi a dat mintea pe care o am, nu am cules o de pe drum ori m-a clonat la neatenție neica Dracul...
Deci Isus a venit să ne invete blindetea samd. Trecut-au doua mii de ani și mă uit în jur dupa toate vorbele mari... Si-s cit negrul de sub unghii...

Nu am furii legat de subiect, nu mi salta tensiunea... Dar nici nu pot să mă uit, vorba aia, în alta parte cînd circula prin preajma-mi pastila asta...

Hotarit lucru, nici gind să mi vina mintea la cap la batrinete..

Hulitor

Lucrurile, trasaturile ne care ni le luam în suturi la chiar propria persoana... sînt PARTI DIN NOI.
Putem discuta dacă irumptia lor la un moment în societate ne aduce bine. Dar de acolo pina la a scuipa, umili, aresta, ucide parti din noi distanta parca-i un pic prea mare...

Parti din noi...
Bineinteles conteaza foarte mult convingerea inoculata de smecheri, cum că noi nu contam, că infinit mai breaza e cutare Entitate, precum Societatea ori Dumnezeu.

PS
Ma amuza un pic faptul că un ateu că mine trateaza serios numele Foarte-inaltului, în vreme ce supuși ai Săi îl prescurtează ori îl scriu cu minusculă (D-zeu, dumnezeu).
Dar ei vor trece la vama Sfîntului Petru, în vreme ce subsemnatul ba.

Gîndite, sub soare

I

Parerea mea este ca, atita vreme cit stai cu credinta religioasa în brate, nu apuci să te adaptezi macar în parte cu chestia asta numita Viata...
Bineinteles, unii pot spune că nu țin foarte mult să se adapteze.
Toata stima pentru optica lor!

II

Pomeneam ieri ca, la 2000 de ani dupa lansarea ideilor lui Isus Hristos, eu unul nu vad mari efecte, în comportamentul nostru.
Mi am reamintit spusa asta personala privind fantele foarte inguste – de nesinceritate – ale ochilor unui tip ce perora altminteri despre dragostea fara sfirsit...

III

Ideea de religie, foarte probabil nu doar sub Carpati, trimite la metafora / bancul cu bariera pusa în fața careia sosesc diverse categorii de ciini.
Smecherii mari, dulaii salra.pe deasupra. Is aia care peroreaza cu emfaza despre subiect, în practică durîndu i drept în cot de alea sfinte.
Pe dedesubtul barierei se strecoara majoritarea. dacă e sa.ii. iei la bani marunti, nu cunosc mai deloc problema, iar cerintele.religioase le respecta de nu mai pot. Priviti în jur de nu mă credeti!

Cu nasul în barieră (eventual preferind alte azimuturi) cred că ramin tocmai aia care iau în serios chestiunea.

Săptămîna Mare

Sint curios cum va arata scena de la Judecata de Apoi, dupa ce oi mierli-o.

Pina să șaza Ei a mă judeca, parca as sări cu gura c-am și eu niste oftici pă Șeful lor ăl Mare. "Uite asta și asta!".

Credeti că vor ședea la discutie?
Daca da, e ok.
Dar teama mi-i că vor zvirli vorba cea inteleapta: "Tu să taci!".

"Da' de ce?"

"Pentru c-asa vrem noi!"

"Daaa? Credeam că numai neamurile proaste din Iad au obiceiuri d'astea!..."

PS
Toti baietii și fetele care nu mai pot de alea religioase, pot paria, nici nu le-au mirosit mai de aproape...
Sed doar la stadiul "Tine-ma, Doamne, comod, și pe bani putini...!"
Astept sa-i vaz peste cinspe ani.

O să ziceti că unde dracu fi-voi eu peste acei ani?...
La smoală, se intelege...!

Credință

Ce-mi place mie la fratii credinciosi, pai fereasca – nu să cerceteze, quel horreur! – da' macar să priveasca dincolo de pastila servita de altii...

Cum, vorba nemaipomenita vine taman de la Tatal ăl mare și tare din Cer?

Hai, să fim pic seriosi...

A se face doi pasi la est de Bosfor.
Ori de Gange.
Daca treceti la rasarit dă Marea Japoniei, lucrurile nu șed taaare diferit.

"Numai Dumneziăul nost' ie ăla bunu'!"

Din înalturi

Ma certam că boul că parintii mi le-au asternut prost, intru ale tîrîșului sinistru sub Soare.
P-orma am realuzat că poate e cazu' sa-si asume și Doamne-doamne partea lui de insuportabil pe domeniul unde cica din prea mare amor ne-a zvirlit!...

Ca, dacă e să vie numai la ode și laude, parca nu e ochei...

Cum, veni-va mare pedeapsa pentru asa.voroave?
Daaaaa? Dar tușea dacă aparea la vreo discutie ce i balamucu asta în Creatia lui??

Cum, amu șade și mi-o coace?

Mersi, la așa ceva ne pricepem și noi, ai șepte miliarde...

DUMNEZEU și slujitorii /

Mie mi se pare sadism (se intelege că divin...) să zvirli pe careva în lume cu 'a dorita de tine configuratie, iar pe urma să il tragi de testicule – adica sinistru de dureros – că de ce, magarule, iti lipsesc aia și aia!?

"Pacatosule! Client pe milioane dă ani al ladului!..."

Religie

Eu sînt acru și ateu.

Daca nu as fi, că felicitari pentru coreligionari nu as opta pentru 'Sa va dea Domnul aia și aia...", ci as spune scurt: "Va iubesc".
Nu are efectul adinc al formulelor clasice. dar mintea mi ar spune că expeditoru e un om franc și de treaba. Basca faptul că poate iubi, realmente.
Dar sînt ateu și sloi, nu as putea scrie așa minunatii...

* *

N-am să inteleg prea xcurînd de ce omul nu poate avea relatie directa cu eventualul Inalt. A avea nevoie de intermediar e a te recunoaste limitat (sa nu spun altfel) în legatura cu cineva cate te a creat, iar pe de alta parte se presupune că Il iubesti.
Cred că la mijloc e tot frica.....

**

Dupa opinia mea, credinciosii reprezinta animalicul uman la patrat.
Spun asta vazindu i cum reactioneaza, cînd careva judeca altfel... Ati tudinea, de fapt, este una de trib: intre noi ne trecem cu vederea, în vreme ce toate tunurile obstei varsa de a valma în exterior.
Cred că e rarisim să vina vreun credincios serios și să i spuna unui ateu: "Sa fii sanatos, ne vedem eventual la alta bere, saptamina viitoare".
Spre deosebire de atei, religiosii au ce pierde, iar aici nu mă refer la eventualitatea concreta că ar cadea din gratiile Inalte (vedeti prin jur vreun seaman grijuliu că pierde raiul din cauza pacatelor?), ci le este subrezit cocoonul credintei.
Acela care ii fereste de realitatea existentei.

Aparitia unui singur ateu în preajma le ameninta edificiul, implicit cu confruntarea cu realitati de care religiosul fuge că de, pardon, dracul... Din acest motiv, fara să fi vazut vreodata vreun 'cobcurent' la fata, ii atribuie acestuia toate ticalosiile din lume.
Este o confuzie, bineinteles, cu categoria satanistilor – care cred în Dumnezeu, dar vor să i sparga capul.

Ambele categorii rebele – amanunt ce scapa interesat credinciosilor... – nu de nebune au plecat din Eden (mai exact de unde șezura pina li s a acrit să tot astepte gradina cu pricina).

Dintre cele doua grupuri, satanistii s au ales cu pumni în cap de la minunatia de viata, în vreme ce ăilalți servira doar dezinteres / lipsa a ceva pe bolta...

Pe toti, Voronetul ni i arata în cazane cu smoala, chit că lucrurile s binisor mai nuantate.
Carele nuanta e.ultimul lucru de care au nevoie credinciosii plus pastorii lor.

Poate trebuie spuse și aste, chit că par singur impotriva unei lumi intregi...

Dureros

Meditatie în fuga (nici nu poti intra altfel în contact cu adincul...) la nevoia de a fi iubit. Despre care conferentiaza multa lume, unii eliminind discret ghilimelele...

A fi iubit...
Chit că mă recunosc sloi, cred că deseori inrervine mica problema a lui a atrage, a te face placut...
În domeniu, deseori a intervenut cindva un suflet nobil, de parinte: "Dă asta iti arde tie, parașuto!!" (limbajul non verbal spre baiatul insetat de afectiune e și mai dureros...). "O să ajungi... ! Cînd o să-ți ard una...!"

Lumea plina de așa situatii.

Idoli

Nu o dată, mulțimile saltă pe soclul statuilor personalități total opuse caracterial lor.
De pildă Roger Waters, din formația Pink Floyd.

Cred că lumea cade pe spate la așa apariții din cîteva motive. Poate pentru că banuie propria fire drept incapabila să-li scoata pe el (eventual toată omenirea) din ceea ce pare mare, insuportabil rahat.

Observ că masa e selectiva în materie de idoli. Un Eminescu e adoptat mai degraba pentru fragilitate, pentru faptul că – dincolo de toate – pare mai fragil și mai intr o ureche decît noi.
Un Steve Jobs e adoptat pentru notorierate, dar și pentru că genul lui ne ar trara urgent cu mai multe neplacute dacă am indrazni să atingem olecuta. Nu e cazul altuu cirufeu, Gates, pe care smecherii l au simtit și l au luat la misto de nenumarate cai. Este dreot că Bill e bine mersi, fara riduri, în vreme ce Steve se duse de ceva timp, dupa ce atinsese fizic stadiul de sperietoare.

Venind vorba de Jobs, mă uit că e ultimul om caruia să i atasezi eticheta de altruist. S aici zace chichirezul! E discutabil că un om cu vitalitate onirabila (ce să mai spun de tineri!) să devina fan papa Ioan Paul II ori Maica Tereza. Dar Jobs ii e manusa!
Asta pentru că (si) insul de rind lasa povestile altora și vrea ceva mai concret... Chit că asta vine pe o cale iluzorie, identificarea cu cibeva care PARE să stapineasca lumea.
Prin notorietate, eventusl printr un mare je m en fiche.

Cum era odată… Mamițo, mă-nnebunesc!

Roger Waters, cel de la Pink Floyd, facea mare caz de hibele sistemului educațional britanic din copilărie (iritare din care altminteri a țîșnit minunatul "The Wall").

Or, vad că un Jimmy Page a trăit și el epoca, pe care a depășit-o fără mari ranchiuni. Nici colegul său de la Led Zeppelin, Robert Plant, nu a părut vreodată terorizat de vreun dascăl totalitar și țipînd isteric...
Vreau să spun că nu-i a generaliza optica lui Waters.

În context, damă la vreo 55-60 de ani, în parc Tineretului, iritată de o junǎ care trece vorbind dezinvolt la telefon. Bănuiți că matroanei îi pleacă oftica de la faptul că dînsa & generația aparținătoare au fost pe vremuri la locul lor, *nu ca dezmățatele de azi*...
Firea umană...
Pot paria că bunicuța nu fu deloc usa de besearică – căci asta e la baza supărării: faptul că nu mai poate defila ea tînără și foarte fudulă...

Cinquagenar observînd viața

Cit de abrupta este caderea tinerei femei, de la adulata lumii intregi la persoana cvasidepasite în ingrijirea unei fiinte-parte-din-ea...
Pa baietii tineri, caderea e mai lenta, dar mai teribila că semn al prabusirii, caci se va lasa cu o compulsie inexistenta la umanoizii ce au ingrijirea altuia în singe, e vorba de femei..

Barbatii ramin oarecum singuri pina la sfirsitul vietii...
Scurtă le a fost nunta...

Păzea!

„Planul de distrugere a României”

Și dacă distrug Romania, care e problema?
Întreb asta nu de vindut straintatii ce mă aflu, ci pentru că sînt curios de o explicație cu scaun la cap.

De lămuriri nevrotice e plin sacul.

Antiamericanism

Am sentimentul că antiericanismul unor compatrioti tine de renuntarea cîndva (ei și înaintași) pînă și la speranta că vor ajunge 'boieri'.

Îmi pare să fie o cramponare în lumea pălmașilor, cel mult a vătafilor – inclusiv aceștia din urma fiind văduviți de optimism...

Oare acreala de.pe fața noastră diurnă este și semn al lipsei de sperantă?

Ins înapoiat

Oare ce apucă vreun seamăn de-al nostru de categorisește vreun altul drept retardat?
Trec peste faptul că atacatorul nu va fi văzut la viața lui vreo definiție măcar mediocră a *retardului* uman...

Ce-l mînă de fapt pe acela, în luptă?
Cred ca iritarea de a nu-l avea pe respectivul drept preș.

Manevra, la o adica scuzabila avind vedere fondul..., contine în paralel și declararea arbitrară a celuilalt drept inferior.
Privire-de-sus ce oferă satisfacție, dar generează finalmente și pomenita oftica.

Rîdem de dl Goe al lui Caragiale, dar la origine asta sîntemm cam toți, ca unii cărora mamița le-a satisfăcut – noi fiind sugari pe atunci – toate dorințele, ba anticipînd deseori nevoile.
O să spuneti că asta fu cîndva demult, și în condiții speciale. Se poate, dar memoria noastră reține inevitabil acel rai și visează apoi inevitabil la el….

Inconștientul nu are treabă cu unu plus unul fac doi, el poate visa fără jena la avantajele mai multor vîrste, situații etc – totul este să-i fie lui bine. Sau, avînd în vedere eternele atacuri ale așa-numitei angoase existențiale, să-i fie măcar suportabil....

Cum de unii proclamăm pe alții retardați, tembeli, șarle etc. iar alții ba?
Pare să fie o chestie de educație. Fondul *de d Goe* se găsește la toți, dar unora li s-a cerut amabil și cu așa-numite compensații în caldură părintească să se abțină, să evite așa ceva. Li s-o spus și celorlalți, atita doar că părinții acestora aveau nevoie ca de naiba de un tap ispășitor și vituperau deseori spre unul ori altul...

Vorbe înalte

> *“Un om care trăiește în spiritul valorilor ce sprijină viața nu va încerca să dovedească nimic; nici sfințenia, nici bunătatea, nici puterea sa. De aceea oamenii de acest calibru trăiesc mai degrabă în izolare, dar atunci când cerem exprimarea iubirii, s-ar putea să-i întâlnim, iar întâlnirea cu ei ne poate schimba viața.”*
> Octavian Paler

O problema mică de tot.
Cine stabilește care-s valorile cu pricina?

Nu de alta, dar inclusiv producțiile literare de acest gen au la bază deseori naivitate, iar alteori interes personal la greu – de pildă a extazia pe cei din prima categorie. În ambele situații, adevărul e ultima preocupare a emitentului...

*

Cineva imi propune de reper spiritual INTANGIBIL cele zece porunci biblice.

Mare trebuie să fie frica, dar și comoditatea de a nu bănui că *Decalogul* în cauza a traversat niște milenii și că nu-i obligatoriu să fi ramas la-fix.

Trec peste faptul că mai exista n'șpe mii de religii, și ele convinse că doar scriptura lor e aia adevarată.

*

Una, de pildă, dintre regulile Decalogului pe care mintea mea cea proastă le gasește aiurea este să îți respecți părinții.

Notați din start că formularea de Acolo trimite la o cvasi-divinizare a genitorilor, ceea ce nu mă miră: în opinia mea, religiile nu construiesc zeitățile pe loc gol, ci pe statura uriașă, omnipotentă – deja prezentă în mintea noastră – a celor care ne-au vegheat ieșirea în lume.

Dupa opinia mea – care poate părea nepregătiților un adevărat sacrilegiu – opinia despre cum s-au comportat părinții cu noi trebuie să cuprindă atît cele bune, cît și cele rele.

La o adică, nu am de ce să fiu îndatorat excesiv, ulterior și eu am grijit cu nimic mai prejos de propriile vlăstare, iar totodată am fost prin preajmă parintilor mei cînd au purces peste *Prag*.

*

Citesc pe aici că *Dacă nu iubesti, ești nimic*.

E o răutate.

Una, ăla care nu iubeste o avea el motive să șadă arici.

Apoi.

Acela / aceea de lansează zice-se pașnică vorba de duh are o mică problemă – nedeclarată, dar identificabilă – că nu e iubit/ă.

În paralel, nu pare să-și pună problema că e nevoie să iubească el/ea însuși, pentru a primi fiori faini, ci acuză că nu-i pică din cer. Dacpă nu mă credeți, revedeți cu atenție afirmația inițială. Mie mi-l clară de pildă clasica retrogradare valorică a cuiva (”Ești nimic”!), la care naivul vizat e dispus să facă orice pentru a ne reintra în grații…

„România este o ţară distrusă sufleteşte”

Priviți-i ochii lui Dan Puric, atunci cînd perorează așa ceva.

Ce școala […] poseda! Și, implicit, ce tehnică a vrăjelii!

Întîi te îndoaie – avîndu-te în nefericitul labil auditoriu – cu o catastrofa inventată. După aceea, cînd adîncul spectatorului de rind se pornește îngrozit să caute un un liman, se plaseaza el drept Mesia.

Vă stau la dispoziție cu nu-puține alte argumente.

Auzi, al dracului, sîntem țară distrusă sufletește. Noroc cu dînsul, sireacul, că tocmai trecea pe uliță!

Ai noștri. Și mulți.

La vremea inundațiilor din primăvara 2014, gazetari vigilenți identifică ferm că premierul Victor Ponta s-a adresat unei doamne ministru cu vorba "Doina, fă...!", în sensul acelui apelativ de mahala avînd echivalent masculin pe ”Mă…!”..

N-am stat să ascult prea tare filmulețul încriminant, dar – după cum îi cunosc pe gazetarii tabloizi – e foarte posibil să fie o invenție.

Nu de alta, dar de pe la 1989 încoace am apucat prin media cam multe falsuri – chit că ele prind bine cititorului majoritar...

Vezi "Mircea, fă-te că lucrezi...!" (în realitate a fost ”…arată că lucrăm la…”) ori afirmații ale lui Silviu Brucan și încă multe.

Avem devastatoare nevoie să mușcăm din politicieni, iar cînd ocaziile lipsesc, le fabricăm fără jenă deosebită.

Am sentimentul că atitudinea ni-i de copil care ține să-și frece părintele slab...

Diabolic fiind, perseverez în ale celor declanșate pretinsa vorbă scăpată de Ponta.

Supărarea noastră pe alde mitocanul premier are un fond croit în alte împrejurări. Și care nu posedă vreo treabă, de fapt, cu Victor Viorel.

Ni se trage din curtea școlii (dacă e și a grădiniții, nu mă supără precizarea...), probabil ciclul gimnazial. Acolo, dacă un tip era mirosit de mai slab ori de fraieruț era manipulat ori tocat direct pînă accepta o poziție inferioară față de mai puternicii colegi / reprezentanți *hobbes*-ieni (”Homo homini lupus”). De pe respectivele paliere, slăbuțul accepta bășcălia și alte similare, spre marea umflare în pene a forțoșilor. Existau rareori excepții în acest raport stăpîn-șerb.

Iritarea pe Victor Ponta este că el ne păcălește dureros inconștientul, acea colecție de păreri despre viață pe baza cărora funcționăm, deseori **de ani foarte mulți**. Ca urmare, fiind dificil să modifici complexa încrengătură, neputința de a retrograda/umili pe cineva e tare neplăcută. Căci ne lasă în față cu propria micime, cu propriul disconfort existențial.

Ponta pare prostuțul din curtea școlii de altădată, dar nu e. Că pe de o parte ne trezim fără șerb, ar fi una. Și mai prost este că dînsul, fosta piticanie ochelaristă și caraghioasă a clasei a ajuns și foarte sus – unde același pomenit inconștient personal ne șoptește că neam de neamul nostru nici nu va poposi vreodată.

Să te ții, prin urmare oftică!

Manifestarea pomenitei supărări se face cu un curaj aferent, căci domnul premier nu se poate apăra, în fața fiecărei mojicii care i se pune în cîrcă pe Oceanul Web. Ia să fi făcut astă glumă pe seama deranjului optic numit Joseph Goebbels... Ori a vreunui chiomb Lavreni Beria (lista rămîne deschisă)...

Parcă aș privi subiectul și în perspectivă românească post1989. Un ins cu mult potențial de a fi luat la mișto a fost Nicolae Văcăroiu. Aparent prostuț, față de drojdier, faimă (cam reală) de slugă supusă a președintelui din epocă. Lumea îl lua în balon, dar vidanjarea completă a interiorului nostru marca o problemă. *Văcă* nu provoca, prin aroganță structurală ori prin replici pe măsură la săgețile adversarilor din presă (opozanții din parlament au ajuns să-l considere onest mult mai repede).

Un Adrian Năstase, mînă de fier, a descurajat prin forța-i la cîrma Guvernului torpilele publice care-l priveau. Într-adevăr, pe atunci net-ul nu poseda amploarea de azi, dar v-aș supune aici în context o problemă mică. Curajul *webauților* români de azi ar fi ceva mai redus dacă nu și-ar ști alături în mitocănie mari entități

media. E vorba de jurnale, dar și de televiziuni. Contează existența acestora alături de noi, căci cam așa ni-l firea adîncă, vrea alături pe cineva puternic... Altminteri, ciocul ar fi ceva mai mic în ale obrăzniciei, precum în 2001-2004, cînd Năstase dresase din plin media. Plus că, în fața stilului premierului de atunci, ne cam luase descurajarea de a-l vedea plecat curînd, iar așa ceva contează, căci oameni sîntem...

O figură aparte pare să fi fost premierul Călin Popescu-Tăriceanu. Nu am idee cu ce insufla acesta respect în curtea școlii; nu va fi fost pumnul sau sudalma groasă, cert este că nu se puneau șmecherii cu el... Poate superioritatea decurgînd din genealogia de stăpîn peste slugi – dintre ultimele se trăgeau totuși fanții fără pedigree din jurul viitorului prim-ministru. Tăriceanu a tratat prin urmare nefericit (pentru potențialii atacatori!) ceea ce am putea numi logica jiu-jitsu, adică nu răspundea – nefiind nici deranjat foarte de lovituri -, ca urmare nu putea furniza energie reactivă în plus.

Cîh.

O mulțime de cărți (între care Biblia) și de persoane respectabile ne îndeamnă să iertăm. Mai exact să ștergem cu buretele ceea ce am considerat drept greșeală a altora către noi.

Eu unul găsesc nerealistă acea solicitare...
Acesta, pentru că în interiorul nostru – acolo unde se află rana cea generatoare de obidă pre altul, lucrurile nu se rezolvă printr-o vorbă. Interiorul nostru, chit că nu ne place, este cam de capul lui. Vorba vine, căci săracul are de suportat dureri exterioare și de gestionat o mulțime de alișverișuri interne de care noi, partea conștientă, ne spălăm cu mare ușurință de mîini.
Îndemnurile cu „Să uiți!” vin din partea unor oameni puțin pricepători ai fenomenului, doritori în același timp ca prin lansarea de vorbe agreate social să-și placă sieși, cît mai ales celor din jur. Și pe care noi încercăm să-i ascultăm din același motiv al dării exterioare de bine – dar și bănuind că lucrurile chiar se rezolvă în noi iute, doar prin acceptarea conștientă a vreunui imbold livresc...

Ura, ranchiuna rămîn și dincolo de îndemnurile mărețe..
Aceasta și pentru că ele sînt deseori asociate cu răni din trecut – și ele incomplet rezolvate în urma fricii de agresorul terestru, ori de acela din Cer (care privește dezaprobator trecutul pe războj revedinciativ al celui care ne-a făcut rău).

Stau și mă întreb dacă un mod de a mai drege pornirea spre vindictă, spre neuitare nu ar fi să conștientizăm că ne-a durut și ne doare crunt lovitura cutare, dar și faptul că nenorocitu’ ăla nu și-a încasat-o încă, la dobînda aferentă încă. Doar așa, parcă, magazia adîncă devine un pic mai respirabilă, mai destinsă.

Teama

Cred că nu prea folosim, în dialogul cu noi înșine, mărturisirea "Mi-e frică"
Zisă clar și privindu-ne în ochi.

La mijloc / motive sînt mai multe. Că ceilalți nu procedează așa. Și ne ar batjocori crunte de dureros sau măcar ne-ar privi drept inși mult decît bizari. Și pe care e bine să-l îndepărtezi de lîngă tine.

Dar mai ales ne temem că acea recunoaștere a neplăcutului sentiment să nu ducă la generalizarea lui, în viața noastră. Ori, mai rău, la ceea ce s-ar numi *spirală a amplificării*, cu frici sporite pînă la insuportabil, pînă la moarte.

> Vine și vocea...: *"Nu se poate! Cum să spui așa ceva?? Termină cu prostiile, dragă...!"*
> Multă lume ce umbla cu capul plecat pur și simplu a pierdut (mai exact i a fost amputată) glanda care permite să ne spunem, măcar nouă, că ni i frică...

PS

Apropo de formula "...dragă!". Ati observat de cite ori este pronunțaăa doar așa, că să fie? Ori *la derută*, spre dezorientarea /dezarmarea victimei – ca în cazul de mai sus?

Dialog imposibil

Nimic nu mi-i mai deprimant decît incercarea de dialog cu un religios chitit.
Tot adevărul e la el.

Iar matale (iar credinciosul aici te privește cu o privire cam neagră) ești un rătăcit.
Apreciere care, la un tip mai slab de țîțînă, pică realmente prost...

Te uiți în jur și nu vezi pe nimeni care să-ți confirme că totuși tipul din fața ta e cel cu problema.
Oamenii sînt ocupați ori de, teamă, nu s-ar băga în așa subiect delicat.

*

Discuția cu un habotnic aduce, pardon, cu o tentativă de viol.
Oarecum paradoxal (desi nimic din lume nu trebuie să mire) este că omul nostru, cel cu *Cartea-fixă* din brațe, este pasămite ocrotit, mînat în luptă de Cineva bun, din cer...

Background

Nu le am cu scenarita, dar apropo de cit de iute va ajunge Basescu în 2015 la puscarie:
E posibil că 'serviciile' să prefere oameni precum Băsescu (si Iliescu) unor Ponta și Dragnea. Iar asta nu pentru că ultimii ar neserioși ori șpioni...
Om potrivit pare să fie – la locu-i de acum, nu în politic – George Maior. Altminteri Dumnealor zvîrlu iute neaveniți à la Săftoiu.
Un individ fără stofă dar disciplinat pare să fi fost Costin Georgescu (chit că nu-l simpatizez)...

Simt că acolo, în Servicii, lucrurile funcționează dupa reguli aparent discrete, dar extrem de necesare domeniului. și chiar Țarii, caci țivilii – prin firea lor – pot duce lesne căruța în șanț...

Uman

În metrou, recent. Una bunica și nepotelul – aproape trei ani.
O vorba a femeii mă spintecă realmente: "Se uită lumea la noi...!"

Reacționez scurt: "Nu mă uit, doamnă".
Mamaie își explică zisa, a fi bună pentru temperarea prichindelului.
Care, altminteri, nu era cine știe ce agitat.

Înțeleg că supravegherea unui copil nu e o treaba simplă. Pot pricepe și că veghetorii sînt deseori obosiți și/sau că din fire nu le arde de altcineva.
Dar trimiterea la o pretinsă dezaprobare a celor din jur, pentru fleacuri, mi se pare mai mult decît o răutate.
Oftica pe lipsa de probleme a prichindelului, pe vîrsta-i în sine? Poate da, poate nu.... I-aș adăuga o descărcare de oțetul interior, fie și binișor mascată fizionomic...

Recunosc a fi avut parte de amintitul gen de strunire.
Este motivul pentru care și azi umblu sperios de mediu, deși amenintarea cu blam uman e doar în mintea mea...

Cu celălalt

Dau de o zisă foarte interesantă:

> *"… În viaţă am auzit multe: jurăminte, promisiuni, complimente; dar cel mai frumos lucru care mi-a fost dat să-l aud rămâne tăcerea – în ea nu există minciună." (Evgheni Leonov)*

*

Am sentimentul că încercind să plăcem altora (gama zîmbet, dar mai ales aceea a părutului puternic), pierdem în mare masura comunicarea cu ceea ce sîntem cu adevărat.
Calea de mijloc ni-i a juca teatru liniștiți, dar neuitînd o secundă cine sîntem...
Te poți simti deprimat uneori, situație în care intervențiile de redresare nu pot fi eficiente decît dacă se bazează pe realitatea noastră.
Așa îmi pare mie, barim...

Normalitate

Un tip supărat vopseste cu litere de aproape un metru, pe zidul de lîngă Carrefour Șincai: "Urăsc gaborii".
Trebuie că a executat destins și încîntat operația, deoarece linia ultimului rînd de scrise chiar cîștigă în înălțime – semn de optimism...
Nu tu panică apoi din partea oficialităților, găleți cu vopsea pentru astuparea gurii disidente. Ce să mai spun de anchete, preluare de amprente și probe de scris la jumatate de cartier – cu siguranță vor lipsi...

În vremurile alelaaalte, căscam gura aiuriți la relatări despre Hyde Park: "*Dom'ne, care vrea, acolo, își ia un scăunel și poate spune inclusiv că regina Elisabeta II e curvă. Nu-l deranjează nimeni...".*

Apropo de (a)normalitate.

La vreo 16 ani și jumătate ai subsemnatului, după o plimbare Bucuresti-Brașov, aștept un tren de întoarcere, la Predeal.

Timp mai e, așa că hălădui prin gară. Mai exact peste liniile ei.

Văd o așa-numită drezină, un automobil adaptat pentru mersul pe șine (cu roți de tren). Urc pe platforma ei și mi fac niște poze – le mai am și azi.

Dar apar niște tipi, care mă duc la postul de miliție feroviar, cică nu e voie să fotografiezi așa ceva .

După vreo 15 minute, în care a fost așteptat un tip ce finalmente nu a mai apărut, mi-au dat drumul.

Jucăria pe roți nu era vreo minunăție, era de pe atunci o vechitură. Poate acei compatrioți voiau să dea superiorilor semn de vigilență revoluționară.

Chestia s-a petrecut cam în anul 9 al epocii Ceaușcă.

A fi bărbat

Unii secretă acru că Victor Ponta a ajuns premier înainte de a fi bărbat.

Am îndoieli.

Bărbat este cel care nu se sinchisește foarte de aluziile la pretinsa lui de barbăție. Or V.P. nu pare să dea atenție atacurilor de acest gen.

O avriantă optimizată a unor asemenea nesimțitori este a celor care fac glume-bumerang și mai grosiere, gen: "Aaaa, sînteți insificient informați. Chiar nu știți că posed un singur testicol?" ori similar. Caci nu? "Aux grands maux, les grands remedes"...

Răutăți cu carul s-au expediat și pe adresa lui Adrian Năstase, uitîndu-se că glumele proaste întăresc inșii ceva mai tenaci. Iar Năstase era unul. Noi am rîs de el, iar dînsul ne-a platit-o din plin în 2001-2004... Cînd am fost iertați de încă patru ani de epocă Năstase doar printr-o baftă rarisimă.

Prin toamna ridesm și eu de V. Ponta, c-ar fi neam de Pacalici, dar incep să mi schimb parerea. Mutra lui hi-hi-hi devine o masca foarte utila unui om ce nu pare să treaca precum rața în rîu pe la Palatul Victoriei.

Și mai ceva. Ponta nu pare să se uzeze fizic într-o funcție-malaxor altminteri...

Istooooriiia…

Ne informează cineva, fără îndoială în poziție de drepți aflîndu-se:

> *"Istoria ne arată că acele țări care n-au știut să se lecuiască singure de această boală a reformelor care se succed prea repede una după alta, au fost lecuite de alții, dar odată cu lecuirea au pierdut individualitatea lor, au dispărut că națiuni libere."*
> *Petre P. Carp, discurs la Senat de prin 1892.*

Din partea mea, a lui Ordean, piardă-și națiunile liniștite orice.

Căci există în paralel un *Eu*, și implicit un *Al meu* pe care il pierd cînd voi eu asta.
Mintea, sufletul meu vor aprecia/socoti dacă – să spunem – o tot clamată ocupație maghiară duce la pierderea vreunei bucăți din mine.

Dialog, fie și pur imaginativ:
„Stai, bre naționalistule, să meditez dacă e rău ori ba pentru mine…"
„Nu meditezi nimic! Deja asta e semn că nu te deranjează cine știe ce. Reacția dorită de noi este să dai în bîlbîială la semnalele inșilor de bine, iar apoi să te alături acelui cor!"
"Daaaa? Îmi pare rău, dar așa ceva nu se poate."

Ceva mai diluat, unii țipă despre pierderea – sub egida U.E., – a individualității și libertății.
Eu nu simt așa ceva.
Chiar de-ar exista așa ceva, am putința să nu mă las dus cu una cu două.

Gazete de frunte

Am privit multă vreme cu accentuată considerație spre condeiele din două gazete. Adevărul și Gîndul.
Barim ultimului, către care îmi recunosc o atracție snoabă, i-am deschis siteul întotdeauna în oarece stil căciulist, că unul mult mai amărît valoric decît semnăturile de acolo...
Este drept că de ceva timp am mirosit pe acolo pusee populiste, la editorialiștii de rînd, și cam multă răutate – la domnul Cristian Tudor Popescu...

Da, să critic mi-e ușor, mai ales cînd nu posed producțiuni pe măsură. Iar invidia mi-este, inevitabil, în floare...
Însă niște lucruri tot aș îndrăzni să ating... Ieri am deschis articolul doamnei Rodica Ciobanu, link-at aici.

*„**Tovarăşul la Izvorul Tămăduirii***
PSD este partidul cel mai priceput la organizarea vizitelor în teritoriu ale marelui lider de la Bucureşti. Doar PDL a încercat să-l concureze, dar, după ce a atins culmea ridicolului scriind cu oi pe obcine numele Băsescu, s-a lăsat de meserie. Pesediştii au însă în sânge ştiinţa organizării de „primiri spotane şi călduroase", exersată absurd şi enorm de înaintaşi lor comunişti.
Toate sînt la locul lor: pâinea, sarea, cocardele, ştăbimea, mulţimea, agitatorul, până şi soarele care, pe vremea lui Ion Iliescu, ieşea dintre nori odată cu preşedintele din limuzină, de-i făcea pe simpatizanţi să scandeze „Iliescu apare/ Soarele răsare". Acum, că premierul Victor Ponta a mers să se tămăduiască la izvorul sfânt de la Nucet, Dâmboviţa, soarele n-a ieşit, dar nu ploua, aşa că nu era neapărat nevoie de recuzită cerească iar, în rest, vizita a decurs foarte bine, „Şeful", după cum i se lăţea gura, fiind mulţumit. A fost întâmpinat cu flori de primăriţă („Avem şi pentru doamna Daciana!", căci „tovarăşa" – se ştie de pe timpuri – nu trebuie uitată) şi condus spre lungul şir de notabilităţi puse la patru ace, care-i zâmbeau fericite. Dădea mâna cu ele şi rândul nu se mai sfârşea, o scenă care m-a trimis 25 de ani înapoi, în timpurile când, aliniaţi după rang, membrii CPEx îl primeau bucuroşi pe Tovarăşul întors din străinătate.

Ș.c.l.

Doamna Ciobanu mă dezamăgește. Mai exact a dezamăgește *codul meu*, pe care – admit! – nimeni nu e obligat să-l respecte. Plus că unii ori avea angarale, or avea facturi consistente de plătit – iar prin urmare scrii ce ți se cere.

Sînt dezolat de materialul cu pricina datorită a ceea ce eu găsesc a fi primitivism atitudinal. Se ia un eveniment cu premierul țării, căruia apoi i se văd numai rele, ba i se produc din condei cît mai multe. Aaaa, i-

au oferit gazdele provinciale ceva – păi e că pe vremea lui Ceaușescu. Au fost atenți la doamna Ponta, păi imediat ia naștere paralelă cu Tovarășa de altădată...

Mi se pare neserios, în condițiile în care, invitată la vreo școală de jurnalism, doamna Ciobanu ar puncta fără îndoială cu mare ușurință valorile jurnalismului inteligent, occidental...

Și alte articole pe acolo urmează drumul acrelii, al căutării de hibe cu orice preț, al inventării de situații la care *să se rîdă*, să ricaneze plebea...

Informarea e minimă, în condițiile în care ziarul este reprezentat nu doar de o denumire meditativă (și care bănui că privește un om atent la complexitatea acestei lumi), dar și de o statuie de la Hamangia... Nici gînd însă acolo pentru descoperirea unei noi fațete a celor din jur, ce să mai spun de a înțelege motivele pentru care un seamăn acționează în vreun fel ori altul.

Bineînțeles însă, în paralel trimiterile la morală și la religie nu lipsesc... Idem iritarile că nu sîntem tratați, respectiv că nu trăim precum occidentalii.

Ogradă

Mă uit siderat la alcătuirea compartimentului psihic personal.

La baza, un copil cu (indiscutabil) multe hibe. Autoritar, leneș – ce mai, multele decurgînd din convingerea că totul ni se cuvine.

Apare apoi nuiaua educatorului, ins rigid, acru, poate obosit. Dar dorind să nu-i fac probleme pe stradă, în fața vecinilor...

Rezultatul e *Copilul la locul lui*, o a treia ființă în enumerare...

Totul se petrece în ograda mea.

Unde inevitabil domnește tărăboiul.

Copilul-poamă e ofticat a fi persecutat la greu. Urmare, alde joarde. Țipete, contestări!...

Cel cuminte reclamă educatorului – altminteri cu deferența de rigoare – că i s-a promis cutari jucarie și dulciuri, drept plată a obedientei. Acestuia, educatorul nu-i reprosează nimic, dar nici nu-l bagă foarte mult în seama. Ca atare, premiantul planuiește un boicot.

Cum totul e în ograda de care teoretic raspund eu, dau să intervin. Mă aleg însă și eu cu nuiele, în vreme ce derbedeul ăl mic îmi arata degete mijlocii, respectiv cumintele mă ignoră nițel sfidător – cum că fac umbră pămîntului degeaba, că nu reușesc să pun ordine...

Eternul războel

În preajma unei statii de metrou, o tînără și puternică femeie.

Ca așa ceva complexeaza de cînd lumea Balanțele, ce mai contează...

Partea delicată este că Eva posedă faimosul șnur căzînd din talie taman în dreptul păsăricii.

Am 57 de ani.

Dar tot îmi permit următorul joc...
Privesc exact unde îmi indica acea sageata. Fara să mă jenez că voi fi decretat satir batrîn.

Nu neapărat surprinzător, puternica femeie (Berbec? Taur?) strînge ferm spre interior vîrfurile picioarelor..

Fie și un lup mîncat de oaie.

PS
Cred că noi, bărbații, facem o greseală în preajma grațiosului sex opus...
Ne arătăm lei, în loc să ne recunoaștem cei reali: adică intimidați la greu... Minunat sentiment, să te admiți tulburat de o femeie. Înțeleg că și ele-s vălurite interior, cu așa exemplar în preajmă.

Nevinovată părere

După opinia mea, religiosul reprezintă animalicul uman la pătrat.
Spun asta văzîndu-i cum reacționează, cînd vreun seamăn judecă altfel...
În paralel, în grupul de veneratori ai Domnului atmosfera este una de trib: între noi ne trecem cu vederea, în vreme ce tunurile obștei varsa de-a valma în exterior.
Cred că e rarisim să vină vreun credincios serios și să i spuna unui ateu: "Să fii sănătos, ne vedem eventual la altă bere și discuție contradictorie, săptămîna viitoare".

Spre deosebire de atei, religioșii au ce pierde dacă acceptă discuțiile delicate. Aici vizez vreo eventualitate a căderii din grațiile Înalte (vedeți prin jur pe careva grijuliu că pierde raiul, datorită păcatelor?), ci devastatoarea subrezire a *cocoonului* călduț în care trăiesc îndeobște.
Acela care îi fereăte de realitatea existentei.
Aparitia unui singur ateu în preajmă le amenință edificiul, prin confruntarea cu realități de care religiosul fuge că, pardon!, de dracul... Din acest motiv, fără să fi vazut de cele mai multe ori vreun 'concurent' la față, îi atribuie acestuia toate ticăloșiile din lume.

Amuzant.
O a treia categorie, sataniștii – ei cred în Dumnezeu, dar vor să-i spargă capul…

Ambele categorii rebele – amanunt ce scapa interesat credincioșilor... – nu de nebune au plecat din Eden (mai exact de unde șezură pînă li s-a acrit să tot aștepte grădina cu pricina).
Dintre cele două grupuri, sataniștii s-au ales cu pumni în cap de la minunăția de viață, în vreme ce ăilalți serviră doar dezinteres / lipsa a ceva pe *Boltă*...

Pe toti acești dezertori, Voronetul ni-i arată în cazane cu smoală, chit că lucrurile-s în practică nițel mai nuanțate.
Este drept că dumneaei Nuanța e ultimul lucru de care au nevoie credincioșii plus păstorii lor.

PS
Ce-aș ride ca, înainte de-, respectiv la trecerea propriu-zisă spre moarte să fiu mai senin decît sumedenie de credincioși!...

Concrete

E cam greu să îi fie dat pe la nas, unui sensibilos precum subsemnatul, cu idei precum *Țară* și *Dumnezeu*...

Anunț astazi...
Mall-ul Promenada angajează fată supraveghetoare loc joacă, la copii.
Îi ofera ȘAPTE milioane lei vechi, pe lună.
Vă las plăcerea imaginării scenei, cu un salariat precum acesta, între odrasle și părinți cu Ferrari...

> Automobilele pot fi cîte unul pentru fiecare soț, copilul urmînd să primească la majorat...

Precizare.
Nu sînt egalitarist.

Despre fericire

Un amic imi trimite o imagine roză, cu text înșirat acolo:

> *„Cînd aveam cinci ani, mama mi-a spus că fericirea este cheia vieții. La școală profesorii m-au întrebat ce vreau să fiu cînd o să ajung mare. Le-am spus că vreau să fiu fericit. Atunci ei mi-au că-i posibil să nu fi înțeles întrebarea lor, iar eu le-am spus că ei nu înțeleg viața!”*
> Semnat: John Lennon

Nu știu dacă textul e chiar al lui Lennon. Dacă da, poseda tupeu, nu glumă: la 12-15 ani își învăța profesorii cum să se comporte la etatea lor...
E interesant că amicul McCartney scria mai rar despre fericire, dar e verde și azi la acest capitol...

Apropo, v-ați uitat ce gen de femei au binemeritat, cei doi corifei: Linda, respectiv Yoko...?

Trecut de stradă (cînd nu vrei)

Conferentiază cineva:

> *"Ce te împiedică să fii om de acțiune? Care e scuza ta?"*

Stai așa.
Nu am mă scuza față de nimeni că nu sînt om de acțiune.
Și că, în general, nu sînt ce... nu sînt.

Cum sînt eu, stabilesc personal – mai ales după investigația (periodică) de rigoare.

Mă aflu cum îmi prinde mie bine, și nu Societății ori șmecherilor.
Acestia din urma au – în spatele demersului lor – satisfactia de-a se simți superiori, iar pe tine intrînd în vrie, pe poziția "Da, să trăiți!" la un simplu apăsat pe buton al lor... Demiurgism curat, nu?

În paralel, orbit de fundamentala și rușinoasa ta lipsă, ignori că farsorul nu posedă nici pe departe faimoasa însușire. Ori e om de acțiune precum Ieremia, cel ferm ducător al oișteii în gard.

Iar despre (ne)iertare

Multa lume vorbeste de iertare.
Mai exact ca noi / eu să iertăm pe alții.

A ierta înseamna a recunoaște clar că un seamăn ne-a afectat (nu tocmai puțin) cu ceva.

În toate acele zise / indemnuri mărețe, nu am auzit că celalalt să fie tras de mineca în privința unor scuze.
E ceva din categoria 'hainele împăratului', adică este ocultat un amănunt esențial...

Inteleg ce vrea Biblia.
Dar jonglatul asta de catre omul de rind, cu ideea de *iertare-și-atît*, pai mă duce cu gîndul la o predispoziție masochistă.
Găsiți dvs. altă expresie, rogu-vă...

„Fii natural!"

Notam de curînd că noi – cei reali! – sîntem ăia de la căderi nervoase.
Dar și cei de la asa-zisa scapare de cai / muci în ciorba / facut lată etc.

Partea frumoasă – acceptînd năstrușnicia pe care o propun mai sus – este că doar atunci poți gestiona pretinsa nebunie.
La lumină (mai exact acceptîndu-i existența), se discută, se colaborează altfel cu acea *felie din noi*. Altminteri, traim cu ideea că suceala, insuportabila a fost doar un accident – ce nu se va repeta, bineînțeles, mai ales că avem noi grijîă să nu fie vreun *replay*...

A-ți trata cu respect așa-zisele ciudatenii, mitocănii pare să fie singurul mod în care acestea nu mai acționează de capul lor, cu dobînda furiei că le-am ținut la beci în arest...

PS
Oare defectele sînt doar calitati pe care AM FOST ÎNVĂȚAȚI să nu ni le respectăm?

Incorectitudine cu potcap

> *„… «Patriarhia Română solicită Ministerului Educaţiei, Cercetării, Tineretului şi Sportului să intervină pentru respectarea legislaţiei în vigoare, referitoare la predarea religiei în şcolile publice, în urma demersurilor neconstituţionale şi ilegale întreprinse în mai multe şcoli din ţară de Asociaţia Secular-Umanistă din România (ASUR) în prima jumătate a lunii septembrie 2012», susţin reprezentanţii Patriarhiei într-un comunicat de presă. Aceştia arată că, într-o campanie lansată în septembrie de preşedintele ASUR, Atila Nyerges, directorii mai multor unităţi de învăţământ din ţară au primit o scrisoare în care «sunt ameninţaţi cu dosare penale pentru abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, potrivit art. 247 din Codul Penal, dacă fac înscrierea elevilor la orele de religie fără un acord explicit din partea părintelui şi/sau elevului»…"*

Opinia mea.
Religia nu are ce să caute în scoli.
Daca parintele unui elev este religios și altfel decît de formă, își va lămuri ce-și-cum copilul atît în primii șapte ani ai acestuia, cît și ulterior.
Dacă nu o face, teamă mi-i că Dumnezeu se va trăda de neserios dacă, la Judecata de apoi, îi dă o nota mult mai bună decît subsemnatului ateu.

În acelasi timp, găsesc a fi șmecherie de neam prost să înscrii elevii din oficiu la orele de religie. Dacă școlarii, parinții acestora nu mai pot de dragoste pentru Ăl de Sus și pentru biserica stramoșească, fără îndoială fi-va aglomerație pentru inscriere la orele de religie.

Oameni mari, vorbe mari

> *"Nu pot cunoaşte adevărata dragoste, decât depăşind-o."*
> Mircea Eliade – Oceanografie (1934)

Dincolo de împărțirea în dragoste, respectiv dragoste adevarată...
(d. în sine, spun pricepătorii, circulă infinit mai puțin prin lume decît se afirmă...)

De ce pot paria ca, nici în 1934, nici ulterior nu s-a pogorît vreo dragoste nemaipomenită peste Eliade...
Hai să ne uitam în jur să vedem blagosloviți din astia...
Un Cioran mi se pare s-o fi vazut la față.

Inevitabil

Mă uit la textul unui altminteri frumos pliant electoral al PNL.

> *Pericolul comunist* (decurgind din masuri politice PSD, n. MO)*. Sf. Andrei care ne-a creştinat neamul* (în secolul I, n. MO)*. Sansa de lasat copiilor şi nepotilor...*

Nici o suparare din parte-mi.
Dar mă sperii de distanta – că unghi de observatie – dintre cei precum subsemnstul și restul compatriotilor.

Nu-i aici dispret, poate doar de spărietură.

Sper să fie loc pentru toti sub soare.

Ea, familia

Sebastian BODU, în campania europarlamentară: *„PNȚCD va arăta românilor adevărata față a PSD și PNL care pregătesc în Parlamentul European cel mai nociv experiment social: distrugerea familiei”*

Faceți-ma să înteleg, rogu-vă.

Cum poate cineva să distrugă familia? Dar ea, familia mioritică, plus noi, bravii și curații români pe unde umblăm?! Netrebnicii se vor lovi de credința și de iubirea noastră de neam că de un zid!

În practică treaba e mai puțin eroică. Pur și simplu oameni la locul lor vor dori să testeze / îmbrațișeze ideile cele ticăloase. Actualmente nu o fac din cauză de legi, tradiție, frică de gura lumii. cînd astea se vor relaxa, fi-vor surprize gîrlă de comportament.

Homosexualitate

Înțeleg un pic mai greu chestia asta...

Deci doi insi de acelasi sex au chef să se placa.

Insă vin unii din exterior care le spun: ”Nu, nu faceti cum vă e vouă bine/placut, ci cum vrem noi”. Mie unuia mi se pare un băgat în ograda altuia / în ce nu fierbe oala personală.

Aia e treaba mea, nu a ta.

Eu nu te opresc să-l adori pe Hristos. Să fii sănătos, crezi în ce vrei...

Partea nostimă aici este că respectivul nu-ți dă voie să te atingi de eșafodajul simțit-binelor lui, dar el se dă la greu la ale altora...

Omenește este însă absolut de înțeles.

Pe de o parte, este dorința de a domina. De a fi „...cum vreau io!”.

Pe de alta, este inelasticitatea mintii acelora, de la ce le e diferit...

Aa, mai e ceva. Pedeapsa interioară stabilită altădată de educatorii/tutorii de altădată dogmaticului de azi. El se sperie de orice încalcă acele reguli plantate cîndva...

Se pare că paznicul plantat în el îl pedepsește și dacă nu-i e soldat supus, adică să fie agresiv cu aceia care încalcă regulile tutorelui de altădată.

PS

Nu am avut, nu am experiențe homo.

Dar am mare boală cînd altul se întinde în ograda mea.

Uman. Epoci.

Aș fi ultimul om care să se plîngă că nu e azi cum era altădată.
Însă, raportat la muzicile de azi, remarcam oarece distanță filosofică, umană între acestea și – un exemplu dintre multe – un vers din „Lume, lume...!”.
„Cînd s-o lăsa sec de pîine...”

Cum zisei, nicio iritare că azi sînt lucrurile altfel.
Dar îmi merg la inimă așa vorbe... De fapt, ele și sînt făcute pentru mers la naturelul cel simțitor...

PS
Varianta cunoscutei melodii este cîntată de Romica Puceanu.
(I-auzi și asta: „Cînd MI-O SUNA SCÎNDURA...” Ăștia da poeți!)

Prezent de căcat

„Trecut de căcat am avut, Prezent de căcat avem. Bine măcar că nu avem nici un fel de viitor…” (Horațiu Mălăele, zice-se pe scena teatrului Național din București)
Cîrcotaș.
Eu.

La zisele dlui Mălăele, ceva observație.
Partea noastră de responsabilitate pe unde este, dacă nu o ducem strălucit sau măcar suportabil?
Din textul de mai sus nu reiese...

Mi se pare mie ori e vorba de o atitudine aproape că a dlui Goe.
„Eu vreau să-mi *pice*.”

Totodată, în tradiția unei povestiri Creangă, mîna am întinde-o spre acel roz picat?
Simt: cu greu.

Iar la mijloc e o chestie de educație, și nu neapărat de constituție trupească.

Naivi să se găsească…

„... Nu este nimic inteligent în a absenta de la vot ! Asta dovedeste dezinteres pentru tara !”

Mă amuză chestia asta, cu interesul, stima, amorul pentru *Țeară* (apud N. Iorga)...
Dar.
Poate nu am eu chef de așa ceva.

Cu ce ocazie vine careva să-mi spună că nu procedez bine? E opinia mea și gata – îmi dau mie socoteală, interiorului meu, balanței mele de argumente, nu altora. Indiferent cîte povești ori amenințări mi-ar aduce dumnealor, patrioții, la urechi, ochi etc.

Ce mi-a dat mie țara, România că eu să mă bag slugă la dumneai?

Dacă îmi iubesc sau stimez țara, este treaba mea – nu că aș fi obligat ori speriat de șmecheri.

În ce privește vot egal inteligența, am dubii că-i o ecuație corectă.

Ochi spre politic

Dă, Doamne, ateului carele mă aflu putința de a lua lucrurile așa cum sînt... Dacă Mircea Diaconu nu-mi este simpatic, îi dau voie să se zbată și finalmente să se potrivească întru gusturile unei categorii importante de compatrioți.

Dacă lumea spălată strîmbă din nas crunt la adresa Ponta ori PSD, nu pot să nu văd că dumnealor au știut să cîștige. Că au știut să alcătuiască și să mențină O ECHIPĂ eficientă. Am de ales între a privi acrit-superior și a lua lumea așa cum e.

Pe acest din urmă drum, mai interesant este, poate, să încerci a simpatiza cît mai mulți oameni (pe cît se poate...), să încerci să înveți de la cîți mai mulți. PS

Am votat cu PNL. Nu-s perfecți, dar restul Dreptei ține prea mult de carnaval - nepotrivit mie...

Deși pînă la scrutin toamnă mai e mult, cred că voi alege între liberali și PSD.

Atenție la vîrsta a treia!

/ Titlu, la o publicație cotidiană / ”Manifestul către români al prof. acad. Dinu C. Giurescu”.

Sper ca, de-oi ajunge la 80 de ani, să mai am dramul de minte de a fi foarte atent la ce-mi iese pre gură. Căci, altminteri, povestea aia – cu bătrînii cei înțelepți – e mai degrabă un deziderat al societății omenești, decît o realitate...

> *„Am sentimentul că sunt în 1940, în preajma prăbuşirii hotarelor noastre. E de spus numai că fiecare om trebuie să-şi dea seama că soarta lui personală, afară de beneficiarii regimului, depinde de ce se joacă acuma.*
> *Se joacă integritatea teritorială a României, se joacă stabilitatea ei, se joacă identitatea, sentimentului că eşti român, se joacă apărarea ţării.*
> *Statul de astăzi nu mai apară România. Statul de astăzi apară pe altcineva,dar nu obştea românească.De aceea fiecare dintre noi, cu mijloacele pe care le are, trebuie să spună NU.*
> *„Nu!” – la ceea ce se pregăteşte în momentul de faţă şi să revenim la tradiţiile noastre, să revenim la puterea noastră dintotdeauna.”*

Mă uit la Giurescu ăsta (ultimele două vorbe sînt atent alese!) și încerc să pricep.

La un 1940, sumedenie de frici-brute s-au convertit în teama de unguri. Apoi, omul și-a văzut de treburi. Acum, la senectute, vechile bîzdîcuri ies iar la suprafață. Bineînțeles că maaareleee istoric nu realizează diferența aritmetică. 2014 nu e că 1940. Asta și pentru că harta nu mai e aceeași.

Totodată.

> *„Mergeti la vot în numar mare, pentru ca: la o prezenta a romanilor de peste 60-65% UDMR-ul (care din 22 de ani a guvernat 13,7 ani – cel mai mult) nu mai intra în parlament și nu mai poate santaja partidele cu care se va alia, în cazul unei prezente mici. Poate ne trezim o data pentru totdeauna și le dam o lectie...!”*

Îmi place că toată povestea e zisă să se simtă bine dumnealui, Giurescu . Nu are treabă cu realitatea. Tot demersul lui e clădit pe POATE, cît și ODATĂ PENTRU TOTDEAUNA. Deci, inconștient, DG știe că acele lucruri nu se pot face... Că nu vom ieși la vot – și nici nu am ieșit. Dar țipă.

Eeee. De aici, treaba se cere pusă la analiză. Nu cumva fratele țipă din alt motiv? Atîta doar că acea tensiune nu poate ieși pe direct, și vine pe aici, pe la „Săriți, fraților, că Ardealul e că și pierdut!”.
Între noi fie vorba: frica de apropiata moarte personală, din motive de vîrstă? Care urlă și ea cum poate?
Dacă el e necontrolat, eu de ce aș controla ultima vorbă? Din politețe?

Mîndria de a fi ceva…

Cineva se declară mîndru a fi monarhist.

Ca idee.
Dacă aș fi regalist (nu prea mai sînt…), eu unul m-aș simți mmmm!/binișor și gata.
Nu și mîndru, care e din alt registru.
'Sînt mîndru că sînt dinamovist'... Pfu...
Sau că merg prin raiul muntelui (să acceptăm vorba, altminteri acolo e și grindină în cap, și risc, și cap spart - dacă nu mai rău!).

Păi, acea apartenență deja... e tot.
Nu mai are nevoie de altceva.

Am sentimentul că e genul de declarații al cuiva căruia acea apartenență (la monarhiști, în acest caz) nu-i aduce de fapt suficientă satisfacție. Suficient sens în viața personală.

Simplu vs complicat

Dl Pleșu ne informează într-un articol cum șed dedesubturile fine – cam deloc accesibile profanului – ale relației cu Dumnezeu.
Cel creștin.

> *„Teologia ortodoxă acordă o mare importanţă tainei supreme: Dumnezeu nu e la îndemîna facultăţilor de cunoaştere omeneşti; calea optimă spre El este „calea negativă“, apofatică, adică aceea care admite că mai*

curînd putem spune ce nu este Dumnezeu, decît ce este. Vladimir Lossky dedică un întreg capitol din cartea să clasică despre mistica răsăriteană, „întunericului dumnezeiesc“: un întuneric „supraluminos“ şi, tocmai de aceea, orbitor. Dumnezeu există în alt registru decît cel al „existenţelor“ curente şi nu e, prin urmare, inteligibil, în sensul în care sînt inteligibile cele ale lumii.”
Șamd.

Mă întreb.
Oare acei autori încearcă să convingă doar pe alții de existența lui Dumnezeu, ori și pe ei înșiși?
Am sentimentul că o comunitate religioasă are nevoie prin definiție de așa savantlîcuri, la care omul de rînd – ȘI EL SUPUS ÎNDOIELII INTERIOARE, în ce privește zisele popii din amvon – revine la matcă, pe ideea: „Dacă, ăștia, stătători sus și vorbind atît dă doct, spun că El Ie, înseamnă că ie cum zice cinstitele lor fețe...”.

PS. Dacă, să zicem, ai vreo polemică cu un tip precum acel Lossky, inevitabil rămîi cu gura căscată – admirator ori ba al respectivului. Căci, dintr-un nimic totuși, omul stoarce un capitol intreg. Pasămite și de rupt gura lumii.
În realitate, Dumnezeu este sau nu, în mintea omului. Nu ai nevoie să bolborosești argumentativ un capitol de carte! Dar, cum am zis, așa gargară dă bine. *Iată ce lume cu doxă se află alături de noi. Pas de te pune în vrăjeli cu ei!*
De fapt, aici este ca la prestidigitatori. Ai pierdut deja, dacă le iei în serios vînoleala mîinilor.

Tot despre Dinu Giurescu

Mi-am permis să vă supun atenției astăzi un material semnat de Dinu Giurescu.
Îndrăznesc să vă relev, din el, și următorul aspect:

„Al şaselea argument: eu pot să insult acuma drapelul ţării, personalităţile marcante… În lege nu mai există incriminare penală pentru acest lucru, pentru profanarea sau batjocorirea simbolurilor naţionale. Fac ce vreau şi ce păţesc? În cazul cel mai bun, dacă acţionează guvernul sau autoritatea, primesc o amendă.”*

Ce-mi place mie la instituțiile din categoria patriotism sau religie este le deranjează nu doar atacul direct. Ci și atitudini normale, dar devastatoare pentru Dînsele.
Mai exact. Întreb și eu: Ce se întîmplă dacă sînt profanate, batjocorite simbolurile naționale?
Cam cum ar arată capul de lume cu pricina? Descrieți-mi, cît de plastic doriți, imaginea... Se va întîmpla cutare lucru. Care va atrage alt cutare lucru. Finalul fiind cutare.

N-ai să pupi însă de la patrioți ori religioși asemenea expuneri.
La simpla idee sînt ca intrați în vrie. Se bîlbîie, iar apoi pleacă de acolo cu venele gîtului umflate.
După cum, ulterior, dacă ar putea să-ți ia capul, nu-ți vor da detalii.

Este interesant că un asemenea păzitor al tainelor sfinte este cperiat crunt nu doar pentru că nu are antrenament la așa chestiuni. Ci și pentru că se teme a-l fi cerută socoteală (pentru nebunia altuia, a erecticului, la o adică) de un eventual superior, la fel de totalitar (și într-o ureche) îi va cere socoteală.
Nici nu știe exact cu privire la ce îi va fi frecată sinistru ridichea, ci doar faptul că acel șef de va înfuria pe el, poate mai puțin decît pe ereticul fățiș.

Revenind la mica și neînsemnata întrebare. Care poate fi legată de multe, nu doar de batjocorirea insemnelor naționale. DEJA GÎNDIREA, CÎNTĂRIREA PROPRIE E DUȘMAN INSTITUȚIILOR CU PRICINA.

Să revenim la insemne... Ce se întîmplă dacă. Aici, reprezentantul Stăpînirii laice ori ba nu are cum să nu cadă inițial în bîlbîială furioasă. E iritat că mujicul, servul e în stare să-i ceară socoteală, chit că e vorba de o simplă întrebare. ... Că îndrăznește să ridice capul din țărînă.

Ha. Cînd părintele ori profesorul ne vorbesc despre patriotism ori similar, există mesajul verbal...: „Păi, trebuie pentru că să fim patrioți pentru strămoșii noștri Traian și Decebal... Pentru că sîngele vărsat...” Dar în paralel mai e un mesaj: ”Dracu' te ia urgent, dacă nu execuți / ingurgitezi fără minimă discuție astea!! Mai apoi, în practică VEZI TU cum cum faci...”. Mai exact, TU vei circula prin cîmpul minat, încercînd să-ți fie respirabil totuși domeniul. Mai exact, acela unde vezi că Țara și ale ei nu e sfîntă, dar trebuie să spui că e.

La treaba asta cu insemnele, este haios că, dacă o tentativă *extinsă* nu e sugușată prompt, problema statului nu mai este de la frontiere, ci de la jefuitorii de profesie. De la cei care intră în sediile puterii, dau mădularele umane dintotdeauna ale Statului afară, și se așează ei peș în fotoliile pentru care alții au slugărit nemăsurat, pînă să ajungă ei la miere.

Idem la religie... La Besearică. Dacă te apuci să te uiți curios la ăla de-ți spune că Apostolul Andrei – în secolul I – ne-a creștinat NEAMUL, om te-ai făcut!

Întrebări asemănătoare pot pleca și de la alte zise bau-bau / ce se voiesc sacrosancte. Să citățm din Dinu Giurescu:

„ Destrămarea teritorială a României şi, pe de altă parte, ştergerea identităţii noastre că români..”

Vreau un ins care să-mi explice fără vene umflate în ce constă baiul. NU SPUN CĂ AR FI PLĂCUT, O AȘA DEZINTEGRARE (între noi fie vorba, nici nu ar fi posibilă...). Dar vreau să scoatem lucrurile din... teluric. De acolo unde, dacă nu ești speriat/revoltat/alte alea pînă la ultimu-ți atom, păi.... Pe vremuri, la *păi*-ul ăsta urma pedeapsa. „Te-ai hainit, ă?!” – și uite urgent știreang, ocnă, pușcărie grea.

Cu regret însă, venit-au vremuri alte în materie de acele pomenite Instituții. Tatăl meu avea o vorbă: ”Destul a fost vorba lui Hai Poftim!, mai fie și a lui Hai Sictir!”. A noastră față de cel care o vreme și-a permis să ne scuipe în cap.

Aștept să mă convingă, dumnealor Instituțiile mari de Tot, și altfel decît pînă acum – că trebuie să iubim, să facem să dregem….

Pune-și mintea la contribuție!

PS

Întrebare nevinovată, însă dinamitardă aceloraşi Minți este și: „Care e problema cu ștergerea identității naționale”? Pentru mine, al lui Ordean, problemă este că un tip generic – cu gură mare și poziție înaltă în societatea unde trăiesc – e într-atît de dus cu pluta, ori de ticălos încît să fluture acea idee.

Este ticălos și pentru că, în loc să-și cultive onest acea identitate națioonală de care pare să aibă nevoie că de apă, ne aruncă nouă responsabilitatea cultivării ei, dumnealui stînd doar cu gîrbaciul...

„Am greșit…”

O biată părere personala (post-scrutin electoral, dar nu numai).

De grija căreia altminteri dorm bine mersi noaptea...

N-ai vedea să dai cu tunul pe sub Carpați un anumit tip uman.
E vorba de acela care să spună: "Am greșit aici".

E rarisim, pare-se, și tipul care să și-o spună măcar lui, nu neapărat celor din jur.

Așa acceptare reprezintă și treapta dintîi spre a îndrepta lucrurile.

Giurescu

Zăbovind cu mintea în ultimele ore asupra academicianului Dinu Giurescu, mi-am reamintit că dînsul era între cei porniți tare pe Traian Băsescu, acum doi-trei ani...

Mda.. Intelectualii... Care, în raport cu numitul președinte al României, îmi par să fie de două feluri. Cei precum Gabriel Liiceanu sau chiar Mircea Cărtărescu, ce nu au nevoie de ceva de mare lucru în schimbul sprijinului care i l-au adus furtunosului ex-marinar. Și categoria intelectualul clasic.

Acesta din urmă e alintat... Mai exact dorește statut special. În cadrul căruia alintul are loc aparte, important.

Să-l asculți, și nu puțin, cînd i se năzare de o neapărat Zi a literaturii române, să zicem (cazul... istoricului Giurescu). În general, cînd își dă cu părerea de una sau alta de sub soare.

Chestia asta ținea la Ion Iliescu ori la Emil Constantinescu. Care, la rîndul lor, aveau nevoie de considerația ori măcar de neadversitatea intelectualilor din categoria indicată. Or, Traian Băsescu nefiind sosit la vîrf pe aceeași filieră, te ascultă, dar nu se întinde... Și nici nu înapoiază amabilități, considerație mai mult decît l-o obliga protocolul. Plus că dom' căpitan de vas are un ascendent al contactului cu viața reală, în fața unui mult zăbovit prin biblioteci și amfiteatre. Iar în paralel nu posedă spaime că l-ar încondeia vreun spirit fin.

La 2009-10, tăierea de venituri nu putea fi imputată de un-scaun-la-cap lui Băsescu. Îi puteai reproșa trenarea luării de măsuri, dar și asta era de înțeles prin prisma unei inevitabile campanii electorale. Prin urmare, îndrăznesc să afirm, a stat altceva în spatele furiei ce s-a abătut de atunci pe creștetul cel chel din Deal. În cazul omului de rînd, atitudinea dom Goe / conu Leonida: „Nu voi să știu nimic, nu mă interesează criză mondială, eu vreau să nu-mi taie! Să-mi dea, că de-aia e Stat!”. În cazul intelectualilor, la mijloc fu pomenitul ne-scărpinat în cap.

Așa îmi pare mie barim.

Băsescu. prin din-topor-ismul lui, pare să fi tăiat multe vise. Cu el fie și doar în minte, nu-ți puteau scene de vitejie că în fața celorlalți doi președinți amintiți. La aceia, puteai fantasma că-l tragi de barbă ori că-i dai una peste zîmbetul de 16 centimetri. La Băse asta nu ținea nici că glumă interioară...

PS Nu spun că dl Giurescu e un ticălos. Însă descopăr în interviul din Cotidianul că e – normal! – nițel altfel dincolo de aparențe.

nnn

E un text mai vechi al dlui Pleșu.
Barim bucata aceasta e infantilă, cît și infantilizantă.

Suntem în ţara din care Caragiale a fugit exasperat, ţara în care Eminescu şi-a pierdut minţile, ţara care a refuzat, iresponsabil, oferta făcută de Brâncuşi, la bătrîneţe: aceea de a-şi lăsa întreaga operă compatrioţilor săi. Ţara care şi-a omorît elitele în puşcărie, ţara în care n-au mai vrut să se întoarcă Mircea Eliade, Cioran, Eugen Ionescu, George Enescu. Ţara din care pleacă, mereu, tineri excepţionali şi nu doar ca să se căpătuiască, ţara care furnizează Europei milioane de muncitori cu ziua, prost utilizaţi şi prost plătiţi la ei acasă. Nu pot decît să sper că, sub această pojghiţă de mizerie, există şi o altă ţară, ţara unor oameni cuviincioşi şi cinstiţi, ţara celor care ştiu să se respecte între ei şi să nu se lase manipulaţi de cîteva trupe barbare de oameni stricaţi şi stricători de suflete.

De pildă, era normal că în primii ani ai deceniului șase regimul de atunci să-l refuze pe Brîncuși. Era ca și cum dl Pleșu ar accepta azi că fată în casă la dînsul o domnișoară cu buze siliconate. Apoi, Caragiale a plecat nu din cauză de bobor, cît datorită omenești sale dorințe de a trăi mai bine (nici nu spun că e slăbiciune). Ce să fi făcut poporul, conducătorii, să se schimbe pentru a-i face pe plac? E normal să plece dotații în străinătate... E ceva de vase comunicante... Cînd va fi mai bine la noi, vor veni John și Jean buluc la noi.
Etc.

Apoi.
Dacă vrea plată mai bună, să înțeleg că-i gata a plăti pe Ion instalatorul ca în Vest? Nu cred, pentru că nu are portofelul atît de larg. Nici întreprinzătorul mioritic nu are de unde, la pomenitul stabdard!

Dumnezeule! Păi din cauza țării și-a pierdut Eminescu mințile?? Eu mă mai joc pe aici cu noțiunea de patriotism, dar parcă nu e cazul să aruncăm în cîrca țării ce nu e cazul!

La final.
De oripilăm de lcururi precum cele de mai sus.
Dar saltă așa texte, măcar cu un centimetru, gradul de civilizație poporul român.
Eu nu cred.

nnnnnn*

Voi părea din nou suspect, că lovesc uriași, doar pentru a ieși io în relief. Dar.
Îmi mențin părerea că, la vîrsta a treia, trebuie ochi că pe butelie întru ce scoatem pe gură ori din condei.
Citiți și dumneavoastră:

„În mileniul al treilea, nu se mai glumeşte. Frivolitatea nu mai e considerată pozitivă. Buna dispoziţie şi-a trăit traiul şi şi-a mâncat mălaiul. Umorul, nici măcar negru sau absurd, nu mai are căutare. Oamenii sînt traversaţi de un frison de seriozitate. Totul se umple de semnificaţie. Până şi derizoriul. Orice cordialitate a dispărut. Am uitat să râdem. Nimic nu mai pare a avea haz. Conflictele sînt ireconciliabile. Disputele sînt pe viaţă şi pe moarte. Oponenţii se tratează reciproc drept adversari. Nu urmăresc să se convingă, ci să se lichideze. Mijloacele cele mai ignobile scuză un scop deopotrivă de ignobil.”

O spune Nicolae Manolescu.
Nu cred că sîntem mai triști că altădată, că nu se mai rîde. Iar dacă, prin absurd am fi, păi asta e realitatea. Iar Ea contează cel mai mult.
Apropo de a mă/te bate pe burtă. Văd că și dl Manolescu îl practică, față de M. Kundera ori G. Liiceanu. Cred că e la mijloc o mică supărare inconștientă pentru afecțiunea / considerația ce nu vine din exterior...

Tendința am sesizat-o și la alt material recent al dlui Manolescu, dar am zis că mi se pare mie. Freca ridichea cum că nu se citește prea mult azi, dar încurca personaje din „Domnul Vucea”...

1 Decembrie, patriotism, ţară

Spune cineva: "Trebuie să ne iubim Tara, nu doar de 1 Decembrie..."
Dincolo de anasîna vorbei "Trebuie!...", de arbitrariul ei.
Eu, al lui Ordean, nu-mi iubesc ţara. Partea haioasă aici este că majoritatea ia aşa atitudine drept ură împotriva ei, a României, a valorilor, tradiţiilor şcl.. Nu e cazul. Pur şi simplu pot trata cu ea, pot vieţui pe întinsul ei şi fără acest binom, *dragoste – ură*.
Pe de altă parte, legătura mea cu România mă priveşte pe mine, nu văd de ce aş bate vreo tobă, de ce aş ieşi la răspîntie...

În realitate, am sentimentul că ideea de patriotism este creată artificial, pentru a a cimenta cît de cît un edificiu altminteri bănuit drept şubred.
În astă ordine de idei, meditam astăzi ce riscă să se întîmple dacă vorba caragialiană, aia cu lipsa de patriotism, se accentuează. Nu am exact idee ce-ar fi.

De sufletel

Văd pe aici o poză, mai exact un trucaj cu Palatul Victoria arzînd (titlul: „Ce vreau să-mi aducă Moș Crăciun”).

Nu vă supăraţi.
Ce are viaţa mea cu actuala echipă de la Palatul Victoria?

Nu spun – Doamne feri! – că-s acolo nişte meseriaşi de n-au văzut Carpaţii.

Dar există atîtea moduri sub Soare de a-mi îmbunătăţi existenţa... Dacă eu-s limitat la minte şi leneş, ce poa' să facă Ponta din Sala Muntenia, sau cum îi zice odăiţei ăleia dinspre strada Paris??

Pe de altă parte.
Şi întrînd iar, obositor pentru dvs. fără îndoială, în psihologie...
Iritările pe vreun Ponta, clasă politică vin din neputinţa de ne drege frustrările inerente vieţii şi care ni s-au adunat în suflet, de-a lungul anilor.

Dacă mă irit pe 'Pontak', fac precum locomotiv în care care se bagă apă, cărbuni, iar apoi mecanicul purjează în vînt aburul, doar aşa, că să-l vadă cum *sperie aerul* din jur.

A jigni pe altul e recunoaşterea neputinţei. dar şi a posibilităţilor de evoluţie ale aceluia.

Altfel

Reproduce un amic, pe undeva: *"Înfrânt nu eşti atunci când sângeri, nici ochii când în lacrimi ţi-s. Adevăratele înfrângeri, sînt renunţările la vis"* (Radu Gyr, poezia "Îndemn la luptă")

Ca un doborît de viață ce mă aflu, opinez că buna dispoziție în trecerea noastră sub Soare e legată de iluzii cît mai nebunești, cît mai ...fără legătură cu realitatea.

Teribil paradox!

Altminteri, atins de un morb fără îndoială, stau și gîndesc ce-i în mintea cuiva care își alege drept motto așa citat, așa optică. Precizez, nu-i confisc dreptul de a acționa, de a vedea lumea așa cum o face. Doar caut a pricepe, în trufia-mi, ce-l îndeamnă la îmbrățișarea unei asemenea idei / optici.

Altminteri, nu pot să nu descopăr și în citatul din Gyr minunate vorbe goale...

Dacă ajungi să renunți la un vis, nu o faci din plăcere. Ci pentru că alde cenușiul nu s-a vădit rozul-bonbon pe care îl doreai.

Or, după ce ai gustat acea cupă amară, a realității *Matrix*-iene, mi se pare aiurea să te iei și la șuturi, că nu ai izbutit să șezi cu tălpile peste aer, ci ai cedat gravitației cea aducătoare pe pământ...

Idee

Răsfoiesc un capitol de carte dedicat lui Jeni Acterian.

Chit că va părea o blasfemie ce spun.

Deseori nemaipomenita literatură înaltă-i o însăilare de vorbe savante și pretențioase, de care e sănătos să fugi însă, de vrei să afli adevărul.

> Un personaj din „Omul care a văzut moartea” m-ar tempera aici: „Ce să faci cu adevărul în lumea noastră…?”

Spuneți liniștiți despre subsemnatul că e verde dă invidie asupra însușirilor și onorurilor sociale deținute de autorii-jongleuri.

ROMÂNIA ACTUALĂ. Intelectualii.

Multă lume – zilele acestea, deceniile acestea – pune problema accesului intelectualității în primul rînd al gestionării trebilor societății.

Eu unul cred însă că intelectualii – dacă mai poate fi uzuitată astă vorbă pendinte totuși de secolul trecut – sînt niște rotițe ca oricare altele. Nu contează că or fi mai mari ori din iridium. Cert este că lucră de la egal cu altele.

În momentul în care purcezi a conduce (mai ales eficient) ograda numită societate, deja ieși din categoria intelectuală. Mai exact, te ridici (presupunînd că-ți faci treaba bine) deasupra ei.

Problema intelectualilor este aceea de a-și închipui că vreo școală înaltă îi face și deosebiți. Or acea instituția absolvită doar pe oferă priceperea de a naște cărămizi...

Partea proastă în traiul pe înălțimile ce poartă pașii intelectualilor este surplusul de ne-modestie. Iar aici, în sprijin, îmi permit să mă citez... Facem școli, cursuri, plătim slujbe la biserică pentru a putea fi liniștiți animale... Pentru a clama un loc mai bun în concertul uman.

Apropo de intelectuali, și rugîndu-vă să-mi iertați salturile de Balanță de la un subiect la altul... Intelectualul este precum Jeni Acterian, duduia interbelică cea tare lăudată (se înțelege, de către cei cu fire asemănătoare..) pentru mintoșenia ei.

Dar care pare să nu fi ajuns vreodată la depozitul cu înțelepciune.

Iar asta, probabil, pentru c-alde conștiința (via laudele apropiaților) vreunei superiorități intelectuale pare să-i fi exacerbat mai degrabă animalicul. Reprezentat de ușurința punerii de ștampile – cam totdeauna defavorabile – pre alții. În întregul lor, bineînțeles.

Neputință.

De a-i înțelege pe cei precum Victor Roncea.

> *”Doi titani ai Romaniei din ceruri și de pe pamant: Cleopa și Țutea.”*
> Și alte formulări asemenea.

Paaarcă pricep însă.

Cred că e pornire de „gosse”, de puști nu tocmai moral al mahalalei. Se asociază unui golan al locurilor, unui viitor staroste. Și împreună cu acela / pe lîngă acela pleacă să oropsească prin jur.

Să umilească, să stropșească pe amărâștenii de-i prinde în escapadele grupului. Vezi ai lui Bozoncea („Groapa”, de Eugen Barbu), dar mai ales cei ajunși sub „bagheta” urmașului/uzurpatorului acestuia, Paraschiv.

Mă mai uit pe blogul lui Victor, cum ia la refec mitocănesc adversarii. Patapievici e așa, Tismăneanu așa etc.

Îmi pare rău, dar teamă mi-i că în așa situație, cu așa atacator, reacția nu poate fi decît una singură. Pe stilul Constantin Argetoianu.

În deceniul trei, parcă la începutul său, acesta și-a îndemnat direct adversarii, de la înălțimea tribunei parlamentare: „Să mă pupați în cur!”.

Zău că altfel nu merge, altfel nu apucă mardeiașii să te ia în serios!

Singur

Tare neplăcut sentimentul de nebun al satului, respectiv de vreo fiică (sic!) a Troiei pe care ceilalți nu o iau în serios...

Mai jos, o afirmație făcută cu maximă seriozitate, emfază și... tupeu:

Petre Țuțea: *„Libertatea ţi-o dă numai Biserica, considerându-te fiu al lui Dumnezeu. Fără nemurire şi mântuire, libertatea e de neconceput”.*

Or.
Globul e mare.
Pe el funcționează un număr imens de religii.
FIECARE, în Madagascar, în Roma, în Hawai etc. E CONVINS C-ALDE CREDINȚA LUI E REALĂ. Și că, implicit, acoperă întregul univers, întreaga realitate. Iar ceilalți, cu alți dumnezei, bat cîmpii, ca niște ticăloși ce se află. Și pe care îi va pedepsi Cerul.

INTELECTUALI. Și români.

Poate e bine că convenim asupra termenului.
Nu știu ce văd alții în ideea de intelectual.

Iată interpretarea mea.
Ori i. e tipul absolvent de școală mai înaltă și atît.
Ori e un mîitor, un conducător cît de cît priceput al semenilor săi, iar în cazul acesta trebuie să-și depășească nițel condiția pur tehnică de titrat.
Altminteri, să pozezi (vorba cuiva), doctor între alpiniști, și alpinist între doctori – parcă nu e o treabă...

Dacă vreo să fii ceva mai mult decît un posesor de diplomă, păi cazu-i să te comporți deștept.
Sună arogant ultima mea vorbă?
Poate.

Dacă ești deștept, nu te apuci să plasezi vina la altul. Aia poate oricine.
Datoria dumitale, ca eventual mintos ce te afli, este să cauți o soluție problemei.
Pe așa drum, nu cred că-și au locul acrelile țanțoșe ori partizanatele grosiere.

Dl Mircea Vasilescu, redactor-șef al revistei „Dilema veche” se declară de acord cu recente afirmații ale lui Mihai Răzvan Ungureanu.
Ultimul fiind politician pînă în vărful unghiilor.
Adică debitînd fără ezitare un anumit tip de povești – altminteri jonglate anterior și de către adversari.

„Lumea românească e dominată de televizor în atât de mare măsură, încât «ordinea firească a unei societăţi» a fost dată peste cap…”

E interesant aici de aflat cînd a domnit acea ordine firească pe aceste meleaguri.
Bineînțeles că niciodată, în spatele vorbelor fiind doar încercarea de a inocula/întări țintei sentimentul că trăiește pe buza sfîrșitului lumii, din care îl va scoate măreț tocmai dl Ungureanu…

Apoi:

„Televiziunea a produs tot felul de personaje care au ajuns să influenţeze opinia publică prin simplul fapt că îşi dau cu părerea despre orice pe micul ecran, iar «funcţiile importante, demnităţi de care depinde soarta ţării, se împart unor oameni care se arată destoinici în lătratul la televizor»...”

Atitudinea de mai sus este completată – la o adică, absolut normal – cu parti-pris-ul. Iar normal, la o anumită categorie umană de „diplomați", acel partizanat este grosier, mitocănesc.

> *„S-a ajuns astfel la situaţia – dramatică pentru o societate – în care împotriva unor străluciţi intelectuali precum Horia-Roman Patapievici, Mircea Cărtărescu, Andrei Pleşu (şi alţii) s-a îndreptat o adevărată ură construită din frustrări şi ignoranţă, pe care propagandiştii TV au exploatat-o în mod iresponsabil."*

Să fiu iertat, dar nu văd mare diferență între stilul reprodus în citatul de mai sus și acela al Scînteii cincizeciste – împotriva căreia, se înțelege… – ne ridicăm de cîte ori avem ocazia..

În același material din care am extras cele de mai sus (autor Mircea Vasilescu, redactor-șef al revistei „Dilema veche") găsim și afirmații mai mult decît favorabile vizîndu-l pe Mihai Răzvan Ungureanu.

> *„Mihai-Răzvan Ungureanu deplânge inexistenţa unei "Românii a intelectualilor" şi amestecul între divertismentul televizat, circul politic şi stilul de viaţă dominat de "breaking news". Are dreptate. Articolul a fost citit şi apreciat de multe mii de oameni, semn că subiectul interesează. Aşa încât cred că discuţia ar merita continuată. Mihai-Răzvan Ungureanu pune un diagnostic corect:…"*

La așa manifestare, întîia vorbă țîșnită pe limbă îmi este "Mai răsfirați, totuși!...". În sensul unei mascări mai fine a demersului persuasiv… Realizez însă iute că am de-a face cu acea categorie umană interesată nu de noi adepți, ci de a trage laude, 'perii' între membrii grupului. Pînă să purceadă spre țelul afirmat, mai importantă este în realitate acoperirea golurilor personale, numite de psihologi și *narcisice*.

Timidele încercări de a convinge și pe alții sînt de mult haz:

> *"Ar fi de mare folos şi o schimbare de atitudine a politicienilor faţă de intelectuali şi faţă de cultură. Intelectual de calibru şi politician responsabil, MRU mi se pare foarte bine plasat pentru a "da tonul" acestei schimbări. Ar avea de partea să – şi le-ar merita cu siguranţă – destule energii venite dinspre oamenii tineri, care privesc mai degrabă spre România de mâine decât spre peisajul dezolant de azi."*

Asta da, ne-soluție!

Să aștepte redactorul-șef al Dilemei vechi pînă și-or schimba politicienii atitudinea față de inșii cu pretenții de intelectuali.

PS

Dacă aș fi parașutate vreodată în zona minților subțiri, m-aș feri ca dracu de vorbe precum "intelectual de calibru şi politician responsabil". De fapt, de aici pleacă cercul vicios. Cetățeanul majoritar nu poate fi atras decît cu vorbe mari (și implicit goale). Altă cale nu e.

Privind în jur ...

Chit că Balanță, superficial plus timid, am momente de buldog. Și nu pentru că mi-e neapărat dragă pulpana vreunuia, ci pentru că găsesc noi unghiuri de comentat, de iscodit...

În același material al dlui Mircea Vasilescu, văd afirmația: "*Am ajuns într-o fundătură în care zgomotele şi urletele TV acoperă vocile intelectualilor..."*

Avem o mică problemă, aici.

Mă mir, din start, că dl Vasilescu vede atît de rudimentar situația.
Chiar nu simte că problema nu e a pretinselor urlete (ce la o adică-s semn tocmai de ușor-de-convins), ci a faptului că noi nu luăm atitudini deștepte?

Atitudinea cu pricina presupune să vrei a te face auzit, ascultat de către publicul majoritar.
Pentru asta, aritmetica fiind încă la putere, există metode. De persuasiune elementară. Atîta tot că-i nevoie să te cobori un pic. Să nu te crezi intelectual.
Să șezi eventual lîngă Drăgușanu și să o asculți cu interes. A asculta astfel nu înseamnă că te faci de rîs ori că i te alături.

Cît privește pe vreunul care urlă, nimic nu-ș dezarmează mai mult pe acela DECÎT SĂ REACȚIONEZI ALTFEL DECÎT SE AȘTEAPTĂ EL.
Iar dacă îl asculți cu un minim de respect, de înțelegere, e și mai bine.

*

Nu aș încheia fără să-mi manifest dezamăgirea față de stilul cațavencist (în sens personaj Caragiale, nu revistă) al dlui Vasilescu. Textul domniei sale e plin de pastile, de sforăituri – ori poate am eu pretenții prea mari de la reprezentantul curentului ”Dilema”.
Mihai Răzvan Ungureanu ar fi ”intelectual de calibru şi politician responsabil”. Fără îndoială MRU e un tip stimabil, însă departe totuși de tresele în chestiune.

Sau:
”… Energii venite dinspre oamenii tineri, care privesc mai degrabă spre România de mâine decât spre peisajul dezolant de azi...”

Dacă ai ceva ani în plus ori ai răsfoit publicațiile anilor 90, știi c-alde clișeul nu e nou, iar efectul a fost – inevitabil – pe tipicul Coriolan Drăgănescu.
Dl Vasilescu are însă ținta clară, să-l facă simpatic *cu orice preț* pe dl Ungureanu.

Iar, despre intelectual

Nu pot da definiție exactă a intelectualului. Cert este că nu m-aș îngrămădi să devin unul. Mai degrabă aș voi să ajung înțelept.
Adică – iar aici îndrăznesc o definiție – un tip care să privească mult în jur, să asculte și să nu se grăbească la vorbă, la ieșit în relief (chit că reflectoarele semenilor ni-s tare utile).

Multă lume bună și intelectuală o ridică în slăvi pe Jeni Acterian (1916-1958).
De pildă, Dan C. Mihăilescu, în cartea „Castelul, bibilioteca, pușcăria”.

Casc gura aiurit cum face distinsul critic din negru alb – și măcar de ar fi singurul în literele noastre!

> *„Adevărata măsură a unui lucru e dată de statura şi forța contrariului său... Ar trebui să acceptăm că frumusețea, proporțiile și dotarea unei corăbii îți certifică viabilitatea în frumusețea și măreția naufragiului său”.*

Zău, așa!
Vorba se află la pagina 109 a cărțiii în chestiune.

În context și fără a mă lăuda precum alții cu luciditatea, îmi săr tot mai des în ochi găurile de logică sau de bun simț. Căci nu poți vorbi de măreția cuiva doar pentru că borăște mult după un exces...

Am sentimentul că, avînd un public doritor de brașoave, dl Mihăilescu nici nu mai simte nevoia să-și controleze zborul ideilor.
(Pe undeva o laudă pe Cornelia Pillat, că ce-n stare de mare iubire a fost. Eu am cunoscuit-o pe soția lui Ion Pillat, prin 2000-2001, și nu prea mi s-a părut așa ceva... Era un om cît se poate de comun. Trec peste faptul că noțiunile gen *mare iubire* nu le prea au cu realitatea…)

Bon.
Jeni Acterian.
Încă o dată (după cazul Ecaterinei Bălăcioiu), din motive asupra cărora ne putem apleca, se ridică statui pornind de la o singură sursă, și aceea favorabilă. Pe care un condei interesat încearcă apoi să o salte (să o umfle, riscînd altminteri experiența broaștei din fabulă).
Jeni Acterian nu a rupt gura tîrgului, în materie de cărți, cu nimic. Iar jurnalul ei ne-o arată totuși doar ca pe o țață cu știaif. Cu ifose.

Cioran îi poate lăuda o pretinsă luciditate, dar nu putem omite că filosoful este foarte darnic în aprecieri cu multă lume ce-i iese în drum, de pildă cu Petre Țuțea.

Bineînțeles, dl Mihăilescu poate înșira tomurile nesfîrșite și înalte ingurgitate de domnișoara Acterian, însă aș zăbovi doar asupra rezultatelor. care nu constau de pildă în vreo nașterea vreunei carte serioasă, valabilă la vreun 1935 sau mai tîrziu...

Poate îmi este cam simplist examenul la care o supun pe Acterian, dar hai să vedem modul fudul în care copila tratează autori europeni ce-i cad sub ochi.
”Conversații cu Anatole France” i se pare o carte „idioată”.
”Sarn”, de Mary Webb, „stupid”.
Freud – „vastă tîmpenie” (sic)
Sartre și Simone de Beauvoir sînt „niște oameni mediocri, care se joacă printre lucruri mari”.
Șamd.

Dl Mihăilescu trage lucrurile spre sublim sau măcar tragic, deși asemenea destine vor fi fost cu sutele în epocă. Chit că e vorba de încă un boier leneș, căruia îi pute cam tot. Și care, precum epigonii eminescieni, trăiește din plin și atît.
Bineînțeles, cînd ai nevoie de un anumit tip de idol, de un anumit tip de scriitură/poveste, poți să apreciezi inclusiv mărturisiri precum cea de la vîrsta de 30 de ani:
„ Pentru prima dată în viață am dus la capăt o legătură sexuală... Încercat cu semnul de întrebare melancolic al îndoielii în mine, încercat oarecum împotriva voinței spiritului meu, care-și apăra cu dîrzenie turnul de ivoriu”.

Cred că avem de-a face cu tipul uman Zița. Aceea cu „Dramele Parisului” citite de *n* ori. Asemenea oameni ajung să se exprime, să trăiască precum personajele de cărți, respectiv literații cu pretenții.
Mă uitam, că veni vorba, la scrisoarea Piei Pillat către cumnata să (altminteri, din aceeași 'făină'). Am căutat naturalețe în acele rînduri și am găsit – eventual – doar atenția la posibilul cititor via tipar:

”Neli, știu că ruptura ta cu Dinu pornește dintr-o prea mare, prea largă iubire pentru el [...] *Într-un univers abstract și cu un alt bărbat decît Dinu, ai avea o luciditate uimitoare și rară, și bineînțeles că ai avea dreptate* [...] *Dinu te iubește* [...] *Nu e o dragoste de adolescent, nici chiar de bărbat foarte tînăr, ci e dragoste de om matur care știe că, atunci cînd ai obținut un asemenea sentiment, el este unic...”*

AI NOȘTRI. Ca brazii

File din manualul interesat al infantilizării

”Să fii român, unul simplu, unul de ăla care merge buimac şi în toate dimineţile la muncă, unul de ăla care se întoarce, seara, acasă, doborât de ziua de azi, sugrumat de ziua de mâine, unul de ăla care-şi împarte mărunţişul între un bilet de tramvai pentru el şi un covrig pentru cel mic, unul de ăla care întinde cozile că să-şi plătească un impozit nesimţit de mare sau o rată pentru care-şi blestemă zilele, unul de ăla care duce pe umeri crucea ţării ăsteia nebune, te întrebi de ce îi mai suporţi? Cu ce-ai greşit tu, amărâtul ăla care i-a votat, i-a ridicat, i-a făcut domni cu cravată în palatele din Bucureşti, de trebuie să le suporţi neruşinarea?”

Tu ești corect și suferi, iar ei incorecți și îmbuibați. Să facem și să dregem împotriva exploatatorilor, mai exact politicienii!

Compartimentarea aduce grozav cu niște caricaturi din deceniul șase, comuniste, unde muncitorul din țările capitaliste era chinuit de un bogătaș burtos, cu trabuc și călare pe saci cu bani.

Ghici ce ar fi făcut distinsa autoare a rîndurilor de mai sus (Ramona Ursu, în „Adevărul”) de s-ar fi născut la un 1930? Ziceți dumneavoastră că nu ar fi scris cu aceeași dezinvoltură, dar în slujba stalinistă? Am îndoieli.

*

Poate politicimea este ticăloasă.

Dar în preajmă îi stă, caracteriologic, gazetărimea.

Doamna Ursu, ca un exemplu, e o doamnă pe care fotografia o trădează cît se poate de îndestulată și binedispusă. Bașca tînără.

Pot paria că o doare drept în cot de eventuale suferințe prin societate. Care suferințe, între noi fie vorba, există mai puțin decît credem. Găsim în schimb, între compatrioți, multă oftică. Că altul posedă, respectiv că el, ce, de rînd, nu e, gîdilat îndeajuns.

Jurnalista cu pricina e destinsă, bine mersi, inclusiv cînd e-n redacție. Pot bănui că bea inerenta cafea, trage o țigară și schimbă un banc între colegi. După asta, ia în primire tastatura computerului. Și cade brusc în jelanie. În general, în ce e nevoie. Precum Caracudi, în alte vremi.

Covrigelul cel amărît, pentru ăla mic de acasă…

Rata unui împrumut către care a fost tras, cu anasîna / arcanul / cablul de oțel fără îndoială tot de năsîmțiții politicieni.

Ș.c.l., ș.c.l.

Se înțelege că nu va pomeni în veci despre o responsabilitate cît de mică a celui gîdilat în creștet.

La mijloc;

și aici:

Enteresul și iar enteresul...

Noi. *Us.*

Cu cît veti vedea pe careva mai chitit pre politicieni, cu atît mai sigur respectivul va fi uitat de răspunderea personală în cadrilul/jocul electoral.

Căci, de cînd democrația modernă, domnii politicieni nu ajung de capul lor în jilțuri, ci prin grațiile *via vot* ale poporului.

ROMÂNIA, 2014

Mie îmi este simpatic principele Nicolae.
Fie și pentru că l-am văzut la balconul hotelului „Continental", cîndva.

Însă.
Texte favorabile precum cel de mai jos nu m-ar cuceri spre tabăra sa, dimpotrivă.

Pricep însă că o anumită (și amplă) categorie de compatrioți are nevoie de așa exprimări.
Asta e.

> *În România datorită unor tineri de excepţie au loc schimbări frumoase, însă prea puţin sunt apreciate şi luate ca model. Am întâlnit în aceste zile un tânăr distins, care a sosit în România precum Regele Carol I la 27 de ani fără să cunoască prea multe despre ţara noastră, dar care a dat mult României de la Independenţă la instituţii trainice de stat.*
> *„În 1947, un rege tânăr şi brav era alungat din ţara lui. (După 65 de ani), în 2012, un tânăr principe plin de curaj şi de generozitate, nepotul regelui izgnonit revine acasă. Pentru a ne demonstra că niciodată răul nu învinge pentru totdeauna* […]
> *Ajungând în România încă din 2010 a insistat să cunoască fiecare colţ al ţării de la nord la sud şi de la est la vest vizitând peste 80 de oraşe şi sute de sate inclusiv oraşe mici precum Calafat sau Pecica. A străbătut ţara tocmai pentru a cunoşte cât mai bine realitatea cotidiană a românului* […] *A participat la dezvelirea primului bust al Regelui Mihai din judeţul Sibiu* […] *Acolo au fost prezenţi oameni de rând, nu politicieni din capitală cu bărci şi zeci de televiziuni, acolo au sosit ţărani în straiele lor şi veterani de război, iubitori de pace şi adevăr, unii dintre aceştia, la 90 de ani, având bucuria de a-l cunoaşte pe Rege. O mărturie ca undeva acolo în provincie trăiesc oameni cu demnitate, simţ al datoriei şi respect pentru memorie. Uităm prea des că veteranii au luptat pentru România de astăzi nu oportuniştii zilelor noastre…"*

Fără îndoială între Nicolae și străbunicul Carol II nu e vreo legătură de temperament ori de (a)moralitate.
Dar parcă îmi sună în minte niște texte despre cel sosit pe cal alb, în iunie 1930.

Nenorocita cale de mijloc...

Situația monarhiei românești.
Ca în atîtea domenii ale datului cu părerea, unii înjură, alții cad în extaz la zise precum:

> *„Născut în Elveţia, educat în Marea Britanie şi muncind în statele Africii, principele Nicolae, căci despre el doresc să scriu, este nepotul Regelui Mihai şi primul dintre cei doi copii ai principesei Elena şi al lui Robin*

Medforth-Mills. A răspuns afirmativ dorinţei Regelui Mihai de a sosi acasă pentru a-şi asuma sarcini publice deloc facile. Ca orice acţiune pozitivă şi nouă în România de îndată au apărut şi cârcotaşii de serviciu. Ei nu merită pomeniţi…”

Între cîrcotașii de la coada extrasului de mai sus mă aflu și eu.
Cu precizarea că mă aflu la mijloc, între zgomotoasele peluze.

Nu am cum să nu văd și scăderile, omenește familiei regale. Ale lui Mihai I.

După scena balconului din 1992, cînd mulți ne-am bucurat de așa principe tînăr și simpatic, se pare că a predominat în familia regelui ideea poziționării ca moștenitoare a principesei Margareta. Influența reginei/mamei Ana pare să fi fost decisivă, în fața unui soț – nu spun o noutate! – nu tocmai energic
Abia în al doilea deceniul al mileniului trei a fost scos de la naftalină șarmantul (dar alt băiat moale) principe Nicolae.

Pot bănui ce a intervenit.
O teamă măricică de moarte a Margaretei – trecută acum între sexagenari.
E foarte posibil ca noul palier s-o fi sastisit de prerogative regale. Situație în care vor fi intervenit persoane din familie (inclusiv iritate de principele-consort Radu), dar și oportuniști în căutarea inerentului loc bun.

Am o plăcere, aceea de a-mi imagina cum își vor fi ținut fruntea în palmă diverși condeieri, la momentul improvizațiilor, al creării din nimic de calități și fapte eroice.
Chit că am mai scris-o (iar ideea va oripila), și despre scriitorii Bibliei am impresia fermă că aveau la picerul mesei una bucată damigeană. Cu vin.

Prețul

Nimeresc un citat (fie Iși din campania electorală) al dlui Sebastian Bodu.

„PNȚCD va arăta românilor adevărata față a PSD și PNL care pregătesc în Parlamentul European cel mai nociv experiment social: distrugerea familiei...”

Ochii maaaari (ai mei!)...
Sînt un om care voi să mai urc ceva în viața asta, socialmente.
Dar.
Oare atît de bine este, acolo sus, încît lucrurile nu mai au preț, iar penibilul dram de jenă?

Se pare că da.
Căci dl Bodu nu-mi pare la origine idiot.

Pe acele piscuri, cît și drumurile ce duc spre ele, pare să existe un 'ceva', care îți leapădă mama și tatăl în ale bunului simț ori logicii...

Uman

Nimeresc vreo trei secvențe la televizor, unde mă mai lămuresc un pic asupra firii semenilor.

Omul, din ce altminteri știam, are nevoie să-și probeze celorlalți cît și sieși că e important și valoros.
Ca urmare, își pregătește un comportament ,cît și un discurs. Și pe care nu-l îndreaptă aiurea, ci către un segment social unde aol său demers are șanse de succes
De fapt, deseori vizăm a satisface – hăt, din copilărie chiar –nevoile celorlalți, cărora ne adaptăm, pentru a ne servi nouă înșine finalmente...

Cam lungă introducerea...

Dl general Țopescu zice declară că scrie de mînă, nu la computer, deoarece leagă mai bine astfel sentimentele de cuvîntul comunicator. Colonelul-intervievator iute răspune că-i bucuros a descoperi un alt mohican – dînsul fiind unul – ce apreciază nemaipomenitul scris de mînă.
În fapt, e o neputință de adaptare a amîndurora. Eu unul scriu la ordinator și nu văd care e problema... La o adică, totul depinde de ce așterni pre hîrtie, nu cum.

*

Pe acolo, la alt canal, un documentar despre...Canalul Dunăre-Marea Neagră. Cît s-a suferit, mutilat, murit pe acolo.
În așa situații, apar pești care înoată la fix, dînd amplu din coada exagerării ori chiar a minciunii. Totul favorizat de faptul că – teoretic – nu se cade să vii matale măcar cu o banală observație critică, îndeajuns au suferit bieții oameni, atunci...
În paralel, realizatorul găsește de cuviință a sublinia că prezentul, că 2014 e caracterizat prin prea multe drepturi, dar mult mai puține îndatoriri.
E adorabil tipul! Iar eu deformat iremediabil în a observa ce e în spatele frazelor mari, al atitudinilor pe măsură. Aici, la mijloc zace e oftica de a nu se bucura și el precum cei cu pasămite prea multe drepturi. Supărarea că și-a pierdut vîrsta frumoasă trebăluind ca prostul în comunism.

Ș.c.l.

UMAN. Telenovele

Pomeneam în postul precedent despre a face pe plac celuilalt – se înțelege că pe *principiul Pristanda*, acela cu pupatul în bot și păpat cît mai mult.
Mă uit (să mă scuzați de tot revin, dar nu-i vina mea că opul dumisale mi-i tare suculent!) la o carte a dlui Mihăilescu, pe care o tot răsfoi în ultima vreme. (Recunosc a nu-l fi și alte lucrări, cu atenție cel puțin.)
Lucrarea de față este însă tare pe gustul unei anumite categorii. A boieroaicelor scăpătate, respectiv a duduilor care aspiră la așa treaptă.

Chit că am mai scris asta, subliniez și aici dl Mihăilescu cam face din negru alb, ba chiar unul astral, cu mari-mari pretenții de puritate (și alte calificative surori).
Prin mecanisme psiho nu tocmai complicate, cele două categorii de femei se simt bine citînd rîndurile cunoscutului literat.

Mai concret.

Despre Alice Voinescu de pildă.

„Nu e nevoie să gîndești prea mult la polaritățile amețitoare care i-au fost hărăzite acestui destin, ca să-ți dai seama ce înseamnă blestemul istoriei..."

Faptul că fata nu s-a zbătut îndeajuns pentru visele ei, dar nici a acceptat realitatea este prezentat drept sabotaj al istoriei.

Altminteri, în acea frază e de subliniat joaca (folositoare!) cu vorbele 'amețitoare' și 'destin'. Mai ales ultimul dă tare bine, respectiv lasă iluzia că ai putea interveni la nivelu planetar, universal.

Tot acolo:

> *„Alice Voinescu își ia doctoratul în litere și filosofie la Sorbona [...] Cea care frecventase între 1925 și 1939 decadele de la Pontigny, dialogînd familiar despre Europa spiritului cu Gide, Roger Martin du Gard, Charles du Bos, Claudel, Mauriac, Curtius și atîția alții, ajunge în martie 1950 să noteze înfiorată de bucurie .'gestul doamnei Păunescu de a-mi trimite o portocală'..."*

Uf.

Mă pregătesc pentru vociferările că m-am dat iar la corola cu minuni (false...) a lumii.

Eu unul nu bag mîna în foc despre un *per tu* cu acei literați al Voineascăi.

În paralel, meditez că germanii nu-și băteau în răstimp capul cu așa subtilități, ceea ce nu i-a împiedicat să-i facă zob pe finii franțuji, în 1940.

În același timp, regret crunt că Alice nu s-a aplecat asupra istoriei, chit că poate filosofia absolvită se preta la așa ceva. Acolo ar fi aflat cît de schimbătoare sînt lucrurile sub soare.

Altminteri, e ușor să miroși boieroaica scăpătată. Dar tot cu ifose (căreia dl Mihăilescu îi ține isonul, ba chiar i-l amplifică).

> *„Mă lovesc de tot soiul de mici jigniri, ca ne-sculatul în picioare al FOSTEI* (subl. M.O.) *domesticități, tratarea ca de la egal la egal, obligația de a trăi pe același culoar cu ei".*

Și tot așa.

Iar dl Mihăilescu îi plînge pe umăr, cu vorbe mari gîrlă.

Nici gînd de vreun semn de acceptare a realității. La vreo 15 ani după venirea lui Petru Groza, Alice Voinescu scrie: „Azi m-aș plimba la lacuri dacă ar fi vreun automobil *la dispoziția mea*". Nu are cum să nu-mi fugă mintea aici la o întîmplare cu posmagi. Nu vrea să aibă în sine ori să meargă cu un automobil, ci să-l fie la dispoziție…

De-a dreptul previzibil, tratează și politica lumii, de pildă la 1960:

> *„Evenimentele mondiale sunt colosale, se schimbă lumnea, mă rog lui Dumnezeu să NE inspire pe toți la ONU. Vie împărăția Ta! Împărăția păcii și a binevoirii".*
> (Oare pe acest tipic vor fi constat finețurile schimbate cu Gide și ceilalți?).

Interesant este și pozatul în victimă:

> *„Eu nu creez frumsețe, totul este intelect. Nu e grație în mine. Mă detest. Și totuși sînt iubită. De ce? Pentru că sunt dezarmată: copil, biet copilaș. Viață irosită. Cum aș vrea să fiu într-o țară liberă, să fiu bogată,*

sănătoasă, utilă, să mă bucur de frumusețea și să-i ajut pe toți să se bucure".
Vorbe mari și deseori parșive.

Cum am subliniat în start postului, voi primit tot eu șuturi, că-s rău, că am ce am cu oameni tare de treabă și de pe piscuri... Cu valorile neamului.

Că urlă invidia în mine, cînd la mijloc e doar oftica de a fi pus să respect pe cineva care nu merită.

PS

Faptul că revista „România literară" (față de care subsemnatul nici nu a ieșit măcar din grota primitivismului) o tratează tare frumos pe Alice Voinescu – de pildă în nr. 44/2002 – nu-mi dezarmează pornirea.

La o adică, dincolo de școli înalte absolvite, nu există abilitate – dar mai ales interes – pentru a puncta că vreun împărat nu are haine pe dînsul… În altă ordine de idei, nici măcar o gazetă a minților fine nu-și permite cu bune și rele vreun personaj...

Mintea cititorului pare să funcționeze binar și în cazul acestei reviste și aici, una care se indispune/obosește dacă-i dai de lucru, simultan, în direcții contrare.

Vorbele...

Spune careva:

"Știu că viața mea e un eșec [...] *Știu că nu voi lăsa decît amintirea unui gest grațios, asta e totul".*

Trec peste faptul că scriitoarea comunică a fi deosebită, întrucît nu oricine își recunoaște viața drept eșec... În același timp, obține simpatia celorlalți, pentru zice-se suferințele ei, de ins eșuat...

Ha!

Chestia asta cu Viața ne este eșec sau ba ține de naivitate, să nu spun altfel… În fața morții, care ar fi cel mai bun moment de bilanț în acea direcție, numai la așa ceva ne va sta gîndul – în cel mai rău caz vom medita la inutilitatea trecerii sub soare.

Povestea cu eșecul, cu a fi sau nu looser e plantată de Societate ca să dăm noi mai cu spor din mînuțe și neuroni.

În folosul Ei.

*

Cred c-am să devin fan al leneșului zugrăvit de Ion Creangă. Pe care l-a durut în cot de solicitările obștei, chit la o adică nu era treaba Aceleia ce învîrte respectivul. Căci Societatea nu-l evacuează pe posmagist pentru că o costa mult, ci pentru că dădea exemplu prost.

În același timp, acel leneș nu ezită să înfrunte moartea, dar nu abandonează drumul ce i se potrivește.

Cu patimă, despre moarte

În tura de ieri pe coclaurile montane, mi-a venit în minte (pornind de la tribulațiile-mi pe acolo) o vorbă a înaintașului Mihai Haret: „Bucegii sînt patima mea".

Vorba sună delicios, mai-mai s-o folosești la școală în fața copiilor, ca pe un ceva eroic.
În practică, sub bagheta dînsei îți este cam terminat cu liberul arbitru.

E aproape ca la alcoolici. 'Aproape', pentru că la ei ficatul e afectat cu siguranță, în vreme ce la noi, îndrăgoștiții de sălbăticii aproape verticale, atingi și vîrste înaintate, chit că te joci teribil cu fata aia îmbrăcată în negru.

> Îmi fuge mintea la un desen animat cu Woody, unde ciocănitoarea șade la masă, în toiul iernii, cu Moartea-prin-înfometare... O tratăm pe dna Thanatos cam bășcălios, dar dumneai e o amenințare foarte de luat în seamă.

Apropo de extincție. Mă uitam ieri în tren la un grup de pensionari. Trec peste faptul că nu-s deloc înțelepți și alte alea bune, în virtutea cărora mama spunea că trebuie să respectăm senecții.
Înțeleg că sîntem firi și firi, oameni și oameni... Dar nu văd de ce nu am putea discuta despre ale Morții. Cum o fi în spital, cănd Dumneai se apropie, cum e cînd te duuuuci șamd. Care e problema?

Partea III

Risipite

A spera într o minune pe o anumită latură a vietii noastre este în acelaşi timp o recunoaştere a neputintei noastre în acea zona.

Am impresia ca Zilele femeii - de la inceputul lunii martie - sînt o reminiscenta a epocii matriarhatului. Îndraznesc să cred ca pot argumenta...

Deseori ne apucăm să facem ordine în viata altora, în mersul societăţii, în vreme ce ograda sufletului no-l vraişte.

Într-un fel nu e de mirare, căci sîntem oameni.

Visez uneori ca Humanitas imi publica o carte. Ca un timid ce mă aflu, apoi mă sperii îngrozitor că – la o lansare a eventualului volum – va trebui să apar în fața unei mulțimi de oameni.

M-am apucat ieri sa consider pe cineva – om la aproape de 40 de ani – drept un copil întârziat.

S-a întâmplat nu după multă vreme să mă privesc într-o oglinda. Categoric, descoperim iute la alții însușirile / defectele pe care le posedăm noi înşine.

Revăd de curând pe sărite căci altfel nu mi permite naturelul simţitor pelicula "Salvați soldatul Ryan", cu Tom Hanks și Matt Damon. Brrr, ce carnaj, ce privațiuni!!

Zău că trăim vremuri frumoase, îndestulate, totuși sigure – dar nu ne dam seama!

Multă vreme nu am înţeles ce-i veni unui arogant ofiţer ţarist sa se transforme în călugărul şi apoi starețul Zosima, cel descris de Dostoievski.

Acum parcă pricep oleacă. Pur și simplu, prin dezmăţ pluridisciplinar, la tinerețe respectivul a reușit – prin animalic – să-și acopere frica existenţială. Teama de mediu.

La un moment dat, i-a scăzut vitalitatea, iar atunci a fost nevoit a se refugia sub faldurile religioase.

Tare dureros, sinistru chiar, sentimentul numit de inferioritate!

Câte nu facem pentru a scăpa de gîrbaciul lui...

Am sentimentul ca pe Facebook, ca și în viață, sîntem precum luna: aratăm doar o față a noastră...

E perfect normal, altminteri.

Ieri am avut brusc revelaţia importanței pauzelor într-o discuție, în comunicarea verbală.

Îmi pare – chit că poate exagerez – un domeniu tare interesant...

Am putea face cîte ceva notabil cu ogorul nostru, dacă soarele nu ar fi acoperit de un nor de teamă.

Ce-i drept, frica în chestiune face și ea parte din daturile vieții.

Nu am întîlnit univers mai amplu decît o palmă de pajişte – văzută de foarte aproape...

Există destui care năvălesc la poarta credulităţii noastre, afirmînd cu maximă seriozitate că dificultăţile lor ni se datoreaza nouă.
Este drept că uneori practicăm și noi sportul acesta glorios...

Mari probleme în viață ne cauzează dorințele prea mari, aşa-zisele *dorinţe nerealiste*. În acelaşi timp, astfel de dorinte sînt fructe justificate ale interiorului, ale sufletului nostru – care astfel își face şi el suportabilă (pe cît se pricepe) trecerea sub Soare...

Cred că fantasmele ne sînt o bună cale de autocunoaștere.
Cu precizarea că onor fantasmele nu-s obligatoriu cele descrise prin cărți roze.

Greşelile sînt tot atîtea ocazii – pentru noi, cei speriaâi de bombe – de a verifica dacă lumea se termină odată cu ele.

Dacă propui unui sadic o relație de la egal la egal, este ca și cum l-ai înjura de mamă.
El te vrea doar victimă legată şi numai bun de umilit.

Faimoasa vorba "Trebuie..."!
Dă minunat inconștientului – al nostru, al altora – , DAR E GOALĂ.

Oare cum îmi va fi ultima zi de viață?
P.S.
Cind șezi destins în soarele primpverii, ca mine acum, îți dă mîna de așa întrebări tîmpite..

Să bem un pahar, în cinstea egalității.
Cea de azi, 21 martie, dintre zi și noapte...

Oare vrem să facem figură onorabila în *debate room* (și prin urmare ne respectăm opinentul...), ori doar ținem să ne eliberăm ofticile adunate în timp, prin alte locuri?

Mai degrabă îți deschide ușa sufletului (a se citi adîncului / inconștientului) niscaiva cuvinte din categoria deocheată... De fapt, acolo, adîncul nostru mai degrabă rezoneaza asa ceva, decît frazele mărețe din cărți seci...

Nu-ți lua niciodată la şuturi gîndurile, acele semnale uneori nepoftite ce ies din adîncul nostru...
PS. Este definiția pe care o dau eu și alții gîndurilor, chit că în paralel ruda lingvistică 'a gîndi' presupune și conştiență, respectiv oarece voinţă.

Eșecurile sînt momentele – în sine dureroase – cînd descoperi subit că te poti lipsi de iluzii ce păreau pînă atunci de nezdruncinat.

Momentele în care ajungi în coliziune cu Realitatea – fără protectia himerelor personale despre Ea – sînt crunte.

Partea niteluș mai proastă la vîrsta a treia (pe care cu onor o traversez) este conștiința finishului, mai mult sau mai puțin apropiat. Limită ce a lipsit din vedere în precedentele epoci ale ființării noastre...
Partea poate frumoasa aici, în ce mă priveste barim, este ca îmi pică mai puțin sinistru decît altădată ideea nemărginirii din jur, poate și a proximității mortii – chit ca în ăst ultim caz examenul se dă totuși *la fața locului*, dacă faci sinistru pe tine sau ba.

Am sentimentul ca urî pe cineva ni-i semnul (omenesc, altminteri) neputinței de a ne îndepărta de cel sau cea care ne a produs cîndva prima rană de acel gen.

Două lucruri par să ne anime în viață, amîndoua fiice ale nevoii de siguranță.
Dorința de caldură umană, respectiv aceea de a ne domina semenii.
Despre ultimele, ne ferim ca dracu să recunoaștem amprenta lor asupra mersului nostru sub Soare.

Cînd îmi inventariez (cam înghiontit de viață...) vulnerabilitățile, mă ia cruntă spaimă.
Prin urmare dau fuguța la ceea ce psihologii numesc drept *compulsii*.
Facebook e una dintre ele, recunosc.
Ma strădui (nici nu e posibil altfel!) sa nu pierd totuși legătura cu *iadul*.
Cel pomenit mai sus, căci în cel biblic nu cred.

E omenește ca unii oameni (cam mulți, raportat la vanitatea proprie!) să ne intimideze. Nu te poți opune...
Tot ce poți face este să nu mimezi contrariul, că nu te-au intimidat, că nu te-au tulburat...

Copii, nu vă respectați orbește părinții.
Verificați pe cît se poate afirmațiile lor.

E neplăcut să nu ai cui mulțumi pentru clipele frumoase, care-ți însoresc din cînd în cînd existența...
Dar eu la Dumnezeu nu mă întorc.

Multe gesturi personale ciudate ori catalogate (de alții, inițial) drept inadmisibile ne permit a ne cunoaște mai bine interiorul.

Bună zisa cuiva:

„Cea mai mare greşeală pe care noi, oamenii, o facem în relaţiile noastre: Ascultăm jumătate, înţelegem pe sfert, gîndim zero şi reacţionăm dublu! Nu căutaţi excepţii, nu există!”

Ca ins aflat la vîrsta a treia, cred că-i sănătos să nu uit o vorbă: "*Bătrînețea e vîrsta automatismelor. Atunci se vede cel mai bine robotul din noi".*

Îmi punctam la un moment dat oarece nevoie de modele, mai exact să învăț de la semeni cu știință în a trece destupat peste decenii...

Aș adauga în listă pe Neagu dl Djuvara – bineînțeles fără a lua pe nemestecate afirmațiile dumisale...

Poate asta și-i frumos, să știi ca omul acela nu e perfect, dar că ai multe de învățat de la el.

Cărțile bune îmi lasă neplacutul sentiment că-s un tembel în libertate, un *Nu-i merge-mintea-saracu'!*.

Asta e, îmi spun apoi, și pornesc cu fruntea plecată prin lume...

Tipi destupați spun ca, dacă visezi dobindirea unei însușiri umane ceva mai deștepte, păi e bine să te porți ca și cum ai fi dobindit-o deja.

Așa spun ei, înțelepții...

Am multe momente la care gîndesc – profund și smerit (ca orice lecturator de Svejk) – cum vor fi decurs sfintele scene ale scrierii Bibliei.

Cît va fi avut, întru *capazitat*, damigeana de la piciorul mesei?

Părerea mea.

Cu cît cineva se dă mai priceput psiholog *instituțional*, cu atît mai mare i-a fost teama de a umbla la el însuși.

În filmul "Matrix", personajul Neo alege pastila neplacută nu din eroism ori pentru ca are ghinion. Ci pentru că problema lui de suflet nu mai putea fi tratată *cu roz*.

Citesc undeva, la un ne-ateu...:

"Apără-mă, Doamne de plăcuta amețeală a succesului, căci din necazuri mai pot răzbi deseori și singur...!"

Fără îndoială, istorici literari cît și fani au servit motive pentru care un Marin Preda ori un Nichita Stanescu au băut pînă și-au dat obstescul sfîrșit – la 50 ani sau nu cu mult peste...

Cum o fi arătat sinistrul sentiment care le mișca mîna spre sticla de Johnny Walker?

Cred că graba ni-i de multe ori o cale de a scăpa de situațiile pentru care nu sîntem suficient de căliți.

E util cînd poti citi în tine, chit că poți buchisi inclusiv durere și/sau multă descurajare.
Deseori, mai adînc decît acestea stau arestate marile bucurii ori entuziasmul.

Cred ca unele dintre cele mai utile situații sînt acelea în care ne recunoaștem slabi, amărășteni.
Abia în acel stadiu poți repara (cu multe șanse de reușită), respectiv renunța la visele nerealiste.

Mereu uit, în cazul doamnelor foarte feminine, să nu mă iau după cele scriu ori spun, ci după bietul mesaj nonverbal.
Nu-i obligatoriu că poezia vinovatei relații să dispară, dacă avem pe masă niște cărți de joc mai realiste.
Minunate făpturi...

Mai-mai să-mi las sufletul azi să țipe că are nevoie de dragoste, de atenție șamd.
Dar am rezistat! Felicitați-mă!

De cînd cu invazia telefoanelor mobile, nu se mai prinde lumea cînd vorbești singur pe stradă.
Altadată – cînd simteai nevoia unei clarificari cu voce tare de subiect interior – erai reperat iute drept sucit...

Nasol e să fii bărbat.
Vezi în public o fustă scurtă cu voal... ori scurtă de-o palmă de-a dreptul, dar nu ai voie să-i spui posesoarei că ai poseda-o cum îți țipă dorința masculină. Sau măcar că posedă fund superb ori picioare uluitoare...
Ador povestile cu sexul tare!
Vai de steaua lui…

Tot pe acolo.
O femeie are voie să-și expună formele în public, fără limită de timp.
Tu, ca bărbat civilizat, în cel mai bun caz o poți admira vreo trei secunde.
Dacă interbalul de fascinație durează mai multmai mult, ai eticheta de obsedat sexual, erotoman, Henry Miller în libertate șamd...

Mi se sperie gîndul...
Oare ceilalți văd în noi – în baza faimosului 80% mesaj nonverbal... – mai multe decît știm noi înșine?

Vad sumedenie de bășcălii la adresa diruguitorilor țării...
Un inițiat pricepe aici că umorul o fi el semn de oarece sanatate, dar trădează și neputință...

Că nu putem ajunge unde e Acela, că nu-l putem împiedica în gesturile sale...

Nu mor de plăcere ca nu am relație cu Dumnezeu.
Banui ca e fain să schimbi o vorba cu El, ori să purcedeți la vreo discuție pe marginea durerilor unei zile grele.
Dar dacă nu-L simt, asta e.

Un amic candidat literat imi cere sfatul: "Nu stiu cu condeiul cui ar fi mai bine să seaman... Cu Cioran, ori cu Paler?"
"Cu al lui Sisif ai incercat?"

E posibil ca multe să ni se vindece în suflet, iar în paralel imaginea publică nu explodeze dacă îndrăznim să ne arătam celorlalți (și) răi, respectiv (și) nevaloroși.

Lucrurile triste, odată acceptate, ne permit curînd să rîdem mult și cu toată gura..

E posibil ca vorbele multe să indice slabiciunea de sine...

Nu te lua niciodata la șuturi pentru țîșnitele din tine.
Colaborați – cu nițel efort, este posibil!
Merită din plin!

"Orice diavol îți alegi, privește-l în ochi!"
(gen. Ștefan Gușă, apud A.M. Stoenescu)

Mult timp nu am realizat ca viata e mai tare decit mine.

Îmi place o zisă (Jacques Salome?) re-cazută întîmplător sub ochi:
"Să-ți repui în discuție convingerile e singura cale de a avansa, de a crește..."

Frumoasă vorba: "O privire în cărți, și două în viață..."!

Oare de ce indivizii cu gindire totalitară explodează cînd nu ești de acord cu ei?
Probabil, cîndva (în copilăria) alternativa la benignul lor mod de a vedea lucrurile era unul absolut insuportabil. Acela al părintelui/tutorelui.

Psihoterapia te îndrumă să încerci a revedea bucăți de iad din care ai fugit cîndva îngrozit-mort (am ales cu grija termenul!)….

Pentru cei c-un pic de planuri în viață, o vorba a prietenului de munte Liviu Enache:
"Corpul nu poate merge pe unde nu a ajuns deja gindul."

Multă lume se plînge de *Antenele* lui Felix. Eu nu mă plîng, ci stau îngrozit că voiculeștii vor ghici suma lunară de la care m-aș pune – fără minimă ezitare de gura lumii – să manînc căcat la ei...

O spusa interesantă, motto pe un apreciat site de joburi:
"Multi dintre cei ce esueaza în viata sunt persoane care nu au realizat cat de aproape au fost de succes în momentul cand au renuntat."
Bineînțeles că zisa e valabilă la tipi mai îndrăzneți decît subsemnatul...

Fac și eu ce pot, ca să par – mie și altora – o gîză importantă…

„Rabdă un ceas, și-i trăi un an."
„Avîntați-vă fără rețineri: viața vă va răsplăti în același mod!"

Ideea de *absurd* ambalează frumos neadaptarea noastră la o felie sau alta de realitate.

Insulta, jignirea...
A face caz de ele este a recunoaște că nu te-ai călit pentru inerentele lovituri nedrepte ale Vieții/ traiului între oameni.

Ne urăm unii altora sănătate, nu și arta de a rezista, suporta inevitabilele ne-sănătăți care ne așteaptă în viață.

Legat de tinereţe, mi-aș permite o observație.
Specia pare să-și DOPEZE indivizii de vîrsta a doua; prin urmare, acestia simt mai puțin ori deloc destule dureri altminteri inerente trecerii umane sub soare.
Nota de plată pare a sosi la vîrsta a treia, chit că – teoretic – aceasta își are deja partea ei de ofuri.
Nu-i însă loc de uimire ori supărare, căci așa e mai bine PENTRU SPECIE.

În spatele iritării pe Eba (Elena Basescu) – cum că e proastă șamd – ne ascundem cu greu invidia. Inclusiv pentru că tatăl o protejează, alintă pînă aproape de pînzele albe.

„Acoperindu-mi ochii şi urechile pentru a nu vedea şi auzi politica romînească”`...
Arsenalul verbal al nemulțumitului jonglează însă și el, aici, cu registrul demagogic!

De politicieni sînt iritați cei cu fire asemănătoare, însă cu vreo lipsă în lanțul potențial cîștigător: îndrăzneală, energie, noroc…

Am o mare simpatie pentru sinucigaşi. Ăsta da, curaj!
În acelaşi timp, ador să citesc printre rîndurile celor revoltați de fenomenul cu pricina...

Scena gen Facebook asigura intrucitva revenirea la un stadiu de demuuult – de care unii au avut parte, iar altii doar au tînjit. E vorba de perioada cînd spuneam ce ne dădea prin cap (cu mai multă sau sau mai puțină suficiență), iar cei ai familiei ascultau interesați și chiar entuziasmați.
Maturi ajungînd – cînd scriem pe *Scena* cu pricina –, inconstientul nu realizează că ascultarea (mai exact, cititul) de către alții e discutabilă, idem aprecierile, dar se simte bine...

Cred că facem o mică greșeală... Deseori replicăm agresivi la o acțiune a celorlalți, pierzând ocazia de a afla – fie și cu prețul unei crunte dureri sufletești – unde sîntem vulnerabili...

Lecturez vorbele despre iubire ale altora.
Cred că iubirea este învestirea celuilalt – la nivel inconștient – cu putințe de a ne rezolva (toate) problemele. De aici încîntarea, cît și răsfățul cu care-l copleșim pe acela.
Ce urmează, respectiv care e socoteala speciei de ne programeaza asa – e altă și amară poveste...

Cineva glumește grosier, indicînd șpaclul drept demachiant pentru *pițipoance*.
Iritarea de acest gen îmi aduce aminte de un banc, sfirșind astfel: "... Curve ordinare-s alea care se culcă doar cu alții".
Oftica pe pîți... vine din faptul că le credem proaste, și deci necesarmente a ni se supune sexual. Bașca alte toane diurne.

Nu puțini jonglăm cu adagiul antic al cunoașterii de sine...
Dar îți iese pe ochi atunci de fiecare dată cînd identifici o astfel de bucată...
Bafta ni-i că a doua sau a treia zi ne revine buna dispoziție...

O frumoasă colegă își expune sînii (se înțelege că vestimentați).
Gindesc care care o fi cea mai apetisantă parte feminină – în ochii noștri, ai hămesiților masculi – din Sfînta feminină Treime.
Și le am în ochii minții pe toate cele trei. Fără haine.
Poate am îmbătrînit, poate nu... Dar sînii ne-au apărut totuși primii sub ochi, cu alăturat principiu fiziologic *nu-se-poate-trai-fără*.

Mă enervează răutatea celor din jur. Asta și pentru că ei au voie să fie bestii, în vreme ce mie paznicul interior nu-mi dă voie la așa gesturi.

Pe lîngă amenințarea joardei, îmi spune că o să ajung rau dacă mă port așa. Iar eu nu posed curaj, nu am constituție interioară să-L înfrunt.

Îmi rămîne doar bucuria că am putut să cvă vorbesc de acest of, de astă piatră de pe suflet…

Îmi amintesc o afirmație...: "Mare e acela care și-a invins frica".

Opinia mea este că frica se suportă, nu se învinge.

Daca izbutești s-o învingi (adică să-i refulezi dureroasa virulență, îți iese pe ochi curînd, cînd vei fi temător inevitabil în situații benigne...

Mă uit la atîtea nedreptăți, nenoriciri pe lumea asta și mă întreb: unde șade Dumnezeu (de diferite confesiuni) în răstimp?

Ziceți dvs. că șade musai în comoditatea noastră?

Piei, drace!

M-a invitat un vecin – de bloc nou – la un pahar.

Avea televizorul pe un canal de manele.

Instructivissim lucru!

Acceptind ale vazute acolo, mi-am reactivat bunătate de parte de creier ce ședea imobilizată, pe motiv de fudulie țîfnoasă.

Ca să faci complimente valoroase (și primite cu multă încîntare de seamănul inevitabil însetat...) nu e nevoie de cine știe ce efort... Ci să-ți depășești neantrenamentul în a depista lădoiul de calități al fiecărui om, respectiv să-ti depășești oroarea că – lăudîndu-l pe acela – vei deveni matale mai mic...

Ca părere absolut personală.

Poate că-i bine să acceptăm orice gînd de-al nostru, oricit de imoral, de îndrăzneț ori de îngrozitor (prin amenințarea existenței noastre) ar fi.

Legat de *imorale*, e foarte posibil ca doar psihicul persoanelor insuficient consolidate să creadă că, de la impulsul adînc, gîndul e simplă și fulgerătoare trambulină spre acțiune.

În context, cred că tare prost prinde maturizării, libertății noastre acea vorbă: "Nici să nu te gîndești!...".

Riscul este acel gest benevol în care te zvîrli spre un nivel existențial superior, drum reprezentat inițial printr-un rîu al naibii de vijelios.

Succesul datului din brațe pe acolo nu e deloc-deloc sigur. Deci poti și muri, din fericire rareori fizic.

În răstimp, pe palierul precedent cu siguranța se stă relativ bine.

Zic relativ, pentru că pe acolo nu-s bulboane ori pragurile unui rîu de munte... Atita doar că a ajuns să lipsească acut aerul.

Deși multă lume se va scandaliza de afirmație, îmi place să mă preumblu prin ceea ce-i pompos numit de bucureșteni drept Complexul "Europa".

E vitalitate, e primitiv, e școala a adaptării.

Să să simtă bine în medii septice poate oricine.

Nu te apropii cu pași tare încîntați de vîrste inaintate...
Ce e drept, exista și lucruri mai 'naspa' (am ales cu grija termenul...), de pilda să fugi de acel sentiment...

Discut cu o distinsă prietenă, despre răni sufletești – dacă se închid de unele singure.
Ea-l de părere că se vindecă, în ultimă instanță, "cu ajutorul lui Dumnezeu".
Mie unuia îmi pare un pic sinucigașă atitudinea, să stai în așteptarea unei cauterizări divine.
Fie și pentru că am auzit vorba: "Dumnezeu hrănește păsările care dau din aripi"...

Cu cît veti vedea pe careva mai chitit pre politicieni, cu atit mai siguri va fi uitat de răspunderea personală în cadrilul/jocul electoral.
Căci, de cînd democrația modernă, domnii politicieni nu ajung de capul lor în jilțuri, ci prin grațiile *via vot* ale poporului.

Cred că iritările ne arată locurile din noi unde mai avem de stăruit, de lucrat...
Sînt pe acolo inferiorități, dar și dorințe/pretenții de copil alintat.
Este poate de adaugat ca, după ce ne vom drege acele vulnerabilități, vor apărea altele...
Zice-se că așa e sub Soare.

Corneliu Coposu: „Negociem orice, dar nu negociem principia!”
Pot paria că era vorba de principiile LUI.
Învelite în vorbe mari și uzînd de tehnica discului stricat.

Viața de zi cu zi mă face să-mi întăresc o părere...
Aceea că ne cunoaștem cu adevărat doar în momentele de slăbiciune, cădere sufletească și similar.
În rest, e posibil să avem de-a face doar cu arta de a juca frumos teatru...

Pe un afiș electoral la europarlamentare, al unui obscure altminteri P.D.S.: „.. Gata cu hoția și cu sărăcia! Totul pentru om și țară!”
Domnul pare nou în branșă, adicătele doar *catindat*.
Calități pare să posede însă din plin. Fără îndoială porumbelul succesului i se va alătura curînd pe umăr.
PS
Oare electoratul nu are vreo vină, pentru exacerbarea cantității de promisiuni care-l vizează?

De pe un panou electoral, Ilie Năstase zîmbește. Realizez că fostul tenismen reprezintă de fapt tipul clasic de roman! Dintre noi, de-al nostru... Nu spun asta.nici în bascălie, nici emfatic.

O arteră în Bucuresti poarta numele deformat al unui edil interbelic.
Caranfil se chema.
Din eroare, *n* a devenit *m*.
E greu să modifici mii de acte. Dar barim să știm...

Sper că numele meu , cînd va înlocui actuala titulatură a Bulevardului Grandomanilor, să nu apară *Ordeam*...

Putem face aprecieri cu sau fără patimă. Dumneai, patima, e posibil să vină din frustrări neconsumate ale trecutului.

Am avut azi un cap în pragul de sus.
Doare.
Dar fără energia acelei răniri, am putea modifica în noi, cît să nu luăm aceeași *plasă* și în viitor?

Mai sînt atitea lucruri de invățat, se pare... Bineînțeles, tot cu sentimentul de neștiutori vom pleca din lumea asta...

Aflu că mama unui prieten s-a prăpădit de cancer. Fiul ei nu mi-a spus niciodată despre dureroasa problemă, în nesfîrşitele ultime luni ale celei care i-a dat viaţă.
"Să nu spui..." Să 'ţii' în tine...
Să nu strici petrecerea celorlalţi.

Am impresia că problemele sînt chestii ce vor – înainte de toate – să le acorzi atenţie.
Idem durerile, chit aici îţi poate fi semnalizată ba nevoia stringentă de a-ţi lua tălpăşiţa de acolo, ba necesitatea de a rămîne în neplăcutul şuvoi, pentru a lepăda blana iepurelui fricos, pentru a deprinde noi abilităţi.

Mircea Ordean

RECIDIVA
2014

București 2015

Pînă la unu.

Ador fițele ziariștilor, cum că ei luptă din greu pentru corectitudine și adevăr.

Probabil că luptă *pînă la 1*.
De la 1 și jumătate devin mai înțelegători cu greșelile omenești.

> Titlu:
> *”Moise Guran îi dă lovitura fatală lui Victor Ponta”*
> În corp articol:
> *„Moise Guran îi dă însă o lovitură lui Victor Ponta CE SE POATE DOVEDI fatală.”*

Între noi fiind vorba.
Fraier e ăla care îi ia în serios, pe ziariști...

Cele două ipostaze ale lui Victor Ponta

Sau barim ce văd eu astfel – despărțite de 17 ani.
Și nu-mi dau seama ce a intervenit, de s-a schimbat.
Aici nu-i vorba de fizicești ori experiența de viață!...

Era mai serios și cu mai mult bun simț, la 1997.
Așa mi se pare mie (pot greși!).
E posibil ca un decolaj de sub aripa familiei să-l fi schimbat.
În familie infantilismul (trădat prin trăsăturile fizionomiei) nu pare să fi fost alintat…

Pătruns în familia cea maren a PSD, e posibil ca Victor să fi optat pentru persoane sensibile la acel infantilism. Mai exact, inși care căutau contrariul a ceea ce posedau, a ceea ce erau ei: **triști, incapabili de un zîmbet**. Dar și alții, interesați să-l folosească pe tînăr drept tapet luminos, roz pentru întreprinderea condusă de ei.

În acel mediu, poate normal, Victor a început să emită ceva ifose. Nu și-a pierdut capul, recunosc, dar s-a îndepărtat de seriozitatea anului 1997.

Ponta nu va fi luat cu *Huo!* Ori drept idiotul satului după ce va coborî de la putere. Dar nu va veni nimeni la el ca la un înțelept.

De-ar fi rămas în hainele tipului-de-la-1997, ar fi avut șanse de statura unui asemenea înțelept.

Tot eu admit c-alde cumințelul de acum șaptesprezece ani nu era/este egal cu naturelul Victor Ponta.

Repet. Îmi este aici o simplă părere – pot greși, exagera etc.

Legat de așa–zisa lege Cernea[1]

> Cineva comentează:
> *„Religie nu, educație nu, sănătate nu, istorie nu....homosexuali da, căsătorii intre persoane de același sex da. Oare de ce dam like la astfel de stiri?”*

Eu nu înțeleg ceva legat de predarea Religiei...

Dacă tatăl, mama copilului îi expun subiectul, acasă, dacă îi sădesc interesul pentru religia națională șamd, la ce mai e nevoie de predat la școală?

În realitate, religia este un 'ceva' care se plantează cu ajutorul repetiției, respectiv observînd că toți din jur o practică. Nu există convingere, dragoste de Ea.

[1] O numesc astfel, întrucît finalmente nu a fost singura modificare legislativă din inițiativa deputatului Remus Cernea.

Ajunși la *vîrsta a doua* sau poate mai încolo, pisăm tinerii la cap despre R. și dintr-un fel de invidie, pe libertatea acelora.

”Gândul” întreabă:

> *„Surse* (sic): *Dan Şova, urmărit penal în dosarul de trafic de influenţă al lui Viorel Hrebenciuc. Cum vi se pare acest dosar?”*

Fraților...
Păi cine-s eu să-mi dau cu părerea asupra unui dosar judiciar?
Sînt mîță în calendar, chit că ne place grozav a ne crede specialiști în toate.
Acțiunea „Gândului” mi se pare o tentativă ieftină de a capta „intrători” pe siteul său. Chestia asta o conta la firmele cărora le oferă publicitate.

Mi-e greu să îi pricep...

… pe Gabriel Liiceanu. Pe Ana Blandiana. (Ei fiind vîrful de lance...)

> „Ana Blandiana: *„În politica de astăzi nu mai există exemple vrednice de urmat. De fapt într-un asemenea rol nu o văd decât pe Monica Macovei. Ea este singurul om în politica românească în care mă recunosc* [...] *are votul meu”*

Sînt naivi ori fără scrupule?
Parcă spre a doua variantă, înclin.
La vîrf nu reziști dacă nu minți fără a clipi.
Nu-s eu rău afirmînd asta, pur și simplu *Acolo* nu se poate altfel.

În paralel, deoarece Istoria se repetă, revăd povestea lui Emil Constantinescu din deceniul 10. Niște intelectuali comozi speră c-au dat de marioneta politică visată. Ei, cărturarii, să nu se murdărească, dar să-și impună politic ideile.
Diferență este doar că șansele dnei Macovei sînt mult mai mici decît ale candidatului Convenției, de acum 18 ani.

Memorialul Sighet

Părerea mea.
Acțiunile de genul ăsteia cu Sighet vizează inevitabil suflete de copii.
La care se vrea trezirea revoltei, a compasiunii șamd.

Deși un intelectual conduce fenomenul Sighet, acolo nu e loc de nuanță.

Nu.

Unii-s criminali, alții băieții buni dar chinuiți de comuniștii *aziatici*.

De exemplu, să întrebi dacă domnii politicieni – mătrășiți pe acolo – au lucrat anterior perfect, pe vremea cînd ședeau dezinvolți la cîrma Romîniei.

Or.

I-a durut drept în cot, în anii 30 – și dacă nu mă credeți, citiți ce-au făcut și ce au scris.

Citiți-le memoriile, și nu veți găsi c-a avut vreunul coșmaruri, de năvălirea comunistă.

Cînd îl sprijineau la 1938 pe un Carol II, le era doar *eneteresul și doar enteresul*, la mijloc.

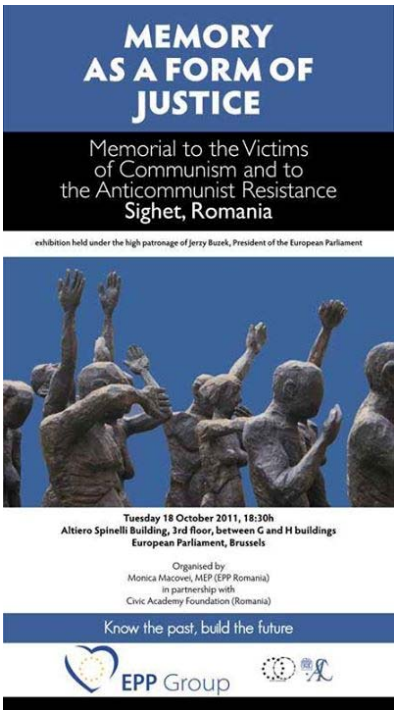

Observ abia acum o chestie.

Dintre toate pușcăriile comuniste, Ana Blandiana a optat s-o grijească pe aceea a vîrfurilor politice. Nu pentru Aiudul legionarilor ori ocnele amărăștenilor.

PS

> *”ANA BLANDIANA a criticat aspru situaţia actuală din ţară, afirmând că „în politica de astăzi nu mai există exemple vrednice de urmat”: „Astăzi nu există în Parlament nici măcar unul care merită respect. Nici unul!”.*

O nedumerire mică, din parte-mi?

Noi, ăștia care ne privim zilnic în oglindă, sîntem exemple?

După cum. Și apropo de-a merita respect.

Cred că și aici se aplică nuanța. Unii merită *mai mult* respect, alții *mai puțin*.

Dar. Cine sîntem noi să decretăm că ăla e demn, sau nu, de respect?

Și iar ajung la vorba: *Noi sîntem ca-n povești?*

Tot Ana Blandiana, A.D. 2014

> *„„Problema este aceeaşi oriunde în lume: să nu i se dea niciodată unei persoane sau unui partid prea multă putere, deoarece acesta va cădea în ispită. Acesta este marele pericol şi în România cu postcomuniştii premierului Ponta. El în funcţia de preşedinte şi o majoritate aboslută a PSD-ului în Parlament ar însemna dictatură. Ar însemna distrugerea statului de drept..."*

Ați auzit-o cumva, comentînd la fel de prăpăstios, la vremea tandemului Băsescu-Boc?

Distrugerea statului de drept.
E nițel complicat să izbutești asta.

Comuniștii, postcomuniștii.
Și anticomuniștii.
Dincolo de toate, există un anumit tip uman. Existent de cînd a apărut Adam-escu sub Carpați. Și care și-a adaptat animalitatea la ce i-a adus folos.
Sub fanarioți, intra vătaf la Iani.
Apoi, servea rolul Dinu Păturică.
Nu a avut rețineri morale la bătăile electorale dintre războaie, nici la sosirea comuniștilor.

Ok.
Noi, ăștia finii, șlefuiții, nu avem hibele mitocanilor.
Dar ceva defecte tot ne-a pus Doamne-doamne în traistă, cînd ne-a dat drumul în lume...
Așa că mai *piano* cu clavirul pe scări!

Neplăcut

> *Gregorian "Guru" Bivolaru, urmărit internaţional după ce a fost condamnat la şase ani de închisoare pentru act sexual cu un minor..."*
> (În paralel, realizatorul tadio-TV Șerban Huidu a primit trei ani cu suspendare pentru acicient auto provocator de doi morți)

Tare-i posibil ca Bivolaru să-și fi pus potera Țării în cap pentru că a tratat-o cu sictir. Gen: „Nu e treaba voastră, nu vă privește pe voi ce facem noi în MISA... Nu am de gînd să vă dau note informative”. Or, așa ceva pică prost, pentru Cei-de-care-tremură-Toți.
Și care au fabricat urgent ăle cuvenite.
Țineți mine că și Petre Băcanu era pîndit de o acuză de viol?
Iar Paul Goma, pentru a-l cita pe Pleșiță, era socotit „corist”...

Observați că iritarea autorităților a rămas aceeași. și după 89? De fapt, m-ar fi mirat să se schimbe… Mașinăria e aceeași, indiferent ce oameni se perindă la manete

II

Deci:

> *„Gregorian "Guru" Bivolaru, urmărit internaţional după ce a fost condamnat la şase ani de închisoare pentru act sexual cu un minor...”*

Ce fain sună, chestia actului sexual cu un minor.
Indignați-vă!
După ce terminați de indignat, hai să ne întrebăm cîți ani avea minorul. Și dacă nu era minoră. Și dacă nu cumva a vrut. Eventual dacă nu a tras de mînec pe Guru – pe care-l întrebau de sănătate erotică și alte dudui dezamăgite afectiv de tați.

Nu știu cu ce-a iritat așa tare Bivolaru pre autorități, dar omul simplu nu-l înghite cam din motivele pentru care destui nu-l agreează pe Ponta.
Pare prost, dar nu e.

Noi ședem cu un anumit tip de soții de 20 de ani (unii au ghinion de mai mult), iar ochelaristul ăla soios o pune cu minore!

PS
Agenția de știri Mediafax îmi pare neserioasă.
Între multe altele:
„Surse apropiate MISA...”
Pot paria cum e cu ‘obiectivitatea’ acelora.

Părere

> *„Dar nu mă pot opri să scriu ceea ce văd. Si vad un barbat care se ferește de luptă, care preferă cîte-o emisiune TV de unde emite panseuri banale și corecte politic despre DNA, Ponta și ce-l mai întreabă moderatorul. Un bărbat politic care, în ziua în care PSD e în implozie internă sub presiunea dosarului Hrebenciuc- Șova, se duce în Parcul Herastrău la evenimentul "Mersul liber al bicicliştilor". Formidabilă inadecvare la realitate!”* (d. Cristian Pantazi dixit)

Eu cred că bărbat este ăla care se duce în luptă cînd socotește el potrivit, nu cînd se aferează ziariștii.
Ultimii fiind niște tipi foarte siguri pe ei în afirmații.
Altfel, fără acel piept umflat în emiterea de opinii, poate le-ar pica ceva mai prost traiul personal.

PS
Bărbat este ăla pe care-l doare în cot că altu-l socotește insuficient de mascul.
Că veni vorba, criteriile de atribuire a masculinitate diferă de la ins la ins, de la cartier la cartier.

Lumea mare

Dl Dan Tapalagă analizează într-un material zăpăceala ce-a cuprins partidul lui Victor Ponta.
Este un punct de vedere interesant, dar brusc realizez că – dacă ditai partid solid de guvernămînt tremură – o forță cel puțin egală i se opune.
E chestie de aritmetică. De fapt, de fizică elementară.

Cred că, ocupați cu delicioasa vîltoare a vieții noastre politice, *uităm că nu ne aflăm singuri pe lume.*
Nu cunosc dedesubturi, doar le intuiesc... Și anume, că o țară mare-mare dinspre vest nu moare de plăcere să lase frîiele țării noastre unei tabere *nesigure* (mă aflu suficient de elegant?),de-acolo…
România fiind într-un delicat spate-al-frontului, pendinte de-o înfruntare – e posibil să nu exagerez – teribilă.
Aceea cu Rusia.

Zic astea și cum gîndul la interviul pe care doamna Blandiana s-a apucat din senin să-l dea unei publicații elvețiene...

Să aveți o zi bună!

PS
Vorbeam sus de o confruntare teribelă...
Păi ce se va fi schimbat față de anii cînd o anumită putere roșie voia să ia gîtul imperialist? La nivelul dumnealor, știe fiecare cu cine are de-a face...
Au existat în istorie situații (fie și a la longue) în care nu s-a dorit aneantizarea dușmanului? Iar asta, pentru c-altfel o pune el în practică, în ce te privește.

Dilemă instituțională

Cineva ridică (fie și doar gazetărește) problema: republică sau monarhie?

Noi vînturăm ideea monarhiei, dar biata de ea – regalitatea romînească – după ce că-i cochilie goală, mai provine și de la o viețuitoare destul de mediocră, fizicește.
Mai exact, la 1866, o societate în trebuință a preluat o cochilie și a așezat-o la loc de cinste. I-a pus fundițe scumpe, i-a făcut imn și multe altele.
Cochilia – probabil nu întîmplător – era Carol de Hohenzollern.
Om, cu bune și rele, dar puternic în sine.

Cochilia actuală, dincolo de faptul că nu se înghesuie statul român s-o pună la loc de cinste (pentru că nu ne mai aflăm la 1866), e a nefericitului rege Mihai.
De ce e nefericit, ghinionist, se poate discuta.
Altminteri, mie mi-e drag Mihai I.

O zisă a lui Cioran

“Dacă nu am fi avut suflet, ni l-ar fi creat muzica.”

Opinia-mi, aici, e puțin spus revoluționară.
Dincolo de faptul că tata Emil trage un pic mult lucrurile de păr – 'dacă nu am fi avut suflet'...

O să se supere o tînără prietenă soprană pe mine, dar cea mai frumoasă muzică mi-i aceea a unei păduri, vara.
N-am nevoie să mă scarpin peste cap, la urechea opusă, pentru a-mi bucura inima.
Și sufletul, cel pomenit de Cioran.

De fapt, cam orice sunet („nu zgomot!”, vorba cuiva...) asculți cu atenție – naște aparte plăcere...

Păreri spre președinte

Bineînțeles că, subsemnatul fiind un neica-nimeni, vreo declarație de susținere pentru Klaus Iohannis aș ședea mult și bine pe prețul de la intrarea servitorilor.
Dar.
Ca text, aș spune că-l sprijin, și gata. Eventual, aș opina că *mi se pare* un ins de valoare.
Nu aș spune nici că-i nemaipomenit, nici că vrea să doboare munții (inclusiv Himalaya).
E om, și gata.

Culmea... Mai ușor riscă să-i fugă din preajmă, la întîia eroare, cei ce-l ridică în slăvi...

Maiestatea lui, *Sistemul…*

Eu unul, m-aș juca mai puțin cu vorba „Sistemul”...
Nu știu dacă în cazul dnei Mungiu e vorba de neștiință ori de altele – vă las pe dvs. să identificați...

Sistemul e o chestie atît de pătrunsă, de existentă într-o societate, încît probabil nici un război mondial pierdut nu-l va îndepărta totalmente.
Apoi.
E greu de crezut că un Iohannis, sosind cîștigător în noiembrie, nu se va integra în *Sistem*...
De acolo, va face și el ce va crede că-i bine, va negocia cu *acel mediu înalt*, în limitările pe care i le impune realitatea zilnică.

Cum?
Ziceți că vorbele mele nu lasă loc de speranță, de iluzie?

Numai mamă să nu fii!

> Cecilia Ștefănescu: *”Iar învăţătoarea lui, o femeie în care învăţ să am încredere, spune despre el că e „poet“ şi că are o lume a lui. Asta, pentru şcoala românească, o fi bine?”*

Dacă e realmente poet, în sensul pomenit, așa o să se ducă și în groapă, la un 2070.
Totodată, nu vă bateți capul ce i-o fi bine școlii românești... Să mediteze dînsa, mai degrabă, la ce ne-o fi bine/înțelept nouă.

Ciudată vorba aceea, cu „învăț să am încredere”...
Psihanalizabil (ca orice pe lumea asta, altminteri).

Oarece mitocănie

I

… Părerea e doar a mea și privește campania asta nesfîrșită cu „Du-te la vot!”.
Asta, în condițiile în care omul care n-are chef de vot își are socotelile lui. E dezamăgit, ori are prea mult de-ale Vieții pe cap, pentru a-l interesa de vot.

Băieții ăștia spălați, această *jeunesse dorée*, dincolo de cîți bani or lua pentru prestație, nu se pun o secundă în locul celuilalt.
Al ne-votantului.
Ce-o fi în sufletul aceluia.
Cum se vede viața din curtea lui, din garsoniera confort scăzut...

În același timp, vin cu niște clișee, cu niște pastile – cum se spunea cîndva – demne de o cauză mai bună..

O ÎNTREBARE MICĂ LA FINAL.
Vine lumea mai numeroasă la vot, după așa campanie?
Eu am îndoieli – bazat pe aritmetică altminteri. Argumentele șmecherilor sînt pentru ei, nu pentru amărâșteni. Deci nu au cum prinde, nu au cum scoate din bătătură, în ziua votului.[1]

II

Maneaua lui Bendeac pentru *Voteşti*[2]: "Stai acasă, nu vota, votez eu din partea ta"…

Și care e problema, Mihai, dacă votează careva în locul meu?
Ia un scaun și explică-mi unde e tragedia.
Abia aștept, astă expunere a matale (nu e vorba de aceea din manea...).

Ce zici, te bagi?
Vii să mă convingi că e de mers la vot?

PS
Eu, al lui Ordean, merg la vot, dar posed suficientă imaginație pentru a mă declara indecis ori *refuznik*. Asta, ca să aud pledoaria unui șmecher – de pildă a celui de mai sus.

[1] Finalmente, oameni mobilizați, stîrniți – dintre indecișii anterior – au decis votul prezidențial din noiembrie 2014, în favoarea lui Klaus Iohannis. Aparent, m-am înșelat în zisele de mai sus. Cu nuanța că operațiunea a reușit, însă nu pe „aleea” punctată de mine mai sus, ci pe aceea a insuficiențelor electorale de la primul tur de scrutin.
Mie unuia, deși amator, mi-a fost fost clar angajamentul unor minți din categoria celor implicate în decembrie 1989. Nu le fac vină din așa ceva, mai ales că l-am preferat pe sibian…
[2] Componentă a campaniei pro-vot după de ziarul *Gândul*.

Poveste veche, și cu *sunt*

Un popor vorbește niște sute de ani cu 'sînt', dar apar la un moment dat niște băieți buni, care vor ca acel norod să se exprime astfel.
Zic dumnealor că e mai bine cu „sunt”.
Argumente?
”Uite-așa vrem noi! Și lasă că știm noi ce e mai bine pentru mătăluță, popor!”.

Asemănător șed lucrurile la povestea cu *maneaua Eminescu*.
Alți băieți vin la un moment dat și spun că trebuie să-l adorăm pe unul, Mihai Eminescu.
Unii, îi iau în serios (printre ei, chitiți rău de tot!).
O pătură măricică a romînimii, nu.
Reprezentanți ai ultimei găsesc de cuviință să scoată cîntarea cu pricina. Unde Veronica, sacrilegiu!, îi papă banii Eminesculului.

În paralel, unii vor să susure o manea la mormîntul lui *Bruzli* (Bruce Lee).
Să te ții indignare, dar și nas-pe-sus-superior, la adresa lor!

Întreb și eu.
Ai un tip, care nu face cum voiești matale.
Cel mai deștept lucru este să-ncerci a-i schimba opinia, dacă ții neapărat. Ce-i drept, chestia asta ține dacă îi oferi aceluia ceva în loc. Dar mata nu te cobori la așa ceva, doar vrei să impui, prin ucaz.
În paralel, nu posezi nici înțelepciunea de a accepta ceea ce nu vrea să se schimbe, cum voi matale.

Copiii Cetepeului..

…Și-l alege acolo, la „Gîndul”, unul și unul.
N-ai vedea unul cu personalitate, cu vînă!
Tot felul de îndoiți de viață, dar gata să defuleze (omenește!), cînd li se ivește ocazia.

În paralel, *șampioni* la clișee.
Conformiști la greu, respectiv lipsiți de... gînd. Acela cartezian.

Înțeleg perfect că dl Popescu nu era nebun să-și aducă la gazetă propriul gropar.
Adică un ins pe picioarele lui, cît și tînăr.

Descopăr…

…și un mesaj de susținere (la elecțiuni prezidențiale) mai puțin inflamat.
Nu întîmplător, vine de la Dorin Tudoran...:

> *”România are nevoie de candidați reali, potriviți. Aș spune că domnul Iohannis îndeplinește această condiție. Îmi pare dotat cu o imunitate mai robustă decît a altyora la febra sîngelui. Îmi pare un om ocolit de isterie… Îi doresc lui Klaus Iohannis să devină președinte.”*

În context, ferească din parte-mi a contrazice dorința doamnei Miroiu!

> *”Vreau să-mi măresc șansele să trăiesc într-o democrație adevărată.*
> *Îl votez pe Klaus Iohannis!”*

Dar priveam ieri, la compatrioții mei dintr-un autobuz RATB, undeva în partea de sud a Bucureștiului.
Ora 16.
Vreo 150 de oameni, în vehicul.
Un număr infim si-a intins cardul de călătorie spre aparatele aferente, de acolo.
Nu o spun nici cu revoltă, nici cu lehamite.
Iau doar lucrurile cum sînt, încercînd ca previziunile întru viitor să nu-mi ofere neînțelepte deziluzii.

Tehnic vorbind…

…între tiradele clămpănitorilor șmecheri și exprimarea dlui Pleșu distanța nu e prea mare. Așa mi se pare mie, barim
Dacă politicienii medii lansează o anumită cascadă verbală pentru a gîdila egoul țintei / a-i lua votul, discursul dlui Pleșu curge cam la fel, atîta doar că vorbele alese țin să ducă publicul într-o poziție de admirație / de subordonare.

Am sentimentul că în primul plan al discursului dlui Pleșu au trecut expresiile căutate, și mai puțin dorința de a informa ori simpla convivialitate – ce caracteriza șuetele aceluiași din urmă cu ani.
Zic și eu, ca șezător oarecare în bătătura lu' Iocan...

La un receptor tv oarecare…

… am nimerit difuzarea unui clip.
”Vreau o țară, ca afară...”

Pînă să dau cu parul, îmi recunosc oftica, pe acei cîntăreți.
Că-s tineri și, pornind de la însușirea vîrstei, au îndrăzneala de a solicita Luna de pe cer, convinși că li se cuvinte asta.
Astrul nopții urmînd, fără îndoială, să li se pogoare în proprietate fără să miște un deget.
Fără să înmoaie măcar posmagul.
În rest, producție clasică.
Te plîngi de nelalocul altora – dar matale ești și mai panglicar!...

> *Noroc de inconștientul nostru.*
> *Care, auzind dorința respectivilor* – `Vreau o țară, ca afarăăăă...” – *deja se simte bine. Și recunoscător muzicanților.*
> *Motiv pentru care ascultă bucata, la radio, cumpără eventualul CD, iar în paralel se supără pe mine dacă vin cu vreo observație...*

Apoi, observații:
Cu ce ocazie merită acel domn / acei domni o țară ca afară (bănui că nu e vizat Belarus...)?
Doar pentru că posedă tupeul de a te dezarma din priviri, cînd vii cu așa întrebare?
Mmmm – cam puțin…

Crezi că noi nu ne dorim vreo țară ca afară?
Este drept că nouă ori ne-a trecut beția solicitărilor de acest gen, ori i-am trecut pe sub ștachetă valorică solicitată.

> Apropo de faptul că la noi e mai neplăcut „ca afară” – putem întreba în ce a constat efortul menestrelului, pentru ca diferența să se micșoreze…
> Răspunsul vine tot pe linie în mare parte inconștientă și ține de acea beție a superiorității: „Io nu-s ca tine...! Nu te uiți la mine? Ne sesizezi diferență de la cer la pămînt, între tine, pălmașu, și augusta mea persoană?”.

Cineva, pe aici, și vorbindu-se despre Caragiale...

... spune că e *pe alocuri* depășit.
Pentru ca după o sută de ani și ceva să fii DOAR PE ALOCURI depășit, tot e ceva!

PS
Ce chestie! La un poet național m-am mai dat eu, la Caragiale niciodată. Eventual, i-am plîns piatra morii de pe suflet, aceea care l-a obligat să fumeze mult și să moară devreme...

Îmi fuge gîndul…

…la o zisă recentă a doamnei Alina Mungiu.
Ceva legat de Sistem.
„Iohannis nu e candidatul Sistemului, ci acela de care Sistemul se teme cel mai mult...”.

Bineînțeles că ne putem întinde la vorbă asupra noțiunii de Sistem.
Ca simplă părere, din parte-mi: dna Mungiu zice că luptă împotriva Sistemului, dar face bine-mersi parte din el, în vreme ce vreunul ce subsemnatul e în afara Tărășeniei (se poate argumenta...), dar nu i se dă adversar, cu atît mai puțin nu voiește să dea cu El de pămînt.
E ca și cum m-aș stropși la soarele din cursul anului ori la zăpada murdară din februarie.

Două păreri, masculine și dezaprobatoare…

… despre casca galbenă a Elenei Udrea...
Domnii cei deranjați sînt Cristian Tudor Popescu și Oreste Teodorescu.

I

> *„De unde e luată casca aia? E luată din filmele porno. Oamenii care fac filme porno trebuie să vândă şi trebuie să inventeze ceva pentru că posibilităţile de plagiat sunt mari. Aproape că te loveşti de plagiat în fiecare film porno şi trebuie să inventezi ceva. Şi atunci le pui pe fetele respective să poarte coarne de*

cerb, nişte ochelari, să se suie pe o macara văzută ca simbol falic. Aici i-a pus casca peste ce vedem dedesubt. E un procedeu tipic. Aproape că ar fi trebuit să fie complet goală."

II

„Realizatoarea Lavinia Șandru nu-și ascunde susținerea pentru Elena Udrea, ba chiar a fost prezentă la câteva manifestări electorale ale candidatei PMP, alături de ea, chiar în prezidiu.
În acest context, Oreste i-a lansat o întrebare: «Ai curaj să vorbești despre Elena Udrea?», apoi a continuat criticând ceea ce în opinia sa este „un panotaj pornografic" (reclamele stradale cu Elena Udrea îmbrăcată în halat alb și cu cască): «Vă arăt eu niște coperți de reviste porno. E de acolo!»…"

Zic și eu.

Pe de o parte, doamna Udrea arată minunat în toate cele din afișul respectiv. Am respirat de două ori mai iute, văzînd-o.

Ador așa frumusețe de femeie, chit că nu o votez. Iar între noi fie vorba, nu țin asă împărțim patul, întrucît ar fi cu gîndul tare departe, iar la mine așa ceva contează.

Nu văd legătura cu pornografia.

Pot doar să văd doi domni care nu-și dau voie nici să simtă erotic. Ce să mai spun, să acționeze („Dragă doamnă Udrea, uite-așa ți-aș face...! Ai ceva ore libere, deseară? Nu? Asta e. Sărut mîna!").

Mi se pare aiurea, cînd problema e totuși la matale, să tragi lucrurile spre pornografie, cînd la mijloc este doar o sexualitate normală.

Dl Popescu este axat pe ideea căștii galbene, CARE ATRAGE ATENȚIA asupra ținutei plus atitudinii pornografice (zice dînsul astfel...). În realitate, este vorba de Eva cea Clasică, care ne duce pe noi, domnii, în bîlbîială, în pierdut mințile.

Dar CTP se ferește de așa ceva, de pierdut minți...

Ce-i drept, gazetarul de la ReporterVirtual.ro nu e dus nici el grozav la biserică:
„...CTP recidivează cu un discurs şi mai mizerabil, desprins din apucăturile unui obsedat sexual, nicidecum demn de un jurnalist cu pretenţii de judecăţi oneste..."

E interesant – la CTP și Oreste – stilul de înfrînare a păcătoaselor porniri sexuale...

În cazul primului, pare să fie vorba de o atitudine superioară, cum c-ale penisului and co sînt distracții ignobile, descalificante uman, intelectual.

La Oreste, iritarea militantă pare să decurgă din frontul comun pe care-l face alături de o persoană din copilărie. Și împotriva tipului de femeie Udrea. De ce oare? Inferiorități ale rudei în chestiune? Ori teamă că așa doamnă ar tulbura și răpi maturul bărbătesc al familiei?

Cum șed eu, autorul rîndurilor de aici, cu optica asupra sexului?
... Dar ce, m-am lăudat de sănătate în domeniu?!

PS

De notat reacția Laviniei Șandru, la ieșirea lui Oreste:
„Nu fi nesimțit!".

E o un clișeu-iarba-fiarelor. **Te ferește să abordezi domeniul care jenează**. Nici nu pătrunzi în acea zonă care te deranjează (ori te ferești a fi văzut că nu ești deranjat), nici nu pui la punct prin contraargumentare.

„ – Să nu te prind că faci aia...!
– Ce aia?
– Lasă că știi tu!...”

Între noi fie vorba...

E notă proastă pentru respectivul (nu neapărat pentru Ponta!) că a luat în serios acea promisiune.

Dar poporul nu greșește niciodată, nu-i așa?

„Gândul” dixit:

„Victor Ponta s-a cățărat iar pe succesul Simonei Halep.
Ce părere aveți despre gestul lui Victor Ponta?”

Haios.
Ziarul se pronunță deja („s-a cățărat pe succesul Simonei...”), apoi îți cere pasămite opinia.
La mijloc pare să fie dorința de a inflama cititorul.
Acela se descarcă (iar asta face bine la viscere), iar în paralel se simte important, căci i s-a cerut părerea – de către ditai gazeta, „a lu' ăla, cum îl cheamă...? Ăla cu chelie...”.

Io sînt mic, Liiceanu e mare.

Dar chiar nu se gîndește că vor fi rarisimi cititorii in integrum ai lungii dumisale misive (33.000 caractere)?
Apoi, să-ți iei adresantul în balon (destul de ieftin), în paralel dorind – probabil – să rămîi stimabil pentru terți...

Plus o groază de formule ieftine, deloc onorante pentru cartea personală de vizită.

Uf.
Îi pricep greu, pe unii domni cu multă minte.
Au studiat filosofie, istorie, deci știu cum e cu deșertăciunea lumii. Vor fi sesizat totodată că nimeni nu e perfect. Deci nici noi înșine.
Iar despre parabola aruncatului pietrei, vor fi ținut conferințe.

... Dar tot pică în tirade, bune de Restaurantul scriitorilor spre ora închiderii...

Asta, pentru că firea needucată, animalică din noi rămîne mai tare, decît pojghița educației...
A tomurilor care ne umplu pereții casei.

”N-am simțit niciodată nevoia să vă vorbesc. Dacă o fac acum este pentru că aspirați, cu șanse mari se zice, la funcția de președinte al țării. Iar fiind și țara mea, „îmi pasă”. Așa se face că mi-ați ajuns în mod fatal interlocutor.
Nu știu dacă m-am așezat vreodată cu mai multă nerăbdare (sentiment al urgenței?) să scriu o scrisoare cuiva. Deși este, după cum vedeți, o „scrisoare deschisă”, îmi imaginez tot timpul, scriind, că sunteți singurul cititor al rândurilor mele. Mai mult: am senzația, începând să scriu, că e ca și cum vom sta de vorbă singuri, privindu-vă în ochi și căutând punctul acela de inflexiune care trimite la ultima fărâmă de receptivitate din ființa cuiva. Altfel spus, deși suntem pe scenă, am uitat de sală înainte de a începe spectacolul …”

Șarmant. …
Chestia asta, în ciuda fondului…
(„… *am senzația, începând să scriu, că e ca și cum vom sta de vorbă singuri, privindu-vă în ochi și căutând punctul acela de inflexiune care trimite la ultima fărâmă de receptivitate din ființa cuiva.)*
…e scrisă pentru a da gata pe altul! Pe cititor!

Aj vrea...

(formula lui Tetelu, acum niște ani, în „Academia Cațavencu”...)

Dacă am vreo nemulțumire pe Ponta, pe Vadim, pe oricare – să i-o pot spune în față, direct, fără mișto.
Fără salivă.
Eventual să pot merge liniștit cu acela, către o bere.
Iar acolo, după a treia halbă amestecată cu rom, să ridic cu greu capul de pe masă, pentru a-i spune: „Dar la chestia cu..., rămîne cum am zis-o la trezie! Parol!”.

Nu se simte bine omul pînă nu-și batjocorește adversarul!
Pot bănui de unde ni se trage asta.

Do ut des.

Cineva comentează...:

„Are dreptate Radu Banciu [, Simona Halep] *joaca tenis in primul rand pentru ea, pentru bani, apoi pentru tara, din patriotism bla-bla.”*

Și brusc purced a medita...
Țara ce-mi dă, mie?

Mă uit în jur și nu prea simț, a primi ceva.
Mai privesc o dată.

Idem.

Cred că propun – în acest stadiu – o chestie 'fair'.
Nu-ți dau, nu am nevoie să-mi dai.
Inversul lui 'do ut des'.

Ce poți să-mi dai tu, ca țară?

Cred că nimic, în condițiile nu am găuri interioare – de umplut prin poveștile de profil (că te mîngîie pe cap, că toți eroii de la Decebal încoace îți veghează să ai somnul și diurnul lin).
Nu ai, Doamnă, ce mi-ar fi necesar mie.
Cred că nu te-i supăra de așa zisă. Dar nu te văd să ai în straiță ceva ce m-ar interesa. (Între noi fie vorba, lucrurile ni se rezolvă sau măcar domolesc cam numai din interior...). Mă simt bine și fără eroi, și fără mituri, și fără sentimentul de-a fi nemaipomenit în calitate de romîn.

Nu țin să dezagreg nimic prin jur, doar ridic două degete – către o iluzorie doamnă învățătoare – și-mi spun părerea.

Fac parte din nefericita specie...

... a tipilor nesiguri pe ei, a celor dominați de îndoieli și toate suratele acestora.
Dar nu știu de-i cazul să fiu invidios pe siguranța de sine a dlui Sebastian Lăzăroiu

„O spun si imi asum. Cine vede panoul ăsta și încă îl voteaza pe Ponta e pur și simplu idiot!”

Afirmația în sine se poate discuta... (și o voi face mai jos).
Dar mă miră și aproape mă sperie (dar îmi va trece...) ideea că un asemenea om ajunge în mecanismul de stat și acolo ia decizii.
Cu aceeași pripă, cu aceeași neștiință de a privi lucrurile ceva mai în amănunt.

Un om căruia îi pică bine afirmația lui Ponta de pe acel panou își are socotelile lui. Cît se poate de potrivite la construcția sa interioară.

După cît mă duce pe mine mintea, acela e în căutarea unui Dumnezeu (nu neapărat în biblicul sens) care să-l protejeze. Nici nu mai contează unde identifică asemenea Înalt personaj.

.

Dl Lăzăroiu, în paralel, e în căutarea evadării de pe un palier care îi este psihologic insuportabil. Motorul rachetei sale este a-i declara pe alții idioți. Astfel, se simte mai bine.

Mai exact suportabil.

Definiția idioțeniei.

Înțeleg că dl Lăzăroiu este un tip școlit, și încă mult. Cînd însă umorile-s pornite către hățurile personalității noastre toții anii școlari nu mai fac doi bani.

Există o definiție a idioțeniei în manuale, și o alta în cercurile șmecherilor.

.

PS

Foarte probabil să-mi pice și mie în brațe asemenea observațiuni, privitoare la a mea persoană.

Asta e, sper să scap cu viață!

Ne spun cei de la Mediafax…

> *„Peste o suta de persoane sunt aduse cu autocare, vineri, din mai multe judete in Capitala, pentru a fi audiate ca martori in dosarul privind fraude la referendumul din 2012, in care sunt judecati vicepremierul Liviu Dragnea si alte peste 70 de persoane. Aducerea acestora in Capitala la termenul de vineri al dosarului referendumului a fost decisa de instanta in 3 octombrie, pentru a da declaratii despre participarea lor la referendumul din 2012, in conditiile in care apar pe liste ca au votat..."*

CRED CĂ-I UN SENTIMENT MAI MULT DECÎT NEPLĂCUT, pentru partidul de guvernămînt (hai să-l privim ca pe o persoană).

Să ai majoritate parlamentară foarte comodă.

Și vînturi electorale destule, în pînze.

Dar un ceva nevăzut (admiteți!) să-ți facă dispărute la diverse intervale dintre sprijinitori.

Ca și cum asta nu e de ajuns, nici nu știi ce-ți rezervă ziua de mîine, viitorul în general.

Hodoronc tronc, niște inși – apărați altminteri de retorica populistă – sînt luați la delicate întrebări, privind ultimul referendum.

Aduce a coșmar...

Chestie de instinct

,,,Altminteri îl înțeleg perfect pe dl Traian.

Șezutul ăsta în continuare în arena politică (după 22 decembrie 2014) aduce un pic cu determinarea șarpelui de a lăsa vizuina și a ieși în drum...

Probabil că așa le este în vene marilor luptători. Celor de mor în picioare.

Zic și eu.

Nu știu dacă domnului Djuvara...

…i se trage de la cei 95 de ani, ori așa a fost și altădată.
Adică nițel grăbit, neînțelept în afirmații.
Mi se pare la mijloc destul infantilism (indiferent de haina morală în care îl îmbraci) să ai pretenția ca altul să judece pe stilul tău.
Dacă Mihai I și-a socotit potrivit cutare sau cutare gest (vezi compromisul cu Ion Iliescu), va fi avut socoteala lui. Și găsesc neserios, cîtă vreme nu sîntem niciunul perfecți, să strîmbi din nas.

Știți ce e aia lipsă de modestie?

…Hai să vă dau eu un sinistru exemplu! La un 1982, un tînăr vorbește despre un original amic al său unui colonel octogenar. Ultimul, fie și la fără frecvență, își dă cu părerea: „Băiatul ăsta s-a născut cu cincizeci de ani ori prea tîrziu, ori prea devreme”.
Acel june de atunci, sosește la 2014, vede articolul de aici al dlui Dan Tapalagă și spune: „Țțțț (în sens de negație, n. MO). Cred că că era vorba de o sută prea devreme... Ori oi fi greșit planeta?”.

Dl. Dan Tapalagă, un condei fruntaș al media românești, cade pe spate la un recent articol al lui Gabriel Liiceanu.
Nema nuanțe, nema simț critic la autorul materialului linkat aici. Liiceanu e alb omăt, Ponta ticălos de scaun electric.

> *”In seara cand Gabriel Liiceanu a publicat textul "Fie-va mila de noi, domnule Ponta!" nu m-am putut abtine, desi era tarziu, sa nu-i transmit cumva admiratia.*
> *Reusise sa descrie cu precizie modul de functionare al unui politician croit dintr-un material prost. Observatiile sale au ajuns virale pe net, iar textul a batut orice recorduri de audienta, pe buna dreptate. Au ramas putini oameni liberi dispusi sa-si bata capul cu vidul istoric numit Ponta. Multora li se pare ca totul e in zadar. S-au resemnat deja la gandul ca nu se mai poate face nimic si ca totul e pierdut. Iar cei mai multi n-au nici curajul, nici libertatea sa mai spuna exact ce gandesc sau se refugiaza intr-un pagubos dispret suveran.”*

Mi se sparie (sper că nu pentru multă vreme..) gîndul!
Tapalagă e unul din condeiele totuși spălate și deloc împiedicate...
Dacă și el este *alb-negrist*, iar în paralel vine cu glumițele clasice – v. PS -, înseamnă că eu barim am o problemă.
De a avea cu cine să discut serios vreo cestiune.

PS

„Reusise sa descrie cu precizie modul de functionare...
... al unui politician croit dintr-un material prost
...Observatiile sale au ajuns virale pe net (nu că nu or fi ajuns, dar parcă nu se cade laudă între noi... Plus că viralul cu oricina e foaarte superficial. Comparativ, valul mării stă mult în loc...)
„se refugiaza intr-un pagubos dispret suveran”[1]
Etc.

Multă lume țipă de capacitatea

… întru minciună a lui Victor Ponta.
Spășit, cu fruntea în țărînă, astăzi se alătură pomenitului cor și subsemnatul...
Ce-i drept, minciunile relevate de mine mai jos sînt... obligatoriu. Dînsul, Electoratul, are nevoie de ele...
Hazul face ca despre aceste patriotice mistificări să nu pomenească și alți militoni, în ale minciunilor lui Ponta...

.
Întîia propoziție e corect (ba chiar de ținut minte, cu cine avem de-a face...):
„Statul român s-a format pe trei piloni: Monarhie, Biserică, Armată...” (interesantă succesiunea!)
Dar.
Apoi.
”România are un viitor dacă...”

Are un viitor oricum, opinez eu.
Fricile privind țara decurg de fapt din temerile noastre (oemenești!) asupra zilei de mîine.

.
”... dacă se bazează pe valori...”

Or, valorile-s sînt minciuni! Dacă ne ceri să ne bazăm pe valori, devii părtaș la minciună.
Nu mă credeți, că valorile reprezintă minciună? Putem extinde subiectul mintenaș!

”... dacă își recunoaște eroii...
... dacă își asumă trecutul...

Idem.

”...pentru a ști ce să facă în viitor...”

Ultima vorbă e mișto foc. Și din categoria „Gura păcătosului” (nu neapărat a lui Ponta, ci a cui o vehiculează...).
Întrucît ale trecutului rămîn obligatoriu neclare, bineînțeles că și viitorul ne găsi bravi neștiutori, în ale Sale...
Apropo.
Cu vorbe asemănătoare se joacă romînii de niște decenii bune, dacă nu două secole.

[1] Ca tehnică: *păgubos* plus *suveran* plus *dispreț*... Cred că la mijloc se află aici plăcere a părților jocului (condeier, respectiv cititor încîntat/atras de producțoiile întîiului)) de a descărca arma prelung, ca în jocurile pe computer...

Vi s-a părut (ca asumători ai trecutului ce vă aflați, dragi electori...) că am avut vreodată idee barim de gestionat prezentul – ce să mai spun de viitor?

Uneori sînt buldog

> *„Fie-vă milă de noi, domnule Ponta! Nu faceţi să vină năpasta peste România, ajungând dvs preşedinte al ei!".*

.

Dl Liiceanu face afirmația asta.

Dînsul, pasămite, nu este politician. Deci, potrivit fișei postului care îi aduce un statut aparte în societatea romînească, nu ar trebui să se pronunțe nici pripit, nici precum un Cațavencu.

Ori un condei de tabloid.

.

Domnule Liiceanu,

De pildă din 1989 încoace.

Peste cîte momente zice-se insuportabile am trecut noi?

Hai să ne amintim de un 29 ianuarie.

De 20 mai.

De 13 iunie, toate în 1990.

.

De pierderea alegerilor din 1992.

Ori acelea din 2000.

Pe parcurs, survenind dezamăgirea guvernării CDR.

Șamd.

A existat vreo năpastă?

Se pare că nu, din moment ce ambii putem scrie – fără griji.

Înțeleg că nu puțini semeni au nevoie să vadă în jur sfîrșit de lume. Căci asta detensionează din cel pe care îl au deja în suflet. Dar, la inși cu pretenție de știință asupra Jurului, parcă nu se fac aferări precum a dumneavoastră...

Bănui că sîntem…

…și părinți pe aici. Iar în paralel, ca toți urmașii lui Adam, bărcuțe pe valurile Existenței.
Înțeleg situația și mă bucur c-ăle trei odrasle ale mele nu au păsit în așa zone.

> *"Principesa Irina a fost plasată trei ani sub supraveghere de un judecător federal, după ce şi-a cerut scuze pentru rolul său în cazul de lupte de cocoşi în Oregon care, potrivit principesei, a reprezentat o ruşine pentru ea şi familia sa."*

Totodată. E o situație psihică destul de proastă, să știi că ești fata regelui unui stat mărișor, dar că trebuie să împuști francul.
(Stau și mă întreb ce mișto s-o fi făcut la școală de Irina, „Hăhă, zici că ești fată dă rege?!..." Bașca șuturi frățești, în aglomerată ogradă de surori).
Îi transmit principesei Irina toate urările-mi de bine!

Pro şi contra Religiei în şcoli…

Îmi mențin părerea. Care părinte vrea să-și formeze copilul în spiritul creștin, o poate face acasă, în primii șapte ani.
Atîta doar că există la noi puțini asemenea părinți-ca-în-povești. În sine, asta nu-i tragedie, facem și noi ce putem...
Aiurea este să încerci să faci prin școală ce nu ai putut ori nu te-ai învrednicit dumneata, părintele, acasă.

Am mai îndrăznit într-un alt loc următoarea părere.
Orele de religie nu modifică pe moment comportamentul copilului, dar la maturitate și ulterior acesta va da ascultare amestecului de social și religie care s-a format pe parcurs în el.
Bineînțeles că rezultă, după anii pomeniți, un ins nu tocmai ca în Biblie, dar suficient de conformist pentru a duce mai departe procesul.

PS
Eu unul nu sînt de acord cu disciplina Religie în școli.
Eventual, la liceu, ceva despre religii. Dar așa ceva ar fi devastator pentru Biserica strămoșească – de felu-i mai puțin solidă decît se afirmă.

Campania pro vot.

Văd că e centrată pe compatrioții care se pișă pe el de vot ori similar.

„Dacă nici înaintașii nu s-ar fi prezentat în momentele de cumpănă la vot, în ce limbă te-ai fi pișat pe el de vot?”

(sonorul e în română…)

Cu regret, dar aceștia reprezintă doar o parte a absenteiștilor.

Cu restul e mai greu de luptat, de convins...

La cei cu pișul pe vot, chestiile sînt mai simple și țin un pic de jiu-jitsu. Îi faci de baftă în public, cum că ce mitocani și nepatrioți sînt ei.

Pe ceilalți e mai greu să-i agăți.

Nu spun asta cu vreo iritare.

Iar, totodată, subsemnatul merge la vot.

PS

De curiozitate.

Oare cîți se vor lăsa convinși de campania pro-vot?

Paradoxal, e posibil ca acele clipuri să miște ceva mai degrabă în categoria tineri *greu-de-urnit* (căci așa e la vîrsta aceea, ai atracții mai dulci în viață).

.

PS2

Și dacă nu luptau înaintașii (nu uitați că deseori au făcut-o între ei, muntenii cu moldovenii șamd, ca să nu mai spun de 21 decembrie 1989), care e problema?

Vorbeam în altă limbă, și gata. Au învățat ei, crunții daci, limba învingătorului - și n-au tușit. *Cică ne-a prins bine, chiar…*

Am nimerit la bibliotecă…

… o carte de care auzisem (laudativ!): „Jurnal politic”, al lui Ion Hudiță. Fruntaș al PNȚ.

Scrie frumos, echilibrat.

Între altele, am putut constata că timpul nu a prea schimbat stilul românului-iute-dătător-cu-părerea în ale politicii.

Sîntem leit bunicii noștri.

Cu mențiunea că unii politicieni săreau atunci mai iute la bătaie.
Noroc de un Pamfil Șeicaru a fi iute de picior, la restaurantul Capșa parcă...

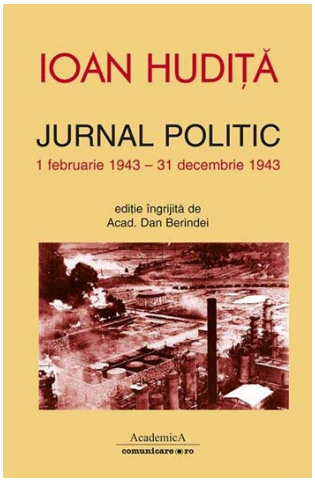

M.S. Mihai I

Dacă vorba nu este cumva seacă: un personaj tragic.
E posibil, precum la Coposu, ca doar moartea lui să ne marcheze.
Mult.
Cîte-a văzut la viața lui!
Inclusiv pe Vîșinski.
La o adică, nici tat-su Carol nu a fost mult mai breaz decît rusul...

Fraieri să fie, sub soare...

(pentru o campanie de mers la vot): „Mie îmi pasă! Ție?”

Una la mînă, și dacă nu-mi pasă, care e problema?
Șmecherii de genul ăsta mizează mult pe faptul că respondentul se rușinează de ideea că nu-i pasă. „Cum, domne, nu-ți pasă dă binele comunității?? Se poate așa ceva?”
Apoi.
Și aici intervine fleacul decisiv. Să îmi pese de ce?
Nu întreb la mișto.
Însă eventualul răspuns al tipilor (care se vor mira grozav că nu știi deja cum e cu miticul păsat) va fi etribil de vag.
Ca urmare, și dacă te vei zbate tot va putea ateriza un zăltat/șmecher, și-ți reproșa că nu ți-a păsat îndeajuns.
.
A se scuti.

Spune cineva:

„Speranța mea este în acești minunați copii curați neatinși de maladia comunism...”

Uf.

Avem nevoie de iluzii, pentru a naviga prin viață.

Dar. Și cu regret: *copiii noștri vor fi ca noi.* Căci, vorbele din vechime: 'pe noi au deschis ochii', respectiv „Așchia nu sare departe de trunchi”.

.

Da, la maturitatea lor vor părea ceva mai spălați, dar spre senectute e foarte posibil să le reapară doze mari din naturelul nației.

Un băiat bun, în „Gândul”…

„ Nu vreau să-mi daţi loc de muncă. Şi nici casă „de la stat". Şi nici ajutoare sociale.
De la dumneavoastră îmi doresc să îmi garantaţi LIBERTATEA, BUNĂSTAREA, FERICIREA.”

Sigur autorele nu este sub influență bahică?

Nu doar solicită acea Treime de la candidații prezidențiali, dar voiește și garanție...

.

Eternul gen de relație între politicieni și alegători, pe la noi barim. Ultimii vor luna de pe cer, primii nu dau înapoi să i-o promită, eventual cu bonus.

Ulterior, cei cu votul se bosumflă și pun la zid pe cei care le-au promis astrul nopții... De fapt, politicienii le devin principalii vinovați de neplăcerea vieții prin care navighează.

Revin la sfînta treime.

Libertatea e în tine, nu ți-o dă nimeni.

Bunăstarea șede în palmele și mintea proprii.

Fericirea nu există. Ci doar momente de simțit bine.

.

Vînează dumneata liniștit fericirea și, dacă vei avea bunul simț atunci să nu dai vina pe alții de lipsa ei, anunță-mă și pe mine (peste vreo 30 de ani) dacă ai văzut-o la față.

Pe dumneaei, Fericirea.

Tot acolo:

> *„Mi-aţi luat libertatea de mişcare. Ca să îmi văd părinţii care stau în nordul ţarii, merg cu trenul 7-8 ore. Îmbătrânesc săracii.*
> *Şi mi-aţi luat dreptul de a-i vedea măcar la câteva săptămâni. Dacă ar circula trenurile cu 100 de kilometri la oră, aş ajunge acasă în 4 ceasuri. Dumneavoastră, politicienii, aţi ales să mă întoarceţi mult înainte de Al Doilea Război Mondial, să mă mişc cu 49 de km/h în 2014, pe calea ferată. Aflu că vom abandona 30% din linii, «pentru că nu e rentabil» sa le mai ţinem. ”*

N-ar sta o secundă, tipii de acest gen,. să mediteze de ce un lucru se petrece în vreun fel.

Dînsul, articlerul, e la stadiul de domn Goe. El vrea să vie... Să fie.

Nu se întreabă o milisecundă de ce nu-i acel lucru posibil. El știe doar că politicienii-s de vină.

Dar cunoaște, în răstimp, să puie la greu pastile. „Îmbătrînesc săracii”...

Păi îmbătrînesc, c-asta e regula traiului, a vieții. Să facem riduri. Unii și varice. Etc.

Nu se uită o secundă – pardon! – idiotul, că înmulțirea autoturismelor a redus dramatic traficul feroviar. Că pe Ploiești-Slănic or simți nevoia să meargă cu trenul doar patru-cinci inși din localitățile traversate.

Bineînțeles, dacă minunății pe-acolo ar fi susținute de la buget, tot d. Goe ar țipa – pe motive altminteri aiurea, fără legătură cu cazul, vezi „Au furat ăia și ăia!”.

Un pic îndărăt…

> *”Speranța mea este în acești minunați copii curați neatinși de maladia comunism...”.*

Părerea mea.

Comunismul nu a adus nimic de acasă (chit că, fizic, ne-a sosit de afară, dinspre Est). Doar a scos la suprafață ceea ce noi, carpatinii, aveam de cînd lumea în noi.

Și o mărturisire.

(Chit că, din fericire, suport șocul...)

Am văzut în comunism destule atitudini, zise, fapte dezamăgitoare ale omului de rînd.

Însă cele descoperite acum, sub forma comentariilor pe Facebook depășesc mult – întru sinistru (fie și doar verbal) – derapajele din comunism.

N-aș fi bănuit, atunci, că posedăm în noi așa ceva...

Asta e!

Jigodism (o fi mult spus?).

”Te-ai săturat să alegi răul cel mai mic? Dacă tu nu vii la vot, ne vom delecta următorii 5 ani cu răul cel mai mare… /../
Filosoful Edmond Burke spunea cândva: „Pentru ca răul să triumfe este suficient ca oamenii buni să nu facă nimic”- (All that is necessary for the triumph of evil is that good men do nothing). Nimic altceva nu se potriveşte mai bine stării actuale a acestei naţiuni, precum o face acest citat.
Fă din votul tău punctul de plecare pentru un om mai civic! O societate mai bună se clădeşte pe cetăţeni mai buni…”

Îmi imaginez scena. Inițial, niște domni (e posibil ca unii să vorbească prost ori deloc românește) au contactat patronul ziarului. Poate apoi au stat împreună de vorbă și cu nesociabilul director, poate acesta a fost informat separat.

La mijloc fiind bani, fără îndoială mulți.

.

Directorul, de felu-l prins în sfere înalte, va fi informat în fugă, dar a lăsat un vătaf să conducă acea campanie punctuală. Pe un tipic precizat aproape în amănunt de client.

Ținta: „clientul cel cu bani vrea ca X să cîștige în alegeri”.

Gazetarii de rînd, oameni cu rate de plată dar și cariere înalte de prins, au purces la treabă. Trebuie să recunosc: materialul de aici, al unui oarecare totuși, e un material propagandistic mai mult decît apaludabil.

În față, stau însă poveștile frumoase – care se doresc pe firea țintei, a *target*-ului…

Bineînțeles, nu se spune nimic de candidatul susținut (altminteri lesne de mirosit), cu atît mai puțin de tocmitorul extern.

Nu te limita la a fi mândru pentru că eşti român sau ortodox, frumos, etc. Acestea sunt calităţi pe care le-ai dobândit prin naştere.
Fii mândru pentru ceea ce realizezi prin efortul intelectual sau fizic, prin educaţie şi prin muncă, prin caracterul pe care-l dezvolţi,
Fii în fiecare zi mai bun în ceea ce faci, mai corect faţă de tine şi faţă de cei din jur. Fă din educaţia personală şi a copilului tău (acolo unde este cazul) o prioritate. Stabileşte-ţi aşteptări înalte de la tine, ajută-i şi pe cei din jur şi vei vedea cum se schimbă lumea în jurul tău.
Cum va fi până la urmă ziua votului? Depinde exclusiv de fiecare dintre noi.
Îmi doresc ca în duminica votului să aveţi cu toţii în minte doar acest gând: „Pentru ca răul sa triumfe este suficient ca oamenii buni să nu facă nimic!”
Am convingerea că va fi suficient.
Cu preţuire,
Un alegător.

PS

„Fă din votul tău punctul de plecare pentru un om mai civic! ”

Îmi arătați și mie cum arată un tip civic?

PS2

Privind imaginea autorului, pot bănui că poate fura nu doar ouăle de sub găină, dar și județul de-acolo.

Îs adorabili tipii ăștia...

... care își găsesc se pricep a-și găsi iute un sens în viață... Și se pricep, pe cîrca altuia.

> *”Autointitulat „Prietenii Parcului IOR”, un grup de bucureşteni a cerut consilierilor locali din sectorul 3 să retragă proiectul de construcţie a unei clădiri în mijlocul Parcului Titan. În luna mai, aleşii locali au aprobat ridicarea clădirii pe 3.000 de metri pătraţi din spaţiul verde. Locuitorii zonei spun, însă, că proiectul nu a fost supus dezbaterii publice, aşa cum cere legea /…/ „S-a făcut fără consultare publică, fără consultarea societăţii civile, cu încălcarea legii 70, ce prevede că spaţiul verde nu poate fi diminuat” /.../ „Nu suntem de accord pentru că înseamnă foarte mult beton adus în parc, înseamnă foarte mult deranj pe perioada construcției pentru locuitori” /.../*
> *„Vrem parc, nu betoane. Datele referitoare la calitatea mediului arată că pulberile de praf în aer nu sunt cum ar trebui să fie”*

Spațiul ăla, nu trebuie să lecturez mult pentru a mă lămuri, a fost luat cu japca de domnii comuniști, de la niște proprietari.

Care, bănui că deloc ușor, și-au recuperat terenul.

Nu e vina lor că fu și este mare, bașca în preajma unui lac bucureștean.

Acum vin sufletele alese de ONG-iști, să se plîngă (șmecherește – putem privi textul lor...) de dispariția unui spațiu verde.

Or. Dacă vreți spațiu verde, puneți mînă de la mînă / ban de la ban și cumpărați un teren.

Așa, să-l luați de-a gata, doar pentru că aveți-obișnuințe-de-*loreu*, iar în paralel dă bine să fiți indignați, parcă nu e ok...

Cred că e ziua mea nervoasă...

Electoratul vrea să se schimbe totul, deodată.
Așa știe El, că se face pe lumea asta.
Deodată, radical – fără Hiroșime, fără cădere de Reich.
Alții, niște tipi mai puțin numeroși, spun că ”Vor parc, nu betoane”.

De ce nu încercați – domniile voastre – chestia asta în curtea grădiniței?
Vreți voi, gata – trebuie să fie musai să fie cum vă pică vouă bine....
.„Eu vreau să vie!”

Păi și io vreau luna de pe cer!
Da' uite că Dînsa nu acceptă să coboare, ci șede tot acolo...

Inevitabil.

Ochii în patru.
E drept, mai jos, vă propun să fiți cu ei doar în trei.
.
Unu.
Poza domnișoarei articler.

Doi.
Cum începe materialul.

> *„Puteti iubi un loc pradat cu tenacitate de 25 ani, in fiecare ciclu electoral?*
> *Paduri, case, terenuri, zacaminte, tehnologie, aer, influenta, ce se vede, ce nu se vede.. Romania a fost rezervorul inepuizabil al jafului relansat cu lacomie din alegeri in alegeri. ”*

Trei.
Finalul (obosiți-vă dumneavoastră cu mijlocul), e ăla cu bănuții:

> *”Alegatorul roman s-a consolat cu ideea ca e chemat la vot sa inlature raul cel mai mare si ca, oricum se va alege cu raul mai mic. Baudelaire a vazut flori si in rau. Si a scris florile raului. Una dintre operele sublime opere ale literaturii universale. Poate reusiti sa cititi o poezie din acest volum in acest week end, inainte sa mergeti la vot!”*

.
N-are mamă, n-are tată.
Dar încearcă să te adoarmă cu minima agresivitate, plus feminitatea dim imaginea oferită.
La care alătură și dînsa, ce poate.
De pildă, îl amestecă pe Baudelaire fără a mai mică ezitare (răul fiind, se înțelege, la celălalt...)

> *„Alegatorul roman s-a consolat cu ideea ca e chemat la vot sa inlature raul cel mai mare si ca, oricum se va alege cu raul mai mic. Baudelaire a vazut flori si in rau. Si a scris florile raului. Una dintre operele*

sublime opere ale literaturii universale. Poate reusiti sa cititi o poezie din acest volum in acest week end, inainte sa mergeti la vot!”

LAURA CHIRIAC
EDITORIAL

PSNEWS

Eu, cu ale mele...

Pe la orele 14 – în astă zi de noiembrie 2015 – am vrut să văd care este prezența electoratului, la urne.

Am ajuns pe siteul „Adevărului”, unde mi-a sărit în ochi un lucru. Se spunea ”n la sută **dintre români**”.

.

Am impresia că treaba e mai groasă decît mi se părea...

Sesizasem acum vreo 2-3 luni inflația de formulări „Romînii spun / gîndesc / fac și dreg”.

Inițial am zis că e o formulă comercială pentru a vinde mai bine, în condițiile în care nația noastră o avea probleme interioare oarecare....

Apoi, am început să bănui că e o politică de stat, pentru a compensa Un Ceva contrar la nivel de societate...

.

Acum – pornind de la cele citate – sînt sigur că e politică de stat.

Formularea exact, existentă pînă anul acesta, a fost „... **dintre cetățenii** cu drept de vot”.

Înțeleg de aici (cu riscul de a greși...) că e foarte mare nevoia Statului de a încerca să-și modifice supușii, în direcția pe care o găsește Dînsul necesară.

Oare ce-l sperie, pe Dumnealui, Statul?

După cum.

Cum va fi descurs comunicarea spre entitățile media, să folosească mai mult povestea cu „românii în sus, românii în jos”?

Cine suna?

Și pe cine?

Apoi, cum transmitea directorul gazetei / postului TV spre subalterni?

.

E o idee, de avut în atenție.

Înțeleg.

Că firea noastră – de pildă în articole ori comentarii – are nevoie să se descarce de iritare (naiba știe cum adunată acolo, în noi)..

Partea proastă că se cam duce de-a dura obiectivitatea – asta dacă va fi dat anterior cumva din dalbele-i aripi, pe deasupra noastră.

Văd un videoclip pe aici…

…nici nu mai contează al cui.
Din 2012.
Cu titlul: „Declar pierdută țară”
De ce pot bănui care-i conținutul, care-s reproșurile (se înțelege că la adresa altora...)?

O întrebare rămîne însă.
Schimbă această matură lamentație situația cea neplăcută?

Cum, mergem noi Afară și arătăm de acolo – din Alpi și spre Carpați – cît de tari sîntem noi?
Mda, asta mi-a scăpat.
E plină lumea de mari români reușiți.

Un jurnalist gândirist

…spre candidatul din fruntea plutonului:

> *„„Probabil la ora asta eşti îmbătat de succes, probabil eşti trist şi obosit, probabil îţi numeri banii cu care ai rămas în conturi, probabil eşti ..belit, falit şi faci calcule sinistre întrebându-te ce să mai vinzi pentru o mână de voturi başca, pe 16 noiembrie”.”*

Înțeleg că există tehnici jurnalistice.
Dar nu am urmărit și restul articolului – cel care debuta cu un șirag de „Probabil”...

.

PS
Ce chestie!
Tratăm pe celălalt cu rahat („ probabil eşti ..belit, falit şi faci calcule sinistre” etc), iar pe urmă ne plîngem că merg lucrurile prost în Țară...
Cred că mulți ar căpia dacă, brusc, trebile ar merge frumos sub Carpați.
La cine s-ar mai stuchi?
(…Legat de ce s-ar mai da deștept unul ca mine?)

Pentru că așa am învățat la școală

… la cursul de Psihologie din unicul meu an de facultate:

”Priviți la nevoile elementare, din spatele gesturilor cuiva...”

.

În cazul alcătuitorilor de așa imagini, pare să fie supărarea că dulcețurile lumii nu se pogoară (și) asupra lor.

Pe de altă parte, avem o agresivitate naturală întru descărcat.

Pentru că trăim într-o societate nițel mai primitivă, iar în paralel nu prea avem de treabă, alcătuim relațiuni foto ca aceasta, cu Piața Roșie.

Oare..

…ce o fi în mintea unuia precum Daniel?

Ziceți c-ar fi mai bine dacă mi-aș menține explorările în propria minte?
Și că aș avea astfel mai mult de cîștigat?

PS
Prea Fericitul are fire apropiată unui anume candidat prezidențial...

PS2
Apropo.
De ce PREA fericitul?
Îl amenință cineva că-i mai taie din fericire?

Altminteri, sînt convins că băieții din Dealul Mitropoliei pot argumenta orice, dacă decid că=I de obosit la vreun răspuns….

Spuse ale cuiva

> *„Abia astept sa treaca alegerile astea. Sa se duca, invartindu-se, sa punem o mascota acolo si sa bifam inca o reusita democratic cu specific romanesc, ca oameni cu stofa de presedinte n-avem printre candidati, si sa scapam.*
> *Nu de alta, dar nu-mi mai suport cunostintele si prietenii. Vad la ei semne de cretinism. Si sunt atat de raspandite simptomele, incat ma gandesc la o epidemie de cretinism.*
> *Pe bune, acum: cum si de ce sa votezi un candidat fara sanse?*
> *Cand pariezi, pe meciuri, iti pui vreodata toti banii pe echipa de c####t, care pierde de cand a inceput campionatul? /…/ Si atunci cum te duci la vot sa pui stampila pe un neica-nimeni, care mai are cinci fani in afara de tine? De ce esti atat de cretin? Cum poti fi atat de cretin?”*

Nici gînd ca articlerul să se pună în locul celuilalt!
Să vadă ce-i vine vreunuia să voteze cu Brînză...
Mie mi se pare atît de ușor de înțeles...
Pentru că Moraru sau care e la coada plutonului aduce mult cu acel votant în sine. Care-i și el la coada alcătuirii sociale.
Iar așa vot e un mod de a-și aduce lui apreciere, atenție.

O nuanță.
Coada socială e nițel mai amplă.
Ăștia, așa-numiții *loosers* electorali, de chiu de vai merg la vot.
50 din lăcuitorii țării ăsteia-s mai jos (cu stima de sine, cu planurile...) decît cretinii domnului articler de mai sus..

Minți luminate

Pe cea de față, aș întreba-o de ce un tip e mîndru, iar altul ba.
Sper să nu-mi dea citate din Biblie, că s-a pogorît asupra lui demonul trufiei șamd.

Un om e mîndru, fudul etc, pentru că se protejează și el cum poate...

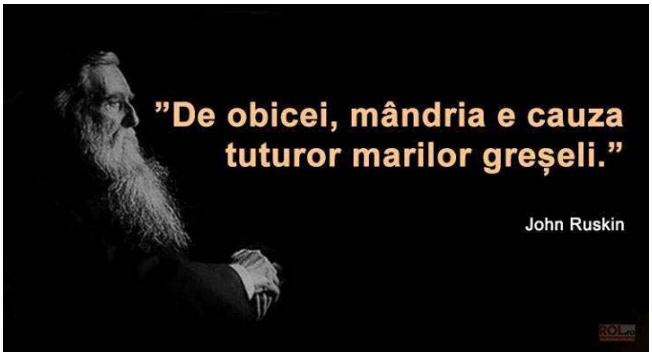

„Acum ori niciodata!”...

Îmi place formula!
E soră bună cu „După noi, potopul!”. Nu se întreabă o secundă ce te faci mîine, dacă mișculația nu ține...

O vorbă rar pronunțată la noi...:

„Oare eu unde am greșit?”
Interesant aici este bîlbîiala ce cuprinde pe mulți, dacă le supui astă problemă...
Imaginați-vă scena.
Oare de ce se feresc / ne ferim de-astă idee?

Ca să o duci bine pe lumea asta...

...între altele trebuie să fii convins că punctul tău de vedere e (cel mai) bun. În paralel, sănătos este să nu-ți supui mintea la contactul cu optica diferită a cuiva, căci tulbură. Obosește. Și scade încrederea în pozițiile, decretele tale.
Îmi dau cu părerea pe un wall pro-Ponta. Ăia, acolo, îs favorabili la greu dlui procuror... Mă uit la rîndurile lor.
.
Un oarecare:

> *„Noi am votat si v.om vota si pe data de 16 Victor Ponta Presedinte ! Oameni buni veniti la vot si votati Victor Ponta daca vreti sa ne mearga mai bine ! Nu stiu cum pot fi oamenii atat*

de prosti! A vota Iohanis,inseamna a vota Basescu si nu cred ca vreti sa mearga tara asta cum a mers pana acum ! Nu stiu de unde a aparut si Iohanis asta peste noapte in politica si acum il voteaza o gramada de lume ! Dar din pacate in tara asta avem oameni usor influentabili si care cred ca tot ce se vorbeste la televizor se mamanca !!! Eu ieri data de 02.11.2014 am fost in sectie de votare si am ramas total dezamagita de pareriile oameniilor, si i.am intrebat ei stiu de ce voteaza Klaus Iohanis ? mai multi dintre ei mi.au raspuns: pt ca nu este roman si o sa mearga tara mai bine ! Si pt ca Ponta e un hot! Nu ! Iohanis este roman ! Crescut in Sibiu dar are cetatenie germana ! Si este un prefacut si un parvenit care prosteste lumea ! Are 6 vile in bucuresti si el e profesor de fizica .... Cum ??? Si mama mea e profesoara si avem doar o casa..si nici aceasta pusa la punct dupa 35 de ani de munca !!!! Voi chiar nu va dati seama cine este Iohannis chiar asa orbi sunteti ?? Asta este marea problema la noi ca oamenii nici nu stiu pt ce voteaza si pe cine voteaza !!! Asta e marea problema !!!! Oameniilor fiti destepti si nu va condamnati tara la mai rau decat e acum !!! Votati Victor Ponta presedinte !!!"

E cîrnat cam lung, însă-l cred instructiv.
M-am uitat a cui e părerea. Tînăr. Și iubitor (căci contul Fb este de genul *el si ea*, inclusiv in poză).
Deci nu era ca-n clișeele mele, despre adversarul cel bătrîn și urît...
Iar despre vreo școlire inferioară, nu pot băga mîna în foc..
.
Hotărît lucru, lumea în care furăm parașutați la naștere e complexă.

„Astazi s-a născut al treilea pol in Romania…"

…fără baroni, fără finanțări murdare..." (Monica Macovei)

.

Eu unul, nu agreez gesturile Monicăi Macovei - pentru că jonglează fără inimă, cu ale inimii. Iar domeniul mi-i unul sensibil.

Poate din acest motiv prefer inclusiv unii din tabăra zice-se dușmană.

La un ceas oarecare…

… m-am așezat în fața televizorului, dornic de știri.

Mi-a fost ocazie pentru a remarca un lucru...

Ok Știri există, într-adevăr.
Dar menirea acestora, pe la mai toate canalele (minus poateTVR și Digi), nu este să informeze și-atît, ci să revolte.
Mai exact, din poziția bietului spectator căruia i se face un rău, de către niște ticăloși.
.
Totul, pe linia ”feudei” politice luate în arendă de fiecare post.
Unii țipă la Băsescu și-l fac vinovat de toate.
Alții iau în cătare pre Ponta.
.
În ce-i privește pe realizatori, dînșii sînt oameni.
Prin urmare, pentru a trăi bine iau la omor – eventual – și rudele personale de gradul întîi, dacă vine ordin.
I-am privit cu gura căscată, ca un retardat ce mă aflu în ale oamenilor. Minciună, la o Alessandra Stoicescu parcă, fără a se clinti un mușchiuleț de pe față.

Asta e.

Arta politichiei

…o avea regulile ei, de inconturnat.
Dar tot mă uit mirat la un afiș al Monicăi Macovei.

Îmi pare confecționat pentru prostuți – ca unul ce practică minciunica, dar și promisiunile fără acoperire. Se mizează pe votul acelor mai grei de cap, pentru ca doamna Monica să suie cît mai sus în clasamente.
În paralel, dl Liiceanu și un numeros grup de obraze fine se extaziază asupra genului foarte-spălat în care preferata lor face politică.
Și iar îmi fuge mintea la o zisă de căpătîi de acum un sfert de veac: „...Ori e prost / Ori securist!”.
Securist, în sensul de lichea.

PS
Mă strădui, pentru dramul de sănătate mintală ce mi-a rămas, să mă implic în observații politice, sociale nici prea mult, nici deloc (mai exact scîrbit, dezamăgit șcl)

Ne paște un spectacol

Cu dl Dan Puric.
Reprezentația se numește „Suflet românesc”.

Mă opresc, în astă zi de toamnă frumoasă, cu ochii pe bucata de hîrtie.
Nu-mi pare că dl Puric are vreun dram din ceea ce poate fi numit suflet omenesc. Prin ultima formulă eu înțelegînd ceva poetic, cu gradul aferent de ideal.
În schimb, faimosul nostru one-man-show este sufletul românesc, în sensul fizic, de tip cu care te lovești toată ziua prin România-reală.
Și aici, propun lectura ochilor personajului, pentru aflarea a cine e și ce dorește de la viață.

Ca să nu fie probleme de parti-pris, pun oricînd la disecție și uitătura subsemnatului.
Nu m-am lăudat vreodată că-s mîndru de ea...
Și io-s român.

PS
Altminteri, șed la masă cu o depresie și ne uităm unul la altul.
Depresia e chestia aia ce apare cînd nu ai prin jur adulație, respectiv nu te descarci (deseori la întîmplare) de agresivitate.
Cum face dl Puric în spectacolele sale.

Am și eu simpatii

Ca tot omul. în ale condeiului și nu numai.
Uneori, mă nimeresc s-am diferențe de păreri cu dumnealor... C-așa e viața, noi nu estem identici.

„Țară liberă. Alegeri libere. Cădere liberă.
La mai jos!”

„În România /.../ nu se întîmplă niciodată ce trebuie.”

Or. Acceptăm cu greu că realitatea e mai tare decît comodele noastre așteptări.
„Eu vreau să fie!”, îl parafrazez de dl Goe.
Cădere liberă doar îmi pare mie (mai exact, stimabilului din care am citat) că este. În practică, e vorba de o bucată din mersul banal al societății românești.

Faptul că intercalezi pe acolo un „Trebuie...!” la fel de interesat (și de leneș), nu schimbă datele problemei.

Sîntem oameni

Teodor Mazilu atrage atenția undeva că doar aparent conștientul nostru e mai breaz decît tenebrosul inconștient personal.
În fapt, *c.* urmează disciplinat țelurile fratelui său cel pitit.

Mi-a fugit mintea la astă constatare citind un textuleț al doamnei Zoe. P., de felul ei istoric.
A tocit sute de tomuri savante, punîndu-și finalmente știința în slujba umorilor:

> *„ Misterele Parisului*
> *Am auzit că, de cînd s-a lăsat seara, cei cinci mari juriști care au fondat dreptul european și derivatele lui – Licurg, Solon, Cicero, Papinian și Iustinian – se plimbă într-o stare de agitație febrilă prin grădina Facultății de Drept din București încercînd în zadar să ghicească sensul ascuns al expresiei "am tras pe nas".*

Pe același blog, preluarea – fără critică – a unei petiții de copil alintat, pe nume Dorli Blaga.

Mi-a picat prost scorul lui Iohannis...

Dar la mijloc lucurile par să fie simple.

Dl Klaus nu a reușit să intereseze – prin mesajele sale – pe cei atrași de Ponta, de PSD[1].

Iar de aici ajungem la vechea alcătuire a lucrurilor, la noi.
O bucată slab instruită, doritoare de asistență, fricoasă de stăpînire.
Iar o alta nițel diferită, între ele existînd un raport de *55-45%* sau *60-40%*.

Îndeobște cîștigă reprezentantul României profunde, adică al categoriei pasămite mai țugulane.
Excepțiile au avut loc atunci cînd candidatul Dreptei a mințit foarte frumos. Din inimă.

La un 1996, la un 2004...

Cînd te gîndești

…că toți combatanții de pe aici ne vom întîlni cîndva sub formă de umbre, pe aleile nocturne ale unui țintirim...
„Mai ții minte, dom'ne, campania din 2004? Da' ce v-a venit, să ne cotonogiți la secția aia de votare din Ciumfăieni?...".
„Eeee..."

Mă amuz

…observînd mesajul nonverbal al dlui autor...:

> *„Oare izbutesc a te prosti, cu cele de mai jos...?"*

La suprafață fiind aste:

> *„Unul dintre românii umiliţi la cozile pentru votare din marile oraşe ale Europei a formulat o petiţie adresată şefilor Comisiei Europene, în care reclamă gravele carenţe organizatorice şi ridică problema validităţii scrutinului, în condiţiile în care mii de români n-au putut vota."*

DACĂ ȘI UNGURII MIORLĂIAU CĂ-S UMILIȚI, nu mai aveau ei un '56...!
Idem cehii, un 1968. Etc.

Altminterim echipa unui cotidian meditativ zîmbește frumos și urmează șablonul desemnat.

[1] Iohannis avea să câştige alegerile, dar afirmația de mai sus rămîne valabilă.

Poza asta

.. îmi aduce aminte de un pasaj din Tudor Mușatescu. Citez din memorie: „Io nu sînt vindicativ, da' jur pe mormîntu mamei mele că vă fac și vă dreg...!”.

N-are nimic cu Ei, doar un trăznet mic...

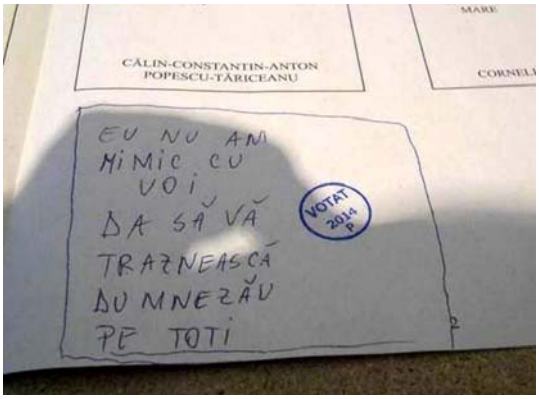

Părere personală

Legată de informația aceasta, a Hotnews:

> /TITLU/ *Seful jandarmilor francezi catre romanii care n-au putut vota: Oricum Romania e o pubela, nu faceti decit sa aduceti probleme*
> /CORP ARTICOL/ *Umilinta majora la care au fost supusi cetateni romani care nu au putut vota la Ambasada din Paris a fost dublata de comportamentul jandarmilor francezi care au venit sa inchida ambasada...”*

EU AM ÎNDOIELI CĂ jandarmul cu pricina a stat să spună așa ceva. Asta e invenție de redacție. Un reprezentant al ordinii publici nu e nebun să inflameze suplimentar niște cetățeni deja cu capsa pusă.

Hai să ne imaginăm scena: vine jandarul, pune o mînă în șold și ne informează că țara noastră e o pubelă. Eventual întreabă apoi: „Băi, voi de acolo, la voi s-a auzit?!”.

Totodată.

Opinam de curând că formula – excesiv uzitată – de 'români' e folosită la greu în media ca urmare a sugestiei (de nerefuzat...) a autorităților.

Am sentimentul însă că – în context – avem de-a face cu o listă ceva mai mare...

De pildă ideea de umilință, de umilire a românilor.

Prea apare la mai multe surse...!

Altminteri, cine vîntură aceste formule-drog își asumă niște riscuri. Din categoria ciobanului cu oile, care chema satul la mișto în ajutor, că-l atacă lupul.

Apropo de formulele-drog

… prin care autoritățile încearcă să mai coaguleze ceva din locuitorii țării...

Cred că vom avea o problemă, cînd imigrația va deveni mai laxă.

A pățit-o el ditai Parisul...

Lămuriți-mă și pe mine

…carele-s mai greu de cap:

> *(„Le mulțumesc tuturor românilor care și-au exercitat acest drept fundamental al democrației și îi chem pe cei ce încă nu au votat, să o facă!...”)*

Herr Iohannis, cel foarte civilizat și *occi*, tușea dacă *ruga / invita* reticenții să vină la vot?

Ce-o fi în mintea lui?

Vezi să nu se urnească, la așa voroave...

Dacă nu s-au deranjat aceia de gura satului, a primarului acestuia – vezi să nu vină la îndemnul charismaticului Iohannis...

APARE ÎNTR-O GAZETĂ (on line?) VRÎNCEANĂ o imagine cu soții Oprișan, la votare.

.

Mai mulți sar la gîtul respective, în principal pentru geanta frumoasei doamne, obiect apreciat a proveni de la faimosul magazin Prada.

Dă-i și ia-i în balon, pe respectivii.

.

Meditez, și o spun:

„Vi se întîmplă să luați din realitate și lucrurile frumoase?”

.

Nu spun că subsemnatul șede toată ziua cu ochii după rozul Vieții. Dar uneori încerc s-o fac...

E păcat de trecerea noastră pe sub Soare, a o irosi doar cu acreli...

Apare într-o gazetă

…o imagine cu soții Oprișan, la votare.

Mai mulți sar la gîtul respective, în principal pentru geanta frumoasei doamne, obiect apreciat a proveni de la faimosul magazin Prada. Dă-i și ia-i în balon, pe respectivii.

Meditez, și o spun: „*Vi se întîmplă să luați din realitate și lucrurile frumoase?”*

Nu spun că subsemnatul șede toată ziua cu ochii după rozul Vieții. Dar uneori încerc s-o fac...

E păcat de trecerea noastră pe sub Soare, a o irosi doar cu acreli...

Mi s-a întîmplat ieri să fac o greșeală.

…Am afirmat aici că un material de gazetă nu provine de la un cititor oarecare, ci e confecționat de un redactor.

La care, m-am trezit contactat de o tînără compatrioată ajunsă din Germania, care mi-a expus, cu maxim bun simț, dovezile că lucrurile nu stau cum spun eu.

Ca atare, mi-am făcut și-mi fac mea culpa – chit că așa ceva e sfîrșitul lumii pentru un vanitos... Am avut, ce-i drept, și circumstanțe atentuante, căci stilul doamnei Magdalena este tare tare apropiat de al gînditorilor de la acel jurnal.

M-a derutat între altele folosirea în articolul buclucaș a ideei de *umilință* (că nu au izbutit să voteze) – termen vehiculat la greu în media, cu precădere în acea gazetă....

Și-am rămas un pic cu... gîndul pe acea vorbă, pe acea atitudine.

Fac din start precizarea că-mi identific prin interior (via psihoterapeut) destule sechele ale unor umiliri. Urmări deloc simple și comode.

Dar, îndeobște, barim la vîrsta asta nu pun prea tare la inimă, că vai ce m-a călcat cutare în picioare!

Asta pentru că, din oarecare fericire, specia ne-a lăsat niște antidoturi pentru momentele cînd vreun seamăn cîștigă disputa, punînd totodată sare pe rana noastră

.

Cred că există două căi importante pentru a nu ni se lăsa cu cap plecat.

Una este să-l aștepți la potecuță. Căci nu se știe niciodată! Iar speranța moare ultima.

În paralel, pentru o bună sănătate interioară se recomandă injuriile și blestemele, fie și nu neapărat în prezența aceluia. Teoretic, este o atitudine nu foarte cavalerească, însă barim evită ulcerul, cearcănele și plînsul pe la gazete că ce ne-a umilit X..

Cred că umilința ni se pogoară deasupra în momentul în care nu replicăm agresorului nici măcar pe calea substitutelor.

O să ziceți că-s eu neam prost, prin așa vorbe.

Dar ia să ne uităm un pic spre nord-est! Dacă ungurii avură un 1989 total de catifea (la Praga, s-au mai cotonogit un pic...), este pentru că la jumătatea deceniului șase dumnealor nu au stat mult la discuții cu opresorii, cînd li s-a ivit ocazia revanșei.

I-au spînzurat urgent, pe niște băieți și fete din echivalentul Securității noastre. OK, s-a lăsat apoi cu o sîngeroasă pacificare sovietică, dar ulterior vecinii noștri au fost tratați altfel.

Din ce văd prin două gazete importante

…am sentimentul că se exagerează un pic cu povestea votării în străinătate.

De acord, fu un fitil al celor care pierdută la mustață două rînduri de alegeri, mai existară niște împiedicări mioritice în cadrul personalului – dar nu fu totuși capătul de lume pe care-l zugrăvesc la greu gazetari și Opoziție.

Nu de alta, dar oi fi deprins și eu – după ceva ani – cît e adevăr în intervenția / zisele cuiva și cît enteres grosier...

Se pun de mitinguri

… antiPonta.

Apropo: e interesantă personificarea conflictului.

Cearta nu e cu PSD.

E cu Ponta...

Revin la o veche opinie a subsemnatului.

Ponta pare să irite două categorii.

A unor tineri, deranjați mai mult sau mai puțin adînc sufletește că nu e prostul ce pare...

Imaginea lui VP naște în inconștientul respectivilor sentimentul că-l pot face / pune sub papuc ușor pe dom' premier de țară, dar apoi pofta este pusă în cui. E ca și cum ai da cuiva cu o prăjitură pe la nas, și atît.

Asupra unei a doua categorii m-am pus a medita azi, la vederea unui cort electoral PSD făcut praf.

Cred că aici agresorii-s mai copți de ani, și-s deranjați de tinerețea și nonșalanța (încă un inconștient păcălit!) 'mucosului'..

PS

În materie de inconștient, fiecare trage cît poate turta...

Mă uitam la sloganul cu unirea, al Ponta/PSD: *Să fim uniți!...* șamd

Către suflet nu pleacă din el ideea unei nații contopite în frăție, ci a unei salvatoare (și iluzorii...) eliminări a agresivității în mediul unde trăim.

Aș fi ultimul om să mă înghesui

…a proclama că la noi e ca la nimenea (în rău, în catastrofic…).
Dar un grad măricel de balamuc există.

Mă uit la acrelile, respectiv încercările frecvente de a duce cu prețul pe celălalt, în luările noastre de poziție.
Bașca ideea, deja pomenită, că hălălalt e întotdeauna dă vină!

De unde ni s-o trage?
I-aș spune infantilism de mahala.
Alint prost, în familia de origine? În țara de origine?

Cu precizarea finală că nici io nu-s perfect. Acum două zile a fugit psihoterapeutul din cabinet, cînd mi-am deșertat sacul.

Se citează la greu din Petre Țuțea

…de pildă într-un articol de azi.

> *„Cu stânga nici cruce nu poți să-ți faci, dar să conduci o țară!”*

Înțeleg că-i un argument lăcrămos foc, dar el, nu are – totuși – vreo treabă cu realitatea.
Totodată, dacă mă uit la istoria postdecembristă, am ieșit destul de șifonați la buzunar din guvernările Dreptei...

După cum.

Pe un bulevard central bucureștean, o altă vorbă țuțiană din categoria *să stea motanul în mustăți* .

Aia cu *Nu mai votați politicieni care nu-și iubesc țara!*...

Cum îi verificăm de boașe patriotice, nu am idee.

Nici dacă un asemenea iubitor – certificat, finalmente – se pricepe la a conduce țara...

PS

Părerea mea.

În materie de panglicari ai condeiului, Țuțea este *Number One* de departe...

PS2

Ca să fii om cu studii, și să caști gura la Țuțea – e clar că ai avut o copilărie nefericită. Probabil, cu un bunic ori părinte la fel de infantil precu *geniul din Boteni*.

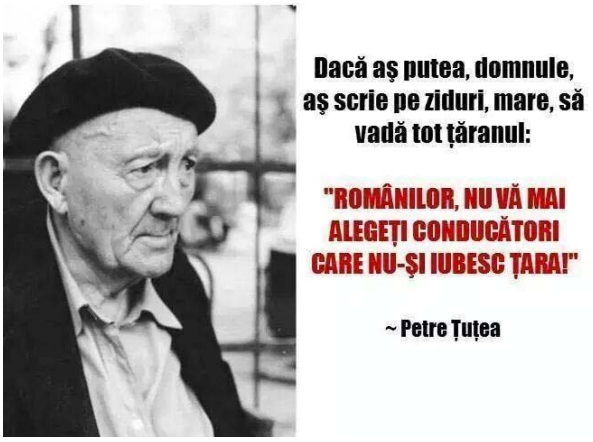

Tot despre Țuțea

Scrie Evenimentul Zilei:

> *„Este îmbrățișat ca un adevărat mentor de Golanii din Piața Universității...”*

Or, nu a avut treabă cu Piața. Știu că Marian Munteanu îl frecventase anterior, dar nu-mi amintesc să fi pomenit ceva.

În mod sigur nu am văzut vreun banner cu zise Țuțea. Ce să mai, nu este între sloganele de acolo... El devine cunoscut abia în urma difuzării la TVR a unui documentar, realizat de Gabriel Liiceanu[1].

Privesc la rîndurile lui Țuțea preluate cu maximă evlavie de Evenimentul Zilei.

Poate nu-i frumos ce zic.

Însă doar proștii cu ștaif lansează afirmații sforăitoare și cu mare siguranță de sine.

[1] Acolo, în film, Emil Cioran îi aplică lui Țuțea complimente de top, însă e de reținut că exilatul nostru a fost amabil cam cu toată lumea – vezi aprecierile exntuziaste la adresa unei lucidități (a lui Jenny Acterian), care nu prea a existat...

În practică, lucrurile-s simple. Oratorul (Dan Puric mai practică stilul!) vine cu afirmații mărețe, pe care le debitează cu maximă încredere. Este ceea ce-i trebuie spectatorului, cititorului dezorientat în viață, aflat în căutarea unui reper solid.

PS
Personal, găsesc asemenea afirmații drept glume nefericite…:
.

„O babă murdară pe picioare, care stă în fața icoanei Maicii Domnului în biserică, față de un laureat al premiului Nobel ateu, baba e om, iar laureatul premiului Nobel e dihor. Iar ca ateu, ăsta moare așa, dihor.”
„Ateii și materialiștii ne deosebesc de animale prin faptul că nu avem coadă.”
„Eu sunt iudeocentric în cultura Europei, căci dacă scoți Biblia din Europa, atunci Shakespeare devine un glumeț tragic. Fără Biblie, europenii, chiar și laureații premiului Nobel, dormeau în crăci. Știința și filozofia greacă sunt foarte folositoare, dar nu sunt mântuitoare. Prima carte mântuitoare și consolatoare pe continent – suverana – e Biblia.”
„Nimic nu poate înlocui creștinismul; nici toată cultura antică precreștină. Eu sunt de părere că apogeul Europei nu e la Atena, ci în Evul Mediu, când Dumnezeu umbla din casă în casă. Eu definesc strălucirea epocilor istorice în functie de geniul religios al epocii, nu îin funcție de isprăvi politice.”
„Iisus Hristos este eternitatea care punctează istoria.”
„Fără să gândesc în stilul darwinismului social, nu pot să rămân indiferent la incapacitatea democrației de a asigura selecțiunea naturală a valorilor. Democrații gândesc corpul social aritmetizat: numără capetele toate și unde e majoritate, hai la putere. Sufragiul turmei! Asta e părerea mea despre democrație.”
„În fața lui Dumnezeu, geniul e văr primar cu idiotul.”
„Nu e om, Kant. N-a reușit să fie om cu toată stabilitatea lui. Iar badea Gheorghe, care se sincronizează cu clopotele de la biserică, e laureat al premiului Nobel pe lânga Kant.”
„Legionarismul era în însești ideile epocii, dar legionarismul nu putea să iasă câștigător deoarece avea la bază o eroare – naționalismul absolut, care este impracticabil. De la excesul de naționalism li s-a tras sfârșitul legionarilor.”
„La comuniști, daca nu ești cu ei – sau nu mai ești cu ei – înseamnă că ești legionar. De ce acest "sindrom legionar" la bolșevici mă întrebați? Fiindca legionarii sunt singurii români care n-au avut în dicționar la litera G cuvântul „glumă” și cand îi prindeau pe comuniști era vai de cozonacul lor. Dar de fapt, nici comuniștii nu știu de glumă; ăsta-i punctul lor comun cu legionarii. ”
„Libertatea omului e partea divină din el.”
„Mă întreba Marin Preda cum era cu macedo-românii și i-am zis: domnule Preda, macedo-românii nu sunt români, sunt super-români, români absoluți. Atât de năpăstuiti și goniți, au instinct național de fiară bătută. Iar eu și dumneata, pe lângă ei, avem forță domestică de rațe. Măcăim. Am stat cu macedo-români în temniță. Îi băteau până îi omorau, dar nu declarau nimic. Au o bărbăție perfectă.”
„E mai mântuitoare o rugăciune într-o biserică din Gaiești decât Platon.”
„Moartea mă determină să fiu esențial. M-a impresionat foarte mult sunetul pământului căzând pe coșciugul lui Nae Ionescu.”
„Fără nemurire și mântuire, libertatea e de neconceput. Omul, dacă nu are în substanța lui ideea nemuririi și mântuirii, nu e liber. Seamănă cu berbecul, cu capra, cu oaia...”

Copil mic

E vorba de mine, pe cînd meditez asupra campaniei *Mergi la vot!*.
A „Gândului”, de pildă, cu o lungă coloană de intervenții în dreapta (ferestrei siteului)...
Și unde, cantității îi este adăugată calitatea. Aceea a manipulării.

De ce spuneam că-s copil mic?
Păi.
Dacă dumneata, Stat, ai nevoie de mers la urne al populației (pardon, al rrromânilor!), păi fă, coane, lucrurile interesante, cît să aibă de ce merge insul acolo!
.
Știu că nu e o treabă ușoară, dar de-aia ești Stat, de-aia ai resurse, plus că e interesul tău.
Bate-ți capul!

Alegeri 2014

> *”MOBILIZARE generală! | Timișorenii și zeci de mii de români IES ÎN STRADĂ să protesteze împotriva lui Ponta, «ca la Revoluție!».*
> *Un protest pus la cale de tinerii din România prinde ”contur” pe Facebook, rețeaua de socializare care a «unit» ieri românii de pretutindeni. Organizatorii propun un protest la nivel național împotriva clasei politice, dar mai ales împotriva candidatului PSD la Președinție, Victor Ponta....”*
> Scl.

Comentariul meu:
Da, da, da, iar la vară cald.
Iar *spiritus rector* al NașulTV – domnul Radu Moraru –, ce om, ce caracter!
Apropo. E naș la botez, ori la Sicilia?[1]

Pomeneam azi de *Școala Țuțea*

… în materie de îmbîrligat asistența.
Tot pe acolo, sosește și Oana Pellea.

> *„Mi-ar fi plăcut să pot inventa o tăcere, nu un cuvânt”*

CE MIȘTO SUNĂ, dar nu are vreo treabă cu realitatea – ci cu împinsul pe spate – în extaz față de emitentul pastilei – al cititorului.
Și dînsei *i-ar fi plăcut*, dar nu a izbutit.
Pe stilul în cauză, și eu *aș vrea* să pot inventa Marea cu Sarea. Da uite că nu se poate...
Fără îndoială însă îmi veți aprecia efortul, Ideea, profunzimea...
Dacă la așa ducere cu prețul pui și o poză de om suferind, efectul e gata.

[1] http://www.nasul.tv/2014/11/04/mobilizare-generala-timisorenii-si-zeci-de-mii-de-romani-ies-in-strada-sa-protesteze-impotriva-lui-ponta-ca-la-revolutie/

Multă lume furioasă la greu

… pe Victor Ponta (mărturisesc că și mie-mi pică altminteri prost… să nu iasă Iohannis).

Dar.

Pe tipii ăstia – indignații – nu i-a învățat nimeni că prin furie și mișto nu rezolvi nimic? Că cele două sînt de fapt semnul neputinței?

Și că-n astă situație Ponta va servi un galop de sănătate?

Mă uit la ochii tipului

…apoi la citat (găzduit de Ziarul Financiar). Concluzia mi-i că nu au vreo treabă împreună!

Apoi, în zisa cea epocală, după ce că avem o vorbă cu ”trebuie...!”, mai *e băgată și la condițional optativ*.

Am sentimentul că asemenea zise din start sînt fără viitor – știe aiasta și emitentul, dar dă fain să pozezi în doritor de binele Umanității...

Au ceva dureri de cap

… unii tipi din Occident, la ideea că iese Ponta președinte al României .
Ceea ce mă face să cred că multe proteste anti Victor Viorel vor fi tare spontane.

Ce chestie...

Cît de tare ne mînă în viață dorința, speranța de a primi aprecieri din partea ălorlalți!
Așa, la prima vedere, ideea mea sună al naibii de blamabil și pot bănui cum e luat un puști cînd o spune amicilor/colegilor...
A dori să fim băgați în seamă... Apreciați, lăudați...

Mda, o nevoie dintre cele elementare – **dar de care nu ai voie nici ție să-ți vorbești, nici ție să-ți semnalizezi**...

O alta de care ne ferim este aceea a inferiorității.
M-am dus ieri la o instituție. În sala de așteptare – chit că nu știu ce naiba căuta între muritori -, un președinte de bancă. M-AU TRECUT TOATE INFERIORITĂȚILE POSIBILE față de acel personaj, pe numele mic Dan și pe care îl știu din gazete. Mă uitam la pantofii lui (făceau probabil cît o leafă de agent pază) și la ai mei... La 'prezența' lui...M-a perpelit, clasa întîi!
Noroc de a fi plecat repede, dînsul *Zeul*.

Scrie cineva...:

„Ne disprețuiesc străinii pentru ca votăm hoți...”

Ce chestie!
Hai să zici a fi teorie faptul că-n caz de dispreț (spre noi) problema nu e la celălalt, ci la noi... Deci nu are rost a mă strîmba revanșard la celălalt...

Interesant este că, în oftica și furia noastră pe agresor, nu apucăm a simți ca lumea acel sentiment. *De a fi disprețuit*.
Cutare mă disprețuiește..
Ia, cum o fi?..

Păi, tare frumos nu e...
Îh.
Dar merită șezut acolo (noi singuri, suportînd ideea), sub fulgere.

După ăst duș rece și solitar, îl aștept pe fratele cu mișțoul și a doua oară. Să vie să-mi susure încă o dată ce găinaț sub soare mă aflu...

După cum zisam aici

… mă aflu un tip vindicativ. Din cauza asta, Satana mi-a trimis deja vorbă c-am loc de calitate asigurat la cazanul 7...

Dar n-o să ne supărăm dintr-atît!..

„Vot plagiat!”

Scrisoarea studenţilor din Londra pentru Guvern şi BEC:

> *„Ne-aţi lăsat plângând de frustrare, umiliţi şi batjocoriţi”*

Eu cred c-ăl de plînge în urma unei jigniri își direcționează prost energia, în detrimentul unei replici cu adevărat dure, eficiente.

Titlul cu pricina nu este ales însă aiurea, ci pentru că se adresează altora ce se dau cu fundul de pămînt, cînd li se ivește vreo pălitură a dragilor semeni. De pildă, un vot falsificat (trec peste faptul că așa ceva e nițel mai greu decît pare din ușa tavernei…).

Pe de altă parte, mă așteptam la mintoșenie mai multă din partea unora care frecventează înalte colegii britanice, precum cele pomenite în suplica respectivilor (King's College London, London Metropolitan University)... Și pe care-i bănuiam un pic influențați de gazde, în sensul de a gîndi de trei ori și a croi o dată.

Apropo de compatrioți

…școliți prin înalturi universitare apusene...
Totul / șlefuirea pare să aibă loc (inevitabil!) pe un palier subțire de la suprafața ființei noastre.
Dacă acea ființă revine în România ori îmbătrînește, 'tătarul' pomenit de Custine (chit că-i vorba la el de o plimbare prin Rusia) iese foarte ușor la suprafață.
Prin agresivitatea specific mioritică, dar și prin eventualul fatalism al poporului nost'.

O să ziceți că ce groaznică fudulie mă animă, afirmînd aceste.
Dar observ foarte multe condeie umblate prin Vest care nu-s obsedate la senectute de identificarea resorturilor Vieții, ci pică în ciorba dîmbovițeană.
Dl Tismăneanu e doar un exemplu.

De la Traian Băsescu ne parvine

…(Facebook precizează că *sponsorizat*) o imagine.
Legendă: ”Sărbătoare în familie”
N-ai cum, la așa idilică poză scoasă taman acum la aer, să nu gîndești la zvonurile de un divorț, inițiat de doamna Maria.

Altminteri, sportul privirii ochilor îmi rămîne la mare cinste.
Ai lui Traian numai de bine pentru celălalt nu vorbesc. Ori de pocăință, în urma eșecurilor.
(Oare cum va sfîrși, cîndva? Cum îi va sta cu mîinile pe piept? E doar curiozitate, nu adversitate... În context, ca orice om de acțiune, dînsul se crede etern.)

În ce-o privește pe doamna Maria, îmi pare o ființă foarte fragilă. Simt în privirea ei însă ceva revoltă, decurgînd inclusiv din sentimentul (e vorba de unul dureros, dacă nu insuportabil) al îmbătrînirii.

PS
Da, aveți dreptate. Ar trebui să-mi privesc mai des și propriii ochi, respectiv să-l imaginez inclusiv pe subsemnatul urcat pe o năsălie...

Politicieni.

Nu am dat cu cataroaie spre ei, cum se practică. Dar nici nu-mi pot scăpa unele particularități ale meseriei...

Mă uitam la un Mihai Răzvan oarecare, cum debitează niște aiureli, din punct de vedere al logicii, al adevărului.

Pînă aici e ok, îi opțiunea fiecăruia, dar automat m-am pus a gîndi ce anume îi mînă în viață.

Da, formula 'sete de putere' este o explicație – însă una doar pe hîrtie.

Cum arată lipsa, golul interior pe care l-ar umple suișul politic cît mai sus?

Pe de altă parte, privesc spre Monica Macovei.

Înțeleg regulile jocului politic, nevoia de slogane pentru grădinițele umane... Dar chiar așa: „Macovei / Mai bună decît ei!”?!

Pe aici, ți-i la doi pași teritoriul dominat de vorba: „Dacă faci pe prostul, riști să rămîi așa...”

Ce-i drept, sperie mai mult Golul..., decît teritoriul în chestiune.

Pricep dificil și cum tinerii din preajma ei nu miros cu cine au de-a face... Subsemnatului, într-un ianuarie oarecare, nu i-a luat mult – învîrtindu-se între membrii vechi a două partide – pentru a sesiza destul de corect cu cine șede în preajmă...

foto: RFI.

Sînt un om

…care nu-și reprimă (așa mă laud...) gîndurile.

Dorințele.

Așa-zisele ciudățenii.

.

Un ceva din adînc îmi susură, precum șarpele primului Seamăn.

„Riscă...!”

”Bravo, coane! Ce ușor ți-e a spune asta! Căci nu tu iei inerentele cucuie ale drumului propus!”
Șarpele, tot șarpe:
„Las-o! Căci oricum n-o să mă pui în capul mesei, dacă prin absurd lucrurile ies bine...”

Energica doamnă Pora

…urmărește în revista „22” meandrele prezentului...
.Bineînțeles că dînsa, în unele situații, nu are treabă cu observația, cu exprimarea echilibrate – ci cu umorile, personale (și dînsa e om...) ori ale cititorului.
Spune, de pildă:

> *„Dacă Băsescu nu va ieși să dea un mesaj clar pro-Iohannis, va fi direct responsabil de alegerea lui Ponta...”*

Săracul Traian, nu va mai dormi noaptea de responsabilitatea pe care i-o aruncă Andreea (previzibil: interesat) în brațe.
Idem:

> *„Nimeni și nimic nu-l va mai putea spăla de acuza de blat...”*

Frumos!
Creezi o realitate convenabilă, apoi îl aduci pe fraieruț acolo și-i spui: „Sperie-te de Ea!”. După ce nefericitul ajunge suficient de speriat, îl îndemni să facă un lucru ce-ți prinde ție tare bine.
Ce-i drept, tata Băsescu nu e ipoteticul fraieruț (îi pot anticipa clasicul hăhăit, la informarea pe care i-i face consilierul de presă...).
Este drept că doamna Pora nu speră s-o ia în serios vulcanicul marinar, ci să dea bine: propriilor ochi, respectiv ai cititorului.

Uneori am sentimentul

…că-mi pute cam mult în jur...
Ceea ce nu-i o treabă înțeleaptă.
Dar.

Te cam ia elitismul cînd vezi, de la inși spălați, asemenea vorbe:

> *„Un copil care merge zi de zi la scoala are 42 de lei un parlamentar care toata ziua doarme are 2000 de euro...”*

Nu-i pup pe frunte pe domnii aleși, dar să spui că altceva nu fac decît dorm... – las-o în pasca mă-sii de treabă!

Ne mai mirăm că o ducem prost.

Sîntem (metafora e a altuia) ca locomotiva aia care nu are treabă cu biela-manivela, ci să purjeze aburul.

Căci presiunea aceea ni-i insuportabilă, deci trebuie țîpată mintenaș...

Aparențele...

Cineva pe aici spune că votează pentru liniște...

Îți dai seama ce gălăgie a avut acela de suportat cîndva (mamă isterică?), de caută cu lumînarea acum liniștea?...

Dacă stai să te gîndești...

... la datul cu părerea pe aici procedăm exact precum ăia în Poiana lui Iocan...

Deci, umanul este la fel, oriunde.

Înțeleg că nu ține cont nici de studii, în explozia-i spre exprimare...

PS

Oare cum îl bîrfeau, la un 1600, pe eroul Mihai, în vreo piață sătească din Ialomița?

Mi-am propus la un moment dat

…să 'fur' ceva din stilul unui clasic romîn.
E vorba de I.L. Caragiale.
La așa mărturisiri, te poți aștepta să primești mișto-cu-roaba de la semeni, dar cred că drumul nu merită abandonat.
Mai ales că, de culegi cinșpe la sută din măiestria lui Caragiale, păi e totuși o treabă!

Bineînțeles că tărășenia asta cu a-ți lua modele e o treabă foarte elastică, azi poți avea unui, iar mîine să îți fie necesar altul.
Cu precizarea că de la cel „abandonat” ai preluat destul, iar în același timp ți-a rămas simpatic. Și, eventual, îl vei reîntîlni mental cu amiciție, ca pe un fost dascăl pensionar, prin parcul cartierului...

Îmi las deseori

(de fapt, e totdeauna...) gîndurile să alerge.
Meditez prin urmare, cum ar fi să fiu șef la „Gîndul”, peste onor colectivul de acolo.
Adică, dacă m-ar lua careva de guler „Auzi, bre! Ia mai lasă vorba comodă și treci la treabă! Pune-te și mata în locul ălora de-i tot freci prin postări...!”.

Nasol moment.
Nici gînd de a putea duce sarcina!

Apropo.
Am visat la un moment dat că stau de vorbă cu Băsescu. Între cele două-trei explicații îmi fu și aceea (a megalomanului clasic) de a ajunge egal cu el. Cu președintele Țării.
O să ziceți: „Ai vrea tu!”.
O să rîdeți, dar nu aș vrea.
.
Așa, în sine, miroase frumos.

Dar mai apuci matale să dai o fugă – cînd îți vine – prin *Ioreu* (adică parcul Titan, pardon: „Alex. I. Cuza”!)?

Nu, nu mai ține și pace... Șezi în palatul ăla antic și la costum... Îh!

Mai poți să zaci, în cursul zilei?

Nuuu (căci nu toată lumea este Ionel Brătianu, să tragă de aghioase la prînz, eventual să lectureze istorie în timpul programului de șef peste țară)...

.

Revenind la povestea cu „Gândul”, partea haioasă este că, Cetepeul avînd și el o vîrstă, e posibil să voiască a se retrage la un moment dat.

S-o luăm de variantă...

Or, în loc, e nevoie de un condei, de o atitudine asemănătoare.

Ale mele-s la fix (dacă nu mai rele!).

.

Dar mica problemă este că eu nu le am cu a conduce / păstori oameni (motivele nu țin de cald...). În cel mai bun caz mi s-a potrivi stilul Mircea Dinescu, c-un editorial pe undeva, iar cu restul să-și bată Cațavencii capul.

.

După toate astea, o să ziceți că neica-nimeni a înnebunit.

Și care e treaba?

Nu am voie să umblu de nebun pîn lume?!

Unde scrie asta?

Radu Borcea, jurnalist

… afirmă:

> *"Aş putea spune că, doctrinar, Tăriceanu nu este nici de dreapta, nici de stânga. Doctrina lui este interesul lui"*

Domnule Borcea, arată-mi și mie unul care nu e dirijat de interesul propriu.

Unul măcar, de prăsilă!

Că nu este, ar fi una.
Apoi, ar pica și rău – vreun așa posedat de binele Țării.
Și știți de ce ar pica prost?
Pentru că, fixat pe cum vede el binele țării, nu ar lua în seamă particularitățile colegilor, ale poporului, respectiv ale țării.

Și e posibil ca la ultima (la Țară) să nu se priceapă, dacă a ajuns să ia în serios frazele sforăitoare de prin cărți.
Foto: Adevărul.

Tot nu pricep

Asta e, limite ale minții...

Ai luat o chiflă.
Și.
În loc așă vezi unde ai greșit.
Și ce e de făcut mai deștept.
Staaai să te plîngi de Tăriceanu, că ce ticălos e.

Așa atitudine e un fel de contract, că vei sta și data viitoare să te scuipe mediul în cap.

Prin gazete

„Corlăţean le cere scuze românilor umiliţi la vot în străinătate...”

.

Ăștia tușesc de formulează `lezați” ori ”afectați”?

Vor ei neapărat „umiliți”?!

La chestia asta aș avea una observație.

Prin fîlfîirea formulei în cauză, realmente intră boborului mai tare în oase acel sentiment înălțător. De umil/umilit/umilitor.

Am puține convingeri în viață, pentru că știu cît de schimbătoare ni-s pozițiile în raport cu Ea. Dar de o chestie mă aflu sigur: nu așa se îndepărtează slăbiciunea – aceea care generează sentimentul umilinței din orice căcat...

Careva:

„Duminica păcurie a diasporei m-a radicalizat. Cu toată scârba!”

.

RECUNOSC.

Sună irezistibil. „Mi-e scîrbăăăă”[1].

Dincolo de toate, cum drege tipul din poză situațiunea?

O drege ioc.

Altminteri

Formula cu scîrba e destul de infantilă. Își închipuie că dă gata pe careva.

Dar vă dați seama aici c-ăl de a pus la cale situația scîrboasă nu mai mai poate de greața noastră!

După cum.

Mă uit la ochii băiatului-autor.

[1] Leit ca într-un banc cu Arghezi, la closetul public!

Să am pardon, dar nu posedă el vreo treabă cu dramatismul presupus al situațiunii descrise!

Pe alde privirea dînsului, după opinia mea, scrie: *Șmecherie*. (În unele cartiere, se pronunță *Zmecherie*, adică șmecherim pînă și șmecheria...)

Pupă-i în bot, și papă-le tot!

Nu înțeleg ceva

… la presupusa iritare electorală a Diasporei...

Dacă sînteți așa bine realizați pe acolo (pe la universități fruntașe britanice, de pildă), nu vi se pare că vă ambalați cam mult pentru situație?

Oare nu vă defulați pentru altele? Mai exact nu tocmai reușite personale pe cît vă lăudați?

În același timp, nu e un pic vina voastră, de a nu fi anticipat măcar în parte beleaua de la secțiile de votare?

Îmi cad ochii, zilele astea

… pe un material unde-i pomenit Tudor Arghezi.

Laudativ. Că e valoare, cultură și toate cele.

Am pus gazeta cu pricina deoparte, urmînd să-mi dau cu părerea cînd mi-o voi mintea (ea e suverană!).

Nu m-am apucat.

Dar acum dau de o zisă electorală a doamnei Florina Cercel.

Și-mi spun că e de cumulat lucrurile...

Valorile...

Iar aici, din start, necesara precizare. Nu știut cît sînt eu invidios, că ce sus e steaua lui cutare Valoare, iar a mea nu, lăsîndu-mă la consecință în bezna micimii.

Dar parcă ceva nu e în regulă nici în subiectul adus atenției...

.

Ia să privim.

Arghezi.

> .
> Trec aici peste faptul că, uman vorbind, nu a fost chiar de pus la rană, de dat exemplu…
> Spun asta în condițiile în care nu eu duc lucrurile spre stadiul gesslerian (ăla din „Wilhelm Tell”): *„Nemaipomenit! Scoateți-vă pălăria în fața Ăstuia, băăă!”.*
>
> Altminteri eu am simpatie pentru amoralul Arghezi. Pot bănui ce șuturi a luat inițial, de a adoptat acea poziție...

.

Bun. Deci el scrie niște poezii nemaipomenite. (Ultima formulă nu-mi aparține mie, căci nu mă pricep.)

Întreb.

Cîți cunosc opera lui Arghezi, cîți pot aprecia în cunoștință de cauză valoarea operei argheziene.
Răspunzînd fără pretenția maximei exactități, probabil vreo 5%. Iar aici cred că-s amabil...

E.
O valoare pentru a douăzecea parte este extinsă și unor mulți-mulți alții, care habar n-au ce-i cu acea tărășenie glorioasă.

De acord, finalmente iese un Ce producînd bine tuturor. *Statului*, care a lansat șmecheria. *Poporului*, pentru că el are nevoie de semizei, iar în paralel de ilizia că este suficient de deștept, cît să fie și protejat de acea Valoare, și la *per tu* cu ea.

Zic și eu.

Lider PSD despre Klaus Iohannis:

> *„Reprezinta interese straine/ Cine o indragi strainii, manca-i-ar inima cainii ”*

Realizez o dată în plus modul nostru de a reacționa.
Furie, iritare. Și mai puțin: „Cum să ne folosim de gestul mitocănesc al ăstuia?”

Acum realizez o chestie!
O spusă precum a pesedistului, țintind inflamarea (fie ea și favorabilă) unui segment electoral, își și lasă o scurtă vreme pe acela cu poarta adîncului deschisă. Iar asta nu o spun de savantlîc,

ci pentru că pe acea ușă pe moment deschisă poți să-ți trimiți și tu argumentele, ai șanse a-i schimba convingerea respectivului.

Dacă alegi o formulă mișto...

În primul să-l faci pe acel ins de rînd a lua parte la disconfortul tău. Pe ideea „Uite, io sufăr de ce a spus ăla... Dumneata, în locul meu, cum și-ar fi...?”

După care poți veni cu argumente lăcrămoase că cît s-au iubit sașii cu românii, că Roth, la 1849, că cutare, mai încoace, că deținătorii premiului Nobel, cum au respectat ei poporul român, care oricum e unul din primele cinci boboare ale lumii...

Șcl, șcl.

Eminescu, și cititorii încîntați ai acestuia...

”Cine o îndrăgi strainii, mânca-i-ar inima câinii...”

Teoretic, poetul poate dori aici pînă poimarți ca realitatea să fie cum vrea el. Adică ăl de face mișmaș cu străinu să plătească pentru asta.

Dacă stai să te gîndești, amploarea iritării – acela să nu repauzeze oricum, ci cu cord deschis – e semn că nici autorul Doinei nu credea în posibilitatea aterizării vreunei pedepse reale pentru trădător.

Intervine însă pe aici teama noastră de blesteme.

Care urări de bine sînt clădite pe vorbe dure, plus inevitabila apariție în viața noastră ori a comunității de mici sau mari catastrofe.

O să spuneți că ce treabă avem noi cu ce-a picat în cartier, la patru ori șaișpe case distanță.

Are, potrivit manualelor destupate. „Cine privește un act de agresiune către un terț, este deja victimă a acelei violențe”.

*

Pe domnul pesedist care citează din Eminescu („Cine o îndrăgi străinii, mânca-i-ar inima câinii”) îl cheamă BACALBAȘA.

Ca atare, nu-i deloc imposibil ca înaintași de-ai dînsului să fi venit pentru turism la noi, prin instituția ienicerilor.

Mă uit la un articol

… sub tutela Deutsche Welle, dar semnătură autohtonă: Petre M. Iancu.

Părerea mea.

Ca articleri, sîntem dominați de umorile, respectiv de interesele proprii. Informarea corectă, cu un noian de fapte reale din care să meditäm noi apoi asupra vieții – păi, lipsește dintre preocupările dîmbovițenilor și someșenilor.

Uite-o vorbă:

„Ce vor face românii? Se vor trezi, îi vor mobiliza pe somnolenţi?”

Or.
România nu au fost adormiți etc.
Pur și simplu interesul dînșilor (le dă voie dl autor să aibă și ei unul?) le-a indicat să acționeze cum au făcut-o.

Cutare din bătătura satului X ori din cartier urban Y nu e atras de procesul electoral. Sau, formulînd un pic diferit, nu vede ce poate pierde dacă nu se obosește pînă la cutia ce primește voturile.
.
PS.
Văd că și băiatul ăsta, teoretic aflat la case mai mari, jonglează cu ideea: „românii”, aici în sens de 100%.
Ai 60 la sută din electorat în hîrjoană cu Stînga, dar din toată situația – dumneata, Petre Iancu – vezi că acel grup e de trezit .
Cred că folosesc aici – în premieră – o expresie tare prezentă în platouri: „Despre ce vorbim?”...

„Ponta nu-i iubeşte pe români...”

Afirmațiile fără nuanță au și ele calibre diferite.
Cea de aici poate merge liniștită înspre fruntea clasamentului.

De fapt lipsa de nuanță e una...
Iar aducerea ca morcov pe sub nasul măgarului a vorbelor mari, alta.

A iubi.
Trec peste faptul că e precum la treaba aia, cu ați iubi țara.
De acolo și pînă la a reuși să faci măcar un fleac util ei, e distanță mare-mare.

Legat de autor, îmi permit niște răutăți (să fiu și io în rîndul lumii!).
Pare să mediteze profund la viitoarea rundă de păcălit celălalt, respectiv la paharul de țuică.

PS
Ăstuia i-au dat blog la „Adevărul” (uite că recunosc ce ticăloșie mă animă, în postările mele...!). Mie nu. Poate mi-au făcut un serviciu.

Pufnesc în rîs și-mi aduc aminte

…de întrebarea cuiva...

> *„Domne, matale ai cumva modele în viață?” („că prea dai cu toți de pământ...”).*

Nenea ăla a trezit leul care dormea. M-am pus și pe folosit modele (altminteri sportul nu mi-ar fi nou...), dar și de meditat asupra subiectului.

În context, de la o vreme am o admirațiune (ponderată!) pentru Silviu Brucan. Răposatul SB, căci dînsul a trăit între 1916 parcă și 2000 și un pic.

Îmi place, că la 73 de ani era suficient de verde pentru a rămîne cu picioarele pe pămînt, într-o vreme cînd noi furăm vraiște cu mintea. După cum, la zece ani după aia putea susține o emisiune săptămînală la ProTV, fără să fie excesiv de penibil. Știu că avea succes de public.

> Aici o să vină Grigore Cartianu să-mi vorbească despre diversiunea sîngeroasă a FSN, căreia Brucan i-a fost cap.
> Grigore, și tu ai dreptate...
> Cu amendamente.
> Dacă vreunuia îi reușește diversiunea în fața matale, păi e greu cu nota-ți de trecere la capitolul deșteptăciune...
> După cum. Și ca exercițiu de imaginație. Sigur acele momente fără Autoritate (de dragul căreia eu nu mor, să fim înțeleși!), lăsate să curgă, nu s-ar fi soldat ȘI MAI PROST, pentru draga noastră țară? OARE AU RIDICAT VREODATĂ SUBIECTUL, pe la televiziunile cu grijă de Revoluție?

Totodat’. Oare compatrioții mei se înghesuie în a-și confecționa modele?
E vorba de modele de urmat, nu de icoane și mituri...

Întrebare mică

..pentru un personaj de poveste.
E vorba de Media românească.

Consideră dumneai că a îndreptat lucrurile în țara asta, de 25 de ani?
Rog nu-mi dați pe la nas cu formula magică, aceea de cîinele de caraulă al Democrației...
Pînă vine răspunsul, la Crăciunul cailor, răspunsul meu este că un umăr solid a pus măcar la infantilismul autohtonilor.
Al românilor, pentru a fi modern în exprimare.

Ramura *VreauPre;edinte!* a ”Gândului”

…este turată la maximum pe *tragere* (căci nu se poate vorbi de a-tragere...) la vot.
Tot felul de inși aruncă nada. Careva aflat peste grani’[întreabă cîte ore am pierdut noi la coadă, pentru vot. Căci el a fost ușurat de cinci ore, acolo. Și dă-i, că trebuie să mergem neapărat...
Alții, lăcrimează (la un loc cu reproș, pentru noi) că decid alții pentru noi, că viitorul copiilor noștri bla-bla-bla.

Am impresia că e frică mare, undeva, a unor instituții că se pot trezi cu o categorie amplă de supuși care (într-un fel fie și indirect) nu le recunosc.
Eventual le recunosc doar ca opresori.

Probabil aici e cheia (acționînd pe acel bizar, dar de neevitat tărîm al inconștientului).
A merge la vot e un mod de a legitima ocupantul nedeclarat, numit Stat.
Altminteri, fie și cu tone de putere în brațe, *este doar un opresor*.

Pe același cîmp, „Adevărul” pune la greu tunurile pe Ponta. O duduie găsește nu mai puțin de 60 de motive pentru a nu vota cu acesta.
(Ca de obicei, vorba lui Pleșu, tot felul de neisprăviți se aferează de imperfecțiunea altora...)

Multă lume își laudă

… *like*-urile ori vizitările contabilizate de-ale dumnealor producții Fb.
(de pildă articolul duduii cu 60 de motive antiPonta a strîns 23440 like-uri, în cap).

Mda… Un superficial, laudă entuziasme mai mult decît superficiale, unor altor superficiali...

Viața e plină de surprize.

Dai de cîte un om ce pare mai destupat (între altele e iubitor de coclauri montani frumoși), dar te trezești de la el cu un fel de felicitare – cu poza biblică aferentă -, cum că Sfinții Mihai și Gavril să te aibă în pază...

Apropo de chipuri biblice.

Mă uitam la o poze dintre cele înălțătoare, cum că Maica Domnului să te protejeze...
Și mă uit la sfîntul personaj.
De toate are, numai forță nu. Am îndoieli că te va putea servi, cu adevărat, în vreo problemă serioasă.

Dacă stau să mă gîndesc, nici fiu-său nu e un monument de vitalitate.
La bani mărunți nici nu se putea altfel.
E chiar logic.
Ca să rezoneze cu tine ceva, trebuie să-ți semene.

Iar în paralel, acea religie să ducă la o poziționare supusă social a omului.
Cînd te gîndești că Eminescu era mult mai dur cu mine asupra fenomenului, în ”Împărat și proletar”...

.

PS

M-am nimerit pe la bisericuța Patriarhiei.

La intrare, un perete arată pe-o jumătate a sa cum îi Iadul.

Glume bune, sînt convins că altfel ne vor chinui, pe noi, păcătoșii...

Interesant aici că, dacă îi tragi de mînecă („Nu vi se pare totuși cam glumeață, fresca?”), apari matale de neserios, de băgător al beților, spre roți.

În paralel, bravul popor căruia cică îi aparțin nu-și pune probleme d-astea.

„Lasă, domne...!”

Pe undeva

…fostul președinte Emil Constantinescu se bagă la fix precum musca în fundul curții...

Mai exact, vorbește de bine unul dintre candidați.

Nu contează că taman p'ăla care deține puterea.

Ce chestie!

Cît de ușor sîntem mituibili...

Mai ales la ăi precum Emil C. (dar mă trec și eu un categorie), un ban dat pe la nas și-un coș de vorbe frumoase ne termină. Ne facem apoi frate și cu dracul.

*

Am văzut-o acum două zile pe la magazinul Unirea pe Ana B., cea care l-a propus pe Emil în 1992.

Una la mînă, la vederea acelei luptătoare, m-am gîndit iute să fiu atent că voi ajunge și eu cîndva la 72 de ani. Deci, atenție. Din fericire, una că-s atent la pericolele de a umbla cam zălud, apoi am ales instinctiv numai amici care se produceau onorabil ochiului (ba și spiritului, destui!), după 80 de ani...

Apoi.

Meditez la o chestie.

Nu l-a ales grozav – atunci în deceniul zece – pe Emil, căci acesta i-a cam dat cu flit ulterior (poate și cerințele *Passionariei* noastre se aflau excesive...).

În context, Coposu nu l-a prins pe Emil președinte, dar am sentimentul că la sugestiile acestuia universitarul ar fi aplecat ceva mai iute urechea.

După cum, mai degrabă ar fi tratat-o cu respect pe Ana B. un așa-zis adversar – mă refer la Nicolae Manolescu – dacă ar fi ajuns la Cotroceni... Politețe și nu numai.

Tot eu.

Și în continuarea precedentului post.

Materialele mele sînt uneori mai lunguțe și pentru că subsemnatul vizează să alcătuiască din ele un volum. De fapt mai multe.

Vederea, recentă, a ceea ce a pus pe hîrtie (spre miezul secolului trecut) un Ioan Hudiță m-a încurajat în acea direcție.

Ca fapt divers (și deloc modest), am o părere bună despre scrisele-mi, mai ales că mi-am făcut o părere ce ar putea fi interesant peste 50 ori o sută de ani.

Mă întorc la ușurința cu care putem fi cumpărați.

Nimeresc ieri o emisiune, pare-se moderată de Florin Iaru.

Ultimul e tipul ăla etern tînăr care își dă cu părerea în multe, atacînd totodată (altinteri cu un șarm aparte) multe prin jur.

Am fost suprins (mea culpa!) să-l văd că nu doar contestă, dar și pică în extaz la aducerea sub reflectoarele emisiunii a poveștii de dragoste ce ar fi existat între George Enescu și Maruca Cantacuzino (pe vremea aceea, se știa de cacofonie?).

Să vii de la Cațavencu, unde-s toate date de pereți, să fii din trecutul tău personal cel iconoclast, și să oftezi la romanțul de amor în chestiune...

Ce am eu cu povestea minunată a celor doi?

Păi, una la mînă, eu din principiu nu cred în povești de dragoste – iar aici ne putem așterne la argumente pro și contra.

Apoi, e foarte discutabilă relația frumoasă dintre aceia, cîtă vreme Maruca era disponibilă inclusiv pentru Nae Ionescu.

Altminteri, îl pot înțelege pe Iaru.

Deseori sîntem gică-contriști (și imaturi pe măsură) pentru că prelungim genul de viață de acasă – e vorba de aceea a copilăriei.

Dar ne pică bine liniștea unui spațiu conformist, unde o mînă spală pe alta și amîndouă fundul.

Povești de dragoste și alte alea.

Vorbeam de amorul atribuit Marucăi Cantacuzino și lui George Enescu.

Un admirator al acestora redă – la emisiunea cu Florin Iaru de care vorbeam – niște scrise ale Marucăi, despre momentul cînd îl zărește prima din apropiere pe muzician.

N-am citatul exact, dar credeți-mă că nu aveau vreo treabă cu realitatea... Între altele, face trimitere la destin.

Pardon, la Destin, cu majusculă.

Tare îmi place vorba asta!

O simpatizez, pentru faptul că izbutește – chit că-i goală, goală – să țină aproape un templu în cîrcă.

Ce e aia destin, fie și în sensul ăsta gargaristic?

Păi e aranjamentul ăla stelar, divin ce trimite un ins pe nu știu ce palier.

În cazul lui Enescu, hai să dăm un ochi, din acel unghi... Păi să vezi ce mînă din Înalturi (nici astea oricum, ci la pătrat...) l-a dirijat din Livenii Moldovei pe crestele profesionalismului.

Dați-mi voie să nu cad lat la viața lui Enescu.

La bani mărunți, incontinența l-o fi caracterizat și pe el, cînd fu să se ducă. Și pot paria că nu a murit foarte fericit – aici, de fapt, nici un admirator nu îndrăznește să vorbească de vreo apoteoză.

Din toată povestea iese cîștigată acel Moloh, care este Alcătuirea societății omenești.

Ea are bafta să fie aproape nemuritoare, mai exact o duce fără pauză de la Adam încoace, fără a avea totuși contract cu eternitatea.

Ca să viețuiască ok, dumneaei are nevoie de plimbat un pic cu vorba soldățeii de plumb cei muritori. E vorba de indivizi în carne și oase.

Credincioșii.

Adică, religioșii.
Un dialog despre dînșii:

„Nu-i nimic rău ca un amic al nostru să îți ureze a fi protejat de sfinții arhangheli Mihail și Gavril.”
„Ba e. Cu un așa om nu poți discuta lucruri serioase.”
„Nu cred! Totusi depinde de om...”
„ Îmi plac oamenii inteligenți. Aceia nu au tabuuri. Am îndoieli că un ins urând cele de Mihai și Gavril va avea disponibilitate pentru o curiozitate din domeniul religios...
În paralel, acel tip a înmînat frîiele existenței lui undeva, Sus. Ori eu sînt interesat a discuta cum naiba să facem pe cont propriu, cu viața asta.
Am de gestionat o vîrstă a treia.
Și ca să nu umblu precum un om cu un sac în cap, trebuie să accept realitatea. Iar pe urmă să văd ce mă-sa e de făcut pe acolo, prin negurile ei.
Or.
Un tip care-și pune toate problemele în mîniile sfinților și compania, nu are ce idei să-mi dea, în materie de rezolvări existențiale. El a pus totul în brațele credinței și așteaptă, bănui, să se ocupe Aceea de relele vieții.

Zic și eu.

Parcă oleacă de soluție spre a urni lucrurile este *a nu vota*.

Bineînțeles că totul ține de poveste, -s primul a o admite.
Nu o să ne schimbăm noi...
(Prin urmare, nici nu mă înfoi, lansînd blesteme pentru imperfecți...)

A nu vota, privind lucrurile prin cheia nevoie de legitimizare a Statului, e un mod de-al obliga să clădească o infrastructură mai bună a relației sale cu cetățeanul.
Ce și cum – păi în linii mari îl privește, pentru că fondurile și inteligențele nu-s depozitate la mine pe balcon, ci la El.

La încheierea acestui calup cu bazaconii, simt nevoia să repet.
Eu știu că asta nu se poate.
Dar tot e bine a cunoaște unghiul pomenit mai sus...

O vorbă taaare frumoasă…

„„Ne-am săturat să tot fugim din țară...!”

Întrebarea mea e ticăloasă.
Cîtă rezolvare problemei aduce iritarea, nemaipututul cu pricina?
Niciuna.
Cu atît mai puțin cînd ne manifestăm astfel.

Cînd un careva se exprimă cum e citat mai sus, vina e la altul.
Deci s-a terminat cu putința vreunei optimizări.

Mă uit la tineri

… cei aflați la școlit prin Vest: Sorbona, Royal College șamd.
Și care-s iritați grozav de cum a decurs votarea la întîiul tur..

Păi. Și dincolo de povești frumoase.
Limbaj de lemn din greu la dînșii.
Cică-s citiți, destupați, dar nu au un limbaj al lor. Ce să mai spun de sănătoasa naturalețe...
În paralel, jonglează cu coriolan-drăgănismele clasa întîi. „E dreptu meu constituțional...”.

Dacă nu vorbești din inimă, nu-l vei convinge pe celălalt.
Poate doar vei speria pe un alt închinător în exces la manuale. Sau gazete cică fine și gînditoare.

Știți ce mă miră

…în zisele astea ale lui Mircea Cărtărescu?
Păi faptul că nu doar textul e inflamat, dar și tonul.
Or, poți să lansezi îndemnul electoral cu pricina și echilibrat.
Chit că ne paște ”dictatura mafiei lui Ponta” – am citat din serena doamnă Macovei.

Tonul îți vorbește despre modul în care acel om gestionează curentele vieții sale.
Cînd și le gestionează prost, iar asta transpare inevitabil în ton, am impresia că nu mai e în măsură să dea sfaturi altora...
Cu atît mai puțin despre mersul țării.

Ha!.
Cînd stai să te gîndești, startul multor revoluționarisme de acest gen e dat de tipi care – în paralel – execută exerciții în fața oglinzii, pentru visatul post de ministru ori prefect...
Apropo.
Pe doamna Andreea Paul, din PNL, o mînă în luptă dragostea dezinteresată de Țară, nu?

Aflu, de undeva:

> *„Iohannis, atac extrem de dur la adresa lui Victor Ponta”*

Interesant.
În mediul acela, esențial pare să fie a te găsi dur...
Oare nu era însă mai util un atac... deștept?
Nu era.
Pentru că multă lume nu ar fi rezonat cu el.

Am să mor un nesociabil

Sociabilitatea înseamnă să folosești anumite vorbe, anumite gesturi doar pentru că așa se face între semeni...

Nu îți pui problema dacă e corect, cu scaun la cap, viabil.
De pildă formula cea clasică, atunci cînd pleacă cineva dintre noi. De tot.
”Dumnezeu să-l ierte!”.
.
Asta e.

Spune ziarul „Adevărul”:

> *„Peste 2.000 de oameni la protestul anti-Ponta din Cluj: «DePontificaţi România!» «Studenţii studiază, Ponta copiază!»*

Mi se pare neserios...
Democrația spune că mersul unei societăți e decis prin vot.
Peste vreo zece zile afli verdictul urnelor.
.
Altminteri, or studia respectivii, dar se pare că nu îndeajuns. Nu au învățat că dorințele proprii nu au contract cu nimeni a deveni realitate, doar pentru că vrem noi așa ceva...
Uite-acum o să se pornească fluviu al depontificării României!

Există și un mic risc pe acolo.
În sensul să iasă mai rău, pentru tabăra antipontiștilor.
Niște băieți deștepți și liberali au tulburat apele cîndva, inclusiv printr-un clip cu „Alungați lupii!”.
Reacția majorității electoratului, spun specialiștii, a fost inversă celei 'anvizajate' de inițiatori.

Mă uit cu multă mirare

…la acțiunea antiPonta!
Ca să mă exprim precum un ilustru moralist, ipochimenul nu-mi trezește entuziasme.
DAR NU AGREEZ DELOC cum se produc „ai mei”.
De pildă – între mulți alții – Grupul pentru Dialog Social.

> *„Apelul intelectualilor pentru nehotărâţi: “Gândiţi-vă la NENOROCIREA care vine peste ţară! /.../ Stând acasă, veți vota un impostor periculos.”*

Andrei Pleșu o ține asemănător, într-un recent editorial.
Nu vă supărați... Ponta nu o fi ușă de biserică. Dar nici pe la dumneavoastră lucrurile nu sînt (deloc) în regulă.
Este un sentiment foarte tîmpit... Cînd dușmanul e neam prost, cît de cît respiri. Dar cînd îi vezi pe-ăi cu flamuri despre dreptate că-s cu picioarele prin același gen de străchini, te ia la lingurică...
Chit că am tot promis a vota cu Iohannis, cred mai bine este a mă retrage, ca simplu (dar atent) privitor.

Urîtă boală.

Mă refer la scenarită.
Cel afectat fiind subsemnatul.

Deci, niște iritări la secțiile de votare din străinătate.
După aceea, demarează proteste, întîi supărații de afară (justificat poate, dar infimi numeric, la scară națională).
Apoi prin interior.

Văd acum mobilizări serioase – de mitinguri – pentru 14 noiembrie.
Cînd animatorii ideii indică și ținta: „Ne luăm țara înapoi!”.

Mă aflu aici precum un Mircea Dinescu, la 1990. El nu s-a raliat așa-numitului fenomen Piața Universității (unde mă recunosc a fi răgușit și eu).
Reticența i s-a tras de la oamenii din Piață (din unghiul lui, era poate justificat...), nu neapărat de la direcția mișcării.

Bineînțeles că am toate șansele să fiu subiectiv aici, mai exact favorabil mie în aprecieri.
Dar din start spun că lucrurile diferă, față de atunci. Atunci era o mare groază de a reveni la comunism, în condițiile în care – de pildă – Uniunea sovietică era vie și alături. Acum, nu văd unde e drama, chit că vreo Monica Macovei țipă despre catastrofa unei Românii pe mîinile ”mafiei lui Victor Ponta”.

Mie unuia nu-mi plac nici mijoacele din noiembrie 2014. Cei care se agită nu mi se par cu nimic mai onești decît vituperații, stropșiții adversari. Și poate să zică orice vreun intelectual cu pretenții, eu frate cu dracul mai mic nu mă fac! Îmi pot da bună ziua pe stradă cu dînsul, însă de frățietate și bruderschaft nu va fi cazul!

Dincolo de astea, stau și îmi imaginez cum va fi decurs manevra între șmecherii cei mari... Cum vor fi socotit ei: „*Tu iei legătura cu... Matale țipi la... Amicul nostru de colo face asta și asta... Pastilele de vehiculat vor fi... Iar bani vom căpăta de la vechile noastre cunoștințe...”*
Paradoxal, nu-mi pare o mînă prea serioasă a Vestului, căci, totuși, zavera prea este hăis și cea. Poate un eșalon doi al autohtonilor ce pierd posturi, probabil și vise de mărire – pe termen mediu cel puțin.

În rest, om trăi și om vedea.
La bani mărunți, precarul echilibru al existenței personale nu șade în teama de mafia cuiva.

APROPO DE TOATE MĂSCĂRILE
...ce pleacă în direcția lui Ponta.
Și între noi fie vorba.
Coeficientul (fie și discret) de invidie pe poziția aceluia care o fi?

În spatele acțiunilor noastre de frondă...

... se află cel mai ades iritarea de a nu fi apreciați social/uman ce cît ne-am dori...
Asta. pe eternul fondul intantil al lui „Io merit mai mult!”...

„Este inacceptabil așa ceva! ”

Frumos (dar ineficient) mod de a ne ambala inadaptarea la Chestia asta numită realitate...

Foarte interesantă, cred

… zisa cuiva despre fostul președinte Emil Constantinescu:

„L-a violat sistemul și apoi s-a însurat cu el, ca la violatori!...”

Altminteri, totul posedă o explicație...
Totodată.
Emil C. este alesul Anei Blandiana și al lui Corneliu Coposu.
Poate pentru că-l socoteau manipulabil, dar mai ales pentru că le era apropiat întru funcționarea cam (alt epitet nu găsesc!) zgubilitică. Un tip realmente echilibrat (și implicit pe picioarele lui) le-ar fi stat în gît. În cazul unuia apropiat ca fire, Blandiana și Coposu credeau instinctiv că-i posedă și 'cheița', – aceea cu care se întorc jucăriile. Pe altul (de pildă, N. Manolescu de la PAC), nu ar fi știut că 'să-l ia'.

ZIC ȘI EU, cele de mai sus...
Apropierile de oarece adevăr seamănă cu activitatea minieră... Poți scoate și steril. Iar totul depinde apoi de șlefuirea a ce rămîne...

La cîte aiureli și atacuri la persoană

… am lansat aici, veți mai suporta probabil una...
Simona Halep și despărțirea de antrenor.
Nu am dat atenție subiectului.
Pînă mi-au căzut ochii pe o poză.

Așa îmi pare mie, după astă navetă de bere dată gata.
Fata e supărată pe respectivul pentru că nu a ajutat-o îndeajuns pentru a ieși de pe orbita părinților.

Ca un făcut!
La cîteva minute după ce-am zis despre Simona Halep și antrenor, citesc o declarație că e interesată de a-și întemeia o familie.
Ghici cine din preajmă ar vrea ca fata să joace neostenit pînă la 35 de ani?
Nu e vorba de antrenor.
Ghici cine căpătase pe spinarea altuia un scop, un laur în viață?
.
Nota bene.
Cînd spune de 28-30 ani pentru retragere, Simona face o medie între dorința ei și a opresorului.
Totodată.
Observați că cele două gesturi – nemulțumirea de antrenor și anunț intenție familie – se succed la mică distanță...

Dau peste astă vorbă

… atribuită lui Carl Gustav Jung.
Psiholog german plecat din școala Freud.

> Din start, nu bag mîna în foc asupra veridicității extrasului, că i-ar aparține unui ins care știa totuși cum e cu dedesubturile noastre...

Citatele suferă pe de o parte la capitolul... obraz. Nu te-apuci să reproșezi cuiva (căci asta ascunde!) că nu a izbutit să ajungă la un borcan cu miere oarecare...

Priviți și dumneavoastră.. În cel mai bun e ca și cum ai vorbi unui însetat în deșert despre cît de bună e apa ta din bidon.

Apoi, eu am îndoieli asupra prieteniei cu pricina... Sînt prea multe animalice la mijloc, în sufletul nostru. Și care-s de ajuns să ne preia hățurile o clipă, pentru ca vorba cea mare să se ducă de-a dura....

O să spuneți că stric eu, aici, corola cu minuni a lumii... Căci așa e sub soarele ăsta, iei bobîrnace dacă preferi realitatea iluziilor...

> Iluziile fiind chestia aia care pînă la urmă tot îți ies pe ochi... „Da, domne, dar lasă-ne să trăim clipa!”

Joaca asta foarte frecventă...

... (din ultima vreme) cu vorba *'românii'*...

E ca și cum dai o cutie de medicamente unui nepriceput, la căpătîiul unui bolnav și fără rețeta fericită. E foarte posibil să le administreze prost, o vreme fiind însă foarte încîntat că ce de-a buline are el și că așa ceva vindecă neapărat omul...

Am să mor porc

.. singur și probabil cu capul spart.

Dl Hostiuc, ce vine deseori cu voce mare în privința aiurelilor altora, ne trimite aici un înduioșător material:

> *„La ce vârstă suntem cei mai fericiţi?*
> *La 58 de ani oamenii sunt cei mai fericiţi în viaţă, contrar ipotezelor conform cărora pe măsură ce îmbătrânim starea de spirit se înrăutăţeşte, scrie Huffington Post, pe baza unui studiu realizat pe un eşantion de 2.000 de persoane. ...”*

.

Articolașul e un picuț mai lung, reproduc restul la PS.

Îmi aduce aminte de o secvență a unui film-obsesie-metaforă pentru mine, „Matrix”. Unde, de fapt, omul e conectat la un ceva furtune și îi sînt servite toate cele necesare (după care e dat la gunoi, mai exact reciclat).

Spun asta privind ale-altuia (acceptați licența!) ce-i sînt servite în articolaș, respectiv faptul că el nu apucă să-și facă o părere proprie.

Iar cînd își face, pe la *n* ani, Viața l-a luat într-atît de pe neașteptate, încît nu-i mai arde nici de comentat, nici de gustat adevăratele din jur...

PS
Restul materialului:

> *„ La vârsta de 35 de ani oamenii sunt cel mai puţin fericiţi, fiind stresaţi atât de atribuţiile de serviciu, cât şi de cele de părinţi, familie şi carieră.*
> *Majoritatea respondenţilor au spus că la 58 de ani au reuşit să îmbine cu succes balanţa viaţă personală-serviciu. De asemenea, un alt factor care contribuie este depăşirea problemelor semnificative din viaţă, specifice tinereţii, precum creşterea copiilor, carieră sau timp liber..."*

PS2
Acum văd ultimul paragraf.
Scris de șmecheri și pentru bebeluși matrixieni...
Ce simplu se echilibrează acolo balanța!!

Vai, ce-mi place!

Păcat c-am îmbătrînit, nu mai am chiteala de altădată pentru cercetări de durată!
Dar pot sesiza cu destulă acuitate îmbrobodelile..

E un curent care scoate la aer tot felul de figuri serafice, care imediat purced a trece pe hîrtie/computer niște texte de mai mare dragul!

Fata de alături, dulcea Veronică, nu doar că nu mai poate în Canada de grija Țării (a noastră!), dar își aduce taman acum aminte de-o zisă a premierului Ponta din vară.
Noi fiind în noiembrie!
Iar problema ridicată de copilă fiind una cu care dînsa cam nu are de-a face colo-șa, departe...:

> *„O tânără româncă stabilită cu familia în Canada i-a adresat o scrisoare deschisă lui Victor Ponta, în care critică în termeni duri afirmaţia din august a premierului, conform căreia "românii sunt cei mai mari duşmani ai românilor în străinătate".*

Mă ia un pic groaza la bănuiala (cam fondată) despre densitatea acestor tipuri umane în juru-mi. Pe urmă îmi trece. Și mă apuc de prostul sport al investigării a ce șade în dosul chipurilor frumoase și la-locul-lor.

Doamne!

Aj vrea să fiu într-un platou TV unde careva debitează lucruri precum cele citate!

Dulcea Veronică.

> *”Vă scriu ca să vă povestesc cum îmi denigrez eu ţara, atât eu, cât şi ceilalţi români pe care îi cunosc. Voi începe prin a vă spune că toţi muncim pe ruptelea şi toţi străinii ştiu că suntem `hard working people`. Cu banii câştigaţi aici ne ajutăm părinţii şi venim să ne facem vacanţele ACASĂ, pentru că ne este dor. Ştiţi ce mai facem noi? Ridicăm biserici româneşti şi organizăm şcoli româneşti, deschidem magazine româneşti şi restaurante româneşti, pentru că iubim tradiţiile, limba şi bucătăria românească. Mergem cu colindatul, vopsim ouă, facem cozonaci şi sarmale, ducem mai departe tradiţiile româneşti aici, departe de ţară (...)”,*

Așa polilogheşte tânăra pe nume Veronica, în postarea de pe blogul său.

Întrucît ei sînt măgăruți, voi fi și eu.

Chestia cu tradițiile, la care pică atîta lume bouche bee / gură căscată, reprezintă de fapt neputință – fie și a unei societăți – de adaptare la schimbările vieții.

Componenții unei comunități, dar mai ales *Vietatea* din urmă nu se simt bine la ideea că-s – temporal – o frunză în vînt, lipsită de rădăcini. Dumnealor nu au nici elasticitatea, nici inteligența pentru a ”clădi” pe așa ceva.

Adicătele pe realitate.

.

În context, văd zilele astea un afiș al unui Grigore Leșe.

Și pe post de *catch-eye*, ca text, puune trei chestii, între care „Tradiție.”.

Mare frică trebuie să ne fie de-ăle nesigure, fixate cît de cît prin idea de tradiție!

Eu am altă metodă.

Ce e dureros și de speriat se acceptă și se suportă.

Psihanaliza, sireaca!

Apropo de tradiții

… patriotism și alte alea.

Un material al Marinei Almășan, tare instructiv asupra dedesubturilor / alcătuirilor fenomenului.

.

Marina a fost crescută într-un anumit cult... (nu spun de vreunul religios!).

Acela al României profunde, cu patriotism, tradiții, religie curată șamd.

Că-i lezată de cei care nu iau în serios tărășenia ar fi una. Bănui că atitudinea ei are la bază convingerea că adevărul e întotdeauna la noi, și nu la alții.

Dar o scapă gura și cum e clădit acest fenomen, în zona sa barim, al patriotismului. De fapt, pot bănui că acea Chestie, patriotismul, nici nu poate viețui în alt mediu decît unul mistificator.

Ia uite ce zice ea, căscînd gura la iubirea-de-țară a norvegienilor.

> *„ Norvegienii, de la mic la mare, cred cu tărie că ţara lor e cea mai bună, cea mai frumoasă şi cea mai generoasă. Nu vei vedea niciodată un norvegian care să-şi vorbească de rău ţara. NICIODATĂ, subliniez! Nici la colţ de stradă, nici în ziare, nici la televizor şi cu atât mai puţin în faţa străinilor."*

.

Dacă mintea mea cea proastă funcționează corect aici, sentimentul cel măreț pornește din ideea de copil mic (și tîmpit?) că țara mea e 'a mai brează, asta în condițiile în care nu am apucat să văd altele.

Și chiar dacă vedeam alte meridiane, nu schimbam mare lucru.

Căci porunca – cea cu rădăcini tribale – e mai tare. Ne facem ghem, noi și ai noștri!

De acolo, *nașpelile* (de la naspa) vin rîu. Vin... fiord.

Nu se vorbește de rău. Deci acel rău (era și normal!) există, dar nu se vorbește de el.

E sub preș.

O altă chestie de a ascunde precum pisica este de a nu vorbi ÎN FAȚA STRĂINILOR.

Și ajungem iar la inteligență...

DE PARCĂ STRĂINUL E ATÎT DE TÎMPIT, încît să-și facă părere despre Norvegia în baza a ce-i scapă gura pe aceia!

Șamd.

.

Cu precizarea că acea atitudine nu a fost sădită la școală. Pur și simplu acelea erau relațiile în familia Marinei!! Nu se vorbește de răul din casă, cu atît mai puțin nu se recunoaște altora șamd.

II

Vorbele mari ale Almășancăi din articol sînt irezistible. Pentru alții, nu și pentru mine.

Atît datorită celor pomenite și analizate mai sus, cît și al fatului că dumneaei nu le are cu a accepta realitatea. Și implicit inteligența nu o acceptă.

DACĂ ȚARA TA DRAGĂ NU E CA ALTA, nu o vei schimba în veci reproșîndu-i că nu e precum Norvegia ori mai știu eu cine...

Dl Ciocăzanu de la „Adevărul”

… și nu numai.

Venim pe lume cu un anumit bagaj genetic. Este acela al omului trăitor pînă de curînd în pădure, în junglă.
La o adică, ultima – jungla – nu a dispărut și nu va dispărea...

Copilul vine într-o familie.
Care nu acceptă să fie un mic animal.
Are nevoie de un băiețel cuminte. Care să nu deranjeze sub acel acoperiș, iar în paralel să nu genereze conflicte cu vecinii.
Totodată, ideea de bază a acelei familii este că se face mai bine carieră dacă ești băiat neagresiv.

Toate frumoase pînă aici.
Tînărul nostru ajunge mare. Și-i primit la o gazetă.
Unde are de executat sarcini.
Articole utile pentru cititorul-țintă, dar și pentru nevoia-de-profit a firmei care-l păstorește.

Pubicul-țintă, de care pomeneam, are un anumit stil de satisfăcut. Anumite nevoie interioare, ca să mă exprim în limbajul inevitabilei psihologii.
Între ele: că el, cetitorul X, e mai cu moț, respectiv că realitatea e insuportabilă doar în acel moment, doar în prezent.
Șamd.
.
La care dl Ciocăzanu purcede la scris.
Și așterne gogoși.

> *” Vă mai aduceţi aminte, cei care păstraţi vie încă memoria Revoluţie, versurile cântate de Vali Sterian? **„Doamne, vino Doamne, să vezi ce-a mai rămas din noi…”.** Câtă suferinţă în vocile celor care plângeau în anii 90 furtul Revoluţiei anticomuniste! Valeriu Sterian, Cristian Paţurcă şi toţi acei „golani” frumoşi pe care i-am ascultat plângând în Piaţa Universităţii – în timp ce Ion Iliescu ademenea minerii la Bucureşti cu sânge proaspăt de manifestant anti-FSN – îmi revin acum în memorie cu o durere pe care nu credeam c-o voi mai trăi vreodată.”*

Cu astă ocazie, de dincolo de mantia băiatului bun, autorele ține să satisfacă și interioarele proprii, eventual iritarea de a vieți în hainele omului-de-treabă. Care supărare duce la agresivitate, de descărcat bineînțeles în forme aparent pașnice.

Trec peste faptul că lucrurile nu au stat chiar cum spune dînsul la un 1989. Iar Vali Sterian fu cam altă persoană decît ni se spune (mai exact, e în categoria Hrușcă, dar alcoolică).

E interesant cum purcede tata Laurențiu la a dialoga cu Dumnezeu.
Că are acces, acolo, e una.
Dar iese astfel și dintre ăia din care a rămas puțin. „Să vezi ce-a mai rămas din oameni...”
Cu ocazia asta se 'scoate' și cititorul, care intră de asemenea sub glorioasa hlamidă.

Altminteri, incorectul și comodul (voi arăta de ce!) nu are jene în a lansa pastile lăcrămoase:

> *„Îmi revin acum în memorie cu o durere pe care nu credeam c-o voi mai trăi vreodată.*
> *Eram câteva mii de oameni care roiam sub balconul Universităţii încercând să strigăm disperaţi către o ţară care nu vedea limpede ce se întâmplă.”*

Domnule.
Eu am fost acolo.
Teoretic, fu moment glorios, agitat de chei cu „V-a sunat ceasul!”, dar nu mă pot crampona azi de ideea că vedeam bine lucrurile, atunci.
Nu le vedeam bine, pentru că îmi lipseau multe informații, apărute inevitabil ulterior.

> Nu mă iau la șuturi pentru acea ignoranță. Dar formule precum a dlui Ciocăzanu ar fi ultimele de care să mă cramponez! Cum că nu vedea bine poporul și, deci, era nevoie neapărat să-l trec eu strada, spre trotuarul care nu-i făcea bine...

Se pot spune destule altele, dar ajunge carului cu oale și atît.

Un afiș confecționat...

... în numele lui Victor Ponta, înțeleg că la la mînăstirea Cozia.

Ca principiu.
Cea mai importantă ființă din lume este a noastră. Dacă acea ființă are nevoie, la un moment dat, de părăsit credința și neamul, eu zic c-are dreptul s-o facă. Socoteli interioare probabil absolut corecte îi solicită acel lucru, așa că nu văd de ce pice vreun blam asupra lui.

Treaba asta cu părăsirea cred că e rămasă din vremea turcilor.
Cînd... turcitul revenea ca ienicer.
Și nu era de două ori bine.

Practic, cel care a plecat, gonit de foame, de dor trai mai bun își abandonează neamul.
Am îndoieli că va păstra mare lucru în el.

Iar dacă el, biciuit de nostalgii, respectiv de conservatorism va muri cu dorul patriei sub nas (care ascunde inevitabilă neadaptare la noul loc), în trei patru generații nu va rămîne dram de limbă ori gînduri romînești în acei descendenți, în acea stirpe.

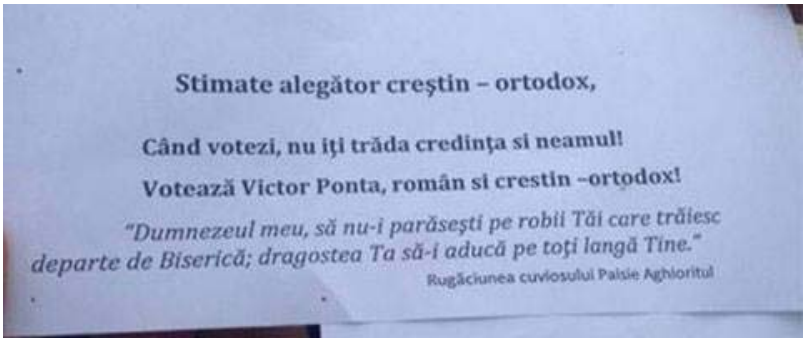

.

Școli de oratorie, cutremurați-vă!

De invidie.

> *„Statele Unite ale Americi sunt cu românii care își doresc libertate și sunt pro vest.*
> *Un mesaj tare și clar de la un prieten al României libere.*
> *Don Lothrop un american care iubește România, dar tu?*
> *Dacă da vino la vot și scapăne de comunism PSD/PCR!”*

În context, uite că eu nu iubesc România!
Care e problema?
E treaba dvs. că asociați neiubitul cu urîtul ori cu aruncatul în aer al Aceleia.

Apropo de ăștia carele iubesc România

I-ați văzut vreodată adunînd hîrtiuțe de pe jos, ca să fie Ea, Mama Noastră, mai puțin jegoasă?

În general, cum se manifestă iubirea aia?
Ce face acela pentru Ea, în afară de vorbe?
.
Este drept că vorba ta falsă cu a altuia, și a a altora face un *Ce*, grație căruia nu se duce de tot dracului Giudețul.

Andrei Pleșu scrie

… recent despre obiectivitate.
Dînsul spune următoare, și mă iertați de citatul e cam lunguț:

> *”Constat că piaţa ideilor e, la toate nivelele, invadată de o inflaţie relativistă care se ia drept „obiectivitate“. E rău Ponta? Nu zic nu, dar nici Iohannis nu e mai breaz. Pesedeul e plin de mafioţi? Ce vorbeşti?! Da’ pedeliştii cum or fi? E defectă Elena Udrea? Dar lasă că nici cu Monica Macovei nu mi-e ruşine!*
> .
> */.../ Au greşit ruşii că au forţat frontierele Ucrainei? Să fim „obiectivi“: americanii ce-au căutat în Irak? S-a băgat Putin peste georgieni? Păi, Obama nu s-a băgat peste sirieni? Ş.a.m.d.*
> .
> *Un demon al entropiei, al unei omogenizări „analitice“ – din care rezultă că nimeni nu are, de fapt, dreptate, că nimeni nu e mai „legitim“ decît ceilalţi, ba chiar că cei care se cred mai „legitimi“ sînt tot nelegitimi, ba chiar niţeluş mai puţin legitimi decît cealaltă „tabără“ – invadează judecata „echidistanţilor“ şi se recomandă drept „obiectivitate“.*
> *Avem de a face cu o confuzie logică.*
> *Obiectivitatea înseamnă a lua notă, fără parti-pris, de realitate, a evalua toate datele oferite de inventarul faptelor şi a decide (adică a opta) pentru un verdict. Evident, nimeni nu e infailibil, iar realitatea nu e zugrăvită geometric, în alb-negru. Nu există doar Feţi-Frumoşi şi Zmei şi, mai ales, Feţii-Frumoşi nu sînt neapărat virgini, iar Zmeii nu sînt neapărat smoală pură.*
> *Şi totuşi, pînă la urmă, balanţa trebuie să se încline. Nu există „bine absolut“ şi „rău absolut“, dar dacă, pornind de la această premisă, ajungem la concluzia că între bine şi rău nu există cine ştie ce deosebiri, că binele e ciuruit de rele şi răul atenuat de intenţii bune, sau de „prejudecăţi“ partizane, sfîrşim în amoralitate.*
> *Obiectivitatea nu se poate dispensa de criterii şi de ierarhii. Nu e o specie a indiferenţei. A fi obiectiv înseamnă a fi gata să te laşi corectat, dacă experienţa îţi contrazice ipotezele. Nu înseamnă însă a privi lumea inert, placid, rece, ca un simplu mecanism de depozitare a informaţiei. De altfel, un asemenea comportament este, la nivel uman, imposibil. Sîntem fiinţe vii, de carne şi sînge, sîntem un agregat reactiv, în care judecata, emotivitatea şi empiria vorbesc laolaltă. Chiar cei care se pretind nepărtinitori nu fac, în realitate, altceva decît să conteste „obiectivitatea“ celor care îi contrazic.*

Revin la zisele subsemnatului.
Siguranța de sine (în aceste afirmații barim) este aplaudabilă, dar tot lasă loc de trageri ale mînecii. *„Tache, Tache...!”*

Nu văd care e problema amoralității.
Am să vă spun și de ce.
Pentru că dacă pășesc în poiana Moralității, vom avea la nesfîrșit discuții pe tema a cui moralitate e mai bună, e mai cu sprijin de la Dumnezeu eventual.
Idem la îndemnul de ”a /nu/ privi lumea inert, placid, rece, ca un simplu mecanism de depozitare a informaţiei”. E preferabil poate ultimu, unor inflamări de n tipuri, care nu se recunosc una pe alta.

Nu am studiat foarte asupra dedesubturilor ideei de obiectivitate, dar simțurile îmi spun că nu iau în serios prea mult argumentația dlui Pleșu. obiectivitatea mea e una naturală, din categoria lui unu plus unu fac doi. Plus plăcerea de a fi amic adevărului, decît convenabilelor chiar mie.
Nu știu cît izbutesc, în astă direcție, dar barim încerc.

Nu cred, zic asta din maxima-mi ignoranță, că a fi obiectiv face necesară și o pronunțare asupra situației cercetate. Pot spune că Obama este incorect de 20%, iar un Putin de 60%. Iar în paralel să înțeleg de ce rusul acționează cum o face.

> În fine...
> Mă opresc aici.
> Și parafrazînd un pic la observațiile unui Teodor Mazilu.
> DESEORI, FINEȚURILE NOASTRE INTELECTUALE sînt doar o mască a a nimalului din noi, dornic să domine, să epateze.

PS
Nu mă jenez excesiv de poza-mi alăturată aici lui Andrei Pleșu.
Mă consider egal cu el, în ale minții.

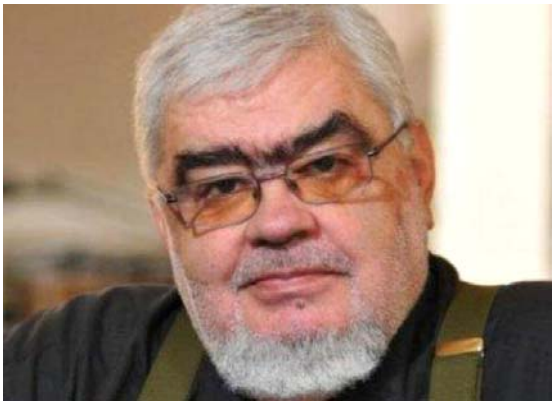

Mi se pare sinistră

…campania „VreauPreședinte” a Gândului.

Oarecum, surprinzător de mare numărul de mîncători de căcat de acolo. Și care, anticipabil, îți debita în paralel cu maximă (i)responsabilitate despre neam, nație, Dumnezeu și toate sfinte de sub cer și stele..
Dar asta e!

În paralel, avînd în vedere amploarea acțiunii, pot traduce prin faptul că unora le e groază de a nu veni suficientă lume la vot, eventual să nu voteze favorabil tabăra căreia îi pare a pierde un decisiv tren.
Coteria cu pricina nefiind probabil obișnuită cu a aștepta în haltă următoarea garnitură.

Mirabilă un pic și graba cu care destui juneți înghit povestea cu revoluția cea pasămite adusă de vot...
Am îndoieli că dacă ești tînăr și nu primești măcar cu dram de prudență așa vorbă, păi grele șanse de a te înțelepți mai încolo.

Apropo de creștinescul îndemn

…de a vota, lansat de la mînăstirea Cozia...
Să fii în raiul naturii, dar să-ți îndrepți pașii și mintea spre niște construcții umane...

Într-un fel au și aceia, credincioșii dreptate... Clădirile aceleia sperie mai puțin decît cerul nesfîrșit.
Plus că-i atît de adînc introdus în noi jungherul, că ne bate Dumnezeu, ne bat/sfîșie oamenii din jur de nu respectăm Biserica...

Să stai lîngă mînăstirea Cozia – să zicem – și să nu ai cutremurări că prea cuviosul mănîncă borș (în sensul că minte la greu), cînd spune că doar el și ale sale-s Dreapta credință...
Nu greco-catolicii, nu musulmanii, nu... ateii.
Frica...

Dl Lăzăroiu

”Dupa campania asta o sa vedeti niste rani pe care nu cred ca le va mai putea cineva inchide. Pare ca se produc niste rupturi iremediabile. Biserica Ortodoxa se implica pe fata in campanie si cred ca va avea

costuri mari, pe care acum nici nu si le imagineaza. Culorile alea doua din primul tur, asezate peste Ardeal si Vechiul Regat, ascund mai mult decat votul pentru un candidat sau altul. Refaceti harta cu alti indicatori (nr. de wc in curte, canalizare si apa potabila, nr. de ONG uri la mia de locuitori, contributii la bugetul de stat etc.) si o sa descoperiti aceleasi culori asezate la fel. Propaganda PSD sapa niste transee foarte periculoase. Mai puneti ca anul viitor va fi mai greu din punct de vedere economic decat anul asta si va puteti face o imagine a riscurilor care ne pandesc. Am uitat sa zic de rusii care se uita amuzati cum ne indreptam in bratele lor dupa ce ne am zbatut 70 de ani ca noi vrem cu americanii."

În fugă zise: nu mor caii cînd vor cîinii.
După cum: eu nu am încredere în dl Lăzăroiu. Mi se pare un șmecher între alții.

Iată-l uzitînd franca tehnica a stîrnitului de frici, de angoase ale celuilalt, iar apoi a plasa ideile tale – crezînd că vor prinde.
De fapt, la unii or prinde.
La mine și adversari, nu prea...

Dl Lăzăroiu se joacă. De-a soldățeii de plumb.
Atîta doar că îi poate plimba cum voiește doar pe cei din casa sa.

Găsesc pe undeva

… o spusă șmecherească.

„Cine votează, contează@".

Dragii mei.
Dacă eu contez ori ba, aia decid eu. Nu voi.
Pot hotărî inclusiv că nu contez, dar aia mi-o spun eu!
Nu văd de ce s-accept caracterizarea altuia.

Pot admite să-s fragil, iar orice săgeată dinspre inevitabilă junglă umană mă rănește, mă ucide.
Dar eu decid acel lucru, eu mi-l constat.
Asta și pentru că, poate, mă cunosc mai bine decît vreunul din afară care mi-ar pune ștampila intereselor sale.

Dacă părerea de sine a altora sosește din exterior, îi privește.

Ce naiba e-al nostru-pur

... în cîtă cunoaștere s-a întîmplat să adunăm?
Cam toate-s cărămizi de la alții..

Constantin Tsatsos, parcă, vorbea că de n-ai dispoziție în vreo zi să scrii – asta e, îți lași pauza aferentă și gata!

Cam așa s-a întîmplat cu ziua actuală a subsemnatului.
Nu fu dor și pace de condei ori tastatură!
.
Abia pe seară, în oarece blocaj, a părut vorba lui Saint Exupery, poate salvatoare actualei mele inactivități...:

> *"Voyez-vous dans la vie, il n'y a pas de solutions. Il y a des forces en marche : il faut les créer, et les solutions les suivent."*
> („În viață, nu există soluții, ci doar forțe în mers. Pe care trebuie să le creezi, iar ele vor aduce apoi soluțiile...")
> Zisa a apărut în cartea "Zbor de noapte".

Fain zis: forțe în mers.
Și să le creezi...

PS
Apropo. Nimeresc niște prețuri aiuritor de joase la anticariatul-de-pe-treptele sudice ale Universității bucureștene.
Între ăle cinci volume cu doi lei, „Cruciadă în Europa", de Dwight Eisenhower.
Veți zîmbi cu gura laargăăă, dar tot l-aș lua un pic drept model pe tata Ike... Cu precizarea poate inutilă că ne luăm de modele tipi cu trăsături taman la antipodul a ce posedăm noi.

După biata mea părere...

…și parafrazînd un pic pe Țuțea.
Dan Puric e mitocanul absolut.
.

În cazul de față, stabilești tu o falsă ștachetă, apoi aduni poporul romîn ca un fuior, îl tratezi c-ți vie ție drept nedemn, după care condimentezi cu ideea a fi de față mama...

Și încă analiza mi-i superficială...

.

Iar asta ca să apari matale drept șmecherul disprețuitor a tot și a toate, cel mai tare-n sculă pe trei străzi din mahalaua noastră...

PS

Exact precum Țuțea, cînd se lamenta de pușcăria făcută pentru un popor de idioți!

Nu privesc la televizor

…confruntarea Ponta – Iohannis.

Meditez însă la blestemul picat pe-ăl Partid Liberal.

Disciplina împiedică pe altcareva decît președintele să ridice capul, ca afirmare publică.

În paralel, dacă președintele o ia razna ori are limite (precum un Stolo în 2004), bătătura e cam goală, în privința unui înlocuitor de calitate... Ca urmare, iau și ei de unde pot.

La o adică, Stolojan a dus destul de sus ștacheta, căci predecesorul său – simpaticul Stoica – ar fi adunat sufragii pe jumătate...

Nu e politicos ce voi spune

… iar în paralel mă veți bănui de a dori să salt eu, făcînd de baftă pe alții...

Dar multe minți copile văz la adulții țării ăsteia...

Iar pe Facebook simptomul e mai clar ca oriunde.

Dacă vreunul scrie „Jos Ponta!” ori îi photoshopește niște cătușe lîngă mutra zîmbăreață, subconștientul aceluia se culcă liniștit, cum că a modificat realitatea după cheful său. Că Ponta deja e la bulău, eventual și violat.

În paralel, condeie de gazete fruntașe n-au nici o treabă cu a gîndi de trei ori sau măcar o dată, înainte de a purcede la exprimare...

Bineînțeles că-n paralel toți se miră de ce nu merge Țara...

Box populi!...

> *„Cu Ponta presedinte si Tariceanu prim ministru ne ia dracu cu litere mari si fara nici o sansa de scapare.bagamiasi.”*

Eu am servit sentimentul ăsta, sînt vaccinat!

Nu s-au prăvălit tăriile cerului, dacă a ieșit Iliescu de două ori, iar altădată a luat pupilul său Năstase fotoliul de la palatul Victoria...

Îmi mențin ticăloasa părere

Motorul, respectiv volanul existenței mele se află totuși la subsemnatul.

Mai ales dacă Iohannis pierde

… lumea fi-va furioasă pe el...

Cu regret, dar atît a putut da partea eșicherului pe care o simpatizăm.

Hai la un exercițiu de imaginație (în paralel, nedîndu-l pe Klaus înfrînt cu anticipație...)!

Cine credeți că-ar fi prestat mai bine, dinspre Dreapta?

Uitați-vă la lideri, ba chiar și la vreo personalitate socială... De ce am sentimentul că nu ar fi scos nici atît?

Barim Iohannis e ponderat la vorbă și nu a debitat nepotrivite cîte ar fi produs un brav Mitic de-al nostru...

Era să întreb dacă..

... mai știm să pierdem...
Pe urmă am realizat că a uita presupune să fi învățat / știut înainte...
.
ști să pierzi...
Mă credeți sau ba – da-mi pare mișto vorbă...

Văd pe aici afirmații că Iohannis

…s-a prezentat slab în problema cutare sau cutare – în recentisima întîlnire a candidaților...
Mare artă, aceea de a nu te tulbura în exces la vreo belea pe care ți-o scoate viața în cale...
Sper să deprind așa ceva măcar un pic!

Stau și meditez.
Răspunsul corect la vreo discuție e o chestie bună pentru subțirica peliculă a conștientului nostru. A nu te pierde, chiar dacă s-a întîmplat să nu știi ceva, impresionează mai mult auditoriul, căci privește acel 99% al minții noastre, inconștientul...

La o adică, dacă Iohannis pierde

…care e problema?
Mai și pierdem în viață...
.
Și începem a ține scorul, ca la Cupe Mondiale la fotbal.
Acum ar fi 4-3 pentru PSD...
El: 1990, 1992, 2000, 2014
Dreptacii: 1996, 2004, 2009.

Soarele va răsări tot dinspre est.
Iar Xanax-ul mi-l voi lua de la aceeași farmacie.

Nimeresc un articol

… al slujitorilor Adevărului (ziarul omonim, adică!).
Despre slujitorii Domnului.

E haios.
Popa manipulează pasămite, spre interesele lui.
Gazetarul face însă exact același lucru! Nici nu mai contează direcția.
.
Doar două paragrafe:

> *„" Părinte, mai e timp să vă opriţi! Diseară, înainte să puneţi capul pe pernă, repetând predica electorală de a doua zi, puneţi-vă o întrebare înfricoşată: cine este adevăratul dumneavoastră şef?"*
>
> *"Pactul cu Diavolul este un contract individual, pe persoană fizică. Când este făcut de un om al Bisericii, efectele lui otrăvesc însă întreaga comunitate. "*

Dl Marian Sultănoiu

> *"Niciun prezidenţiabil român, până la cel în discuţie, nu a încercat, atât de grosolan şi de violent, să implice într-o confruntare electorală problema desprinderii Ardealului de România. "*

Că veni vorba.
Care e problema că se desprinde Ardealul?
E precum la consoartă/consort.
Dacă nu reușești să și-l/ți-o ții aproape, la ce mai chichirez gîlceava?

Nimeresc o zisă:

> *„Scrisoarea deschisă a filosofului Mihai Şora pentru români: „Cu Ponta preşedinte, vom avea o Românie a furtului generalizat, a imposturii şi incompetenţei".*

Dumnezeule.

I
Mi-aș dori, cu sau fără succes de public, ca la o anumită vîrstă să mă retrag din ale datului cu părerea.
80?
Mi se pare absolut aiurea să te apuci, la 98 (nouăzecișiopt) de ani, să te pronunți asupra electoralelor României...
A opina la acea vîrstă e un risc de a spune tîmpenii, căci mintea s-a cam diluat... Apoi, acea etate îi mai bună, după opinia mea, pentru a observa cerul acelei vîrste. Eu așa aș face, barim...

II
Mihail Șora se vru filosof.
Deci un tip care cunoaște suficiente fațete ale Vieții pentru a nu se slobozi una-două cu păreri.
Și cu generalizări, mai ales grosier-partizane, precum *„vom avea o Românie a furtului generalizat, a imposturii şi incompetenţei..."*

Știu încă cît de subțire îi poghița educației noastre, prin care pot răzbate foarte iute sentimentele bazale. De pildă acela de a te implica în realitate, doar-doar nu vei fi tras curînd pe ușa Morții.

Ca fapt divers.
Șora fu militant de stînga la viața lui.
La ascensiunea comunismului în lume a pus și el un umăr, în Franța interbelică.
La senectute a cotit-o însă, ca una prostituată ce nu și-a găsit la timp un măritiș bun.
.
PS
Dl Ionescu Quintus e din aceeași categorie.

> *„Quintus critică, într-o scrisoare deschisă, invitarea premierului Ponta la o dezbatere a IICCMER”*

Nu cred că iritarea mea e din categoria „Bătrînii ne țin ocupate scaunele fruntașe!”.
E posibil să fi luat prea în serios spusele din povești despre înțelepciunea acelei categorii...
Fraiere!

”Sunt mandru ca sunt Român!”

Nu am cercetat subiectul...
Așa că vă întreb pe dumneavoastră.

> Dacă vrei să afli de la respectivul motivele acelei mîndri, ce răspuns primești?
> Pentru ce anume e mîndru, aflat în poziționea respectivă?

Se sperie gîndul, asupra dedesubturilor...

Obiceiuri proaste

Nu am deloc încredere în condeiele, declarațiile de acest tip:
.

> *„Si am vazut un spectacol absolut grotesc, din partea unui plagiator mincinos, care a apelat la trucuri murdare, la jigniri.”*

sau :

> *„ Orbit de mânie, Victor Ponta a făcut-o: l-a acuzat pe Klaus Iohannis că este omul care va milita pentru desprinderea Transilvaniei de la trupul ţării.*
> *O minciună gravă, cu consecinţe pe măsură.*
> *Omul a considerat că-i este permis să folosească, în rătăcirile sale politice şi de caracter, orice sensibilitate naţională, pentru a-şi apropia electoratul, pentru a-l manipula, pentru a-i învrăjbi pe românii care l-au votat, împotriva celor care n-au făcut-o.”*

Semnatari precum aceștia se descotorosesc pur și simplu de refulatele personale.
Nu-i interesează informarea celuilalt ori măcar o comunicare destinsă...

(O voce din off:)
„Ce să faci cu comunicarea destinsă în țărișoara asta bătută de vînturile istoriei și la răscruce dă imperii hrăpărețe?”
.

Corect!
Mai presante, sănătății noastre, ni-s defulările.
Aveți dreptate.

(Iar voce din off:)
„Matale pă ce lume trăiești??”

O să ajung rău

…Prea îmi bag nasul unde nu-mi fierbe (teoretic) oala!
Dar cine nu umblă prin vecini...?

Un extras din ultimul mei post provenea dintr-un articol de gazetă online...

„ Orbit de mânie, Victor Ponta a făcut-o: l-a acuzat pe Klaus Iohannis că este omul care va milita pentru desprinderea Transilvaniei de la trupul ţării.
O minciună gravă, cu consecinţe pe măsură.
Omul a considerat că-i este permis să folosească, în rătăcirile sale politice şi de caracter, orice sensibilitate naţională, pentru a-şi apropia electoratul, pentru a-l manipula, pentru a-i învrăjbi pe românii care l-au votat, împotriva celor care n-au făcut-o.”

Oare sigur e ticăloșie ce vreau să fac mai jos?
Cred că nu.

Nu izbutesc să-mi dau seama de ce, cu acea figură îmbătrînită, îndurerată și învinsă omul nostru scrie ce scrie...
Îmi scapă o verigă.

Probabil mi-ar trebui o imagine a respectivului din momentele mai bune.

Dar nu pot să nu constat că un ceva din el, din acel om, a dorit să-și scoată în fața semenilor tocmai poza îndurerată șamd... Bănui că-n căutare de ajutor.
E de văzut.

Cred că ne aflăm cu toții oameni mari...

Ca urmare, chiar n-am aflat pînă la vîrsta asta că există un limbaj aiurea, numit de-campanie-electorală?

> V. Ponta:
> *„Romania, cu mine presedinte, cu domnul Tariceanu prim-ministru si cu #USL la guvernare, va continua categoric sa fie cea mai performanta economie din zona, cu crestere, inflatie mica si somaj scazut. Romania este in acest moment un model de urmat pentru tarile din regiune, care au obiective clare: integrare europeana, aderare la NATO si dezvoltarea institutiilor”*

Este precum comportamentul, zisele adolescentine, care după dregerea erotică conferită de mariaj dispar...
Iar noi ne jenăm ulterior de acea febră juvenilă.

A lua în serios poveștile astea trădează nițică imaturitate.
Mai degrabă poți întreba, suav: „Da' 15.000 de specialiști nu ne daaați?”
(Promisiune Convenția Democratică, 1996)

PS
Ideea cu Tăriceanu prim-ministru nu e rea deloc, pentru bestiile de la Pesedeu.
Omul are experiență, iar în paralel stă în banca lui.
Aici e și vina (dacă nu voi prea mult de la oameni) celor din PNL, de a nu fi mirosit pînă unde-l poate duce vanitatea pe vicleanul copil de casă Că(tă)lin...
Ce chestie...
Tăriceanu nu s-a prea defulat, la la Orban... A adunat..., iar cînd a explodat fu de pomină...

Mă uit prin jur la combatanții Facebook...

... și constat cît de lesne îi înmoaie o vorbă frumoasă...
.Ne liniștim tare mult la așa tratament, decît la agitarea nuielii din partea vreunuia mai puternic decît noi.

Pe de altă parte.
Dacă nu mai avem forță să emitem vorbe frumoase, și asta e de înțeles, de respectat...

Întrebarea cuiva

… (la confruntarea TV de aseară) i se pare dlui Popescu „uluitoare”.
Dar.
E totuși vina dînsului de a nu fi aflat pînă acum că realitatea va avea oricînd ceva surprinzător, că știința noastră asupra lumii fi-va mereu incompletă.
Totodată, folosirea gazetărească a acelei vorbe mă duce cu mintea la un cartier mărginaș, pentru a fi elegant în exprimare.
Nu izbutești să atragi altfel atenția asupra ziselor tale (dar nici nu te împaci cu ideea că celălalt e preocupat de ale lui...), iar atunci apelezi la asemenea formule.

> *„Uluitor”.*
> / Sau: *„Șocant”*
> *„Revoltător!”* etc. /

.
Că veni vorba, dacă ești uluit, și deci zăpăcit-de-cap, mai poți emite lucruri de luat în seamă?

Răspunsul este „Da!”
Însă numai pentru alți uluiți.

PS
Altminteri, întrebarea pusă de Lavinia Șandru a fost taaareee ciudată...:

> *„Cum, domnule Klaus Iohannis, nu aţi fost la Chişinău şi Cernăuţi şi vreţi să fiţi preşedintele românilor?!”*

Mi-a spus la un moment dat instinctul, să fie niște luni de zile, că pare genul careia îi este simpatic (nu neapărat turistic!) Beijingul.
Ea, dar și un alt domn logoreic din preajmă.
Nu am sentimentul că m-am înșelat prea tare...

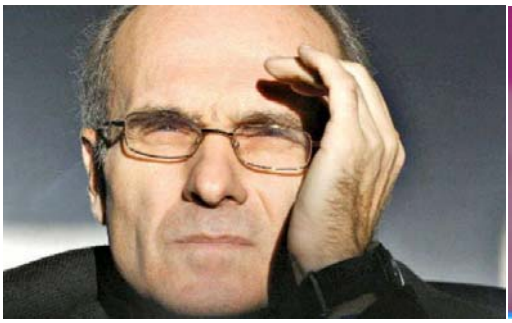

Părerea mea

Andrei PLEȘU:
„Pe scena politică a anilor viitori, ne vom bucura, din nou, de figuri cunoscute: eternul Meleşcanu, semi-eternul Tăriceanu, micul Titulescu însoţit de competenţele mereu fragede ale unor Dragnea, Şova, Stanoevici, Grapini, Andronescu şi cîte şi mai cîte alte figuri „verificate”, nerăbdătoare să ne facă fericiţi.”

Cîtă vreme folosim limbaj zeflemitor (de tipul unor bucăți de mai sus), nu cred că ne animă vreo dorință serioasă de a fi în afara țarcului anatemizaților....

Mai degrabă ne trădăm dorința ca acei șmecheri ai maidanului copilăriei să ne bage mai mult în seamă.

Hai să fim atenți la un lucru.

Am o listă de imperfecțiuni ale lui, să spunem Șova. Cum simț de observație posedăm din plin, acea listă nu e scurtă. Oare nu-l putem descrie, prezenta pe respectivul în ceea ce credem noi a fi lumină adevărată, fără a-l lua în balon?

> Cum, nu prinde la bobor un altfel de mesaj, decît unul bășcălos...?
> Mmmm. Am îndoieli.
> Eu – chit că-s un neica nimeni – nu m-aș coborî la așa stil.

Și mai e o chestie.

Eu, purtătorul condeiului critic, sînt pefect?

Văd pe undeva, spus…

> *„Ponta: Iohanis va tăia pensiile. Mitoman nenorocit!...”*

Aș numi acest gen de invenții drept acuză-fundătură.

La o chestie ca asta, spusă în față, replica deșteaptă este să ceri, amabil, detalii în plus.

> *„Și cum voi tăia, domnule...? Cu cît? Cumva diferit, pe categorii? Da, da, da, e interesant ce spuneți...”*

.

Nici nu apuci să termini întrebările de acest gen (pe ton amabil, ca să întorci și cuțitul în rană), că celălalt a dat în bîlbîială!

Nepotrivire

> *„Într-o analiză lucidă, Cristi Pantazi reamarcă pe Hotnews ”improvizația lui Iohannis” care ”a fost dublată de superficialitatea la abordarea temelor economice”. Pantazi atinge și ideea ”nepregătirii pe temele mari”, ceea ce e un adevăr amar. Dacă Ponta a venit mai bine pregătit pe cifre, asta e, antrenamentul de premier se simte, deși e cumva ciudat că un profesor de fizică precum Iohannis nu are obișnuința și nici plăcerea de a lucra cu informații și cu date.”*

Noi, cei oarecum mai destupați, uităm cu mare ușurință (chit că ne dăm lucizi..) că la cel puțin trei sferturi din electorat ideile de mai sus nu prind, nu duc la vreo rezonanță.

Știu că-i dureros să accepți că nu tu, ăl cu mintea brici, ții cîrma acestei țări.

Țipăm toți, că-i multă nesimțire

…și mitocănie în țara asta.
Dar.
Și chit nici măcar latinii nu trebuie luați foarte în serios:
”Ridendo castigat mores.”
.
În traducerea mea:
Rîzînd, au de cîștigat inclusiv moravurile.

Hm...
Am sentimentul că rîsul e semn de siguranță existențială...

Cineva, pe aici:

„Adica un plagiator, un "iresponsabil vesel", un smecheras cu tupeu care nu dă semne...”

Înțeleg că viața e dură și că avem de compensat agresivitatea și lipsa de respect prin care se pare că navigăm... Iar, ca urmare, sîntem tentați să lovim – precum în citatul de mai sus.
Am căzut eu însumi în abatere, în ultima jumătate de oră, de două ori chiar (dar mă strădui să nu mai fac acele greșeli).

Pasajul reprodus mai sus cred că nu suferă doar de lipsă a politeței, ci și de judecată trunchiată.
PONTA E O PERSOANĂ CEVA MAI COMPLEXĂ, care-i posibil să posede și calități.

Să dea cu parul poate oricine. Or, să gestionezi mulțimea filoanelor din jur e un picuș mai greu.

Plus.
Și între noi fie vorba.
Agresivitatea înseamnă frică. Una generală a ființei noastre. Și cam deloc de moment.

PS
Ptiu, ce m-am speriat! Mi-am văzut umbra.

Doamna Andreea Pora e o fată capabilă

…și totodată simpatică (o invidiez crunt pentru energie și lipsa de inhibiții...).
Precum noi toți, prinde însă bine la locul potrivit.
.

Nu știu dacă eu vorbesc întîiul pe planeta asta despre gradul măricel de vulgaritate al dînsei.
O să spuneți să subsemnatul o face și mai lată...
.
Așa e, însă nu eu conduc revista „22”.
Care posedă un anumit trecut totuși fin.
Și aparține unui Grup pentru Dialog Social care o avea pretenții de onorabilitate. Că de-aia și lansează apeluri, pe cine să votăm.

> Apropo. De la nașterea din 1990 pînă acum, GDS numai de dialog nu s-a ocupat... Întotdeauna a avut o poziție partizană.

Băieții și fetele care țin

… să ne treacă drumul – adică să ne trimeață la vot – îi trag tare cum că de gestul în sine depinde viitorul nostru, ba și al copiilor.
Trebuie să fii tîmpit rău (îmi permit vorba asta dulce...) pentru a lua în serios asemenea aserțiuni.
Admit că rezultatul de duminică o avea ceva efect asupra traiului nostru.
Atîta doar că el poate fi pozitiv, dar și negativ.

În același timp, acele urmări or fi de cinci, hai zece la sută în viitorul meu... Să fiu iertat, dar eu am mai multă preocupare pentru potențialul meu nefolosit, decît pentru ce mi-ar pica de la alții Cum am zis, asta dacă s-o apuca să plouă cu cîrnați (vorba școlerului Otopeanu) dinspre stăpînire...
.
Puteți țipa despre egoism, despre egocentrism, dar comntinui să cred din toți rărunchii c-alde CHEIA VIEȚII MELE ESTE LA MINE, NU LA ALȚII.

Voi vota probabil cu iohannis

… din simpatie pentru el.
Dar m-am ieșit din tabăra lui, unde nu am izbutit a găsi afinități.
.
Oamenii nu au altă distracție decît să ia la omor adversarul. Să-l ia *la fără frecvență*, se înțelege, și cu un rezultat mai mult discutabil: bănui că tata s-a simțit atacat precum elefantul de către o pană.
.
Înțeleg că defularea de altele e necesară, dar parcă e păcat săa runcăm și copilul, odată cu apa din covată.
De ce, Doamne, iartă-mă, așă nu încerc să învăț de la acela? Căci și-așa umblăm ca niște bărci năuce, pe o mare înfuriată – iar ceva cunoștință despre viață și oameni nu pot strica...

Mă mai uit la o chestie

… aproape din nou precum nebunul satului la împăratul cel fără haine.

Majoritatea minților pretins deștepte nu realizează că părerea lor (trec peste faptul că e doar părere...) nu va fi aceeași cu a electoratului fără pretenții.

Mă uit la ei – comentatori tv, condeieri, băgători de seamă – și nu simt unul conștient că părerea sa nu face doi bani dincolo de ușa studioului, redacției ori apartamentului.

Ce-i drept, e-un sentiment nemaipomenit să crezi că lumea-i cum vrei tu...

E ziua mea de răutăți...

De fapt, e ziua în care solicit ca încercările de dus cu prețul să fie ceva mai destupate...

Cineva pleacă de la poza alăturată, extinzînd spusa unuia dintre panourile de acolo la celălalt.

În sensul „Cu ce ți-am greșit noi, Doamne, de ni l-ai dat pe Ponta??”

Îmi pun problema.

Puteți anticipa răspunsul Prea înaltului, la așa nedumerire?

Că de ce ni l-a dat?

Hai să punem de-o discuție pe treaba asta.

La cîte fleacuri ne ocupă timpul, unul în plus în retortă nu s-ar lăsa cu dramă.

PS

Încep să obișnuiesc tot mai mult cu tipul de afirmații pe care am îndrăznit să-l numesc „-fundătură”.

Cred că emiterea acelui tip de zisă pleacă din lenea noastră, pe fondul de a da gata mintenaș subiectul/adversarului.

Ca orice lucru în pripă (și neonest?), are dezavantajele lui..

Cătinel, devin avocatul lui Ponta

(chit că poate nu vom merge la băutură vreodată...).

Am să vă spun și de ce.
Mă uit la neonestitatea celor care îl atacă, și un copil mic din mine se sperie, cum să ar putea fi și el luat în tăbarcă, tot atît de nedrept...

Cineva (pe lîngă mulți alții) îl face mincinos.
Aici e și răutate goală, și superficialitate.
O însușire de-a noastră nu poate fi apreciată într-un mediu gol, ci comparativ cu manifestări de același gen ale altora.
Cît au mințit alți premieri?
Ăăăăă... (s-a rupt firul.)

Cum zace acea minciuneală în raport cu alte însușiri ale respectivului, să zicem cele pozitive,. Victor poate ieși pe minus din așa analiză, dar concertul e inevitabil.

Cît mințim noi, cei iute cu degetul acuzator pe alții? Pot paria că am făcut-o de multe ori.

> *Iar de copiat, am copiat și noi.*
> *Tot liceu-mi seral asta s-a întreprins din greu. Toată lumea făcea asta, în deceniul opt barim.*

.
Hai să vă spun cum e cu mințitul.
Acuza spre Ponta e o defulare a beștelilor pe profil pe care le-am primit noi înșine cîndva.
Dacă vreți, mai găsim motive.

Mărturisire ticăloasă

M-am trezit dorindu-mi acum vreo șase luni să devin un polemist de care și un Cristian Tudor Popescu să se ferească.
Între noi fie vorba, imposibil nu e spre așa palier.
Partea proastă este că de acolo cazi mai rău, te faci mai rău de rahat la chifle, decît pe ulița copilăriei...
Om trăi și om vedea.

Un tip căruia strugurii

…i-au devenit acri, la un moment dat, lansează o vorbă altminteri frumoasă:

> *„Fericirea începe în clipa în care-ți pierzi speranța...”*

Îl aprob pozitiv.

Totodată.
Momentele de nefericire – mai exact cele asumate, acceptate – pot aduce mari avantaje.
În acele momente pasămite cenușii ești gata să accepți multe neplăcute...

Acestea din urmă-s părți de realitate de care noi fugim.
Cărora le refuzăm existența, trimițîndu-le la beciul bine păzit.

Omul așa-zis fericit este teribil de vulnerabil.
Căci, în realitate, este doar un tip care și-a arestat scrupulos toate inconvenabilele ieșite în drumu-i. Orice zgîndărire pe acea zonă a „arestaților" îi dă iute mari bătăi de cap.

Paradoxurile...

Pornind de la ideea că votul (mersul obligatoriu la...) influențează viitorul copiilor noștri.
Păi, în influențează – dar în rău!
Cînd *pui botul* la șmecherii de tipul acela, nu te aștepta să sui prea tare în Viață, în știința Acesteia...

Auzi, devii 'Președintele internetului' dacă votezi! Voteala fiind în sine „Revoluția votului"!
„Gândul" dixit asta!

Of, Murdoch, pe unde umbli?? Mata și ideea de a da cititorului ce voiește să audă?
De fapt, ce Murdoch, c-avem pe Pristanda la dispoziție. „Pupă-l în bot și papă-i tot!"...

Mă uit la condeie

…la atitudini prin jur.
Și-mi revine o idee în minte.

Multă vreme sîntem copii cuminți (inclusiv la vîrsta de mijloc). Civilizați. politicoși. Fluturînd despre valori vestice ori măcar academice.
La un moment dat, în pragul vîrstei a treia, cînd izvoarele plăcerii vitale încep a slăbi, se pogoară peste noi ceva tristețe combinată cu iritare.
Și picăm în acreli. În mai puțin control.

Oare cîți dintre vîrstnici devin și înțelepți?
Mi-ar plăcea să ajung și eu, măcar în parte, așa ceva...

Cei de la Antena 3 nu știu să piardă.

Norocul nostru!

Filonul de tip „România Mare”...

Aș minți să-l consider totuși îngropat.
Va ieși – istoricește – sub altă înfățișare.

O mică tîmpenie

Nu avem nevoie – cum spun dl Dragnea cît și alții – de o Românie unită.
Sună în sine tare bine, minunat – dar asta nu se poate.
Ci de o țară unde să ne respectăm un picuț mai mult unii pe alții.
.
Tîmpenie – doar oratoric folosesc formula! – este și pentru că **nu poți deveni peste noapte** într-un fel total opus la ce ai fost pînă atunci!
Calea este a unui dram de respect în plus față de celălalt, comparativ cu ce i-am nutrit ieri.

Am onoarea, domnilor, sărut mîinile, doamnelor!
Un viitor foarte frumos, domnișoarelor.

Văd la o tarabă

… că „Adevărul” dedică un supliment (dintr-un serial) lui Petre Țuțea.
Spune că fu mare patriot și tot atît de geniu.

Poate c-ar fi bine să știm ce vrem. (Ce-i drept, „Adevărul” știe ce vrea. Să vîndă, iar ca urmare să achite facturi, dividende și salarii.)

Poate Țara asta ar fi bine să știe, eventual să-și comunice mobilurile.

Dacă nu vreau eu prea mult de la viață, aș solicita o definiție cît de cît cu picioarele pe pămînt a patriotismului.
Avem de ales între două direcții. Una este aceea care face masa largă de cetățeni să se simtă bine și atît. Mai exact o duce (cu vorba) în situația de a se simți – vorba unui proaspăt slogan – unită, cît și deosebită.
Nu-i un sentiment de colea, admit asta.
Un alt scop al patriotismului – zic și eu de pe margine – este să contribuie la creșterea mai accelerată a bunăstării, respectiv a gradului de civilizație.

Recunosc, e o treabă deloc ușoară, iar de cele mai multe ori demersul are nevoie nu doar de bună credință și de inteligență, dar și de un vînt favorabil pe continent, în lume...

*

Petre Țuțea o fi (spun la prezent, căci e vorba de ideile lui) util celor iute îmbătătorii cu apă rece.

Nicidecum unui mers seris înainte.

Ba îndrăznesc să spun că vorbele, atitudinea sa îs taman la antipodul unei construcții serioase. Sau, cum ar spune un proaspăt președinte, lucrului bine făcut.

.

Țuțea reprezintă sporovăiala pe marginea uliței. Una deloc urmată de faptă, ci doar de umflarea artificială a Egoului personal.

Mă uit la nea Petrache și mă întreb ce construia dînsul de zor, prin viața personală. Parcă nimic. De fapt, balamucul din odaia lui, fie dînsul și nonagenar, spune destule despre aplicățiunile practice...

Aș minți să spun că i-am studiat toată opera. Dar cele multe pe care i le-am răsfoit sînt pur și simplu povești. Din categoria a face din vorbe pe cei (și) mai prostuți ca tine.

Îndrăznesc, fie și din postura de neica-nimeni...

...s-o mai spun o dată.

Vorba: „Români, nu vă mai alegeţi conducători care nu-şi iubesc ţara!“ e o glumă nu proastă, ci de neam prost.

De acord, enunțul în cauză are toate ingredientele pentru a gîdila plăcut publicul superficial (și de pară mălăiață așteptătoriu). Iar implicit de a revolta împotriva unui cîrcotaș ca mine.

Dar este o producție clasică a unui mare demagog.

A apucat cineva să-l compare pe Țuțea cu Nae Cațavencu?

Legat de Iohannis

Văd că unii se simt de-a dreptul binecuvîntați, pentru că Dumnezeu le-ar fi redat țara.

Vorba unui manual de psiho, cam multe elemente fictive implicate în bunăstarea, în... binecuvîntarea aceluia...

Sfatul meu.

Atenție la iluzii. Aduc deziluzii pe măsură.

„Istoria ne învață că... nu învățăm nimic din istorie”.

Sîntem – să admitem asta... – 55%...

A nu se uita de restul de 45%.
Dacă nu-i luăm în seamă, vor exploda ca în ianuarie 2012.

Mintea omenească...

Văd că sloganul cu românii uniți a prins a prins inclusiv printre cei tabăra opusă lansatorilor inițiali.

Nu mă miră, la bază fiind o nevoie importantă a sufletului nostru – aceea de a nu mai avea dușmani, competititori...

> *„Ieri prin procesul de vot, sa încheia un război ce învrăjbise Românii mai mulţi ani...”*

Am toată înțelegerea pentru mecanismul de funcționare interioară al celui care a așternut citatele de mai sus.

Ba chiar realizez cît de mare, de orbitoare îi este dorința de a nu trăi în vrajbă cu cei din jur (familia, în principal?)

Dar prietenul nostru uită că 45% din compatrioți (las expresia „români” pentru alții...) au fost împotriva alesului! Și-i de ajuns un mic accident socio-politic pentru a duce iar balanța spre stînga...

N-am izbutit niciodată

… să scriu texte cu pretenții academice.

Ca atare, îmi recunosc și azi fascinația pentru ăi care pot crea așa lucruri pretențioase.
De pildă autorele reprodus aici:

> *Tragedia istorică a “omului autonom” a constituit una dintre temele de predilecţie ale gîndirii lui Petre Ţuţea. Marea lui ambiţie a fost, de altfel, aceea de a scrie un tratat de antropologie (pe care n-a mai apucat să-l definitiveze); nu era vorba de o lucrare de antropologie ştiinţifică (atît de la modă astăzi), ci de un discurs filosofico-teologic, axat pe problematica gnoseologică.*
> *Pe acest “om autonom”, căruia i-a făcut o radiografie necruţătoare, a căutat el să-l “vindece”, la modul socratic, de prea multa lui “deşteptăciune”. Cînd spun lucrul acesta, am în minte un articol al lui Nae Ionescu (dascălul mărturisit al lui Petre Ţuţea): “Marea pacoste a istoriei moderne au fost oamenii inteligenţi şi teoriile lor. Mintea omenească e de la natură pornită spre generalizare. Ea porneşte de la fapte simple, şi se ridică repede la teorie. Din nefericire, de cele mai multe ori aceste teorii sînt false; pentru că faptul de la care s-a plecat nu e esenţial. Omul însă crede că teoria lui primează – şi că realitatea trebuie să i se supună. Sînt peste 300 de ani, bunăoară, de cînd omenirea toată e victima unei*

«teorii»: aceea a individualismului, care a provocat, provoacă şi va mai provoca încă multe dezastre şi adîncă mizerie în toate ramurile existenţei umane. [...] Inteligenţa e orgolioasă şi rigidă. Ea vrea să se instituie nu numai în stăpîn absolut, dar şi în demiurg. Şi greşeşte." […] *În acest sens naeionescian, "inteligenţa" sau "deşteptăciunea" devin sinonime ale "idealismului prost". Sau, altfel spus, apanajul acelor oameni despre care se spune îndeobşte că "fac pe deştepţii".*

Altminteri, după ce mi se risipește extazul, apuc a observa că totul – acolo – este doar o mască a animalicului, a neinteligentului din noi.

Îmi place (cu ghilimele de rigoare...) afirmația că nimeni nu i-a contestat lui Țuțea poziția de geniu oral.

.

PS

Apropo de faptul că Țuțea l-a avut de profesor pe Nae Ionescu.

E genul de relație căprar-răcan.

Inevitabil, Petre avea să o aplice în relația cu ucenicii nimeriți în cale. Eu nu-i simt vreun interes de a ieși din egcentrism, de a emite căldura necesară dezvoltării unui urmaș de idei...

Cineva spune a regreta

… că în 2004 l-a votat pe Băsescu...

E dreptul său a judeca așa, se înțelege.

Din parte-mi, mi se pare aiurea să contest – ulterior și în baza altor experiențe – ceea ce am decis în lipsa acelor informații și inimeli (adică lucruri legate de inimă).

Mi-i simpatic și azi Băsescu

Dar asta nu înseamnă a-mi pune inima în palmele lui bătătorite (de pleoscuri date altora).

Nu țin să-l văd totodată după zăbrele, chit că – de ieri – în ecuația de trei simplă a politichiei românești s-a schimbat major ceva.

Trufie

A mea.

Cred c-alde cultura este ceea ce poți realiza cu mintea în țarcul – inevitabil, limitat – al convenienţelor sociale.

În context, cineva reproduce (favorabil) vorbele:

> *„„cultura trebuie lăsată libertății principiului spiritual, principiu cu adevărat și integral uman.” (prof. univ. dr. Florica Neagoe)*

.
Din partea unui privitor din afara amintitului Țarc.
MI se pare mult limbaj de lemn în acel citat...
Totodată, am asentimentul că, urmînd acel drum instituțional, dna Neagoe nu ajuns-a spre o mare mulțumire interioară.
Ca urmare, încerca/încearcă să-și compenseze micimea prin expunerea titlurilor universitare...

Mi-i doar o părere.
.
S
„ principiu CU ADEVĂRAT și INTEGRAL uman.”
Nici dînsa nu era sigură de afirmația pe care o voia fermă.

O distinsă și veche jurnalistă

…spune:
.

> *„DIZOLVAREA PARLAMENTULUI.*
> *Ptr asta : iesirea in stradă! AFARĂ cu mafioții din PARLAMENT!*
> *VREM alegeri anticipate ptr un Parlament cu maximum 300 de parlamentari!”*

Parcă nu m-aș grăbi la așa ceva.
Dacă în Sfînta Constituțiune spune de un anumit interval, să-l lăsăm acolo... Mai ales că nu a intervenit vreo calamitate, în materie de guvernare.
Totodată, sînt un pic uimit de vorba cu mafioții. Da, or fi vreunii – și mă refer la cei dovediți. Dar în cazul acestora nu e nevoie decît a lăsa Justiția să lucre (vorba ardelenilor...).

Sînt și altele contestabile în citat...
La doamna cu pricina căscam gura cîndva în redacția unui cotidian din Calea Plevnei.
Ori am suit eu în răstimp, ori a coborît dînsa – cine știe...

Cineva se inflamează aici

... că la Bușteni Prahovei, urmează să fie tăiați 140 de arbori, pentru a face loc unor vile de vacanță.
Știrea fiind, se înțelege, verificabilă...

Mereu mă întorc la bravul suflet omenesc...
La 1870, pădurea se întindea în viitoarea localitate cu pricina aproape în unda Prahovei.
Revoltații de azi nu au vreo lacrimă pentru rana naturii (să acceptăm ideea) din cei 140 ani,
Leziunea li-i doar în obișnuințele proprii.
Și, în general, în personala cutie a minții.

Doamna Alina Mungiu glumește în continuare

…cu a sa asociațiune (și site!) „România curată”.

Îmi aduc aminte aici de metafora autobuzului.
Ne adunăm, pentru a purcede împreună spre o zonă cu miere a soțietății.
Inevitabil, mijloacele nu mai contează.

Trupa în chestiune vrea o românie curată...
Ia uite cum îi arată limbajul însă:

> *„Mamaliga nu trebuie sa explodeze – ca sa se schimbe ceva in Romania – trebuie doar sa voteze!*
> *Cea mai mizerabila campanie electorala postdecembrista nu a reusit sa-i fraiereasca pe romani. Romanii au castigat prin vot democratic, nu printr-o violenta explozie a mamaligii. Romanii sunt oameni asezati, nu indiferenti si nu lasi...”*

Atît.
Fiind suficient un ciocan la un car cu oale.

Mă nimeresc la ora cinșpe. La știrile digi.

Acuma, știți de a mea idee fixă.
Cum că vorba „românii”, foarte des folosită în media de un timp, are legătură cu sperietura onor Statului (că se duce naiba încrengătura națională). Motiv pentru care drege și Dînsul lucrurile, cum poate.
La bază prezumtivei atitudini statale șezînd – probabil – niște studii pe care le bănui nu foarte idioate.

Păi.
Urmăresc o reporteriță.
Orice regulă de bună vorbire impune folosirea sinonimelor, cînd termenii relatării se repetă.
Or.
La 'românii', voroava se succede de patru ori (cît am urmărit eu), fără vreo reținere.

Mda.
Șade prost – după toate aparențele – dînsul, domnul Stat…

> *Care din Caragiale avu expresia: „... Nu mai e patriotism”?*
> *Parcă nenea ăla, cu tirania ca-n Rusia.*

”La viața mea/ am o dambla...”

Mă uit la tipul ăsta (fie și răposat), la suporterii lui și fac ochii mari-mari...:
Comentariul însoțîndu-i cutremurătoarele vorbe aparține Antenei 1.

> ***Părintele Arsenie Boca a făcut o serie de profeții ce s-au adeverit, uimind astfel creștinii din România.***
> *Acesta a vorbit despre o mare descoperire ce se va face la noi în țară și va avea un puternic impact asupra tuturor. Totul va veni însă în urma unei lupte grele.*
> *Mai mult decât atât, Arsenia Boca a vorbit despre o perioadă grea ce se va abate asupra României.*
> *Acesta a povestit despre* ***„o hidră cu răsuflare otrăvitoare, care va urmări prin toate mijloacele să împiedice lumina şi voinţa dumnezeiască. Voi trebuie să înfruntaţi cu înţelepciune această ameninţare şi înţelepciunea vă va fi dată vouă, precum şi la mulţi alţii, pentru a răpune Răul. Veţi vedea şi veţi înţelege spurcăciunea peste tot în jurul vostru: la serviciu, în magazine, în instituţiile statului, în conducerea lui şi mai ales în politică. Din nefericire, ea va intra pe furiş chiar şi în sânul bisericii, murdărind unele suflete de aici. Aproape că oamenii îşi vor pierde speranţa. Doar cei care îşi vor păstra credinţa adevărată vor fi salvaţi şi mare va fi atunci Slava lui Dumnezeu peste ei”****.*
> *Părintele a spus că vor urma vremuri grele, în care forțele răului vor pune la încercare credincioșii prin puterea banilor și a viciilor. De asemenea, minciuna, prefăcătoria, intriga și omorul vor naște numeroase probleme.*
> *Ceea ce este cu adevărat incredibil este o profeție a lui Arsenie Boca în care se spune că lumea întreagă își va îndrepta atenția asupra României, datorită unor schimbări incredibile ce vor avea loc aici.*

A spune celuilalt ce vrea să audă…
Și a poza în sfîntul de care are nevoie (inclusiv pentru a vesti ulterior că i-a fost apropiat…).

Opinii.

> *„Domnule Iohanis, nu aţi câştigat încă!*
> *Veţi câştiga cu adevărat, numai atunci când veţi dovedi că vă respectaţi cuvântul: România lucrului bine făcut!”*

Nu știu dacă-i de luat foarte în serios vorba aceea...
Nu de alta, însă nu prea-i cuantificabilă...

Am mai învățat ceva

Mai exact, cum arată un blestem ca la carte
Oare de unde i se trage, tipului?
Bănui că obiceiul nu-i chiar nou, sub soare...
Altminteri, nu cred că așa ceva se prinde...
(Scrisa cu pricina e comentariu la un material oarecare al dlui Cristoiu)

Întru prăbuşirea lui Traian Băsescu

Blestem şi moarte lui Traian Băsescu , Duşmanul Poporului .
Blestem şi moarte stirpei lui şi neamului său.
Blestem şi moarte slugilor, ciracilor şi adepților săi.
Fie să le intre cancerele-n cărnuri.
Fie să le putrezească plămânii.
Fie să-i năpădească boli monstruoase, ciudate şi fără tratament .
Fie ca hoiturile lor să fie azvârlite-afară din pământul țării, din gropile pe unde-or zace în putreziciune şi duhoare.
Fie ca fiarele-cele-rele din pădurea groazei să sfâşie aceste leşuri strâmbe şi să-i împrăştie în patru zări ; aşa se va sfârşi nelegiurea lor .
În viață şi în moarte, aşa să fie .
În viață şi în moarte, să se-mplinească cele ce le-am zis."

Multă lume

…ba chiar posesoare a destulă carte, solicită salvarea României.
Nu știu cît de prost merge țara asta (parcă de morți de foame ridicați de pe stradă nu am auzit...). Dar pînă să aibă probleme *Vaterlandul* (ne nemțirăm, de ieri...), simt că panicarzii cu pricina au de tratat ograda personală...

Cuplul prezidențial

Atracția contrariilor.
El fizicește urs, dînsa delicată și fragilă.
Klaus nu zîmbește, Carmen o face din plin.
Baftă, Primilor!

Am oroare de mitocani

… indiferent de tabără.
Și invers, apreciez bunul simț, pe unde mi se pare a exista.
Iată ce scrie o dezolată susținătoare Ponta:
.

> *„V-am votat primul tur, v-am votat si a doua oara si v-as vota si a treia oara cu toata increderea... pacat !... Nici acum nu imi revin din soc, si nu pot sa cred ca Iohanis a reusit sa ajunga presedinte ! ... Imi doream o Romanie tanara, o Romanie in care sa pot respira ... simt ca toate visele s-au spulberat . Va sustin , va respect si sunteti un exemplu pentru multi romani ! Succes si multa sanatate dumneavoastra si familiei !”*

.
Așa vede ea lucrurile. Apreciez că nu pică în mușcături la adresa taberei adverse.

O prietenă Fb

…pune niște imagini tare frumoase (chit că e vorba de o coadă în ploaie, la un moment dat), ale unor compatrioți votînd în Germania.
Da, e o treabă urîtă, cu acel șir nesfîrșit de oameni.
Dar parcă nici cu frecvența uluitoare a votării din 2009 nu a fost chiar în regulă.

Platon mi-e prieten...

Se vorbește multișor

…despre demnitate.
Sau că alde cutare (îndeobște Poporul Român) „e demn”.

Mie unuia, din cîte îmi suflă instinctul, demnitatea e o chestie pendinte de inșii ceva mai fragili. Bănui că nu vom vedea curînd un tip puternic plîngîndu-se că nu e tratat cu demnitate...

Dorul către demnitate are în spate – simt eu – neputința de a-ți autoasigura (nu e pleonasm!) un nivel normal al stimei de sine.
Și atunci cauți să-ți procuri stimă de la alții afișînd o atitudine care – vom fi aflat noi de la bătrîni – obține de la ceilalți demnitate.

Înaintașii cu pricina, din cîte observ, nu au ajuns niciodată la stadiul echivalării iluzoriei demnități cu Stima, cu atît mai puțin cu stația terminus a acelui drum, Sănătosul respect de sine.

Insul demn, după ce își confecționează mai mult de ochii său un fals, nu ajunge să folosească acea cîrjă măcar pînă a-și trata (ceea ce prin manuale psiho este numită) stima ultragiată.

Mi se pare totodată că demnitatea e legată întrucîtva de atitudinea capră rîioasă. Respectiv e însoțită de părăsirea – se înțelege că demnă... – a locului unde Celălalt nu-i respectă presupusa valoare.

PS
Bănui că subsemnatul posedă și el din hibele punctate în amonte, căci prea le vede iute!

Din gazete:

„Ion Iliescu este de părere că diaspora a constitutit un punct slab al PSD şi al guvernării Ponta şi reproşează faptul că partidul nu a dat atenţia cuvenită relaţiilor cu românii care lucrează în străinătate.”

.
Cred că la mijloc fu efectul de plapumă.
Tragi de un cap mai vîrtos, se dezvelește partea opusă a corpului nostru.
.
Totuși, nu poți avea succes la românii trăitor în inima civilizatei Germanii, iar totodată la stimabilii din Dorohoi...

Grabă

Cezar Preda, PDL:

„Alegerea lui Iohannis, mai puţin meritul ACL iar Traian Băsescu, doar istorie...”

Dl Preda, om fiind, își ia dorințele drept realități.
De ce îl vrea pe Traian Băsescu istorie, la nivel inconștient, pot ghici... Cred că lucrurile țin aici și de un pic complex Oedip, în sensul iritării că ți-a fost șef și a trebuit să înghiți.
Apoi, dl Preda uită un lucru. Băsescu posedă firea românului majoritar. La primele rateuri ale guvernanților (de ambe tabere), va emite sentințe caracteristice, care au multe șanse să prindă, la nemulțumiți.
Că veni vorba.
Cîte luni credeți că vor trece pînă la apariția dezamăgirii (de formă clasică, altminteri): „Era mai bine pe vremea lui Băsescu...”

Repede picăm în iluzii.

Prin definiție, ultimele-s convenabile (surorile vitrege ale acestora sînt reacțiile de frică, gen și-nimica-mișcă).

.

Avem minte scurtă...

.

Ne îmbătăm cu apă rece acum, că ce victorie nemaipomenită fu asupra PSD.

Uităm de scor. Un 55/45 nu e mare lucru.

Ni se pare nouă că sîntem civilizați și deștepți de nu s-a pomenit.

.

Va fi de ajuns un eșec oarecare, pentru a privi cu stupoare (cazul meu, la 2012) cum figuri total la antipodul lumii bune ocupă locuri precum Piața Universității.

.

Nu vreau să tai cheful nimănui.

Însă tot nu știu pe unde umblă mintea multora.

Privind azi la președintele ales

…am avut sentimentul că-i un pic mai îndrăgostit de putere decît bănuisem. Ca urmare, e posibil să repete mici autoritarisme tip Băsescu.

Nu-mi pare deloc tipul Constantinescu, pe care-l mai putea plimba, iar el însuși se mai scotea din priză, fiind totodată sensibil la elogii.

Idem Iliescu. (A nu se înțelege de aici că m-a pălit nostalgia după dînșii!)

Aprecierea mea pare atac la adresa primului om al țării.

Însă, pe de o parte, e doar o părere.

După cum, presupunînd prin absurd că e cum zic, nu țin să pun la zid pe careva. E un fapt, și-l iau ca atare.

Nu știu dacă-i deștept să ridici pumnii spre cer că ce așa-și-așa e cutare, cîtă vreme poți învăța a șede domol.

Și pregătindu-te totodată pentru viitoarea neașteptată pe care ți-o va scoate Viața în potecă.

Un site satiric

…atribuie lui Adrian Năstase un citat neadevărat[1]. Că pasămite a făcut pușcărie pentru un popor de idioți.

Incidentul mi-a adus aminte de spusa – i-aș spune -mamă -, aceea a lui Petre Țuțea.

Înțeleg aici mai greu... Să-ți spună cineva că faci parte dintr-un popor de idioți, iar matale să declari pasiune, să declari geniu pe acela...

Citesc o carte a lui Cioran.

[1] E vorba de „Tymes New Roman”.

Părerea generală nu mi-e deloc strălucе, dar cîteva cărămizi de acolo sînt interesantissime.

Precum aceea unde sibianul concluzionează (citez din memorie): există oameni care-ți poartă cruntă pică, dacă nu le produci frică.

Sic.

.

Se pare că alții nu te declară geniu, dacă nu-i tratezi drept idioți... Probabil așa-s obișnuiți, iar habitudinile le crează confort.

Aoleooo....

> *„Premierul în funcţie Victor Ponta trebuie să plece pentru că a pus la cale, alături de colegii lui din PSD, cel mai mare atentat la libertatea câştigată în urmă cu 25 de ani. ”*

Și ajung iar la vorba lui Tipătescu, spre Cațavencu... Cum că tocmai la el venea cu pastile!

> *„Cel mai mare atentat la libertatea câştigată în urmă cu 25 de an”*

Părerea mea.

E neam prost, individul-autor. Unii dintre noi, care n-am umblat chiar degeaba sub soare, știm cam ce e în spatele unor asemenea panglici.

După cum.

Un ziar nefiind char de capul lui pentru ori contra cuiva...

Cum înflorește fața contabilului, a directorului cînd intră stipendiile?

Ajutați-mă să pricep

… care dintre părți e pe arătură....

Mă recunosc din start un tip realist.

În paralel, domnul din care citez e din categoria măreț-optimistă.

.

> *„De ce dragi români sunteți atât de fricoși? De ce sunteți ATÂT de pesimiști? Vă gândiți oare că fix acest pesimism vă taie puterea de luptă, vă taie șansele să o duceți mai bine?”*

Trec peste faptul că frica în chestiune e discutabilă (ea decurge din argumentația prealabilă a condeierului). Însă rezolvi acea teamă, dacă pui gingașa întrebare, ori pomenești că așa ni-i tăiată 'puterea de luptă'?

Idem pesimismul.
Dacă dumneaei , vederea-cam-în-negru, există – păi o avea multe motive să fie astfel. După cum, eventuala lor îndepărtare se poate face teribil de greu, și oricum nu de la un deceniu la altul.

Altminteri în înțeleg și pe autor.
Te simți minunat, așternînd asemenea minunății.
Pe care le acceptă șeful, iar în paralel suflete similare (în acest caz, francezii le-ar numi 'jeunesse dorée') aplaudă încîntate.

Oare.
Și apropo de trimiterile la libertatea cîștigată acum 25 de ani.
Dacă am recitit gazetele din 1990, am fi mîndri tare de spusele lor? Care, minus patina momentului, sînt cam din aceeași gamă, optimist-superioară.

Urît caracter posed!

Oare cine-a inventat tipul uman Gică-contra? (deși, la mijloc, mi-este un maladiv nechef de a fi înșelat...)

> *„"Ajungi sa te intrebi daca mai exista detenta bucuriei,daca oamenii se mai indragostesc,daca mai exista placeri depline si colocvialitati inocente.Daca se mai gandeste cineva la arta conversatiei.Nu se poate trai ,clipa de clipa, din frecventarea pustiului intelectual si sufletesc al arenei politice.Nu se poate trai din amaraciune,recriminare si sudalma.Valorile,problemele adevarate,VIATA,sunt de cautat in alta parte."* (A. Plesu)

Două întrebări mici.
Legat de „MAI există...?”
Cînd a existat Edenul cu pricina?
Apoi:
„Nu se poate trăi...”
Vi se pare că așa retorică rezolvă problema? Că de mîine, la zisa dlui Pleșu ori a valului declanșat de dînsul, se vor risipi amărăciunea și suratele din textul citat?

Și ajung la fondul iritării mele.
Omul din fața mea, pe de o parte minte. Cum că la un moment dat istoric nu era ca acum. De pildă, în privința actualului pustiu intelectual în arena politică (la ce a contat prezența unui Ralea ori Giurescu în FRN-ul lui Carol II?)
Pe de altă parte, e atît de slab încît se vaită („Nu se poate trăi...”), de niște ne-schimbabile chiar.

Cum, cer prea mult...?
Să fiu iertat, dar nu eu vehiculez / încurajez folosirea vorbelor mari – privind semenii și nu numai.

Că veni vorba, o vorbă mare, vehiculată inclusiv mai sus de dl Pleșu, este aceea de Valoare.
Umană.
Arătați-mi, rogu-vă, și mie una.
.
Nu mă acuzați, apoi, că-s hipercritic.
În vreme ce dvs. suiți pe soclu tipi totuși cu destule hibe! Sau în nici un caz eroi, dar pe care ați vrea să-i respectăm ca atare!

Răutatea zilei

E ușor să te dai leu cu politicienii.
Arătați-mi și mie unde-i cantitatea de curaj.

Apropo de civilitatea unora din *generația Facebook*

„Mesaj catre Klaus Werner Iohannis...”
Vor să schimbe soțietatea, dar nu au auzit de adresarea cu „domnule...”.
A se slăbi.

Multă lume îi spune...

... lui Victor Ponta : „Mickey Mouse”.
De acord, va fi gogoșit mai mult decît alții.
Dar mistificarea se află la baza meseriei de politician.
Și va rămîne acolo.

Știți de ce?
Pentru că etern este și infantilismul (mai ales la poale de Carpați, al) electoratului.
Care, inclusiv pentru că-i îmbătat la patru ani cu importanța ființei sale, vine cu pretenții din categoria lunii de pe boltă.

Ce chestie!

Citat oarecare:

> *„"Nu arăt cu degetul, acuzator, pentru că democrația presupune libertatea opțiunii individuale; dar atunci când mesajul e menit să ajungă la noi, cei care v-am iubit fără prea multe îndoieli, vrem răspunsuri menite să ne facă să înțelegem. Vreau să-mi spuneți de ce, nu totul se preia fără întrebări, vreau argumente. Vreau să aud cum vorbiți cu talent și cu dragoste despre furt, aroganță, batjocură și impostură."*

Mă uit la tărășenia asta.
(Las pe alții să se uite la mîniile prestidigitatorului...)
Aferatul întru moralitate de aici emite / semnalează niște lucruri poate interesante. Dar caracteristica principală îi rămîne acreala.
Nu-i doritor de vreun compromis, vreo amiciție cu dușmanul. Și să reducă tensiunea, 'învrăjbirea' de pe aste răs-plînse meleaguri.

Apoi.
El nu se adresează aceluia, care a comis cutare neobrăzare. Asta, pentru că opinentul se apucă – la vorbe ca maisus – de săpat tranșee. Iar, în paralel, a accepta acele observații i-i ultima preocupare.
Dar cui se adreează?
Celor din grupul, din tabăra proprie. Sesizînd aceasta, mobilul discursului devine vizibil: se caută aprecierea mediului din care autorul, oratorul face parte.

Să-mi spuneți pe unde suferă argumentația mea...

Dala Lama cu pricina

Una din păcălelile clasice, prin care mintea/ființa se droghează de-a dreptul.
Dacă undeva e scris foarte sigur că 'oamenii trebuie iubiți', acea siguranță a exprimării ne împiedică a realiza că de la *trebuie* la altele drumul e lung, dacă nu imposibil.

Apropo de reacția la vorbe ca ale mele, atît de risipitoare ale rozului... Meditam ieri la caracteristicile acelui paznic interior, numit de Freud SuperEgo. Și care ne freacă ridichea, cum că nu ne-am comportat ca un copil cuminte...
.

Eee, căscam ieri gura la gesturile, țipetele acelui paznic și realizam că la mijloc nu prea e dorință de îndreptat, cît răutate.

Cam așa și aici.

Atunci cînd vreunul se ridică împotriva tragerii de mînecă privind o zisa ca Dalai Lama, la mijloc nu e vreo contraargumentare, cît iritarea că îi strici rozul de viață, eventual îi demasci pastila pe care o folosește în fața multora...

PS

Careva îmi spunea că scrisele mele or fi interesante în sine, dar nu atrag, lumea avînd alte preocupări.

Păi... Asta e. Îmi voi duce crucea. Altă minte mama nu mai face...

Tot dumnealui, Dalai Lama, dar nu numai

Presupunînd că citatul...

> *„„Haosul lumii de azi este din cauză că iubim lucrurile și folosim oamenii.”.*

.

... îi aparține (nu m-ar mira, căci e conducător de popor, deci trebuie să emită vorbe inclusiv pentru ăi foarte simpli...):

.

Poate omul nu știe ce spune, ori cum e cu dedesubturile a ceea ce emite.

Dar mi se pare un pic aiurea (ar fi prima dată, sub Soare?) să emiți o sentință șchioapă, apoi să bagi în argumentație ditai Haosul.

Aici, demagogii politici se pot retrage rușinați, căci dînșii la așa ceva nu ajung să apeleze...

Haosul...

E un domeniu la șmecherii de predicatori religioși mai apelează. Apocalipsa, bre...!

Bon. Retur la nenea Dalai Lama. Veți vedea că-i o disecție poate interesantă.

> *„Haosul lumii de azi este din cauză că iubim lucrurile și folosim oamenii.”.*

Mare poamă, tipul ăsta!.

Zic asta pentru că și el apelează la minciunica – altminteri dătătoare de bine la suflet! – cum că DOAR AZI e într-un mod catastrofic. Deduc de-aici că ALTĂDATĂ era nu departe de lapte și miere.

Ceea ce nu e cazul.

.

Apoi:

Cu lucrurile și oamenii.

N-aș insista aici asupra unghiului că, dacă facem acele gesturi (noi, ticăloșii), om avea motive să procedăm astfel. Și nu altfel. Motivele fiind nu de moft, ci unele biiiineee înrădăcinate la un etaj psihic unde nu prea putem intra. Inclusiv în cele lăsate de Specie pentru supraviețuire.

Haios...

Dacă stai să te gîndești, în decursul istoriei vorbe ca astea au ajutat ca frecția la piciorul de lemn. Pînă la urmă tot rîurile de sînge ale revoluțiilor, ale războaielor (cazul ultimului mondial, unde civilizația occidentală s-a impus) au apucat să schimbe măcar nițel.

În context, pînă și revoluțiile luminate s-au ferit să treacă așa povești – precum ale lui D.L. – în programul lor. Cu atît mai puțin nu s-au ocupat a le pune în practică.

Le-ar fi fost cam greu...

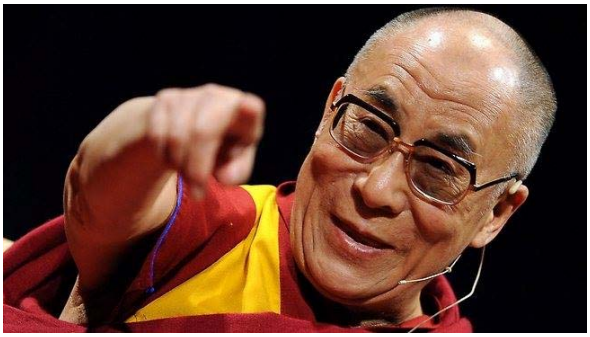

Valorile…

În campania electorală, s-a vorbit despre Valori.

Atît la nivel candidați, dar și la acela al comentatorilor... Al generației Facebook, de pildă.

Pînă aici e bine.

Valooorileeee...

În Jurnalul lui Petre Comarnescu, dau de un pasaj privindu-l pe Mircea Eliade.

Îl voi reproduce la PostScriptum.

Nu aș spune că e unul răuvoitor, cît LUMESC.

.

După ce lecturezi așa ceva, dacă vei fi avut vreun dram de vis că acela e o Valoare, se cam risipește. Din simplul motiv că a intervenit umanul. Ca atare, se cam duce naibii dumnezeirea acelui personaj.

Tanti Societatea are însă nevoie de acea sub-instituție, a Valorilor. Cu dînsa ține în frîu (putem arăta cum și ce) o largă categorie de rrromâni.

Oare cum o decurge dialogul cu un reprezentant al Stăpînirii, cînd îi ridici o asemenea problemă?

Am mari îndoieli că-și vor apleca urechea (doar nu-s nebuni să-și incendieze astfel valiza!).

Dar dacă o fac, sentimentul îmi este că trecem în domeniul ocultelor. Al negocierilor în acest cadru.

„Da, domne, așa e, dar... Uf, știi ce grea e viața...? Cum, zici să purtăm discuția asta la vreun post de televiziune important? Nuuu, nu se poate. E mai bine-așa... Lasă, lasă...”

NU-MI FAC ILUZII CĂ S-AR PUTEA SCHIMBA omenirea.

Dar paaarcă e de spus în ce ape ne scăldăm.
Să aveți o zi frumoasă!
.
PS
„*Eliade e ca o cocotă, în prietenie, în sensul că se comportă cu indiferentism, preferînd pe cei care-l preferă, că Eliade nu știe a fi prieten pentru că e prea egocentric...*”
Petre Comarnescu, p. 34, „Jurnal”, 1994, Institutul European Iași.

Of.

O să se supere grozav pe mine minunata doamnă Alexandra C., că-i privesc critic citatul din maica Tereza.
Mamă, ce școală și Tereza asta în ea! Demagog e puțin spus.

Baba servește celuilalt ce vrea să audă.
Nu are vreo treabă cu a-l încuraja pe celălalt să purceadă pe drumul complicat al facerii cît de cît suportabile a existenței.
Nu, dînsa îndeamnă pe un stil care la noi – în Carpații mioritic – grăiește așa: „Mai dă un chil dă țuică pe gît”.
Mai ia un braț de iluzii.

.
O iau pe rînd, gogoașa divină a premiantei Nobel (cît invidie e în mine!) avînd două paliere.
Să-mi arate și mie pe acei fericiți oameni din lume.
Nu există așa ceva.

Arătați-mi și mie unul în jur.
Dar fericit, nu vreunul real care gustă din cînd în cînd asemenea trecătoare stare.

Baba nu doar pomenește de inși fericiți, dar și plusează: „foarte fericiți”.
Cînd am zis mai sus că are școală în ea, n-am exagerat...
.
Hai să vedem și asupra căilor de ajuns colo-șa, în raiul fericiților (cu duhul?) „care se iubesc unii pe alții profund și adevărat”.
Mamă!
La chestia cu iubitul îi precum la fericit/nefericit, chit că și acolo fericirea e (mult) mai rară decît sor-sa.
Iubești și urăști. Așa a lăsat specia, pentru elementara-i supraviețuire. Trec aici peste faptul că iubitul este doar drogul prin care tot dînsa, specia, ne apropie vrăjiți pentru înmulțire...

Și aici îndemn că mi se arate un exemplar d-ăsta care iubește la greu...
Că veni vorba, de la greu, e interesant ce ștachete stabilește baba. NU E IUBIT ȘI ATÎT.
E unul 'profund' și 'adevărat'.
.
Aici, dacă la profund mai putem pica la înțelegere, cum e aia, la „adevărat” s-a rupt firul.
„Io cred că a iubi adevărat e așa...” (urmează detalii).
„Ba nu, domne, io cred că e altfel. Uite-așa...:” (idem, mai sus)

Tot legat de ultimele-mi zise..

... asupra unui citat din maica Tereza.
Recunosc a fi un naiv.
Mă uitam la acea doamnă Bica, recent arestuită.
Credeți ori ba, însă minții mele cea aiurită – de o întîlneam pe stradă – mi-ar fi inspirat o încredere vecină cu a-i lăsa liniștit portofelul pe mînă.
Or dînsa, după cît ne spun organele, pare să fi fost altceva... Poetic exprimîndu-mă, NICI UMBRA NU PUTEAI RISCA SĂ I-O LAȘI.

E.
Cam așa și cu figura Maicii Tereza.
Puteți să-mi spuneți pînă mîine că ce fată de treabă era, cum a suferit și cum grijea de altul.
Și că ditai ăia de la Nobel opinează diferit de mine (altminteri un neica nimeni din sectoru 4 al Bucureștiului!).

Școala.

Aia a panglicărelii.

> *„La 208 ani de la începutul calvarului românilor trebuie să ne aducem aminte încă odată cât de mult iubim România (întreagă!).*

Urmează acolo o poezie.

Care calvar?
Întreb asta nu c-ar fi foarte roz sub soare.
Dar, dacă ne afectează vreunul și-avem a-l identifica, cel puțuin să nu-l căutăm pe unde nu-io...
.
Fiind vorba aici de 1806, pot bănui că e vorba de începutul războiului care ne-a lăsat fără Basarabie (de precizat, aici, că-n ultima vreme ne-au băbugit de teritoriul dintre Prut și Nistru chiar locuitorii acestuia. La votul locului.).
.
Dar restul frazei îi epocal.
Hai să ne aducem aminte cît de mult iubim România.
(De fapt, nu e „Hai!", ci „Trebuie!")

Altfel spus:
„Dom'ne, ce chestie! Uitasem cît de mult iubesc România!"

*

Partea doua a discuțiunii ar putea privi motivele pentru care cineva așterne așa ceva pe hîrtie / prin tastatură.
Trăiască patrioții!

Stau și mă întreb...

(apropo de atari producțiuni între adulți)

...dacă ieșim vreodată din copilărie.

Simt că la mijloc, la vîrsta a doua, e doar o perioadă în care sîntem siliți a ne comporta uneori precum în standardele (livrești) de Om mare.

Că tot vorovirăm în chestiune, se pune problema cum e cu bătrînețea.
N-aș paria că măcar atunci înțelepțim.
Cine nu mă crede, să privească în jur.

PS
Îmi vine în minte aici comportamentul echilibrat al unui jurnalist pentru care am simpatie...
A dracul treabă, cu viața asta!
Cînd ești mai echilibrat, mai cuminței, ăsta nu e semn poate de bun simț, cît de faptul că nu te zguduie prea tare vitalitatea. Care vitalitate pare să însemne cam toate alea pe care le punem noi (mai sinceri sau nu) la zid...

Îmi place grozav

…metafora pornind de la efortul făcut de-o rachetă, pentru a depăși ceea ce se numește Viteză cosmică.
De fapt, iuțeala cu pricina e... două.
Una îți dă voie să ieși din atmosferă, însă numai pe ceea ce se numește orbită. Adică ai scăpat un pic de dumneaei, Terra, dar îi rămîi cam tot în ogradă – fie și vizuală doar.
Dacă îmi aduc aminte exact, e la 8 kilometri și ceva pe secundă.
Ca să poți pleca de nebun prin spațiu, e obligatoriu să atingi unșpe și ceva, kilometri pe oră.

Cum, întrebați dacă – dincolo de frumusețea poetică a zisei – prin spațiu nu e cam rece? După cum, acolo, e posibil să te îngrozești de nesfîrșire mai mult decît mic fiind și sub cerul albastru al Terrei?
Au.
Uite că la asta nu m-am gîndit!

Pe undeva.

„Reactie la delirul propagandist al CTP-ului”...” (MIrcea Badea dixit)

Mie, barim, asemenea exprimare îmi semnalează lipsa de argumente. Dar și dorința de a-și da gata într-un grad foarte mare susținătorii.

Mai remarc.
În sine, inconștientul emitentului de mai sus (și al celor ca ei) miroase bine că un CTP se tulbură nițel dacă îl faci propagandist. Din mai multe motive (instructive, cred).
El 'înțeapă' însă ca un amator (în domeniu).

Din ce am observat, cei de la Antena 3 sînt lei doar în curtea lor.
Ce-i drept, dacă ar scăpa în vizite prin alte ogrăzi nu ar putea fi puși la punct cu ușurință. Asta pentru că gazdele nu au deseori pricepere în ale mitocăniei, iar dacă posedă – le lipsește cantitatea în plus. Ori inteligența necesară unui jiu-jitsu cu neamul prost.

Tare frumoase-s zisele de felul acesta!

„În ce ţară un astfel de om ar mai putea să facă politică, ar mai putea să apară la televizor?“..

Mamă, ce mișto sună!

Dar ghici!
Cît va schimba, zisa cea revoltată de mai sus, din situațiune?
Ați zis bine!
Deloc.

Dar emitentul, plus telespectatori încîntați vor trăi CÎTEVA SECUNDE o mirobolantă senzație.
Aceea a putinței de a schimba, din vorbe, realitatea...

„Mi-e greață de cutare!...”

… se destănuia cineva.
Nu știu dacă acela își făcea un serviciu astfel. Va fi aruncat, fictiv, cu vreun om în groapa dezaprecierii, dar se trăda și el drept unul ce-i ușor manipulat, prin trezirea greței.

Mă nimerește urechea

… Pe sunetele postului de radio Zu.
Aici, o atmosferă debordantă de tinerețe.
Sună frumos...

Ceva mai în practică, sesizez eforturile realizatorului pentru a nu coborî cumva atmosfera de la stadiul de *hi-hi-hi* prelungit.

Junețea e infinit mai vulnerabilă la ne-tinerețe (tristețe, descurajare, disperare etc.) decît s-ar crede. Atîta doar că are mijloace pentru a le ocoli.

Bineînțeles, în situația unor notații ca acestea, autorul ia bobîrnace, în virtutea unuia dintre cele mai mari păcate: a dori să strici dispoziția tinerilor. A oamenilor în general, sub un cer inevitabil plumburiu.

Papa Francisc se produce:

„ Lăcomia este cea care va duce la sfîrşitul lumii...”

Nu-i deloc serios, tipul. Însă îl înțeleg, căci alfel nu se poate în instituția pe care cu onor o conduce.

... Aici este ca în alte colțuri de lume, și în inevitabila alcătuire omenească: au nevoie de tine prost. De două mii de ani tooot ni se spune de sfîrșitul lumii, în contextul unei lungi și afurisite liste de păcate.
E uite că n-a venit.
Iar cînd o pica, Sfîrșitul cu pricina, bănui de pe acum că-l posibil a fi din alte motive.

Îh!
Ce mă-nfurie tipul!
Lăcomia este o trăsătură umană. Nu am venit cu ea de-a casă, ci ne-a pus-o Specia în desag. O fi avut o socoată, chit că – și aici – o măsură este necesară.

Dacă stai să te gîndești, lăcomia este un mod de a te asigura împotriva perioadelor în care esențialele vieții îți lipsesc...

Tot legat de inteligentul nostru Papă. Ce-ai rezolvat că-i spui ăluia să nu fie lacom?
Mamă, mamă, ce școală ai și matale!
Deci nu ești în stare a fi măcar un bunicel pedagog, și vii prin urmare cu spectrul celei mai dure pedepse: moartea (căci ce înseamnă sfîrșitul lumii?).

M-am pornit ieri a medita

… cine o cînta în cuplul Iohannis: cocoșul sau găina.
Dezamăgire!
Nu am putut pentru ca să identific!

M-am refugiat în istoria recentă.
La trei din patru perechi prezidențiale nu s-a pus astă problemă, ca vreunul din soți să bată cu pumnul în masă (ori prin alte părți...). Lucru bun, inteligent, dacă stai să te gîndești.
.
Mai demult, Elena C. dirija.
Iar Gheorghiu Dej fu neînsurat.
Dintre patru regi, la trei le-a cîntat găina (de la Gheorghe Bibescu în sus nu mă mai bag).

O fostă nevastă îmi spunea

…că gîndesc prea mult.
Asta e. În paralel, din cîte am tras și eu cu urechea la alții, cică nu e ăl mai mare păcat din sistemul solar!

Uite scrisa de alături. Trec peste faptul că nu bag mîna în foc asupra autorului...

Dar.

Partea naspa din start aici, pentru mine, este c-ăl de flutură vorba lui FDR e pe la mijlocul vieții (nu prea văd un vîrstnic să se joace cu focuș a așa ceva…). Deci nu poate ști cum va proceda el însuși mai încolo. Prin urmare, e nițel aiurea să te dai deștept, cum că tu vei roboti cu succes și-n prima, și-a a doua parte a vieții.

(Ghici cine-și freacă palmele tare mulțumit că asudăm la jug, permanent chiar? Da, ați ghicit! Societatea.)

Între noi fie vorba, fata care a postat luminoasa vorbă atașată – am sentimentul că – nici de planuri nu fu în stare... Corectați-mă (mă refer la persoanele cu intuiție normală), dacă greșesc.

După cum.

În toată povestea asta, și în multe de prin societate, **vezi doar ordin** (inclusiv sub forma ceva mai subtilă de aici...), **nu și înțelegere**.

Dacă ăla vorbește la patru răspîntii de planurile lui măreațe, iar peste decenii informează de ce nu a putut..., păi o avea niște motive.

La așa ceva Societatea nu se bagă.

Că doar nu e proastă.

PS

Recunosc. Am o idee mare și fixă cu Societatea.

Politicienii și jurnaliștii

…au cel puțin un scop comun.

Acela ca – prin prestația lor – să-și mențină în țarc suporterii. Să-i fidelizeze, cum se spune la hipermarketuri

Gîndul să mai ciupească vreun aderent de la vecini le e străin. Probabil sînt precum aceia – prin unele locuri de pe planetă – care așteaptă refluxul pentru a purcede la adunatul peștelui rămas pe uscat.

În restul timpului, în orele fluxului mai exact, nederanjîndu-se pentru a sui spre fructele unui învecinat pom (ce să mai spun de a face agricultură!).

Așteaptă, cum spuneau interbelicii, să se uzeze ceilalți la guvernare.

Este c-aduce un pic cu para mălăiață?

Legat de cutremur ieri

Cam tot poporul sare în sus de înjrijorare, la mica zgîlțâîitură! Să te ții discuții la televiziuni, invitări de specialiști…

Nițeluș haios este că jumătate dintre romîni nu au pupat la viața lor cutremur cum scrie la carte. Ca ăl din 1977.

Ei se agită doar în funcție de refulările proprii – tare în pericol să iasă dureros la suprafața conștiinței noastre, dacă ceva zdruncină tare pereții pușcăriei psihice.

M-apuc să vorbesc de bine

…pe Adrian Năstase.
Că e foarte deștept.

O doamnă mă informează curînd:

> *„ Pacat ca nu i-a reusit Sinuciderea .... am vazut ce destept este!”*

O viață într-o propoziție...
Sesizați c-a scris sinucidere cu S mare?
Of, mi se sperie mintea!
Femeia își executase propria autosuprimare (de mult bine...) prin intermediul altuia, adicătele al lui Năstase. Și e supărată pe el că nu a dus demersul pînă la capăt!

Dragi psihanaliști! Aștept părerea domniilor voastre în chestiune...

PS
De același autor, și rugîndu-vă să vă țineți bine:

> *„ Hoțul asta de Nastase mai are tupeu să vorbeasca? Să încerce o SINUCIDERE asistată ca să nu mai dea greș!”*
> *”/ Cutare / să încerce o sinucidere asistată ca sa nu eșueze ca Năstase!”*

Cineva scrie despre părintele C. Galeriu.

Îi spune „predicatorul de foc”.

Probabil în anumite cercuri ăsta e complimentul suprem, dar eu aș privi lucrurile taman pe dos.
Mai exact prin lupă de marketing. Știa să vîndă, eventual, un conținut discutabil.

MIE ÎMI PLĂCEA, în Piața Universității 1990, dar astăzi ar rosti ca mine cam ca la gard, iar asta nu neapărat pentru că eu am devenit între timp ateu.
Ci doar pentru că pot mirosi tehnica oratorică, fie și pe latura ei religioasă.

Cu ochii pe un interviu Mircea Cărtărescu

Nu fac un secret că pe unii – eu, între primele rînduri – invidia ne mînă în viață.
De pildă să încercăm a da, cu alții de pămînt. Doar de vom apărea noi, drept mai puțin gunoaie.
Dar, paaarcă, una observație sau două ce pot supune atențiunii – legat de materialul din titlu ...

Mă amuză debutul interviului...
”Stimate domnule Cărtărescu...”
La care tizul nu reproșează nimic formulei.

Știți care e baiul.
Vi-l spun eu.

Intervievatorul – nici nu mai stau a mă uita care-i – din start avea în vedere o chestie.
Că interlocutorul lui, cel sus pus, e atît de-într-un-fel (adicătele groaznic de frustrat, de în lipsă), încît era absolută nevoie de formula în cauză: „Stimate...”.

Mă uit ca boul.
Cîtă nevoie era acolo de a te considera stimabil...
Să nu fii un contrariu, adică gunoi, un de strivit cu piciorul.

Despre prostie

Mai exact, despre cei care lansează frumoasa acuză...
„Cutare e prost. Mare de tot...”
„Interesant ce spui... Dar oare ce-o fi aia prost? Ce face un prost? Zi-mi și mie, căci sînt mai nou ajuns sub soare”
„’Ai, domne...!”
„Nu, pă bune!”
„Ai, domne, lasă-mă în pace!... Te faci că nu știi?”
„Poate nu știu. Ori poate mi-ar face plăcere să-mi spui dumneata ce și cum...”
„D**u-te, domne, de aici!...”**

Tărășenia este destul de simplă. O definiție fie și mediocră, plus detalii, sînt chestii care țin de etajul nostru conștient.
Iar acuza cu pricina a venit din partea altui departament personal. Unde vîntură și conduc maștere care cu greu ar accepte nu doar să li te opui, dar nici să ceri detalii privind comportamentul lor discreționar...”

E frumos.

Și-i înălțător să fii romîn, între-atîția bravi compatrioți ce una-doua se declară – între dînșii – proști.

Nu mă credeți, dați un ochi pe la comentarii Facebook!...

Uf.

Îmi aduc aminte de o situație epocală. A venit între mesaje deloc amabile, la sediul Alianței Civice, în 1990. L-a publicat, de fapt, și „România Liberă”.

Vrînd să declare prost pe altul, i-a spus „antecapat”. Adică handicapat.

Că nici asta nu le avea cu prostia, nu mai contează...

SÎNT ÎNDRĂGOSTIT

…de documentarele istorice...

Nimeresc aseară unul, cu etern interesantul al doilea război.

Acolo, un american, modest, zice că a luptat deoarece avea o datorie față de țară... Am făcut ochii mari. Și, transpunînd trebile sub Carpați, m-am întrebat dacă am vreo datorie față de țară.

Eu fiind un tip care, în ciuda îndemnurilor, mă înghesui mai puțin fi cum vrea Țara. *Adică prost.*

.

Chestia e simplă.

Dacă am vreo datorie, se presupune că am primit ceva înainte.

Și nu firifirici, ci chestii cît să te duci cu inima largă a tremura prin tranșee, iar apoi a te vedea – la ultimele-ți suflări – cu burta despicată. Ori capul așezat frumos alături.

N-am reușit să văd ce aș fi primit, cît să fi acumulat pomenita datorie.

Pot mirosi doar un sadism la pătrat.

Care ține de dresaj, cu precizarea că animalele pe la circ execută finalmente ce vrei, dar barim nu-ți manifestă bucuria pentru starea unde le-ai adus.

Puteți să vă strîmbați negru cît vreți la scrisele mele.

Dar dacă ați trece domol pe hîrtie motivele dezacordului, v-aș fi recunoscător.

Pot bănui însă că n-o veți face.

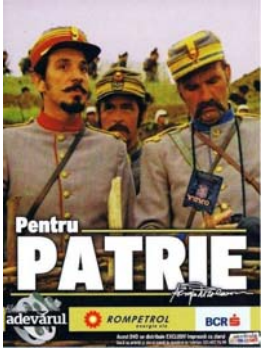

Pomeneam mai devreme despre

…a face pe altul prost.
Credeți că Ion Slavici putea așterne pe hîrtie ce e aia prost?

Acuma, după ce veți isprăvi acuzele că prea mă iau de toți (de parcă aceia ar fi sfinți, și nu aș avea de unde să-i agăț la o contradicție gesturi-pretenții...), hai să ne uităm un pic la vorba prost
Și sperînd că nu-i greșesc prea tare în nuanțe.

Cred că prost are – apropoat dicționarului - conotația de... făcut grămadă, eventual aceea de idiot. De nu-i merge deloc mintea. Cel mult zîmbește tîmp.

Or.
Semenii care se plimbă autonomi prin lume se află deasupra acestui palier.

De acord?

Urmează de stabilit de la cîtă alcătuire specială interioară acela nu mai este prost?
Bineînțeles că – datorită minunatei firi umane – în două sute de mii de ani vom pica la înțelegere asupra pragului cu pricina...

APOI.
Oare există domeniu în lume, respectiv vreun comportament al nostru unde să nu ne vădim proști, adică neștiutori/neaveniți în stil mare?
Mie mi se pare că nu.

Dau în metrou de un amic.

E dezolat.
Prietena i-a atribuit comportament infantil.

În consolez și eu cum pot.
„Întrucît dumneaei mai conviețuiește cu tine, pot bănui că ai ori leafă mare, ori talente erotice ascunse...

Totodată, dacă ești infantil, n-ai de ce a lua în serios acele vorbe. Dacă le iei în serios, păi e la mintea cocoșului că nu te afli rămas în urmă cu dezvoltarea...
Mda.
Ce școală zici c-ai făcut? Aha. Bănui că nu v-au servit acolo un curs despre manipulare...
Căci asta ți se întîmplă...".

PS
Am momente de luat razna în care mi-l iau drept model pe Caragiale.
Ba și voi să mă apropii de statua lui.
Pretenția asta, a mea, a îndreptat pe mulți contemporani cu sănătatea, căci hohotul prelungit întotdeauna îndreaptă lucururile pîn trup.

Dar o problemă tot îmi pun.
Rrromânii din vremea lui Caragiale mureau de plăcere la scrisele acestuia?
Am sentimentul că nu, iar la mijloc nu mi-s doar informațiile despre primirea „Nopții furtunoase", cu cherestegii și ipistați nemulțumiți la culme, prin sala premierei.

Pe de altă parte.
E ca la o plapumă normală.
Nu poți plăcea și contemporanilor, și urmașilor.

Paarcă la Berlin nu m-aș retrage, însă.
Pe cine aș mai bîrfi acolo? Cui i-aș mai căuta nod în papură?

Adrian Năstase informează:

„Zona de diaspora există pentru că în 2002 au fost eliminate vizele de către PSD...".
Așa spune ziarul „Adevărul".
.
Subsemnatul, în virtutea unui obicei tare urît, se și uită dincolo de aparență...

Zisa lui Năstase îmi aduce aminte de comportamentul unui speolog și realizator de reviste montane. Care, ajuns tot la vîrsta lui Nasty, iese tot așa spre captarea (cu orice preț) a atenției..

Iar aici gîndești care-i deosebirea dintre aceștia și alții, care se simt binișor la aceeași etate.
Cred nițel că la mijloc se află lipsa unei uzine interioare care să producă și simpla mulțumire de sine. Din categoria: „Ce fainâ am zis-o! Sînt mîndru dă mine, ce pasca măsii!".
La cei amintiți, acel departament pare să lipsească...

E foarte posibil ca softul plantat în copilăria mică să fi fost de genul: „Mergi pe acel drum, cît mai sus..."
Cît vreme fu suișul cu pricina, rezultatele politice / profesionale au conferit mulțumire.
Cînd reprezentația a luat sfîrșit, băieții noștri pare să se fi trezit fără sursa de mulțumire constituită de aprecierile (deloc puține, ale) celorlalți..

Și-acum caută ocazia ieșitului în evidență.
Cum nenorocirile nu vin singure, au intrat pare-se în ceața unei mici spaime existențiale, iar prin urmare de acolo nu ghicesc ce ar capta realmente publicul.

Zic și eu... Că de-aia mi-a dat statu grai!

PS
Speologul cu pricina e Vasile Giurgiu.

Porci

Își bagă nasul (pardon, rîtul!) în treburile altora.
Eu fiind cu așa scurmat!
Dar!
Din poza asta, miros că fiul din dreapta va scăpa întreg.
Oare își va schimba *Aneul* (Adrian Năstase) comportamentul față de familie – căreia i s-a vrut centru de interes?

Lume rea.

Eu.

> *„După ce Klaus Iohannis a declarat, după victoria în alegerile prezidențiale, „Ne-am luat România înapoi”, jurnalistul Mircea Marian a înființat, pe Facebook, un grup denumit „Să ne luăm Bucureștiul înapoi”>*

Doar cînd aud pe careva cu luatul de acest fel înapoi, îmi și pun întrebarea cît de – pardon! – retardați sîntem, noi, țintele a așa slogane?
A lua înapoi duce lucrurile la reveni în posesie.
Or.
Cînd au mai fost ele în brațele noastre?

Păiiii

”Domnu' Iohannis, părerea dumnevoastră...”
(Urmează tuse de om nu chiar în largul său.).
O voce din public:
„În vremea lui Scorillo, spre coada domniei acestuia?”

Bon.
Deci am lămurit că Țara a mai fost a noastră doar în ceasurile 1 și 2 ale nopții, dar nu în fumul Clubului, ci în somn.

Deci, o recăpătăm…
Și ce vom face, de bine ce ni-i înapoi?
„Păi o dăm la alții... Să o conduce ei... Uite, domnu Iohannis...”
„Dar matale nu poți pentru ca să o conduci?... De ce s-o dai la altu?”
„Păiii....”
.
.
Muzica, muzica!
(Eventual, teleasta „Băgați publicitate, repede!”)

Viața nu e simplă.

Ca să te descurci, vinzi necesarele iluzii, semenilor.

Nimeresc revista „Psychologies”, ediția românească.

După opinia mea, psihologia e o disciplină care drege niște lucruri prin adîncul nostru, umblînd (uneori dureros) pe acolo.
E părerea mea.
Alții e posibil să vadă lucrurile ca la o sondă de țiței pe cale de epuizare. Mai pompează apă, aer – fără a-și pune problema unei surse alternative.
Exemplificînd, asemenea reviste (și destui oameni cu titlul de psiholog) îndeamnă clienții să exploateze suplimentar puțul cu iluzii..
Îi veți ghici pe aceștia din urmă și pentru că fac trimitere la fericire.

Ce se întîmplă cu acei clienți cînd ajung la sfîrșitul de tot al acelui zăcămînt, iar în paralel nu mai au energia de a identifica altă sursă de trecut cît de cît suportabil prin viață – nu-i o treabă foarte frumoasă.

Psihologie. Psihanaliză mai exact.

Părerea mea, chit că-s deloc specialist.
Nu cred că poți discuta despre psihanaliză stînd cuminte și la rînd în fața unei săli.

Fantezie in do minor la Festivalul de Psihanaliza si Film
Gradiva Psi

Cred că-i ultimul loc unde să apuci a rezona cu adîncul tău...
.
O să-mi spuneți că băieții aceia au citit mult, că au doctorate și alte alea.
Se poate, dar este probabil ultimul domeniu unde astea nu fac bani mulți (eventual fac, dar numai în fața naivilor) fără acea putință de a recepta semnalele adîncului...
Nițeluș neașteptat este și apelul la formula „Fantezie ăn do minor la Festivalul…” care numai din ograda freudiană nu este, ci zona Murdoch. A tabloidelor.

Multă lume păstrează ochelarii de soare

în poze unde asta nu ar fi obligatoriu...

Ca să nu li se citească vulnerabilitatea?
Sau agresivitatea?

Mă uit la poza asta.

.

O arăta frumos, s-o fi chinuit nițel sculptorul la ea, dar nu-i văd legătura cu realitatea.

Nici naiba nu se iubește așa!

Dar sesizez că, pentru a putea trata domeniul pentru ochii tuturor, bașca zice-se artistic, e nevoie de așa compromis.

Oare la baza întregii Culturi șade așa ceva (ori tare asemănător)?

PS

Întreținã-se unii cît vor cu Arta, dar *aici-scriitorul* preferă naturalul.

Mă-sa pe gheață de treabă, prefer contactul cu Viața!...

Întîlnesc pe undeva formularea:

…„e strigător la cer”

O fi, dar Cerul șade nesimțitor la așa ceva, iar încriminata tărășenie merge liniștită înainte...

Ceva asemănător este expresia: „M-am săturat de...”.

Dacă așa țipăt nu e urmat de vreo acțiune în acel sens, pot bănui doar o formulă emoțională ce frăgezește interlocutorul pentru următoarea fază a argumentației.

La arme!

> *„„Au aparut tineri care sunt comunisti, pur si simplu. Nu vreau sa dau nume, pentru ca nu vreau sa intru in polemica. Au site-uri, au portaluri, sunt infiltrati. Prin infiltrati vreau sa spun ca, asemeni fascistilor, comunistii sunt marcati ideologic – ei sunt ca niste markeri injectati in sange, ca sa-i poti vedea cu aparatele de supraveghere, de scanare. Sunt nocivi in sensul ca ideile lor submineaza baza pacii sociale, baza existentei unei societati decente."* (Horia Roman Patapievici)

Citatul ne-a fost supus atenției de dl Vasile Ernu.

Privesc extrasul nițel mirat.
Dl Patapievici este intelectual.
Cred, în nemernicia mea, că așa ceva presupune a cerceta de ce lucrurile se petrec în vreun fel oarecare, sub soare.

Poate nu văd eu bine... La dînsul nu simt dram de-așa pornire (a cerceta motive), aici... Ba mai și pune, în constatări, din nedormitele personale.

Prin urmare.
Și dacă aprecierea mea nu-i foarte arogantă.
Inclusiv (sau mai ales în această calitate!) intelectualii trebuie să fie atenți ca subțirele strat de cultură/educație să nu le fie străpuns de animalicele personale...

Altminteri, sînt de analizat nițel spusele dumisale, fie și cu alt prilej...

Inclusiv în condeiul dlui Patapievici

…sună tare frumos zisa:

> *„Au aparut tineri care /.../. Nu vreau sa dau nume, pentru ca nu vreau sa intru in polemica..."*

Ăsta da, curaj!
Și inteligență.

Păi, și dacă intri în polemică – unde e problema?
Intri și combați. Mai exact îți sprijini punctul de vedere (unii, pot recunoaște acolo și că punctul de vedere al distinsului preopinent are unghiuri valoros-inedite).
…Cum, vor profera ăia mitocănii și ne vom turbura?
Aha.
.
Ne va vedea vecinul că am avut contact cu mitocanii uliței, și-o să ne facem de rîs?
E lucru urît, într-adevăr.
Iar mama va adăugă că mîine-poimîne mă voi înhăita cu haimanalele alea!

***

> *„Au aparut tineri care sunt comunisti, pur si simplu. Nu vreau sa dau nume, pentru ca nu vreau sa intru in polemica. Au site-uri, au portaluri, sunt infiltrati. Prin infiltrati vreau sa spun ca, asemeni fascistilor, comunistii sunt marcati ideologic – ei sunt ca niste markeri injectati in sange, ca sa-i poti vedea cu aparatele de supraveghere, de scanare. Sunt nocivi in sensul ca ideile lor submineaza baza pacii sociale, baza existentei unei societati decente.”*

.

Pe de o parte.

Simt în atitudinea distinsului eseist simpla teamă, nedublată de vreun accept al lucrurilor, respectiv de o reacție – care să ducă măcar un pic lucrurile spre zona netragică.

Dl autor doar se plînge.

În astă situație, parcă nu mă mir dacă 'și-nimica-mișcă', în (partdon!) viața sa.

Într-adevăr, comuniștii *e* lucruri urîte.

Dar, ca apărător al unei 'societăți decente', parcă aș fi nițel atent și excesele de distribuție a bunăstării.

La bani mărunți, în țara unde a izbîndit comunismul, la 1917, se ședea și tare prost la acest capitol...

Pe un monitor cu diverse clipuri

… în stația de metrou.

E pomenită o acțiune, legat de care-s trecuți doi animatori.

Unul dintre ei are pomenite și titlurile universitare.

Sînt trei.

E interesant că grafierea se face cu majusculă: „Prof. Dr. (parcă și) Ing.”

Influența modului de a scrie este vizibil cea anglo-saxonă.

Tot apuc să mă întreb (cu ascunsa invidie de rigoare): oare ce groapă e în sufletul mulțumirilor aceluia, de simte nevoie să-și mai salte un pic spre evidență acele titluri...

Cu cît chef real au urmat acel drum profesional, recte cît și-au văzut și de ale sufletului?

Titluri...
Oare cît are asta cu adîncul nostru?
Are, pentru că îți oferă oarece îndestulare materială (deși am îndoieli că un om ce simte nevoia unor asemenea compensații stă prea bine în domeniu), respectiv o poziție socială care îți amețește un pic părerea de sine.
Ce-i drept, tipul din clipul metroului e posibil să fie pensionat. Acolo se cam înnegurează lucrurile...

UN DISTINS MORALIST

… despre alegerile recente:

> *„Simt că ceva esenţial s-a schimbat în gîndirea şi comportamentul civic al conaţionalilor mei şi salut contribuţia tinerilor la amploarea acestei înnoiri. N-a fost vorba, propriu-zis, de politică. A fost vorba de stil. A fost o reacţie igienică a societăţii la impostură, obrăznicie, furt, suficienţă mîrlănească, lipsă de onoare şi de patriotism adevărat."*

PĂREREA MEA.
Ai de ales, în așa situație, între două drumuri.
Ești realist, și (mai ales în baza unei experiențe de viață mai măricele) stai mai domol cu iluziile.
Nu de alta, dar povestea cu tinerii am mai auzit-o, de pildă în 1990.

După cum, poți să optezi pentru drumul dlui Plești.

PS
„Domnule Ordean, ne strici plăcerea de a trăi, de a ne entuziasma, de a visa la viitorul frumos al Țării!"

Din partea mea, mergeți liniștiți pe acel drum!
I-aș spune al Băncii...
Căci acolo se iau împrumuturi tare plăcute cînd numeri arginții, dar pe care îi înapoiezi apoi cu dobîndă.

Să aveți o zi cît mai bună!

Zău că nu pricep

> *„ A fost o reacţie igienică a societăţii la impostură, obrăznicie, furt, suficienţă mîrlănească, lipsă de onoare şi de patriotism adevărat."*

.

Eu m-am uitat la scrisele, la atitudinea lumii fine de care vorbește dl Pleșu mai sus (și de care pricep că deține din plin opusele mîrlăniilor enumerate în citat).

Nu mi s-au părut deloc deosebite, ca esență, de producțiile taberei adverse, respectiv ale comilitonilor ceva mai copți.

> *Putem discuta aici academic, avînd textul în față.*

Ce-i drept.

Pe lîngă tendința de a înfășa în iluzii, mai e o chestie mult șarmantă! Să înfrumusețezi pe careva, apoi să te pozezi alături de acela. Menționînd bineînțeles, în așa-zisa legendă, ce mare, tare și moral este respectivul.

Nu sînt de felu-mi un paseist

… iar scrisele-mi de pe aici se află – cred – dovadă...

N-o să mă vedeți curînd (iar atunci probabil voi tasta de la „Obregia”...) spunînd că era mai bine pe tmpul lui ăla sau ăla.

Dar azi, pentru că vremurile-s mai tari ca noi, sînt tentat la așa paralelă.

Totul pleacă de la pretențiile vizînd noua generație, tînără, care la prezidențiale a făcut și a dres, respectiv cum va pune ea Țara la admirabilă cale.

Spuneam la un moment dat că am mai auzit sloganul, care în sine o simți nevoia să apară la taman 25 de ani. Cam cît e și distanța între generațiile biologice.

Și cînd nevoia socială prinde în fața poveștilor ei un grup de oameni cam neștiutor...

Acea generație nu are idee de circulația unor pastile identice, la vremea cînd Ea trăgea tare din biberon ori chiar mai-nainte.

VĂ MĂRTURISESC FAPTUL că entuziasmele privind tineretul mi-au părut un pic mai oneste la 1990 („tinerii care și-au vărsat sîngele, și care vor face aia, aia...!”), decît acum.

Asta mi-i părerea.

.

Parcă și scrisele respectivilor – pentru care se pricepe la așa lectură – arătau altfel. Poate era mai mult militantism, cît și mai puțină acreală. Parcă și cu sentimentul superiorității ședeau un piiic mai domol.

La chestiune, aș mai ridica o problemă.

Oare dacă întreb pe un apostol al scriselor privind tineretul cel nemaipomenit, din 1990, cum aveau să purceadă ulterior lucrurile – ce credeți că va răspunde?

Pun pariu că propunerea de investigație nu-l va încînta.

„Păi, cum e cu tineretu' care...?”

„'Ai, domne, lasă-mă...!”

O să mă întrebați, aici, dacă nu am scris și eu chestii similare, fie și prin jurnalul personal.

Parcă am fost mai prudent.

Și, în marea-mi lipsă de modestie, voi repeta una din ideile-mi de atunci: *„Pînă să aruncăm vina pe alții, hai să vedem pe unde greșim și noi...”*

Gîndirea pozitivă

Ce fain sună! ..Dar să fie la dînsa, acolo!

.

La un recent moment cu dezorientare, din rahat nu m-a scos decît păcătoasa vorbă: „Nu știu ce să fac...”. Totul s-a limpezit!

Bănui că au fost risipite în acel moment tot felul de teorii savante din cap.

Care aveau pretenția a ști ce e de făcut.

Dar absolut întîmplător – dîndu-le ascultare – împingeam oiștea în gard, precum Ieremia...

Cînd recunoști a nu avea habar de soluție, barim locul e gata de primit o altă idee.

Plus că mai știi ceva.

Pe unde să NU mergi.

Nu știu dacă e răutate, din parte-mi

…pomenind cele de mai jos...
Dar parcă nici la servit gogoși ale șmecherilor nu m-aș înhăma, c-una cu două...
Asta apropo de generația cea-nvingătoare în prezidențiale, lăudată de-atîția.

Ia uite ce scopuri aveau în viață corespondenții lor din 1928:

> *„Ceream primatul inteligenței, muncii, cinstei, priceperii și ordinei; nădăjduiam ca Țara să capete o importanță culturală, ce nu o avea din pricina politicienilor agramați și obtuzi, ce ne conduceau țara; voiam ca instituțiile să fie conforme specificității poporului, tradițiilor lui, dar totodată satisfacerea cerințelor vieții moderne...”*

.
Nu pot cita mai mult aici, căci prea îmi cade fisa.
Una la mînă, despre a cere cît să nu poată cel îndrituit satisface, parcă am mai auzit. Probabil e ceva normal, uman, cînd vrei să sui în capul cuiva. Înțeleg totodată că legionarii erau doctori la solicitări de genul ăsta.
Apoi, mă uit în cartea de unde am extras astea (Petre Comarnescu, *Jurnal*) și în restul filelor, printre preocupările autorului, vei vedea nenumărate cancanuri, nu și vreo trimitere la specificitatea românească.
Ca asemănare a anilor noștri cu epoca respectivă, păi este cantitatea mare de titrați care nu găsesc posturi.

Revin la citare:

> *„Moralitate nouă, metode loiale, pricepere la cei care conduc cultura* (solicitanții aveau cam 23 de ani etate, n. MO) *și în genere viața țării, voiam selecția naturală (sic!) a valorilor poporului nostru, luptînd împotriva nepotismului, ipocriziei, afacerismului...”.*

.
Comarnescu va abandona ulterior ceea ce apreciase a fi idealism, castel de nisip etc. Dar cine nu o lasă mai moale? Eventual, devenim pragmatici precum revoluționarii decembriști...

Am multă simpatie

… pentru dl Cristi R..
(Asta-i din vremea mea la trustul Publimedia, cînd l-am văzut ca om, apoi mi-a plăcut și-mi place scriitura sa)
Dar.
Și cu riscul de a vrea să impun altora unghiul meu.
De fapt, e și o zisă pe undeva, poate nu toantă.
„După o vreme, e necesar ca măcar să mimezi că te-ai înțelepțit...”

Aici, hai să spui că-s eu idealist ori cu ochii în scrieri desuete.
Însă cred că și, dacătele te voi persuasiv, e bine să folosești alt ton...

Trec peste faptul că un ton inflamat semnalizează că ai trecut peste destule unghiuri interesate. Matale, în adînc, fiind preocupat să-l faci praf pe acela...

Îh, ce mi-a venit în minte!...
Oare distructivitatea nu-i și una îndreptată spre interior?
Înțeleg că psihologi destupați au îndrăznit niște aprecieri, în direcția asta...

voxpublica

O fostă ziaristă, condamnată

…pentru înșelăciune.
Femeie pe la 50 de ani, a publicat în două cunoscute gazete – pomenite des de mine aici...

În poza articolului de pe *ReporterVirtual,* doamna cu pricina – care semnase articole la rubrica de la Cultură – are la gît niște mărgele zic eu dubioase. Prinse de șiragul lor, o cruce.
Asta ne e firea, aceea omenească….
.
Privirea doamnei nu-mi naște simpatii.
Doar multă înțelegere, pentru cenușiul sub care trecem cu toții.

Patru ONG-URI SÎNT

…supărate pe reprezentanta României la ONU (mai exact la Geneva), doamna Maria Ciobanu

> APROPO DE ONG-URILE ÎN CHESTIUNE, am uneori sadismul de a mă întreba ce-ar fi făcut unele persoane, dacă nu ar fi fost vreo schimbare a giruetei, la 1989...
> Ce ziceți, ne dăm cu imaginația, asupra ce ar fi cîntat?
> (Sindromul poate fi botezat cu numele de Adrian Severin...)

.

În paralel (eu nefiind singurul mușcat de invidie pentru reușiții în viață), lume bună o ia la sulă (cea feminină) pe dna Ciobanu:

.

„Madam Ciobanu e la Geneva la ONU...”

„ E absolvent de aeronave, in misiune din 2009 la Geneva”

PS

Grupările foarte de veghe sînt: Amnesty International, European Roma Rights Centre, Centrul Euroregional pentru Initiative Publice, Romani CRISS.

Ce s-ar face, oaaareee, fără așa intervenții?

.

Răspuns, în limbaj specific:

„Trebuie să trăiește și ele...!”

Ce chestie!

Ascult acum Ederlezi al lui Bregovici – genul acela de bocet feminin balcanic...

Cred că dacă nu ne-am jena să miorlăim nițel mai mult la vîrsta de mijloc, barim am ști să ne gestionăm ceva mai bine disperarea, ulterior...

Mă uit la știri...

Dl ministru Rus, cam cu o figură lipsită de chef, spune că va salva compania (de stat) TAROM.

După așa zisă, se scarpină în spatele urechii.

Îi arde lui de mîntuit compania cu pricina, cum îmi arde mie...

O altă figură vorbitoare... nonverbal este a noului ministru de Externe, Aurescu.

Ce chestie!

Cum naiba arată familia care te împinge nebunește înainte, în condițiile în care ție nu-ți arde, totuși, deloc de trecut acea stradă?

.

Există, pe aici, și tipul dlui ministru Bănicioiu.

Care are nevoie realmente de jilțul ministerial (din ce motive, asta-i de explorat de către cei... din Sănătate). Omul e în stare de promis orice, de zîmbit oricum doar ca să stea acolo. Eventual la acel palier a Structurii de putere.

„Rău ești, bre, în seara asta!
Da' ceva de bine nu ai a ne spune?”

Corect.

Ce-i drept, nu se înghesuie semnalabilele în roz.

Să pomenesc de aurolacul care mă ușură ieri de-un leu, în drum spre casieria Romtelecom? Și pe care îl privesc, în timp, subțiindu-se la față, deși n-are 40 de ani?

Deși, aici e nițel treaba lui Dumnezeu...

Să dai drumul cuiva pe lume în așa condiții, apoi să ne asiguri – superior – că ai Mata o socoteală și pentru el... Care e pregătita aia, nu știu!

De aici, cerșetorul meu va merge la Judecata de Apoi, probabil va ieși bine și apoi va putrezi pe undeva un catralion de ani...

Ziceți că preferați discuțiile despre ăi din prima parte a postului meu?

Uhăi, bade!

> *„Bună Dimineaţa de Ştiri, România.*
> *Am ajuns la mijloc de săptămână și încep să se separe apele în politică, unde rezonabilul e şifonat de excese şi minat puternic de lipsa de bun simţ. Guvernul funcţionează după principiul las' că merge şi aşa, premierul aruncă fitile pe care nu le crede nimeni despre operaţiuni ale serviciilor în discotecile din Emirate, în PSD sunt mârâielile dinaintea furtunii. ”*

De-auziți pe careva pomenind de bun simți (întotdeauna va reproșa lipsa de așa ceva la altul !), puteți fi sigur că lui îi lipsește.

Bun simt înseamnă inclusiv să nu te bați cu pumnul în piept ca posedînd așa ceva. Ia imaginați-vă, un posesor de așa ceva, umflînd bojocii: „Io am bun simț!”. Parcă nu se naște, astfel de fantasmă...

Na, că mi-a mai venit o idee.

Ați auzit vreodată un tip – ce reproșează lipsa b.s. (egal bun simț, nu bese!) la altul, să pomenească de dînsul ca posedînd așa ceva, eventual și cum i se manifestă asta?

Paaarcă nu.

Că veni vorba.

Mă cred tip care posedă – în cursul zilei – gesturi de bun simț. Am rezonat de pildă, ieri și la un moment dat, cu durerea cuiva.

Mda...

Zic „Mda” întrucît realizez o chestie mică. Un tip cu bun simț, la noi, este mîncat urgent de către mediu. Care e majoritar fără...

Așa s-a nimerit, să se nască și romînul majoritar într-o zonă a pămîntului avînd caracter mai accentuat de junglă. Iar, ca atare, face și el ce poate pentru a supraviețui acolo.

Puteți spune ce doriți la deșteptăciunea de mai jos.

A avea oarece înțelegere pentru nesimțiți e semn de bun simț.

'Oarece'-ul de pe acolo e și semn că nu te vor hăpăi amărîții de nesimțiți.

Să aveți o zi bună!

Neam prost.

E vorba de vecinul meu de palier.
Auzi ce lucru urît poate spune:

> *„Jupîne, și cînd te gîndești că toată lumea asta combativă ajunge tot la stadiul pamperșilor din categoria Seni...”*
> *„Au. Nasol! E valabil și pentru noi?”*
> *„Și pentru noi.”*

Mi-a stricat ziua.

Interesantă poză a Mediafax

În context.
Dacă priviți cvartetul și nu vă înfuriați, treceți examenul meu (bineînțeles, subiectiv!) la disciplina Bun-simț.

PS
Cred că-i un pic aiurea să te plîngi de lipsa de bun simț a altora, dar explodezi umoral la simpla vedere a cuiva...
„Te înșeli, Ordene. E normal. E uman, așa ceva.”

Un prieten pe care îl respect

…reproduce aici niște vorbe, considerate prin anumite medii (cu aplauze chiar!) ca deținătoare de mult duh.

`Atenție! Pe afară circulă o boală gravă, numită răutate! Ea este cauzată de virusul invidie...”
„70 la sută dintre români trăiesc în stress. Restul de 30 la sută trăiesc în Spania, Franța, Italia...”

De ce pot paria că, în cazul închinătorilor la așa formule, vina nu li-i vreun pic în ei înșiși?
Totodată.
Ceva mă face să cred că nu i-a întrebat nimeni pe compatrioții ajunși în cele trei țări, dacă au stres ori ba.
Bănui că posedă, din plin chiar.

Nu cred că mă aflu misogin.

Doar am momente – dese, dar nu din vina mea! – în care spun unei anumite categorii de femei 'Stop!'...

„Pentru cum vă purtați cu femeile voastre pe care le scuipați, le bățeți, le înșelați, totul bine stropit în rachiu și-alte flamande spirtoase..”

În situații de-astea, se pierd în ceața reproșurilor niște lucruri.
Domnul ăla care își bate nevasta, e cel pe care dînsa l-a văzut Făt frumos, cîndva. Cînd doamna depășire majoratul. A nu se uita acest amănunt.
Totodată, eventuale nemulțumiri pot fi adresate și *Tipului cu barbă, de sus de tot*.
După cum, deseori Ea rămîne în căsnicie din motive pe care o privesc.

Totodată.
N-am văzut pe nimeni care să căineze bărbații însurați, mai exact pe aceia cu neveste satrap.
Există și așa ceva, doar ochi pentru a sesiza trebuie.
Partea proastă, a domnilor cei năpăstuiți, este că dînșii nici nu pot reclama, nu se pot plînge cuiva de tărășenie.

Îmi reproșam acum vreo 10 minute

…că văd doar răul, criticabilul în manifestări dintr-un colț ori altul al netului.
Cred că la mijloc este doar o hipersensibilitate la o chestie umană probabil: încercarea individului – aparținînd speciei Om – de a-și apropia o parte suplimentară de trăit-mai-bine, prin păcălirea celuilalt.

Sărut mîna, tanti Specie!

Zic aieste după ce-am aterizat cu ochii pe reclama făcută unui film, în acea oază de cultură tres haute, care e Institutul Francez din București....
Delectați-vă și dumneavoastră.

> *„Ida" lui Pawel Pawlikowski este un film răvășitor. Un film de o puritate desăvârșită, cu imagini care îți rămân pe veci încrustate în amintire. Un film despre memorie, traumă, adevăr și căutarea sinelui.) Psihologic, este o reflecție asupra diferitelor fațete ale libertății umane, despre ceea ce înseamnă să fii femeie, creștin, evreu și om într-un secol marcat de genocid și ideologii distructive."*

Știți cine semnează.
Ditai Vladimir Tismăneanu.

Legat de care, fără îndoială, nu-i deloc frumos să te întrebi dacă nu cumva a luat-o razna.

Totodată.
Șed pe gînduri.
Să atragi către filme fine prin metode de tabloid (e loc aici de pleonasmul 'grosier'?)...
Eu unul tot perorez asupra Nuanței, dar ceva aici aduce cu slujitul simultan la Doi: cel din cer, respectiv ăl de sub Pămînt...

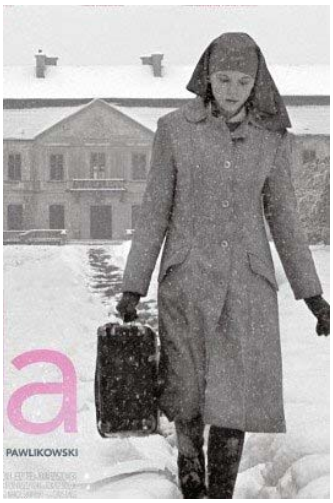

Așa vede Maria Grapini lucrurile

Și basta. (la bani mărunți o înțeleg, și eu aș fi subiectiv în privința unuia care m-a rezolvat într-o problemă sau alta).

> *„Doresc să trag un semnal de alarmă privind suspiciunile solide bazate pe fapte cu privire la existenţa procesului politic şi cu privire la punerea în pericol a libertăţii presei în ţara mea. După dezvăluirile făcute la postul de televiziune aparţinând familiei Voiculescu, probate cu înregistrări prin care fratele preşedintelui*

României a luat suma de 250.000 de euro pentru a scăpa de condamnare un cunoscut interlop, procesul fondatorului trustului de presă, aflat de şase ani pe rolul instanţelor, a fost repus şi judecat în cinci zile”,

În paralel, îmi spun și eu părerea.
Iar dacă ne vedem pe stradă, îi spun „Bună ziua, doamnă Grapini! Cum vă mai merge?”.
Eventual pot să-i adresez observații (pe stilul firului personal, în 16) și fără să inflamez în exces.

Dacă stai să te gîndești.
Voiculescu a fost cu mulți oameni într-un fel de care nu au avut parte, la modul general, mulți inflamați din tabăra noastră.
La o adică, nu mă mir foarte...
Voiculescu a avut fiice. Pe care s-a priceput a nu le crește excesiv de bărbate (ăsta e semn că nu a murit de frica extincției viitoare, și ținînd să se perpetueze prin copia care i-ar fi fost un fiu).

Deeeciii. Avînd fete a știu a fi mai atent cu nevoile celor din preajmă.
Că în paralel era om, avînd de pildă damblaua cu a i se spune „Domnu' profesor...”, nu-i un cap de țară...

Precizare.
Nu-i fac statuie acelui ticălos de *Văran*.

Istoria și hazul ei...

Plus lipsa Ei de scrupule.
Un condei serios, al PNȚ, relatează o întîlnire din timpul ultimului război:

„Vineri, 18 februarie 1944. /.../ Cu Constantinescu-Iași, la 9. dim. /.../”

Constantinescu-Iași este reprezentant al Partidului Comunist, care ține legătură cu PNȚ.
Popovici este țărănist care se ocupă de finanțele grupării sale.

„Acesta mă roagă să-i cer lui Popovici mărirea ajutorului lunar de 50.000 lei, la cel puțin 75.000, dacă nu o sută de mii, cît are el nevoie pentru ajutorarea familiilor celor arestați. Îmi fac datoria, însă Popovici refuză categoric, <invocînd> lipsa totală de fonduri. `După cîtă treabă fac comuniștii dumitale, i-a spus brutal Popovici, și suma de 50.000 n-o meritați; să văd măcar un vagon cu petrol pe care îl iau nemții de la noi, dat aer, sau un pod de cale ferată peste care trecu trupele lor spre front, dinamitat și atunci aș zice și eu că faceți ceva; oamenii noștri de partid nu pot executa astfel de acte de sabotaj, pe cînd oamenii d-stră din Căile Ferate ar putea-o face mult mai ușor'. Constantinescu i-a răspuns că toate elementelor lor active sînt prin închisori, iar masa partidului nu este antrenată în astfel de acțiuni..."
(Ion Hudiță, *Jurnal Politic*)
În foto, Petre Constantinescu e în dreapta, alătur de liderii comuniști după 1945.

Cineva se alarmează

… că se fac defrișări în bușteni Prahovei, pe spațiul respectiv urmînd a fi ridicate vile de vacanță.

Ce ți-e și sufletul omenesc...

Dacă-i spui că de la 1850 s-a tot defrișat pe întinsul actuali urbe, nu are vreo tulburare.

Din zona gării Bușteni ori a fabricii de hîrtie au tot căzut brazi de atunci – și bănui c-au suspinat în chestiune destul localnici. Fie și pentru că vor fi cîntat anterior iubitei, la umbra lor.

Nu s-a frînt lanțul trofic. Nu s-a oprit soarele pe cer. De fapt, la baza atitudinii de azi sînt altele. Frica de nou, de modificare a obișnuințelor. Teama de suprimare a unor fibre vitale din noi. Invidia pentru ăl cu bani, care-și ridică vilă acolo.
La mijloc este și interesul pentru lumina favorabilă (în societate) a grijii de tip ecologic.

Lecturi interbelice

Un român la Paris.

„Am fost la Folies bergeres, unde Josephine Baker e steaua, dar cam decăzută. Apoi am fost la Riehls /un club public, n. MO/ unde am stat pînă la trei dimineața. Am dansat mai mult cu Raymonde, cu care am și fost acasă, fiind o fată admirabilă, fină, mai curată decît celelalte...

Marți, am dormit mai mult, după-masă congres: am ascultat pe lordul Samuel, de la care am obținut voia de a publica în Revista Fundațiilor Regale /.../
*„O fată admirabilă, fină, **mai curată decît celelalte**..."* (Petru Comarnescu, *Jurnal*)

Nimeresc pe blogul cuiva.

Nici nu contează că-i om politic.
Dînsul reproduce acolo o spusă a lui Albert Einstein.

„Încearcă nu să fii un om de succes, ci un om de valoare..."

Am sentimentul că dl Mihalache, dincolo de o încredere în sine care l-a propulsat la fruntea Administrației prezidențiale, e conștient a nu fi un om de valoare. Asta îl și face, mai mult ori mai puțin conștient, să plaseze acel citat, acolo...

Pe de altă parte.
'De valoare' cel cu pricina e ca morcovul în fața măgarului care trage de căpiază la cotigă...
Dacă întrebi o mie de inși, vei dobîndi tot atîtea răspunsuri subiective în cea mai mare parte.

Cred că de valoare ești atunci cînd recunoști a nu te afla om de valoare (atenție la nuanță! Nu e vorba de o declarație: „Nu am valoare", aici deja s-a picat în acută opinie proastă de sine. Ori în ironie a omului fudul).

Privîndu-l pe dl Mihalache, umblător între altele prin electoratul transilvan, aș mînți să nu-mi aduc aminte aici de tipul utecistului.

Dar, la o adică, rotofeiul nostru demnitar nu e responsabil nici de fire, nici de momentul istoric în care a apărut. Bașca de mediul social al apariției.
Face și el, ce i-a fost lăsat...

Totodată, bănui că-i potrivit, la postul unde fu desemnat.

Cîndva am auzit o vorbă:

„Cînd ai magazin de geamuri, nu te certa cu puștii din cartier.”

Niște social-democrați ceva mai ieșiți din fotoliile puterii schimbă impresii, la un simpozion.
Comentatorii, pe un post Fb oarecare, îi iau la dură tăbarcă.

Unul dintre ei, nu mai contează sexul, solicită o lămîie. E previzibil că pentru a-i fi tăiată greața, la vederea lor.
Persoana în chestiune uită în răstimp că posedă, drept poză principală a contului de Facebook, pe aceea a lui Corneliu Coposu.

De ce putem numi un politician

… oarecare traseist, iar un jurnalist care a trecut dintr-o redacție în alta, nu?
Mi-i pură curiozitate.

Văd pe o copertă

a revistei *QMagazine* că România și-a cedat suveranitatea.

Să mă scuzați.
Dar eu unul sînt sătul de chestii precum aceasta, suveranitatea, dar pe burta goală.
Dați-mi voie s-am priorități ceva mai arzătoare.

Cu ce mă influențează pe mine că-și cedează țara suveranitatea?
Nu o spun cu răutate.
Însă dați-mi un motiv pentru care să-mi pese de asta.

Am să mor prost.

Nu pricep ușurința unora, în a jongla (la 2014 mai ales!) cu vorba „poporul”.
La ureche, și deja îmi sună prost.
Apoi, și poporul acela, sireacul, e pe bucăți, pe gusturi – a-l trata drept popor este ori demagogie, ori sadism de-a dreptul – punîndu-i nenumăratele mădulare într-un pat al lui Procust.

> *”Liviu Dragnea crede ca din cauza americanilor a pierdut Victor Ponta si in consecinta trebuie sa se imprietenească cu ei, în loc sa se imprietenească cu poporul...”*

Mă strădui, asud, lupt

.. dar nu izbutesc a mînca rahat. E o lipsă mare, admit asta.
.
Mă uitam, nu chiar ieri, la „5 minute de istorie„ realizate la TVR de un cunoscut istoric. Vorbește la un moment dat de regina Maria.
Că nu-i vede vreo părticică mai puțin solară, ar fi una. Dar pune în buchetul de flori și invenții propagandistice ale vremii. Cum că, la vizita-i în SUA din 1926, a nimerit pe la indieni, care i-au zis că nu au mai văzut femeie așa de frumoasă.
Domnilor, dați-o dracului de treabă!

Niște fete (trei sferturi de pe la ONG-uri...)

…promit să rupă tăcerea despre violența sexuală. Cine le-a împiedicat pînă acu, nu spun dumnealor...
În comtext, am o întrebare, chit că pare de misogin (în realitate e de Huck Finn al satului). Cînd o duduie cu o minunată fustă de-o palmă îți stă o jumătate de oră și la un metru distanță, aia nu e tot violență?
Nu îndemn la hei-rup-pe-dînsa!, pur și simplu relev un unghi.

Interesantă zisa, definiția lui Ion Cristoiu:

„o presă profesionistă, chiar minim profesionistă, definită prin răceala privirii asupra scenei /.../ politice..."

Ar fi doar de adăugat că a emite așa vorbă te obligă, chit că nu-ți scrii pe cartea de vizită că aparți acelei minibresle..

DI Cristoiu scapă însă și el caii temperamentului nestrunit...

PS

Rămîn un ucenic al stilului Hurezeanu.

Ion Cristoiu aduce vorba

…despre trecutul presei...

„Presa de azi poartă în gene caragialismul presei româneşti de pe vremea lui Carol I..."

Ca un ins ce mă nimeresc sub nas c-un volum publicistică IL Caragiale, simt nevoia să afirm ca prostul în tîrg că-l prefer de o sută de ori pe acesta lui Eminescu.

Articolele ultimului sînt inflamate, nedormite bine. Pe Caragiale e o plăcere să-l parcurgi.

Inclusiv rîndurile de mai jos, care posedă virtutea suplimentară de a nu fi vorbe goale, adică neînsoțite de punere în practică din partea autorului...

.

„Dacă nu împărtășesc părerile cuiva, acela nu poate zice numaidecît că-i sînt adversar, căci atunci ar trebui să fiu adversarul tutulor celor care au o părere sau o sistemă, deoarece eu nu sînt în stare să am vreo părere și nici să împărtășesc vreuna pe de-a-ntregul.
Pentru mine părerile sînt egal de legitime, egal de întemeiate și, prin urmare, egal de respectabile.
Niciuna nu poate să facă însă pentru mine lege, căci în lumea aceasta, care-mi dă numai înfățișări, ar trebui să fiu din cale-afară de laș ca, mărturisindu-mi că nu pot avea eu însumi o părere statornică, să mă înjug la părerea altuia, pentru că el a avut bravura să mi-o strige la ureche cu un ton mai mult sau mai puțin răstit."
(„Criticele lui Gherea")

Condei la Evenimentul Zilei

….ce funcție are acolo nu știu.

Îi nimeresc un articol.

„Cum și-a săpat Ponta singur groapa. Patru greșeli prostești care l-au demolat politic"

Genul de scriitură al dlui respectiv – Mălin Bot pe nume – nu este de capul său. Ci-i interesat a corespunde așteptărilor cititorului (încotro va duce vicioasa spirală, nu-i de analizat aici).

.Omul simplu are nevoie – pentru a traversa mulțumitor realitatea – să se creadă deștept, puternic și ferm. Probabil de aici vin afirmații tare sigure pe ele, cît și țîfnoase. A căror grabă întru emitere va fi sosind din dorința de a pune iute un căpăstru peste nesupusele și imprevizibilele Vieții.

Bineînțeles că nu e o putere adevărată, ci o soluție de avarie, care permite acelei largi categorii a supraviețui.

Totodată, pentru a fi spart balonul destul de fragil, sînt neavenite privirile ulterioare, dacă am nimerit adevărul sau ba. Dacă Ponta și-a săpat singur groapa, par egzamplu.

PS

Mi se pare un aiureală să ceri cuiva a fi anticipat totul...

Aici intervine, se pare, o altă caracteristică umană.

A fabrica standarde înalte, pe care exemplarele umane fricoase le iau în serios, devenind pradă umanoidului alfa.

Îmi cade fisa greu.

Dar cade.

> *„Tudor Gheorghe îl atacă pe Klaus Iohannis: „Ce blestem pe noi, să avem un preşedinte care chinuie limba engleză şi acum dăm de unul care chinuie limba română?“*

Dincolo de reproșurile directe pe care le-aș face ziselor dlui Tudor Gheorghe.

.

În spatele lor se află iritarea că Iohannis nu-i este manipulabil. Și implicit că va (nu) obține ceva de la el. E vorba e materiale (vreun chemat la spectacole oficiale), respectiv sufletești (aprecieri publice despre marele rapsod, carele...).

În paralel, o epocă Iohannis va aduce decidenți publici mai puțin dispuși (nu mai contează motivele) să colaboreze cu Tudor Gheorghe.

Stau și mă întreb dacă menestrelul nu se simte intimidat socio-cultural de sibian. Arta menestrelului nu trece totuși de orașele mici, în susul scării…

Cristian Tudor Popescu dixit

I

> *„PSD va rămâne ce-a fost şi mai mult decât atât: o piatră de gâtul României...”*

Oare autorul comite nesocoteala conștient, sau ba?

PSD nu e o excrescență proastă, cum ne place să credem.
Ci portavocea potrivită unor categorii de oameni din țara noastră, România.

Dacă PSD dispare, iar PNL – de pildă – devine ce a fost (înainte de 1938), urmașii Brătienilor vor gestiona lucrurile inevitabil asemenea partidului-zis-de-stat actualmente. Asta pentru că i-ar fi tentant, apoi pentru că inșii ăia, de la orășele și sate regățene așa se simt bine. Sau măcar rezonabil.
Lucrul minunat – acceptați-mi astă invenție – are o hibă. Dacă nu se află între obișnuințele de generații ale cuiva, nu pică bine.

Altminteri, înțeleg: e dramatic să te afli la București, într-un zgîrie nori, și să fii părtaș de vot cu un oarecare, dintr-un tip uman pe care nu l-ai zărit niciodată la chip. Aduce un pic cu acea peliculă, unde doi pușcăriași – care se antipatizează din plin – scapă din țarc, dar legați cu lanțuri.

II

Același:

> *„PSD [...] nu a renunţat nicio clipă la cultivarea resortului său fundamental de existenţă, frica oamenilor de a-şi câştiga viaţa pe cont propriu”.*

Nu mai știu a cui e metafora...
Cum că e ușor să faci ciorbă de pește din conținutul unui acvariu, dar infinit mai greu invers...

Oare noi, cei care furăm deformați de comuniști, avem șanse a reveni la vreo normalitate, ori e nevoie de o schimbare de generații, sub toiagul unui Moise modern?
În același timp... Nu am studiat pe Gusti ori alții despre firea săteanului regățean... De șes mai ales. Era el, înainte de comunism, foarte înclinat la viață pe mare cont propriu?

Remarc două instituții foarte înrudite

Politica, respectiv presa. Mai exact politicienii și gazetarii.
Cu toții dau publicului ceea ce-și dorește acesta. Ba chiar poleind faptele / invențiile, iar în paralel mîngîindu-l pe creștet – că ce deștept și fin este. Iar dușmanul său, un ticălos ce nu s-a pomenit, bun de șuturi dacă nu chiar trimis la ocnă.

Sub vraja unor aprecieri altminteri rare în viața reală, ultimul nu mai apucă să zărească spiritul lui Pristanda în afacere. *„Pupă-l în bot și papă-i tot!”*

Privesc articolul unui harnic gazetar

Bineînțeles că nu-i obligatoriu să fim toți la fel.
Dar mă fulgeră o idee proastă, pornind de la notații precum aceasta:

> *„Oameni buni, dragi colegi de breaslă, cădeți în capcana întinsă cu abilitate de Victor Ponta care vrea să nu mai vedem pădurea din cauza copacilor...”*

Gazetarul nu e doar un intermediar, între fapt și cititor? Intră, de fapt, și el în hora afectelor?
Pornind doar din unghiul meu, m-aș privi mai degrabă în postura personalului domestic într-o casă boierească, ce aduce prînzul, dar nu se așează și el la masă.
Lucrurile țin nițel și de un desen animat clasic, unde Pluto lasă baltă volanul mașinii aflate în mers și fuge la masă în rulotă, alături de Mickey și Donald.

Ce-o fi la mijloc, de acei gazetari procedează cum o fac, nu-i momentul a pureca.

Anii scurși de la revoluție

…sînt mai mulți (acum, la finele 2014) decît ai perioadei interbelice...
Deși nu ne vine a crede, probabil că anii noștri vor fi studiați în amănunt cîndva, ba unii urmași vor pica – omenește! – în idealizări... Vă las pe dumneavoastră să anticipați ce oameni și evenimente vor primi doze apreciabile de roz...

Uneori mă consider elitist.

Dar îmi trece.
Pe deasupra, găsesc naspa discursuri precum ăsta alăturat. Al cărui autor vrea să pară că, identificînd tipurile umane în chestiune, el e tare mai cu moț.
Facem și noi ce putem. Parcă noi n-am vrea să fim caractere și alte alea?

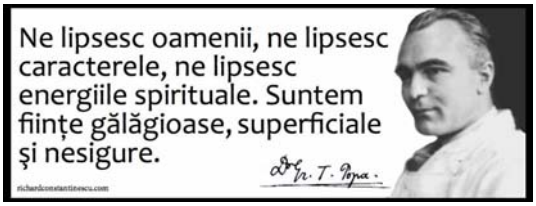

Gînduri de paria

Mă uit la un citat din Lucian Blaga, despre mare.

„Valul este dorul mării de a săruta țărmul..."

Poate Gică Contra din mine, poate raționalul încearcă să își imagineze cum arată acea situație... Mda, cam ciudat un dor care se repetă la 7-10 secunde... Or te cam lasă repejor pasiunea, la acea frecvență... Ochii carele se văd prea mult...

Cum spuneam, mi-i intervenție poate în exces a rațiunii.

În același timp, nu am cum să nu văd – aici – că dorul nostru de a crea ceva plăcut se naște întîi la modul general, apoi identifică vreo țintă. În cazul aceasta, marea.

Ea, săraca, nu are valențe extatice, în sine. Pur și simplu o punem noi în acea haină, iar împreună astupă una din nevoile noastre acute de 'plăcut', sub un cer existențial cenușiu

Apoi.

Realizez că în condițiile în care mi-ar plăcea, m-ar fascina ori m-ar ului ceva din exterior (și chiar mi se întîmplă!), nu aș simți nevoia să împărtășesc altuia.

Nu este egoism (de unde apare acuza asta, e altă parte a discuției), pur și simplu e o caracteristică a plăcerii. Probabil soră cu amorul, unde nu fugi s-anunți obștea, că ce bine ți-a fost în duduia Lili.

Cu nemaipomenitele resimțite asupra mării, să zicem, te duci la semeni doar cînd treaba ieri din tiparele simțitului de plăcere. Și duce la dorința de a reține atenția acelora, legat de ce simți tu, ori de ce poți relata despre acea minunăție.

Mărturisesc aici că nu știu pe cine poți da gata cu așa relatări, asta în condițiile în care fiecare avem viața interioară ce ne captează, respectiv alte criterii pentru a pica în vreun extaz.

În același timp, Societatea a inventat/impus în timp un gen aparte de comunicare a plăcerii.

Îndrăznesc să cred ceva aici, din unghiul unui personaj (ne)social pe care nu degeaba l-am pomenit în debut post. Poate pentru întărirea relațiunilor între componenți, există o variantă falsă totuși din punct de vedere al simțitului, ba și al comunicării umane eficiente. Dar pare să prindă bine alcătuirii interumane.

Este vorba de a înlocui simțitul natural cu versuri a la Blaga (îl repet: „Valul este dorul mării de a săruta țărmul..."), carele apoi circulă, generînd chiar entuziasm – ultimul, inevitabil tot dintr-o categorie prefăcută.

Campania cu *Rrromânii* continuă la greu

”Secretarul de stat american John Kerry îi felicită PE ROMÂNI cu ocazia Zilei Naționale”.

Teoretic, eu sînt ăla nepatriot și răuvoitor, dar mi-i vină că observ acel val propagandistic?

E vina mea că văd?

Aaaa, spuneți dumneata că pot vedea liniștit, dar că în asemenea cazuri se tace?
„Păi de ce să tac?”
„Lasă, /că/ știi tu...!”

Cum Big Brother (unul din țară!) nu va fi șters arhiva online a publicațiilor, m-aș duce un pic să văd cum ședea stilul de voroave pînă acum vreo doi ani, eventual care erau formulele...
Sînt prea leneș pentru așa demers, cert este că parcă era scoasă la înaintare Țara.
România.

Da, cam asta era formula.
'Românіaaa.”
Face.
Drege.
Este.

Cu extensia aproape la fel de importantă: „cetățenilor României”.
Sau Istoria ei.
Tradițiile.
(Ultimele mai ființează, dar locul e totuși limitat, sub reflectoarele destinate persuasiunii populare)

S-a renunțat la țară, în sensul acut propagandistic.
Cum așa ceva nu mai prindea, mai ales raportat la gustul Statului ('guvernanți' e prea puțin spus, aici), s-a trecut – după meditațiunile de profil – la ceva care să 'prindă'.
Inevitabil, îl dai gata pe om cu ceva care ține de dorințele sale personale. Eu (adică el, ei).
Care 'eu' a fost altoit cu ceea ce interesa statul (voitor să sporească o coeziune națională ce-i va fi părut a .se afla la un nivel îngrijorător).

Și-a reieșit acest 'toată-ziua', plus pe 'toate drumurile' *Românii*...

Îmi voi lua bobîrnace că voi răul nației, dar tot mai adaug ceva.
Dacă mă uit îndărăt – iar lucrurile or fi normale – cam orice modalitate de a ține unit un hipergrup clachează pînă la urmă... A căzut pe la 1848 gîrbaciul, a fost gonită apoi ideea de monarhie, iar de la o vreme a luat-o la vale și patriotismul de tip „Rrromâniaaa”.

Ca părere absolut personală, mi se pare subțirel sistemul ăsta recent ivit sub soare, în microfoane și pe monitoare computer. E vorba de cel cu românii.
Spun asta încercînd să văd pe termen mediu.
Poate în lipsă de alte opțiuni, se umblă la formă, nu la fond.

Noi nu devenim mai puternici dacă ne românim (admiteți verbul!) cu orice prilej. Dimpotrivă.

Priveam acum vreo două zile la un ambuteiaj de seară, pe la Grozăvești. Cu mult regret, dar nu ideea măreață de români nemaipomeniți mi-a țîșnit acolo în minte – văzînd indiferența sau chiar nesimțirea vreunuia care bloca mijlocul intersecției, pentru a cîștiga el un minut...
Limuzine bune, oameni cam fiare...

PS

Această formulă pare să mai aibă un sens. Să descurajeze ideea de minoritate. Prea e spun, repetat cu foc!

Nu e vorba de unguri ori, păcatele mele!, de țigani.

Ci de acelea pe care le vor aduce vînturile următoarei jumătăți de veac.

PS2

Apropo de formula reprodusă inițial, cu John Carry ce felicită pe rrrromâni...

O variantă mai nevinovată, mai de prostutul cartierului, dar care ar merge tare mult la inima noastră cea amărîtă ar fi fost: *ne felicită*.

Și cred că nu mă înșel tare mult. Acel *ne* te face egal cu ditai americanul, cu ditai ăi care ne conduc.

Formula 'rrromân' te cam umflă cu pompa, iar apoi te pune la căruța altuia.

Complexitatea firii umane

Cei de la Școala de ghizi montani a firmei Christian Adventure găsesc de mare importantă să posteze pe fila lor Fb despre dosarul de urmărit al lui Arsenie Boca.

La prima vedere mi se pare aiurea gestul.

Ce are asta cu muntele?

Ce are asta cu niște caracteristici pe care unul ca mine le alătură patronului firmei (bănui că acele materiale nu au aterizat pe capul lor pe net, acolo...): om umblat prin lume, reușit social, relativ tînăr.

Ok, omul își introduce numele – în titulatura firmei – într-a grafiere egală cu a fi creștin, dar asta nu-i obligatoriu să conducă la pasiune pentru Boca...

Sau barim așa credeam, în ignoranța-mi, pînă azi.

Mi-am mai dat cu părerea pe aici că mi se pare nițel aiurea să te înnebunești după Boca, dacă posezi scaun la cap și-l citești măcar cu medie atenție. Iar la mijloc nu-s neapărat prăpăstiile religioase, cît stilul pe care eu îl găsesc agresiv-mahalagesc al aceluia (sau barim atribuit lui).

Cred că pot înțelege însă și tipul de compatriot relativ tînăr, înstărit, umblat prin lume – care face pasiune pentru Boca.

A trece des peste hotare și a te realiza material nu au legătură totuși cu a te elibera de legăturile cu solul natal. Pe acest fond, intervine acea înclinație a etern neputinciosului (față cu mediul) om. Și care uneori se transpune mental în pielea cuiva.

Inconștientul nostru nu cunoaște altceva decît prezentul, iar în paralel nu pare să accepte ideea morții. Deci faptul că Boca e *dus* nu sperie acel transfer spre adulatul monah. Care, în plus, are șansa (iar noi punem din plin umărul) să devină sfînt. Și uite-așa ajungem egalii lui Dumnezeu, dacă nu copiii favoriți ai Acestuia.

Nu strîmbați din nas la așa idei – răsfoiam zilele astea un psiholog neamț, plecat de lîngă Freud, și vă asigur că bătea cîmpii mai rău, apropo de relații cu Ăl de Sus.

De ce cu Boca și nu cu vreo arătare domoală?

Simplu. Pentru că cel dintîi pare să fi posedat un temperament (să nu spun agresivitate...) cam ca a noastră...

PS

Abia acum văd că Boca e protectorul acelei Școli de ghizi montani!

Cristoase!

Pesemne un sfînt clasic le tușea... Ori o fi plăcerea să aburci matale un sfînt de-a dreapta tatălui…

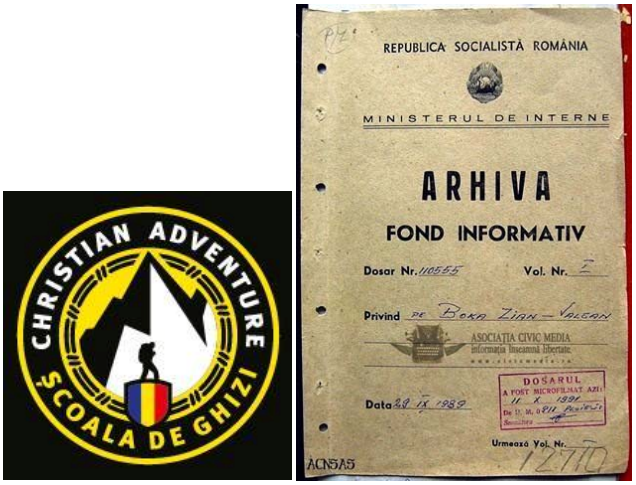

Nu aș fi primul care amintește

…de conservatorismul accentuat al Bisericii, ortodoxă sau nu. Remarc însă un fenomen interesant, efect poate și el al democrației, al emancipării oamenilor, la 2014.

Zic asta pornind de la faptul că grupul cutare de la noi și-a stabilit drept protector nu vreun sfînt clasic, ci un om după a cărui canonizare se tot aleargă. E vorba de Arsenie Boca.

Pare să fie la mijloc și un per tu în creștere cu Dumnezeu, căruia vrem să-i populăm și noi – cei de rînd – ograda.

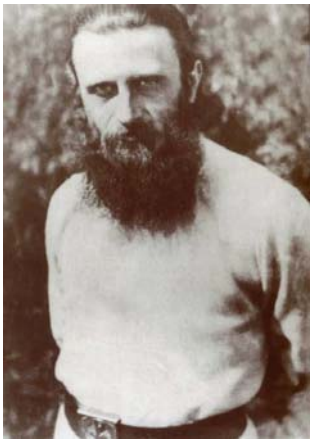

Că tot m-am nimerit

în zona Arsenie Boca.
Se inventează pe-acolo, la mare greu...
Între altele – și în numele Domnului, se înțelege... – o confesiune a unui colonel de Securitate.
Care îl arestează la un moment dat pe Boca, îl bagă într-o cameră cu zăbrele, de unde acesta dispare pasămite peste noapte, pentru a fi regăsit a doua zi, pe cînd oficia slujba bisericească.

Numele acelui ofițer nu se dă.
Nu se dă nici măcar data a aproximativă a întîmplării. ce-i drept, despre religie am mai aflat și eu cîte ceva: cu cît mai neclar, cu atît mai bine – Ei...
Și gesturile atribuite acelui COLONEL sînt discutabile:

> *„ Eu de atunci i-am zis generalului: „Să ştiți că eu îmi dau demisia din Securitate! Un om singur nu putea să facă aşa ceva! Că, uite, aici sunt colegii mei – o cheie e la unul, o cheie la celălalt, a treia era la mine. Cum de-o ieşit omul ăsta? Un om simplu nu face aşa ceva! Nu face aşa ceva!”*

A-ți da demisia din Securitate...
Șamd, de pe acolo.
Să mințim în numele Domnului...

Băieții cei religioși

> *”Nu se termină totul cu mormântul! Acesta-i motivul pentru care încurajăm la răbdare şi mulţumire în necazuri, pe orice răstignit al vieţii...”*

Am apucat să știu și eu că după-moartea este bine prezentată în cărțile sfinte. Și că o să stăm în veșnicie ba la rai, ba la iad – după fapte (nu știu exact unde va merge miliardul de necredincioși, cel al lui Mahomed).
Dar. Și-a bătut careva capul cum fu veșnicia de dinainte de a ne naște? La subiectul ăsta, religioșii tac. Probabil pentru că, în trecut și prezent, nu chestia asta îngrozește, ci sor-sa 'de-peste-viață'.

Smoala din cazane cum o mai fi?
De calitate?
Ori pun de calitatea asfalturilor de pe drumurile noastre?

PS
N-am fost atent... La postările siteurilor religioase există îndeobște rubrică de comentarii?
De ce pot bănui că nu prea?...

Din an în paști nimeresc pe siteuri străine

... dintre cele care permit cititorului a comenta.
Atmosferă, altfel ca la noi. Destinsă. La noi e multă inflamare, vehemență...

Cine o fi de vină?
Dumnezeu?
Nuuuuu.
Țaraaa?
Nuuuuu. Mîine îmi cumpăr chiar steag!
Noi înșine, ăștia de sîntem întrebați aici?
Ț,ț,ț! (în semn de negație fermă)
Atuuunciii?
Celălalt! Ministrul Educației, de pildă!

> *„Cât va mai fi ținut acest cretin în funcție? Elevii de clasa1,tot nu au manuale,cei de clasele 2 și 3 au manuale ce nu corespund cu programa,știu ce spun pentru că fetele mele sunt clasele 2 și 3 ,iar el se duce la sindrofia francofoniei,să vorbească ENGLEZA! Ar trebui să se ascundă într-un "cuib de vulpe",auzi CUIB de vulpe acest dobitoc sinistru! Am mai avut miniștri de tot râsul la educație,dar parcă nu în halul ăsta! Demisia!”*

Lumea, inclusiv cea destupată

…o ține morțiș cu marea victorie din alegeri.
Care, pe deasupra, ar fi și morală.
Dacă nu mă credeți că un pic mai acolo, la oarece înălțime, se află un prag-de-sus – nu vă oprește nimeni să pășiți făloși pe acea direcție.
Uitați liniștiți de scorul strîns. Ignorați și cum ni-i cu moralitatea reală. Cît și de multe altele.
Aștept vești despre cucui.
De tot hazul (și, recunosc, un pic sadic) este să-ntrebi peste un an-doi: „Ei, băieți, cum fu cu visul cel frumos?”

Eu nu spun să nu sperăm la mai bine, dar parc-aș băga la mijloc măsura.
Mă întrebați unde naiba am văzut eu așa ceva, la poale de Carpați?
Păi... Aveți și domniile voastre dreptate...

Nu sînt un monument de autocontrol

Dar mă liniștesc, în domeniu, cînd văd minți mari a nu le avea cu grija afirmațiilor...

> *„Ponta ar renunța la șefia guvernului dacă Iohannis numește în locul său un pesedist. Învinsul pune condiții învingătorului. Asta e viața în democrația noastră originală. Nu e de mirare, de aceea, că Ion Iliescu e din nou în centrul atenției...”* (Cristian Preda)

.

Dincolo de afirmațiile la condițional optativ.

Să ajungi sus și să te produci sub reflectoarele Ei, iar în paralel să te plîngi de Dumneaei (a se citi democrația originală) – ceva parcă nu e în regulă...

La patrioți este precum la religioși...

Credința îți este amenințată cît există delăsători ori – mai rău! – neafiliați!

Ce chestie...

Poți iubi pădurea, muntele etc. fără să-ți vină ideea de-a inocula și altora morbul. La cei amintiți sus, o mică disidență deja pică foarte prost.

Pot bănui și de ce.

O eventuală picare în ne-majoritate îi expune agresiunii unor altor iubitori smeriți de Dumnezeu/Patrie.

Un film, aseară

Șeful unui polițist, tracasat de ultimul cu ideea de aflat adevărul, replică.

> *„Adevărul este ultimul pe lista mea de priorități. Înainte se află a da celor mai mari ca mine ceea ce vor să audă, respectiv a nu le tulbura creințele, oricît de ciudate sînt acestea.*
> *Abia apoi vine adevărul...”*

Apropo. Îmi cad ochii ieri pe coperta unei reviste. Scris acolo (aproximativ): „Vrăjile au efect sporit în noaptea sfîntului Andrei”.

Pas de te bagă, peste așa frumos amestec de creștinism și păgînism...

Hotărît lucru, a trece prin viață nu e o treabă simplă. Nici pentru ăi îmbîrligînd vrăjile cu tata Andrei, nici pentru cei care-i privesc nițel uimiți.

Apropo de Republica Moldova

Grecii nu sînt perfecți, dar – într-o situație analogă cu a noastră – nici nu vor să audă de Republica Macedonia. Dacă ții să-i înfurii, pomenește-le de chestia asta!

Care, pe același frumos sistem sovietic, a preluat (în vecina fostă Iugoslavie) numele unei provincii elene.

La noi, poate relevant pentru naționalismul local, nu a văzut nimeni vreo ciudățenie în formula „Republica Moldova”. Și care a fost creată de Stalin și ai săi pe principiul de a alipi ulterior și restul zonei omonime, aceea a României...

Nu izbutesc să mă împac

… cu ideea patriotismului...

Privesc, de pildă, la scrisele unei susținătoare a fenomenului, Gabriela Filitti.
Multe clișee, sforăituri, plus destulă minciună.

În paralel, mă uitam la prestația prezentatorilor matinali de la TVR. Că pasămite copiii României nu mai pot de emoție în ziua asta.
Ca să vezi!

PS
Nasol. De tot! Nu izbutesc să mint, în folosul Țării.
Ferice de-ăl căruia mintea îi permite sportul ăsta!

PS2
Interesant acest 'joc' între oficialități (plus susținători, a la G. Filitti) și popor.
Dacă acesta din urmă nu e suficient de patriot ori mai știu eu ce pică bine Statului, vina e plasată la dînsul popor.
Uitați-vă la materialul dnei Filitti, unde lipsește măcar o sugestii de acest tip, spre autorități.
Nu, mujicul e cel care trebuie să se schimbe!

> *Pentru Georgeta Filitti, 1 Decembrie reprezintă "un simbol al unităţii românilor". "Şi folosesc acest prilej ca să mă raliez celor care, iubind istoria, iubind tradiţia, iubind lucrul bine făcut, să insist pentru menţinerea zilei de 1 decembrie ca Zi Naţională şi să înlăturăm acele încercări de-a dreptul ridicole[1], care vin să susţină că e o zi friguroasă şi atunci ar trebui să fie, eu ştiu, în plină vară Ziua Naţională a României, dând o mulţime de alte date… /…/*
> *"Este o anume indiferenţă, care nu e proprie numai românilor. E proprie foarte multor europeni, care sunt foarte grăbiţi şi care îşi uită prea lesne istoria. Şi de faptul acesta cred că suntem vinovaţi cu toţii. Mi se întâmplă să circul destul de mult în ţară, să ţin conferinţe pe teme istorice şi eu am găsit o formulă care vrea să se abată puţin de la rigoarea de pe catedră şi atunci toată lumea spune: 'Vai, dacă nouă ne-ar fi fost predată istoria aşa cum ne-o înfăţişaţi dumneavoastră, am fi fost fani ai istoriei, am fi învăţat cu drag…”*

Plus că nu există deloc curiozitatea întru motivul (real!) indiferenței omului simplu, față de ziua națională. Ce-i drept, răspunsul ar fi al naibii de neplăcut.
Mai exact, au dispărut mijloacele coercitive care obligau la patriotism (fie-le țărîna ușoară!) Iar guvernanților mintea destupată, pentru a înlocui cu ceva adaptat mileniului III.

[1] Are bietul om și el o părere, de Zi națională în altă zi – gata, e un om ridicol!

Filme, pe la televiziuni

„Dacii”, de pildă.

Cum doi neuroni încă posed, nu aveam cum să nu leg anul producerii lui, 1967, de ascensiunea național-comunismului românesc.

Mai priveam acolo cum un Decebal reacționa deseori coleric, atunci cînd nu-i pica bine ceva. Iar mare virtute a dacilor era prezentată de asemenea beuta unui mare ulcior cu vin, dintr-un singur efort...

Prin alte părți, era difuzată ieri pelicula „Departe de Tiperarry” – în viziunea comunistă, de prin 1974, a tragicului moment de la Tămădău, care a dus la distrugerea PNȚ, cu 27 de ani înainte.

Mie ultimul partid nu mi-e foarte drag, azi, dar parcă e aiurea ca o rană istorică teribilă a acestuia să fie prezentată – la 2014 – din unghiul comisarului comunist Roman și al celor ca el.

Interesantă pastila asta

… care vine deseori de la guvernanți ori sculele lor:

> *„Este o anume indiferenţă* /față de ziua națională, n. MO*/, care nu e proprie numai românilor. E proprie foarte multor europeni, care sunt foarte grăbiţi şi care îşi uită prea lesne istoria...” (Georgeta Filitti).*

.

Una la mînă, ca să uiți ceva, trebuie să fi avut cunoștință anterior de acel lucru.

Apoi, prin istorie, distinsa doamnă Filitti înțelege ceea ce convine Statului. Poezeaua aia cu omisiuni și minciunele adresată copiilor.

În momentul în care te apuci să citești atent istorie, e ca la religie. Te lecuiești de admirație.

Citesc acum din *Jurnalul politic* al lui Ioan Hudiță, file din prima parte a anului 1944. La o întrunire politică a partidelor democratice, dr Angelescu de la PNL îi reproșează vehement lui Gheorghe Brătianu colaboraționismul cu germanii. La care ultimul explodează (citez din memorie): *„Dumneata vorbești, care ai stat alături de Carol II, inclusiv la vremea guvernului pro-german al lui Gigurtu? Iar asta de ce? Ca să nu-ți pierzi locul în comitetele de administrație, atît de bănoase...”*

.

Cînd ai idee de așa amănunte, e mai greu să vină careva să-ți vorbească de partidul glorios al Brătienilor.

Asta apropo de a-ți uita sau nu istoria...

Am trăit momentul Decembrie 1989

…ca mai toți compatrioții. Cu informațiile TVR, iar apoi ale gazetelor.

Ulterior, s-a întîmplat a răsfoi cărțile dnlilor Stoenescu, respectiv Cartianu.

Din observațiile dinșilor – cărora le-am dat și dau crezare -, am realizat că e distanță măricică între ce știam noi, și realitate.

Cu ocazia asta am aflat despre sportul atribuirii de mari merite mulțimii cea patriotică și deșteaptă, în spate niște băieți tăcuți – dar foarte eficienți – trag la greu sforile.

Este motivul pentru care am privit mai prudent fenomenul Facebook de la ultimele alegeri, respectiv toate poveștile eroice care s-au spus despre acesta. Trec aici peste faptul c-am învățat să citesc ce fel de om se ascunde deseori în spatele vorbelor mari. „Am încins, revoluția bunului simț șcl, șcl”.

Cam pe acolo.

Și total nepatriotic fiind.

Tare-s curios cum au arătat dedesubturile nemaipomenitei adunări – așa, din senin! – de la Alba Iulie, la 1 decembrie 1918.

La acest moment, n-o să vezi vreunul să suflă vorbuliță despre cît la mîna altora a fost Unirea... Mai exact a viitoarei Conferințe de la Paris.

Nu dă bine.

Iar bietul Woodrow Wilson, cel cu Autodeterminarea naționalităților, nu mai are nici măcar strada interbelică, actuala Dem Dobrescu...

Nimeresc la tv o emisiune

… să-i spun folclorică.

Spectacol pe undeva, capitală de județ pesemne. Lumea bună a zonei.

.

E interesată aici o chestie.

Dacă manele ori muzicile ușoare supraviețuiesc și pe picioarele proprii, cele culte ori populare nu se descurcă pe picioarele proprii – avînd nevoie de sprijinul statului.

Oarecum paradoxal, muzichiile fără pretenții supraviețuiesc, aș putea spune precum buruienile. În schimb manifestările care-și trag îndeobște mari calificative (din categoria național ori tradiții, respectiv arta cea înaltă) nu s descurcă singure.

De unde și bănuiala că avem de-a face cu ceva, totuși, artificial...

Întorcîndu-mă un pic la muzica populară... Pînă la venirea comuniștilor, și ea mergea pe picioare proprii. O Maria Tănase supraviețuia mai degrabă recitalurilor ei la restaurantul Coșna din strada Buzești, decît implicării statului.

Lucrurile s-au schimbat odată cu subordonarea muzicii populare de către comuniști. În paralel, a avut loc marele aflux de la sat la oraș, cu oarece nostalgii, dar nu și cu manifestări curente de muzică populară. De asemenea, este perioada în care intervine putința de a înregistra pe bandă sunetul.

După revoluție, ca în multe alte domenii, statul a păstrat din gesturile-i perioadei comuniste, de pildă instituțiile care mențin vie muzica populară. Fără îndoială va fi avut socoteala Sa – în principal interesul pentru mortarul coagulant al unei societăți.

Pe sticla televizorului

… se produce domnul Dan Puric.

După ce se plînge de diverși din exterior (Uniunea Europeană etc.), realizatorul emisiunii îl întreabă de nu cumva posedăm și noi o vină, dacă lucrurile nu ne merg perfect.

Puric nu recunoaște nimic din acest gen, păstrîndu-se pe scena reproșurilor către diverși asupritori ai poporului. Care, de pildă, Îl (pe El, poporul) supun unui experiment – se înțelege că unul malefic!

Îmi cade fisa.

Mîngîi poporul pe creștet, că ce asuprit este el, că ce oameni răi îi poartă sîmbetele, apoi te pui frumușel în fruntea cetei cea bătută de soartă.

Frumos.

Cum Dumneaei, mulțimea, nu găsește te toate drumurile așa tipi ce-i poartă grija, nu puțini inși îl urmează pe Puric. Ori pe-ăi ca el.

Ori cel puțin reține ideea, că ce de treabă este dumnealui, omul simplu, dar avu ghinionul unor ticăloși, pe lumea asta.

Ceva nu tare departe, ca atitudine, descopăr la o emisiune unde toate belele-s zvîrlite în capul politicienilor. Corolar fiind că ce clasă de profil nouă meritățm noi.

Bineînțeles că aritmetica de profil („avem conducătorii pe care îi meritățm”) nu are căutare în acel loc, cît și numeroase asemenea, sub soarele României.

Să tot capeți nițică simpatie din partea telespectatorului simplu!

Strivitorii (să trec la singular?)

…de corole ale lumii.

Observ o mică modă, printre unii distinși amici de Facebook, de arborare a drapelului național, în mersul lor pe munte.

Aș puncta din start că nu e vina mea dacă un fenomen social sau altul e vulnerabil în fața argumentelor pe care le ridic pe-aici ori aiurea... N-are decît să fie dînsul mai solid și să rîdă de ticăloasele-mi tentative de a-l submina!

La tineri, nu știu cît amor este de Patrie, cît caracteristica vîrstei, de a face exact pe dosul generației mature. Dacă aceștia din urmă ar plasa steaguri la fiecare răspîntie montană, urmașii lor imediați ar milita pentru opusul situației.

Nu pot să nu observ că, în materie de fluturat sfînta pînză, aceiași nu se prea înghesuie s-o arboreze în mijlocul semenilor. În urbe adică. Ar păți probabil precum Svejk, pe cînd s-a apucat să strige – la intrarea într-o încăpere oficială – „*Trăiască maiestatea sa, împăratul Franz Josef I".*

Șamd (chiar credeți-mă, că pot extinde subiectul!).

La bani mărunți, nu e vina mea că ne dăm de români și de patrioți, dar afișarea de steguleț prin balcoane ține de un 2% din total.

(Ăsta da, subiect de doctorat, pentru cine a făcut o facultate, se înțelege...)

Uman, este de înțeles.

Dar...

Unii văd c-au obsesie în a declara victorii electorale al naibii de strînse drept mari și eterne triumfuri. Nu știu cît e aici setea disperată a gazetarului de clipe frumoase, și cît cinism (a livra cititorului delicioase minciuni).

Dacă presa e cîinile de pază al democrației, de ce nu ar căsca și unul ca mine ochi (în lipsă de mai bun a face) la ce face Maiestatea sa, Presa?

Cum, ziceți dumnevoastră că nu se împiedică Aliotmanul de un fir de nisip?! Aaahhh! ce răi sînteți! Cum îmi stricați nevinovata (și dregătoarea de Ego) plăcere!

Bestiilor!

O cunoștință feminină ține

…să-mi împărtășească o bucurie, dar și o mirare:

> *„Nu am treabă cu feministele, al căror principal scop în viață este războiul cu bărbații. Stau binișor în pielea mea, cea căpătată la naștere. O ceva teamă instinctivă am însă de forța bărbatului, iar în paralel mi-or fi intrat în cap și ideile din mediul unde am copilărit. Cum că bărbatul e mai tare.*
> *Dincolo de astea, îmi apăr cu destulă vehemență interesele, în fața unui domn. Mi s-a întîmplat chiar ieri. Un taximetrist își lăsase aiurea mașina, de nu mai puteam să ies din curtea blocului. Cînd a binevoit să revină, l-am luat tare. Ce m-a mirat este că s-a făcut mielușel destul de iute, chit că era cam zdrahon... Am eu,domnule Mircea, vreo calitate-minune?"*

„Nu știu ce să zic... Deși, dacă stau să mă gîndesc, cea dintîi corecție, și implicit teamă de vreun seamăn vine, și în cazul unui mascul, *din partea mamei...”*

„Adică?”

„Păi, mai apar și tați nervoși cum că, din cauza atenției acordate bebeului, nu mai apucă a se bucura erotic / afectiv de fosta logodnică-nemaipomenită... Dar așa ceva cred că-i mai rar, statistic, decît iritările produse mamei... Și de aici descărcări de furie inclusiv fizice...”

„Să înțeleg că nu e ca-n cărți?”

„Nu prea. Ori cel puțin nu se vorbește de acel procent unde lucrurile mai scapă, pe principiul arătat de mine... Prin urmare, imaginîndu-ne un turn de clătite, mai bazală este teama de femeie... În paralel, chit că nouă bărbaților ni se pare ulterior a fi fost lei toată viața, cam cel puțin pe la 12 ani ne terorizează destule femei... Profesoara, asistenta medicală în vreun spital, vecina, vreuna mai a dracului de gură prin tramvai...”

„Surorile mai mari, nu?”

„Na, că era să le uit!”

Un text distribuit de Ionel Stoica.

> *„Sefii Politiei din Bistrita sunt cei mai mari mafioti de care am auzit in ultima luna. Cum puneau presiuni pe o politista care nu le asculta oridinele. „Păi, fă-o să se sinucidă...” îi spune Mureșan lui Hasnăș. Șeful de la Rutieră îi răspunde lui Mureșan: „Păi nu-i fac toată ziua, tot o omor, am trimis-o singură...o trimit singură să-și rupă capul, șefu`*
>
> *Uitați-vă vă rog la planificare, că i-am băgat trei zile de noapte, i-am băgat...o bag de noapte, o bag cu unu`, o bag cu altul, să fie gelos barbatu-su...ce să mai fac, să pun pe unu să o f..., să o filmeze? Ce dracu`, bat-o soarele…!”.*

Ani de zile m-a iritat incorectitudinea altora (de pildă, a comercianților: „Prețuri *de la* 13 lei...”).

De ceva timp, miros că lumea e de luat cum este.

În cazul bistrițean și nu numai, că la vîrf răzbat doar cele mai puternice fiare. Și care se manifestă precum e relatat în extrasul din aminte.

> *Să vedem dacă mă descurc cu neiritarea – nu cumva să mă trezesc cu bube ori cu ulcer...*

Tot trag pe aici

… spre disperarea și iritarea dumneavoastră, discuția spre patriotism...

La mijloc e posibil să nu-mi fie doar gică-contrismul (mai savant spus problemele cu Autoritatea), cît și tîmpita aia de dorință, de a afla ce și cum.

Mă miram ieri cum naiba de atîta lume (inclusiv destupați de la Digi24) nu vede în materie de nemaipomenita Adunare de la 1 ianuarie 1918 decît clișeul oficial.

Mai nimeni nu aruncă un ochi în jur, respectiv pe dedesubt. De pildă, cum i-a apucat pe-o sută de mii (ghici care va fi fost cifra exactă!) de inși să ia calea Bălgradului...

Mirarea mi-era și că nimeni nu dădea vreo privire, vreun neuron la situația continentului – întrucît noi, bravii români, nu sîntem totuși chiar de capul nostru pe lumea asta...

Pe urmă m-al lămurit.

La mijloc, cu asemenea zile și fapte glorioase, pare să se afle infantilismul. Îți creezi o iluzie convenabilă (de pildă că ești nemaipomenit pe lumea asta), apoi o ferești de contactul cu realitatea.

.

Pe acest fond a intervenit Statul.

Nu am idee cum ședeau lucrurile – la noi – înainte de un 1800. Pot bănui că venea ordinul direct de la Vodă (el nu era totuși în vîrful total al puterii, căci existau de asemenea turcii și alții), care o spunea pe față: ”Care nu ascultă, îl tai, să moară mama!”.

Cam de la Tudor și Eterie, pe fondul celor evropinești, n-a mai ținut chiar așa... Trebuia să gîdili un pic norodul, care era în stare să se irite neplăcut de tirani. În ce privește o pătură intermediară, între popor și frunce, se găseau și pentru dînsa avantaje – inevitabil, mai consistente.

Este perioada în care a fost implementat patriotismul, de genul celui existent și azi.

Concluzionînd un pic, Statul detensionează astfel mocneli inerente ale poporenilor, respectiv își asigură – funcțional – un liant pentru cărămizile societății.

Că nu prea vorbește nimeni despre asta, poate e de înțeles.

Cam toată lumea a trăit în marele țarc unde nu prea spui că împăratul are probleme cu hainele. Dacă te nimerești din stofă de Huck Finn, e posibil să spui și trăznăi precum ale mele...

M-a pus dracul azi...

... să intru în sediul PNL București, acela de pe Bd. Bălcescu.

Am ezitat, conștient de glanda-mi cu datul mare, plus altele.

Altele, adică nostalgii, de pildă înscrisul meu în PNL aici, la 7 ianuarie 1990 (că nu am făcut purici mulți împreună, aia e altă poveste). Bașca faptul că, dacă divorțez de vreo nevastă, aia nu înseamnă obligatoriu să uit și momentele frumoase ale cuplului în cauză.

Sui, la etaj.

Voiam să dau de careva cu care să schimb o vorbă: „Ce mai e, fraților, pe la voi? Ce mai punem la cale? Cum îl vedeți pe tata Iohannis?” etc..

Ți-ai găsit!

Dau undeva de-o ușă deschisă. E Secretariatul.
Într-o încăpere intermediară, vreo cinci tineri. Fum de țigară, la greu.
Poate vreau eu prea mult de la viață.
Să vezi vreun dram de interes pentru ăl de le-a călcat pragul – aș!
Un sictir de celălalt, în ochii lor...

Am zis de una de alta, inclusiv de povestea cu înscrisul, din antichitatea postrevoluționară de care am amintit.
La bani psihologici vorbind, era un deschis de suflet. Și nu săream deloc peste cal, căci știu și asta cum e, din vremea cînd serveam la Alianța Civică.

Am plecat destul de înnegurat de acolo.
E vina mea.
Ce-i drept, nu m-a ținut mult...
.
Am realizat că viitorul nostru politicesc nu-i grozav, cu așa exemplare (cred că erau membrii tineretului liberal, adunați pentru cuvenita lor ședință). Să fii șef de filială liberală bucureșteană, și să nu citești în ochii, în comportarea ipochimenilor ce le poate pielea / ce viitor oferă ei PNL – parcă nu e o treabă...

Cum aveam plan de plimbare în ninsoare ceva mai lung, mi-am zis să merg pînă la PSD.
Singurul pe care îl știam, era (vorba răposatului Ticu Dumitrescu) *'Pesedeaua' de-la-Șosea*.
M-am zlotit (de la a a umbla prin zloată) ceva pînă acolo.
Ce-i drept, nu era singurul scop al preumblării – se puteau admira și suporta multe în jur...

La PSD, acela din Kiseleff, paznicul îmi spune nu s-a pomenit să vie om din popor dornic să vadă cum arată atmosfera din sediu, respectiv mădularele umane ale partidului. Și că, oricum, nu mai e nimeni, la ora aia – au plecat la casele lor.
Altminteri, ins de treabă, cerberul...

Am mers apoi spre stația de metrou Aviatorilor, și pentru că o baltă mascată mă făcuse om, în materie de udat galoșul. Ca să reduc drumul, am luat-o la un moment dat pe strada (parcă) Uruguay zisă. Acolo, din negură, îmi răsare un sediu al PDL.
Îmi înving timiditatea. Curte modestă, noroc de bannerul imens și electoral de la poartă.

Înăuntru, mai exact în căscioara de pe acolo, scenariu ca la Peneleu. Dar, precum în algebră, diferea semnul. Plus, în loc de minus.
Și junii ăștia beau la greu tutun, dar au cu totul altă privire. Se stă altfel de vorbă cu ei.

*

Cu alde calitatea umană, nu am bătut niciunul recordul, sub soarele mioritic (dimpotrivă, care a jonglat mai tare, fuse și ăl mai lepră, mai neputincios structural – a se vedea PNȚCD).
Dar cine s-a sprijinit prea tare pe flașnete istorice – *Ce tradiție nemaipomenită avem noi!* – a stat și mai prost ca valoare umană.

Părerea mea.

PDL a fost întotdeauna un partid mai puternic decît liberalii pentru că n-au avut măreție de pernă (istorică) pe care să puie urechea.

De ce ne-au pus-o, putem mirosi lesne. Fură moștenitori ai unui filon politic unde vorba de partide istorice nu era foarte agreată. Dacă domniile dumneavoastră strîmbați din năsuc de așa idee, la 2014, vă invit la un mic joc de inteligență, cu transpunere la vreun 1985. Pot paria că nu ați fi gîndit atunci pe cît de vitejește o faceți azi...

Oamenii care formară și alcătuiesc PDL (cu excepții aparente, ce pot fi decelate... – aluzia la dl Blaga e aici pe față, dar nu obligatoriu naspa!) sînt inșii cărora le-a mers ceva mai tare mintea decît colegilor feseniști de la un 1992.

Că unul ori altul dezertară pe parcurs, a la Sassu ori Severin, aia e beleaua lor, dar și semn de isprăvire a benzinei personale, aia existențială mai exact.

.

Deci, oamenii ăștia au trebuit să compenseze prin doxă minusurile extracțiunii familiale – care după 1990 devenise, în sine, un handicap.

Nimeresc acum vreo trei seri

…o descărcare psihi – televizată în direct – a lui domnului Corneliu Vadim Tudor.

Bănui că numai datorită vîrstei nu i-a propus – cu acel prilej – o felație doamnei cancelar Merkel.

Să rămînă secret, vă rog!...

Chiar nu i-au găsit – fie și la delicatul post România TV – un adversar în platou carele să-i răspundă inteligent respectatului Tribun??

Inteligent înseamnă nu blegul satului.

Ci,

Ca atunci cînd ăl'lalt are nevoie de un duș rece, să i-l ofere cu maximă amabilitate.

Verbal.

Pă romînește.

„Bă, Vadime. Zi-mi și mie, să nu mor prost... În mecla matale de idiot, nu și-a băgat-o chiar nimeni?”

Cum?!

Ziceți că nu se cade?

Că nu e de bon ton?

Așa-i.

Nu-i deloc *comme il le faut*.

O bună prietenă suie

…pe un pisc montan, unde scoate – la fluturat în vînt – drapelul țării.
.
Întreb și eu.
Ca un ticălos.

De ce trebuie să ne iubim Țara?
Eu-s mai greu de cap, și o motivație nu mi-ar strica..

Este drept că nu-s doar greu de cap, ci și ticălos.
Știu foarte bine că trebile astea cu amor de țară sînt plantate la vremi fragede. Cum are loc așa plantat, sub amenințarea a ce (dacă nu asculți), asta e altă poveste.
...Deci se află la inconștient.
Prin urmare, dacă acel ins are ghinionul să dea peste un ins căruia nu i-a fost săpat virusul în conchilărie, va avea probleme pentru încropit o explicație.
Reamitesc întrebarea:
Pentru ce să-mi iubesc țara, unde s-a întîmplat a mă naște?

LA SITUAȚIE DE GENUL ĂSTA, apere iute ideea „Pleacă, bre, dîn țara asta...”
E uite că nu țin eu să plec.
Și-aștept explicația voastră.

La bani mărunți, vi se pare mai morală, mai la locul ei atitudinea patrioților care vin în țară doar pentru concerte de Crăciun – cu anumite onorarii?

Ca individ oportunist ce mă aflu

... (în popor se spune 'lunecos'), urmăresc și postările primului ministru.

A se ierta.
Dar pare alt gen de om decît precedenții doi prezidenți ai PSD.
.
Ponta este doar aparent copchil. Sau poate acel dram de infantilism îi este avantajul...

Ponta va mai popi pe mulți.

Nu degeaba îl simpatizează Iliescu. E și un mod de a recunoaște pe-ăl ca el.

Apropo.
Mă uitam la Ceaușescu. La 71 de ani era cîrpă. Atîta l-a dus Firul.

Iliescu și Ponta au fir lung, pe caierul vieții. Așa mi se pare, barim.

Mă aflu supus al zeului...

... pe care Sigmund Freud îl numea *SuperEgo*.
În nas nu pot să bag deștu, că mă ia Dînsul la omor.
Și-mi ia – căci timp are, bestia! – inclusiv multe scrise de pe aici.

Va toca, fără îndoială, și vorba de mai jos.
Care, admit, nu e foarte modestă.
.
Majoritatea colegilor de discuții Faceboook se află în prima lor epocă de dat combativi.
Îmi socot, a-mi fi a treia.

Nu mă întrebați, ce vor azi de la viață comtemporanii din prima-mi Epocă.
Ar fi sadism, din partea mea.

Țipăm că nu ni-i ca în Vest!

Dar.
Cîți ne străduim a copia măcar gesturile acelora, dacă nu și modul de gîndire?

Ideea mi-a venit pe cînd pomeneam numele unui gazetar.
Mi s-a părut nițel deplasat pentru România a-i alătura titulatura „domnul...”. Nici mie nu mi-este foarte în natural. Dar poate este de procedat așa, barim la inși pe care îi apreciezi.
.
Tot îmi propun să-mi feresc gura-mi cea a naibii...
Deseori nu reușesc.
Îmi pică ochii pe o zisă fie și nu foarte recentă a dlui Guran.
.

> *„S-a demonstrat încă o dată – nu pot ei fura, cât puteţi voi vota. Prezenţa masivă la vot, atât în ţară cât şi în străinătate (470 de mii de voturi afară, Dumnezeule!), reprezintă adevăratul semnal de schimbare al clasei politice. Pe care trebuie să îl recepţioneze corect şi noul preşedinte al României.”*

Uf.
De fapt, și putînd fi acuzat de lipsă a modestiei, cred că în mijlocul intervențiilor mele se află o sperietură, că pot fi (aproape) singur în mijlocul unor moduri de gîndire nerealiste.

Mmm? Ați isprăvit de dat cu pietre?
Atunci luați loc...

Chestia asta cu schimbarea clasei politice mi se pare de un accentuat infantilism. Cel puțin în stilul cum se pune problema – iar la mijloc simt o convingere a compatrioților că Sistemul e bătut în cuie (în maleficitatea-i), că nu se schimbă cu timpul...

În context, sînt de părere că – aflîndu-ne sub vremi, cît și reguli naturale – orice se schimbă. Că nu o face la viteza la care am vrea noi (cei convinși că relele vin din exterior), aia deja nu mai e treaba regulilor naturale.

Apoi.
Nu duc pe nimeni cu anasîna către un mod de viață care nu i se potrivește. Deci nici pe dl Guran, cînd vorbește de prezență masivă la vot. Eu cred că prezența a fost mai ridicată decît oricînd, dar nu masivă.
Fac această remarcă pentru a puncta că joaca vorbelor nu duce picioarele pe sol.

Uf.
Dar mă bucur că nu-s singur în durere. Eu spun că-s aiurea unele ori altele, în vreme ce compatrioți solicită schimbarea clasei politice.
Amîntoți avem șanse cam zero de izbîndă....
Dar tot o spun!
Clasa politică nu poate fi schimbată.
Cel mult se poate adapta ea, în timp și regulilor naturale de care pomeneam. Deci nici gînd de semnal dat și de un președinte care să scoată ceva util din atenția acordată ideii.

În paralel, o clasă politică este reprezentanta cetățenilor. Doar într-o minte de copii poți crede că-i un ceva alcătuit din oameni răi, care s-a oploșit la noi. Și pe care ai putea-o extirpa, locul fiind luat de feți-frumoși.

Să aveți o seară cît mai frumoasă!

PS
Hazul face ca subsemnatul că aibă destule infantilisme. De pildă, în adînc iau în serios fără verificare spusele 'oamenilor-mari'.
Dar știu asta, că posed nerezolvate ale copilăriei.
Probabil că și iritarea-mi pornește de la copilul interior, supărat să descopere în maturii înconjurători persoane nu întotdeauna demne de stimă.

Promit să-mi treacă.
Pe cuvînt de pionier!

Cineva, pe aici

…despre un controversat personaj istoric...:

„Ion Antonescu – unul dintre responsabilii pentru Holocaust în Europa...” (sursa)

Așa o fi.
Dar Antonescu nu a fost doar asta – chit că rudelor celor morți din ordinele sale atunci nu ar fi interesate de așa nuanțări..
Mareșalul este și un 'ceva' foarte important pentru mentalul românesc.
Deja, de aici nu mai e loc – pentru un intelectual (pe extremiștii de dreapta îi pot înțelege..) – să vadă doar o parte a lucrurilor. Mai exact cea agreată la nivelul oficialităților europene.
Știu că nu e simplu, mai ales că voitori de bine pot reclama oricînd, că am părăsit *Calea politically corectness*.
Dar poate e de avut în vedere.
Sau, vorba cea reprodusă de N. Steinhard, să nu depunem zel...

Covasna și Harghita

Admiteți-mi disconfortul de a mă ști compatriot cu unii naționaliști foarte inflamați.
Care îi îndeamnă pe ungurii mai autonomiști din Secuime să plece, căci „Aici e România!”.

Dacă știutele-mi geografice nu mă înșeală, în chiar mijlocul Republicii Sud-Africane există un statul absolut suveran, Lesotho pe nume.
Ălora, chiar lipsiți de vreun stat-mamă ceva mai încolo, nu le cere nimeni să plece. Localnicii sînt descendenți ai băștinașilor africani, din vremuri cînd ochi de european nu văzuse Capul Bunei Speranțe.

Nu îndemn la vreo separare a Secuimii, dar hai să nu sărim nici noi, majoritarii, peste cal – iritîndu-ne de pildă că unii unguri privesc cu mare jale anul 1918.
Îi înțeleg. Ce-i suta, pe lîngă mie?
E vorba de ani.

PS
Nici eu nu mor de plăcere că Cernăuțiul nu e și nu va mai fi românesc.
Atîta doar că eu șed la cald, într-o zonă fără probleme.
Dacă aș fi locuit în Bucovina cedată, poate mi-ar fi fost mai tragic.

Citesc:

> *„Mihai Sturzu, preşedintele TSD, este următoarea victimă din partidul de guvernământ, după Radu Mazăre, care este apostrofat de Centrul pentru Monitorizarea şi Combaterea Antisemitismului MCA România. Sturzu era tăguit pe contul de Facebook la o fotografie cu mareşalul Ion Antonescu. Sesizat, fostul component al trupei Hi-Q a şters postarea şi a mulţumit pentru atenţionare....”*

.

Cred că se sare muuult peste cal.

În paralel, pe noi ne dă curajul afară din casă...

Ion Antonescu nu a fost un antisemit chitit și atît, întrucîtva à la profesorul A.C. Cuza...

Cred că e o glumă proastă!

Păi, pe principiul de mai sus nu mei a deloc de pus pe aici poze, ale unei lungi liste.

Trec peste faptul că Oct. Goga, Eliade și atâția alții din interbelic au fost fățiș împotriva evreilor. Dar au existat și mulți care se puteau declara iritați de un fiu oarecare al lui Israel, care – om fiind – va fi călcat pe bec cu ceva. După criteriile de mai sus, la beci cu el!

Ion Antonescu o fi avut probleme cu evreii, dar a avut și multe bune. Acum nu o să arunc, de dragul *MîCîA*, și copilul odată cu apa murdară din covată!

De nuanță azi auzit cumva, stimați domni?

Dar și Sturzu ‘cela, cîrpă...

Să le fi transmis chestii precum în acest post, după care să le solicite un amabil răspuns. Ori, pasămite, lămuriri suplimentare.

II

Nu pricep.

Dacă puneam poza și spuneam rînjond aprobator că e ăl mai mare omorîtor... din istorie, treacă-meargă.

Dar simpla înfățișare a unei imagini, pe ce criteriu poate naște în jur opinie neapărat antisemită?

Asta se întîmplă doar dacă întîmplător ținta are în el amestec favorabil pe acea direcție, iar imaginea doar detonează lucrurile.

În lumina comunicatului MCA, poți înțelege că ne cam aflăm în astă categorie.

.

Totodată.

După o banală teorie a persecuției, o să ni-l fac și mai simpatic pe Antonescu.

Fapt de viață

Implicînd oameni mari.

Un tată-antrenor își bate la sănge fiica-elevă. Pe terenul de tenis (din Israel), unde tînăra de 16 ani pierduse un meci contra favoritei nr 1 a concursului.
Tatăl e reținut, cam o săptămînă și se alege cu o amendă.
Vine de-acolo țipînd iritat ca un țînc alintat. Nici gînd de vreun semn că a învățat ceva din incident.
Apropiații îi iau apărarea.
Fiica și nevasta, de pildă.

Mai sare și patronul clubului de tenis – cu un comentariu tare neașteptat:

> *„Pe această cale vă rugăm să amintiţi Federaţiei de Tenis din Israel că în general sportivii şi în special antrenorii au trăiri mai intense decât oamenii de rând, mai ales în timpul competiţiilor stresul şi adrenalina acestora sunt la maxim.*
> *Nu vrem să-l dezvinovăţim pe Lucian Surdeanu, dar cu tot respectul vă reamintesc că sunt sporturi – haltere , box , rugby – unde, pentru a-i mobiliza mai intens pe sportivi, antrenorii îi pălmuiesc cu toată puterea şi totuşi nimeni nu-i arestează şi îi ţine în arest 5 zile.”*

N-are tipul vreo treabă că acolo există o lege.
În paralel, e haioasă precizarea că în unele sporturi trainerul aplica la greu lovituri. Asta, pentru că nu veți găsi acolo tenisul, ci doar sporturi de namile masculine.

Pe stilul subsemnatului, meditez cum se va descurca tăticul peste decenii cu un ginere leit el, cînd îl va scăpa mîna pe-acela..

Admiteți-mi poziționea de șoricel

…și invidios în preajma elefantului valoric ce este dl Plesu.
De fapt, sînt doar șoricel, nu și invidios.

> *„Era firesc, după ce PSD a pierdut alegerile, să asistăm la drastice „restructurări“. Dar o restructurare ratată e mai rea decît amînarea sine die a restructurării. În loc să producă limpezire, în loc să redistribuie*

competenţele, loialităţile şi vinovăţiile, ea sfîrşeşte prin a spori haosul şi prin a accelera derapajul. În mintea mea, aş fi ales una din următoarele două variante:...”

Înțeleg perfect că mă aflu în cu totul altă situație, raportat la părintele „Dilemei”.
Dînsul are de produs un articol.
Acolo, cititorul român și al anului 2014 vrea concluzii, vinovați și planuri mărețe.

Or.
Pe margini aflîndu-mă și neinteresat de treimea pomenită.
Eu nu m-aș băga în așa gen de păreri.

Una la mînă.
Din interior, dînșii cunosc cel mai bine ce-i de făcut. A lansa din exterior propuneri de *Mută calul, retrage turnull* – parcă nu-și au rostul.
Ce-i drept, oameni aflîndu-ne, ne place să ne băgăm nasul în oala altora, poate pentru a compensa astfel nereușita dorinței inconștiente de a domina lumea.

Doi.
Parcă e și o chestie de politețe.
Nu e oala mea acolo.
Nici nu am asudat alături de pesediști/aceia, în campanie și anii precedenți.

Nu am mîncat broasca politicii împreună cu ei.

Vladimir Putin.

„Nu ne-a înfrânt nici Hitler, nu o va face nici Occidentul”.

Corect.
Istoria rămîne însă istorie...
Rușii s-au învins singuri de două ori, dar după ce doi inamici i-au secătuit de sînge.
În 1917, respectiv 1991.

După cum.
Cu americanii tot e bine.
Să nu se lase cu vreun urmaș al mongolilor, sub care moscoviții șezură ceva, pînă în secolul 16...

Cît de mare trebuie să fie

… foamea de click-uri a Gandul.info?
Mare de tot!

Are o ştire unde Adrian Năstase nu are treabă cu a stabili vinovății.
Dar micul material ajunge pe net cu introducerea:

> *„Adrian Năstase arată spre vinovatul din cauza căruia PSD a pierdut alegerile.*
> *Sunteți de acord cu el?”*

Trec peste faptul că nici nu ai apucat să citești articolul, că frații-ți cer deja părerea...

Înțeleg totodată și pe bietul om de rînd.
Nici dracul nu-i cere opinia, în viața de zi cu zi.
Așa că asemenea invitații – aiurea – îl prind pe sete mare... /
.
La final.
Să mă iertați dacă ilustrez postul meu cu imaginea lui Cristian Tudor Popescu.
Nu de alta, însă în materie de bătut degetul pe obraz nu-l întrece nimeni...

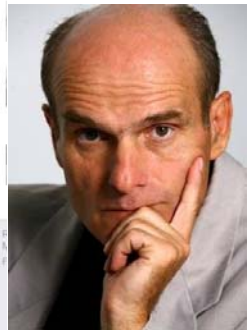

Rîndurile dlui Sultănoiu de aici...

... or fi interesante, respectiv vor fi reclamat sudoare.
Dar deja, la afirmații precum cele citate în aval, prezumția de seriozitate a condeierului mi s-a risipit.

> *„Jos Iliescu!”, s-a trezit omul lui Ponta strigând în liniştea dimineţii, pogorâtă peste Kiseleff după noaptea cuţitelor lungi, care tocmai tăiaseră, din amigdale, limbile ascuţite ale celor trei ceasuri rele – „Marean, Mircea şi Dănuţ, duşmanii lu Victoruţ”.*
> *Acuma, după ce barcagiii Ponta şi Dragnea au aruncat peste bord trioul vinovaţilor de serviciu, trebuia să vină şi „tânărul” Ghiţă cu un anticomunism de operetă”*

Pe mine mă interesează informația goală (și corectă, se înțelege). Ca, apoi, să gîndesc – așa cum mă învață băiatul ăla de la Hamangia pe care-l aveți la loc de frunte.
Dacă e să-mi descarc frustrările în mișouri, o pot face și altfel, decît răsfoind siteul Gandului....

Nefiind un tip de acțiune

…am vreme (și dispoziție) a medita la toate aiurelile.
De pildă, la sentimentul furie.

Că el, în sine, este util, nu încape îndoială.
Dar oricînd e loc de mai bine (aah, perfecționiștii!).

Am observat că la asemenea explozii (e valabil și la surate...) deseori nici nu apuci să vezi bine ce te-a iritat.
Hățurile sînt la inconștient, care bubuie în funcție de ce are în magazia personală. Și are, acolo, inclusiv situații din trecut la care – frică? nedor de a pierde stima celuilalt? – nu a apucat să se descarce...

Asta ar fi una, că de fapt acolo acționează un bun prieten, dar nu matale.

Tot în focul descărcării, nu apuci să dai – vorba golanilor – totul pe gură. Deși pare că furia descarcă tot cazanul, am sentimentul că rămîn destule 'gunoaie' în interior. Totul, plecînd de la ideea că nu apuci să vezi mai în amănunt ce te-au ofticat pe acolo.

.
Cu dorințe de succes în furiile dvs. din cursul zilei ce urmează,
Mircea O.

Apropo de cele zise

…(de subsemnatul) despre Furie.

Cunosc regula jocului.
Dai titluri cît mai flamboiante pentru materiale media pe care le supui atenției altora.

De pildă, 'Incredibil!”.
(deseori apare și în grafii a la „INCREDIBIL!!!”).

Despre fenomen în sine.
E amuzant că, reacționînd astfel, nu apuci a cerceta și, mai ales accepta acea felie de viață.
Nu ne punem aici problema cît de umflată ori inventată este acea știre de presă.

Ce-i drept, oare vrem a cerceta în amănunt despre acel lucru?
Pot bănui (și) că nu.

Ideea acelui „Incredibil!” pare să aibă în sine un ceva electric. Așa apreciere cabrează deja interiorul nostru. Fiziologic, probabil purcedem a fabrica multă energie, pentru a face față ivitului neprevăzut.
Am sentimentul însă că noi, iubitorii de așa etichete, ne oprim la acest stadiu. Nu mergem mai departe, voind a servi omletă făr' de a sparge ouăle.

„Nu e cam mult spus, treaba asta cu spart ouă? Ce ouă, dom'ne?? Ai înnebunit?”

Ce urmează mi-i părere personală și atît.

Nu am idee cum s-a născut șablonul în noi. Va fi avut motive să se implanteze.
Mica problemă este că ne ține departe de nou.
(Noul nefiind chiar ca-n reclame...).

Alternativă la – pardon! – 'coitus interruptus' de care vă vorbeam este să depășești suprinderea. Urmează acolo observarea fenomenului cel invit în viața noastră.
Vederea în chestiune duce la o doză de familiarizare cu noutatea respectivă. De foarte multe ori, sesizăm astfel că nu-i un cap de țară. E o aia, pe-acolo, în stilul a mii ori mai mult întîlnite anterior în viața noastră.

Tot pe aici.
Cramponarea la stadiul lui „Incredibil!!!” conferă aceluia și șansa de a se revolta.
Ultima atitudine dă sentimentul că noi sîntem corecți, iar acțiunea/ticălosul cel Incredibil, nu! Așa poziționare umflă minunat pieptul – bănui că știți sentimentul...

Aia nu înseamnă că și sîntem cine știe ce...
Ce să mai spun de lăudatul nostru creștinism interior, mai exact de cerința cu a nu zvîrli lesne piatra..
Șcl, șcl.

Să aveți o zi cît mai bună.
M.

Multă lume se revoltă

…la adresa stării de lucruri din țară.

Zic și eu.
Cu direcție mai ales spre inși ce vor o Românie curată ori tineri Critici...

Dacă nu cumva dorim doar să se scoale ticăloșii și să ședem noi în locu-le...

Sănătos ar fi să evităm cît mai mult a folosi cam aceleași mijloace cu dumnealor.
.
În exprimare, și nu numai.

Privesc la urările

... de pe aici, de Sfîntul Nicolae.
Una spune:

„Să vă aducă /.../ numai bucurii, fericire și La mulți ani!”

Că deja, aici, spiritul meu critic s-a pus în lucru (poate nu degeaba...), ar fi una.
Dar purced a medita ce mesaj mi-ar prinde mie – huo, egocentricule! -, la vreo zi personală.
Mi-ar pica tare plăcut un mesaj fără vorbe stufoase. Dar care să transmită simpatia din adîncul sufletului aceluia.

Nu cred a galopa aici cai verzi pre pereți.
Am sentimentul că textul de felicitare-tip-oficiul-poștal ascunde neputința de a rezona un pic mai mult cu seamănul nostru.
Bineînțeles că o bună parte a societății omenești funcționează pe așa stil. Să fie sănătoasă (+ la pungă groasă), dar eu unul prefer stilul de care vorbeam. Vorbe puține, privire cu adevărat amică (eventual și înțeleaptă, că sîntem oameni și, deci, mai putem pica în abateri relaționale).

2014.

„SUA AVERTIZEAZĂ India că nu este momentul potrivit să facă afaceri cu Rusia...”

Scrîșnesc mai puține șenile, dar înfruntarea nu-i mai moale decît în Războiul Rece.
Cu nuanța că SUA se află ceva mai aproape de strînsul decisiv al lațului (ce contează, că mai vor mai trece 10 sau 15 ani?...).

Apropo de laț strîns suficient (care să nu omoare!), și anticipînd etape, americanii au experiență la domesticit inamici necuminți.
Vezi Germania Reichurilor.

Am ilustrat postul cu Donald Rumsfeld, chit că nu mai e la hățurile politice, ca metaforă pentru eternii lupi cei duri ai Primei națiuni.

Îmi daaați voie

… să mai bat un pic cîmpii – cei geopolitici?
Și pentru că tot citeam ieri o carte despre ultimul secol al Rusiei.

Ce naiba poți obține, ca țară și la fruncea planetei, cu un popor căruia nu îndrăznești a-i oferi democrație?
Acuma, o să-mi spuneți că nici Ivan nu se înghesuie la chestia aia, la democrație. E dreptul lui, dar nici nu poate avea randamentul celor care nu se jenează – par exemple – de alegeri prezidențiale la patru ani.

În context, iar părerea venind de la un simplu locan-ist.
Je.
Cam fără egal pe planetă, americanii sînt urmașii unui nucleu uman care avut-a forța de a părăsi o țară din motive religioase, apoi a traversa un Ocean și finalmente de războ în latul unui continent în bună parte ostil.
Ce-a rezultat de aici, inevitabil nu aduce cu-ăl care fugea în munți, la auzul tătarilor clipocind Nistrul...
Ce să mai spun de bieții ruși, care nu fugeau nicăieri, neavînd munți.

Foto: Reconstituire a unei scene de pe vasul Mayflower, care a adus întîii coloniști europeni în America.

Majoritatea amicilor mei

… de pe aici se află legată de prezent.

Cîte un aiurit se refugiază însă prin alte timpuri....
Viitoare, dar și trecute.
(ziceți că e rețetă sigură a insuccesului?)

Cred c-am intrat în anul cu decesul...
Că umblu, cvasisexagenar, după modele – ar fi una!
Dar să o țin langa cu simpatia pentru Dwight Eisenhower, nu-i deloc a bună...

> Ce-i drept, și păstrînd proporțiile, premierul Ionel Brătianu se retrăgea – spre marea oroare a colaboratorilor săi politici! – în lectura prelungită a vreunui tom de istorie...

Să aveți o după-amiază cît mai frumoasă!

Privesc un post entuziast

… al cuiva și despre fericire.

Părerea mea.
Dumneaei, fericirea, este precum Umbra.
Dacă vrei s-o fugărești și s-o prinzi, om te-ai făcut!

Apropo de a avea modele în viață

Avut-am la un moment dat așa ceva, pe la pragul ălor 30 de ani.
Și, oricum, fără pierdere a minții.

Îmi plăcea cutare zisă ori acțiune a aceluia.
Apoi, pentru că așa operație ține o veșnicie (glorioasă!) doar în cărți, am lăsat-o mai moale.

Să fie însă vreo șase luni, pe cînd mă răfuiam mitocănește cu cineva, acesta mă întreabă dacă posed modele, în existența-mi.
Am răspuns onest, plus punctual, că parcă nenea X mi-i un ins deștept. Plus ăla, și ăla.

Bun.
Abia apoi s-a dezlănțuit în subsemnatul o chestie. De căutat nu neapărat idoli, cît inși despre care să spui: „Îmi place omu' ăsta, cum le zice, cum se poartă...”
Înțeleg că furtul de acest gen (de conduită) nu-i sancționabil.

Succese, prin viața voastră!

Cineva aduce aici ideea...

..că distinsa cutare Urmașă a Evei este o mare Doamnă.

Voi dormi liniștit la noapte, dacă spun cele de aici.
Nu există, sub soare, decît oameni.
Uneori, pentru că ne arde nouă pipota în găsi reazeme în mersul nostru, ne apucăm am a declara pe cutare drept Mare.

Nu mi-i vreo iritare la mijloc.
Îndemn, pe-ăi de-au nevoie de Mari prin existența lor, să meargă liniștiți pe-acel drum.
Dar.
Mi se rupe un pic inima a le-o spune.
La un moment dat, își vor recunoaște lor înșile – la durerosul nivel conștient – că aceia nu-s Zei.

PS
Între noi fie vorba.
Plasa inițială cu *Zeii-nu-s-zei* au luat-o inițial cu părinții dumnealor.
Dar tot nu le-a venit a crede...
Iar, acum, o iau de la cap.
Cu speranțele.

O să mă înjure unii pe aici – de așa voroave.
Peste ani însă, veni-v-or alții, cum că i-am îndrumat bine.
.
PS
Nu voi a mă da mai breaz pe aici.
Pur și simplu s-a nimerit să dau cu fruntea de niște praguri.

Am o discuție pe aici

… asupra ideii de Valori.

Nu mi-ar fi comod să vă flutur eu – înaintea inteligenței domniilor voastre – că-i absolut aiurea să consideri Valoare deistică (de la Zei) pe vreun compatriot.
Chit că el fu doar Om.

V-aș trage doar de mînec, ca oameni deschiși ce vă aflați – asupra celor două Fluvii care se aruncă peste noi, cînd socotim pe cineva drept Valoare. Ori similar.
Ele-s două (dar decisive), pentru existența noastră..

Aici, există dorința de a fi protejat a Copilului.
Care vrea Zei (se înțelege că binevoitori..) în preajmă.
În paralel, sosesc regulile Părinților.
Să respecți – via neverificare – regulile din Societate.

Scapă cine poate, din acel Asalt.

O mămică

… – fără îndoială, bine dresată și ea, cândva – îi dădea a înțelege micului fiu că va rămîne singur dacă nu învață poezia (prostioară...) pentru Pom Crăciun, pe undeva.

S-a turburat binișor carnea pe mine, cum ar spune poporenii... O partitură preluată de la alții, era aruncată către fiul propriu... Fără vreun cartezianism.

„Stai. Nu-i pretențios, amintit aici numele unui cuiva de prin Vestul continentului și de acum niște secole?”
„Poate. Dar mie, unuia, tot aiurea mi se pare - a se ierta – futeala asta de la o generație la alta!”

.

Verificați, fraților, ce vă este plasat în minunatele voastre brațe.
Ce vă este plantat în mintoșenia domniilor voastre...

II

Pe aceeași scenă, copchiilor – abia grăiau, săracii...! – le erau băgate cu pîlnia niște vorbe pe care eu le consider absolut de-răspîntie...
Sub frecușul unei educatoare, copilul (care nu zvîrlise probabil de tot pampersul) silabisea despre sîngele vărsat.
Al altora.

Era o manifestare de 1 decembrie, ziua națională.

.

Să fiu iertat.
Mă uitam ca boul.

Deci.
Două din cele mai dramatice glande-întru-supraviețuire...
Sîngele.
Și.
A-l vărsa. A fi ucis eventual.

Păi.
Erau sădite în noi după nevoia altuia.

Îh.
Mi se sparie.
Și mi se revoltă gîndul.

A ți se revolta gîndul, la firi precum ale Ordeanului
înseamnă că dostoievskiana a-nu-te-mai-ncurca-în-nimic este permisă.

Copil. care nu știe pe ce lume trăiește...
Căruia, nenea Stat – în colaborare cu niște părinți vacccinați – îi bagă niște lucruri absolut crunte în glande...
Transformîndu-l finalmente în opresorul de mîine...

Al propriului său copil.

Înțeleg că, deasupra unor asemenea eterne scene, există un Dumnezeu.

Păi.

Ori tata Dumnezeu ori e ticălos.
Ori nu există.

Văd că-i o modă

A te înfăţişa publicului cu zîmbet-den-dinţi şi fante micşorate ale ochilor.
Ca semn de maximă sinceritate, se înţelege.

Dincolo de toate aste fleacuri, dl Mihail Neamţu ne spune:

„Diaspora vrea o Românie demnă şi prosperă. Elita neo-paşoptistă a noului exil va schimba această ţară. Cu o singură condiţie: să se repatrieze.”

Pînă aici, totul sună precum la Beethoven.
Perfect.

Dar ce-o fi în spatele potemkiniadei?
Păi, pot bănui lesne.
Chestie de aritmetică.
Dacă cineva începe să-şi dorească DEMNITATE (cît se vor agăţa paraziţii de nevoia aceea, asta e partea doua...), avem de-a face din start cu o hibă care nu se rezolvă bătînd din palme.
De stai uneori să te întrebi de nu-i mai la îndemînă să te accepţi ca individ lipsit de pomenita demnitate.

Au...
Mă doare capul!
Uite mai jos de ce.

Cînd vrei demnitate, pot bănui că nu ai.
Asta o fi similar cu a fi (deja) nedemn? Adică inclusiv ticălos?
E o temă întru discuție...

O să schimbe vreo elită țara asta, cînd mi-oi vedea eu ceafa.

Teoretic, eu-s aici ăla cel neam prost.
Întrucît afirm lucruri precum ăle de mai sus.
Dar dumneata, panglicarule, cînd spui povești d-astea, în ce categorie te afli?

Au.
Iar mă doare capul.
Ziceți-mi și mie, legat de pașoptiști.
Nu-i hudui, dar nici nu m-aș da răpus ideatic, pentru a-mi umbla dl Neamțu mai lesne în buzunar.
Unde e izbînda lor cea nemaipomenită?

Ce ziceți, lecturăm împreună gazetele epocii?
După cum, ne uităm un pic mai atent la evenimente?
Totuși, aici e un pic precum la tata Dumnezeu...
1907 este un frunct al modului lor de a aranja Țara, fie și în acord cu *Regele de oțel*.

Iertați-mă dacă m-am apucat a vorovi fără vreo frînă...
Sărut mîinile, doamnelor,
Am onoarea, stimați domni!

O prietenă mai mult decît de treabă...

are un moment în care admite:

> *„M-am saturat de intrebari prostesti si comentarii stupide ...”*

E dreptul dînsei.
În paralel, și probabil efect al vîrstei înaintate (rog a nu se profera aici mitocănii despre Alzheimer!), nimic nu mi se pare mai instructiv zilele astea decît să urmăresc – fie și nu prelung – ăl mai infantil din canalele gama Bollywood pe care mi le oferă furnizorul meu TV.

De ce comit așa ceva?
Pentru a mă obișnui cu vorbe, atitudini așa-zis stupide.

Priveam spre o chestie psiho

O să spuneți:
„Bine, domne, țara arde și mata...?!”

Scurt.
Un tip – p-aici-șa – spune: „M-am săturat!”

Cred că mai bine-l înjuri de mamă, decît să-l întrebi pe unde e rezolvarea situației.

PS
Ș-acum am în urechi vocea lui Neculai Constantin Munteanu, la „Europa liberă”.
Că s-au întîlnit la bulăul socialist doi rromâni (respect moda din gazete și canale tv...).

> *„M-au arestat pentru că am ieșit în stradă și am strigat: Mi-e foame!”*
> *„La mine e pe dos: Am strigat: M-am săturat!”*

n

Doamna Carmen Mușat ne aduce...

... O Imagine cu Vladimir Nabokov, tînăr.

Mărturisesc de a nu-l fi știut de fel, via imagini, pe autorul „Lolitei”.
Mă frapează ochii lui triști și cam pierduți în spațiu... Probabil că singurul mod în care și-a putut elibera inerenta umanicește glandă a pasiunii a fost scrierea acelui cunoscut roman...
Cum Specia are socotelile ei cînd ne adună, doamna Nabokov îmi pare gen de infirmieră, mai exact onestă, altruistă...

Sper că nu comit o răutate aici mărturisind că „Lolita” nu m-a cucerit. Poate îmi lipsesc finețurile literare. Dar, primitiv gîndind, prefer relația domoală cu o cogeneră deșteaptă.

Bineînțeles că oricine-i entuziasmat de idila aparte din roman, păi o poate face liniștit!

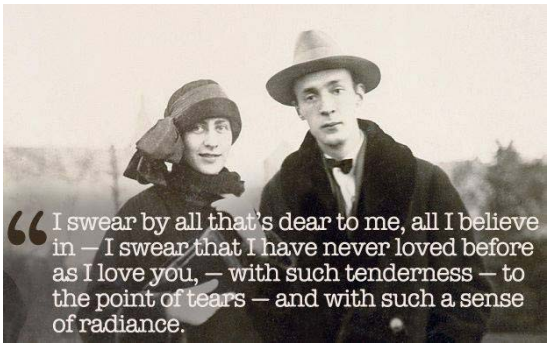

PS

Cu permisiunea dumneavoastră, aș mai comenta ceva la poza lui Vladimir Nabokov...

Mai exact textul.

Aș minți să ascund c-am avut ani (mulți chiar) în care ale amorului se aflau pe primul loc.

(Ce-i drept nu pe stilul vorbelor reproduse, ale lui Nabokov.)

E, și mă rănea ideea unora, cum că dragostea e treaba celor fără treabă.

Observ însă, prin jur, tot felul de trimiteri entuziaste la dragoste. Deși se fac, pe-acolo, tot felul de remarci voindu-se la chestiune, sentimentul mi-e că respectivii nu au prea văzut-o la față, pe dumneaei Iubirea.

Probabil ar fi și imposibil, căci așa ceva nu există.

Teoretic, risc să par dezagreabil, cu așa vorbe.

Dar nu știu de ce aș tăcea, doar pentru a menaja rănile ori seceta cronică de bien-etre a cuiva...

Cred că, în cazul unor asemenea atitudini, acționează două filoane. Întîiul constă în neputința unui amor natural, mai vehement și mai carnal. Acesta fiind prima treaptă, pe care ulterior se pot broda relații de cuplu așezate.

De unde vine acea reticență, doar pot bănui. De regulă, asemenea reticențe se ivesc în familii (întrucîtva) îndestulate, dar la origine e foarte posibil să se afle teama de o sarcină nedorită, din timpuri cînd înaintașii acelora erau mai strîmtorați material. Poate ședea pe acolo și ideea că a te lăsa pe rîul sexului vehement periclitează cariera.

Toate acestea, cu aplicație la un anumit segment uman.

În lipsă eliberării/satisfacerii de mai sus, apare o nebuloasă, spre care se îndreaptă și alte nerezolvate ale persoanei în cauză. Sporind cu toate inadaptarea la natural.

Este un unghi de abordare, nu am pretenția la mai mult...

Deși, teoretic, nu-i brînza mea...

... nu am cum să nu traduc vreun semnal uman ori altul, fie ele venind și de la mari personalități!

Dau peste un interesant articol în revista 'Historia'.
Știam că regele Mihai a avut o copilărie și primă tinerețe foarte complicate – ca să nu spun, pe față, dureroase.

Într-adevăr, părinții buni nu se află pe toate drumurile (precizare: autorul brașoavelor de aici nu se află printre ei!).
Dar Mihai a avut parte de genitori cam din partea opusă... Barim tat-su, Carol II.

Monarhul nostru nu-i mai moale... pentru că așa s-a ivit pe lume, la 1921. Ci pentru că două ciocane s-au pus apoi în lucru, în ce-i privește firea.

E și regula speciei, la mijloc... Cînd prințesa Elena a Greciei a cedat tare iute (Argetoianu are o expresie aparte, în context: „a carambola”...) avansurilor moștenitorului, urma comandamentul natural, ce voiește la împreunare firi cît mai deosebite... Contrastele...

După ce și-a văzut sacii în căruță, pruncul fiind zămislit, specia nu și-a bătut capul cu ce urma.
Cu uniunea (fie șir regală) a doi căpoși de marcă.
(Mă uit în *Historia* și realizez că nu degeaba îi spunea vilei din Florența a principesei Elena, 'Sparta'... Foarte probabil să fi fost simpatie pentru stilul rigid, arid al anticilor din Peloponezul Greciei...).

Hai să vin la textul revistei.
Mai exact la o mărturisire a unui coleg din așa-numita clasă palatină, un de a studiat voievodul Mihai, în deceniul patru:

> *„Discutaţi probleme ale ţării, ale vremii?“* / întrebare a reporterului contemporan nouă, n. M.O. /.
> *„Ale vremii, nu. Dar ale lui, personal, da. Adică nu le discutam decât foarte laconic, dar era foarte des cu ochii roşii. Plânsese. Pentru că nopţile erau teribile. El stătea la parter, Carol al II – lea stătea sus şi erau partide de poker, de... Şi asta îl durea teribil pe el. Venea în clasă... Şi bineînţeles că nu puteam să-l întreb, dar îmi spunea: «Iar au început». Şi e stupid să spun eu asta, dar ştiu că ţinea la mine. Pentru că eu eram... eram un fel de bol în care îşi vărsa toate durerile. Venea şi îmi spunea dimineaţa. Eram şi foarte aproape unul de celălalt în clasă, pupitru lângă pupitru“.*
> *Se opreşte. Parcă n-ar vrea să mai spună nimic. N-ar vrea să-şi mai amintească lucrurile triste, dureroase.”*

Completare.
Tragicul vieții face ca, în septembrie 1940, cînd Carol II e obligat să abdice, fiul lui să pornească în plîns, căci voia să plece cu tatăl.
Nici gînd de vreo facinație a Puterii, a tronului care îi era oferit!
Înt-atît de singur se simțea, încît își urma (ceea ce psihologii numesc) agresorul!

Din fericire, generalul Ion Antonescu a solicitat-o imediat pe regina-mamă să vină în țară.

PS

Legenda celor aflați în imaginea clasei palatine, oferită de revista 'Historia'.

”1 – Ion Chirescu, profesor de muzică şi desen, 2 – preotul Nicolae Popescu, profesor de religie, 3 – Gheorghe Lazăr, profesor de istorie, 4 – Léon Thévenin, profesor de franceză, 5 – Cristian Musceleanu, profesor de fizică-chimie, 6 – Ion Bratu, profesor de matematică, 7 – viceamiralul Preda Fundăţeanu, director de studii, 8 – Maiorul Mircea Tomescu, subdirector al şcolii, 9 – Alexandru Mumuianu, profesor de botanică, 10 – elevul Gheorghe Grămadă, 11 – elevul Ştefan Popescu, 12 – elevul Radion Chiaburu, 13 – voievodul Mihai de Alba Iulia, 14 – elevul Mircea Ionniţiu, 15 – elevul Walter Heltmann, 16 – elevul Gheorghe Duşa, 17 – elevul Dan Cernovodeanu, 18 – elevul Ion Dinulescu, 19 – elevul Ioan Jurchescu, 20 – elevul Ivan Paul Kovacs.”

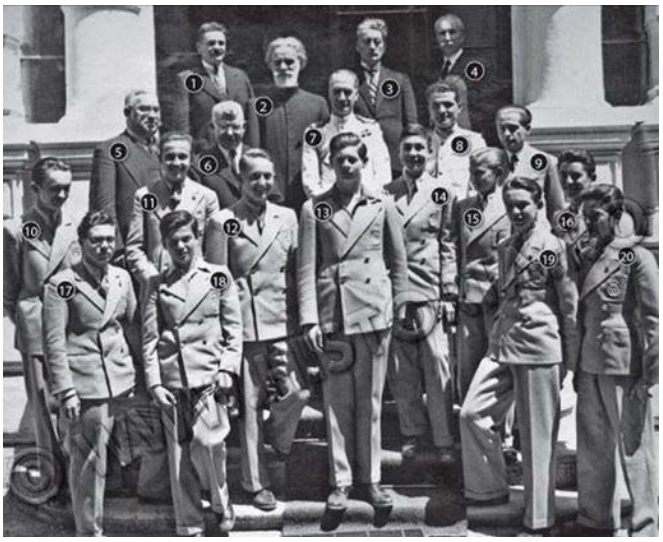

”Patriarhul Daniel le cere

…senatorilor să respingă iniţiativa legislativă a lui Remus Cernea de eliminare a Religiei din şcoli”

Într-adevăr, eliminarea e nițel anticonstituțională...

Însă.

Din ciocnirea contrariilor (BOR vs. cei precum deputatul Cernea), simt că se va ajunge la o soluție ce va nemulțumi părțile, dar va prinde bine societății românești.

Ca părere a subsemnatului.

Ora de religie, în actualul... format, va avea mari dificultăți de existență. BOR a procedat precum orice ființă umană care se respectă. A căutat să-și impună cît mai mult voința, iar de aici au rezultat manifestările semnalate în presă (iadul-*bau-bau*, sperietoarea reprezentată altor culte șamd).

Nu le vin vremuri prea simple, patriarhului Daniel și celorlalți... A modifica actuala formă a orelor de religie este – cred eu – catastrofal pentru actuala organizare a lucrurilor. A vorbi – neutru – și despre alte culte, respectiv despre istoria religiilor poate fi o bombă, pentru ceea ce aș numi cumințenia religioasă de pe la noi (adică a supunerii către ortodoxie).

Nu pot anticipa nimic.

Dar.

.

Se vorbește mult la noi despre clasa politică și necesitatea de a fi schimbată/optimizată. Acest proces, pe care altminteri eu nu-l cred posibil decît în doze reduse, este fleac pe lîngă amenințarea ce va pluti în anii viitori deasupra bisericii majoritare. Totul pare să pornească din decalajul acesteia față de modernitate.

Nu iau partea celei din urmă. Dar nici nu poți vorbi la nesfîrșit despre valori-la-care-nu-se-umblă.

Așa mi se pare mie barim, de pe margine..

Habemus purtătorus de cuvîntus

Spre rușinea-mi, nu am auzit de doamna Tatiana Niculescu Bran. Dar simt că va face echipă bună cu președintele ales. Ba îl va completa la fix, cu o finețe care s-a întîmplat a-i lipsi dlui Iohannis (nu le putem avea pe toate!)...

Baftă!

Ca părere de om simplu.

M-aș feri totuși în a emite zise precum următoarele:

> *„Dacă Tony Blair, şef de partid laburist, ar fi pierdut alegerile pe 16 noiembrie, şi-ar fi dat demisia din fruntea partidului. Dacă Tony Blair, premier, ar fi împiedicat, într-un fel sau altul, un britanic să voteze, şi-ar fi dat demisia din fruntea executivului. Citesc cu stupoare tot felul de comentarii care-i plâng de milă lui Victor Ponta fiindcă ar fi, chipurile, supus unor presiuni uriaşe şi conspirative să demisioneze. În ciuda democraţiei noastre original întemeiate de Ion Iliescu, politica are totuşi nişte reguli. Când un partid sau şeful lui decid, de capul lor, să le suspende, recurg la conspiraţionisme planetare doar ca să mai tragă de timp", a scris ea, recent...”*

Nu-s ok.
Mai ales cînd vrei să schimbi la greu...
Noi nu ne aflăm englezi. Situația în sine nu o fi cu cea de la noi.
Dar avem de-a face cu încă o prestidigitație, din categoria vorbe mari deasupta, dedesubt dor să plece acela și să ne lase nouă locul bun…

Incomodat.

Mă recunosc astfel.

Am sub ochi un text al domnului Sever Voinescu.
Sacul de frustrări cu carele mă plimb sub soare vrea să relev triumfător scăpările autorului. Asta, și pentru că, pe la noi, ieși mai lesne în evidență (iar eu voi, așa ceva!) dacă împarți cu barda, prin jur.

În paralel, dramul de înțelepciune -mi spune că poate e de încercat pe un nou drum. Acela unde observi lucrurile interesante, utile, chiar și la adversari. Este drept că așa atitudine nu pare să fi adus vreodată fructe utile, ori barim așa e tratată în popor.
„Ai înnebunit? Vino mai bine de înjură cu noi!”

PS
Întrebați de temperatură? Păi, 39 cu șase.

Complicate, chiar și în vîrf de munte.

Pe siteul unui club alpin, cineva expune (fie și linkat) o imagine. Pe un pisc, un alpinist flutură nu doar tricolorul, dar și o țesătură albastră, adăpostind un recent victorios slogan electoral.
Cel cu lucrul bine făcut.

Realizez încă o dată că esențial, în societate, nu e adevărul, cît a nu strica iluziile – mai ales cele decurgînd din sloganuri înalte.

Nu solicit să ne înnegurăm la față, să prezicem că ne va lua curînd necuratul, cu țară cu tot. Dar eu am mai văzut piesa, atunci cu un Emil Constantinescu în rol principal. După cum, fie și uitîndu-mă doar la ceafa concetățenilor dintr-un cartier bucureștean mijlociu, pot ști ce e posibil și ce nu.
În paralel, ca răsfoitor de cărți, știu din istorie că – la fiece scrutin – lumea (electorat, dar și aparat de partid) afirmă a se găsi la mare și responsabilă răspîntie.
.
Chiar și gîndind ultimele, am stat cuminte, nestricînd plăcerea amicilor de munte.
Cei cu lucrul bine făcut, exhibat la înălțime.

De bine ce scriam

…despre Corola cu minuni/iluzii a lumii.
Dl Andrei Pleșu ne vorbește despre Valori.

1.
Grăind în nume absolut personal:
Mie, ideea de valoare umană ține de „Minte-mă frumos!”.
Fiecare dintre marile personalități fu ori este om, cu balanță aperoape egală între calități și defecte. Iar cel ce pare să fie într-adevăr foarte de treabă, e de căutat la ulcer, respectiv la proxima inevitabilă explozie psihică.
În același timp, limitata-mi minte nu izbutește să dea curs unor îndemnuri. Să mă fac a uita de scăzămintele cuiva, iar apoi să urc ce rămîne pe un piedestal.
Nu mă ajută mintea, la așa ceva.
Pentru a vă conforta, adaug că mai aproape, mai posibil mi-i a stima pe cineva de ale cărui defecte am idee. Acela este un om, iar a fi în stare să rezonezi cu el conferă o satisfacție aparte.
Dacă în paragraful de imediat mai sus zis-am vorbe excesiv de mari, îmi fac iute mea culpa.
.
2.
Dl Pleșu ne relevă niște persoane demne de multă stimă…

> De pildă: *”un savant de mare clasă, /cu/ ţinuta lui universitară...” Şi care a produs de curînd „o carte despre 'Ideea destinului în literatura engleză veche' /.../ un monument de erudiţie şi rafinament analitic...”*

Lucrarea citată mai sus o fi reclamat muncă, inteligență cu carul, dar – și iertat să fiu de afirmație! – nu prea-i văd tangența cu existența-mi, cu interesele mele.
În context, sper să nu ajung foarte curînd a lăsa de izbeliște benzinăria existențială unde alimentez, în favoarea unui deșert pe care alții mi-l laudă drept paradisiac.
După cum, în paralel, pot accepta că un compatriot din satul X, cu o casă din chirpici, posedă alte scopuri în viață decît subsemnatul.

Dați-vă mai încoace...

Să vă spun ceva la ureche.
Din ce observ, cam toate articolele ce țipă că vine Sîrșitul pămîntului (de pildă, sub forma că Ponta nu cedează puterea ori că Dan Mihalache ajunge la Cotroceni) se încheie tot prăpăstios, alarmist.
Mie unuia (fie și om nemintos aflîndu-mă), mi se pare ciudată asemenea construcție.
Păi, pentru a-mi izbuti persuasiunea, am nevoie să confer cititorului un dram de simțit-bine (el!). Grație acestuia din urmă, ușa inconștientului are șanse a sta deschisă, iar mesajul întregului demers să poată marca mintea respectivului...

> *„Ahaaa, d-aia scrii dumneata aici, ca să ne umbli la minte? Pune mîna pe el!”*

În comparație, am sentimentul că materialele prăpăstioase și-atît nu țin la a convinge, cît la a menține speriat destinatarul.

Uneori, e posibil asemenea stare să ducă la gesturi ce convin influențatorului. Însă, de cele mai multe ori, e foarte posibil ca oratorul să-și dorească (inconștient, cu precădere) doar a tulbura, a băga/menține frica în celălalt. Iar de tehnici persuasive să nu fi auzit vreodată.

Să nu fie, el, singur pe acel tărîm...

Bănui că definiții ale 'intelectualului'

…există gîrlă.

Cu prilejul de față nu țin să produc eu una în plus, cu atît mai puțin să contrazic vreuna aflată în zbor.

Doar aș îndrăzni o părerea supra fenomenului.

Din ce am observat, multă lume fină este interesată de **o însăilare cît mai strălucitoare** (pentru un anumit public), **a cuvintelor, a ideilor**. La un moment dat, ceea ce mi-aș permite a numi gargara-noțiunilor-mărețe devine esențială. Nimeni nu-ți mai pune problema pe-acolo dacă mai păstrează vreo legătură cu realitatea.

Vezi, de pildă, discuțiile la noi despre curentele politice, adică Dreapta și Stînga.

> Aș minți să ascund că aceste rînduri mi-s mînate în luptă de invidie. Aceea că nu pot produce și eu țesături pretențioase. Să tratez pe întinsul a trei docte volume despre 'Pasiunea la românii anilor 1522-24, mai exact în ținutul Fălciului'.

După așa profesiune de credință, cocoșat de rușine aflîndu-mă, parcă tot aș opina că intelectualul poate-i bine să țină legătura cu onestitatea. Cu bunul simț.

Iar, cu ambele la braț, să-și dorească un mers cît mai prelung pe Drumul înțelepciunii.

Bunul simț cred că-nseamnă a nu te stropși la adversar, cînd acesta nu-i de aceeași părere cu tine. Dacă te pornește și matale din cînd în cînd la el, asta e – nu ne aflăm perfecți, dar barim e de încercat...

După cum, onestitatea – zic tot eu – ține de raportul cu adevărul.

Chestia asta de mai sus, onestitatea, mă face a privi cu ceva înțelegere pe cei care trăiesc din scris, iar totodată au familie grea. Și care-s obligați să scrie precum vrea patronul. Și publicul nostru, cel aparte...

Despre frică

Permiteți-mi să las deoparte – preț de acest post – problemele globale ale omenirii, în favoarea unui fleac.

(De fapt, este o temă a dizertațiilor din grupa mijlocie a grădiniței vecine...)

Frica apare cînd nu apuci s-o consumi. S-o suporți.

Dacă șezi sub durerea ei (se admit aici strîngeri din dinți, disperări, groaze și altele), dumneaei Frica se duce...

Din natura fenomenului, este de înțeles că prima dată – la ivirea problemei pentru care nu sîntem adaptați – e normal să ne ia cu tremurici, cu senzație de sfîrșit al lumii...

.

Frica rămîne și mai încolo, atunci cînd îi refuzăm – din n motive – descărcarea inițială de care pomenesc.

Și, ca urmare, se adună cu suratele – în magazia noastră.

Cînd se îngrămădesc prea multe, e valabilă clasica zisă: „Și nimica mișcă”...

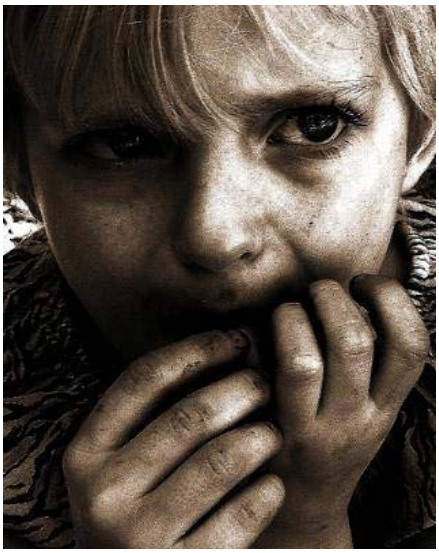

Cum i-or fi zis conaționalii

… troiencei Casandra, la vremea Calului...?

Nu m-ar mira să fi fost echivalentul încurajatoarei formule românești: *„Așa ai fost tu mereu, cucoană, mai a dracu!! Tușești dacă vii la petreceri cu noi! Tooot trăncăni sinistreli de-ale tale... Bîr d-aici!”.*

Cam pe-acolo mă simt, privind o anumită campanie.

„Hai, domne, las-o... Nu știi cum e cu măreția demersurilor, sub cerul acestei patrii mărețe!”

.

În ce mă privește, îmi pot fi plimbate sub nas – oricît – vorbe mărețe precum cele din imaginea atașate.

Eu nu le prea iau în serios, căci natura noțiunilor cu pricina mi-i extrem de clară: sînt acele Imposibile care, în combinație cu inevitabila rămînere în urmă a ființei umane, duc la o recuperare în parte a handicapului. Nu și la atingerea acelora, vreodată..

E ca o lună de pe cer. E frumoasă, misterioasă, vibrînd poezie – dar în buzunar nu apuci *ever* s-o vîri.

.

După cum.

Și între noi, inițiații, aflându-ne...

Ce ziceți, discutăm peste vreo zece ani ce s-a ales din ampla tărășenie, cea de sub egida...:

„România Continuăm. Clădim succesul pe baze solide!”

O să ziceți ceva de acreala-mi, de nifilismul meu...

Dar, parcă nici cu pastilele voastre nu-i în regulă, mai ales că nu eu mă laud a nu dormi noaptea de grija Țării...

Altminteri, îi pot înțelege pe inșii serioși care se produc în acea campanie.

Mircea Ordean

Paria

București 2015

Îndrăznesc o paralelă…

… între guvernanții români (atenție la precizarea ce va urma!) și Biserică.
Prin guvernanți înțeleg pe cei ajunși la putere și, oarecum inevitabil, îmbătați de aerul tare.
Nu exista nimeni să-i roage, îndemne la picioare mai spre pământ.

Ce-i drept, a existat la un moment dat unul Băsescu, ce țipa spre oamenii unei chestii numite USL, dar n-a ieșit nimic. Asta, dacă facem abstracție că ultimii au încercat să-l dea pe ocorîtor jos, prin orice mijloace.

.

De la venirea președintelui Iohannis, coabitarea se arată o chestie cît de cît profitabilă (în sensul onest!), pentru echilibrul locului.

.

Ceva asemănător ar prinde bine și Bisericii (evident, mă refer la aia Ortodoxă). Recte, ca dumneaei să-i mai tempereze cineva din excese, din întinderea (pardon!) ca balega – fie astă postură și veche de secole.

Dar tot eu dau înapoi, cu ideea.
E altă mîncare de pește, Biserica.
Trecutul ei a făcut-o suficient de fragilă și de anchilozată, pentru a nu se putea adapta măcar în parte mileniului trei. Dac-ar vrea să se schimbe, s-ar face urgent praf. Nu i-ar da voie nici interiorul ei anchilozat, nici suporterii.

La o adică, asta e.
Dumneaei se află mare și vaccinată, așa că să se descurce!

În felul ei a mai fost un tip, Ceaușescu pe nume.
N-a dat băiatul înapoi nici să-l pici cu ceară. Ba făcea și bancuri, de tipul perelor și micșunelelor. Iar totul în jur (mă refer la așa numitul lagăr socialist) pica.
Ce-i drept, momentul celor 200 de lei în plus, din 21 decembrie 1989,a fost delicios.

Bănui că genul discursiv

… al rîndurilor citate prinde la destui...

”Mi se rupe de generaţia de politicieni pierdută. Dar cu anii noştri furaţi de ei cum rămâne?!”

Dar eu nu scap din vedere nuca poposită în perete..

Să ne hotărîm. Ori mergem pe strada maximei serioziăți, numită „MiSeRupe”, ori pe surata ei vitregă (dar totuși rudă), „Ne-auFuratAnii!”.

Nu poți pentru ca să le ai pe toate...

PS

Mi se aprinde de-o lampă.

Figurile astea (de la „figurant”), cu *Ne-au furat cutare…* țin de la o tribună politică – trec aici și pe militanții Roșia Montană -, respectiv la gazetă.

Dacă te-apuci să perorezi astfel și amicilor din cartier, în mod sigur aceia-ți vor arăta obrazul.

„Ce dracu, las-o coane, că sîntem oameni mari!”

„Geniul filosofic neştiut al lui Brâncuşi:

> *„… cine nu iese din eu, n-atinge absolutul şi nu descifrează nici viaţa“.*

Să presupunem că citatul este corect.

Mă frec încă o dată la ochi, la vorbele inșilor mari.

Mi-i enigmă ce le vine de-aruncă așa vorbe mari...

Ceea e aia absolut?

Presupunînd că există (deși e crunt de explicat ce e și cum se suie acolo. Plus ce faci o dată ajuns, ori dacă-l iei în groapă după tine.)

Arătați-mi, totodată, și mie vreunul care l-a atins.

De acord.

Pot părea Gică Contra.

Dar parcă nici prin zisele de genul ăsta nu se înghesuie capul și coada...

PS.

Altminteri, gazeta „Adevărul” se vădește tot fără tată sau mamă...

> *„Ideile marelui sculptor, care îţi vor schimba viaţa...”*

O să ți-o schimbe din chilul Stanii...

Iar asta pentru că, dincolo de năstrușnicia noțiunii de *absolut* ori a suratelor acestuia, de la o idee la schimbare interioară, distanța e aproape pînă la Lună...

Mă mai uit spre filosofările (atribuite) lui Brâncuși

Să am pardon.

Dar parcă i-a suflat Țuțea în gură (așa-i termenul popular!)...

„Frumosul este echitatea absolută“.
(Carele echitate? Între cine și cine? Care absolut??)

.

„Să creezi ca un zeu, să, porunceşti ca un rege, să munceşti ca un rob“

„„Nu vom fi niciodată destul de recunoscători faţă de pământul care ne-a dat totul“.
(Cum totul? Cum să-i fiu recunoscător? Iar dacă nu izbutesc, la ce îmi mai bat capul.
E aici o pastilă socială clasică, unde-s dator altora...).

Există în pomenitele meditațiuni și seria *„s-ar putea...”*, respectiv *„aș vrea”*..
Și la care copiii din jur cad lați.

„Lumea poate fi mântuită prin artă“

„Eu aş vrea să creez – aşa cum respir“.

„Arta trebuie să odihnească şi să vindece contrarietăţile interioare ale omului. Aceste contrarietăţi derivă din însuşi destinul lui şi din tragedia lui. Arta are şi această misiune terapeutică; să ne amintim numai de Catharsisul aristotelic“.

Aș minți să nu spun că există și spuse interesante acolo.

„Arhitectura este sculptura locuită“
„Simplitatea în artă este în general o complexitate rezolvată“.

Și altele.

PS
După toate astea, apar panglicarii la pătrat:

„Sorin Lory Buliga vorbeşte în lucrarea BRÂNCUŞI, FILOSOFIE, RELIGIOZITATE ŞI ARTĂ despre aplecarea marelui sculptor către lumea ideilor:
„Brâncuşi avea viziunea unui cosmos magic, în care materia şi spiritul formează o unitate şi în care orice lucru, însufleţit sau nu, are spirit. Crezul său artistic a fost acela de a reda prin operele sale tocmai acest spirit din materie, într-o existenţă (cu adevărat) vizibilă. Acest spirit l-a sugerat în mai multe modalităţi: prin lumina (sau impresia de „foc”) din lucrările sale polisate, prin crearea unor suprafeţe care arată ca şi cum ele „ar înainta veşnic” (sau înălţa), prin respectarea unor proporţii interioare ideale pentru aceste lucrări sau prin intermediul unor simboluri sacre. Brâncuşi a obţinut astfel, în urma unui proces de „esenţializare”, „forme în sine”, pure, rafinate, de o grandoare caldă, sugerând infinirea. Condiţia acestui act de creaţie era ca el să fie însoţit de echilibru interior, pace, bucurie şi detaşare de sine".

Probabil, așa ceva se trece în ograda culturii.
Totuși, eu unul văd așa lucruri mai potrivite la circ.

Ce-i drept, și firea omenească derapează foarte ușor...
Îți spune vreunul de puritate, de forme în sine, de infinire – s-a rupt firul!

Bizarerii

„„Arta trebuie să odihnească şi să vindece contrarietăţile interioare ale omului. Aceste contrarietăţi derivă din însuşi destinul lui şi din tragedia lui. Arta are şi această misiune terapeutică; să ne amintim numai de Catharsisul aristotelic“.

Fraților, hai să fim fete serioase!

Ziceți-mi și mie ce e aia **destin**?

... deși, așa ceva, prin definiție nu are treabă cu drumul real al omului între naștere și lopețile cu pământ finale, ci cu invenții savante.

Poate stric eu aici plăcerea de a trăi (chit că, în miez de noapte la vîrsta a treia, s-ar putea să nu vă încălzească definițiile mărețe...), dar nici chiar așa: să inventăm la greu, eventual să privim și de sus pe-ăi care nu se înhamă la sportul acesta.

Tragedia omului...

Iar aștept o definiție, cu picioarele pe pământ mai exact.

Pot paria că nu vine.

Altminteri, putem discuta asupra tragediei, dar mi-e teamă că șmecherul nu va putea dormi la noapte...

Misiune terapeutică.

Prin artă, mai exact.

... Vezi să nu. Să am pardon, însă arta umflă Eul fals, prin opinia proprie că sîntem distinși, 'telectuali fini, sporită de faptul că ne-au văzut colegi ori vecini trecînd pragul muzeului X...

Îmi mențin părerea: cea mai frumoasă artă e unei frunze privită în soare. Care are însă o problemă, socialmente vorbind: nu se pot bate cîmpii, legat de ea.

În ce privește catharsisul zis mai sus, eu am răsfoit minim din Aristotel. dar tot aș paria că s-a curățat la suflet de n-a mai putut! De ce afirm așa mîrșăvie? Păi pentru că existența omului își posedă reguli de neînlocuit. Dacă am șede în catharsis, n-am mai reacționa iute la ciomagul seamănului, cel cu ochii pe punguța noastră cu doi bani...

PS

„Brâncuşi dădăcea pe toată lumea prin dialogurile sale, de la egal la egal...” (P. Pandrea dixit).

Păi ce egalitate poate fi între tine și unul care vrea să te dădăcească?!!

Trec peste faptul că, dacă figura, caracterul cuiva îmi trezește încredere, îl întreb eu singur de sănătate...

Lume rea.

Eu, mai exact.

Cineva inserează.

> *„Gândul zilei: Un înţelept ajunge stăpânul propriilor gânduri, iar un nebun sclavul lor – Publilius SYRUS.”*

E o mică înșelătorie la mijloc.
Cine scrie așa ceva, dă de înțeles (iar inconștientul ne este iute crezătoriu...) că asimilat-a, că stăpînește deja zisa acelui învățat roman.
În practică, se află la stadiul la care nu posedă curajul de a publica o afirmație pur personală.
.
Apoi.
Citatele de genul ăsta au fisurile lor, mai mici ori mai mari.
Nu știu ce înțelegea Syrus prin gînduri, dar gestionarea lor nu e o treabă deloc deloc simplă.
O să observați aici, în zisa anticului, că el – după o zisă a copiilor – dă și fuge. Nu-ți oferă măcar vreun firicel de îndrumare: „Uite bă, cum se dobîndește chestia aia, pe care o laud...!”.
Mai că nu spune: „Descurcă-te!”...

Altă chestie asemănătoare:

> *„A te recunoaște pe tine însuți reprezintă începutul și sfârșitul tuturor învățăturilor de viață – Johan Huizinga”*

Deja, aici, ajungem la simplul sport de-a da gata un fraier. Iuțeala de vorbă, plus gargarismul.
Cum p... măsii!
Trec peste ce e aia, concret, a te recunoaște... Și cum se ajunge acolo.

E, omul nostru zice c-abia după dobîndirea minunăției ăleia (cea inexplicabilă) apuci să pornești la învățat.
Mica problemă este că acolo-i și *sfîrșitul* tuturor învățăturilor...

Subsemnatul e ăla chitit…

pe ideea de patriotism.
(Este drept, nițel altfel decît majoritatea rromînilor...).
.
Situația actuală aduce la noi cu RDG la vremea cînd nu ridicase Zidul...
Cu deosebirea că nu se mai poate un altul, acum – pe Dîmbovița, Mariță, Savă șamd.

De chiu de vai, așa hemoragie nu e fatală.
Dars e profilează un dușman teribil: scăderea natalității.
.

Ca urmare, plus altele, la un moment dat se vor deschide granițele spre răsărit.
La capitolul ăsta, ce și cum ar fi, înțeleg că Parisul oferă destul material didactic.
.
În așa condiții, să nu găsești dumneata – Stat român – manevră mai deșteaptă decît a promova – de un an și ceva – sportul cu „românii” (fac și dreg, sînt, zic șamd).
.
Apropo de dragul de Țară, de mersul mintenaș să-ți dai viața pentru Ea.
Moise Guran explică despre autostrăzi, ale noastre și ale Gemaniei...
În paralel, sui trepte prin parcul Tineretului. Betonul treptelor pășite pare a se transforma în pietriș.
Altfel nici nu ms-ar putea trece la refacere, peste ceva timp, Totul sub deviza: „Alți bani, altă distracție!”...

Continuă să-mi placă…

…la nebunie vorba „nesimțire”. Avînd îndeobște completarea „Cutare e nesimțit!”.
Cum zice Rareș Bogdan, despre premierul Ponta.

! Victor Ponta l-a depășit ca nesimțire pe Băsescu. Voi dansa când va pleca de la Guvern!”

Mă amuză, pentru că mă scutește de cercetări caracteriologice – cine-i tipul acela și ce vrea el de la viață.
Iar în paralel îmi prilejuiește o frumoasă regresie, spre dusa-mi copilărie.
Cînd scoteam degetul din nas, pentru a putea scanda mai ușor „Cine zice / Ăla e!!”.

Rareș Bogan e simțit foc, de nu s-a pomenit...
(inclusiv pentru completarea la anatemă: „Continuarea FABULOASA, la /linkul/...”

PS
R. Bogdan îmi gonește mintea la o zisă a lui Nicolae Filimon, aceea cu șmecher „... de lume nouă / Fură cloșca de pe ouă!”.

Văd un cetățean în vîrstă…

… într-un mijloc de transport oarecare.
Citește un tabloid. Titlu acolo: „Avem dovada! Mutu a fost în mașina Biancăi”

Mă amuză binișor (explicația psiho fiind altminteri la îndemînă) cum persoane așezate nu-și refuză vederea popourilor ronde din „Click!” ori „Libertatea”.
Se înțelege că, în paralel, se revoltă dacă vreo copilă din blocul dumnealui are fusta prea scurtă ori vreun oarecare și-a pus mare poster cu Pamela.

În aceeași ordine de idei, am sentimentul că tabloidiștii (nu neapărat în sens de gazetă) alcătuiesc și grupa mare a religioșilor – aceia care sar iute în sus, dacă nu ești aliniat cu ei.
A te alinia cu dînșii înseamnă că practici de asemenea ipocrizia.

„Hai să ne prefacem împreună!”.

Uman

Dacă cineva ne vorbește pe ton ponderat de-o conferință (foarte stimabilă), e posibil să percutăm blazați ori deloc.
Ca urmare, inclusiv firile subtile apelează la tabloidisme:
.
„Nuntă în Someş *de Constantin Brăiloiu: o poveste FERMECĂTOARE despre obiceiurile de nuntă”*
.
PS
Mă feresc de previziuni apocaliptice... Dar sigur nu ne-a scăzut acuitatea, capacitatea de a reacționa la semnale simple, nesofisticate?

Bătui cîmpii ieri aici

… cum că președintele Iohannis îmi pare sprijinit la greu de niște inși din nord-vestul continentului.
După ce-am dat *Enter* textului, m-am scărpinat în cap, dacătele nu exagerez... Dacă nu spun aiureli.

După un ceas-două mi-a fugit mintea la Niculae Titulescu.
Și cum arăta sprijinul primit de el dinspre Occident (că așa ceva nu l-a scutit de dizgrația regală, asta e altă poveste).
Constantin Argetoianu scrie, parcă, pe subiect. Cît și alții.
Pot paria că nu s-a schimbat prea tare omenirea, "europenitatea', fie și după 80 de ani.

Un site oarecare…

„Completează, pentru copilul tău, cererea de înscriere la ora de Religie până la 6 martie 2015...”

Ca un primitiv ce mă aflu, sesizez imediat că – în solicitarea citată – lipsește vorba „te rog”.
Aparent neașteptat, acea amabilitate scade însă gradul de persuasiune.

Dacă-l iei pe om mai direct, mai frust, trezești în el copilul temător de zisa adultului.
Cel tratat cu „te rog„ riscă să devină mai răzgîiat, și implicit mai pretențios. Și chiar capabil să te refuze, uite-așa, de-al dracu' (a se citi, se descarcă de șuturi nedrepte primite anterior de la alții...).

PS
Pomeneam deunăzi că, la vreun 12 sau 15 ani ai săi, l-aș lăsa pe copil să opteze...
Dacă mi-ar lăsa mie decizia, NU L-AȘ ÎNSCRIE la ora de religie.
Mai degrabă – și idealist fiind probabil – mi-aș găsi timp, și neuroni (pentru o persuasiune rezonabilă) pentru zise despre Lume...
.
Ce-i drept, așa ceva e din categoria „Vise, taică, vise...”
De cînd lumea, adolescenții sînt împinși de Specie s-o descopere pe cont propriu...
Rămîne, din fericire, loc de sugestii deștept strecurate...
.
L-aș sfătui să studieze pe cont propriu, ce simte că-l interesează din ale Religiei...
.

Informare, a cuiva

”Părintele Arsenie Boca spunea: “Ungurii vor mai mult decât Ardealul.”

Ce treabă are un prelat cu politica?
Cădea la greu în așa abatere și ditai Nicolae Steinhardt (cu puțini ani înaintea morții chiar), ce să mai spun de băiatul acela de la mănăstirea Neamțului, repauzat acum vreo doi ani!

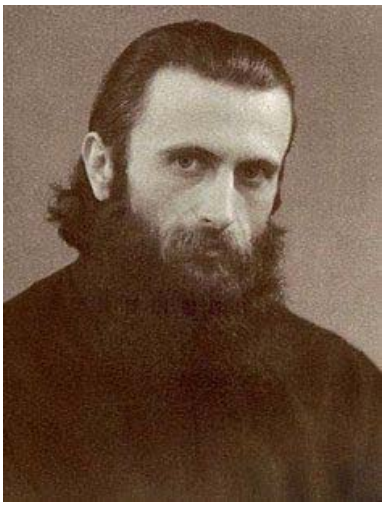

După opinia mea, și mai ales la Porți de Orient aflîndu-ne, ajuns sub pulpana sfîntă te liniștești... Te știi protejat.

Și pentru că ți-a dispărut amenințarea vreunui bolovan în cap, îți permiți să fii grosier. Să-ți dai savant (a se citi deseori trufaș) cu părerea despre multe, din afara ogrăzii sfinte...

PS

Simpatia pentru cineva conține particularitatea că matale, elevul, ai face taman la fel de-ai sui la nivelul magistrului...

De-aia îl simpatizezi, îl urmezi: pentru a fi ca el, pentru a dobîndi ca el...

Suflet omenesc

Știre în Gazeta Sporturilor.

> *„Povestea lui Iuliu Jenei, fostul fotbalist de legendă al Braşovului ajuns la 76 de ani să trăiască uitat de lume, în condiţii mizere...”*

Părerea mea.

Ca să interesezi cititorul, trebuie să fii cu lucruri pe placul lui.

Un lucru foarte important, pe plaja asta, este să-l întărești în ideea lui că ceilalți (sau măcar o parte a lor) sînt ticăloși, răi șamd.

Ca urmare te revolți că acel străin de la Brașov o duce cum o duce.

N-apuci o secundă să cercetezi de ce situația este cum e, și nu altfel. Că de ce respectivul nu a apucat și el de-o familie, de nepoți etc. Și de-o pensie.

Plus: cine să-l sprijine? Ăia de azi nu-s impresionați de existența aceluia, cîndva, iar cei care l-au apucat sînt ocupați cu reumatismele ori cu propriile probleme materiale. După cum, cine-o fi patron la FC Brașov, nu-și mai vede capul cu grijile plății salariilor de azi.

Bașca faptul că foști jucători amărîți (e prost cînd la 25-25 de ani te înveți cu bani mulți și relativ ușor obținuți) or fi foarte mulți...

Apoi, urmează pansările directe la sufletul personal.

Sărind – măcar din fața foii tipărite ori a computerului – în sprijinul aceluia, te pui bine cu morala societății. Asta te ridică valoric (fie și prin mecanisme pur interne ale noastre) în ochii celorlalți. iar dacă ai ajuns acolo mai sus, te simți altfel, emiți altfel o părere ori alta.

Altă convingere ascunsă, la gestul cel cu grija de fotbalistul îmbătrînit, este că, dacă te comporți așa, nu vei fi uitat nici matale, cînd te vei nimeri la vîrsta aceea.

Altminteri, gazetarul face și el ce poate. Îl trece pe Jenei drept fotbalist de legendă de sub Tîmpa. Or acesta a fost un apărător disciplinat, însă atît. L-am apucat, pe cînd evolua pe gazon (la 1972, de pildă).

PS
E interesant că, dacă punctezi exagerarea cuiva, ești luat de ins pus pe rele.
„Da, domne, dar ăla exagerează, minte, scrie cu prea mare ușurință!”
„Lasă, domne, ce naiba!” (în spate: „Că și io mint deseori. Altfel cum vrei să dau gata pe alții?”)

Munte. Uman.

Lecturez un interviu al unei iubitoare de munte. Fată pînă în 30 de ani.
Demonul comentariilor mă trage, în fața rîndurilor ei.
Fatalmente, așa observații vin din partea cuiva (eu!) cu vreo trei decenii în plus.

Și uite-așa dau de una din belele care afectează la greu o societate, dar despre care nu se vorbește.
Noi, deși cununăm și botezăm (figurativ...) la greu prin viață, și părem tare pe picioarele personale, avem și niște vulnerabilități giugiuc! De pildă, un tînăr poate fi scos foarte ușor de pe linie, aceea a optimismului, a lui ”Io stăpînesc lumea!”.
Asta putîndu-se face cu observații despre ce-l așteaptă mai încolo, Cînd multe se rispisesc. În paralel, totul curgînd...

... Zic și eu, la acest stadiu, precum Adriano Celentano în melodia „Mondo in mi 7A”. Unde două părți ale timpului vorbește de catastrofele care pîndesc Italia, lumea în general, pentru ca în final să dea marche arriere: „Stați, băieți, nu vă întristați! Da' din ce ziar ați citit? Sigur nu e unul de anul trecut?”

Sportul urît de care vă spuneam, acela cu dezumflatul, nu se prea face... Din eleganță, din rigoare socială, dar și pentru că vîrstnicii puși pe tulburat junii au un talent teribil de a-i face pe ultimii să nu-i ia în serios. Inclusiv prin amabila vorbă: „Iar ai început, tataie?”.
.
Sentimentul în fața rîndurilor acelei dudui mi-a fost de un hăis-cea interior desăvîrșit. Pe de o parte m-am oprit pentru a nu strica vraja. Pe de alta mă durea inima de cele care ne prind cam absolut pregătiți, odată ieșiți din Marea Beție a Tinereții.
.
Aș îndrăzi o trimitere la o întîmplare personală. Îmi croisem existența personală, în deceniul trei de viață, pe doi piloni: amorul cu o femeie care mi se potrivea, plus mersul personal pe munte, în coclaurii-mi dragi.
N-am apucat atunci a teoretiza ce și cum, pînă nu a început a-mi scîrțîi la greu unul din ele. Și față de care al doilea nu a mai putut susține, singur, situația, echilibrul insului..
.

Un alt lucru este acela ar coborîrii – domoale la fericiți, dar tot sigure – a ștachetei performanțelor. Iar asta nu e o chestie despre care citești peste umărul vecinului cu ziarul desfăcut!

Marile performanțe de la tinerețe nu apar din senin, ci pentru a estompa anumite angoase existențiale – cadorisite altminteri tuturor, începînd cu Adam. Cînd reușitele scad, apare o problemă interioară, un dezechilibru nu chiar comod.

Tratez lucrurile aici destul de în vînt – cam după principiul cu ciocanul de ajuns la un car de oale...

.

Altminteri.

Pe la 25 de ani îmi plăcea un pasaj din introducerea lui nea Nae Baticu, la „Amintirile” sale... ”De la pereți, am coborît ștacheta la văi și apoi poteci...„Azi continuu să merg, mai încet şi mai jos, pe la poalele lor (ale munţilor) cu aceeaşi dragoste ca în trecut"..

Dl Hellvig, propus la șefia SRI

Nepricepîndu-mă, nu mă bag de-i bun sau ba.

La bani mărunți, poate fi un șef bun acolo, ori poate pleca precum dl Săftoiu, adică penibil (de la SIE parcă)...

Ideea că ar fi omul lui Voiculescu...

Nu știu dacă e o problemă asta. Bănui că are dramul de personalitate pentru a nu dori să fie în continuare.

Apoi. Dacă dl Iohannis merge pe mîna liberalului, păi își asumă o răspundere. În caz de eșec, eroarea se poate adăuga altora – și uite cum se poate duce în vînt bunătate de capital electoral! Nu ar fi de fapt întîiul prezident al nostru care n-a drămuit acel depozit de încredere populară...

Bineînțeles, nu așa ceva îi doresc simpaticului nostru președinte. Ci să spunem noi, cîndva: „A fost bună alegerea lu' Hellvig ăsta... Are ochi, neamțu...!”.

Subiectivitate, a mea

Plus neputințe...

> *„Aflu cu întârziere si **cu stupoare** ca Iohannis l-a propus la SRI pe băiatul care **ii căra servieta lui** Voiculescu, la propriu. Sper ca Parlamentul sa respingă aceasta propunere **jenantă**..."*

Eu unul am probleme în a trata cu seriozitate pe cineva care se exprimă astfel. Mă pot uita dacă nu are vreo *cărămidă*-două utile, în zisele sale, dar – ca om – mi-i rupt deja firul spre el.
Am sentimentul (fără a mă afla perfect!) că dacă iei lucrurile 'în balon', te iau inevitabil și dumnealor...

Oare...

... fără un grad consistent de (hulită) ipocrizie, mai pupăm succes social ori profesional?

Dau ochi spre consacrata formulă..:

> *„Era mai bine pe vremea lui Ceaușescu".*

Ștampila mi-i iute și primitivă: pramatiile apelează la așa vorbă.
Care, altminteri, are prea puțin de-a face cu acea epocă...
Mie-mi pare că e doar o descărcare pe cei care-i par aceluia mai dezinvolți și nițel mai reușiți în viață – am în vedere aici vecinii de Cale a Rahovei ori de Șosea Pantelimon.

Fără ca omul nostru să realizeze dedesubturile, mica lui răutate se duce pe acea tulburare existențială a noastră, pe care ne-o stăpînim nu tocmai ușor.
Că era mai bine în vreme lui N.C. strică fragilul echilibru interior, spre rău – în ideea binară că atunci era bine (inconștientul nostru e atît de credul...), deci acum e mai puțin bine.
De aici, dinsconfort – iar termenul nu este ceva de joacă, între blocurile gri, vorba cuiva.
Ca ținte, bănui că-s preferații oamenii în jur de 50-55 de ani, care sînt sleiți de viață, iar în paralel nu au atins salvatoarea pensie.

Paradoxal, lansatorul vorbei ajunge a fi privit drept un ins care gestionează lucrurile. Refugiat pasămite în trecut, el lasă impresia unuia care nu-i zdruncinat prea tare de prezent.
Pot bănui că nici nu se implică prea tare în Moment – nu-ș' ce-mi veni să spun asta...

Corect ce spuneți

Mă aflu prea repede puitoriu de ștampilă, de concluzii.

Chit că asta ține un pic de insul care privește o radiografie, și te descrie fără a-ți fi umblat realmente prin interior, cu bisturiul.

Mă uit la texte precum acesta.

> *„Toți și-au făcut un calcul de la bun început. Toți au intrat în politică pentru protecție și pentru acces la resurse. Pentru bani, iar banii sunt ochiul dracului, iar dracul le-a luat mințile. Obsesia pentru putere și bani a șters orice granițe politice, orice urmă de morală. O mare învălmășeală de mame, fii, fiice, veri, amante, soții, prieteni, politruci, demagogi, corupți până-n măduva oaselor. Și-au dat mită unul altuia, mânjindu-se cu toții și având în minte că astfel, corupți cu toții, avându-se la mână, niciunul nu va rupe rândurile și nimeni nu se va putea băga între ei să le spargă frontul.”*

.

Eu unul cred că iritările de acest gen nu se datorează neapărat vreunei griji pentru sănătatea morală a nației.

Dacă ducem un așa ins pe canapeaua aia unde ne scapă gura, vom descoperi foarte multă invidie. Eventual și neputință de a ne certa cu mama ori cu puștiul nostru cel alintat, care a mai luat un 4 la școală.

... În același timp, cred că fiecare dintre noi, aruncat la acea altitudine a oamenilor puternici (inclusiv cînd vîră ferm mîna în așa-numitul caraiman!) ori am respecta încîntați regula locului, ori ne-am lua curînd tălpășița.

Și-am rememora cu multă încîntare vremurile cînd spuneam vreunui ministru ori chiar premierului: „Te mai sun!...”.

Din cît mi s-a întîmplat a răsfoi…

cărțile creștine de căpătîi, nu mi s-a părut că pe mai-marii cerești îi dă blîndețea afară din casă. Dar barim par a se strădui întru păstrare a aparențelor.

În schimb, din ce văd prin publicații (unii spun că nici în vremea Inchiziției nu stăteam mult mai bine), susținătorii religioși au un discurs foarte apropiat, ca spirit, de-al drăguțului diavol.

Fug a ceti Decalogul.

Cel ortodox.

Instructiv.

Îmi place o chestie.

Chit că ni se spune despre lepădarea de sine, descopăr că grija dintîi a lui Doamne,doamne, cînd l-a trecut pe hîrtie, au fost ale sale.
Interesele sale.

Primele trei porunci privesc exclusiv tărășeniile divine.

La a patra, trage spre mujic, dar e totuși o directivă a sa. Să ai zi de odihnă. Cînd întîmplător dai o fugă la biserică, pentru cuvenita redoctrinare.

A nu minți se află pe treapta a opta.
(a nu curvi, ceva mai prioritar)

Oare din cei 95% de practicanți ortodocși din România, cîți au lecturat măcar aste zece îndemnuri?
Altminteri, în ale practicii, mă ia durerea de cap și groaza doar dînd ochi în jur.

PS
Deși-i greu de bănuit, am avut faza mea religioasă, cam între 22 și 28 de ani.
Frecventa biserica Mătăsari și îl știam pre popa Ionescu.
La un deces al unei vecine, am făcut ochii mari la stilul aparte în care prelatul a întins mîna după suta de lei. Nu știu de ce mi-a picat prost, acel gest deloc-divin (și cu toate ingredientele tarabei).

Apropo de porunca a opta

…din Decalog.
Aia cu ne-minciuna.
Nu se împiedică activiștii religioși de așa ceva, după cum pe toți credincioșii nu-i caracterizează îndrăzneala de a cerceta dacă nu le sînt servite – de Sus – gogoși...

PS
E interesant cum fiecare aripă a creștinismului a modificat ordinea poruncilor din Decalog – se înțelege că sub maximă oblăduire divină!

Cineva postează

…o imagine cu noul propus director al SRI și diverși...
Comentariul puitorului:

„Această fotografie este f importantă ptr că ne relevă anturajul noului șef SRI, Eduard Hellvig, iar anturajul din această fotografie NU-L ONOREAZĂ, nu ne oferă nici o garanție că va fi un șef corect la SRI. Dimpotrivă. De aceea, HELLVIG este OBLIGAT să ne explice care sunt relațiile cu personajele respective, inclusiv cu DAN VOICULESCU, pe listele căruia a fost ales parlamentar si europarlamentar."

Am sentimentul că judecăm precum copiii.

Adică, dacă ne nimerim în vreun mediu, amiciția pe viață și necondiționată cu aceia este subînțeleasă (și aduce altminteri grozav cu cerințele sugarului!).

Bineînțeles că, pe acest fond, nu poate lipsi acreala proprie tuturor vîrstelor...

PS

De optica respectivă nu se îndepărtează nici Traian Băsescu:

„Fostul preşedinte îl numeşte pe Iohannis „Premierul de la Grivco", iar Hellvig "omul lui Voiculescu."

Păcatele tinereții

Prin care, altminteri, trecut-am mulți....

Zic asta apropo de dl solist de la formația numită „Bere gratis", care propovăduiește înscrierea la ora de religie, a copiilor.

În paralel, nu-mi poate fugi din minte – cînd îl văd pe Mihai Trăistariu – acea odă adusă frumorului, iubirii de natură, cu versuri de inimă precum: *„La mare, la soare / Fetițele sînt goale / Femei adevărate / Agață-le pe toate!".*

Și încă această producție este una rezonabilă, a respectivului.

Să cădem de acord la un lucru!

Las omul să execute tot ce-i pică bine la cord.

Dar să nu vină ulterior cu iaurt și gugoșele, respectiv să se dea amnezic..

.

Cum? Mă întrebați dacă io nu procedez tot așa?

Păi...

Traian Băsescu stabilește

…– cu siguranța-i din totdeauna – următoarele tinichele:

Iohannis: „Premierul de la Grivco". Hellvig: "omul lui Voiculescu."

Păi.

Și în ton cu această inteligentă optică.

Băsescu nu-i omul lui Ion Iliescu (stabiliți dvs. epitetele...)?

Căci în 1990-91 l-a avut de mare șef.

.

Pe acest drum se pot executa lesne relaționări chiar cu Nicolae Ceaușescu. Și încă marinarul scapă ușor, cîtă vreme pe Ion Iliescu îl pasc amiciții cu Stalin.

PS

Mă recunosc, între altele, drept om al lui Ion Rațiu, cît și al lui Mitică Dragomir. Ba și al lui Adrian Sârbu!

Pe scaun de tramvai

…în brațele plictiselii, alerg pe scala radioului.

Ajung la un post religios, Trinitas parcă.

Sesizez școala jurnalistică a speakerului. Formule de catch, pe care omul le stăpînește bine.

Altminteri, formulele de atragere sînt parcă mai umflate decît la vreun KissFM – ceea ce-i normal, întrucît aici ascultătorul trebuie năucit suplimentar, pentru a nu ieși la comentarii aiurea, în fața Stăpînului cel mare...

Licențele cu pricina nu evită măcar exagerările măricele, cum că religia e în pericol să fie eliminată din școli. Ceea ce nu-i exact. urmează să înțarce nițelul sînul cel foarte convenabil al orelor ortodoxe.

> / Paranteză. Cred că dacă îndemni vreun preot, vreun boss ortodox să purceadă în atragerea copiilor la biserică, mai bine îl înjuri de mamă! /

Mintea mi se pune în valsat, pe aici... Meditez ce șanse are vreun preot, fie și aproape geniu, să concureze televiziuni, gadgeturi, smartphone-uri...?

Și-mi cade fisa! Miza nu este copilul, că ce-l forjează întru Domnul pentru provocările ce-l așteaptă. Nu. Vizat este acea persoană dar cu vreo 40 de ani în plus.

La etatea cu pricina, precum viermii de mătase, el ajunge să arate altfel. Mai exact, vitalitatea scăzîndu-i, devine stîlp al rînduielilor/poveștilor sociale (adică și al celor religioase), iar în paralel teama de proxima extincție îl face mai des în vizite la biserică, și mai deschis la pungă către aceeași.

Care bărbat rezistă – la un 55-60 de ani – la așa tendință va avea mari probleme din partea nevestei. Care, cu timpul, s-a transformat din dulcea mîndră a cartierului într-o cuvioasă desăvîrșită.

Un sufletist este preocupat

…de niște defrișări, în partea orașului Bușteni-Prahova dinspre Căminul Alpin.

Demersul dînsului este binevenit, căci ne paște dorul de a depăși limite legale, pentru o vilă frumușică, în vreun loc unde să știm că a meritat truda din deceniile trecute (pînă am pus bani deoparte).

Mai sus, recunosc, am folosit neavenit pluralul.

Nu doar pentru că n-am de gînd asupra unei construcții acolo, dar probabil nici n-aș aduna arginții necesari, vreo trei mii de ani de-acum încolo.

În context.

Nu-mi bătusem capul, în trecerile-mi din păduri Bucegi spre gara Bușteniului, de ce se mai ridică în jur. Pînă într-o dimineață – cam 2009 – cînd, văzînd micile bijuterii de la Căminul Alpin în aval, m-a pălit dureros, sinistru sentiment.

.

Că n-am fost în stare să fac și eu o casă ca acelea. Că fui toată viața un terchea berchea, iar viitorul nu sună deloc bine, în ale transformărilor interioare, spre un workalcohoolic.

Ce mai, șezut-am cu capul plecat vreo două ceasuri. Mi se părea că toți mă privesc precum pe ultimul gunoi. Pe la Ploiești Vest, în vagonul personalului aflîndu-mă, mi-a mai venit inima la loc.

Și acolo a rămas.

Iar acum trec senin pe lîngă vilișoare, cel mult admirîndu-le frumusețea (și stimînd oamenii de-acolo).

În paralel, un drăcușor dă să-mi spun; „Ești sigur că harnicilor ăștia le mai arde de urcat pe munte? Iar despre colesterol și depuneri tabagice i-ai întrebat, cum stau?”

„Pleacă, Azazelule, de-aici, că ne-aude lumea!”

PS

Nu *Azazel* mi-a suflat-o.

Dar observ din senin că amicul grijuliu cu codrii Bucegilor nu suflă vorbă cînd unui prelat îi vine ideea să tragă un schit în miez de zonă prohibită, la Sfînta Ana.

Probabil așa ceva 'nu-se-pune', dînșii avînd pilă mai mare decît a primarului

Privesc un panou

…absolut întîmplător al DNA (aflat la ieșirea din oraș spre Oltenița).

Mai auzisem vag pe la radio, dar acum văd că realmente oamenii sus-puși de la Agie nu s-au lăsat pînă nu și-au rebotezat instituția ca-n zilele ei bune: „Ministerul *Afacerilor* interne”.

Folosesc rar următoarea vorbă, însă rebotezul îmi pare a fi o stupiditate. Afaceri interne...

Ședea ideea prost și la Externe, dar acolo hai să mai spui că e de un ce-profit cu străinu.

Cu cine fac afaceri polițiștii, DNA-iștii șamd?

Un pic surprinzător este aici și faptul că operează amintita schimbare niște inși care vor fi fost în cel mai bun caz la pantaloni scurți, pe vremea unui Alexandru Drăghici sau Emil Bobu.

Sau poate aici e cheia. Puștii de altădată au preluat – pe nemestecatele vîrstei – nostalgiile părinților (pe care-i bănui activînd în Miliție, DSS, USLA etc.).

De la *Institutul capetelor*

…în nori (filiala ne-aviatori).
Privire spre Rusia.
Fata s-a opintit de două ori în trecut.
De fiecare dată, și-a luat aliați mari: prima dată aripa religioasă, a doua oară minunăția egalității în lume.
Inițial fuse perfect, ajungîndu-se cu mare ușurință la statura broaștei umflate. Mai dificil s-a dovedit rămînerea la acel stadiu – pe motiv de material interior slab.

Acum dl Putin se înfoaie iar.
Vorba aia, a Treia Romă...
Cred că cel mai tare, pe mapamond și de-așa arătat al mușchilor unui pirpiriu, rîde tanti China.

Omul simplu

Cel care își plătește abonamentul la televizor, ori execută accesările filelor web cu reclame.
El vrea sentințe. Fraze categorice. „Este”, și nu „ar putea fi” ori ”eu cred că” – cu toate, din partea comentatorului, speakerului, președintelui etc.
Prin urmare nu sancționează vreun condei – fie și important – dacă acesta afirmă:

> *„...Domnul Iohannis a început să pună presiune pe Victor Ponta. I-a făcut pulbere, până la urmă, pentru prima dată, Codul Fiscal, în sensul că pentru prima dată critică o măsură a Guvernului...”*

.
Eu m-aș feri de vorba asta, a face pulbere. Înțeleg că generează plezir orgasmic, dar e posibil să nu le aibă cu realitatea.

Observ aici și diferența de tratament.
Unul e 'domnul...', celălalt nu.
.

> *„Boierul mergea călare / Și țiganca pe picioare...”*

Am impresia

…că avem de ales.
Între a ne cravașa că nu am fost – la un inerent moment trecut – suficient de puternici, deștepți șamd...
Și a recunoaște că lumea e nițel mai puternică/nasoală decît am crezut.

Mă strădui să accept ultima atitudine.
Să văd dacă se poate – de la idee la faptă drumul nefiind scurt...

Unul dintre lucrurile

…pe care le găsesc atît bizare cît și ticăloase este demonstrarea existenței lui Dumnezeu.
Nu cred că există alt gest omenesc, sub soare, care să posede atîta minciună doctă, cît și încercare de manipulare fără vreo jenă ...

E părerea subsemnatului, și-atît.

Oare Dumnezeu tușea

…dacă ni se ivea frumos și anunța:

> *„Uite, neamule, io v-am făcut. Poate nu chiar perfect, că era după sezonul culesului viilor, dar io vă sînt creator și boss.*
> *Spor la treabă. Poate săptămîna viitoare mai tragem de-o ședință...”*

Așa, în Tăcerea-i actuală, ne-a cam lăsat cu ochii în soare: nici că e, nici că nu e...
Ce-o fi în capul lui, dacă există?

Munte

O prietenă își manifestă entuziasmul față de munte. Zice că îl iubește.
.
Mă întreb cum aș vorbi despre același.
Subsemnatul aflîndu-se pasionat la greu, în sine (chit că nu mai iese cu una cu două...).
Aș avea probleme să folosesc termeni pompoși, în chestiune. Între ei, prenume personal cu majusculă: „El”.

S-ar potrivi: „Mie îmi place mult.”
Asta e vorba care s-ar nimeri fericit, adîncului.
De alte vorbe mă feresc, interiorul semnalizînd că nu rezonează. Ba chiar îl irită.

Nu știu cît este, aici, educația temperației în afirmații.
Cert că, pe teren ori cu gîndul acolo, plăcerea mi se duce uluitor în toți rărunchii. Pot mărturisi, păcătos, că doar ale Erosului egalează sentimentul – fie și nu în același registru..

Cu precizarea că sentimentul nu este singur.
Există și oboseala, și riscul. Bașca bocancii de om amărît pe care-i vezi inutilizabili, după o tură pe ploaie.

PS
Zisa amicei Cristina C.:

> *„Nimic , dar absolut nimic nu se compara in viata asta cu ceea ce simti cand esti acolo cu MARIA SA MUNTELE !!! Pur si simplu IL IUBESC !!!”*

Emisiune „Jocuri de putere”

… a distinsului realizator Rareș Bogdan de la „Realitatea TV”. Despre ora de religie în școli.
Cu ce să încep?

1.
La prima vedere, mi s-a părut inegală confruntarea dintre cele două tabere. Religioșii erau cam trei sferturi. Iar la ceilalți, dincolo de apartele domn Cernea, am apucat doi stimabili care-și gestionau cam greu temperamentul. Or asta contează, dacă vrei să te impui, respectiv să convingi.

Văd că dl Bogdan nu procedează prima dată în acest fel, cu tabere disproporționate. Eu mai cunosc un caz, al dezbaterii în jurul unei cărți Lucian Boia – și bănui că nu i-e înclinație accidentală.
Pe de altă parte, dincolo de oportunismul aparte, o știi dl Bogdan ce știe! Mai exact are idee de o veche vorbă, cu ciocanul de ajuns la un car de oale...

La religioși, tradiționaliști și alte alea însăși faptul că există, că apare alături de domniile lor cineva cu opinie diferită e bombă cu ceas, în ce le privește construcția.

2

Chit că ocupațiunea-mi de mai jos nu-i deloc una care să-mi atragă simpatii...

Îmi place, mai ales de cînd am îmbătrînit, să privesc dincolo de aparențe. Să încerc a vedea ce mînă pe fapt vreun tip, dincolo de vorbele sale (cam mereu meșteșugite) în luptă, în pledoarie.

Care li-i interesul. Social, dar și sufletesc.

3.

Legat de grija părții religioase pentru ora cu pricina pe la școli.

Dincolo de povestioarele dînșilor, mi-aș lua un criteriu de evaluare al întregului domeniu.

Și privesc întreg sfertul de veac, de cînd intră religia în școlile patriei. Sîntem mai buni, mai breji decît la un 1990?

Mie nu mi se pare.

Iar ca și cum asemenea optică nu ar fi de ajuns, afirm că nu-mi pare ca religia să schimbe în vreun fel omul. Acolo, e un mic troc între om și instituția cu pricina. Apoi, am sentimentul că, precum orice creație umană, nici Stăpînirea nu se omoară de dragul efortului. Mai exact, preferă să dea și altora din sarcina ținerii în frîu (al său...) a mulțimii. Iar acel sport și-l asumă – puteți bănui – nu degeaba... – onor Biserica.

4

Comit o indelicatețe aici.

Pomenesc de o zisă a subsemnatului către un militant antireligie în școli.

I-am spus că, de vrea să fie luat brusc drept înger de către actualii preopinenți, să mijlocească ajungerea în platoul unei emisiuni – precum cea amintită – a unui ateu oarecare.

PS

Recunosc.

A zămislit Dumnezeu și caractere mai comode decît al subsemnatului...

Dar și mulți semeni merită un tratament nedus la biserică!...

Cred că militantismul aparte

...mi se trage din familie.

Probabil că și-acolo îmi roteam ochii, iar finalmente mă frecam la ochi... Pas de pune bază pe careva!

Altfel nu-mi explic vehemența, sensibilitatea la atitudini precum cea de mai jos.

Mă uit la spusele lui unui om al scenei:

> *„AMINTIRI DIN VIITOR. DE UNDE ÎNCEPE RESTARTAREA ROMÂNIEI – soluţiile lui Dorel Vişan. Actorul de geniu Dorel Vişan îţi spune cum trebuie schimbată România pentru a-şi ţine tinerii înauntrul frontierelor. Dacă mai poate fi restartată o ţară care pare fără busolă, cum trebuie să acţioneze intelectualii, muncitorii şi ţăranii şi cine-i va convinge să mai încerce o dată să-şi salveze vatra..."*

Să mă iertați de spun vorbă mare. Și în condițiile în care subsemnatul nu-i deloc perfect.

Dar din citat reiese iute o ștampilă: prostie și machiavelîc.

Prostie, pentru că normal era să înveți într-o viață, cu ceva cărți de istorie lecturate pe parcurs (bănui...) că schimbări mărețe nu se prea poate. Căci, dacă se putea, nu mai era nevoie de unele ulterior.

Machiavelîcul (vorbă ce-mi țîșni cam singură pe buze) ține de a încerca să păcălești. Să vinzi iluzii altora, pot bănui că nu și pe gratis – în plată va fi și plasarea în rîndul 'actorilor de geniu'.

Dacă patriotismul și naționalismul aredelenesc șed în așa oameni...

Cum, ziceți că prin definiție sportul cu pricina nu poate fi practicat decît de așa oameni și de susținători cu fond nu tare diferit?

Prin urbe

…și despre noi.

Teoretic, postul acesta debutează naspa. Totuși, nu vă grăbiți în oripilare...

Încurcînd (o să mor neatent!) scările la metrou *Unirii 1*, ies aiurea. În preajma toaletei publice dinspre Cantemir.

Hai să-i fac o scurtă vizită.

Ziceți că despre așa ceva nu se vorbește?

Îmi pare rău, dar face parte din viață. Plus că, după un principiu interesant, „nu am întîlnit nici om, nici *loc* de la care să nu am de învățat”...

Pe ușa compartimentului destinat domnilor, la numele biologic al acestora un marker de treabă menționează și numele unei minorități oarecare.

Îmi fac treaba, apoi nu-mi iese din minte notația amintită.

E clar că fusese așternută nu cu simpatie, ci cu dispreț pentru categoria băieților iubitori de băieți.

Iar mie nu mi-a căzut, inițial, fisa de unde provine acea răutate – căreia aproape îi puteam vedea rînjetul, în ochii minții.

M-am lămurit apoi că brava noastră specie ne împinge a căuta – sau măcar a desemna virtual astfel – semeni care să fie mai jos decît noi. Pomenita ștampilă, asupra unor indivizi ce realmente vor fi frecventat original acea toaletă cred că ține de astă înclinație. A găsitului de mai-prejoși.

La acest stadiu al explorării, acel tratament pare o chestie benignă.

Instinctul îmi spune că nu-i.

Ajunsul în bîza de inferioritate (erotică sau ba...) a cuiva nu e floare la ureche. Atitudinea duce grozav spre scena cuprinzînd un paria.

Și mai caut... Explicații. Căci așa sîntem noi, ăștia de ne credem mici Dumnezei,. vrem explicații la ce-i în jur... E posibil ca la origine, în grote, să fi fost atitudinea care ducea la eliminarea fizică a celor mai slabi, pentru a nu consuma resurse.

Biserica

E și Ea, sireaca, o întreprindere comercială…

La origini, nu-mi trebuie multă minte a bănui că niște bipezi mai întreprinzători au preluat iute mijlocirea legăturii dintre omul simplu și un *Ceva* care îi rezolva ultimului două probleme: insuportabilul prezentului, respectiv al viitorului, de după moarte...

(cu cel de dinaintea ivirii ca om nu și-a bătut nimeni capul)

De-acolo, lucrurile au evoluat.

Cum am mai spus în altă parte, Statul și-a făcut iute părtașă acea... bisericuță, promovînd-o la rang de instituție. Îl degreva de sarcini, iar în paralel îi aducea și un ban cinstit. Ba la un moment dat a oferit acoperire divină măcelurilor pe care le patrona.

La intermediarul pomenit s-au asociat și alte verigi, le-aș spune PFA-uri, după terminologia comercială de azi (*persoană fizică autorizată*). Precum invitații din platoul de-aseară al dlui Rareș Bogdan. Care pun umărul după o paletă de motive – se poate discuta care, mie unuia mi-s destul de străvezii.

.

PS

Nu am excesive jene de virulența afirmațiilor mele (fie și atent ambalate). Nici ceilalți, religioșii, nu-s vreun monument de amabilitate... – cu cei care nu gîndesc precum ei.

Tot despre religie în școli.

Cică nu pricep.

Te dai de român religios.

De ce nu te instruiești dumneata cît de cît în domeniu, cu modestia/netrufia de rigoare, că faci și matale ce poți.

Apoi, îi explici nițel și odraslei, în paralel cu îndemnul de-a ține în preajmă cartea sfîntă și restul vieții. Și-i spui „Uite, dragul meu, ce suflet de treabă are Sfîntul cutare, în icoana asta...”

La bani mărunți, nimic nu întrece întru persuasiune spusa unui părinte, mai exact a unuia de treabă (presupunem că ultima subcategorie nu ține de basme.)

Șmecheria la noi, la cei iute săritorii în sus, este că – oameni aflîndu-ne! – umblăm din greu la aparențe. Am vrea să fie copchilul instruit religios, dar noi nu ne obosim (iar aici pretextele curg torent!).

În paralel, avem o mică strîngere de inimă (din motive analizabile) să nu fim în rîndul lumii – cea la fel de potemkiană ca noi.

După cum, părintele simte foarte bine cum e cu seriozitatea orei de Religie, dar e ciupit de-un drăcușor: „Lasă să-l frece și pă el – pre copilul personal – Viața, nu numa' pă mine!”.

PS

Cadrul foto este din filmul „Amintiri din copilărie”.

Vremuri

> *„Preşedintele ÎCCJ, Livia Stanciu, a susţinut un discurs marţi, la şedinţa de bilanţ a DNA, în care şi-a exprimat speranţa că lupta împotriva corupţiei – fenomen ce se extinde încet, tăcut, perfid şi cuprinde tot, sufocă tot, distruge tot – va fi continuată cu mai mare dârzenie, tenacitate şi hotărâre, pentru că nu trebuie făcut niciun pas înapoi.”*

Poate n-ar trebui uitat, ca pricepere asupra societății omenești. . Asemenea oameni și-ar fi făcut la fel de bine treaba repartizată, și în alte timpuri. Vă las dvs. plăcerea să alegeți vreo epocă. . Sîntem pe bărcuțe pe valuri...

Nu-s vreo mare sculă de gînditor

…dar tot m-a urnit în meditații apetitul soldaților sovietici, pe la un 1945, pentru ceasuri.
Ale altora.
Și multe, pe cap de ciolovec.
„Uri, uri!...” țipau mădularele umane ale Armatei Roții, spre germani și nu numai..

Mi-a țîșnit ideea, la așa fenomen, că vajnicii noștri megieși (cei care se în vecinează cu cine vor ei...) vor fi avut vreo problemă cu Timpul. Îi îngrozea trecerea nemăsurată a Acestuia, de unde apetitul de a-L măsura cît mai mult.

Mi-am zis că li se trage de la întinsele spații cadorisite lor de natură. Iar Spațiul fiind pe aproape de Timp, na belea!

Nu v-aș fi pomenit astea dacă nu-mi cădea ochiul pe o copertă de revistă glossy. unde un simpatic cuplu își expunea tînărul odor, căruia îi dăduseră numele de Dominic.

Brusc mi-am adus mainte de pleiada numelor care de care mai plăcute la văz... De pildă ale unor odrasle ex-prezidențiale.

.

Tendința surprinde un pic, în cazul unui brav popor care se alintă în piept cu cărămida, asupra religiei sale ortodoxe, asupra patriotismului său lipsit de seamăn.
Bănui c-a devenit de mauvais gout să-ți numești urmașii Ion ori Maria (nu c-aș pleda eu vehement pentru asta!)...

Legînd cu pomenitele inițiale, despre ruși, cred că noi avem o problemă cu-alde calitatea locului unde viețuim. Și ținem să evadăm din el măcar așa.
Că pe de altă parte, cînd delicatul interes ne-o cere, ieșim cu prapuri prin urbe, deja nu mai constituie vreo enormitate.

Vivat omul!
(nu fiți caragialieni, adăugînd un mitocănesc „Halal să-ți fie”..)

Cutare e mîndru

…(inclusiv de la încîntarea nemților pentru frumoasa limbă germană vorbită de Klaus Iohannis) a se afla român. . Cred, totuși, c-avem o problemă dacă ne legăm părerea de sine la satisfacțiile aparte (adică foarte volatile) ale mîndriei naționale.
Cum, ziceți că nu ni-l legăm? Și c-o faceți din motive înalte, a căror subtilitate nu poate decît scăpa unei minți mediocre ?

Oare de ce se folosește expresia

…aia foarte demodată, cu 'șapte ani de-acasă'?
Ziceți dvs. e hotărîtor ceea ce plantează iubiții noștri părinți în noi?
Mda, frumos...

Deci, și referindu-mă la o infimă parte a societății noastre, care a crescut rău copilu, degeaba mai e trimis apoi acesta la ora de religie – căci tot fier rău va rămîne, tot cu ochi ca ai necuratului...
Urît.

Rîdem, glumim, dar...

„Plictisiți să ucidă oameni doar pentru că fumează, conform shariei, Statul Islamic a lasat crucificările, decapitările și arderile pe rug de o parte pentru a distruge comori intelectuale, de artă și cam tot ce înseamnă cultură în arealul pe care îl controlează...”

Îndrăznesc, totuși, următoarea blasfemie.

La ce bun lăudata cultură de-acolo, dacă după sute de ani de existență în preajmă a acelor bijuterii am rămas tot apropiați animalelor? Inclusiv prin faptul că am derapat la vreun Saddam Hussein, apoi tot așa...

Opinia mea, și puteți înjura liniștit, este că tanti Cultura se află doar un pospai care ne dă iluzia a fi valoroși, ascunzînd în acest fel eternul nostru animalic...

„Cum comentaţi votul din Senatul României?

…Este un vot împotriva intereselor ţării?”

Ce-o fi aia, *interese ale Ţării?*. Aici pot paria că, pînă să identific vreun interes real (care să rezoneze și cu al meu), dau de-o mulțime de povești frumoase, care ascund gheșefturile șmecherilor.

De la Caragiale, inclusiv de la viața sa

…nu poți aștepta decît lucruri haioase. .

Omul pleacă la Berlin dornic să scape de atmosfera țării. (Nuanțe cum că vaaiii, ce dragi îi erau oamenii, plaiurile ei – însă numai pe doi-trei măgari umani avea oftică – rog a se lăsa pentru distinșii creduli...) Chit că-i interesat de cancanurile sosite via gazete, nu-i străbătut o secundă de chef revenire Patrie. . După ce se prăpădește, cu opt ani de berlinală întru activ, ajunge condei național (românesc), iar noi, copiii lui Caragiale. Iar o localitate pe lîngă Ploiești îi adoptă numele. Trec aici peste amănuntul că la reprezentarea inițială a unor piese de teatru s-a dat un pic cu roșii, și mult cu ”Huo!”. .

Ce-i drept, pasiune – în cazul lui nenea Iancu – precum la Eminescu nu s-a făcut... oare s-o fi dat vreun doctorat pe tema asta – de ce la unul mit la cub, iar la unul mai nițel?

Nu cred că emit vreo noutate

… cum că Facebook este un drog...

Te simți bine, după accesarea dînsului...

Io, de pildă, mă simt și mai deștept (de la minunile pe care le trec prin tastatură) și mai privit de lume.

Ceea ce nu e cazul...

Căci la mijloc se află o chestie de-aia, un ceva care artificialmente te face să vezi mai roz mediul, persoana proprie, viața asta de rahat în general...

Stați, că n-am terminat.

Dincolo de tipii-excepție, întremarea-prin-Facebook nu se face hodoronc-tronc, ci sînt alese (inconștient) acele căi ce pot oferi bună dispoziție. Nu te apuci să faci, expui ceva care te-ar face și mai cîrpă. Nuuu. Dacă ai nevoie să-ți dregi echilibrul întărind un punct personal considerat forte, îți vei posta imagini cu mutrița mai mult decît delicioasă.

Dacă acel echilibru se drege pe calea agresivității, te vei da la greu spre Voiculescu, Udrea și care s-o mai fi născut sub soarele ăsta. Luați egzemplu de la mine!...

Ca urmare, există și direcții în care ne băgăm, iar altele în care ba!

Cred că și prin viața reală ni-i așa: există străduțe pe unde nu ne băgăm, asta și pentru că urîtul lumii e infinit mai mare decît putem ingurgita noi...

Cred totuși că, întru călire, e de văzut ce-i în afara – eminescian spus – cercului nostru strîmt.

Unde poate nu ne petrece norocul, dar supraviețuim onorabil.

Mă nimeresc ieșind

…dintr-un însorit parc Titan prin zona policlinicii omonime. Prin dreptul construcției numită cîndva 'Complex comercial'.

Acolo, un grup aparte execută ceva aparte. O femeie la vreo 60 de ani, ajutată de vreo doi-trei copii de 10-12 ani deșartă un săculeț mai mare în pungi mai mici. E vorba de porționarea pentru vînzare a unor urzici.

Altminteri, nu prea țigani – monopoliștii curenți ai ocupației, la nivel de urbe.

Aș minți să spun că nu mă ia cu-o mică gheară în piept, mai ales cînd realizez c-al meu alintat fiu n-avu parte de așa ceva. Din constatare nu se naște vreo oftică, de a nu-l fi pus la treabă de mic (”...Mama lui!”), ci o grijă inconștientă a părintelui că, întrucîtva lenevind, nu ar fi pregătit îndeajuns pentru nemiloasa viață.

(Și va ajunge ca mine.)

După împărțirea cu pricina, pungulițele par să ia drumul spre un domn și o duduiță, care oferă produsul trecătorilor. Aud că e „trei lei punga!”...

Mă aflu eu măgar și hulitpr de țară și datini pe aici, dar acolo mi s-a strîns inima, la bănuiala că respectivii au o existență deloc comodă. De parcă nu posed de ajuns, mi s-a scurs pe față un val de tristețe...

*

După o zi, la micul spațiu unde blocul meu își ține tomberoanele pentru gunoi, dau de o tînără femeie care caută prin inutilitățile (pentru locatari) respective. Cu dînsa, gheara din suflet parcă mi-i sporită. Instinctul (care se înșeală arareori) mi-o vede ca sosită din altă lume, socială barim.

Mai văzui inși colectînd aici una ori alta (pet-uri de pildă), dar arătau cît de cît uman. Duduia de acum, fără a părea un animal hăituit, avea însă pomenita ștampilă 'din altă- lume'.

Fie și viețuind în paralel/alături de noi.

Plec din acel loc, dar după cîțiva pași – chit că nu mă dau afară din casă – întind mîna după *port-monnaye* (n-am spus 'portmoneu', căci uneori asta e perceput drept locul mobil al actelor). În continuare nițel crispat mă întorc la făptură. După cîteva secunde întoarce capul. Îi întind hîrtia de 5 lei. O ia și nu răspunde în vreun fel.

Un motiv în plus s-o consider din altă lume. Gitanii obișnuiți sărumînesc după așa pomană, dar emit și o fină batjocură nonverbală – probabil pentru a se descărca de inferioritatea accentuată prin actul de caritate.

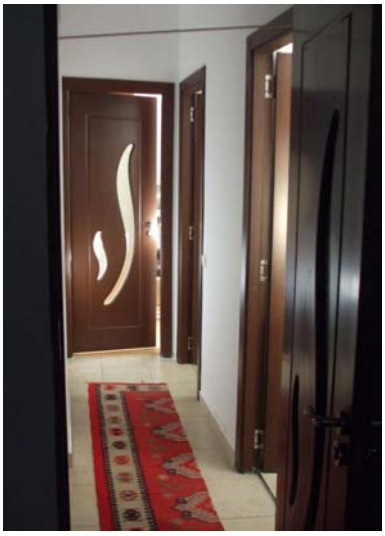

Așa-mi pare...

Rusia continuă să fie o nație cu comportament de bețiv. Face pe leul, iar la un moment dat – vorba unui banc faimos cu urinatul pe zidul Kremlinului – descoperă cu uimire grozavă a nu mai posedă resurse. A pățit-o de două ori în istorie, dar unui președinte scund și judokan pare să-i fie dragă o zisă franțuzească: „Jamais deux sans trois”... .

PS

Rîd un pic nedrept, de dl Putin. Face și el ce poate, c-un popor care acum nici 30 de ani era convins a fi ăl dintîi, pe lume. NU admiți a te retrage cu una cu două, din acea paradisiacă postură...

Ce școală avea

…și Corneliu Zelea Codreanu în el!

„...Ți-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate!” (lui N. Iorga zise, în martie 1938).

.

Altminteri, nu-mi fac iluzia că vreunul sosit spre culmea socială poate fi altfel decît fiară (fie și purtînd mănuși elegante).

Acolo, sus, nu se poate altfel!

Nu poți urca atît dacă posezi sentimentalisme, ...normalisme.

Or, între fiare, s-a terminat de cavalerism!

Prin urmare, te dai suflet nevinovat, fără să te bîntuie o secundă imaginea a zece bravi băieți, în jurul cadavrului unuia Mircea Stelescu...

O scenă între altele...

Nu spun că alții în epocă erau iepurași.

Nuuu. Erau inevitabil dintre fiarele expuse mai la dealul postului.

Nu știam (normal!)

…de acest moment, pomenit de o distinsă colegă Fb:

> *„...Povestea Patapievici cum, prin 1999, l-a exasperat pe Andrei Scrima cu întrebarea "ce va fi cu creștinismul?", pana i-a smuls un raspuns: "Nu e o chestiune asupra căreia sa te întrebi tu, ci Dumnezeu. De ce te încăpățânezi sa te preocupe?" (citarea e din memorie)”*

Nu pot să nu observ aici cum și bogații plîng.

Iar erudiții se comportă precum copiii mici cînd îi prinzi cu șoalda.

Învățatul (parcă francez) evită aici banala vorbă: „Nu știu, bre!”.

Ca să nu piardă stima de atotsavant – la care bănui că ține mult – , inițial se face că plouă (motiv pentru care HRP ajunge să-l exaspereze cu revenirea pe idee...), iar la urmă duce lucrurile într-o ogradă unde speră să-l vadă descurajat pre opinent.

Aceea a lui Dumnezeu.

Și unde bănuie că junelui îi va îngheța suficient părul pe spinare, pentru a-l lăsa în pace pe dumnealui. Pe magistru.

Bănui, că din politețe, Patapievici s-a oprit din asaltul său intelectual (fie și explorînd pe șoseaua Mafalda).

Dar acel Scrima mă dezamăgește nițel...

Oare cine i-o zice întîiul

… președintelui Iohannis, precum un străjer din proză Vasile Alecsandri?

Adică „Neamțo dracoli”.

Înalturi

> *„Cei mai mari duhovnici ai țării noastre au simțit faptul că muntele este un loc unde pot medita în liniște, unde pot transforma sălbăticia acestora în altar de rugăciune pentru miile de credincioși.”* (sursa)

Să fiu iertat.

Dar e ceva în neregulă cu zeitatea, cu dumnezeul ăla mofturos și puitor de condiții. De care trebuie să te rogi. Căci de-ți dă necondiționat, tușește...

O relație mai destinsă, ca între oameni mari și la locul ei – nu se poate?

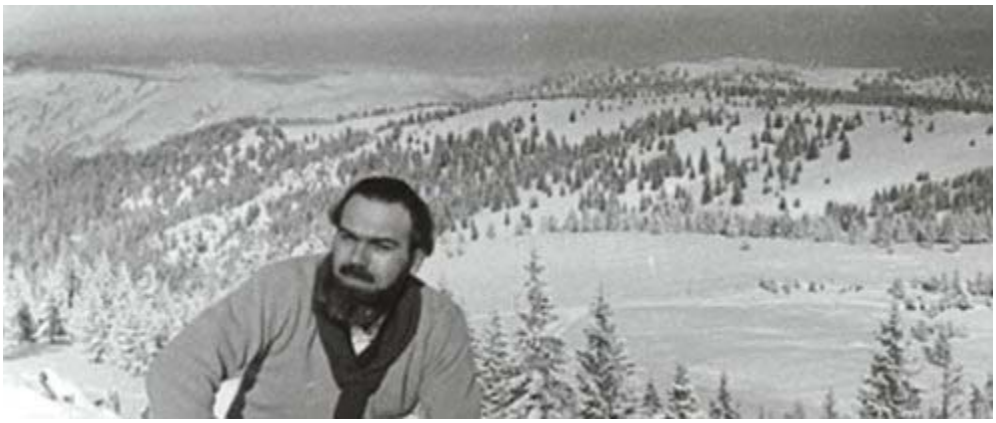

De curiozitate.

Și apropo de marii duhovnici ai țării.

Arătați-mi și mie un spovedit cu pricina, căruia să nu-i fi fost trăite aripile astfel, respectiv pe care să-l vezi c-a apucat a zice vorbe utile întregii societăți. Să spună: „Io am luat un premiu Nobel, ori Eurovizionul, ori am ajuns decan dă facultate după ce-am frecventat curent spovedania părintelui Y...”.

E plină lumea de panglicari.

Ia-uite-l pe tata Bartolomeu Anania:

> *„Când eşti pe vârful muntelui să nu ameţeşti, iar când eşti pe fundul prăpastiei să nu disperi!”*

Ăsta a urcat vreodată pe munte?

Unde mă-sa-n... se amețește pe vîrf de munte??

Iar în prăpastie, unde mai ai 'mau' să nu-ți iasă pe ochi disperarea (asta dacă mai sufli)?

.

Ziceți că e metaforă?

Apreciez înclinarea literar-filosofic-teologică a dînsei, dar hai să vedem dacă există legătură reală între noțiuni.

Mi se pare aiurea să dai pilde divine cîtă vreme te adresezi unor ignoranți care știu despre munte la fără frecvență, mai exact ce scria generația semănătoristă ori mallarmistă!

Am trecut ieri

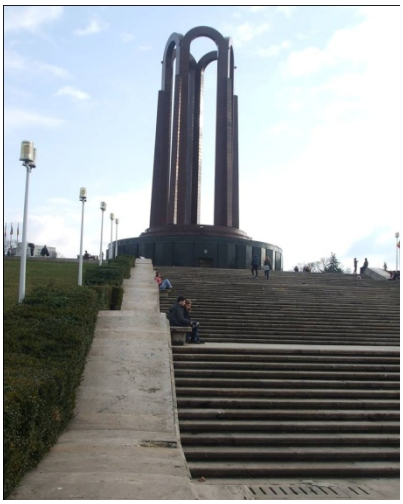

…prin parcul bucureștean Carol.

Unde am dat inevitabil, încă o dată, cu ochii de mausoleul comunist.

Părere strict a mea.

Eu aș fi dărîmat chestia aceea.

Dintr-un motiv simplu: pentru ca eventualii doritori – din viitor, a imita stilul de conducere al comuniștilor – să știe că nu-i obligatoriu a le rămîne eterne gesturile, creațiunile.

Dar.

Mi se aprinde lampa la o chestie.

Asta apropo de marea valoare arhitectonică ce-i este atribuită năzbîtiei (cît pe-aci să fie luată-n buldozere, la 1990).

Observ că Societatea are niște priorități foarte interesante.

.

Morala nu-i pare pe întîiul loc – chit c-altminteri la pastile n-O întrece nimeni..

Ba e precedată chiar de nevoia monumentelor.

Astea din urmă-s niște chestii care-i consolidează Dînsei stăpînirea. Cea peste oameni, se înțelege, nu peste gîște...

Zic așa ceva, în ideea că te dai mai ușor supus unei chestii ce pare să gestioneze curgerea timpului, care uite cum șede pe pilonii unor construcții depășind lesne veacurile. Deci și Ea e așa, bătută în cuie, puternică. Și se înțelege că infailibilă.

Poate-oi personaliza eu prea tare.

Dar nu cred că-i ăl mai tîmpit punct de vedere din lume...

.

PS

Mi se pare aiurea alăturarea Mausoleului comunist cu monumentul ostașului necunoscut.

Cu ideea regalistă a întregului ansamblu... Carol I și Ghiță Dej (ultimul, personaj poate simpăticuț, dar nu de dominat Parcul...).

Or privi ele ambele răposați, dar nu-s de pus alături.

După cum, regimul comunist a dus un singur război. Acela cu propriul popor, la un 1989 de pildă.

.

Un comentariu, pe undeva:

„RO tara ortodoxa in veci, afara satanistilor din tara!” .

Aparențele.

La prima vedere, nimic nu poate suna mai jignitor, cît și de-speriat pentru cei plasați în infamanta categorie... A sataniștilor (bănuiți că-i vorba de cei care nu-s de acord cu emitenții sentinței).

În realitate, tipii cu pricina își recunosc neputința de a gestiona prezența în preajmă a cuiva cu părere opusă! Nu puțini solicită așa ceva, în contact cu insul diferit lor... . Altminteri, religiozitatea aceluia e delicioasă. Una de șofer.

PS

Glumă, cîndva. „Am crezut că ești conducător auto. Dar văd că ești șofer!”

Cînd văd la televizor

…diferiți ziariști, îmi par niște inși serioși, iar subsemnatul un zurbagiu care se bagă unde nu-i fierbe oala. Apoi mă conving că și gazetarii-s precum popii. Sau Pristanda: „Pupă-l în bot și papă-i tot!”... De pildă:

„Clasa politică ne-a tot spus, în cei 25 de ani de democrație, să sperăm la schimbari în bine: Suntem într-un cerc vicios care ne poate distruge total viitorul..” .

Pe unde umbla mintea noastră, cînd un grup de (să zicem) escroci ne păcălea, nu se spune. După cum, sînt tare curios cum o arăta un viitor total distrus. . Știu că, la asemenea formulări, ești luat de ultimul golan și ticălos dacă nu te alarmezi (fără a cere detalii, firește). Dar tot aștept ca dl Mălin Bot să-mi dea aste lămuriri. Eventual dac-a văzut prin istorie un ceva total distrus.

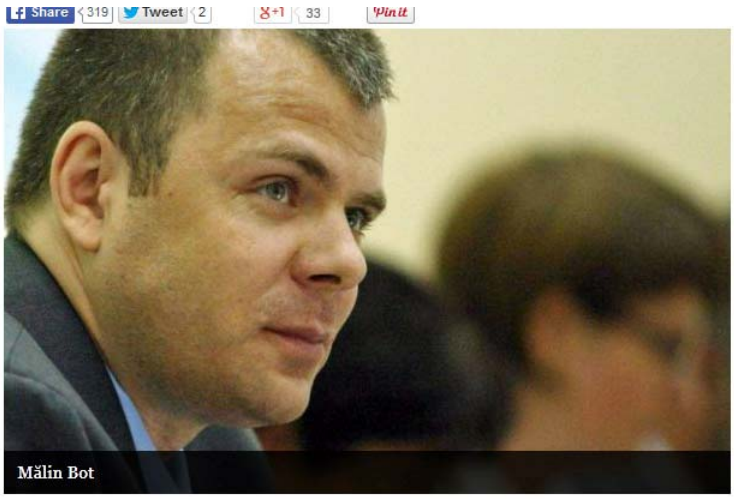

Toşi cei care au guvernat România în ultimii 25 de ani au etalat un dispreţ

Pristanda, ou êtes-vous / where are you?

„Ce ai schimba, peste noapte, în România, dacă ai avea puterea să faci asta?”

Vorbim să nu adormim. De ce nu spune stimabilul „dac-ai fi mai tare ca Dumnezeu, frate...”? . Dar, oricum, hai să ședem și să spunem ce-am face. Cum ar curge miere cinci zile miere pe Chio Gîrlii, iar în week-end lapte. . Om serios, Mălin Bot ăsta...

Pe cînd cercetam un videoclip muzical

… pe versuri de Grigore Vieru.
Îmi veni ieri brusc în minte: cum o fi cu longevitatea poeților?
Se pare că nu prea străluce...
Am sentimentul că ducerea problemelor neplăcute ale vieții sub drogul poeziei (fie dînsa și ca meserie...) nu le rezolvă. Ba vulnerabilizează în plus, crezînd că ne aflăm Luceferi, fie dînșii nițel triști.
E părerea mea.

Aș începe cu sfîrșitul

Biserica, neamul, Eminescu...
Cred că te simți bine, cînd vînturi asemenea idei mari (probabil că și mustăcești: „la-uite, domne, ce iute devii om impoirrtant!” – chestie deloc banală la Suceava...)
Chit că, dacă era după ortodoxia noastră, stăteam mult și bine în cele trei bucăți de pînă în secolul 19.
În rest, om trăi și om vedea.
Pot bănui doar că nopțile secularizanților vor fi ceva mai liniștite decît ale credincioșilor.

*

Apropo de prezența lui Eminescu pre pancartele naționaliștilor/ ortodocșilor:
De cîte ori o fi trecut Poetul național, pe lună, ușa bisericii?
Mi-e și frică să purced a răsfoi – fie și-acu' la prag de pensie – vreo Viață a lui Mihai Eminescu. Una serioasă.

Da' ia stați așa... Nu spunea el, în „Împărat și proletar”, cum că Dincolo nu ne-așteaptă vreo răsplată?

Cum, ziceți că nu el, diafanul poet, vorbea, ci un nenorocit de agitator socialist? Ptiu, era să uit!

PS

N-aș spune că debordează de imaginație, organizatorii manifestației pro-Religie de la Suceava... Două pancarte identice, alături...

Apropo.

La Suceava e acel domn, Pimen?

Oare de ce nu se studiază religia la biserică?

Este infinit mai înălțător acel cadru, decît profana sală de clasă...

Imaginați-vă grupul sfios al copiilor, pătrunzînd pe lîngă strane. Cîtă nevinovăție, cîtă dorință a desăvîrșirii. Sub oblăduirea lăcașului dumnezeiesc, ușile sufletului se vor deschide mai larg, în acceptarea învățăturii sfinte...

PS

Am fost tentat să completez, mai sus, ideea de „învățătură” cu „...lui Hristos”. Dar mi-am dat seama că aș putea trezi reacții contrare, fie și la neutri... În același timp, nu pot să nu remarc faptul că una din sudălmile cele mai eliberatoare de rărunchi se află exact pe acest cîmp...

Mi se pare...

...ori s-au rărit (în media noastră) trimiterile la postul de radio „Vocea Rusiei”? Mai an, deseori ne ambalam, ne speriam de la ce mai spuneau dumnealor.

Mă uit la situațiunea

…cu ora de religie.

Inclusiv la combatanți. La natura organizării lor.

Pe partea să-i spun credincioasă, există instituția religioasă, care 'fixează' o masă de adepți. Aceeași categorie, în strînsă legătură cu autoritățile bisericești, este fixată de oameni precum Liana Stanciu ori chiar Connect R – cu apelurile lor din ultimele săptămîni. .

De partea cealaltă, există un singur vîrf vizibil, deputatul Remus Cernea. În paralel, organizarea este inexistentă aici. Cu toate acestea (și după stricta mea părere), balanța confruntării este echilibrată. Aceasta pentru că, pur și simplu, numeroși indivizi au devenit dezinteresați de 'oferta' sistemului religios consacrat.

Pomeneam de curînd despre trendul situației, în general. Cred că nu poate fi altfel decît defavorabil BOR, chit că asupra ritmului de sdoatere din bucate nu mă pot pronunța.

Inima bate realitatea.

Gîndesc asta văzînd pe aici un grup Fb închinat memoriei lui Ion Diaconescu, fost președinte al PNȚCD după moartea lui Corneliu Coposu.

Atît acesta, cît și predecesorul său au falimentat partidul cu pricina, după ce a fost epuizat un capital de încredere public furnizat de generația Iuliu Maniu.
Omenescul face ca liderii în chestiune să fie cvasidivinizați de adepți, în vreme ce președinți postdecembriști ai unui PNL – grupare de prim plan a prezentului apropiat – să aibă parte de un tratament cît se poate de lumesc.

Nevoia de Sfinți...
La umbra cărora să ne simțim cît de cît protejați, iar în paralel să ne putem făli că Le sîntem apropiați (și din aceeași măreață stofă...).

Nimeresc iar

… pe cînd îmi pun niște texte în ordine, astă zisă a lui Petre Țuțea.

> *„Am dorit dintotdeauna să fac o teză de doctorat cu tema <Aflarea in treabă ca metodă de lucru la români>.*

Multă lume a căzut, cade și va cădea pe spate la aste zise.
Fără să ia în seamă, între altele, că omul nostru **doar a dorit** să producă nemaipomenita lucrare.
Ba a tărăgănat o viață întreagă așa ceva („Am dorit dintotdeauna...”).

Totodată.
De ce admiratorul boteanului rămîne lat la așa minuni, e altă parte a discuției.

PS1
Oare întreaga viață a lui Țuțea nu a fost o 'aflare în treabă'?
Să fie la mijloc o clasică 'proiecție', de a identifica iute la altul ce nu ai curaj a recunoaște la tine?
Mă întrebați dacă trecerea subsemnatului sub Soare nu ține de aceeași categorie, aceea cu aflatul...?
Bineînțeles că da!

PS3
Oana Pellea, tot pe acolo:
„MI-AR FI PLĂCUT să pot inventa o tăcere, nu un cuvânt...”
E haios aici că-ți lasă impresia a fi inventat Și cine știe ce Cuvînt...

O zisă a unui oarecare

„Ne disprețuiesc străinii pentru ca votăm hoți...”

1. Cînd careva ne disprețuiește, pesemne a citit pe mecla noastră a fi vulnerabili pe acolo... Și, om afllîndu-se acela, încearcă să profite. .
2. Cînd vehiculezi așa vorbe, pot bănui că nici matale nu ești din categoria foarte-corecților. .

PS
Umilirea asta, îndeosebi la compatrioții care o vehiculează, e rubedenie bună cu frica. Adică nici nu apuci a o suporta. Fugi deja, la apropierea ei.
Acei tipi nu mi se par însă nici umili, nici umiliți. Se simt însă teribil de vulnerabili la posibilitatea de-a fi puși cu botul pe labe, în demersul lor de-a fi cei mai breji.

Ați auzit de grupul acela de inimoși

… care militează pentru o România curată (și-și zic tot așa)?

Parcă aș lăsa așa curățenie strict în ograda dumnealor!...
Uite de ce.

La Moscova a fost asasinat șeful opoziției. Dumnezeu de cobora pe pământ, își sufleca mînecile și demara o anchetă, tot nu ajungea în cîteva zile la un rezultat.
Băieții doamnei Mungiu au identificat însă deja dedesubturile asasinatului. Se înțelege că în interes propriu!
O coroana pentru **victimele lui Putin**, la Ambasada Rusiei din Bucuresti...”

PS 1
Există o zi – peste an – a panglicarilor?

PS 2
Dna Mungiu fiind om, bineînțeles că nu scapă ocazia de a ne spune că l-a întîlnit pe repauzatul Nemțov, cîndva, la Harvard...

Ana Blandiana

„Ideea că un copil când intră în muzeu habar nu are de ce vede în zeci de variante ale marilor pictori un bărbat gol prins cu piroane pe o cruce mi se pare de neînchipuit. Suntem în Europa şi Europa este născută din cultura greacă şi din povestea creştină.
Trebuie să o ştii ca să înţelegi...”

.

Îmi recunosc o mică sau mai mare iritare.

Pe aceia care nu au elasticitatea de a se adapta vreunei schimbări a realității.

Și atunci vor să se modifice alții... după rigiditatea lor.

Așa apar uimirile că ar putea să nu știe vreun copil cine e nenea cu piroanele...

(Între noi fie vorba, nu L-am pus eu pe Iisus să se ia în gură cu Stăpînirea – pentru ca apoi să ne spună a respecta Cezarul...)

Că prezentul ori viitorul se vor dezinteresa de cum e născută așa-numita civilizație europeană.

.

PS

Cred că oroarea-mi de vîrstnici se trage și de la atitudini ca acestea.

Barim tinerii îți dau pe la nas cu complexanta lor vitalitate, și atît – nu încearcă să te manipuleze la greu...

Dacă generalizez nefericit, rog pentru iertare...

Mă uit în jur

…și îndrăznesc exercițiul de imaginație:

Cum ar fi lucrurile sub soarele românesc fără ore de Religie la școală? Eventual fără religie deloc. . Am umbla cu reteveiul unii după alții? Ne-am da foc la fiecare zece minute? Ne-ar fi nevestele violate la fiece juma' de ceas (asta dacă nu am da în homosexualitate, se înțelege...)?

Părerea mea este că interesul material mînă-n luptă pe toți vajnicii religioși. Altminteri, dumnealor gargarisind cu-o inteligență demnă de-o cauză mai bună.

Nu știu cum se face

…că de cîte ori se pune de-o emisiune tv în problema religiei, moderatorul e favorabil Bisericii, idem 95% dintre invitați.

Fără îndoială e semn de soliditate, din partea acelui Pios Sistem...

„Sunt convinsă ca ne vom recâștiga demnitatea de a fi români...”

Mă aflu curios.
Dacă întrebi pe emitentul vorbei, peste vreo 20 de ani, cum fu cu astă zisă. Ce mai spune, în context. .
Toate afirmațiile de genul ăsta acoperă o problemă existențială. Acoperă, dar nu rezolvă.

Oare, cine posedă

…o părere mai nerealistă (dar convenabilă sie, se înțelege...) despre sexul opus?
Bărbații sau femeile?

Mă uit la o poezie

… întîmplător de prin anii 40.
Și-mi cade fisa.

Ne plac poeziile pentru că-s precum legănarea maternă.
Ce-i drept, după o vîrstă prind prost, de mai stai în leagănul lor...
Ele sună minunat, dar:
– nu au treabă cu realitatea
– pentru că ne aflăm oameni, nimeni nu se apucă să le încropească degeaba. O plată tot cer...
.
PS

Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru patule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin şanţuri,
pentru cântecul tău ţintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tău pus în lanţuri,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mania scrâşnită-n măsele,
ci ca să aduni chiuind pe tapsane
o claie de zări şi-o căciula de stele,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Aşa, ca să bei libertatea din ciuturi
şi-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
şi zărzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Şi ca să pui tot sărutul fierbinte
pe praguri, pe prispe, pe uşi, pe icoane,
pe toate ce slobode-ţi ies inainte,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanţuri, pe funii!
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!
Şi sus, spre lumina din urmă-a furtunii,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Întrebare mică, la final.
Am atins „ văzduhul tău liber de mâine”?
S-a ridicat pînă la urmă Ion?

O zisă, pe undeva

„Oamenii care iubesc muntele sunt mai deschisi, mai luminati si au si o constiinta mai inalta... deci, e firesc sa-i cautam in grupuri mai selecte....”

În psihologie treaba asta se numește a nu fi putut – din motive calitate umană înaintaș – să te identifici cu părintele personal. Prin urmare, cauți personaje de vis…
Îmi pare rău.

Dl Mihai Mărgineanu spune aici

…niște lucruri mai mult decît interesante.

”…Sotia unui prieten de-al meu se lamenta groaznic si redundant la fiecare intilnire a grupului nostru . Se lamenta sau mai bine zis, se certa de una singura cu un personaj imaginar care, cica, ii bagase pe git copilului ei, in programa scolara de clasa doua (sau a treia!), ora de Religie. /…/
Copiii mei sint, unul clasa intiia si celalalt, clasa a doua. Si fac Religie . Se duc cu drag la ora de Religie asa cum ma duceam si eu cu drag la ora de Istorie. (ca pe vremea mea, Religia fusese inlocuita de PTAP-u si cu orele de citire a Scinteii Tineretului !) Sint mai mult decit incintat ca pot avea discutii cu ei despre Sf. Andrei, Sfintul care ***a creştinat Romania*** (s. MO)*, despre Sf Parascheva, Sf. Mihai si Sf Gabriel sau despre Sf Petru ; Pe fiul meu il cheama Tudor – Petru si mai nou, dupa ce a invatat la ora de Religie vrea sa viziteze, anul asta, Catedrala San Pietro de la Vatican . O fi buna curiozitatea?*

Sint foarte incintat sa vad ca fetita mea se roaga seara la culcare cu o rugaciune de copii pe care am

invatat-o si eu cind eram copil . Mi se pare frumos sa cunosti cit mai multe lucruri din cit mai multe domenii, si cred ca Religia trebuie sa fie unul dintre ele.

În veci nu m-aș putea ridica la prospețimea lor, la Adevărul din asemenea rînduri!
Dar de-o mică observație tot aș îndrăzni însă...
.
Viața are meandrele ei...
Te nași.
Mic și inevitabil fricos. Pe deasupra, apar nevoile sociale de coerciție. Plus hachițele părinților și ale fraților mai mari.

E ceva ghiulea a deținutului... de picior.
La ceva ani, se pogoară pe noi forța, nebunia, drogul adolescenței, al tinereții.
Uităm prin urmare de temerile inițiale față de adulți
/.
Se lasă însă, și inevitabil, la un moment dat cu trecerea de la vîrsta a doua la cea terță.
Acolo, mai de frică, mai pentru a căuta spirjine, te întorci la atmosfera întîilor ani. Mai bine aceea, decît deloc, pare că ne spunem.
.
Dl Mărgineanu îmi pare din categoria aceasta.

Știți cum arată un om rău

… un nepricepător al fineței lumii?
Păi, unul care nu ia în serios afirmații precum cele demai jos...

„Ce frumos spune Sfantul Serafim de Sarov: <Fă pace cu tine insuti si mii de oameni se vor mântui în jurul tau>...". .

Cum arată un tip care a făcut pace cu sine, bineînțeles de verificat în carne și oase? Apoi, cum mîntuie el mii de oameni din jur?
Apropo: cum arată un tip mîntuit?

Interesante ființe, intelectualii...

Sau barim o parte a lor..
Pentru a se da gata pe sine cît și pe alții, afirmă lucruri precum următoarele:

„Pe acest "om autonom", căruia i-a făcut o radiografie necruţătoare, a căutat el [Petre Ţuțea] să-l "vindece", la modul socratic, de prea multa lui "deşteptăciune".
Cînd spun lucrul acesta, am în minte un articol al lui Nae Ionescu (dascălul mărturisit al lui Petre Ţuţea): <Marea pacoste a istoriei moderne au fost oamenii inteligenţi şi teoriile lor. Mintea omenească e de la

natură pornită spre generalizare. Ea porneşte de la fapte simple, şi se ridică repede la teorie. Din nefericire, de cele mai multe ori aceste teorii sînt false; pentru că faptul de la care s-a plecat nu e esenţial. Omul însă crede că teoria lui primează – şi că realitatea trebuie să i se supună...>”

.

Exact însă gestul hulit îl comit cei doi corifei interbelici, cît autorele articolului, în partea ce-i urmează citatului!

Nuanțe

”Ce gândește statul despre demnitatea umană?”

Eu unul , leg noțiunea demnitate de un anumit tip uman.
Și care se află apropiat zonei nevrotice.

Demnul (sau care se vrea tratat așa) e acel ins rigid, jignibil printr-un fleac și de care am dubii că poate înapoia celuilalt respect.
Insul demn nu vrea demnitate în sine, cît o izolare protectivă – dacă tot nu a izbutit să se depărteze mai mult de tumultul lumii.

Întru noțiuni de acest gen parcă aș prefera „respect față de celălalt”.
Iar aici nu mă aflu poet, știu că viața e complicată, dar măcar noțiunea să fie cît de cît mai sănătoasă.

Lauda de sine

„Patriarhul Daniel, predica pentru ora de religie: Nu poate fi inlocuita cu nimic, e cea mai profunda stiinta...”

.

Nimic mai simplu să-ți lauzi propria tabără, mai exact instituția care ți-a asigurat locul fruntaș în ierarhie.
După cum.
Mie unuia, religia nu mi se pare profundă. Atîta doar că învăluie vreo afirmație mai mult sau mai puțin deșteaptă în ideea că-i vegheată și din altă lumea, una chiar conducătoare peste noi.
Aici e forța religiei.

Ca să citez un clasic, în așa condiții și nimica mișcă.

Discuția cu un religios

…este, totuși năucitoare pentru celălalt.

„Vorbim, dar numai și numai în baza Codului meu! Și fără să ne îndoim de ceva de-acolo...!”.

Nu va continua să mă uimească acest dictat! Eu, neafiliatul, neavînd drept să observ și să concluzionez altfel asupra lumii...

Această atitudine, „E doar cum scrie în Carte!” mi se pare una din cele mai animalice atitudini de sub Soare.

Dar și semn de tembelism, să nu accepți că-j jur sînt sute de religii, fiecare convinsă că ea e Aleasa... . Urîtă se află privirea unui religios, cînd îi declari dezacordul cu legile sale... Și-i miros iute mobilul: îi ataci statura de ființă specială, pe care a dobîndit-o alegînd acea cale, a credinței.

Fără s-am pretenția de a fi expert

… am sentimentul că religia este generată înainte de toate de frica morții. Și care trebuie gestionată în vreun fel.

La acel lucru, se adaugă diverse norme pendinte prezentului.. .

Continuă să mă amuze că nimeni nu-și bate capul cu venirea pe lume, cu ce fuserăm. Unde ne vom fi aflat într-un depozit aferent. Întrebarea mi-o găsesc logică. Entitățile sînt surori: nenăscutul, cu mortul de după viață.

Viața-i cum vrea dînsa...

”Sistemul [politic] e atât de putrezit, încât trebuie schimbat cu totul...” .

Două mici observații.

Sistemul cu pricina nu e deloc putrezit. Poate un pic înapoia momentului (2015), dar cine dintre noi, ceilalți, ne aflăm în pas cu prezentul? Politicul funcționează chiar uns, la parametrii societății românești.

Deși clamările-s multe, sonore și uzînd de vorbe mieroase, *rezultanta* politică este reală. Este fructul nemodificat al societății.

E neplăcut poate ce spun, însă dintotdeauna realitatea e în pusă la zid, în vreme ce prin jur îi bat tobele tot felul de iluzii minunate.

E omenește.

Înfoieli

„Indignaţi suntem mulţi, iar asta s-a văzut pe 16 noiembrie, la alegerile prezidenţiale...”

Încă o vorbă mare. Din categoria demnității, a insului demn... .

Indignarea cuprinde două componente: iritare nițel în exces (adică nu s-a cercetat îndeajuns ce merităm cuadevărat...), cu aruncare a responsabilității pe ceilalți.

Alex Ștefănescu, critic literar

… intervine – părtinitor – în problema orelor de religie.

Mai exact, îi acuză pe Remus Cernea și Emil Moise de instigare la incultură.

.

Spun din start că găsesc neserios demersul dlui Ștefănescu. Mai exact, cam lipsit de obraz.

Nu-ți poți începe contestarea celor doi prin argumente de școală primară, acelea privitoare la aspectul fizic:

„Amândoi purtători de plete, primul în stilul majordomilor cu peruci din timpul lui Ludovic al XIV-lea, al doilea în stilul unui rocker tomnatic, cu părul rar...”.

Apoi:

”Dacă trăieşti într-o ţară din Europa şi nu cunoşti mitologia şi morala creştine te poţi considera un analfabet. Nu ai cum să înţelegi nu numai cultura, dar nici civilizaţia europeană...”

Cred, eu al lui Ordean, să-s stabilite aici direcții false. Eu unul nu mă omor în a înțelege cultura, civilizația europeană. Mă uit la dînsele, îmi fac o părere și gata. Nu țin să opinez despre ele cu capul umplut deja de conceptele dumnealor.

Am alt criteriu sub soarele ăsta.

(Ales de mine.)

Să pot merge destins pe un drum, în paralel fiind în stare să admir o frunsă, soarele, vîntul cald al verii la ureche.

După treaba aceasta pot da un ochi și spre ceea ce se numește Cultură.

În acest cîmp, nu mă aflu căzător pe spate la un tablou de Rafael (probabil un tip stimabil, în sine). Mie îmi plac alte chestii. Care în sine sînt schimbătoare. Azi poate să-mi placă o stradă oarecare din mahalaua Balșului...

La o adică, totul pleacă din putința de a plăcea, a te entuziasma, și care (fie și cultivată), acum ni-i în suflet, acum nu.

Mă duc să văd vreun Rafael, în ziua cînd oi fi mai amărăștean sufletește. Dar trebuie să mă extaziez, pentru că m-am dus pînă la Roma, iar niște băieți mai mult ori mai puțin interesați îmi spun că e cazul de mare entuziasm. De care trebuie apoi să vorbesc și altora, acasă.

Cred că și treaba cu vreun tablou genial e o simplă rotiță într-un proces de ținut înghețată Societatea. Cînd avem atîtea tipuri de sensibilități, vine careva ți spune: „Neapărat să vă placă Gioconda, mai ales c-au vorbit despre geniu ei o infinitate de cutărești, și de șase sute de ani!”.

E interesantă fata cu pricina, dar poate mie-mi place vreun fleac dintr-o sală a Luvrului. Găleata femeii de serviciu, din vreun colț. Ori chipul gînditor al vreunui gardian comun, în ochii și atitudinea cui parcă citești din grijile familiei sale, adpostită într-un apartament deloc strălucitor dinspre banlieue.

N-am nimic cu frumoasele tablouri, statui, dar veau să-mi stabilesc singur prioritățile, rezonanțele...

Mitocănia stabilirii de repere pentru alții

Căci chiar mi se pare mitocănesc să te apuci a-mi stabili (altora...) moduri de a trata realitatea. Faptul că așa ceva s-o practica de cînd lumea nu-mi schimbă părerea.

Poate eu am chef să cercetez – să zicem – poporul român pe criteriile mele, mai exact potrivite sensibilității mele. Mi se pare mai mult decît totalitar să mi le vîri pe gît pe-ale dumitale, care-ar fi mai cu moț.

La bani mărunți nu-s grăbit să trag concluzii asupra poporului român, mi se pare o aiureală să pun ștampile aiurea unui ceva atît de divers. Îl văd și gata, încerc a-mi repera simțirile în sînul său, și gata. Nu mă mînă în luptă dorul de concluzii, urmînd a fi ținute în fața unui autoriu academic.

.

Nu sînt tentat să mă duc în China. Nu mă atrage și pace Marele Zid. Nici metropolele dînșilor. Mai degrabă m-aș duce la Katmandu, să văd un pic de Himalaye.

Chestie de gusturi.

Haios într-un fel. Să călătoresc pînă-n Chitai, iar acolo să fug la vechituri de secole, în loc să-mi privesc insul cel viu și contemporan...

*

.

Revenind la o zisă a criticului Alex Ștefănescu.

> *”Dacă trăieşti într-o ţară din Europa şi nu cunoşti mitologia şi morala creştine te poţi considera un analfabet. Nu ai cum să înţelegi nu numai cultura, dar nici civilizaţia europeană...”*

Poate nu înțelegem același lucru din cultură.

Sau poate dau eu prioritate bunului simț. Acela care te oprește să îți creezi argumente pornind de la fizicul preopinentului.

> *„Amândoi purtători de plete, primul în stilul majordomilor cu peruci din timpul lui Ludovic al XIV-lea, al doilea în stilul unui rocker tomnatic, cu părul rar...”.*

Bunul simț în prisma căruia ar trebui să lași pe fiecare în plata concepțiilor personale, nu să-i duci la Dragomirna ori altele (presupunînd că ei țin să ajungă acolo...) și să le spui ce să vadă...

> *„S-a gândit oare vreodată Remus Cernea la mânăstirea de la Dragomirna (din judeţul Suceava), cea proiectată de Anastasie Crimca? Ştie de ce este gândită ca o navă? A înţeles Emil Moise de ce este (sau nu este) de bun-gust Cimitirul de la Săpânţa? Sunt sigur că nu. /.../*
> *Înclin să cred că singura lor grijă este să facă zgomot în jur, indiferent cât de mult ne costă pe toţi ambiţia lor puerilă."*

Legat inclusiv de ultimul paragraf, eu unul mult neam prost, la dl critic literar. De ce n-ar fi taman ambiția dumitale, Ștefănescule, puerilă? Doar pentru că faci paradă de falsă-cultură și ai gura mare?

Tot Ștefănescu...

> *„S-a gândit oare vreodată Remus Cernea la mânăstirea de la Dragomirna (din judeţul Suceava), cea proiectată de Anastasie Crimca? Ştie de ce este gândită ca o navă? A înţeles Emil Moise de ce este (sau nu este) de bun-gust Cimitirul de la Săpânţa? Sunt sigur că nu."*

Bănui că treaba sta se practică în curtea școlii, cînd un băiat mai răsărit se dă leu în fața unuia mai pricăjit... Și impune aceluia un anumit 'cîmp', care întîmplător este al superiotății șmecherului în devenire...

Dacă e tras de mînecă („Eu nu le am, vere, cu chestiile alea...Nu mă interesează") își aduce scurt în ajutor sprijinitori de calibru. Religia, Dumnezeu. Și societatea, tradițiile acesteia. Bașca Timpul, căci stabilimentele respective au trecut peste niște ani, unele fiind de la Ștefan cel Sfînt...

.

Dincolo de asta.

Dar ca idee Dragomirna și similar.

De ce nu aș admira vreun munte din jur, niscaiva chei ale Bistriței șcl? Trebuie neapărat să admir munca omului, căci așa stă și societatea unită? Îi respect, îmi scop pălăria la munca lor, dar încă nu am ajuns să-mi deschid inima la niște cărămizi. Indiferent cît de frumoase și cît de măreț le-o scrie pe placa fondatoare.

O fi și asta explicația

…ecartului de civilizație dintre noi și occidentali?

Aceia-și învață ȘI ACASĂ copiii despre-ale religiei, eventual le dau în cămin exemplu de calitate comportamentală...

Dacă românii maturi plus părinți ar da un extemporal despre cultura lor religioasă, ce medie ar ieși finalmente?

Dl premier Ponta

> *„Cred că societatea noastră poate progresa doar dacă cei mai buni se înhamă şi la o funcţie publică. Nu fugiţi de instituţii, încercaţi să le faceţi mai bune decât sunt astăzi!...”*

.

Societatea are regulile ei de mers, de progres. Noi îi putem doar oferi cărămizi, în rest își clădește ce vrea, mai exact face o sumă a ceea ce-i punem în stivă.

.Totodată, omul fiind foarte oportunist, dacă i se păreau viabile, potrivite firii, posibilităților sale, de mult ar fi activat în instituții.

Pe de altă parte, cînd un politician (cu toată buna credință pe chip) îmi sune ceva, atașez automat un fel de decodor. Cît e viabil acolo, cît minte, cît posedă alt interes.

..

PS

Discurs dl Ponta:

> *„Vă îndemn pe toţi cei tineri, dacă aveţi ocazia, să participaţi şi la viaţa publică. Este o datorie pe care v-o plătiţi faţă de cei care v-au îndrumat la şcoală, la facultate, mai departe în societate. Implicarea poate avea o singură motivaţie – patriotismul, pentru că de satisfacţii financiare nu se pune problema, iar alte avantaje nu există.*
> *Cred că societatea noastră poate progresa doar dacă cei mai buni se înhamă şi la o funcţie publică. Nu fugiţi de instituţii, încercaţi să le faceţi mai bune decât sunt astăzi!*

Nu știu cîți se vor înscrie finalmente

…la orele de religie.

Dar e foarte posibil cei ajunși în acele clase vor fi ceva mai pretențioși cu dascălii lor în sutană, cu scrierele ce le vor fi aduse sub ochi.

Plus că, întîlnindu-se elevi religioși cu unii -ne, în vreo curte școlară, la vreo petrecere adolescentină, nu cred că primii vor izbuti mai multe convertiri decît ceilalți.

Va fi interesant de urmărit.

Mie Instituția Bisericii nu-mi place. E fățarnică și mincinoasă. Plus apelînd deloc rar la metode ticăloase. .

Cred, în nemernicia mea

…că o mare problemă a cuplului Iohannis este faptul că El nu recunoaște, admiră, răsfață feminitatea Ei (Carmen fiind Evă – și încă una tare plăcută – pînă în vîrful unghiilor de la picioare). . Dacă în prealabil va fi fost pe-acea filieră un tată/socru, nu pot pentru ca să știu.

Dar din ce văd în poza din Germania, doamna e pornită pe plătit polițe.

Faptul că nu a fost o persoană adulteră va fi agravînd lucrurile. După cum fenomenul în cauză va fi sporit după urcușul dumnealui la Bucuresci. . Fata e pornită pe plătit polițe... .

PS

Că specia încurajează apropierea contrariilor nu schimbă foarte mult datele problemei.

Uneori

Și pentru a descoperi cîte ceva din spatele ascuns al lucrurilor, e nevoie s-aduci obol frumoasei arte a scenaritei.

Da, e un obicei urît.

.

Ca un supus al diavolului ce mă aflu, m-am bucurat grozav că BOR va reuși s-adune cereri de înscriere la ora-i de Religie doar de la vreo două treimi din foștii clienți...[1]

La un moment dat, am privit invers cifra.

BOR se vede cu o treime mai puțini clienți (nu atît eu, cît CTP spunea că aceștia sînt băgătorii de mînă în buzunar, la maturitatea și la bătrînețea lor!).

Nu am idee ce dezbat membrii CSAT. Dar, în mod normal, noua situație este un mic cutremur. Iar instituția PF Daniel nefiind una oarecare, disconfortul ei nu poate lipsi, reverberînd în jur.

Parcă-i cam mult pentru o Curte Constituțională să ia de una singură așa măsură, cea cu înscriere la orele de religie (se putea anticipa cîți vor rămîne, dacă deschizi mai bine ușa la cușcă...).

Dacă-ar fi fost doar ea, și scrupule-i întru legalitate, se putea anula destul de iute, totul...

Prin urmare, cred că decizia a venit ceva mai de sus.

Nu știu dacă la nivelul vreunui creier fin al statului român deciziile se iau hodoronc-tronc.. E foarte posibil ca niște specialiști să așeze pe biroul mărimilor un raport sau altul.

Vreun asemenea raport, plus vreun sfat de taină – de care politicienii fruntași nu vor destăinui în veci – va fi dat verde măsurii celei cu înscrierea...

Presupunînd că e cum am zis eu. Ce v-a fi iritat dinstinșii conducători?

Pînă una-alta, e de amintit că nu e primul gest pe direcție al conducătorilor laici. Anterior (cam acum 4-5 ani) a existat un ceva, grație căruia Biserica și ale sale nu mai mai constituit subit un tabu, în relatarea prin media a tot feluri de nesfinte ale sale.

Deci, e posibil ca neînțelegerea, nemulțumirea statului să fie ceva mai veche.

E posibil să se tragă de la două lucruri. Faptul că Biserica se vrea stat în stat, în sine, respectiv că nu pune umărul serios la buget.

Astam, în vreme ce dumnealui, Stat, nu mai știe pe unde să scoată cămașa!

[1] Recunosc, m-am înșelat în așteptări, cifra finală fiind de peste 90%.

Nu știu cît de întemeiate-s acuzele că Dumneai nu plătește impozite, dar pot paria că nici nu se înfige vreun control serios în visteria sa. Ați auzit vreodată tilul: „Nereguli mari la Arhiepiscopia de Cutare... Înalt prelat, la zdup!” Nu...

Înțeleg de-aici că onor Stat s-a simțit încă moale pentru așa ceva (poate putința Bisericii de-ați asmuți enoriașii fideli e mai mare decît am bănui, în vreme ce un guvern se uită cam întotdeauna cu groază la șansele-i în viitoare alegeri),

.

La acest stadiu al baterilor mele de cîmp, o paralelă cu interbelicul mi-a fost inevitabilă. Va fi intervenit ceva nou?

Păi, chiar mai multe.

În primul rînd pe atunci exista regele, spiritual el fiind cap al Bisericii.

Apoi, efectul electoral al instituției vreunui Miron Cristea se afla redus, în favoarea obiceiurilor epocii, cu mardeiași, prime electorale, guvern desemnat înainte de alegeri.

Plus, după 1990, sentimentul de mare persecuție la care ar fi fost supusă Biserica (am folosit condiționalul pentru, dincolo de accidentele deceniului șase că nu-mi aduc aminte de vreun popă tras prin inel...). Acum, la 2015, Biserica nu-i sub vreun control serios. Și, asemenea oricărei forțe fizice nestăvilite, se întinde fără opreliște...

.

PS

Apropo de suferințe în comunism.

Biserica Ortodoxă aduce un pic cu Ucraina. Pentru a-i cîștiga simpatiile, 'Rusia" i-a cadorisit Bucovina de Nord, Bugeacul și Crimeea (iar de la Ceho-slovacia o altă bucată)... În cazul nostru, e vorba de proprietățile 'fraților' greco-catolici...

În același timp, un Vasile Ernu remarca faptul că la noi distrugerile de biserici au fost minime (demolările în cazul sistematizării bucureștiului neîtevînd campanii similare din occident, vezi Parisul lui Haussmann).

.

Acest material nu e pamflet (care te scapă de responsabilitatea afirmațiilor) ci din categoria 'Si non e vero, e ben trovato!'...

.

”De la România regală la ţara tovarăşilor: 6 martie 1945”

Putem fi școliți, eventual răs-școliți, iar lucrurile să le prezentăm tot în alb și negru.
De unde ni s-o trage?
Pe lîngă altele, poate e și eterna tendința umană de a te da lîngă cel frumos și învingător.

De trei ori pe zi ploua cu mezeluri, în vremea monarhică... Școlarul Otopeanu dormea afară, să nu scape vreun caltaboș aterizat de sus.

Da, recunosc

… partizanii orei de religie în școli au cîștigat partida.
.Rămîn însă la părerea mea, fie și dură. E multă măgărie, animalic pe partea aceea...
Și minciună la greu.

Mă uit – în context – la o zisă a Arhiepiscopului Tomisului, Teodosie:

> *„Cine ar renunţa, dintre părinţi, la ora de Religie ar mutila propriul copil (…) ora de Religie este un liant, Dumnezeu este şi al ştiinţei, dar şi al înţelepciunii. Ora de Religie le creează un orizont al înţelepciunii care, în îngemănare cu ştiinţa, formează personalitatea omului pornind din copilărie”.*

Bănui că nu tresare, spunînd astea. Căci e om.
Ca urmare, are un interes, pentru atingerea căruia face orice.
Inclusiv minte.

Uitați-vă în jur pe stradă.
Bănui că aveți o idee cam cum arată un om înțelept.
Cîți dintre *jurnici* (cei din jur) vi se par din această categorie?

Campania pro ora de religie este o mitocănie.
La mijloc fiind doar menținerea unei instituții bănoase. De la care mulg nenumărați inși.
Și folositoare, în paralel, statului.
Bazată, între altele, pe teama omului. Pe conformismul său.

”Dumnezeu a mai făcut o minune!

…Mihăiţă Neşu a stat singur în picioare!...”
Chestia asta îmi aduce aminte de o schiță a lui Jaroslav Hasek, unde un om al bisericii convertește (în literatura propagandistică...) un evreu. Îi explică acestuia cum a văzut un puști mîncînd cîrnați în zi de post. Și i-a cerut lui Dumnezeu să-l trăznească pe păcătos..

Dar imediat apoi își dă seama că este o pedeapsă excesivă și-l roagă pe Foarte Înaltul să nu-l trăznească. „Și Dumnezeu m-a ascultat! Îți dai seama ce minune??”. În fața acestei situații, evreul cu pricina pasămite se convertește urgent și din toată inima...

.

Așa și la chestia asta cu Nește...

Pe vremea cînd i-a pus de sinistrul acceident, Dumnezeu pasămite nu era prin preajmă. El apare numai la primit lauri.

C-așa e în tenisul curajului nostru!

Mă uitam la emisiunea tv

… a dlui Știblea, de aseară. Legată de ora Religie.

Am zis că-i o chestie de lașitate că nu cheamă vreun adversar mai vehement (chit că pe ton onorabil).

Însă realizez că pur și simplu povestea lor. cu credința, neamu, Dumnezeu etc. e foarte vulnerabilă în fața cuiva care nu vine din Țarc.

Mai totdeauna, omul care a apucat să fie dresat de Societate (nici 98 la sută..) are în sînge să nu abordeze anumite subiecte. Nu pune întrebări de bun simț, a la „Da' de ce o fi Dumnezeul vostru – ortodox, de pildă – mai adevărat ca al altora?”. Sau: „Tușește Omul ăsta al vostru dacă ni se arată la față?”

... Să te ții mutre ofuscate, eventual ieșiri din platou la religioși, dacă le spui astea!

Citesc azi

…două interviuri ale unor alpiniste.

E haios că se vorbește la greu de performanță, de dificultăți depășite, dar nimeni nu pare să realizez că asemenea oameni se consideră (e posibil să nu mă înșel) absolut cîrpe dacă nu realizează ceva nemaipomenit. Nu s-ar suporta vreo persoană care stă pe scăunel și dă la pește.

În paralel, Societatea zice bogdaproste de asemenea angoasați, căci îi poate da de exemplu altora, ca nu cumva ăia să trăiască liniștit cît șed și ei sub soare, niște decenii...

Ce-i drept, dacă omul trage ca disperatul pe lumea asta, fructul eforturilor dumnealor rămîne, mai mult sau mai puțin, pomenitei Societăți.

Redeschiderea dosar mineriade.

Și privind aseară emisiunea lui Rareș Bogdan.

Dați-mi voie să fiu subiectiv.

Mi-e mai mare boală pe Răzvan Theodorescu, decît pe Ion Iliescu. Mă refer la măgăria de la televiziune, din 13 iunie spre seară. Iar omul e azi academician, chemat în dreapta, în stînga...

Mie figura lui, cu un parpalac pe umeri, cînd spunea că oprește emisia (din cauza unor atacatori care nu prea erau...), nu-mi iese din minte.

.

Altminteri, ca băgător de seamă pe vremuri în Piața Universității, am rămas cu gura căscată la noile dovezi de infiltrare a acesteia (aduse de Dan Pavel). Pînă și greviștii foamei erau în mare măsură „acoperiți”!!

Aștept prin urmare cu interes cartea pe care urmează s-o scoată profesorul Pavel.

M-apuc a sublinia pe aici, cuiva

…că soldații noștri din primul război mondial făceau vitejii mai ales întrucît aveau Curtea marțială în cîrcă

La care un domn, fără îndoială bineintenționat, îmi spune:

.

”Aceia care cu drag au făcut România Mare...”

.

Datorită propagandei de decenii, lumea a ajuns să creadă poveștile cu dorul soldatului simplu de a clădi România Mare. Mi se pare de un sadism desăvîrșit!

Mulți dintre ruralii ajunși sub uniformă militară habar n-aveau ce e aia RM, fiind cu gîndul la nevasta și copiii rămași de izbeliște... Urîtă treabă, să pui în cîrca unui înaintaș vai de steaua lui faptul că nu dormea noaptea de niște idealuri – care erau ale altora, cu burta mult mai plină și deseori șezînd în birouri departe de pericole.

Nu mai puteau răcanii în tranșee de grija României mari, cînd de fapt acolo îl pîndea – pe lîngă glonț dușman și tifos – răcnetul și pumnul majurului.

A nu se uita că pălmașul se răsculase în masă cu nici zece ani în urmă (la 1907 adică). Dar șmecherii îi plasau pe buze un dor ce nu s-a pomenit,

A trebuit stăpînirea să ajungă la ananghia iernii 1916-17 pentru a catadixi să promită pămînt. Altfel nu se obosea.

PS

Îți dau frații cu vorbe patriotice, iar în paralel citești memoriile unuia sau altuia dintre contemporani. Toate figurile alea pomenite cu evlavie prin manuale le aveau de nu mai putea cu idealurile, în realitate fiindu-le dor să suie în ierarhia socială, să caște unul-altul gura la ei și tot așa.

.

PS2

De ce oare, secoli, celor din Valahia, respectiv Moldova nu le-a venit dor mare unii de alții?

Ba se urau deseori la greu (ca-ntre frați...)!

Ca-n filme!

De bine ce-am scris despre omul simplu și-ncorporat în primul război mondial, îmi fuge mintea la marșul „Treceți, batalioane române, Carpații!”

Acolo se spune că *„...v-așteaptă și frații,/ Cu inima la trecători*”

Că se mai ceartă unii asupra ideii de afurisenie lansată de preoți români către armatele Regatului, în august 1916, nu mă bag.

Dar apropo de ce se susură de la naștere bravului cetățean român, nu văd de ce nu le-ar fi intrat și românilor ardeleni în sînge valorile cezaro-crăiești. Și deci să nu se omoare cu ieșitul la granițe... Dimpotrivă, să se teamă de cine știe ce schimbări nefericite în viața lor.

.

Ca atare, îmi dă prin cap că textul faimosului marș, pomenit mai sus, e o făcătură (între intimi, minciună grosolană).

Ca atare, mă duc pe Vikipedia, curios de data nașterii cîntecului.

Naiv aflîndu-mă, îl bănuiam de oarecare vechime. Mai exact, creat de Propagandă, dar l-or fi cîntat totuși cătanele noastre, la trecere de munți...

.

Aiurea!

Ia-uite:

„Cântecul a fost scris (probabil) în timpul Primului Război Mondial ca un cântec de luptă. Una dintre primele ansambluri atestate de a fi cântat cântecul, în versiunea sa originală (cu trei strofe), imediat după Primul Război Mondial, este corul Bărbătesc din Finteușul Mare, Maramureș, fondat la 1 decembrie 1918 de preotul Valer Dragoș și învățătorii Gavril Bogdan, Nistor Dragoș. Acest cor interpretează cântecul original și astăzi, neîntrerupt încă din 1918...”

Legat de cele citate, eu am îndoieli a fi fost fredonat pînă 1919.

Abia de-atunci e posibil să-l fi luat și brava noastră armată, dar ocultînd faptul că marșul n-a apucat luptele...

Apropo de entuziasm pentru România Mare

Ion din „Arendașul român”, cel caragialian, ce părere o fi avut? Cum, ziceți că va fi fost o excepție, că fîrtații acestuia nu luau pumni în cap de la conu' Arghir, ci sporovăiau – miel și lup laolaltă – despre țintele politice ale neamului?

Armata română

La 2015.
N-are Dînsa treabă!...
Bulevardul Vasile Milea are aceeași denumire.

De fapt, de ce să ne mirăm? Edilii bucureșteni se află braț la braț cu Ceaușescu, în privința străzii Lucretiu Pătrășcanu...
.
S-au scris opuri documentate despre cele două personaje, dar noi, mai-marii, nu dăm îndărăt.
E nițel ca la Biserică.
Se tem a fi luat drept semn al slăbiciunii, vreun pas îndărăt.

Mda...
Îi interesează orice fel de personaj (fie și dubios) care servește Cauza/Enteresul, nicidecum adevărul ori obrazul...

Eu tot nu pricep ceva

… la uniunile între persoane de același sex.
Mai exact iritarea tradiționaliștilor.

La cîte milioane de oameni cu scaun la cap numără țara asta, să nu-mi spuneți că aceia se vor tulbura așa grozav la apariția prin preajmă a Celorlalți?
Sau cumva le e teamă să nu alunece și ei spre fructul oprit?
.
Dacă matale ești tare pe picioare în opțiune, care-i problema?

PS
La bani mărunți, la bază e pedeapsa inconștientă cu care a sancționat societatea cuplările homosexuale (și implicit renunțarea la cele hetero / reprodicătoare).
Acea pedeapsă se aplică inclusiv dacă nu te transformi tu într-un paznic al valorilor celor nemaipomenite.
Aici pare să fie sursa pandaliilor în care pică tradiționaliștii, mai ales cei tineri.
Plus că le tulbură zona inevitabil deocheată din interior.

Aproape m-a entuziasmat

… prestația lui Marian Munteanu, la emisiunea de aseară „Jocuri de putere”, a Realității TV.

O plăcere să urmărești pe acest Number 1 (părerea mea!) în vreun clasament al oratorilor postdecembriști!

O încîntare.

Mi s-a părut și un om deosebit (cînd unul ca mine afirmă așa ceva, aia nu înseamnă și sfînt. Ci om.).

Apropo de oratorie, raportat la aceeași perioadă cred că-l secondează Radu Câmpeanu (că inclusiv această pricepere l-a dus în uluca lui ieremia, aia e altă poveste).. Pe moment nu văd pe altcineva.

Sînt tentat în așa situații să lărgesc comparația în interbelic. Mărturisesc a nu agrea stilul de atunci (vezi Iorga, dar și muli alții), dar acord celor simpli de atunci dreptul să se fi entuziasmat pentru ce le-a picat lor mai bine.

.

**

.

Pentru că lucrurile se află totuși complexe sub soarele ăsta, aș face niște precizări privind stilul dlui Munteanu, al marilor oratorilor în general.

Dînșii se abat nu o dată de la adevăr, introduc de asemenea formule neraționale – pe toatele sprijinindu-le apoi cu maxim aplomb/încredere în sine.

**

Legat de emisiunea în cauză.

Este inevitabil, se pare, cîtă vreme ai oameni în fața televizorului, să fii părtinitor, subiectiv. Noi eram nemaipomeniți, morali șamd, iar ceilalți aproape dracul pe pământ.

.

Altminteri, mai mult decît interesante informațiile oferite de Marian Munteanu – un om care, trăgînd linie în ce-l privește, se află între personalitățile acestei epoci. Inclusiv prin faptul proaspăt în care gîndește, în care trece peste decenii.

Klaus Iohannis, președinte al României:

> *„Militarii Armatei Române ne fac, de fiecare dată, să redescoperim mândria și încrederea în forța națiunii noastre și în noi înșine. Pentru aceste lucruri le mulțumesc, în numele meu și al cetățenilor României”.*

Hai, las-o...Cum arată, mein Herr, mîndria dar mai ales încrederea în forța națiunii noastre și în noi înșine?

Înțeleg că-s de zis vorbe mari, dar totuși...

.

Parcă niciunul dintre predecesori n-a luat-o într-atît razna, la așa discursuri.

L-am bănuit pe d. Iohannis deschis la nou, dar începe să-mi piară accelerat impresia aceasta.

Plus că, dînsul șezînd prost cu charisma, zisele cu pricina nu trec de vreo poartă a sufletului...

Probabil culeg aplauze de la cei cu firea sibianului...

Cîrcotaș de serviciu.

Eu.

Asociez cu mari dificultăți statura de condei modern și dezgheț, din filonul „Dilema” chiar, cu așa manifestări:

„Dezgustător a ajuns Observator cultural...”

.

Faptul că alături în demers îi este un alt condei de la care aș fi avut pretenții de temperație (Andrei Cornea), nu schimbă datele problemei.

”Parodie de morală în Observator cultural*... această parodie dezgustătoare pe care ați scris-o prin sfidarea ade-vă-ru-lui...”*

.

Altminteri, bănui că dl Cornea poate conferenția ore despre respectul pentru opinia celuilalt, despre exprimare cumpănită...

În paralel, argumentele editorialistului de la „22„ merită citite cu atenție. Inclusiv în cheia lui „Și tu ai dreptate”.

Mă pune Cel-cu-coarne

…să cer detalii despre vorba „panaramă” (aruncată elegant, anterior, spre o cunoscută realizatoare tv).

Mi se răspunde:

”Nu am timp sa dau explicatii despre boarfe ratate, care s-au bagat in politica pentru ca in alte domenii sunt retarde.”

Cum să ne pitim altfel invidia pe reușitele, eventual pe dezinvoltura unora din jur...!?

Pamfletarul Pătraru de la TVR

face glume cam proaste. Mai exact e produsă acolo o parodie cu Elena Udrea și un castravete.

Robert Turcescu se inflamează instantaneu: „Stelian Tănase, ești un nenorocit. Nu mai plătesc abonamentul!”

.

Una la mînă, omul ăsta pare să șadă minunat cu memoria. Adică nu posedă. Și poate deci să țipe la alții, întru moralitate, uitînd episodul său cu ofițeria acoperită (plus cenușa în cap).

Chiar și fără acel urît derapaj de acum cîteva luni, parcă i-aș fi dorit o altă exprimare... Să spui că directorul e un nenorocit...

Hotărît lucru, pojghița civilizației noastre e foarte subțire, orice nesomn suficient ori eveniment incomod putînd duce ușor la explozia unor manifestări comune prin Pitești, Caracal ș.a.

.

Altminteri,în situații de-astea problema e la noi, care picăm iute în paralelisme cu persoane din propria copilărie. Și pe acelea (în cazul acesta feminine) le vedem agresate de vreun Dragoș Pătraru...

Nu v-aș mai obosi cu 'foaia de ceapă' care urmează sub cea pomenită imediat mai sus...

Comentariile pe Facebook

…sînt de foarte multe ori o mină de vorbe interesante.:

> *„am fost la o nunta si acolo am vazut cum se distrau 2 frati gemeni de 19 ani. Doi copii cuminti,nui fumau,nu s-au imbatat ,nu s-au spart in figuri,n-u smecheri,n-au deranjat pe nimeni adica doi oameni cu bun simt.*
> *Am aflat ca sunt rudele sotiei. si mergind la ei in vizita am discutat de una,de alta*
> *Interesant a fost ca unul din cei doi frati mi-a spus ca daca cineva crede in floarea soarelui din plastic pe care o avea in vaza,el ii respecta credinta.*
> *Ca el a citit si despre coran si despre budism si despre ce-o mai fi citit... numai despre credinta neamului sau n-a citit,despre credinta crestin ortodoxa.*
> *ce sa-ti mai spun,i-am spus asa:pai cauta pe net sfaturi ortodoxe (oamenii sunt asi in calculatoare si in net) si vezi ce spune ea,si atunci in cunostinta de cauza respinge sau primeste aceasta credinta cate a tinut unit acest popor de milenii!”*

.

Cînd te gîndești că în spatele a tot (inclusiv a pornirii prozelitiste) e teama că ne ia babaul – mai întîi unul social, apoi cel divin! – dacă nu procedăm așa!

.

În ce privește credința neamului, respectiv cea care a ținut unit acest popor, eu nu văd care e responsabilitatea mea să duc lucrurile mai departe. Poate eu am chef să văd altfel lucrurile, în general să nu fiu de opțiunea tatălui (care altminteri fu ponderat în credință) sau a bunicului.

.

PS

Creștinii, religioșii nu se simt bine dacă nu se bagă în viața ta. Dacă nu-ți fac ei ordine acolo.

Un sondaj

> *„Aproape un sfert dintre români consideră cultura ca fiind „nu prea importantă”.*

Bineînțeles că tendința acestui sfert (ori a celor 63% care nu merg la teatru" e considerată chestie blamabilă.

Of, of, dresajul...!

Eu i-aș întreba pe băieții susținători ai Culturii să-mi explice de ce e o treabă importantă.

Și aștept să mă convingă măcar în parte, nu să strîmbe din nas că ce mitocan cîrcotaș mă aflu. Că cum de nu știu asta pînă acum?

Partea prostă este că – iar asta explică de unde iritarea celui căruia îi soliciți răspuns nedumeririi tale – este că dumneaei, Cultura, face parte dintre lucrurile sfinte. Pe care trebuie să le iei de bune *fără verificare*.

În context, mă uitam la o mică dispută intelectuală, cînd două tabere nu se puteau decide: dl Patapievici a onorat Institutul Cultural Român, ori funcția i-a fost un cadou.

În stadiul cu pricina, am dat să întreb cu ce a mers mai ține Țara, dacă dl Patapievici a condus fie și magistral Institutul.

Eu nu cred că noi nu ne-am mai suflat nasul cu degetul mare, dacă i-om fi dat gata prin străinătățuri cu producțiile noastre culturale.

Și uite-așa ajung la ideea-mi.

Cultura e o chestie în maaare parte umflată.

Una, pentru că e un ceva de coagulat populația unei țări. Apoi, pentru că – nevoie neapărată de ea fiind (ca să nu cadă oamenii spre altele, mai puțin liniștitoare social) – multă lume cîștigă un ban cinstit pe ogorul ei. Iar nu puțini, suflînd într-un ceva artificial și tras de păr nu o dată, trăiesc cu senzația a fi mai mici sau mai mari oameni de cultură.

Sînt încă sub vraja

…editorialului lui Cristian Tudor Popescu despre amabilitatea și nu chiar, a lui Iisus în gesturi ale sale.

> *"...Stă scris în Evanghelia după Matei, cap. 10:*
> *34. Să nu credeţi că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia.*
> *35. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, şi pe noră de soacra sa.*
> *36. Şi omul va avea de vrăjmaş chiar pe cei din casa lui.*
> *37. Cine iubeşte pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe mine, nu este vrednic de Mine. Cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.*
> *Interesant, nu? Eu auzisem că Islamul e o religie a iataganului, a războiului, pe când Creştinismul e pace şi iubire. Şi iată că Iisus Însuşi mă previne, în clar, să nu fiu imbecil şi să-L cred imbelic. Venirea lui e ca să înlesnească oamenilor a se tăia între ei cu sabia.*
> *Şi cine sunt duşmanii? Hoardele de necredincioşi, păgânii, Imperiul Roman? Nu, nici gând, e vorba de familia omului. Care n-are dreptul să-şi iubească părinţii şi copiii mai mult decât pe Mântuitorul, în caz contrar fiind excomunicat din Biserica lui Hristos."*
> Scl.

*

Ceva interesant, poate.
Se adunaseră peste vreo mie de comentarii, la articol
Nimic nu era mai haios cum marea majoritate ori comenta despre altceva, ori se afla iritată foc de zisele cetepiste – dar nu-l putea contrazice direct...

Fierea, oftica rămîne pentru descărcat obligatoriu (se poate cerceta de ce...), așa că simpaticul editorialist e luat prin bălării, e trimis la nu știu ce cuvios duhovnic, respectiv e asigurat c-o să-l ia sigur dracul.

Repet, haios foc modul de sucit lucrurile al fraților religioși de acolo... Adevărul și numai adevărul, se înțelege!

> *”Nu cred ca ati inteles spiritul evangheliilor. Va sugerez sa le mai cititi o data, si cand o faceti sa renuntati la inversunarea preconceputa pe care o aveti relativ la biblie/ Isus /crestinism. Evangheliile propovaduiesc iubirea. Iubirea de Dumnezeu si de oameni. – cele mai importante legi sunt iubirea de Dumnezeu si de oameni, spune Isus. Apropo, de pilda samariteanului ce parere aveti?”*
>
> *...din ce in ce mai patetic...mai trist..mai tembel mai cetepeule...*
> *Intorci,rasucesti,rastalmacesti totul in lumea asta si faci precum in "Patul lui Procust"ajustand sa-ti intre in tiparul tau mental parasit de mult de mintea agera...*
> *Iti dedic, batranule,imbatranitule si acritule Popescu titlul care te caracterizeaza(nu filmul,ci doar titlul)!*
> *No country for old man!*
> *Sa ne traiasca fratii Coen...tu insa,mai putin...*
>
> Etc, etc

”Islanda a anunțat că își retrage candidatura

… pentru aderarea la Uniunea Europeană... Ce părere aveţi despre acest demers?”

Nu am eu dovezi prea mari, dar „Cui prodest?” mă duce clar aici cu gîndul la mînuța diafană a unui mare popor vecin și prieten... Care, mai exact, dă și el un ban cinstit acelui site.
Avînd în vedere genul de răspunsuri ale fanilor siteului, mă îndoiesc o dată în plus că nenea comunismul, pro-rusismul au fost impuse la noi chiar cu anasîna...
Cred că unii compatrioți s-au simțit ca peștele în apă în obsedantul deceniu...
Mă îngrozesc a le bănui procentul din totalul nost'!

La cîte subiecte deocheate am tratat

…pe aici, unul în plus nu dărîmă bolta Ceriului.

O doamnă denunță un domn a fi „adept al cultului lui Onan”.

Emitenta amabilei caracterizări îmi pare nițel răutăcioasă. Plus taaare imprudentă.
În sine, ce spune dînsa nu-i un cap de țară, atîta doar că pe acel drum nu doar atacurile sînt incomode țintei, dar și răspunsurile acesteia.

Ce-mi place mie la genul ăsta de subiect, de acuze, este că el se bazează pe faptul că celălalt, atacatul, jenat la culme, nu răspunde. Ori, atacatorul este de fapt lipsit de scut, prin simplul fapt că nu se așteaptă la replică. Pînă și o bătaie de vînt i-ar pica prost, dacă celălalt n-ar fi îngropat de jenă.

Dl. Iohannis, aflat în Polonia

”După ani de dezamăgiri, construim o Românie din care să nu mai plecăm”

Presupunînd că dl președinte e animat de toată bunăvoința din lume.
Dînsul vinde totuși o minunată piele a ursului.
Aflat în pădure.

Eu unul nu cred că-i vom ajunge vreodată din urmă pe vestici. E chestie de structură. A lor s-a nimerit mai brează.
Problema noastră nu este însă atît inferioritatea calitativă, cît faptul că nu ne-o acceptăm.

Cum banii n-au miros...

… Realitatea TV pune de-un lăcrămos material în favoarea traficantului de droguri român, condamnat la moarte în Orientul Îndepărtat.
.
Stau uneori și mă gîndesc (destul de speriat) care de fapt nu are Dumnezeu? Subsemnatul ori așa articleri?

PS
Faine foc, comentariile la postul de mai jos!
Majoritatea, de la alți băieți cu-Dumnezeu-mult...

”ACEST TANAR DIN CAUZA SARCIIEI A AJUNS AICI ..... ”
”…Nu gasea un job afara unde isi castiga o paine ??? Am nepoti care o duc de minune in Spania ! Castiga E 2000 LUNAR din doua joburi ! Seara e mort nu alta ! Cam ce parere aveti ??? Pai vedeti ! ”
daca individul vindea copilului tau droguri si ar fi trebuit sa-l tii pe la dezintoxicari , l-ar fi omorit cu supradoze cum ar fi fost domnule Miterescu?cum ar fi domnule sa-ti vezi copii in cosciug din cauza unuia care a vrut sa faca bani in droguri ? ”

”Dacă ai fi fost copilul tău si ai fi văzut asemenea com cum te simței??? Așa k abține-te .... Dete in morți mari de inconștient bulangiu nenorocit ”

”Pentru traficul de droguri nu trebuie iertat nimeni si nu trebuie sa ai mila de nimeni multi tineri au muritdin cauza unuia ca el ”

„ Daca acest tinar vroia sa vinda copilului meu,si cpoilul meu stiind ca drogurile nu sunt bune,nu cumpara.Dar daca ii placa si vrea, le cumpara.Daca nu era Ionut sa le vinda era altul. ”

Pe lumea asta

…esențial este să-ți vie leafa.

În paralel, pardon de vorbă, defecăm liniștiți pe principii.

Ba și păcălim pe alții cu ele – cum că noi le posedăm, respectiv că dumnealor e cazul să nu mai fie măgari și să revie pe Calea a dreaptă!).

.

Unii se numesc „Gîndul”.

Gazetă.

Îți pun la frontispiciu și un personaj de Hamangia.

Totul la 'șto...

.

O altă cărămidă în zidul lor (că tot ascult acum „The Wall”...) de neam-prostisme este reiterarea unei textografii, cu un citat din Steinhardt.

Pe care o Clarice Dinu o preia de la alte minți speciale, cele de la revista Historia.

.

Au! Rău e să fii copilul-nebun al satului... Chiar nimeni nu citește textul acela, atent??

Cînd pune prostioara de textografie cu Steinhardt (de care pomenesc în postu-mi anterior), prestigioasa revistă Historia adaugă:

„Un mare român spunea ...”

.

Ok.
Se află pline istoria și prezentul nostru de mari rromâni...
De ce moaș-sa o ducem însă cum o ducem?

Aaaa, ziceți că dujmanu e de vină?
Și ghinionu în viață?

Nasol.

Vă fac o confidență

Am, recunosc, o părere nefericită despre dl Andrei Oișteanu, personaj important de la GDS.
Recunosc a fi ajuns la asemenea apreciere 'ad personam' în baza a puține informații. Și a mult instinct .

Nimeresc azi un material:
`Religie, politică și mit: Texte despre Mircea Eliade și Ioan Petru Culianu”

Nu pot să nu observ un dezacord stilistic între primul paragraf, cu formule grandilocvente ...

> *`Prietenia dintre Eliade şi Sebastian a fost una de excepţie, nu numai prin profunzimea ei, dar şi prin modul accidentat în care s a manifestat. O prietenie dostoievskiană, dacă n ar fi şi eugenionesciană. Pentru că, la un moment dat, în jurul lui Sebastian Bérenger, România se va rinoceriza în cercuri concentrice, atingând ultimul şi cel mai intim cerc – al prietenilor...*

.
... și felul aproape de 'Ideile principale', ale clasei a cincia, în care sînt tratate apoi extrasele din Jurnalul lui Mihai Sebastian.

> *Dedicaţia dată de Sebastian soţilor Nina şi Mircea Eliade pe cartea sa Oraşul cu salcâmi (1935) este psihanalizabilă. În fond este o non dedicaţie. Pe pagina de gardă a volumului, autorul scrie că nu poate să scrie. În plus, în loc să semneze cu formula clasică „vechiul lor prieten Mihai”, el scrie doar „vechiul lor Mihai”, evitând – conştient sau nu – cuvântul cheie:*
> *Ninei şi lui Mircea, singurii pentru care nu pot scrie o „dedicaţie”, dar pentru care aş putea scrie – şi poate o să scriu într’o zi – o carte întreagă; vechiul lor Mihai, 1936.*

Sentimentul meu este c-am de-a face cu un praf în ochi dorind să adoarmă / să entuziasmeze publicul, în condițiile unui material propriu-zis destul de superficial, fugitiv.

Păzea, vine mîntuirea!

.Mă uit la acest pasaj, dintr-un apeciat condei contemporan:

> *„In 1934, dupa aparitia romanului De doua mii de ani, cu infama prefata semnata de Nae Ionescu, Eliade ii ia public apararea prietenului sau Sebastian, intrand in polemica cu mentorul lor comun. Printre altele, in articolul sau, Eliade se ridica impotriva "certitudinii damnatiei evreilor" si a opiniei lui Nae Ionescu ca evreii si-ar fi ratat iremediabil accesul la mantuire. Extra Ecclesiam nulla salus, in formularea lui Origene. A judeca astfel, scrie Eliade, inseamna "a interveni in libertatea lui Dumnezeu", care "poate mantui oricum, pe oricine".*
> *In alte doua articole, Eliade continua aceasta controversa cu teologul Gh. Racoveanu, coleg la Cuvantul cu Eliade si Sebastian. Sunt totusi "anumiti evrei", admite Eliade, care "sunt fiii Diavolului". Acestia "nu-si vor gasi mantuirea".*

.
Întreb, ca simplu Gheorghe, plus de pe margine.
Afirmații atît de mărețe, cîți bani mai fac azi? Cît de luate în serios se află în mileniul trei?
.
Totodată.
Mie tărășenia cu a acorda mîntuirea în general, iar în particular unora să le-o refuzi, mi se pare de un prost gust desăvîrșit.
E feroce, cum puneau băieții (sigur nu din bodegă?) de aranjamentul universului și al eternității!

Simt că asemenea haine (lipsă) ale împăratului nu-s date la coș pentru că există multiple interese.
Cîtă vreme există așa zei, nenumărate caractere alese se pot lipi de acele zone pretins înalte. „Domne, io-s exeget al lui Eliade... Ce știi dumneata!”
.
PS
Zău că-i de rîsul curcilor. Vii tu un (totuși) neica nimeni – care nici măcar prin ierrahia religioasă nu se află – și spui care e mîntuibil și care ba. IMAGINAȚI-VĂ UN AȘA DEMERS, la 2015.

„Doar împreună rămânem puternici

> *...încrezători și hotărâți să schimbăm fața României noastre!"*

Mai ales umblător prin piețe (puțin pretențioase) aflîndu-mă, întîlnesc tot feluil de fizionomii,de atitudini. Poate că nu posed suficientă imaginație (una optimistă...) pentru a realiza cum vor arăta așa oameni, după mirifica schimba.
Eu unul am îndoieli de vreo modificare a compatrioților.

Bineînțeles că mai bine înjuri de mamă, decît să afirmi așa ceva. „Cum, dom'ne, nu poate fi modelată viața de forța noastră, aia nemaipomenită??”

Iar în paralel, de la panglicari: „Bă,. ticălosule, îmi iei pîinea dă la gură, cu zise ca ale tele! Păi io ce gogoși mai vînd la ăștia?!”.

Personal, opinez că există un curs-de-mers, al fiecărui loc de sub Soare. În care noi, oamenii, putem interfera prea puțin, pentru că alta e particularitatea situației. Acest lucru, această neputință întru schimbări ține de neputința modificării firii oamenilor, și implicit a acelui Ce (în sine ne-viu) care unește bipezii unui spațiu geografic oarecare.

Mă uit la vorbele lui Iohannis și privesc inșii din piețe. Ori pe cei care iau microbuze spre sate din jurul Bucureștiului. E firea umană la greu. N-area ea treabă cu moralitate, cu finețuri!

Cum, sînt eu al dracului și nedormit bine? Poate. Dar contraargumente tot aștept.

În deceniul nouă

…aveam la slujbă un coleg (ceva mai vîrstnic) foarte simpatic.

Și care se întîmpla să fie naționalist, în sensul antebelic.

Era chitit pe o anumită etnie. Si din cartea sfîntă a căreia scotea (nu am verificat!) îndemnul de înșelăciune către cei de altă religie.

La așa ceva m-a dus gîndul privind afișul ANAF (iertați calitatea mai proastă...), împotriva evaziunii fiscale, via contrabanda cu țigări.

Ei duc prețul pînă la naiba în praznic (unul convenabil statului...) apoi declară ticăloșie că niște șmecheri aduc tabac mai ieftin, mai accesibil.

Cum nu pot să se arate cu degetul asupra prețului astronomic, creează un țap ispășitor, bișnițarul care-și ia din ocupația ilicită ghiuluri, lanț aur și Merțan.

În bună tradiție a ocultării a ceea ce nu convine (cînd ne dăm sfinți/amărîți), se dă după colț amănuntul că, totuși, întreruperea procesului cel ticălos, de la graniță în gura Oborului e totuși treaba Statului.

.

Încă o chestie pitită, în treaba asta: presiunile, dacă nu bănetul pus jos pentru reclamă, făcute de marii producători de țigări.

'Înșeală-l cît poți, pe-ăl de stă în calea profitului tău...'

Intelectuali întîrziați

De fapt, e vorba numai de unul.

Subsemnatu.

.

Auzisem despre piesa „Rinocerii”, dar – deși Eugen Ionescu mi-i între oamenii foarte simpatizați – n-am citit măcar virgulă din teatrul acestuia (am preferat polemicul volum „Nu”, 1934).

Abia acum devin interesat (pornind de la un text al dlui Oișteanu) de fenomenul zis 'rinocerizare'. Ce-i drept, la mijloc fu nevoia. Cît n-am avut bezoan de acel concept, nu fu cazul să-l contactez, să-l scobor din vreo bibliotecă.

Și-l dau jos acum pentru că mă ajută să înțeleg fenomenul simpatiilor extremiste care pălește majoritatea inteligențelor românești (pot bănui că și europene) la jumătatea deceniului patru.

Cu mențiunea că nu-mi arde a da cu parul, pentru băieții ce căpătaseră piele foarte tare. Eventual spun 'Doamne feri, de vremuri ca acelea!'.

Omul fiind supt vremi.

Viață.

De ce toţi cei care o critică pe Mihaela Rădulescu trag ţara în jos

Sosește o tînără autoare, grijată foc în scris de sănătatea Nației.

„Cadrele noastre didactice nu se mai simt deloc responsabile pentru educaţia generaţiei care, în fond, va conduce ţara într-o zi?”.

În paralel, ne oferă această imagine-carte de vizită.

Retoric punînd lucrurile: pe care dintre cele două mesaje (verbal, respectiv ba) îl voi lua în serios?

PS

Nostimă specie, ne aflăm...!.

Nu știu cît de reală

… este această zisă atribuită lui Brâncuși.

> *„Arta trebuie să odihnească şi să vindece contrarietăţile interioare ale omului. Aceste contrarietăţi derivă din însuşi destinul lui şi din tragedia lui. Arta are şi această misiune terapeutică; să ne amintim numai de Catharsisul aristotelic“.*

Recunosc.
Lectura-mi din Aristotel se reduce la vreo două paragrafe și-o răsfoire tare fugară a nu mai știu cărui volum.
Dar.
Apucă om-născut-din-femeie (adică om, în general) să vadă la față acel catharsis?

> Glumă a subsemnatului.
> *„Uite, îl vezi? Tipu ăla cu bască pe-o parte? Ie eroul cartierului nostru. De la patru beri în sus se cufundă în catharsisul aristotelian”... (în zilele de 29 februarie, face excepție: se bagă în l'au-dela, popular spus* odelele*...).*

PS
„Arta trebuie să ...”
Cînd careva mă ia cu așa introducțiune, plec liniștit să închid dugheana comunicației...
Trebuie cu pricina indică o acțiune pe care o bagi pe gît cuiva.
După cîte se vede, nici dumneaei Arta nu are scutire de la așa zorit în interesul altuia...

Ce școală au în ei!!

> *„Aceste contrarietăţi derivă din însuşi destinul lui şi din tragedia [omu]lui. Arta are şi această misiune terapeutică...”*

Am impresia că acest stil de abureală a luat naștere în vreo speluncă ateniană, cînd vreun menestrel famelic avea chef d-un cidru ori ce se turna gîtului, pe-acolo. Și-ochea un negustor cu pungoci rotofei.
Pe urmă, apărînd sub soare patricieni, nobili, duci, regi, discursul a fost dus spre culmile subtilității.

Se prăpădește la Bușteni

…un om cu merite în turismul locului.

În urma acestui eveniment trist, formulă preponderentă a celor rămași este „Dumnezeu să-l ierte!”.

.

Mă frec un pic la ochi.

Măi, f... mama mă-sii!

Deci.

Sub soarele ăsta, ne străduim, ne chinuim fiecare după posibilități, iar la urmă ideea de bază este c-am executat o chestie păcătoasă.

Și că e pă iertate.

Bravo, Coane!

Destui m-au chestionat

…dacă fiii mei urcă pe munte (căci pare subînțeles, între montaniarzi, ca descendenții să-ți urmeze damblaua).

.Am răspuns că nu, ba chiar că mă aflu tare mulțumit de această opțiune a lor. Ajunge unul în familie, la care se stă cu grijă dacă mai ajunge la sfîrșitul week-endului montan acasă.

În această poziție am ajuns și în urma unui drum de abrupt cu băiatul cel mare. Nu spun, e foarte frumos să șezi cu trup-din-trupul tău sub o folie, pe ploaie de vară din Poiana Mare a Văii Seci. Dar, după vreun ceas, tatăl a scăpat cu baftă dintr-un pasaj urîțel și mi-am zis că există totuși lucruri de evitat cu orice preț pe lumea asta. De pildă a expia zob sub ochii unei rude de gradul întîi.

Zic astea la trista veste a ducerii unui băiat de montaniard.

Noțiunea (culturală) de 'tragedie a omului'.

> *”Arta trebuie să odihnească şi să vindece contrarietăţile interioare ale omului. Aceste contrarietăţi derivă din însuşi destinul lui şi **din tragedia lui**. Arta are şi această misiune terapeutică; să ne amintim numai de Catharsisul aristotelic“.*

Da, aceea întru care se țin interesante conferințe ori se publică nenumărate volume.
De fapt, ea evită ca naiba adevărata tragedie a respectivului.

Despre aceasta din urmă nu-ți prea mai vine să glosezi.

În momentul în care

…ne străduim să lăsăm progeniturilor exact gusturile, meseria, hobbies-urile noastre ...
(plantînd cum ne pricepem mai bine, ca părinți...),
...la mijloc va fi și un dor de a supraviețui viitoarei noastre morți.

Am îndoieli (de ins invidios...)

… că poți urca socialmente un pic mai sus dacă te împiedici în moralitate.
Că acest amănunt nu se trîmbițează la colțuri de stradă nu mă descurajează în idee.
... Și iar îmi vine în ochi acea barieră, care selectează exemplarele canine în: dulăi, căței și cîini fraieri!

Siteul Mișcării „România curată”.

După depășita mea părere, a curăța România poate cuprinde și o acțiune apostolicească, printre oamenii simpli.Să vezi ce poți îndrepta pe aici, încet și printre milioane..
Băieții și fetele Alinei Mungiu, de la „România curată”, nu au înnebunit la cap, însă!
Ei au țintă politichia înaltă, mai exact jos cu Ponta.
Nici nu se putea drum mai drept către ceea ce-i interesează pe dînșii: drumul prin reflectoare și spre zona privilegiilor.

> *„APADOR-CH împreună cu 11 organizații neguvernamentale i-au cerut azi (luni) Avocatului Poporului să sesizeze Curtea Constituțională cu privire la Ordonanța de Urgență nr. 2/2015, prin care Guvernul face modificări la 26 de acte normative din diverse domenii de activitate. În același timp organizațiile semnatare îi cer premierului Victor Ponta să-și dea demisia din funcție.*

Deși aparent este doar a doua ordonanță de urgență pe acest an, ***OUG 2/2015*** *(cu un titlu neutru –* Ordonanța de Urgență pentru modificarea unor acte normative, precum și alte măsuri*)* ***cuprinde în realitate 26 de ordonanțe de urgență și a fost publicată direct în Monitorul oficial vineri, 13 martie, fără a fi postată în prealabil pe site-ul guvernului, în dezbatere public****…"*

"Patriarhia Română susține

…Marșul pentru viață: Avortul a devenit o PLAGĂ pentru poporul român. Încurajăm nașterile și adopția de copii..."

E interesant care-i efectul onorabilei acțiuni.
Ai tăi sînt deja convinși.
De la 'ceilalți' am îndoieli că impresionezi vreunul.
.
În practică, îmi pare un mod de a ți-i ține mai bine pe ai tăi în țarcul convingerilor, eventual de a da un semn de viață indecișilor.
.
PS
Într-adevăr, multă lume se identifică întregului popor român... Înțeleg că lui Adam, cînd i se dădu drumul în viață, i-a spus Foarte-Înaltul: „...Și-ți vei băga nasul unde nu-ți fierbe oala, dacă iese de-acolo un ce-profit!".

Cineva se plînge

…(vorba vine, căci în poză zîmbește occidental...) de aberația cutare în universitatea românească.

Aberație...
Dar care există din plin, bănui că și solid ancorată.
.
Ceva nu e în regulă.

Mă amuz și mă sperii totodată

…de pretenția cu femeia vieții.
(Creată fără îndoială pentru a da gata femeile dornice să fie Lui așa ceva, a se citi cele care nu pot ține un domn alături, respectiv nu se pot împăca de idee că totul curge...).
.

Nu pariez a mă afla unicat.

La fiecare vîrstă, începînd cu a grădiniței (parcă și văd curtea însorită a uneia din gura Hristo Botevului, iar un pici căscînd gura la cumințica Marilena...), îți place – inevitabil mult – o Evă.

Îmi amintesc și acum foarte clar, de pildă, sentimentul pentru profesoara de limbă română, de la liceu-mi seral. Șarmanta Anca F. Mi-e dragă și-acum.

.

Cam și celelalte (nu am pretenția a fi fost 'consumate' în totalitate...).

Așa vrea sufletul.

(Pas de te ceartă cu el!).

.

Bineînțeles că plăcutul ăsta funcționează uneori după regula speciei, aceea de alăturare a contrariilor, cînd apa te duce, iar mata te întrebi ce naiba cauți alături de acea tulburătoare persoană.

.

În ce privește femeia vieții, dincolo de observațiile de bun simț ale unui Beigbeder, sansele de a evolua exact paralel cu cineva sînt rarisime. Dar și atunci intervine plictiseala.

.

Mi-aduc aminte cum ridicau tabloidele In slăvi relația Yves Montand – Simone Signoret. Pînă cînd guristul, pe la vreo 54 de primăveri, și-a tras copilă de 24. Parcă-i văd, zîmbind în Paris-Match...

Nici gînd de astîmpărat

(Îmi spun de vreo două zile să mă las de savantlîcuri pe-aici, și să caut de-o ieșire onorabilă din Scenă...)

I

> *DI primar Oprescu:*
> *„Domnilor, sa iubiti si sa respectati femeile, începând cu mamele voastre!”*

Relația dintre oameni e atît de complicată... Inclusiv cu mama proprie. Dar intervine bagheta magică și iubitul, respectul se află gata.

Nu l-am văzut, face-to-face, în viața mea pe doctorul Oprescu, dar pot bănui cum își trata mama, pe la 18-25 de ani. Ba și mai încolo.

Simt că și aici este precum în amor. Cine l-a gustat, nu simte nevoia să bată toba legat de dînsul.

În același timp, regretele față de părinți sînt mai mari spre senectute la inși care nu prea au avut timp de ei...

II

> *„Adevărul este că știm mereu ce **trebuie** să facem. Mai greu este să facem.” (zice un american).*

”Trebuie” înseamnă că nu putem ori că executăm strîngînd mult din dinți (cu prețul fiziologic plus psihic aferent)..

Noi.

Us.
Trebuie neapărat să luăm în balon ceva.
Dacă scriem despre Gheorghiu-Dej, necesar îi să-l declarăm electrician cu patru clase, adăugînd o zisă acră a lui L. Pătrășcanu – cu luarea bacalaureatului (la kalende) de către „Ghiță”.
Pesemne că acest 'balon' ne mai descarcă de unele și altele din interiorul nost'.

Excepție nu fac nici obraze fine, a la consultanții politici.
Care, theoretically, ar trebui să furnizeze materiale la obiect, lipsite de umori, respectiv partizanate.

> *„„Traian Băsescu trece prin nişte transformări surprinzătoare şi înspăimântătoare în acelaşi timp. Ce diferenţă enormă de la persoana celui care vorbea despre prioritățile NATO pe flancul estic la individul care se arată preocupat şmechereşte de sarcina Gabrielei Vrânceanu Firea”, scrie consultantul politic Dan Ionescu pe blogul său de pe adevarul.ro.*

„Înspăimîntător.”
„Șmecherește.”
Titlul materialului din care am extras: „Insuportabila manifestare a mitocăniei”

Trec peste faptul că suprinzătoare îi este realitatea cuiva doar cînd acesta s-a străduit anterior s-O vîre într-un șablon.

Mintea-mi posedă limite

Oare ce diferă între un Mircea Cărtărescu – care nu-mi pare a se înghesui în alăturarea de titluri – și numeroșii (inclusiv viitori colegi de la Academie) care-și umplu cartea de vizită cu titluri?
E posibil ca literatul nost' să-și fi executat cel puțin o parte a muncii sale în joacă…

PS
Nu știu cum mai e azi, dar nici Nicolae Manolescu nu se înnebunea să-i fie pomenite titlurile (întîmplător) adunate. La el, intuiesc și a-și fi lăsat timp să se bucure de viață. Vorba unora nițel supărați pe dînsul, a știut să-și închidă telefonul...

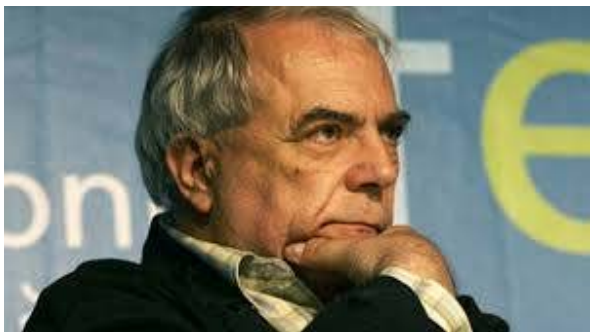

Dl president:

„Susțin cinstirea memoriei lui Avram Iancu prin conferirea titlului de erou național și sper să pot promulga în curând legea prin care unei figuri mărețe a istoriei noastre i se acordă acest titlu. Textul legii trebuie mai întâi să fie reexaminat în Parlament pentru a fi formulat în conformitate cu cerințele și criteriile de natură procedurală și de tehnică legislativă adecvate. Sper ca modificările necesare să fie făcute cât mai curând..."

Unu.

Țara are nevoie de tine prost.

Dacă citești ceva mai multe despre Avram Iancu, automat îți piere ideea de mit.

Aici e ca la sfinți. ca-n religie. Mitul nu poate înflori decît în neștiință (bașca aranjamentul interior care-ți face imperios necesari sfinții).

.

Doi.

Eu nu cred că acest stil primitiv (chiar solicitat poate de largi pături de rromâni) poate duce țara înainte.

PS

E posibil ca dl Iohannis să ne furnizeze surprize (nu chiar plăcute), la momentul în care va observa că partitura de copil cuminte nu-i aduce satisfacții afective din partea celor conduși.

Am sentimentul că dl Constantinescu va fi fleac, în materie de neprevăzute comportamentale...

Habar n-am cine e

… dl Iulian Capsali. Dar omul le are, cu panglicile...

„Să vă fie ruşine, dle Preşedinte al României Klaus Iohannis!..."

De aici miros scurt că d. Iulian nu-i cu ochii la prezident, ci la galerie. Pe care o dau gata infantilisme a la rușine și cîte mai înșiră condeierul în materialul său. (o rețetă cu succes prin gimnaziu...)

Imaginați-vă o scenă doar cu doi, fără altcareva în încăpere. Îi va spune d Capsali baliverna cu rușinea? Va mai avea vreun chichirez acuza, fără martori?)

Am zis să-mi regulez

…(a pune la punct...) Ignoranța despre un domn naționalist. Și-am dat de părerea-i întru „legalizarea căsătoriilor sau a uniunilor civile între persoane de același sex ”...
Zice dl Capsali:

> *”Asta este cruda realitate, liberalii in tandem cu pesedistii vor sa ne impuna o agenda straina de neamul romanesc, pur ideologica si care are ca scop distrugerea Familiei naturale. Jenanta este aparitia pe aceasta lista a rusinii a lui Mircea Diaconu, de la care oamenii care l-au votat aveau probabil asteptari (naive, dar de inteles), si a sotiei lui Crin Antonescu, Adina Valean. Cat despre procuroarea comunista Monica Macovei, noua speranta a tarii, nu pot sa spun decat ca sprijinul direct al SUA nu o sa faca din ea o fiinta umana responsabila.*
> *Este inca o proba ca nu exista in Romania un partid conservator autentic.”*

Pînă azi nu mi-am pus următoarea problemă.
Cred că nimic nu-i îngrozește mai tare pe tradiționaliștii noștri (trec aici religioși cît și naționaliști) decît să ajungă vreodată a nu mai fi majoritari.
Deși, la bani mărunți, comportamentul lor îmi pare unul tot sectar, vai, să nu iasă careva din micul nostru grup, căăăă... s-alege praful!
.
Ca opiniune personală, și chit c-au trecut veacuri, am impresia că li-i ceva arhaic, să nu mai ajungă vreodată *catacombiști*. Chit că metodele li-s neschimbate.

Veți rîde binișor

… la afirmația următoare.
Mă consider un tip handicapat.
Am mari probleme în a minți precum o face majoritatea.
Cu atît mai puțin nu pot jongla mistificește precum reușiții în viață.

Probabil una din iritările care au făcut să nu-L mai simt pe Dumnealui, pe PreaÎnaltul, va fi fost și ghiuleaua asta atîrnată de picior, iar apoi 'Întinde-o vere, în viață!'...
În România chiar.

Ideea m-a (re)venit poposind o clipă în fața unei librării, undeva pe bulevardul Brîncoveanu.
Acolo, un cunoscut teleast, pe numele mic Lucian, semnează o carte:

> *„Share! Cum am învăţat din social media să-i iubesc din nou pe români"*

.

Iată fericirea pe lumea asta, mi-am zis!

Să minți, să strîngi de gît logica, însă editori să te publice, iar colegi din media să indice entuziasmați noul op.

Bineînțeles că, sub cerul acesta, se poate înghiți orice. Inclusiv ideea că-ți pot pica brusc cu tronc toți românii, de la niște share-uri chiar.

Nici nu mai trebuie să frunzăresc volumul pentru a mă adăpa din entuziasmele dlui Mîndruță.

De fapt, chipul său spune destule – cel puțin ălora inițiați în lectura fizionomiilor. N-are dînsul vreo treabă cu titlul...

Altele-l mînă în viață.

Bineînțeles, la scurtă vreme s-a contrazis singur, stropșindu-se la compatrioții fără chef în pus mîna pe armă, pentru apăratul țărișoarei...

.

Acum cîteva luni

… îmi dădeam cu părerea asupra parcursului dlui Băsescu, postCotroceni.

De văzut, ochisem bine că electoratul nostru se poate plictisi iute de noul favorit, rotind apoi ochii spre ceva familiar din jur. Mai ales că dl Băsescu le zice, exact ca la bodega din cartierul nostru!

Unde nu am socotit corect au fost noile reacții (de regulă trei simplă altminteri), proprii actualei etape băsesciene.

.

Pentru prima dată, dobrogeanul este în coborîș. Politic, dar și uman (64 de ani e, totuși, o vîrstă...). De aici, reacții neanticipabile.

Și nu neapărat înțelepte.

.

Am sentimentul că se va pune rău cu toți.

Iar asta nu e de bine, pentru dînsul.

La o adică, a văzut istoria țării ăsteia și belele mai mari.

“Când viața ne pune față în față cu o tragedie

… putem reactiona in doua moduri, fie ne pierdem speranta si cadem prada unor obiceiuri autodistructive, fie ne folosim de aceasta provocare si ne regasim puterea interioara.” (Dalai Lama)

Arătați-mi și mie unde băiatul ăsta asiatic te învață CUM să ieși din marasmul inerent tragediei. După opinia mea, la tragediile umane cel mai sănătos este să-l lași pe ghinionist a plînge, a jeli, a privi cu ochi goi spre cer.

Restul – sfaturi, zîmbete și suratele – încurcă.

„În ultimii 25 de ani, preşedinţii României au evitat

…să-şi implice soţiile în viaţa socială, dar asta nu neapărat dintr-un copleşitor sentiment de protecţie, ci, mai degrabă, pentru a nu trezi în mintea electoratului imaginea rece a Elenei Ceauşescu.

„România a trăit multă vreme în mental, după căderea comunismului, cu fantoma Elenei Ceauşescu, prima-doamnă ocupantă a «Cabinetului doi», care a denaturat complet profilul consoartelor Regilor României Mari cu care erau românii obişnuiţi.”

.

EU CRED că, pur și simplu, nu s-au nimerit a fi doamnele potrivite, pentru un ieșit în relief.

Deși, la mijloc. e și o chestie de aritmetică.

O regină Maria era mai activă și pentru că poseda un anumit tip de soț, mai moale și nu prea capabil s-o tempereze (problemele de sănătate ale lui Ferdinand îi vor fi venit și neputința exteriorizării, în fața regalului unchi ori a nevestei personale).

.

Astăzi, fiind vorba de sufragiu universal, există șanse reduse să aburce la președinție vreun (excuse me!) pămpălău, inevitabil avînd alături o jumătate energică.

.

În ce privește actualul cuplu prezidențial, îmi par – spre deosebire de precedentele – doi oameni cu dezvoltarea neterminată. Nu în vreun sens neapărat nociv. Pur și simplu mai au de executat gesturi pe care vechiul cadru existențial nu le-a încurajat.

Noutatea, îmi pare mie!, îmi pare a fi puterea, în cazul lui, respectiv libertatea (protejată – oarecum partadoxal – și de noul statut), în cazul ei.

.

PS

Iohannis are momente în care aproape mă sperii de mesajul lui paralel, nonverbal...

Posedă oare ceva probleme de ulcer? La cît de stăpînit, nu m-ar mira...

Băsescu e pus la zid

… de niște vajnici gazetari.

Mai exact îi pun ștampilă, că a luat-o de-a dura – la vale.

În demersul lor – doritor să atragă click-urile omului simplu – identific brusc esența socializării de la baza societății (chit că nici prin dealurile acesteia n-or sta lucrurile foarte diferit...)

Simpla informare nu e de ajuns acolo.
E nevoie și de o concluzie.
Care, deloc întîmplător, e una defavorabilă respectivului purecat. Cazul lui Băsescu aici.

Se pare că e și mecanismul de funcționare al bîrfei.

Făcutul bine la sufletel – sub acest Soare nerecunoscut ca trist – se execută și în alte moduri.
Un american, din părinți ardeleni sosiți în Lumea Nouă la început de secol 20, scrie pe undeva că – pilot de vînătoare aflîndu-se – a doborît mai mulți japonezi.
Prin grija gazetarilor noștri, gestul ia dimensiuni epopeice. **Toți japonezii îl știau de cal breaz**. Bineînțeles nu se pune problema că vor mai fi fost zeci, dacă nu sute de ași americani ai mansei, într-un moment în care industria aero niponă era pe butuci calitativi (și nu numai),

În paralel, de unde ce inițial tipul în cauză era 'de origine românească, mai încolo-ul textului ajunge român sadea, chit c-o avea, bănui, mari probleme în a identifica pe hartă țara sa de origine…
.
Și iar mă uit spre cer, și-i reproșez Moșului că nu mi-a dat și mie, măcar un pic, sublima însușire de a hali fără jenă căcat... Să stau, alături de cinci-șase fierbinteni, și să spun prostii.

Zic precum dezertorul dintr-o peliculă clasică (1999) , către agentul Smith: „Nu mai vreau libertate, du-mă înapoi în minciuna Matricei./..!”.

Omenire. De aici și de aiurea.

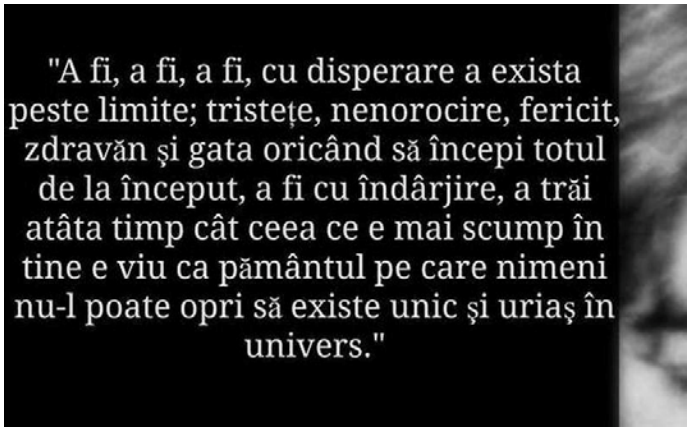

Mă uit la aceste rînduri și – huliți-mă! – nu le văd capul și coada. Ori oi fi eu botă la poezie, întru finețuri stilistice...
Mica problemă este că mînuitorul de așa subtilități nu-și dregea în paralel propria existență. Motiv pentru care – acest clasic al versurilor naționale – trăgea din greu cu alcoolul, motiv pentru care ne-a zis adio la exact 50 de ani.
La bani mărunți, Societatea nu se încurcă în ultimul amănunt, Ei îi trebuie doar un liant pentru a-și ține aproape veselii trupeți. De exemplu, prețiozitățile eroice pomenite.
Altminteri, spiritual, procedează precum o mașinărie dintr-un film la care tot fac trimitere. „Matrix”. Pe răposați îi lichefiază, hrănind apoi pe cei în viață (vă mai aduceți aminte cocoonurile unde se trăiește în realitate, în film?)

Ziceți că mă aflu neserios și vă stric uichendu?

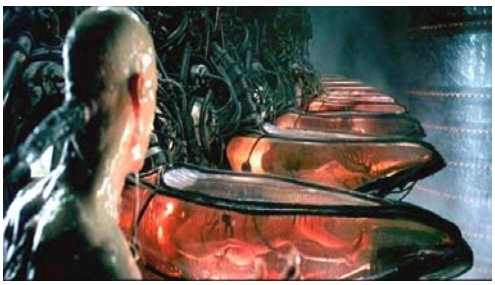

Apropo de Nichita Stănescu.

Prin anii 70, pînă și o solistă folk ce-mi plăcea (Adriana Ausch) trăsese o melodie pe niște versuri Labiș, încă la mare vogă.

„Trăim în miezul unui ev aprins
Şi-i dăm a-nsufleţirii noastre vamă.
Cei ce nu ard dezlănţuit ca noi
În flăcările noastre se destramă.
(„Viitorul“)

Praful s-a ales de entuziasmul lui, iar asta nu neapărat pentru că *totul curge*. Ci pentru că la mijloc se aflau gogoși, mari-mari.

Idem zisele unei melodii Anda Călugăreanu altminteri plăcute...

”Noi, nu!”

O parte din noi ne-am învins
Greşeala, minciuna şi groaza,
Dar e drum, mai e drum necuprins
Pînă-n zarea ce-şi leagănă oaza.
Generaţii secate se sting,
Tinerii rîd către stelele reci -
Cine-şi va pierde credinţa-n izbîndă
Pe-aceste mereu mişcătoare poteci?

Cine din noi va muri
Înainte ca trupu-i să-i moară?
Cine-o să-şi lepede inima-n colb -
Insuportabil de mare povară?
Ca un vînt rău, ori ca o insultă
Întrebarea prin rînduri trecu.
- Ascultă, ascultă, ascultă!
Noi, nu! Niciodată! Noi, nu!.

Concluzie.

Bun, oi fi pus eu pe stricat chef viață al altora.

Dar hai totuși s-avem idee nițel ce duce o anumită ființă. Și nu știe că duce.

.

PS

Nu spun că subsemnatul e pildă a reușitei în viață (la bani mărunți, cine e?)

Dar Anda C. cîntă de-ale amorului pînă pe la 30 de ani, apoi devine pasămite pricepătoare ale sensurilor existenței (așa reiese din piesele-i), pentru a o sfîrși devreme și cam prost.

Cu o fiică ce mai apare azi la televizor... Și lasă o impresie nu char strălucită.

La mijloc de oameni aflîndu-te

… dacă nu servești pastilele sociale, ești arătat cu degetul de neam prost.
Uite-o așa pastilă:

Nu știu cum se face, în situații d-astea, că-i cîștigat ăl de alături.

Ție servindu-ți-se vorbe mari.

Că și astea conferă niște confort sufletesc – ok!, dar țin totuși de ceva în vînt.

În vreme ce matale ți se cere un concret.

.

Nu am idee exact cine încropește așa ceva. Bănui că un amator de protecție (simt că deloc grăbitoriu să ofere ceva în schimb...), care altoiește o 'vorbă socială'.

E de studiat care-l efectul unei așa textografii, pot bănui că spre zero, dar pînă una-alta, confecționînd ORI vehiculînd asemenea lucrările te simți bine măcar o vreme. Pînă te prinzi că nu se înghesuie nimeni să-ți fie alături.

Din simplul motiv că acela e om. Deci își are propriile răni.

În același timp, rezonanță la durerea altuia capeți devreme în viață ori deloc. E de-a dreptul la mintea cocoșului că ultima categorie nu se va tulbura de necazurile altora, cel puțin pînă la vîrsta la care îl vor răzbi ulcerul, reumatismul și hipertensiunea arterială (totul sub aripa ideii că nu ne aflăm eterni). Poate atunci să vadă fostul leu/leoaică altfel durerea altora din jur. Mai exact, suferința altora să-i semnalizeze scurt și dureros că posedă și dumnealui una, deloc simplă.

.

Vă mărturisesc a sta binișor cu rezonanța la durerea altora, dar m-aș lipsi bucuros de așa sensibilitate (căpătată în condiții din copilărie asupra cărora nu insist)...

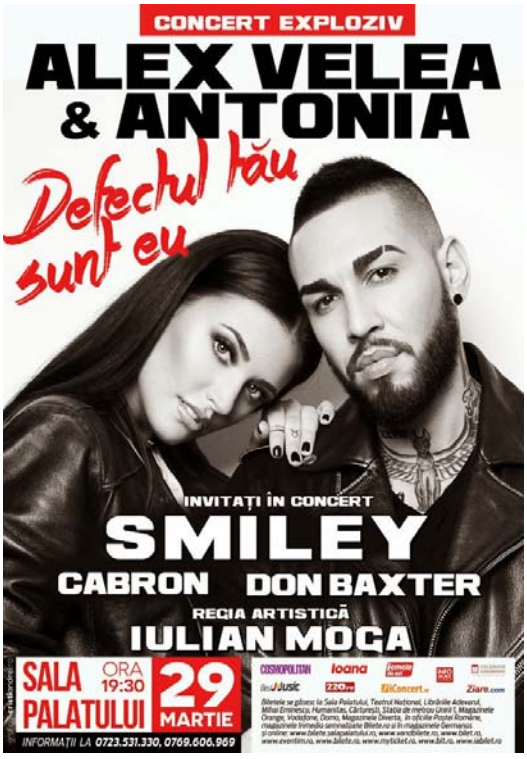

În viață, ori la un moment dat

…ființa noastră posedă priorități. Ele pot fi din categoria 'spălate', ori simple umori.

Deseori ultimele preiau volanul.

Nu se jenează că aparțin unei personalități ce-animă un site cu pretenții psihologicești. Se scapă și acolo, într-atît de mare e nevoie de a descărca un ceva... Mai exact, un mișto care să ne dea senzația a fi mai cu moț decît respectivii, cei luați la refec.

.

Se află pe garduri și panouri ale momentului un afiș al Antoniei plus Alex Velea – muzicieni en vogue.

Cineva a găsit – pe acel material publicitar – o formulă-titlu interesantă: „Defectul tău sînt eu”.

Mie unuia, formularea mi-a atras atenția din prima, – apropo de confortul pe care îl poate oferi – unora – sentimentul de preș.Se poate glosa aici, cu finalul a înțelege situația, resorturile.

Distinșii profesioniști de la siteul pomenit de mine inițial simt nevoia să se producă astfel (la cîrmă aflîndu-li-se pomenitele animalice...):

„ *Defectul tău sunt eu* e noua versiune la mai vechiul, caragialescul <Eu sunt Bibicul!>.
Un mega concert exploziv! Îl aşteptăm pe următorul, cu un titlu care să urce pe noi culmi de profunzime şi care să arate că eroul şi-a făcut insight-ul complet, aşadar titlul *Defectul meu sunt eu*.”

Cum zis-am, sîntem frunze pe un rîu. Vrea acel curs puternic de apă să ne acrim superior pe careva, nu ne putem opune... Îl luăm la stropșit, inclusiv cu ajutorul celor învățate prin facultate, masterate psiho șamd...

Recunosc a fi procedat și subsemnatul, deseori, astfel.

Înțeleg că ieri

a fost Ziua fericirii...

Mda...

Fiecare poate aranja lucrurile cum îi vine mai bine.

Drăcușorul tot m-a îndemnat însă la ciupeli antiumane...:

.

„Oare de ce nu există și o zi a nefericirii?”, spune El.

Așa am vrut să pornesc un interviu cu un suporter al ideii în chestiune.

Pot paria că, dincolo de bîlbîieli pornite din incomodul sinistru al întrebării, rarisimi pot lega două vorbe din suflet.

Ceea ce nu-i supărare – asta e, fie și cu așa neputință explicativă oamenii au nevoie ori măcar aprobă acea zi.

În ce mă privește.

Și ca simple idei.

Mai aproape de realitate este Nefericirea.

De chiu de vai, după niște șuturi prin suflet cînd stîrnești zona, poți da detalii.

Despre fericire, mi-e teamă că… nu se poate. Ori e posibil doar la foarte puțini și sentimentul în cauză fiind în doze farmaceutice.

Pentru că așa e viața.

Inclusiv nu-ți exprimi fericirea. Aia reală – nu povestioare din reviste și siteuri roze...

Plus.

În preumbletul de seară, mestecînd domeniul, mi-a venit în minte zisa cuiva:

„Fericirea începe în momentul în care-ți pierzi iluziile”.

Cred că abia atunci ești cît de cît stăpîn pe tine și pe ale tale. Pe realitatea matale.

Avînd ceva timp de pierdut

…îmi tot vine ideea să-mi trec pe hîrtie ori fișier audio un fel de Amintiri. Lenea fiind mare, n-am de lucru și caut imbold la fiul cel mare.

„Bă, Dane (om spre 35 de ani), vreau să... Pe o scală de la 1 la 10, cît de interesante ți s-ar părea?”

Brav moștenitor, nu ezită mult în a-mi servi dușul rece: „Cred că pe la 5... Îmi pare rău, dar!...”

Mărturisesc a-mi fi picat foarte prost. Auzi, domne, atîta interes, pentru ce-mi pare mie alfa și omega!

Pe urmă am realizat că, fie și urîtă fiind acea realitate ce-mi pică în brațe, ea e realitatea. Nu mă mai îmbăt cu apă rece, barim.

Sufletul nostru

Să crezi în Dumnezeu, să poți conferenția dulce și mult despre el, iar în paralel să nu ai sentimentul vreunei responsabilități/amestec al Acestuia în invazia de zombies ce ți se pare a exista în România....

Căci așa e sufletul nost'.

Clădește un superior (altminteri nevrotic, de nederanjat cu atîtica inconvenabil...!), iar în paralel pune neputința adaptării personale în lume pe brațele unor semeni ticăloși.

2.000 de oameni la un marș

…contra avortului.

Mitropolitul Clujului: ”Fiecare familie tânără ar trebui să aibă măcar trei copilaşi”

Urez ca zisele mitropolitului napocan să devină realitate, chit că, dacă nu s-a înghesuit lumea la așa ceva – nu cred c-o va face nici în viitor.

Pe de altă parte, eu unul cred că a face sau nu copii e treaba individului, nu a altora – între aceștia înalți prelați plus participanți la marșuri.

Ce-i drept, de la Adam încoace se înghesuie destui a impune punctul lor de vedere altora...

PS
E interesant aici că atît Statul, cît și surata Biserică nu caută metode ceva mai destupate pentru a drege problemele mediului de unde-și trag rădăcinile.
IPS Andreicuț nu are vreo treabă motivele pentru care nu se înghesuie lumea la făcut copii, el știe să vină doar cu îndemnuri, fie și frumos ambalate („*copilași*”, ”pentru Țară și biserică” etc.)

Vorbele mari

”Nu judeca după aparențe. O inimă bogată se poate ascunde după o haină săracă.”

Dincolo de acel foarte interesant „se poate”...:
Ce-o fi aia inimă bogată?

E interesant aici că lansatorul vorbei citate se irită multișor – atunci cînd pui așa întrebare. Cred că i se trage de la faptul că domnia sa, lansînd vorba, și-a înfășat sufletul într-o stare de bine.
Iar întrebarea ta i-o tulbură exact cînd părea a fi găsit o oază plăcută în balamucul existenței.

De unde s-o ivi acea stare de bine?
Probabil de la zisele celor din jur – maturi apropiați și stimați, Societate – , cum că dacă vehiculezi așa idei ești băiat/fată de treabă și iubit(ă).

Un site (cu stea pitită...)

„AVERTISMENT CUMPLIT din partea Rusiei! "Vor fi ŢINTE toate ţările care vor face ASTA" >>> Situaţia, FĂRĂ PRECEDENT!”

Zisa asta îmi aduce aminte de o replică din copilărie, nu foarte respectuoasă ce-i drept:
„Da' ce, a mă-tii (a se scuza!) are gard?”

Cutare capitală are cumva pîrleaz pînă la cer?

PS
Mă întrebați, amabili, ce lagăr din *Sibir* prefer – pentru așa vorbe?

Religia să fie sănătoasă

... dar eu, unul, nu pot să nu observ niște lucruri mici legate de dînsa.

Nu discutăm acum cum e cu adevărul, cu scaunul-la-cap al multor afirmații din Scripturi (dintre care sesizează destule și CT Popescu, de la al cărui ultim editorial pleacă și aprecierile mele). Evangheliştii au procedat foarte inteligent neoferind detalii fizice despre Hristos, pentru că asta i-ar fi scăzut din aura divină, l-ar fi ancorat în terestru şi omenesc.

> *Cu o excepţie: „Şi când s-au împlinit opt zile şi a fost să-L taie împrejur, I-au pus numele Iisus...” (Luca, 2, 21). Iisus era circumcis, semnul legăturii evreilor cu Dumnezeul lor. Dar cei mai mulţi creştini nu conştientizează acest amănunt în imaginea oficială, fixată prin propagandă, a costelivului pletos de pe cruce.*
> *Personajului Iisus îi lipsesc şi anumite trăsături sufleteşti. Nu îl vedem a se teme de nimeni şi de nimic, nu urăşte pe nimeni, nu are nici îndoială, nu râde şi nici nu îi face pe alţii să râdă, fiind complet lipsit de simţul umorului.*
> *Este, în schimb, vizionar, vindecător, precog, telepat, psychokinet – e atoateştiutor, vede în viitor, citeşte gândurile oamenilor, anulează forţa gravitaţiei.*
> *Dar golul cel mai mare în existenţa Lui este absenţa prieteniei. Iisus Hristos a avut doar fani şi duşmani. Şi oameni care i-au stârnit mila. Cu toţii, fiinţe inferioare Lui în plan moral, ca inteligenţă, cunoaştere şi tărie de caracter.*
> *Iisus nu a avut niciun prieten adevărat, femeie sau bărbat. Căci prietenul e pe acelaşi palier al existenţei cu tine. Nu este sub nivelul tău, cum sunt chiar şi cei mai apropiaţi Lui, apostolii, neînstare, cu spiritul învins de carne, să rămână un ceas de vreme treji, cât se roagă Mântuitorul în grădina Ghetsimani. Ei îl iubesc, îl ascultă, dar de multe ori nu îl înţeleg.*
> *Hristos nu coboară mai jos pe scara ataşamentului uman – nu are niciun câine al lui, o pisică sau o pasăre.*

Religia acoperă marele disconfort (barim la vîrste mai avansate) – neclar dar îngrozitor – al existenței.

Or, e normal că dacă tulburi acea umbrelă, credinciosului nu-i este deloc bine.

Nu-i este, de asemenea, pentru că eventualele nemulțumiri, incredulități personale sînt dur taxate de morala, de regulile mediului în care viețuiește acela.

Credința în ale religiei nu se plantează doar prin simpla vehiculare (la vîrsta copilăriei tale) de către cei mai mari din jur.

Ci și cu amenințarea unui tratament dur dacă gîndești, iei atitudine altfel. Asta se vorbește, se exemplifică mai ouțin, dar poți bănui lesne ce răspuns vei avea din partea 'tribului', dacă tratezi problema altfel.

Deeeciii, lucrurile-s un pic încurcate.

E, uite unde voiam să ajung.

Mă uitam la genul de comentarii, pornite de un editorial al lui Cristian Tudor Popescu („Evanghelia după Sfântâniţă. Păcătuieşte la greu şi iubeşte-L pe Dumnezeu!)

Ferească... Domnul a încerca (eu!) să fac bășcălie pentru niște inși prinși dureros la înghesuială.

Dar nu pot să nu văd că sînt într-un mare disconfort...

De ce spun, de ce susțin asta?

Pentru că dumnealor sînt pe de o parte iritați, pe de alta nu răspund concret.

Sînt furioși pe Cristian...

(Ha, mă pufnește rîsul, cînd realizez prenumele dlui Popescu... Să te cheme Cristian și să fii unul dintre cei mai eficienți atei....)

... dar nu-i spun: „Uite, aici bați cîmpii, pentru că...” (bineînțeles, nici urmă de vreo formulare: „Părerea mea este că..”).

Dar au nevoie neapărat să întoarne disconfortul, situația neplăcută în care sînt puși.

Și care neplăcere are cel puțin două componente.

CTP le vădește indirect a se afla niște lași, dar și minți limitate, cărora nu le-a dat prin cap a cerceta, pe unde o face gîndiristul.

Toate astea se petrec nu în gol, ci în fața unor șmecheri imaginari, cam aceia de pe la 14-17 ani. Și legat de care e nevoie să replici neapărat în vreun fel, altfel mai-marii ori egalii cartierului te iau de prost (se poate explica de ce e nevoie de așa răspuns-cu-orice-preț).

Ca atare, replica ia drumul golănesc al lui „Ce față ai bă, cu gluga aia!” (că și Cetepeului îi place să irite, aia e altă mîncare de pește!) .

*

Categoriile deranjaților de spusele dlui Popescu sînt diversificate. Mai sus am vorbit de șmecheri, dintre care unii nici nu vor fi văzut biblia la față (noroc cu ora de religie!).

Există și aceia care au mai răsfoit una alta ori au uitat vreodată juma de ceas televizorul pe Trinitas.

Nici aceștia nu prea răspund la obiect, dar se agață de mențiunile Bibliei, chit că – dl Popescu necrezînd în ea – demersul ține de timp pierdut. Mai exact de vulgarul „Poate pînă la urmă, turuind, îl conving!”.

Dar și aceștia au nevoie de justificare față de un terț, cum că au replicat. Că și-au apărat dreapta credință (pe cît s-au priceput).

Aparenta aiureală are rădăcini justificate: aceia se feresc precum dracul de tămîie să intre în contact prelungit cu zisele editorialistului de la Gândul.

N-o să vezi vreunul a șopti Popescului că să creadă liniștit în ce vrea chelia lui. Nu, este iritare ori trimitere la o Carte de care o dublă frică (despre care am vorbit în debutul postului) îi face să se cramponeze.

Epilog.

Deși se laudă a fi divin-de-puternică, iar în paralel are sub control majoritatea oamenilor, religia este o instituție totuși foarte fragilă.

Am arătat în alte prilejuri că n-ai vedea vreo mărime religioasă ori vreun prozelit să se așeze la vreo masă a părerilor diverse/contrare.

Un balon de copii, în fața unui vîrf de ac, s-ar afla în poziție mai confortabilă decît dumnealor...

Mă uit la zisele dlui Popescu și-mi închipui a fi îngrozitoare poziția unui profesor / preot cu obraz (o exista așa ceva?) căruia vreun elev onest plus destupat i le aduce sub nas.

Frumoasa junglă a societății omenești

În particular, cea românească.

Titlu, în „România Liberă”:
„Garniturile de metrou Astra Arad, respinse pentru că sunt prea ieftine...”

Parcă și văd cum arată intervenția celor de la Arad, pe lîngă ziar... Dacă nu era formularea cu „prea ieftine”, parcă nu-mi sărea într-atît în ochi aranjamentul.
Acel 'too cheap' fiind aranjat totuși în redacția acelor bravi luptători pentru libertate, ca să prindă la publicul lor majoritar.
Că, în paralel, cîștigătorii licitației nu or fi stat nici ei cu mîinile (pardon, 'pulite', adică murdare) în sîn. păi asta nu schimbă grozav datele problemei...

Jungla e peste tot, mai mult ori mai puțin fățilă, iar noi mai mult ori mai puțin adaptați.
Pe deasupra. îi e tras prețul finețurilor. Popor creștin. Nație aleasă. Valori ale umanității.

VĂZ EU lucrurile prea-n negru?
Bineînțeles că da!

Citesc pe siteuri vecine și prietene.

> *„Presiune uriaşă pe Obama! /.../ Camera Reprezentanților a votat luni în favoarea unei rezoluții cerându-i președintelui american Barack Obama să furnizeze Ucrainei arme letale pentru a se apăra împotriva „agresiunii” ruse, scrie Agerpres.*
> *Va ceda până la urmă Obama?”*

Zic eu.
Dă-i înainte, dle Obama. Fă precum Reagan în deceniul nouă. Ce presiuni au fost și pe el, să dea îndărăt cu „Războiul stelelor”!!
De la tenacitatea lui Reagan de atunci (și a dnei Maggy) ne-am ales cu lipsă a Uniunii Sovietice în preajmă.
God bless America!

PS
Mișto sînt ghilimelele din citat pe ideea de agresiune a Rusiei...
Și de-aia ziceam de siteuri vecine și pretene...

Lumea e permanent pornită

…pe dumnealor, politicienii.
De pildă, că acum vor superimunitate în fața DNA.
(Ce urît!)

În vîrtejul gesturilor și atitudinilor mature ce ne animă, uităm că aceștia sînt aleși de noi.

Și mai mult disconfort crează ideea că aleșii se află exact ca noi, întru fire, apucături, caractir.

PS
Propun să fie scoase de prin biblioteci cărțile cu zisele acelui tip: „Fiecare bobor are conducătorii pe care îi merită...”!

Titlu în presă

„Această infecţie a online-ului numită postacul de partid...”

Revoltat (într-o problemă altminteri păduchioasă...) e tocmai reprezentantul ălei mai jenante categorii profesionale – ziariștii.
Rîde ruptul de cîrpit.

Totalitarii. Adcă umanii...

„Dan Puric: „Ortodoxia pentru poporul român e ca limba română. Nu e nici facultativă, nici obligatorie. Este!”

Cei precum dl Puric nu au vreo treabă în a medita că poate concepțiile lor nu se aplică la tot.
Că dram de adevăr o fi și pe la alții.

Uf.
Îmi fuge mintea la răstitul din finalul lui „Another brick in the Wall 2”, al lui Pink Floyd...

PS
Ce poate fi mai frumos pe lume?
Decît să te crezi pe matale perfect / de mare calitate, iar pe adversar un scrîntit la cap, numai bun de diagnosticat?
Orice legătură cu zise recente ale dlui Dan P. nu se află întîmplătoare...

Noi vrem o țară mai străluce

… dar n-ai vedea formule politicoase de adresare nici să dai cu tunul!
Viitor de aur, țara asta are...

Că dl Iohannis aduce

…– independent de voința dumisale – cu un urs, e una.
Dar a și vinde (la nesfîrșit) blana ursului din pădure...?

A vorbi despre lucruri frumoase nu prea are treabă cu existența acelora în realitate...
Oare va păți asemenea ciobanului cel glumeț – care tot alarma satul că vine lupul?

> *„O Românie sigură înseamnă securitatea frontierelor, siguranța fiecărui cetățean pe stradă, intervenția eficientă în situații de urgență, dar și descurajarea violenței, siguranța rutieră, precum și combaterea criminalității organizate.*
> *Creșterea gradului de siguranță publică și întărirea sentimentului de securitate în rândul cetățenilor trebuie să fie prioritare pentru anul 2015. Într-un climat de siguranță și respect și de încredere în instituțiile statului, va crește, fără îndoială, și sentimentul de solidaritate la nivelul societății.”*

PS
Cu precizarea că mi-i idee personală și atît.
Pe zi ce trece îmi scade încrederea în inteligența dlui președinte...
Dar e posibil să fie campion la tenacitate, sper totuși într-un sens bun…

Uf.

Cred că nu ne simțim bine, dacă – fie și gazetari de frunte – nu o luăm pe arătură.
Asta înseamnă să creăm realități, apoi susținîndu-le cu maximă siguranță de sine.
Așa vrea firea cititorului majoritar, probabil.
(Cum, ziceți că și io-s cam excesiv în pretenția ghicirii lucrurilor? Ah, nimic nu vă scapă!!)

> *„E bine ca PSD isi propune sa nu mai functioneaze ca o haita. Dar cat va mai accepta haita un cinic abisal ca Victor Ponta sau Sebastian Ghita, chiar daca singurul rival al liderului PSD a ramas azi inofensivul Catalin Ivan?..*

Plus (din aceeași partitură):

> *„In orice tara din lume, seful unui partid care pierde alegerile prezidentiale la un scor zdrobitor zboara din functie, pierde puterea sau macar este pus serios in discutie. Au trecut trei luni de cand Victor Ponta&co au pierdut presedintia la diferenta de zece procente, dar au supravietuit dezastrului fara mari batai de cap.”*

Tare-mi place vorba asta, cu nicăieri în lume nu e ca la noi (ochii dați spre ceruri se subînțeleg, la așa gen de afirmație). Bineînțeles că tata mare a verificat cum e prin alte părți, însă dă bine așa voroavă...

Și în general pomenita-deja-siguranță în afirmații... Dacă șablonul meu spune că perdantul pică dn fruntea partidului, obligatoriu trebuie să fie lucrurile astfel și-n realitate!

Că așa vrea Dan Tapalagă.

Tot DT vrea să fie zece procente între actorii ultimelor prezidențiale. Iar victoria dlui Iohannis: „zdrobitoare".

Cîinii de pază ai democrației...

Hotărît lucru

…, nu e oră de discuții serioase.

Dar subsemnatul rămîne cu mintea la observațiunile lui Cristian Tudor Popescu...

> *Parabola Fiului Risipitor /…/*
> *Ce ne învaţă Iisus prin această poveste? Fiul ce tânăr comite păcate grave, trufie, luxură, nerecunoştinţă faţă de părintele său. Ceea ce îl determină să se întoarcă nu e o revelaţie morală în urma căreia să-şi conştientizeze propria nemernicie, dar faptul că nu mai are bani de spart şi îi ghiorăie maţele. Altfel, nu ştim dacă n-ar fi ţinut-o la nemurire tot într-un desfrâu.*
> *Ajuns acasă, este iertat. Şi premiat. Nu i se dă să-şi ispăşească păcatele în niciun fel. Smerirea lui e doar din vorbe, nu există nicio garanţie că nu îşi va relua, dacă se va ivi prilejul, relele obiceiuri.*
> *Mai mult, tatăl îl aşază deasupra fiului cel cuminte ca valoare morală.* Păcătosul pocăit e mai de preţ pentru Împărăţia lui Dumnezeu decât omul cinstit şi chibzuit.
> *Acest principiu e ilustrat sistematic în Sfânta Scriptură…*

Ce chestie!

Ne dăm de cercetători, de scrutători asupra realității, de umblători către Adevăr.

Dar se află rarisimi tipii care se uită spre textele religioase ale unei nații și punctează hibe...

Punctează... umanul acelor texte zice-se sfinte.

Umblă prin lume frumoasa Cultură, dar îndrăznesc să cred că mai toată această răsfățată Fată este un simplu mod de a ne înfrumuseța viața, întru culori roze, respectiv de a ne spune că sîntem foarte deștepți...

În practică, dumneaei – și mințile zice-se nemaipomenite – intră deloc în problemele de căpătîi ale existenței...

Aiasta din comoditate, respectiv frică...

PS

Cineva replică la unul din materialele critice religios ale dlui Popescu.

Mai exact trimite la zisele altuia, cu titlul: „Vajnicele contorsiuni hermeneutice ale domnului ventriloc CTP "

Îmi menţin părerea.
Cînd apelezi la băşcălii, de fapt nu ai argumente la zisele aceluia, ori măcar eşti rănit ceva mai profund decît vrei să se ghicească...

O afirmaţie

… la un post Tv ce se vrea în priză cu realitatea:

„Să-i explicăm lui Victor Ponta de ce la Madrid protestatarii cer şi PÂINE, dar şi DEMNITATE! ”

Probabil, pînă la traversarea Styxului, respectivii se vor procopsi de nu vor mai putea, cu demnitate...
Păi aia e o chestie pe care nu ţi-o dă altcineva!
Cel mult ţi-o confecţionezi tu.

De ce zic vorba „confecţionat”?
Păi, pen-că aici se află a doua hibă a conceptului...
Demnitatea e o mască (avînd fragilitatea aferentă), prin care ascundem proasta părere de sine.

Cred eu.

Deseori, ne inflamăm pe-aici la adresa vreunui Ponta.
Şi, în general, la adresa acelora care (reclamă inconştientul nost') ne barează drumul spre fericire, sub acest Soare.
Cred că rarisim ne punem problema ca demersul nostru să convingă acel duşman.
Ba şi cînd contrazicem vreun colistaş, grija principală ni-i eliberarea de umori, nu convingerea sau măcar influenţarea aceluia...

'Vise, domne, vise... Din ce lume vii, bre?!'

Mă perpelesc

Cît este în observaţia mea de aici hipercriticism / dor de a ieşi io în relief, şi cît un util tras de mînecă...

.

„ Ţara oglinzilor strâmbe
România de azi e dezorganizată, haotică, la mâna bunului plac şi a minciunii instituţionalizate. Orice iniţiativă, orice analiză şi, în general, orice ins care încearcă să se adapteze civilizaţiei româneşti trebuie

să înveţe mai întâi excepţiile, abaterea de la o normă minimă de convieţuire, în numele unui succes îndoielnic. Vrei să obţii un act? Eşti obligat ori să apelezi la o cunoştinţă, ori să ungi osia. Eşti bolnav? Musai să-i înlături pe ceilalţi, ori să ungi osia....”

Noi am fost cam mereu așa...

Înțeleg că 99% dintre compatrioți (între ei autorul celor de mai sus, Florin Iaru) practică așa uman sport. Cu plînset că ce-am ajuns – între altele, „la mâna bunului plac şi a minciunii instituţionalizate”.

Nu ai priză la viețuitorii momentului, altfel.

(Se duce dracului giudețul speranței, cum că doar acum e groaznic...)

Dar.

Și cu mult regret, în a o spune.

Așa am fost și în trecute epoci.

Dacă nu mai rău...

Unghiuri

Văd pe aici formularea „marele Iuliu Maniu”.

Afirm liniștit că la mijloc nu mi-i dor de a sfărîma statuile.

Pur și simplu e vorba de alte criterii...

Hai să vă arăt și care.

.

Eu unul, în fața unei asemenea aprecieri, iau lucrurile în observație.

Ce făcu nemaipomenit Maniu?

Păi, la unirea din 1918 (și alături de mulți alții)...

...Dar deja de aici lucrurile se despart.

Lăudătorii (din motive care se vor dovedi oneste, naturale în sine) plasează acolo Zeul ca făcînd multe, nemaipomenite și doar el.

Dacă studiezi îndeaproape, vezi că lucrurile au stat un pic altfel, omul avînd scăderi (normal, era om...), completat fiind de alții – față de care intra și în conflict...

Între războaie, ca politician, nu mi se pare că Maniu a rupt gura tîrgului. Guvernarea lui din 1928-31 fu precum a lui Emil Boc.

După aceea, a făcut și el ce-a putut. Iar finalmente valul istoriei l-a pălit crunt, motiv pentru care suporterii i-au clădit nesfîrșit soclu.

E.

Privindu-l pe Maniu, și nu numai, observ că-i este aplicat un procedeu care o fi vechi decînd lumea, și

care ține de traiul în trib, în ginte... Să ridici în slăvi pe careva. Bănui că pica bine construcției sociale cu pricina.

Aici nu ai cum să nu completezi că exagerarea în direcția respectivă era cam automat completată de un urîțit exagerat prin late părți, mai exact asupra dușmanului ori chiar a simplului din-afara-tribului. În cele mai bune cazuri nici nu se pomenea că există și alții sub soare.

Cred că aici e miezul diferenței de abordare.

Subsemnatul, din motive de traiectorie existențială, nu a ajuns la gradul de integrare în care faci echipă cu Ai-tăi. În care minți ori exagerezi, spre binele (și supraviețuirea?) grupului.

Deci, dragii mei, și crezîndu-mă dumnevoastră ori ba: nu am glanda aia.

Așa că n-am în sine vreo treabă cu statuia aceluia, din partea mea fac-o pînă la cer.

Epilog.

Deci e naturel, cum procedează exageratorii.

Partea proastă este că – urmînd excesiv umanul din noi – pățim surprize. Mă uitam ieri la un documentar despre Japonia deceniului patru. Să vezi ce slogane săltau spre cer, ce zîmbete, ce banzai! Ulterior, le-a cam ieșit pe ochi...

Mă amuz și mă sperii totodată

…de pretenția cu *femeia vieții*.

(Creată fără îndoială pentru a da gata femeile dornice să fie Lui așa ceva, a se citi cele care nu pot ține un domn alături, respectiv nu se pot împăca de idee că totul curge...).

Nu pariez a mă afla unicat.

La fiecare vîrstă, începînd cu a grădiniței (parcă și văd curtea însorită a uneia din gura Hristo Botevului, iar un pici căscînd gura la cumințica Marilena...), îți place – inevitabil mult – o Evă.

Îmi amintesc și acum foarte clar, de pildă, sentimentul pentru profesoara de limbă română, de la liceu-mi seral. Șarmanta Anca F. Mi-e dragă și-acum.

Cam și celelalte (nu am pretenția a fi fost 'consumate' în totalitate...).

Așa vrea sufletul.

(Pas de te ceartă cu el!).

Bineînțeles că plăcutul ăsta funcționează uneori după regula speciei, aceea de alăturare a contrariilor, cînd apa te duce, iar mata te întrebi ce naiba cauți alături de acea tulburătoare persoană.

În ce privește *Femeia vieții*, dincolo de observațiile de bun simț ale unui Beigbeder (cu ai săi trei ani, de viață ai unui amor), sansele de a evolua exact paralel cu cineva sînt rarisime. Dar și atunci intervine plictiseala.

> Mi-aduc aminte cum ridicau tabloidele ln slăvi relația Yves Montand – Simone Signoret. Pînă cînd guristul, pe la vreo 54 de primăveri, și-a tras copilă de 24. Parcă-i văd, zîmbind în Paris-Match...

Am zis să-mi regulez (a pune la punct...)

… ignoranța despre un domn naționalist. Și-am dat de părerea-i întru „legalizarea căsătoriilor sau a uniunilor civile între persoane de același sex ”...

.Zice acel domn Iulian Capsali:

> *”Asta este cruda realitate, liberalii in tandem cu pesedistii vor sa ne impuna o agenda straina de neamul romanesc, pur ideologica si care are ca scop distrugerea Familiei naturale. Jenanta este aparitia pe aceasta lista a rusinii a lui Mircea Diaconu, de la care oamenii care l-au votat aveau probabil asteptari (naive, dar de inteles), si a sotiei lui Crin Antonescu, Adina Valean. Cat despre procuroarea comunista Monica Macovei, noua speranta a tarii, nu pot sa spun decat ca sprijinul direct al SUA nu o sa faca din ea o fiinta umana responsabila.*
> *Este inca o proba ca nu exista in Romania un partid conservator autentic.”*

Pînă azi nu mi-am pus următoarea problemă.

Cred că nimic nu-i îngrozește mai tare pe tradiționaliștii noștri (trec aici religioși cît și naționaliști) decît să ajungă vreodată a nu mai fi majoritari.

Deși, la bani mărunți, comportamentul lor îmi pare unul tot sectar, vai, să nu iasă careva din micul nostru grup, căăăă... s-alege praful!

Ca opiniune personală, și chit c-au trecut veacuri, am impresia că li-i ceva arhaic, să nu mai ajungă vreodată catacombiști. Chit că metodele li-s neschimbate.

Am avut un minunat vis îngrozitor

Pînă acum vreo trei luni, visam un acvariu curat, cu abundență de pești acolo, care de sănătoasă aglomerație aproape săreau afară.

Azi noapte, acvariul fu cu apa mult scăzută (de la dezinteresul/apatia proprietarului) și murdară, de abia-și mai trag sufletul vietățile de pe acolo.

.

O să ziceți, de la așa relatare, (încă o dată) că am înnebunit.

POATE NU.

Nu mă încălzește cum era acum 'n' luni.

Ci faptul că acum, după ce mut provizoriu pescărimea în alt recipient, acvariul se lasă curățat ușor. Deci vectorul nu-i chiar rău.

II

Că veni vorba, vis urît-urît fu ieri.

De hatîrul unui amic bușteneanmai uscățiv, am acceptat să preiau postul de cabanier/șef stație a vîrful Omul. Eu locuind în București și fiind necesar (urmare a pomenitei opțiuni) să vin la două-trei zile și să bifez în vîrf de Bucegi tura de 24 de ore.

Mi s-a vădit – în vis – clar o imposibilitate, chit că teoretic nu aș fi stat la coadă la telecabina de Babele.

M-a speriat de-a dreptul că-n spatele acelui amic tras la față (privind lucrurile în cheie psihanalitică) l-am mirosit pe tata, fiind îngrozit că-mi voi fi luat (măcar inconștient) în fața lui o promisiune de nesusținut.

'Vîrful Omul' fiind poate o asigurare din categoria (inclusiv revanșardă?) „Să vezi, tată, unde o să ajung io, în viață!”...

.

Foto: Liliana Borșan.

În Șaua Gemenelor și cu privire spre Valea Spălăturii, Caraiman, Bucegi..

Păreri de gazetari cu pretenții

„Votul pentru Şova a scos la suprafaţă, în caz că nu văzusem suficient, şi mai mult din puroiul care zace între pereţii de marmură ai Parlamentului. A scos la suprafaţă setea de putere şi foamea de privilegii cu orice preţ. Ba mai mult, s-a văzut câtă frică se ascunde sub costumele de senatori. Iar pentru a se salva, în primul rând pe ei, nu de dragul unui simplu coleg, ci de teama ca tot ce ştie acel coleg să nu ajungă pe o foaie, în faţa procurorilor, ajung să facă tot posibilul, chiar şi la limita legii.
Cu un Regulament aflat pe muchia Constituţiei, rămas în vigoare dintr-o şmecherie a aleşilor, Dan Şova a fost salvat. Nu mirul pus pe fruntea lui şi nici grupul de rugăciune i-au adus salvarea. Ci o chichiţă legislativă, lăsată probabil cu bună ştiinţă pentru zile mai negre.”

Precum orice infantil care se respectă, nu avem idee de responsabilitate...
Mai exact, pe huliții aleși noi i-am trimis în Parlament.
Se uită foarte urgent chestia asta...

...Și numai bine vine 2016.
încă o dată vom da gir vreunora, iar apoi vor țipa că ce ticăloși se află acei parlamentari.

În context.
Ați văzut dintre gazetari, dar și dintre cititori-comentatori, să apară vreunul care să spună, domol, că a greșit el însuși în cutare ori cutare situație?
Eu, nu.

Doar celălalt e de vină, iar precizările de acest tip se fac în ambalaj de exagerare, deseori minciună și multă băşcălie.

Dl Andrei Pleșu opinează

– cu șarmu-i dintotdeauna – asupra ideii de intelectual.

> *Intelectualul nu e nici o meserie, nici un titlu de nobleţe, nici un conglomerat de cărţi (vezi Arcimboldo), nici un îngeraş roz, plutind pe deasupra lumii cu un surîs diafan pe buze. E un biet om căzut pe gînduri. Păscut de gînduri. Confiscat de întrebarea insolubilă cu privire la sensul lucrurilor.*

Îndrăznesc și eu, șoricel pe punte alături de elefant, o părere.
Simt că termenul a fost lansat în alte vremuri.
Iar trecerea anilor, modificarea societății între timp i-au modificat mult condiția, dacă nu au dus vorba în desuetitudine.
.
În context.
Pe de o parte, este foarte multă lume școlită.
După cum, activitatea onest-meditativă este proprie unui cerc ce nu coincide cu pătura înalt-instruită.
.
După cum.
În materie de intelectual, nu pot scăpa din vedere un criteriu. Dacă acea școlire, plus capacitate de întrebări asupra lumii ajung a domoli animalicul din noi.
Spun asta întrucît nu o dată școlile absolvite sînt de fapt doar un pretext/motiv pentru a solicita posturi mai înalte, respectiv pentru a încerca să dominăm semenii, societatea – prin mijloace aproape primitive.

Am momentele mele

…în care îi iau apărarea lui Ion Iliescu.
Asta se întîmplă în situațiile în care atacatori ai săi se dovedesc infinit mai neamuri proaste decît întîiul președinte postdecembrist.

> *”* /Titlu/ *Domnule Ion Iliescu, judecata istoriei n-o să vă ierte niciodată ratarea Unirii cu Basarabia!* /Corp articol/ *Ion Iliescu a fost revoltat de reproşul făcut de europarlamentarul Monica Macovei faţă de ratarea Unirii Basarabiei cu România în anii 1990. Macovei a afirmat la o emisiune pe adevărul.ro că în anii 1990 Unirea se putea face şi chiar preşedintele de atunci al Republicii Moldova, Mircea Snegur, a venit la Bucureşti să discute cu Ion Iliescu, preşedintele României, pe tema aceasta, însă a fost refuzat. Ion Iliescu se apără după „manualul“ de partid, adică practică atacul direct la persoană şi dezinformarea. Ion Iliescu o atacă direct pe Macovei, declarând că afirmaţia ei este mincinoasă şi iresponsabilă, iar ea dă dovadă de o ignoranţă crasă, condamnabilă şi periculoasă. Mai direct spus, Iliescu o face pe Macovei mincinoasă, iresponsabilă şi ignorantă!...”*

E o glumă că Unirea cu Basarabia a stat la mîna lui Iliescu, în 1990.

Altminteri e delicioasă trimiterea la Judecata istoriei.

Încă o vorbă mare, unde, dacă solicitați respectuoși amănunte emitentului, o să-l vedeți dînd spre bîlbîială și iritare.

Nu există judecată a istoriei.
În cel mai rău caz există istoria scrisă de învingător, dar nici aceasta nu e bătută în cuie.

PS
Monica Macovei.
Mi se sparie un pic gîndul, la ideea că majoritatea înfocaților de la mitingurile și marșurilor ultimilor ani simpatizează cu dumneaei. Așa alieri or fi mers pe vremea lui Dumitru Dincă, dar acum, la ceas de multe studii superioare și Facebook, să fugi sub steagul Monicăi – păcatele mele!...

Interesant

Despre *Credință*, respectiv lipsa ei.

Credincioșii, religia își susțin 'împărăția' prin mii de tomuri. Prin sumedenie de organizații. Iar oricînd îți pot ține un speech nesfîrșit despre cele mai alambicate părți ale domeniului drag lor.
În vreme ce-un ateu nu are multe a zice despre modul său de gîndire/viață. Nu știu să existe vreo adunare serioasă, a reprezentanților ateilor din cutare zonă ori din lume. Fiecare necredincios (nu în sens... religios!) merge pe calea lui. Și gata.
Hm.
O chestie nepipăibilă are nevoie de instituții și nesfîrșite pledoarii, explicații. Bașca vrăjeli la greu. În vreme ce naturalul de a crede doar în ce vezi nu simte nevoia de savantlîcuri în sprijin.

Dl premier Ponta:

> *„Dacă aveți timp și posibilități, fiți solidari cu artiștii și mergeți de Ziua Mondială a Teatrului să vizionați un spectacol! Când ați fost ultima dată?”*

Să mă iertați dar eu, al lui Ordean, nu agreez teatrul.
Fără să am nimic cu El, în sine.
Dar mi se pare un scărpinat peste cap, la urechea de pe partea cealaltă a tărtăcuței personale.
.
Nu mi se potrivește.
Prefer verdele unui parc, vara.
Și să observ eu lumea.

Teatrul mi se pare o chestie artificială.

Mai natural, mai plăcut îmi este să șed în vreun loc public și să privesc oamenii, atitudinea, ideile lor eventual.

A, că mi-a plăcut piesa cutare sau cutare, aia e altă poveste.

O vorbă

… nici nu mai contează unde:

„Daca doriti sa-i cunoasteti pe reprezentantii parintilor care vor religie in scoli...”

Eu unul m-aș simți aiurea să doresc educație religioasă a copiilor mei, și să nu le pot eu sădi eu cel mai eficient acel dor, acel respect...
Ce-i drept, dacă tot a venit vorba de mine, eu mi-aș pune un pic problema dacă-i obligatoriu ca ei să dorească așa ceva. Nu de alta, dar ne aflăm totuși diferiți pe lume...
.
În rest, succes înflăcărașilor suporteri ai religiei în școli!
Mica noastră ipocrizie pe acea latură merge voios înainte.

Viața-mi merge prost

… dar tot nu mă las din a mă da deștept pe aici!
(Ori poate savantlîcurile în chestiune atenuează sentimentul nimicniciei...)
.
Priveam la reprezentanții părinților cei doritori să aibă odraslele (ale țării?) la ore de Religie.
Le priveam chipurile și meditam ce-o mîna în luptă pe fiecare...
După o jumătate de oră, dau pe Fb de o textografie (eu am făcut-o mai puțin țipătoare, optic).
Ce-o anima și asemenea creator / susținător al ideii?

O fi vreun ins la 40 de ani ofticat de a nu se mai face și el praf, în liceu? Altă explicație nu văd.
Plus invidie pentru tinerețea fiului, întîmplător aflat la vîrsta frumoasă.
Și cuminte.

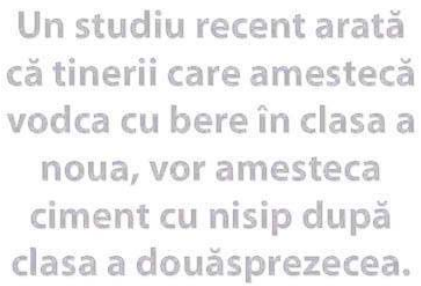

PS
Despre părinții pomeniți.
Mulți dintre ei trădează infantilism ori independentism cam improprii unei griji mature pentru urmași.
Te pomenești că, inconștient, caută o instanță care să le compenseze tocmai așa insuficiențe (raportat probabil și la ștachete calitative proprii)?!
(Bineînțeles că la vreo doi de acolo nevoia acută de reflectoare media este primordială.)

Finețuri

La comentarii, undeva.

„ziarul adevarul este dat dracului ....firear istoria mami lor , de netrebnici ne educati in ale istoriei țari care le da painea cea de toate zilele tradatoriiiiiii.”

.

Facebook este scena *Vîrfului*

… a oamenilor în cea mai de succes etapă a vieții lor... Cînd, măcar că ai vreo zi mai proastă, poți barim să joci cu succes teatrul aferent.

Inevitabil, îți cad ochii și asupra semenilor din paliere mai cenușii. Poate nu-i rău, să realizezi – în comparație cu acei nefericiți – că 'stai bine'. Sau măcar binișor.

Ce chestie... Cînd te gîndești că fiecare om spre apus a avut epoca lui, vorba aceea, de „cununat și botezat” – în sensul petrecerii...

Fiecare posedă voie

…să se manifeste cum îi vine mai bine. Totuși, de acord parcă n-aș fi cu manifestanții momentului... „Parlament penal / Marș la tribunal!”, spune cineva, probabil ins cu pretenții de onorabilitate și inteligență (și cu seriozitate deloc pe chip).

Una la mînă, noi i-am ales pe aceia.

Apoi, nu aș generaliza – măcar pentru că știu de această tendință a copilului mititel.

Că 'Jos ponta'... (cu literă mică). Omul cu pricina este însă rezultatul configurației parlamentare...

Nu știu dacă e ăl mai înțelept și sănătos drum, a-l da jos pe calea manifestațiilor. Iar asta pentru că, la vreo șase luni după instalarea prin zaveră a unui PNL, pot veni alții, cărora nu le plac zulufii doamnei Gorghiu...

O instanță media

…găsește rușinos faptul că nu ne respectăm valorile. De pildă pe Victor Babeș, a cărui piatră de mormînt zace crăpată.

Probabil mi-i semn de bătrînețe. Dar am devenit sensibil la încercările de dus cu prețul...
Revoltă, revoltă, respectiv rușine zvîrlită în capul năsîmților, dar pot paria că gazetarii în chestiune nu mișcă fizic un deget în ajutorul mormîntului cu pricina!
Ce-i mai fain decît să te dai revoltat?
Altminteri, decretăm noi – la nivelul social (și implicit 'din burtă') – c-alde cutare lucru trebuie făcut, însă realitatea își vede de-ale ei.
Semn că Dumneaei nu are treabă, cu vorbele mari...

Trag cu ochiul a confruntarea

…dintre Statele Unite și Rusia.
Fără îndoială judec superficial, dar oare o avea importanță că economia SUA merge mai bine decît cea a adversarilor, iar prin urmare ele pot „mulge” mai mult pentru un buget militar?
Altminteri, confruntarea îmi aduce mai degrabă cu un joc de-a șoarecele și pisica.
Zic asta și observînd ce departe-s vremurile cînd moscoviții se avîntau în Cuba și Nicaragua, iar acum își peticesc cum pot gardul, în dreptul emancipatei Ucraine.

Cred că dacă-i spuneai lui Brejnev la 1980 (de bine ce se lansaseră în Afganistan) unde se va ajunge, îl luau pandaliile!

Ca să ai succes în societate

… iar în paralel să vădești sănătate psihică, trebuie să scrii fără ezitare texte precum cel de aici.

> *O iubim pentru tripticul din templul vieţii ei: esteticul, eticul, estul.*
> *•Pentru vocea ei cu dicţie perfectă şi cu o răguşeală iremediabil boemă.*
> *•Pentru că a ştiut că a vorbi la un microfon nu e un premiu, nici o sursă de putere, ci o teribilă responsabilitate.*

•Pentru că a fost un om fără ascunzişuri, frumos şi curat. Fusese răsfăţată în copilărie, crescută în şi întru bine. Dar şi-a trăit viaţa ca şi cum ar fi fost anume antrenată pentru înfruntarea răului.
•O admirăm pentru vitejia lucidităţii şi a adevărului. Şi pentru exclamaţia lui Cioran: „Ce que c'est la lucidité héréditaire!", „Ce înseamnă să moşteneşti luciditatea!"
•Şi mai ales pentru că, sacrificându-şi literatura proprie, a făcut totuşi tocmai din cuvânt o armă de apărare redutabilă, cum numai cei mai mari scriitori o pot face…

Etc, etc.

Nu care cumva să vă puneți probleme aici – legat de scaun la cap ori de logică!
Că ce treabă ai, ca să te îndrăgostești de Monica Lovinescu? Care o fi fost o doamnă interesantă, utilă, dar distanța pînă la îndrăgostealã e pe măsura ăleia pînă la Pluto!

Bineînțeles că te poți îndrăgosti de mulți asemănători (apropo, în viață autorii or fi amorezați realmente de cineva ori ceva?), dar de ce pot paria că după redactarea textului acel condeier nu mai are treabă cu
înflăcărarea.

Auzi, 'eroii României'!
Nu știu de-s eu cîrcotaș, dar cred că nițică proprietate a termenilor se impune!

E interesant că mințile cu cea mai mare pretenție de luminare sînt și primele la consumat borș, la luat pe arătură!
După cum – cu așa pene pe Scenă – ajung a medita că dînșii crează o interfață pentru diverși copii mici de prin societate. Cei mai destupați se axează pe producțiuni pentru aburit... Nu mai contează, poate, cît de doritori se află unii (și Big Brother local) a li se livra așa ceva.
.
Da.
Recunosc.
Am mari probleme în adaptarea la această mare gogoșerie numită societatea omenească.
Poate-n viața viitoare să mă aflu mai în rîndul lumii...

PS
Deci trebuie să exagerezi, să minți, să ascunzi laturi pentru a crea/susține liantul social...
Aha.

Interesantă ființă, omul social.
Dacă îl duci la vreun Humanitas Cișmigiu și acolo spui lucruri neexagerate, realiste – păi pleacă iubitoru de cultură dezamăgit!.....

Literatură, psihologie

Am fost un picuț rău mai sus, cu doamna Ioana P., care se declara îndrăgostită de Monica Lovinescu. Iar subsemnatul privea tare mirat vorba.

Ca om cu vajnic SuperEgo (cel pedepsitor de rele), umbla-am apoi cu capul în pământ.

Cum stric eu corola cu minunății a acestei alcătuiri umane romînești, care pe așa gen de îndrăgostiri ființează de la facerea popoarelor.

.

Două observați tot aș mai face, legate.

Una pornește de la o spusă (care mi-i de căpătîi) a unui prefect Tipătescu spre un Cațavencu pornit în debitare de tirade:

„Pe mine ți-ai găsit să mă îmbeți cu apă rece?" (citat din memorie)

.

Cu riscul (acut) de a generaliza.

Îmi mențin părerea că declamațiile gen amorezat de M. Lovinescu țin de niște producțiuni pe care clasa cea foarte destupată a culturalilor o produce pentru restul societății, cu masterat sau ba.

Căci.

La o discuție inter pares, între egali între doamna Ioana și un coleg, dacă dînsa pronunță acele vorbe cu seriozitate, interlocutorul o privește brus ciudat. Pe ideea „Așa ceva nu ne servim, totuși, între noi..."

.

PS

I

"De ce o iubim pe Monica Lovinescu

•Pentru „lista Monicăi", adică pentru toate persoanele aflate în primejdie, pe care le-a salvat făcând scut de cuvinte în jurul lor, la Europa liberă. Îi îmbracă în armura vocii ei pe toţi cei în care crede. Se simte părtaşă şi răspunzătoare pentru fiecare om ameninţat. A ocrotit, a vegheat, a salvat vieţi, şi prea puţini par să-şi mai amintească de asta.

•O iubim pentru tripticul din templul vieţii ei: esteticul, eticul, estul.

•Pentru vocea ei cu dicţie perfectă şi cu o răguşeală iremediabil boemă.

•Pentru că a ştiut că a vorbi la un microfon nu e un premiu, nici o sursă de putere, ci o teribilă responsabilitate.

•Pentru că a fost un om fără ascunzişuri, frumos şi curat. Fusese răsfăţată în copilărie, crescută în şi întru bine. Dar şi-a trăit viaţa ca şi cum ar fi fost anume antrenată pentru înfruntarea răului."

II

Ordean:

„...Ce treabă ai, ca să te îndrăgostești de Monica Lovinescu? Care o fi fost o doamnă interesantă, utilă, dar distanța pînă la îndrăgosteală e pe măsura ăleia pînă la Pluto!

.

Bineînțeles că te poți îndrăgosti de mulți asemănători (apropo, în viață autorii or fi amorezați realmente de cineva ori ceva?), dar de ce pot paria că după redactarea textului acel condeier nu mai are treabă cu înflăcărarea.

.

Auzi, 'eroii României'!

Nu știu de-s eu cîrcotaș, dar cred că nițică proprietate a termenilor se impune!

E interesant că mințile cu cea mai mare pretenție de luminare sînt și primele la consumat borș, la luat pe arătură!

După cum – cu așa pene pe Scenă – ajung a medita că dînșii crează o interfață pentru diverși copii mici de prin societate. Cei mai destupați se axează pe producțiuni pentru aburit... Nu mai contează, poate, cît de doritori se află unii (și Big Brother local) a li se livra așa ceva."

Vorbă, pe aici:

> *"Afirmație șocantă a Oliviei Steer..."* (ceva despre cancer)

După opiniunea mea.

Problemele aici nu-s ale Oliviei, ci ale tipului care se șochează.

A intra – din doar vreo zisă – în șoc e treabă alarmantă, pentru buna desfășurare.

După cum, vînturarea aceleiași formulări este un mod de a zvîrli vina de problema ta pe umerii celuilalt.

PS

Hotărît lucru, tratamentul comunist de a nu te lăsa cu piciorul pe pedala dorințelor a dus la atitudinile românilor din anii 80 ori de la 'Revoluță'.

Dar nu știu dacă a trage tare pe tot ce-ți vrea sufletelul e o treabă...

Am spus-o de multe ori

Poziția de nebun al satului (nu în sensul de scrîntit, cum o traduce un montaniard) are mari dezavantaje. De rezonat cu semenii (cu latura practică a dobîndirii unui job în marea horă).

Dar la diferite gesturi din jur tot privesc uimit...

Cineva spune, pe ogorul ortodoxiei:

> *„Adevărul Cuvântului interpretat ca sistem discursiv cu complexitate și durată nedefinite și nedefinibile mi se pare, din punct de vedere filosofic, de concepție pragmatistă în raportul cu scopul de îndumnezeire (theosis), în raport așadar cu cunoașterea a ceea ce nu poate fi cunoscut în sensul unei teorii a corespondenței..."*
> (următorul pasaj, la PS)

Oricît mi-ar susura o asemenea minte, eventual oricîte sute de inși ar aplauda încîntați așa producții.

Eu nu pot face abstracție că la mii dacă nu sute de kilometri (ori în moscheea bucureșteană) alți băieți – tot siguri pe ei – reclamă știința asupra lumii cît și sprijinul divin, dar pornind de la lucruri sfinte total diferite.

Trec aici peste faptul, raportat la cele reproduse, că.

Un tip care amestecă într-atît ideile a cam pierdut legătura cu subiectul, el fiind atras mai degrabă de demonstrația-i de erudiție în sine.

PS

> *„...La momentul îndumnezeirii dispare orice gând, orice sens, relația semiotică dintre sens și referent nu mai este funcțională, accesul la Dumnezeu al persoanei fiind direct, intern persoanei prin îndumnezeirea după har și extern prin energiile necreate; comunicarea discursivă pentru om a posibilității acestei situații este prin raportare la proprietățile ipostatice ale lui Dumnezeu, la Sfânta Treime, cu observația că acest model discursiv este el însuși cel mai bun pentru inteligibilitate omenească, dar fără un referent în sens strict – prin tratarea ca termen cu referent ratăm tocmai esențialul dacă nu depășim această tratare ca pe o treaptă la un moment dat, ci doar cu rol pragmatic în raport cu scopul menționat."*

Alergatul după fericire

Îmi mențin ticăloasa părere.

A o gestiona, pe dumneaei fericirea, este inevitabil legat de ce faci cu sora ei siameză, nefericirea.

Să recunoaștem din start.

Nefericirea e un lucru urît, iar avansul prin ani îi oferă noi valențe murphyene („Fii optimist... Se poate mai rău"). Dar a umbla numai după fericire, mie unuia, mi se pare un nonsens tehnic (chit că pot înțelege setea teribilă de Ea).

Chit că fost-am om, practicînd cu entuziasm acest sport!

(Azi, însă, o minte de pe urmă îmi zîmbește galeș..).

PS

Dacă stai să te gîndești, nevoia noastră astronomică de fericire e semnul cuibăririi suratei în interiorul nost'...)

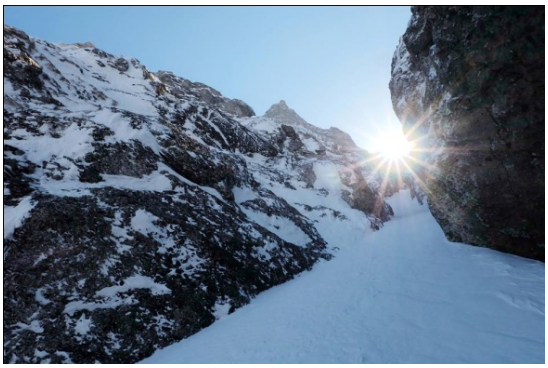

Un domn de la „dilema”:

> *„Bun articol* (al unui terț, n.MO). *Ieșirea grobiană a ambasadorului rus este o testare a apelor, ambasadorii ruși tot fac declarații dure prin diverse capitale. Nu e despre Tismăneanu și acel articol, ci e despre testat apele ca să vadă cît se pot întinde.*
> *Fără o reacție fermă oficială, se vor întinde mult.*
> *Iar vocile neoficiale ale Rusiei vor căpăta și mai mult tupeu și ne vor da indicații despre ce e acceptabil în spațiul public și ce nu – vezi pufăiala unor alde Ernu, fără ocupație aparentă, dar prezență mediatică masivă...”*

Teoretic, omul asudă pe ogorul acelei instituții fine (prima pot spune, de vorba de Instituția „Dilema”).

Mie unuia (și fără să-mi ceară nime părerea), așa rînduri mi se par animate de naturelul ce mînă în luptă și tabloidele.

- să te descarci de agresivitate (mi se pare total neserioase vorbe precum „grobian” ori „pufăiala unor alde Ernu”.
- să-ți și să lași altora impresia că poți fixa acest ocean de imprevizibil care-i realitatea (de pildă: ”Fără o reacție fermă oficială, se vor întinde mult.”).

Bien sur, omul nostru poate perora oricînd despre democrație și pluralismul de opinii (în sensul acceptării amabile a punctului de vedere diferit nouă).

Menținîndu-mă franțuzit, dacă zgîrii ambalajul unui democrat mioritic, riști să dai de uman...

Altminteri, am și eu părere bună despre materialul amintit inițial:

Observațiuni de paria

Băşcălie pe seama unei instituții oarecare.

> *„ANAF a dat marea lovitură! Râde tot internetul de asta”*
> (zisă de Realitatea TV)

> *„ANAF a dat lovitura! A reuşit marea confiscare! Nişte urzici de 5 lei...”*
> (emisă de-o fată frumoasă și, bănui, cuminte a „Gândului”)

Fără ca subsemnatu să fie perfect... Tenta principală a intervențiilor noastre pe net este agresivitatea și acreala, care la unii se află acoperite de mai-convenabila băşcălie.

Rîdem unii de alții. Și dracul de toți.

Cineva ne recomandă

…aici un articol.
E unul despre președintele turc (Erdogan) – ce urmează să ne viziteze proxim -, despre situația din țara acestuia.

Articolul este fără îndoială destupat, dar îi găsesc hiba unei subiectivități. E cu tunurile pe derapajele autoritariste ale epocii Erdogan.
Cam puține vorbe despre saltul economic al Turciei, în răstimp.

În paralel, îmi trece pe la urechi cîntecul de sirenă al unei ipotetice situații asemănătoare la noi. Îmi pare rău c-o spun.
Ajungi să-ți dorești așa ceva!
Mai ales că nu e cap de țară la turcaleți, în ale libertăților.

Ce-i drept, ce fu posibil pe mal de Bosfor nu-i posibil și pe acelea de Dîmbovița ori Someș Mic. Chestie de regulă trei simplă.

PS
Privind acel articol, axat pe hibe Tată dar ascunzîndu-i meritele, îmi fuge mintea (poate prost) la Freud...

Cămașa, cea mai aproape

…de piele decît haina.

Mă lasă rece (honni soit...) dacă nu se poate găsi medicament contra cancerului.
Dar mi-e dureros că nu va fi identificat vreodată unul împotriva timidității... Îh, ce nasol e să umbli cocoșat de inferiorități, speriat de umbra ta printre semeni!

PS
Altminteri treceam ieri pe lîngă o întreprindere vestită de la marginea Militarilor și realizam că directorul de succes (bănui că și foarte social), existent acolo la un moment dat, s-a prăpădit la 56 de ani.

”Ai grijă ce-ți dorești...”

Un păcat capital

Este acela ca, la așa generoasă afirmație...

”Mare adunare unionistă la Chișinău: Basarabenii au cerut reîntregirea României”

... să ceri timid o reformulare: „O parte a basarabenilor...”.

„Nu, domnule, lasă-mă să exagerezniței, să mint chiar! Ie spre binele nației, al Cauzei!... Ai uitat de sîngele vărsat? De suferințele – știi matale care!.. Pă ce lume trăiești, domne?!”

Zise religioase

…mai noi sau un pic mai vechi.

I

„Nu mai umblați cu fruntea-n jos că sunteți ortodocși. Ridicați-vă frunțile, ridicați-vă spatele. Coloana vertebrală a ortodoxiei este Crucea lui Hristos”
(părinte Constantin Necula, consilierul Mitropolitul Ardealului).

Eu am îndoieli că, de la așa vorbe, acei ipotetici tineri jenați vor simți brusc și etern în locul coloanei vertebale o cruce a lui Hristos...

II

„Primul cuvânt către tineri al Părintelui Calciu: Ce ştii TU, tinere, despre Hristos?”

Mie unuia – Ordean pe nume – nu-mi place stilul ăsta, cu per-tu (de fapt, mai rău de-atît!)
Orice mi-ați spune despre buna credință (pe linie de obraz) a aceluia, mi-l șterg de pe lista inșilor de treabă.
Probabil ca cîștiga simpatia unor militanți de extrema dreapta, dar un om normal nu poate să nu-l invite la plimbare... Bașca regulile persiasiunii, unde vezi să nu se deschidă porțile interesului, ale învățării astfel!

În general, scrise precum acestea (la Calciu e de văzut și cît sînt inventate!) ține sub ascultare pe cei convinși deja.

Cineva se revoltă

…de faptul că oamenii TVR ”*aşa de jos au ajuns,să facă emisiuni cu Salam??? Vai şi amar de capul lor...”*

Că n-avem înțelepciunea de a învăța de la Salam (/a ne masca – prin superioritate – deranjul interior produs de inși ca el), ar fi una.

Dar vorbim exact ca dînsul!

Bănui că-i o mică iritare spre un egal...

Care nu vrea să ne pupe mîna, doar pentru că s-a născut în Ferentari.

Desprinse, din corole cu minuni

O vorbă pe aici,.

Care, pentru a vădi greutate, e pusă în contul unei mari personalități.

Goethe.

> *„Magia înseamnă să crezi în tine. Dacă poți face asta, poți face orice.”*
> (rămînînd de văzut dacă neamțl bătea cu atîta grație cîmpii).

Dincolo de un banc vechi.

(Un asediator trimite vorbă celor din cetate: ”Dacă intru, vă spînzur, tai, prăjesc etc.!” Răspunsul laconic al mai-marelui de dincolo de ziduri: „Dacă”.).

Cam așa și-n zisa citată inițial.

„Dacă.”

După cum, îmi pare în cîmpul magiei să-l faci pe destinatar să creadă că se poate face ORICE pe lumea asta.

Or, sub soare, există niște limite.

.

Înțeleg că la miez de vîrstă cauți confirmarea că se poate orice, dar asta e numai o elegantă fugă de acea angoasă existențială care ne bîntuie pe toți: de la cei cu tetina în gură, pînă la persoanele cu barba sură...

.

PS

Nu m-aș acuza că stric plăcerea de a trăi a vreunora, prin așa spuse.

Pe la 30 de ani am nimerit așa puneri în gardă (via Teodor Mazilu, de pildă) și cred că mi-au prins bine.

Școală de oratorie a lui Gică Hagi

> *„„Cum s-au simțit, domnule Anghel Iordănescu, acești copii de 16 ani când colegii și antrenorii lor îi priveau în momentul în care erau jigniți și umiliți de către domnul Kovacs?”*

Cum încearcă – nu să-l atragă, ci – să-l oblige pe Iordănescu a veni în 'tabăra' sa! Cum își udă retoric discursul (și în calitate de asiduu lecturator al tabloidelor), cu 'jigniți' și 'umiliți'...!

Am sentimentul că un puști pe picioarele lui îi zicea scurt dlui Istvan (dacă știrea e realmente reală) că-l spune lui tata. Eventual lui *tata Iordănescu*, ce-mi pare un tip sensibil la problemele tinerilor.
Dar e greu să identifici așa îndrăzneți la copiii machidonilor, unde respectul părintelui, al mai-marelui e sfînt!

Legat de ceilalți, din acea grupă, poate le era natural tratamentul imputat lui Istvan (de unde bănuiala-mi că la fel o fi și-acasa lor...).

...M-am uitat la un moment dat la stilul unui antrenor de fotbal – vezi și constănțeanul care-i altoia fiica-*tenisgirl* – și cred că nu om sănătos la cap n-ar fi stat o secundă să fie mustruluit cum o făcea acel coach mioritic...

STRÎMB DIN NAS

…la mulțime de texte (și-i posibil să nu cumpănesc tocmai rău).
Dar.
Azi am dat însă de niște articole net foarte deștepte, față de care m-am simțit dureros de tîmpit.

Sper a supraviețui disconfortului.

Un ziarist, teoretic negrăbit în afirmații

…(căci e de la „Gândul”...) scrie:

> *„Pentru prima dată în ultimii ani, premierul Victor Ponta a avut o ieşire nervoasă, de această dată necontrolată, nejucată...”*

Să presupunem că, într-adevăr, nervii prim-ministrului au cedat (de parcă nu ar fi avut voie, ca om ce se află...).
Păi, dacă la acel nivel, o face abia acum – deja merită multe felicitări pentru performanță!

Apoi, mi se pare aiurea ca tocmai un gazetar (dintr-o categorie oțărîtă parcă din naștere) să reproșeze scăparea cu pricina a dlui Ponta...
Ei, jurnaliștii, au clacatără demult.

Părere de om oarecare

A mea.

Privesc un fragment de poezie.

„De mâine sunt doar eu ...
si-mi este bine...
Voi învăta iubirea fără tine.
Nu stiu la cine ea se va opri
Sau dacă am noroc s-o pot găsi
În sufletu-mi rănit mai e furtună
Dar numai azi .
De mâine-i vreme bună ...”

Aș minți să nu bag samă aici că, pornit să strunești melodios acele cuvinte, nu prea mai apuci *să simți* ale sufletului.

Da, sună gigea la ureche.
Iar acest fapt nu-i deloc de colea.
Dar e un minunat concert cu surogate de iubire și alte alea..

Nu am pretenția a deține adevărul.
Mi-i doar un punct de vedere.

Văd pe undeva

…îndemnul (preluat pe un grup Facebook): *„Salvați parcul Drumul Taberei!”*
Observație a mea, privind mesajul subteran de acolo: *”Pierde-ți uzul rațiunii. Susține necondiționat ce vrem noi.”*

Apropo.
Și zărind parcul-în-lucru din depărtare.
Pare să iasă ceva frumos acolo!

Un CSCI (institut de sondaje, pare-se)

…informează că 75% dintre români au încredere în Klaus Iohannis.
Brusc (la patru luni de mandate ale respectivului chiriaș de Cotroceni) realizez că încrederea în prezident nu-mi mai e binară. Că, de-acum, ține de mult/puțin, într-un anumit grad.
Cred că mi-i favorabilă, la 70%.
Se înțelege că, om aflîndu-mă, sînt subiectiv.
Iar că dînsa e valabilă doar azi,

Părere...

Aud multe (și, în timp, lecturat-am pe măsură!) despre gîndirea pozitivă. Cu reversul: „Nu spune așa, căci te programezi / autosugestionezi negativ....”
Or.
N-aș băga mîna în foc asupra justeței citatului de mai sus...

Prin urmare.
Am sentimentul că e un lucru foarte mare să-ți poți spune:
„Cutare (dorit de mine obiect/pricepere) mi-i inaccesibil...”
Abia de la acel stadiu ai șanse să dobîndești – cu eforturile și răbdarea de rigoare – să te apropii de acea țintă.

Bănui că situația e astfel întrucît nimic nu înfurie mai mult inconștientul nost' decît sarcinile date hodoronc-tronc, fără să se țină seama de nepregătirea și, eventual de umana lui lene.

Inconștientul nostru pare mai om decît oamenii care pe care-i intersectăm la tot pasul.
Se vrea luat cu binișorul.

PRIVESC

Spune dl președinte Iohannis:

> *„Viitorul României și prosperitatea cetățenilor ei depind, în mare măsură, de reconstrucția clasei politice, de încrederea în justiție și consensul în privința luptei anticorupție, dar și de o reformă realistă a sistemului de educație în acord cu piața muncii...”*

De cînd lumea, și mai ales în politică, prind bine frazele frumoase. Care generează bună dispoziție, speranță în suporterul tău de partid, în cetățeanul simplu.
Înțeleg că esențial este prezentul, și ca omul simplu să-i depășească disconfortul (de unde îi vine ultimul, nu discutăm aici).

În realitate, nu prea ai cum reconstrui o altă clasă politică.
Pentru că ea se găsește fruct al întregii societăți românești.

Dacă nu vă faceți iluzii (interesate ori ba) asupra societății românești, priviți omul simplu. Dați-i puterea, dați-i tăria interioară a unui politician și veți vedea că va face același lucru, odată aterizat pe băncile parlamentare.

Părere de om simplu.

Și cu ghinionul de a se afla în afara tiparelor consacrate.
Despre planurile lui Iohannis.
El are micul ghinion (trăsătura în cauză aducîndu-i și destule avantaje...) că, în materie de schimbări cerute 'elevilor', nu le poate transmite *din inimă*.

Este o regulă a persuasiunii să transmiți și pe acea cale, că vrei binele 'țintei', că dacă apare vreun obstacol neplăcut pe acel drum e unul trecător și care va da apoi roade.
Or Iohannis este un tip rece, ferit, ca să nu spun ascuns (așa-l vrură ursitoarele...).
Norocul lui că s-a născut în epocă și nu în vremea unui Ion Antonescu...
În același timp, cred că putința noastră – a oamenilor simpli – de schimbare e ceva mai mică decît în manualele despre fericire.

PS
Oare cum s-ar înfățișa un excurs al președintelui despre inimă?
După cum, oare ce fel de mediu generează asemenea tipuri umane?
O spun de curiozitate infantilă, nu din răutate!

Mai mulți stimabili compatrioți

…sînt neplăcut suprinși de apariția la postul oficial de televiziune a manelistului Florin Salam.

Aici.
Cred pe de o parte la la mijloc e doar chestie de baftă, că noi am apărut sub soare în Dorobanți, iar Florin și ai săi în Ferentari ori 'Rîpa' Clujului.

Apoi.
Cred că unul din deranjurile apariției unui Salam în apropierea noastră (fie și doar informativă) posedă niște dedesubturi interesante.
În primul rînd, noi avînd aripile agresivității în bună parte retezate (prin educațiune), sîntem intimidați de atari semeni. Ba pot bănui pe-acolo și destulă invidie pentru ceea ce ne pare a fi libertatea în mișcări, în exprimare a Huck Finn mai închis la ten.

După cum, partea animalică – pe moment arestată în străfundurile noastre – se zbate, se revoltă, că uite cum ăla are voie să fie mitocan, iar noi nu. Că uite a nu-l bate Dumnezeu, nici a se alege praful mintenaș de el, cum ni s-a spus nu o dată în copilărie despre golani și golănași.

Platon mi-e prieten.

Or, mai degrabă, Aristotel / Victor Ponta nu mi-e simpatic...

Dar.
Punctul său de vedere asupra dialogului – în conferințe de presă – doar cu gazetari de la entități media fără datorii mi se pare acceptabil.

Total aiurea găsesc însă întorsăturile taberei adverse. Adică al Clubului Român de Presă, preluat de Mediafax.

> *„Ultimele declaraţii ale premierului Victor Ponta sunt o desconsiderare la adresa jurnaliştilor care îşi exercită onest meseria şi un regres în comunicarea dintre persoanele publice şi ziarişti. Condiţionarea relaţiei cu ziariştii şi împărţirea lor în «buni» şi «răi», din cauza unor conjuncturi de care nu sunt responsabili, sunt străine de comportarea europeană pe care trebuie să o aibă o persoană publică de prim-rang.*
> *Clubul Român de Presă îi cere premierului Victor Ponta să-şi reconsidere această atitudine, revenirea la o abordare profesionistă în relaţia cu ziariştii fiind o întoarcere necesară la starea de normalitate", se spune în declaraţia Consiliul de Onoare al Clubului, care este board-ul asociaţiei.”*

Pastile gîrlă în mesajul CRP!
Un motiv în plus să-l sprijin (șoricel lîngă elefant...) pe întîiul-ministru în atitudinea sa.

Mi-a căzut sub ochi un studiu

…(fără îndoială muncit, de un autor mintos) despre 'psihologia românilor'.
https://danieldavidubb.wordpress.com/…/despre-psihologia-r…/
Declarîndu-mă din start subiectiv, eu, Ordean.

Privesc cu rezervă materialele, expunerile excesiv de academice (dacă am nimerit bine termenul!). Profan exprimîndu-mă, autorul va fi luat contact cu nesfîrșite izvoare informative, fără îndoială destupate, dar nu-mi pare să fi depășit stadiul încropirii doar de compilații.
Cum nu iese din stilul altora, unul scolastic, nu cred că poate emite multe lucruri originale. E genul care obține multe succese în anii facultății, probabil și în viața universitară curentă. În ultima situație, fie și netrecut pe-acolo aflîndu-mă, intuiesc regula lui „noi pentru noi”, noi și sistemul conservator-disciplinat păstorit.

Aș minți să spun c-am citit mai mult decît pe sărite studiul distinsului autor.

Dar mi-a fost de-ajuns ideea:

> *„…În cazul românilor există o şansă foarte mare pentru dezvoltare şi evoluţie în direcţia unui model psiho-cultural ideal...”*

Idealul le va avea în veci cu realitatea, în cel mai bun caz va duce la surogate în genul personajelor, al scrierilor religioase.

După cum.

Dumitru Drăghicescu redacta acum o sută de ani un op asemănător. Care la 1990 m-a încîntat, apoi cartea s-a prăfuit cu anii, în mintea-mi.

Studiul dlui David pomenit aici îmi readuce scurt între simpatii vechea carte. Îmi dau seama și de ce.

D. Drăghicescu lua lucrurile mai în poveste (nu mai contează dacă era moda epocii), iar asta mergea și la inimă.

Totodată nu se voia hiperexact în informații, iar asta scădea din iritarea generată de eventuale dezacorduri cu mine, cititorul de peste 80-100 ani al cărții sale.

Uf.

Vorbeam mai devreme de un studiu.

L-am categorisit pe cît m-am priceput, poate eclipsînd efortul depus și accentele originale ale părintelui său.

Apoi am nimerit în partea de sus a blogului aceluia.

> *”Blogul Prof. Univ. Dr. D... D..: Pentru o Românie Raţională...”*

Rațional, dar tragem din greu la majuscule… Care fac bine… iraționalului!

Mi-a revenit zîmbetul. Să aștepte domnia sa pînă va deveni țărișoara noastră așa. Rațională.

Acum mă lămuresc de ce era studiul despre firea românilor atît de rigid...!

În rest, de punctat lucrurile de căpătîi ale distinsului universitar sînt:

> *„VALORI PERSONALE: TRADIŢIE (prin Bun simţ), EXCELENŢĂ (prin Raţionalitate/Gândire Critică), ONOARE (prin Curaj)”.*

M-au mișcat

…aste rînduri ale dlui Cristian Tudor Popescu.

Jos pălăria!

Între altele.

„Domnul Dumnezeu i-a dat poruncă lui Adam şi i-a zis: Din toţi pomii raiului poţi să mănânci, dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, cu moarte vei muri!” (Facerea, 2, 16)
Şarpele, făptură făcută şi ea de Dumnezeu, dar simbol al Diavolului, i-a spus Evei: „Nu, nu veţi muri, dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din pomul acela vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca nişte Dumnezei, cunoscând binele şi răul”. (Facerea, 3, 4 – 5)
Adam şi Eva se află în faţa întrebării: cine minte? Cui să dea crezare, lui Dumnezeu sau Şarpelui?
Pot să moară, sau pot să trăiască revelaţia condiţiei umane, aşezarea omului sub semnul categoriilor morale, inexistente în Natură.
Textul biblic nu precizează ce fel de fruct creştea în pomul interzis. Mărul ajunge să fie identificat cu fructul păcatului din cauza numelui pe care pomul cu pricina îl poartă în Vulgata, traducerea în latină a Bibliei: malus*, care înseamnă atât „rău”, „arbore rău”, cât şi pomul numit măr.*
De aici, impresia comună că a muşca din măr înseamnă descoperirea sexului de către Adam şi Eva. Şi ideea de corupere erotică a bărbatului de către femeie. Pe cât de răspândită, pe atât de greşită.
Primii oameni au de ales între katanoéo*, a-ţi da seama, a vedea limpede, a fi conştient de sine în lume... şi riscul de a nu mai fi deloc. Există şi a treia posibilitate, a nu mânca din pomul oprit şi a vieţui în continuare cu mintea odihnită, ca nişte păpuşi fericite din lut şi apă, în serele cereşti ale Creatorului.*
Adam şi Eva riscă să creadă că Dumnezeu minte, iar Diavolul spune adevărul. Şi câştigă. Sau pierd, depinde ce fel de om e cel care citeşte aceste rânduri.
Izgonirea din Rai înseamnă să ştii cum stai.
Dacă Adam şi Eva s-ar fi lăsat înşelaţi de Tatăl, atunci, într-o lume fără bine şi rău, fără vină şi crimă, fără păcat şi sacrificiu, Iisus Hristos n-ar mai fi avut de ce să-şi facă venirea. Adam şi Eva l-au născut pe Iisus…”

PS

Posed o minte limitată.

Și, de aceea, nu m-aș putea înhăma la vreun studiu: ”De ce irită (de genul celor din link) afirmațiile dlui Popescu?”

Spun asta pentru că, pînă la ora asta, articolul său din „Gândul” a adunat vreo 600 de păreri, din care vreo nouă zecimi îmi par contrare (marea-marea majoritate într-un mod grosier)...

Îmi pare că deranjează cel mai tare puterea editorialistului de a emite lucruri și a nu fi tulburat apoi, de țipetele celor din jur.

CTP e posibil. să le fie acelora un ins care nu li-i vulnerabil.

Le pune deci la îndoială puterea în lumea asta, iar așa ceva pică prost.

Asta-n condițiile în care aceia-i posibil să nu se priceapă a lega alianțe utile utile (nu spun că subsemnatul se pricepe la așa ceva, dar eu îmi asum angoasa inevitabilă traiului singur).

Foarte multă lume pornită pe Ion Iliescu

…, pînă la a-l declara decedat (deși el încă suflă) și a porni din asta un text tip *Cațavencu*.

Nu pricep de unde vine astă supărare, probabil fără egal pe scena noastră socială.
Mai ales că I.I. este un tip ce-i avu perioada de glorie în vremuri cînd mulți supărați de azi – în cel mai bun caz – abia se născuseră.
E posibil să fi fost stabilit – prin resorturi de amănunt care-mi scapă – țapul ispășitor ale insuportabilelor de azi.
Ca orice țap ispășitor (respectiv un acuzator curajos), acela e cvasi-singur.

Hotărît lucru

… ne privim rar ori deloc în oglindă.

> *”Miting pentru deșteptarea Președintelui României și a Avocatului Poporului...”*

Noi, vigilanții, fiind ăia perfecți, treji, cerebrali de cînd lumea șcl șcl.

Apropo. Și ca glumă foarte bună.
Fundația ”România curată” ne dă încă o pildă de comportament civilizat, destupat și fără pată:

> *„Măi, nesimțiților! Ponta, Tăriceanu și ANAF. Pe aceeași lungime de undă a nesimțirii, în conducerea țării.”*

PS
Vorbeam de privit în oglindă... Pe cînd îmi savurez uneori mecla în oglindă, nu cad cu mine la pace cît de mare mi-i setea de băgat în seamă... Planetară ori de nivelu sistemului solar?
Iar în acest caz tot e bine.
Căci mulți – grijulii întru ce n-a făcut președintele ori nesimțitu ăla de ponta – nu-și realizează gaura neagră a problemei, altminteri umană.

Sîntem făcuți din bucăți

Și îndeobște nu murim de plăcere constatînd că acele piese o iau de capul lor și-n direcții diferite.
Cică așa e în firea lucrurilor.

O parte se criticește și deșteptățește pe Facebook.
Alta adoră stîncăriile Bucegilor.

Cum despre astea nu-i a deschide prea mult sufletul altora, intervine fericit plăcerea privirii unor amănunte floricole din acei munți...

.

Noi, și bucățile noastre de suflet – cele năzdrăvane...

Dau pe aici de niște zise.

Ca părere strict personală.

Autorul (pe numele mic Octavian și *dus* dintre noi) îmi pare un demagog de clasă.

Teotetic, nu reușesc să-l pricep

pe Sorin Ovidiu Vîntu...

„Mi-e dor de demnitatea profesorilor mei, mi-e dor de demnitatea ofiterilor nostri, a magistratilor si a functionarilor, a medicilor, a marilor actori si a studentilor, mi-e dor de demnitatea tarii mele!”

Probabil, la mijloc este omeneasca dorință de a da bine, în ochii tăi, cît și ai semenilor.
O mai fi și insuportabilitatea prezentului, care-l face pe vîrstnic să se refugieze într-un trecut altminteri deloc idilic.
(Mă amuz binișor la gîndul că senecții anului 1970 găseau îngrozitor momentul, regretînd minunatul 1940 – cînd, recruți fiind, săreau gardul pentru o vizită la Mița cea de Treabă...).

PS
Altminteri, eu mă aflu în proastă relație cu termenul *demnitate*.
Pe care îl atașez din start unui tip, unei entități ce doar mimează a poseda valoare, forță.

După cum.
Sintagma *demnitatea țării ,ele* îmi este și mai dubioasă…

Unul din sporturile sociale favorite

…pare să fie: *„Cum mai găsim un fraier, care să uite de el în favoarea inytereselor noastre?”.*

Zic asta zărind o țidulă:
„*Cum să fii un gentleman – 21 de sfaturi pentru domni*...” (puține foc, douăzeci și una...)

*1. **Un gentleman se ridică atunci când, în încăpere intră o doamnă.** El se ridică de la masă atunci când este prezentat unui oaspete. Un domn se remarcă prin respectul față de cealaltă persoană și prin faptul că îi pasă.*
*2. **Un gentleman va ocupa locul dinspre stradă pentru a-și proteja partenera.** Acest gest este făcut de oricare domn care însoțește o persoană de sex feminin și semnifică* protecția *pe care i-o oferă indiferent ce se poate întâmpla.*
*3. **Un gentleman deschide ușa unei doamne.** Un bărbat modern ajută o femeie să intre sau să iasă dintr-un local, să urce sau să coboare dintr-o mașină. Nu este un gest care denotă slăbiciunea unei femei ci, afecțiunea și respectul pentru aceasta.*
*4. **Un gentleman nu critică niciodată masa oferită de gazdă.** Este extrem de ofensator să faci comentarii negative cu privire la felul de mâncare pe care gazda l-a oferit. Dacă nu îi place întreg meniul, un domn va fi discret și va lăuda gazda pentru efortul depus.*
*5. **Un gentleman nu râde exagerat pentru a atrage atenția. Un gentleman atrage atenția prin caracterul său puternic.***

Treaba asta sună foarte frumos, dar în practică, de dragul unei iluzorii recompense (ești domn, ești gentleman, ai 'manieră' etc.), îți lași interesul, firea ta la colț și umbli cu limba scoasă după aprecierea celuilalt.
Cînd sănătos ar fi ca așa notă de trecere ori bună să vină din interiorul tău – și atît.

N-aș fi purecat asta aici dacă într-o plimbare azi într-un parc nu găseam scris pe jos cu cretă: „Tu ce faptă bună ai făcut azi?”.
M-am frecat un pic la ochi.

Cu ce ocazie să fac fapte bune? Doar ca să găbjiți voi vreun fraier?

Mă mulțumesc, pentru a fi în ton social, să nu fac rău. Cred că e deja o chestie onorabilă. Dar domniile voastre, a la Batman al lui Naumovici: Nu și nu! – vreți mai mult!

Bineînțeles că-n paralel asemenea îndemnători nu se duc la vreo poamă umană să-i spună: „Nu mai face, bă, rău!”.

Ci pur și simplu, folosind un termen hipo, dau tot în calul care trage...

PS

Oare cît de iute aterizează un așa tip educat în pat, cu-o femeie temperamentală? Pot bănui că nu foarte iute.

Cum, nu e frumos să pui ale orizontalei drept scop al activității masculine?

Nasol moment.

Mai spuneți că nu e vorba de o doamnă temperamentală, ci de una precum în articolul linkat? Quelle horreur!

Pomeneam deunăzi despre un articol

…de blog al lui S.O. Vîntu, cu trimiteri de-a dreptul înduioșătoare la bun simț, demnitate și surate ale acestora.

L-am bîrfit la momentul respectiv, dar comit mitocănia de a reveni asupra-i, fie și doar pentru a-l lua de reper...

Uite în ce sens.

Solicitat la tribunal (clădirea din preajma Pieței Unirii), dl Ioan Niculaie își parchează jeep-ul PE TROTUAR, la trei metri de intrarea în clădire.

E.

De ce nu m-ar mira deloc, peste niște ani, ca domnul în cauză să se producă și el cu aprecieri asupra vieții, asupra obrazului fin, asupra destinelor țărișoarei cea asfixiată de indivizi malefici?

PS Mulțumiri pentru imagine dlui Virgil Burlă (cît și lui Ionel Stoica).

Lecturi...

*„Cu un buget al apărării de **577,1 miliarde** de dolari, Statele Unite ale Americii rămân pe primul loc în topul cu cele mai puternice armate din lume în 2015. /.../*

*Un program masiv de modernizare a asigurat Rusiei a doua poziţie între cele mai puternice armate din lume în 2015, /.../ . Bugetul total al apărării alocat anul acesta se ridică la **60,4 miliarde** de dolari..."*

Nu-i cea mai frumoasă mărturisire

…pe lumea asta, să spui că ești depresiv la greu și totodată bifezi mîine-poimîine 60 de ani.

Vrînd-nevrînd, așa poziție te apropie, îți dezvăluie unghiuri asupra realității, asupra vieții.

Dacă se întîmplă a poseda măcar un simulacru de condei, ai tentația uneori a trece pe hîrtie ce vezi prin jur, ce simți la pomenita vîrstă a părului alb (și încă departe de aceea terminală).

Partea proastă este că nu prea găsești ușor public, pentru atari neluminoase meditații. Iar din politețe nu se cade a turui urbi et orbi. Nici chiar cogenerilor nu le-ar pica bine așa observații – în cunoscutul ton care v-a indispus de-atîtea ori pînă acum (fie și pe subiecte în sine mai suportabile).

Aș numi opul „Rînduri care nu se scriu".

Dacă la alte încercări literare (penibile!) m-am străduit ori măcar am visat un pic a le vedea sosite pe hîrtia tipărită, cred că așa impresii de vîrsta a treia am vieții mai bine doar în on-line.

Totodată, spre deosebire de alte limbarnițe ale autorului de față, nu vor exista avanpremiere / bucăți-ce-ulterior-ajung-volum.

*

Paradoxul face ca ideea unei așa nebunii livrești să-mi vină în urma unei căderi psihice. Cînd am văzut că pot pipăi acel insuportabil jeratic (dintr-un depozit primar infinit altminteri...) și la lumina liniștii conștiente.

În același timp, priveam la un amic, milionar se pare în euro, care umblă disperat (și total neatent la mijloace) pentru a dobîndi o 'jucărie' care să-i dreagă un ceva interior. El avînd cam tot atîtea primăveri ca subsemnatul.

*

Tot pe-acolo.

Măcar atîta "bucurie" să fac și eu Vieții, la cîte ne face ea nouă, celor parașutați neîntrebați sub soare...

*

Apropo de rînduri de vîrsta a treia, și admițînd că nu am citit prea mult la viața mea, îmi fuge mintea la un volumaș al grecului Constantin Tsatsos, tipărit la noi prin 1980. Inevitabil nu foarte tonic, dar elegant.

Părerea mea.

Într-un top al potlogăriilor contemporane, cred c-alde confecționarea mitului „Sfîntului Ardealului", Arsenie Boca, ar figura pe podium.
Dacă nu pe întîiul loc.

Lumea fină, combativă tace însă la acest fenomen.

Ce-i drept, inteligheția produce tăcere și în alte cazuri. Care au dezavantajul că dor, că sperie cu adevărat.

Cazul profesoarei despre care se spune

… că a maltratat la Cluj un firav elev.

Mi-a rămas mintea la comentariul cuiva (o doamnă).
Ceva în genul: „Oare o aproba cineva pe lumea asta comportamentul bestiei ăleia??"

Că există – părerea mea! – inși încîntați de așa ceva, ar fi una.
Dar, nevinovat, mă întreb ce-i veni acelei doamne să ridice problema? Dacă ființează asemenea semeni. I-ar fi fost tulburată retorica, știindu-se de așa fiare în libertate?

Căile Domnului se află neașteptate... Le explorează poate nu atît religioșii, cît psihologii.

Apropo de Cluj (-Napoca)

Acum, că (din motive decelabile) a devenit la modă simpatia pentru strămoșii daci, se va modifica oare titulatura urbei?

Nimeresc un material ultrafavorabil

… despre fostul mitropolit Bartolomeu Anania.

Realizam mai demult că poți avea succes cu un material, cu o expunere echilibrată.
Asta, pentru că sufletul nostru – supus inevitabil legilor inconștientului – e interesat doar de exprimarea agresivității, respectiv de opusul acesteia, supunerea...

Eu unul plasez în ultima categorie și relatările ditirambice, apologetice (nu contează că plecăciunea în cauză este deseori pe stil Pristanda).

.

PS

Deși aparent semnatarul unui laudativ e numai lapte și miere, e doar un sfert de pas pînă la a-i vedea acreala și furia: îndoiește-te măcar atîtica de zisele sale cele frumoase... De pildă, prin vorbe precum cele de mai jos.

> *„Nu, domne, nu era nemaipomenit, ci doar un om normal... Eventual un pic escroc și fără scrupule, c-altfel nu sosea acolo sus, la fruntea mitropoliei... E chestie de aritmetică socială, fie ea și nu foarte popularizată...”*

Să te ții privire urîtă, la așa opinie!

Un condei de calitate.

Și om totodată.

.

„La Cotroceni e acum Klaus Iohannis. Din motive pe care le știu, dar despre care pudoarea îmi interzice să vorbesc, Carmen Iohannis, în civilie o stimabilă profesoară de liceu, e singura care deține andreaua cu care se poate pătrunde pînă la simțirea Tabloului umblător de la Cotroceni. Mirosind asta, golănașii din presă, din politică și din Structuri, s-au gîndit că un ce profit s-ar putea trage nu din cultivarea lui Klaus Iohannis, că oricum nu știe pe ce lume trăiește, ci din cultivarea consoartei, prin intermediul căreia s-ar putea obține multe favoruri de la soțul supus pantofiorului conjugal”

.

Trimiteam, mai sus, spre *omenia* gazetarului în cauză. Și a noastră în general.

Care conține inevitabil dorința de a ne cocoța pe noi valoric mai sus, respectiv de a coborî pe alții.
Deseori, cu orice mijloace.

Declari de pildă pe alții golănași din presă, iar matale declari președintele drept *Tablou umblător* pe la Cotroceni.
Iar asta între altele.

PS
Mie, dl Iohannis nu-mi tare foarte supus pantofiorului conjugal.
Face aici autorul (pomenit mai sus) o așa-numită proiecție, mai exact socotește inconștient cum ar proceda el în cuplu cu o femeie precum Carmen I.?

Viața-mi merge prost

…dar tot nu mă las din a mă da deștept pe aici!
(Ori poate savantlîcurile în chestiune atenuează sentimentul nimicniciei?)

Priveam la reprezentanții părinților cei doritori să aibă odraslele (ale țării?) la ore de Religie.
Le priveam chipurile și meditam ce-o mîna în luptă pe fiecare...
După o jumătate de oră, dau pe Fb de o textografie.

> *„Un studiu recent arată că tinerii care amestecă vodca cu berea vor mesteca ciment cu nisip după clasa a douăsprezecea…”*

Ce-o anima și asemenea creator / susținător al ideii?

O fi vreun ins la 40 de ani ofticat de a nu se mai face și el praf, în liceu? Altă explicație nu văd.
Plus invidie pentru tinerețea fiului, întîmplător aflat la vîrsta frumoasă.

PS
Despre părinții pomeniți. Mulți dintre ei trădează infantilism ori independentism cam improprii unei griji mature pentru urmași.
Te pomenești că, inconștient, caută o instanță care să le recompenseze tocmai așa insuficiențe – raportat la ștachete calitative proprii?!
(În paralel, la vreo doi de acolo nevoia acută de reflectoare media este primordială.)

Alergatul după fericire

Îmi mențin ticăloasa părere.

A o gestiona, pe dumneaei fericirea, este inevitabil legat de ce faci cu sora ei siameză, *nefericirea*.

Să recunoaștem din start.
Nefericirea e un lucru urît, iar avansul prin ani îi oferă noi valențe murphyene („*Fii optimist... Se poate mai rău*”).
Dar a umbla numai după fericire, mie unuia, mi se pare un nonsens tehnic (chit că pot înțelege setea teribilă de Ea).
.
Chit că fost-am om, practicînd cu entuziasm acest sport!
(Azi, însă, o minte de pe urmă îmi zîmbește galeș..).

PS
Dacă stai să te gîndești, nevoia noastră astronomică de fericire e semnul cuibăririi suratei în interiorul nost'...)

Cămașa, cea mai aproape de piele

… decît haina...

Mă lasă rece (honni soit...) dacă nu se poate găsi medicament contra cancerului.
Dar mi-e dureros că nu va fi identificat vreodată unul împotriva timidității... Îh, ce nasol e să umbli cocoșat de inferiorități, speriat de umbra ta printre semeni!
Altminteri treceam ieri pe lîngă o întreprindere vestită de la marginea Militarilor și realizam că directorul de succes (bănui că și foarte social), existent acolo la un moment dat, s-a prăpădit la 56 de ani.

”Ai grijă ce-ți dorești...”

Un ziarist

… nici nu contează cine:

„ Domnul Băsescu spune că nu le dă un telefon lui Kovesi, Stanciu, Coldea din silă.
Simt şi eu nevoia să spun că mi-e silă – pentru că i-am răspuns la telefon domnului Băsescu.”

Părerea mea.
Nu știu dacă a poseda silă față de vreun om e un gest foarte deștept, respectiv de forță, de putere a acelui individ.
Pur și simplu la mijloc pare să fie o încercare de manipulare destul de subțirică, acoperită doar de faptul că lume multă plasează și ea în dreapta și stînga asemenea.

Sila în sine pare să vină din situații precum disconfortul în fața unui cadavru de animal în descompunere.
Oamenii (de sub Carpați) au preluat ideea, pentru a o plasa depreciativ altuia, Chit că acela e bine mersi pe picioare, și nu răposat în soare de zece zile.

Dacă vreunuia îi e silă – să zicem – de mine, problema este totuși a lui, că nu ține la tăvăleală tablourilor de acel gen.

În paralel, din ce a observat subsemnatul, vorba în chestiune cuprinde și mult dispreț (suveran), multă aroganță.
Aici, îți cade destul de prost ofuscarea superioară a respectivului, Dar dacă nu pici la pământ inițial, e posibil să-l poți juca lesne în foi de viță pe onorabilul...

Apropo de Traian Băsescu.

Și de la dînsul e sănătos să ne așteptăm cam la orice. Iar asta nu pentru că o va fi luat-o razna, la grad de indiscutabil.
Ci pentru că – zic eu – așa e sănătos în viață.

Bineînțeles că ne aflăm oameni, iar întîiul contact cu un gen frustrant (nou) de situație sperie, materializată în furie, revoltă șcl.
Dar, apoi, cred că se lasă nu spectacol de teatru interesant.

Apropo.
Spuneam undeva că nu mă pasionează în mod deosebit teatrul.
Mă conving acum – pornind de la gesturile cuiva precum dl Băsescu – că e o mică aiureală să te duci în sala clasică de spectacole.
Asta, atîta vreme cît chiar sub ochii noștri avem reprodusă viață din plin și fără vreun îndulcitor literar, fie provenit el de la vreun geniu cultural.

Un valoros post de televiziune

,,,urmează să-mi rețină opiniunea despre Piața Universității, cea de acum 25 de ani.
Din timiditate dar nu numai, dau din colț în colț în așteptarea primei camere TV pe care aș privi-o în ochi.
E ca dracu...
În sine, percep lesne ce se dorește în media. Ca insul pomenind despre o chestie fie și din trecut să respecte niște canoane, cele care ajung să capteze interesul telespectatorului. Acesta din urmă aflîndu-se adîncit în fotoliu ori gata să plece spre bucătărie, spre punga cu floricele.
Vorbe mari, entuziasm, prințipuri strînse la piept.

Or.
Și în sine nefiind persoană capabilă de teatru, de minciunele (ajungeam departe, dacă mă pricepeam!).
Eu nu pot pentru ca să spun asemenea celorlalți...

În sine, acea epocă – de care m-am bucurat din plin – fu nemaipomenită, *dar e ceva de acum 25 de ani*!
Deci nu-mi e așa aproape de piele precum maieul – adică 'a mai arzătoare problemă).
Iar în paralel eu nu mai sînt omul de atunci (aici preiau vorba cuiva din pelicula „Shawshank Redemption", 1994...)!
După cum, am mai lecturat una-alta despre Piață și mi-ar fi greu să fac pe același naiv și neștiutor-al-dedesubturilor, de atunci...

Na, deci, belea!
Mă mai învîrt diseară prin casă, să văd pe unde scot cămașa...

Așternute, pe undeva:

> *„Jurnalistul Ion Cristoiu scrie pe blog că președintele Klaus Iohannis este primul lider postdecembrist care și-a luat o vacanță de Paști atât de lungă și care a ales o locație de lux.*
> *„După numai o sută de zile de președinție, Klaus Iohannis și-a luat consoarta și-a șters-o în vacanță. Nu oriunde, ci într-una din insulele de lux ale lumii: Madeira..."*

Cred că voi căpăta un urît obicei.
Acela de a mă uita mai degrabă la ce e în spatele vorbelor, decît la dînsele în sine.

Din depărtare, apreciatul nostru gazetar (e vorba de dl Cristoiu) pare bine-mersi și întreg.
Se pare însă că-i de-al nostru, al ălora plini de invidii și iute întinzători de mînă spre salvatorul medicament Anxiar.

Dincolo de astea.
Și chit că subsemnatu-l poate venit din Lună...
Cred că – în gazetărie și nu numai – nu poți face afirmații fără acoperire.
Iar totodată e semn de obraz groscior să formulezi în felul: „și-a luat consoarta și-a șters-o în vacanță" (altminteri, deranjul dlui IC pentru a nu fi putut cuceri vreodată o femeie frumoasă se află vizibil, și aici..).

Păreri și păreri

Unii îl consideră pe Amza Pellea drept "geniul din Băilești".
Și aniversează pe măsură 84 de ani de la nașterea acestuia.

Asta simte nevoie sufletul lor (ori direcția de marketing a acelui site?), și gata!

Cred că-i poți înțelege relativ ușor, pe-acei semeni.

Mă uit la scrisoarea Mihaelei Rădulescu

… cea un pic supărată pe masculii gay.

Nu m-ar mira ca la mijloc să fie deranjul frumoasei Mihaela de faptul că-și simte amenințată ceea ce aș numi Poziția 'în două luntri'. Și bărbată, și femeie.

În paralel, la mijloc o fi și vechea regulă a antipatiei: simți că de la acela nu vei avea în veci parte de ceea ce-ți trebuie ție. Simpatie, respect, eventual căldură.

Asta se întîmplă pentru că antipaticii pur și simplu nu au nevoie de cele expuse pe taraba posibilităților noastre.

PS

Apropo de revolta la VEDEREA celor cu orientări sexuale diferite. Pînă la urmă, lupa deformantă (și care generează durere) e în noi. Ea ținînd de interdicții sociale, dar și de neobișnuință – totul pe fondul unui adînc personal deloc biblic.

În fața unui asemenea disconfort, și mai ales dacă ne aflăm în majoritate, e tare comod să zvîrli problema altora. Adică acelor 'diferiți' – și sub glazura unor principii bine alese (dintre care nu poate lipsi Normalitatea).

Noi. *Us*.

> „ [X, apreciat umorist român] *despre atacul Mihaelei Rădulescu la adresa gaylor: „A asocia cuvântul «anormal» cu o chestiune genetică este un semn de imbecilitate“*

Eu, unul, nu m-aș grăbi să vorbesc de imbecilitatea cuiva în sine ori a vreunui gest uman.

Asta, pen' că eu însumi nu mă aflu perfect.

(Trec aici peste totala subiectivitate a formulei... Căreia, dacă îi vine cu bîzdîc, poate categorisi prost inclusiv respirația de 16 ori pe minut).

Totodată, pentru că asemenea ștampile semnalizează din start un dormit prost al respectivului.

Pe buze are una, iar întreaga fizionomie (via text) îți trădează alte motive. În cazul amicului nostru, singurătatea sufletească pare unul dintre ele.

La noi.

La extratereștri.

Cînd purcezi de-o relatare istorică, expui fapte. Eventual, încerci să înțelegi 'fără parapon' (vorba unuia Pleșu, de pe la voi) ce păli un Mihai Roller spre a deveni stalinist și soldat de nădejde al Partidului.

Cum va fi fost atmosfera în epocă, dacă multă lume a luat-o zice-se razna, prinzîndu-și steaua roșie la rever.

La voi, pămîntenii, văd că e altfel...:

> *”Mihail Roller a dat tot partidului. Şi viaţa, şi moartea. „Partidul m-a crescut, m-a ridicat şi m-a învăţat mereu. [...] Iubesc partidul cu care simt că m-am pătruns în toată firea şi existenţa mea“, spunea într-o autobiografie din 1949. Mihai Roller a fost stalinistul perfect, pursânge. Un habotnic al comunismului. Un fanatic. A fost academicianul fără operă, zbirul istoriei falsificate, jdanovistul vigilent. A fost sacrificat chiar de către cei pe care i-a slujit. La propriu, şi-a dat viaţa pentru partid. Mihai Roller a murit la 21 iunie 1958. Aceasta este cronica sfârşitului său. ...”*

Oare cititorului vostru i-i lene să descopere el singur dedesubturile unui om, ale unei epoci? Preferă să-i vină mîncarea de-a gata sub nas, dacă se poate în ton cu umorile sale?

... Totul, sub aripa unui curaj aparte, care-l împinge să bețtelească un ins, un regim de mult duși. Asta, în vreme ce-n anii comuniști nu suflase o vorbă contra stăpînirii...

Ziceți că e rău să fii mic, și că pămîntenii din categoria asta se descarcă și ei cum pot?

Un simpatic politician riscă

> *„Știu, poate părea unora îngrozitor și probabil că merit să fiu lapidat în piața publică pentru asta, dar vă mărturisesc că eu nu cred în minuni în sensul de întâmplări supranaturale...”*

Cred că avem aici o problemă micuță....

De ce îi deranjează pre potențialii lapidatori o simplă vorbă?

De ce nu pot și spune dînșii precum un Eliade parcă: „Ei și?!”.

Nu pot spune așa ceva, pentru că măreața creație religioasă li-i teribil de fragilă.
Orice mică îndoială prin jur le este foarte periculoasă. Ei au nevoie de tot și de mult, pentru a-și susține construcția.

Zice un elev ‘olimpic internaţional’ la informatică:

„Ca să fii cel mai bun trebuie să munceşti mult pe cont propriu”

Glumele animalicului din noi... Pentru a ne reduce angoasa existențială, tindem spre locul unde nimeni nu-i mai puternic/bun decît noi.

Într-adevăr, pornirea vine din instinct, dar mie din start mi-a ajuns suspectă vorba cu a voi să fii cel mai bun...
Un om puternic probabil izbutește a supraviețui onorabil și la oarece distanță de vîrful ierarhiei.
Aici, el poate să-și vadă în mod rezonabil și de naturalul său. Ultima preocupare este destul de utilă echilibrului nostru, plăcerii de a trăi – așa scrie barim prin cărți...

PS
Ce repede purcede societatea a aplauda un om precum olimpicul de aici!... Meditez cum, va arăta pe la 40 de ani și-mi vine în minte decriptorul de coduri militare dintr-un recent film...
Poate e răutate / struguri acri din partea subsemnatului, dar ideile nu mi-s chiar de aruncat...

Observ deseori

…că apărătorii regulilor sociale (destule dintre ele fiind apărute din moft...) trădează mai multă violență și mitocănie decît cei prinși în ofsaid... Bănui că la mijloc e iritarea decurgînd din jugul primit prin educație. Un pic, acolo, și oftică pe cel care nu-și bate capul cu acea regulă.

Plus: *„Mamă, mi-ai promis c-o să-mi fie bine, dacă-s copil cuminte, ascultător.... Văd că lumea continuă să fie ceva insuportabil însă!”*

Meditam în dimineața aceasta

… (ca orice nelucrativ) la vindicativitate. La dor de răzbunare pe careva. Care-i, la o adică, o necesară solicitare a sufletului, pentru a diminua din durerea rănii produse de un altul.
Acest dor de a plăti polițe este unul dintre obiceiurile, tendințele cele mai condamnate de societate.

Inclusiv pe onorabile scene net precum aceasta circulă îndemnuri, păreri, distihuri despre această habitudine.

Recunoscîndu-mă din start un vindicativ.
Dar voitor să privesc un pic și tehnica prin care dumneaei, Răzbunarea, e pusă socialmente la colț (dacă nu chiar la crematoriu!).

Și aici, precum în destule alte situații, Societatea nu are vreo treabă cu ce simte acel ins, cel neiertător. „Te doare, bre, de la ce-ți făcu rumînul ăsta?" – nici gînd de asemenea milostenii!
În schimb, ești băgat la hora mișcătorilor celorlalți (care, altminteri, probează o fățărnicie tipic umană...). Intervine, tot pe post de compresor, literatura religioasă – cum, că, uite, Isus a întors și obrazul celălalt.

Cineva întreabă pe aici:

„Se va repeta istoria în curînd?" (în respectivul caz, e vorba de revenirea comunismului)

Chit c-alde clișeul circulă mult.
Eu nu cred că istoria se repetă.
Iar, în paralel, că nuanța e foarte necesară în *managementul* unor asemenea idei (de fapt, pomenita nuanță le distruge mitenaș, pe dînsele ideile cu pricina...).

Eu înțeleg că o țară central europeană a vrut, secolul trecut, să mai încerce o dată a domina lumea. Dar, totuși, gesturile,. ideile și multe altele i-au fost mult diferite la un 1939, față de un 1914...

PS
Nu văd revenit comunismul.
Iar asta, datorită aritmeticii! Mai exact regulii de trei simple. Nu mai exostă condițiile din momentul nașterii sale, la un 1917 sau chiar 1945-48.
E părerea mea, barim...

Un cineva scrie pe undeva

…niște rînduri, iar subsemnantul se trezește brusc furios pe acelea (notațiile), pe acela.
Pentru că deseori pîrdalnicele de lucruri sînt altceva decît par, miros iute că la mijloc mi-i o iritare. Bașca o invidie.
Că aceluia îi dă voie educația să se laude de unul singur, iar mie nu!

Ca să nu rămîn (asemenea fratelui Goe) și anul acesta repetent – în pomenita chestie – mi-am zis că e loc de-o schimbare. Ia să văd, dacă mă bat cu pumnu-n piept, se fărîmă cerul?

Iar pentru că tot eram în documentare – în memorialistica personală – asupra unui fapt de acum mulți ani, am dat peste niște vorbe pe care simt nevoia să mi le premiez.

„Luni 21 mai 1990.
Primele rezultate electorale. Iliescu, 87%.
Vina [e] a noastră (a opoziționiștilor de atunci, n. 2015), că ne-am făcut iluzii. Dumnezeu e de partea celui mai puternic...”
.
PS
Ce-i vine unui părinte de nu admite odraslei măcar un grad benign de auto-laudă, asta e de discutat cu alt prilej.

Citesc un titlu

…, al unei distinse și *curate* fundații…:

> *„SFIDĂTOR: Favoritul la preluarea șefiei Institutului Cultural Român (ICR) este un susținător al demolării Halei Matache și al distrugerii patrimoniului cultural de la Roșia Montană....”*

… și îmi zboară scurt gîndul la o vorbă:

> *„Jongleurii cu vorbele mari sînt și cei mai puțin dispuși să le adapteze propriul comportament”...*

Oare ce-o fi la mijloc?

Nu mă pricep foarte în ale presei, în istoria sub soare a fațetelor Dînsei.
Dar miros aici gazetăria de șantaj (bașca aceea a defulării propriilor frustrări).
„Ăla/Aia e rău/rea de gură... Hai să vedem cum îl îmbunăm!”
(Vorba lui Nae Gheorghidiu: „Dă-i și lui o pîine de mîncat!”)

Dau din colț în colț...

Ce să spun unor interesați, de cum fu Piața Universității 1990?
Chestie ce nu mi-i simplă, deoarece trăirile, simțirile sînt destul de vechi, iar în paralel nu mi-i deloc genul a pica în vorbe mari...
Uf.

Mda.
Cred că e de pornit, aici, pe ideea că *oamenii sînt sub vremi*.
Ceea ce nu-i neapărat dramatic. Căci dumnealor, vremile, se află uneori hapsîne, uneori darnice. Ori foarte darnice.

Începutul anului 1990 s-a aflat sub semnatul întoarcerii cu fața spre noi a Sorții. Prin noi, înțeleg pe-ăi care la momentul respectiv gîndeau asemănător subsemnatului.

Dincolo de sîngele lui decembrie 1989, e o chestie uluitoare, fantastică (na, că tot am ajuns la vorbe mari!) să treci de la sinistrul străzilor, al gîndurilor bucureștene din vremea ultimului congres PCR – noiembrie, pomenitul an) la o complet diferită lume politică...

Respectiv la te vedea parașutat în adevărat miez al unui ev aprins, cînd vîltoarea străzii (care te cuprinsese) părea – iar deseori izbutea – să schimbe mersul țării.

E ceva fantastic, chit că s-a lăsat și cu ghionți, cu huiduieli pentru tabăra ta, iar prin iunie următor cu teribilă cotonogeală dacă nu cu moarte...

Pentru un om trăit 32 de ani în comunism, prezența pe asfaltul Pieței Universității, cu fața spre balconul Facultății de Geografie și-n sonor de discursuri inimaginabile cu cîteva luni în urmă – e ceva aproape indicibil.

Prezența în acea mulțime de oameni-ca-tine, care scandau, cîntau ori spuneau „Tatăl nostru” e ceva care-ți taie orice gînd de-a te fi născut, de a fi trăit degeaba.

Și implicarea mai puțin eroică își avea farmecul, emoția ei – atunci, dar și la rememorare peste ani. Un mers la două noaptea la sediul asociației din care făceam parte (GID, la podul Izvor), sub conducerea unui mai experimentat licean, pentru a printa niște manifeste... Un mers, cu un student dintre noi, la etajul trei al Arhitecturii... Căscatul de gură la zisele (chit că azi le găsesc mult desuete) vreunui fost deținut politic, în același sediu de pe Splai, în seara Vinerei Mari, în sunetele apropiatei bisericuțe Ilie Gorgani...

Ce să mai spun de goana la care ne-a obligat poliția, într-o dimineață oarecare, după care notam în Jurnal: „Am avut viteză, dar și baftă...”.

Nu voi pierde o secundă din vedere că generația mea a fost una norocoasă. A fost luată în trenul istoriei exact la ieșirea dintr-un tunel urît...

Pe tărîmul cronologic mi-i imposibil a nu face trimiteri la manifestațiile din același loc, din 2012-2013.

Tot respectul pentru cei implicați (fie dînșii și cu orientări politico-umane diferite de ale celor din 1990), dar mișcarea lor a fost inevitabil o excursie de plăcere, după cum bastoanele repezite în primul an postdecembrist au fost nimic față de pumnul stăpînirii de la un 1956...

Cineva aduce vorba

…despre Ideal.

> *„Visezi un ideal... îl chemi, îl implori si in ziua in care ti se contureaza descoperi ca ti-e teama ca nu te poti ridica la inaltimea propriilor tale vise...ti-e teama sa le transpui în realitate.”*

Cred eu.

Idealul – cel vizat de noi și în existența noastră – este prin definiție un ceva irealizabil.

El cuprinde nevoile de elementară siguranță (dar și de atotstăpînire asupra realității) ale copilului mic din noi.
Ale nesfîrșitului nostru inconștient.

PS
Mă întrebați cum vine asta: nevoile-s elementare, dar ele rămîn nesatisfăcute?
Da.
E una din caracteristicile trecerii noastre sub soare.
Căreia i se adaugă faptul că ajungem la vreun 80 de ani chiar și așa, găini tare speriate în adîncul lor...

Papa Francisc: „Nu există iad...”

Am sentimentul că vehicularea ideii de iad a fost o recunoaștere indirectă că nu am putut convinge, civiliza altfel oamenii...
Decît cu frica.
Cu groaza.

Cu speranța că nu mă aflu tare idealist.
Apelul la ideea de iad nu ne fu vreo notă de trecere la materia Mintoșenie...

PS
Și măcar, din minciuna asta cu Iadul, să fi curs mai puțin sînge pe filele Istoriei...

Recunoscînd din start

… că la baza acestui post e posibil să stea destulă invidie.
Pe tinerețea, pe școlile urmate de niște oameni...
.
Privesc un material, plecat el însuși de la un studiu privind psihologia poporului român.

> *Deși sunt mai mult decât binevenite, discuțiile recente despre repetatele ieșiri publice ale domnului Daniel David și despre studiul său despre așa-zisa „psihologie a poporului român” riscă să producă mai multă confuzie decât să clarifice care este exact problema, de ce anume se face vinovat dl David, cine ar trebui să reacționeze și cum. Confuzia rezultă încă de la început din faptul că nu se face diferența între două lucruri foarte diferite: pe de o parte, activitatea propriu-zisă de cercetare a dl David și a echipei lui, incluzând aici conținutul raportului de cercetare, despre care s-a tot insistat că nu este public; pe de altă parte, ieșirile în public ale dl David, făcute în calitatea de om de știință (cercetător, profesor), de coordonator al respectivei cercetări și autor al raportului de cercetare. Este vorba de două lucruri foarte diferite, două acțiuni foarte diferite ale dl David, două contexte foarte diferite (unul, să zicem, academic; celălalt, public) și, posibil, două tipuri foarte diferite de discurs. Măcar de dragul unei eventuale dezbateri*

serioase, care are șanse mici-spre-zero să aibă loc, să încercăm să clarificăm măcar o parte din multiplele confuzii care reies din această confuzie inițială.

I
Părerea mea.
E multă erudiție pe-acolo, dar seacă. Și simți nerezolvate destule psihice ale autorului, care ies odată cu observațiile mai mult ori mai puțin... academice.

II
Apropo de vorbe seci.
Mi s-a întîmplat să aflu un lucru. Convinge doar ce vine din inimă. Din natural.

Am observat, totodată, că puțină lume (eu nu mă aflu acolo!) izbutește să dea un mortar natural cunoștințelor acumulate din numeroase volume aride...
Asta e valabil inclusiv la specialiști cu diplome în ale sufletului, adică psihologi.

Mă nimeresc pe TVR2

… în timpul unei emisiuni religioase.
Aflu peste cîteva minute că este una închinată/dedicată lui Gheorghe Calciu-Dumitreasa.

Acuma..., 90 și peste la sută sînt credincioși, iar subsemnatul un ăla singur și glăsuind – ca să le preiau expresia dumnealor – în pustiu...
Dar niște chestii tot îmi sar în ochi.

Comunicarea oamenilor Bisericii are niște caracteristici...
Una la mînă, se feresc ca de Mamona să aibă vreun străin în corul lor... Vreun tip cu alt unghi de a privi lucrurile. Peste tot, vorovirile prelaților sînt precum vizitele lui Ceaușescu: totul aranjat, nici o voce contrară..
Apoi, zisele lor se duc spre extreme (semn de maturitate?). În ce privește chestiunile care le convin, dumnealor folosesc pompa de umflat, de exagerat (bănui că nu ezită mult nici în a minți).
În același timp, stuchesc (zic eu) mai mult decît e cazul asupra celor cu păreri diferite. De pildă, înspre masonerie (cu ocazia asta am aflat că inșilor cu anteriu negru le pică prost revoluția franceză, dar și cea rusă din debutul secolului trecut – zice și asta ceva),

Mai observ, și cam trădîndu-le slăbiciune, că nu agreează ideea ecumenismului (acea apropiere de biserici surori).

Răutăți.

Sună foarte frumos că ne aflăm în Vinerea Mare.

Dar tot mă întreb, din mijlocul acestui brav popor creștin, dacă întrebi ce s-a întîmplat atunci, acum două mii de ani în cap, bănui că de la un 60% dintre declaranții religioși vor emite un „Ăăăăă...”, în vreme ce 20-30% (mai copți, la ani) vor pune de-o propoziție. Nu mai mult.

Vă rog să mă credeți că la turul pantalonilor nu ascund vreo codiță. Iar sub șapcă niște coarne... Pur și simplu văd așa lucruri – iar în paralel am lipsit la o școală anume, pe a cărei firmă scrie ceva de ipocrizie...

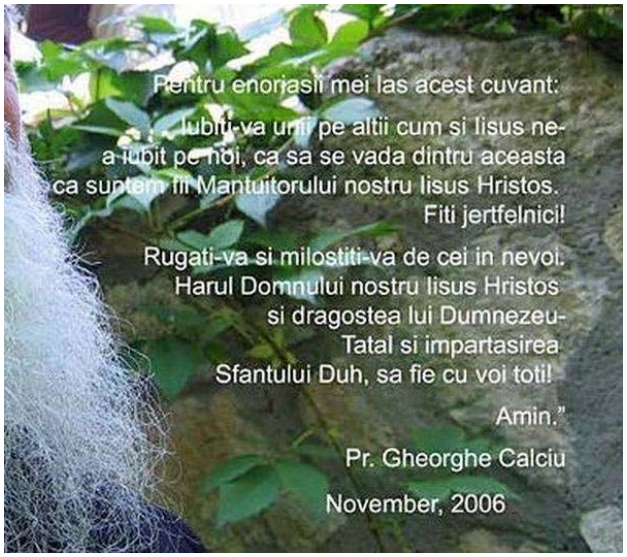

PS

Mă uit la părintele Calciu Dumitreasa. Citat sforăitor. În nemernicia-mi, nu știu cum vine să ignori că pe pămînt sînt miliarde de inși care nu dau doi bani pe sfinţeniile tale. E chestie de evidență!

PS2

Oare. Eu, necredinciosul, voi muri mai trist, mai speriat decît ăi cu icoane pe pereți? N-aș băga mîna în foc (e vorba de cel terestru, nu al Gheenei...).

Cineva ne arată

…cum se mai prezintă Catedrala mîntuirii neamului (la 2015, în construcție).

La cestiune.

Eu nu am răsfoit prea tare volumele sfinte, dar – și așa! – parcă n-am auzit ca izbăvirile la Judecata de Apoi să se facă pre căprării gen neam, popor.

Apropo. Dacă Judecata aia Finală survenea prin secolul 18, bănui că ieșeam de două sau trei ori nasol. Una, noi vorbitorii de actuală limbă romînească nu am fi fost mîntuiți, căci nu aveam catedrală-pe-problemă.

Dacă, totuși, se făcea rabat de la chestia asta, bănuim că eram duși în Rai pe grupe: a moldovenilor, a valahilor și a celor din Ardeal.

Ce-i drept, jucatul cu vorbele e sport național.

Dl președinte Iohannis zice:

> *”Schimbarea clasei noastre politice, atât de așteptată de cetățeni...”*

Aici, aș cuvînta la ceas de seară specială că treaba aia – cu schimbarea – nu se prea poate. Asta, pentru că dumnealor politicienii se află doar turnesol, a ceea ce ne aflăm noi, cetățenii. Iar acești 'Noi' nu au nici chef, nici putirință să se schimbe. Dacă nu mă credeți, dați o lectură niţeluș atentă la istoria neamului.

Da, recunosc…

-- sînt un om rău.
Căci.
Mă uit nedumerit la niște scrise din vechime.

> *„Cea dintâi datorie a şcoalei, care trece înaintea oricărei alteia, este de a forma buni cetăţeni şi cea dintâi condiţie pentru a fi cineva bun cetăţean este a-şi iubi ţara fără rezervă şi de a avea o încredere nemărginită într'însa şi în viitorul ei."*
> (autor e un băiat lăudat pe la toate răspîntiile, respectiv posedînd statuie în centrul Bucureștilor)

Deci te școlești ca să devii tîmpit perfect.
Să-ți iubești țara *fără rezervă*.

Eu înțeleg că dă al naibii de bine vorba asta, cu iubitul astronomic al Țării, dar asta nu-i deloc semn de inteligență. Ultima îndemnînd ca măcar uneori să tragi de mînecă: „Măi, cucoană, vezi că aici nu faci bine..."

Hai să tragem zisele lui Spiru Haret la 2015!
Dacă ne luăm după el, ar trebui să avem încredere nemărginită în viitorul Mamei Noastre.
Zăriți pe undeva, prin intervențiile pe net barim, așa înălțătoare atitudine?

Între noi fie vorba

Dacă te uiți în istorie, vezi pe undeva amprenta lui Dumnezeu?
Eu unul văd, vorba cuiva, doar rîuri de sînge, la fiecare pas al Ei...

Cum, de vină-s oamenii, în vreme ce El fu și este un băiat de treabă ce nu s-a pomenit?

A se scuti!

Fără îndoială v-am speriat ieri

... cu grozavele-mi invective (îmi place mult vorba asta din „Bietul Ioanide"!) antireligioase.

Îmi veți ierta, rogu-vă, ghinionul de a nu fi trecut pe la inevitabila școală de ipocrizie socială (clădită pe o nuia coercitivă mai dură decît ați credea...). Nu am vreun amestec, s-a întîmplat să nu intru în acel malaxor – e precum la exemplarele biologice care întîlnesc un mediu neașteptat, unde se dezvoltă altfel decît suratele din locuri (să le spunem) normale...

Altminteri sînt – zic eu! – om precum alții. Șed, de pildă, extaziat (și în slip) la soarele unei zile senine de aprilie, pe iarba proaspăt tăiată a unui parc bucureștean.

Iar în paralel găsesc de cuviință să-mi iau tovarăș de locuință un motănel mic, venit pe filiera unui prieten cu pisicuță iubitoare.

(Specia? Francezii au o vorbă fainã: „affreux chat de goutiere”... Una comună teoretic – chit că tatăl arătării de-o vedeți în poză e un siamez!)

Corect.

…E a doua zi de Paște. Și se cuvine să.

Dar mă uit la textul de aici.

Nu are vreo treabă autorul...: încearcă dezinvolt, cît și tenace, să-l înșele pe celălalt. Prin intermediul vorbelor mari, foarte mari și astronomice.

> *„ Petre Țuțea, ca Iisus pe Cruce, mai avea puțin de trăit și puțin de murit. În carnea lui s-a înfipt atunci , cu sfredelul curiozității ca un piron și ca o cange, Vartan Arachelian, ziarist, și s-a pus să-l întrebe, mai mult deștept decât aiurea, iar bătrânul filosof, neieșit bine din toate pușcăriile și neîntremat destul, se simțea dator să răspundă, iar răspunsurile lui erau toate cu tâlc așa cum au fost cele șapte rostiri ale Răstignitului. Și citind eu acum acest interviu televizat, reluat și transcris de colegii mei de la AMPress, am simțit cum se face pe mine carnea ca de miel jupuit de viu și cum îmi vine să-l urăsc pe dragul de Arachelian care a smuls ultimele vorbe cu cangea lui neîndurătoare de la bătrânul încă neieșit din toate pușcăriile.*
>
> *Stors și pus în menghina întrebării, cărând iscoditoarea cruce cu țepi pe Golgota, mi-a venit să strig, lasă-l să respire, dar martirul care, n-o spune aici, o spune într-o altă răstignire, că a făcut 13 ani de temniță pentru un popor de tâmpiți, sau ceva de genul ăsta, a gemut mai departe și a răspuns, iar Vartan, știind că mâine invitatul lui va muri, l-a tot stors și l-a stors ca pe un burete până la epuizarea înțelepciunii, dar bătrânul se încăpățâna să fie înțelept și să vorbească până în moarte și până mai sus de moarte, cu tâlc și durere. Ați trăit greșit? – îl întreabă ziaristul iar martirul răspunde mirat – Înseamnă că nu știu ce-am trăit! Undeva, pe pagina asta, stă interviul, interviurile ultime acordate de Petre Țuțea unui tâlhar de coleg care a stors de la el tot și mai mult decât atât. Și nu știu de ce, citind și recitind picăturile de sânge pe care le storcea ziaristul din trupul aproape volatilizat al înțeleptului, am înțeles drumul răstignirii și am înțeles că martirii nu trebuie păsuiți până nu-și dau duhul cu totul.”*

Altminteri, privesc prima dată mai atent expresia 'vorbe cu tîlc'.
De ce oare nu spune, un așa emițător, acele cuvinte direct?
La ce trebuie să le spui cu tîlc? Pentru că nu ai curaj, 'pe direct'? Pentru că vrei a da senzația că ești foarte mintos? Pentru a lăsa într-o ceață intenționată interlocutorul?

Dau colțul (la propriu...)

…din Calea Plevnei în străduța Ionel Perlea, în preajma Pieței Kogălniceanu.
Pe jos, o supracopertă de carte. Martin Heidegger.
Neam de neamul meu n-a răsfoit filă a acestuia, chit că despre acest filosof neamț am auzit.

O ridic.
Postfață scrisă de Gabriel Liiceanu.

Mărturisesc a pricepe mai nimic, de acolo (se înțelege c-acele aprecieri se află tare favorabile). Un drac din mine îmi spune totuși, ca membru al Asociației nebunilor-satelor ce mă aflu, să nu-mi pierd prin extaz mintea.
Vă țin la curent.

Am parcurs în ultimele zile

…mai multe pastorale ale tare-sfinților din fruntea Bisericii strămoșești.
Cum ar fi:

> *„Fără credinţă şi fără Biserică, existenţa noastră nu ar mai avea rost, astfel încât, pentru români există o perspectivă pozitivă în privinţa viitorului Bisericii, românii nu se vor lepăda de credinţă, pentru că-i ţine în credinţă harul.”* (Interviu cu ÎPS Teodosie)

Întrucît am de mult timp locul asigurat în iad, o belea pronunțată în plus nu-mi va schimba dosarul...

În spatele unor asemenea zise – poate simplificînd prea mult – văd eternul uman.
Un ochi al subsemnatului zărește în situația acea pornire a urmașilor lui Adam de a le fi cît mai bine, lor personal. Ca atare, se angrenează într-un 'autobuz'/instituție care să-i ducă în locuri cît mai comode existenței lor. Dacă ajung în top, iar acea instituție este una de succes, e păcat de... Dumnezeu s-o piardă cu una, cu două... Unde mai găsesc dînșii așa ceva?
(Precizare: în prim plan, mă refer aici la Teodosie tomitanul).

Al doilea iris al subsemnatului îl completează pe celălalt. Chit că, în sine, ca unghi, preia de-a gata zisa lui Thomas Hobbes (cel din a doua imagine, de aici): „Omul îi este lup, omului (/seamănului său)”.

Mijloacele de-a dobîndi acel loc înstărit nu întîlnesc vreo jenă a emitenului... De fapt, poate tocmai acea pornire animalică de a trăi mai bine împinge la lipsă a scrupulelor, în mijloace. Vorovești de Dumnezeu, de toate cele de pe acolo – chit că – în realitate – matale e foarte posibil să ai cît negru sub unghie cu ele...

Mă uit la amănuntele oratorice ale acestui Teodosie, ale celor ca el. Au școală a panglicăriei, băieții, nu se joacă...

Se înțelege că, la așa obraze alese, ciudățeniile, ticăloșiile-s doar la alții. Iar aripa divină pogorîtă doar la dînșii.

.

Din Carte (a lui nea Iancu) citire:

”Enteresul și iar enteresul...”

.

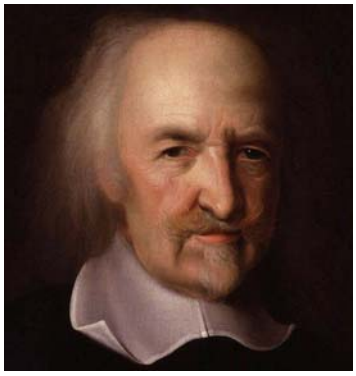

Fericiți cei superficiali

…barim în domeniul pomenit mai jos.

> *„ Diferenţa dintre Paştele Ortodox şi cel Catolic. Marea Schismă şi corupţia: Momentul în care catolicii şi ortodocşii n-au mai crezut în acelaşi lucru…”*

Eu unul aș avea o problemă în a îmbrățișa o credință religioasă, dacă dau un ochi în istorie, și văd motivele pentru care s-a purces la Marea schismă din 1054. Plus justificările de azi ale partizanilor, repartizați în cuvenitele tabere.

Și concililLe din mileniul I îmi par bizare, mai ales că-n spatele lor se citește lesne dorința de a domina – și atît.

Mărturisire de îndurerat ateu.

Cred că-i la mijloc o mică (sau mare de tot?) nedreptate...

Eu, ateul, am parte – în cap – de toate hîrdaiele credincioșilor. Deși, la mijloc, mi se află doar ghinionul de a lua în serios grăirile sfinte – mici sau mari.

Mă uit la zisele unui preot.
N-are omul vreo jenă în a mînca căcat:

> *„Nu există credincios care în Noaptea Învierii să nu poarte în mână o lumânare ce a fost aprinsă de la preot, de pe masa Sfântului Altar...”*

Or, să fiu eu sănătos cîți semeni cu icoane pe pereții apartamentului nu au purtat în mînă (din n motive!) lumina cu pricina!
Dacă a pornit așa frumos, tata popa n-are încurcături în a servi și alte texte pe măsură…

Alți tipi gata să-ți servească iute și detaliat voroave amabile despre Credință sînt cei de la gazeta „Adevărul”. Ia uitați-i:

> *”Explicaţia preoţilor pentru cea mai sfântă dintre luminile lumii...”*

Ce, îi doare gura să spună că e cea mai sfîntă?...

O să ziceți că ce-am cu bieții oameni?
Păi ce, credeți că ei stau mult în banca proprie? Voila:
„Puterea lumânării de Înviere, *pe înțelesul ateilor*...”

Mai precizez o dată.
Am devenit ateu pentru că, prin intermediul unei biete minți lăsate de Sus, am verificat inclusiv ale Credinței celei strămoșești.
Cum? Ziceți că să ne facem a ploua întru așa minciuni? Că așa e bine și plăcut-lui-Dumnezeu? Și că-n baza unei așa ignorări voi avea loc în Rai, la geam chiar?
Mișcător!
Dar tot nu izbutesc să mă fac a ploua...
.
PS
Concurs.
Priviți poza distinsului domn de aici. Și interesantu-i limbaj nonverbal.
Întrebări:

Cît i-ați lua în serios zisele, la vreun colț de stradă? Apoi, ce meserie credeți că prestează sub soare?

PS
De sanchi și la așa text:
„Puterea lumânării de Înviere, PE ÎNȚELESUL ATEILOR...”
... mă întreb dacă de 2000 de ani au convins pe astă cale vreun ateu, să revie la sînul Bisericii.

„Tradiții în Săptămîna Luminată:

… de ce „uşile“ Raiului sunt deschise acum, chiar şi pentru păcătoşi – rânduieli speciale la înmormântări...”

Oare ce se întîmplă cu ăia care au murit la un 1300? Cum își umplu timpul?
Iar cu noi cum va fi, peste vreo cinci sute de ani? Se vor deschide ușile de care se pomenește aici, de Pași?

Apropo.
Burebista unde o fi repartizat, în Lumea de Dincolo?
Cum, ziceți că-s (execrabil) mișțocar?
Poate.
Dar întrebarea rămîne. Mai ales că e adresată acelora care știu pe toate. Și aflați sub aripa lui Dumnezeu.

Fiecare cu biserica lui.

Iar subsemnatul recunoscînd că are mai multe.
Una se află în Caraimanul Bucegilor, în porțiunea Brîului Gemenelor aflată imediat la SE de Albișoara Brîului.

E posibil...

... să alergăm (altminteri cu interes gazetăresc ori academic) după ținte false.
Cum ar fi...:

> *„România nu are clasă de mijloc: peste 80% din angajaţii români au salarii mai mici decât salariul mediu pe economie...”*

Foarte des se trece în asemenea observații peste un amănunt.
Cel care plătește puțin este deseori un compatriot de treabă. Patronul care ne angajează.
Și care își satisface dorința de a cîștiga cît mai mult (așa se dobîndesc vilă, autoturism etc.), respectiv urmează regulile economiei de piață. A cererii și ofertei, mai exact.

Sîntem oameni.
Chit că nu neapărat în stilul pomenit în abecedare.
Se înțelege că, în paralel, ne aflăm români și creștini.

Munte

Lecturam ieri, la soarele Parcului Tineretului, o carte montană de căpătîi mie, „Amintirile...” lui Niculae Baticu. În paralel, mă entuziasmez de imaginile postate aici de echipa (tînără) a lui Alexandru Stoica.

Realizez că mă separă (ani) de colindătorii hivernali ai Albișoarei Gemenelor nu departe de cît mă separau cîndva de nea Baticu...

Ca urmare, cred că nu-s demodat dacă urmăresc cu interes (eternul uman...!) vremea apusă a mentorului nostru, dar și îndrăznelile tinerilor anului 2015.

Altminteri, cartea lui nea Nae Baticu mi-i precum izvoarele ce nu seacă. Mereu găsesc amănunte noi și interesante! Asta, poate pentru că nici mintea mea nu este exact aceeași, raportat la cum era în precedentele răsfoiri ale pomenitului volum.

.

PS

Volumul este o reeditare prin grija celor de la revista „România Pitorească”, varianta inițială apărînd trunchiată de împrejurările anului 1981.

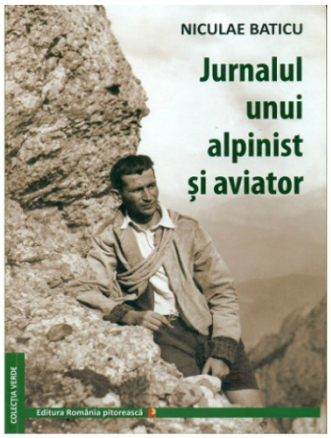

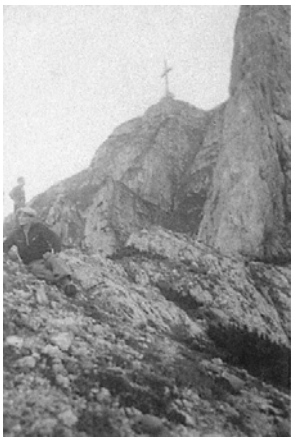

Răsfoiesc zilele acestea

…un volum psiho, al lui Jacques Salome.

Acolo, se pomenește la un moment dat – și între tehnicile de manipulare – aceea de a-i sădi/plasa unui seamăn ideile tale.

Care întîmplător (inclusiv în relația cu acela) îți aduc foloase.

La așa ceva mă duce gîndul în fața unui articol al ziarului „Adevărul”
(Don't forget: adevăăăărul...)

> *„Imagini rare cu invazia nazistă din Grecia: de ce au grecii dreptul să solicite daune de la nemţi...”*

Bănui că inșii ce iau în serios asemenea formulări au pățit ceva asemănător în prima copilărie: cineva le-a dat cu lingurița cum trebuie să gîndească.
Dacă, în paralel, se întîmplă să fii invidios pe bunăstarea și scaunul la cap al nemților (contemporani barim), te vei irita imediat de ticăloșia compatrioților babei ăleia, Merkel!

De ce nu au scos premierul Tsipras și ai săi informațiile/imaginile cu pricina pînă acum, păi e o întrebare la care doar Trahanache poate răspunde:
„Enteresul și iar enteresul...”

Cineva ne spune

…că „45% din ruși cred că teroarea stalinistă a fost justificată”.
Îmi fuge brusc mintea la o zisă (altminteri divină!) dintr-o poveste a lui Ion Creangă. Aceea de care nu se pomenește la școala generală.

> *„Ce semeni?” /.../ „[D-alea] să-ți fie!”*

Păi, dacă vă place atîta, de teroare ca aceea să aveți parte!.

E un lucru neplăcut.

Să fii hușuit de Dumnezeu, iar în paralel să nu te ducă mintea (e vorba de subsemnatul)...

O vorbă creează mari entuziasme, unor distinși semeni:

> *”Arsenie Boca şi cea mai profundă lecţie: „Când viaţa pare cumplită, fă-ţi un ceai şi bea-l din cea mai drăguţă ceaşcă...”*

M-am uitat la acea zisă (atenție, e cea mai profundă lecție chiar!) și mi s-a părut aiurea...
Căci.
Și barim raportat la cîte nefericiri mi s-a întîmplat a traversa în existență.

Cînd viața ți se pare cumplită, ultimul lucru la care te gîndești este să te coagulezi și să purcezi meticulos la producerea unui ceai... Totul, în ceașca de profil pe care o iubești mult...
.

Trec aici peste faptul că se va fi inventat la greu în contul lui Boca, dacă tot au simțit unii că dumnealui e pe cale de a sui în marele tren al Istoriei religioase...

Cum vă spuneam, mă miră că entuziasmați de Sfînt al Ardealului nu miros de goliciunea acelei vorbe...

PS
Ce aș recomanda io la pase cumplite ale existenței?
Pfuuuuuuu...
Orice sfat ai da, cruntele momente sînt de traversat singur și fără reazeme. Așa e particularitatea lor – creată de un Ins spre care puteți ridica ochii oricînd.
Apoi, răsare soarele...

PS2
Acum citesc din articolul seriosului ziar...

> *„...Ceşcuţa de ceai a început să vorbească:*
> *– Voi nu puteţi să înţelegeţi. Nu am fost de la început o ceşcuţă de ceai...”*

Bineînțeles că nu-i de făcut iluzii, a fi citit tare mulți și în amănunt acel articol.
Și ei, nu doar subsemnatul, adoră superficialitatea...
Sînt oameni.

Cu doamna Clinton la Casa Albă.

La cît o trădează frumosu-i chip, o să aibă o mică problemă dumnealor, rușii... Iar Ronald Reagan e posibil să le devină moscoviților duioasă amintire...

PS
Citesc pe la alții...:
SUA au buget militar de aproape zece ori mai mare decît Federația Rusă (v-ați așteptat la altceva, de la performanta și serioasa economie rusă?)...

Un interesant caz de manipulare.

Mai exact, de încercare pe direcția aceea.

> *„Mircea, sper sa gasesti o parte din raspunsurile pe care simt le cauti...*
> *Se spune despre Părintele Arsenie Papacioc că e un sfânt în viaţă...”*

Una.
Mintea-mi 'a proastă are o jenă în a purcede să lucre pe baza frumoasei formule: „Se spune că...”
Las acest plezir altora!

Doi.
Nu caut răspunsuri.
Ci adaptare la tărășenia asta numită Viață.
Nu am căutări de 'viață fericită' – noțiunea care însorește existența multora...

PS
Altminteri, Papacioc cu pricina le grăiește, nu glumă...: *"Iisus a fost ortodox""*

Între noi fie vorba....Cînd cineva îmi dă pe la nas cu formule paradisiace, ochii mi-s la buzunare. Și la ce vrea acel băiat tare de treabă, de fapt...

Întrebam ieri, ca un neam-prost

… și pe aici:
Oare ce-o face acum Burebista, în Împărăția nevăzută și creștină?

În caz de așa nedumeriri, cam 101% băieții Bisericii se ofuscă. Și se uită strîmb la matale.
Ceea ce nu-i de mirare.
Nu au nici răspuns, nici nu le stă bine să răspundă ”Nu știu, bre!”.

Nu se pot declara ingoranți pe față, căci – pardon! – se duce naibii giudețul, cel decurgînd din pretenția că ei știu tot, inclusiv prin Lumea paralelă.

Am avut pe aici o amicală dispută

pornind de la o expunere religioasă, ce demarează cu formula „Se spune că...”
E unul, am considerat cam lovit de nulitate tot restul vorbirii dînșilor.

Ceilalți se uitau însă la mine tare ciudat (plus sfaturi de bine), neînțelegînd ce am cu spusa citată.
Abia după o vreme mi-a căzut fisa!! Ceea ce voiam eu drept aiureală (inclusiv pentru argumentații serioase) era la dînșii un atu.

Căci.
În cercul lor (recunosc, larg) 'se spune' indică gura lumii, opinia socială. regulile locului. Pe-acolo, dacă vecina Vasilica spune de Arsenie Papacioc cum că..., asta-i literă de aproape Evanghelie.
Mie continuă să mi se pară prin-bălării ideea, dar așa viețuiește acel mediu!

Nimeresc pe aici vorba

Mai exact acuza adresată cuiva că ar fi cîrcotaș.

Cred că vorba ține un pic, totuși, de prestidigitație.
Aceea socială.
Adică nu răspunzi la zisele aceluia, dar îl declari în vreun mod cu faimă proastă.

Cîrcotaș este tipul căruia nu este de bon ton să-i răspunzi, direct.
Ci să te ții departe de el și de afirmațiile sale.
Dar să-l arăți cu degetul că e cum e...

Altminteri, asemenea exemplare cîrcotașe, aruncate în jos, ne împing (barim în ochii proprii) pe noi sus...

Dl Moise Guran glosează tare frumos...

... pe marginea unui incident dintr-un troleibuz.

Simt două tendințe în acea scriere.
A descoperi responsabilități, în sensul că ne comportăm altfel decît în tipare socială.
Respectiv practică a mișt oului, mascînd (umană) agresivitate.

E drept. Ți se face părul măciucă întîlnind noi și noi forme de manifestare a agresivității semenilor. Dar, poate, acceptînd acele nenorociri e singurul mod de deveni imun la tulburarea care ne-o produc.

Da, durerea-n (pardon!) cur e semn de înțelepciune.
A te băga între respectivii nu e neapărat semn de teamă, că ai putea-o încasa.
Și înjugare aiurea la o încercare de a schimba altora gesturile, firea.

PS
Interesantă vorba asta, cu (ne)jena în dos.
Ce chestie!
Dacă îți vezi de interesul tău sănătos, foarte iute pot veni șmecheri care să te facă vinovat.
De a nu te fi băgat ca prostul.

Gazeta e de frunte.

Exprimarea, țelurile ei în viață arată precum mai gios:

> *„Dați mai departe! Românii din această comună din Vâlcea au refuzat să muncească pe salariul minim, iar la câteva zile patronul firmei a primit un telefon de la Ambasada Republicii Bangladesh. Ce a urmat?”*

Pen' că niște reflexe sînt deja create, se formulează „românii”...
Apoi.
Se freacă din birou o știre – a altora.

Nu s-a dus nimeni în acel sat din Vâlcea, pentru ca să vadă de ce respectivii localnici nu se înghesuie la acele joburi!
Tot pentru că nu se cade altfel, picior de gazetar nu și-a pus problema zelului denigrator al primarului, respectiv cum se face c-acel patron e dispus/poate plăti doar salariul minim pe economie.
Nu și-au pus așa nedumeriri, întrucît pentru a ne simți un pic mai bine – la nivel de țară, de univers – e nevoie de o chestie simplă: de un țap ispășitor.
D-aia ne merge nouă prost!! Pen' că careva prin preajmă e neserios, neam prost, chiulangiu (vezi știri Parlament) șcl.

PS
Altminteri, țelul 'Gândului', spus pă față, e cam așa: să dai mai departe, linkul lor. Procedînd astfel, asiguri trafic web la pagina cu pricina.
Și banu la *Caserie*.

Să-ți trăiască trupa, maître CT Popescu!

Fainǎ formulă!

> *„Să ia dracul pe cutare / pe tine șamd!”*

Oare s-a deranjat Mamona – din preajma cazanului cu zmoală unde se delecta (amănunte, cu alt prilej...) – a se repezi să înhațe pe cine vrem noi?
Cred că nu.

Mai degrabă a pus ochii pe noi, pe reclamagii.
Prea îi semănăm la suflet.

Viața socială

… are nostimadele ei.
Dau pe aici de imaginea unei doamne. Postată de chiar dumneaei.
E acolo un limbaj al corpului, al nevoilor destul de clar.

Mă pune dracul să-l sesizez, în scris și la postarea în cauză.
Zău că m-am exprimat onest! După tiparele mele barim – am spus că-i vădită așteptarea de mîngîieri.
Însă doamna (destul de june) se ofuscă. Deși n-am pus-o eu să aleagă pantaloni strech, din material strălucitor! Nici să ție picioarele strînse, într-un mod pe care domnii în banca lor îl citesc iute (și înseamnă nevoie de afecțiune).

Asta e. Și să șadă sănătoasă, în acea minunată gaură neagră (nu e vorba de particularitatea fizică a Evei!).
Să solicite nonverbal una, iar apoi să fugă.
Altă muncă de Sisif nici nu-i trebuie...

PS
Între noi fie vorba... În imagine are ochelari de soare, și privește totodată în lateral.
Doamne ferește să citească cineva, ceva – vreo acută nevoie – în ei!
Din partea mea, stea liniștită în deșertul acela.

Eternul uman.

Băieții și fetele din Calea Victoriei 120 (adică de la reviosta „22”) stau – mai abitir decît toți compatrioții – cu faldurile occidentale peste ochi.
Cu regulile unei prese civilizate.
Bănui c-au primit și cele mai multe vizite dinspre redacții europene de calitate.

Mais./ But.
„Și vous grattes le russe...”

... Mai marele revistei 22 tot în forță (orientală) își începe editorialul:

> *„Atacurile furibunde lansate de Traian Băsescu...”*

Asta e, nu-i alt adjectiv prin dicționar, decît furibund...

Stați liniștit, nici titlul – pe acolo – nu-i mai oxfordian:

> *„Marea silă de Băsescu”.*

PS
A nu se uita.
Acolo păstorește Grupul pentru Dialog Social...

Greu de cap.

Eu mă aflu așa.
Dl mai-mult-decît-destupat Sever Voinescu se face a nu ști că, pe lumea asta, există miliarde de inși convinși că zeul lor e ăla adevărat, iar al celorlalți este o idioțenie.

> *”Ar fi splendid să folosim liniștea sărbătorilor nu doar pentru a ne odihni, ci și pentru a ne antrena ochii, astfel încât, aidoma lui Petru, în prima zi de după, să vedem lumea ca pe o formidabilă noutate. Dacă ne întoarcem la ale noastre convinși că vor fi cum le-am lăsat, iarăși am ratat sărbătorile. Indiferent cât suntem de odihniți…*

Ador materialele confecționate doct pe așa bază – asupra căreia se pot da niște doctorate... „Nu, domne, Dumnezeul meu e ăla adevărat!...”
Ce-i drept, s-a dus naibii giudețul dacă ajungi la faza unui așa ecumenism... Inevitabil este să ignori existența buddhiștilor, a mahomedanilor (la ăștia e loc de întors, Iisus afîndu-se între profeți) șcl.
Să scrii, să crezi ca și cum ai fi singur pe lume.
E un infantilism măricel aici. Dar altfel nici nu poți pupa minim de siguranță existențială pe lumea asta.

PS
Nu uitați. Materialul e în publicațiunea acelor tipi foarte destupați, foarte înaintați în cunoașterea Lumii ăsteia.
Zic ei.

E om și el.

Nesigur pe dînsul.
”Dacă mesajul meu politic e slab?...Te pomenești c-ajung din nou la Sibiu!... ”
Dl președinte mai privește o dată lucrătura de pe computer
„... Mda. Parcă ar șede bine și-o bandă tricoloră! Alo, domnul de la Aiti? Servus! Sunt Președintele. Vă deranjez? Uite ce-aș vrea, dragă domnule...” (Iohannis vine un pic pe filieră Iuliu Maniu).

PS
Sepepistul din imagine (e 'main image' a siteului prezidențial) la ce s-o gîndi?
Ziceți că iscodesc prea mult, și d-aia o să repauzez iute?
Corect!
Promit să stau în banca mea.
Cinci minute e bine?

Iohannis e un pic

… pe firea lui Iuliu Maniu.
(Nu-mi spuneți că țărăniștii lui Pavelescu trîmbițează de cîteva luni paralela asta, iar eu nu am aflat!).

Totuși.
Sper că nu rontăie pînă la capăt grefa/grape-fruit-ul, dacă o confundă în vază cu dorita altă citrică... Așa suna, cel puțin, o butadă răutăcioasă pusă cîndva în cîrca bădăcinistului...

M-am așezat mai bine în scaun

Deși primul pas nu vă interesează, întîia-mi curiozitate este cum va privi istoria de peste 50 de ani așa tip, așa gesturi.
Apoi.
Oare cum arată telefoanele, întîlnirile, discuțiile acestui domn – pînă apucă să însăileze mișcătorul text de mai jos.

După cum.
Ce foame de speranță în viață avem, că apare un șmecher și, iluzionîndu-ne pe acolo (pe la dorințele sinistru de acute) își face mendrele lui:

> *„Valentin Jucan, membru CNA, propune printr-o scrisoare deschisă instituirea, prin lege, a unui „fond audiovizual” ce ar trebui să ajungă la primele 10 posturi declarate libere la retransmisie. Solicitarea se*

adresează atât președintelui Klaus Iohannis, cât și premierului Victor Ponta, prin care propune un proiect de ordonanță de urgență. „Fondul audiovizual" ar trebui să aibăca scop „revenirea la normalitate, decență, respect pentru public, iar taxele și impozitele pe care acestea le datorează statului vor putea fi achitate..."
http://www.evz.ro/un-membru-cna-propune-infiintarea-unui-fo…

Priviți-i cu atenție ochii.
Zăboviți și asupra frunții – indiscutabil plăcută privirii, în sine...

În Svejk, există o scenă, cu un mic negustător de etnie oarecare.
Ce-i spune nevesti-sii, după un biznis cu o vită slabă moartă: „Vezi [...] ce deștept e bărbat-tu? I-am păcălit!."
Pot paria că și amicul ăsta declamă conjugal pe măsură, la întoarcerea din Camera care i-ar aproba Ideea...

PS
Oare cum vor arăta mulțumirile șmecherilor încîntați de acel act normativ?

PS2
Pot intui că, peste niște zeci de ani, pe piatra funerară a băiatului va scrie a fi fost bun, minunat român...

M-am apucatără să pomenesc

…foarte curînd, despre Istorie.
Nu știu dacă-i caut neapărat grațiile, Dumneaei.
Și Viitorimii.

Dar sentimentul mi-i al unui Loz în Plic.
Dacă tragi / te gîndești la Ea, la rigorile-i – e o șansă a te băga în seamă.
Dacă ba, nema!

O să ziceți că-s excesiv dă orgolios...
Poate da. Poate nu – pînă la final, mă obișnuiesc cu ideea Eclesiarhului (nu citez, să nu vă stric buna dispoziție...).

Din ce am privit eu, peș-șezătoriu asupra Jurului...
N-am văzut mulți (sînt elegant...) meditînd asupra viitorimii. Asupra frunzei și mai în vînt care vor fi atunci.
Toată lumea pare a deține contract cu eternitatea.
C'est beau pour le moral!

Pe aici.

„Mandatele lui [Traian Băsescu] *au fost o uriașă dezamăgire... ”*

O să ziceți a mă afla eu al naibii...
Dacă ceva mă dezamăgește, la mijloc se află două chestii: nepriceperea-mi la oamenii simpatizați la un moment dat, respectiv iluziile pe care le plasez în acela.

Aș minți s-ascund că nu aș fi vrut ceva ploaie cu cîrnați, după decembrie 2004.
Dar dacă lucrurile s-au petrecut cum fură, păi au toate justificările din lume.

Iau lucrurile cum sînt, și gata.

PS
Așteaptă-te cam la orice în viață...
O să-mi spuneți c-așa mod precaut ucide mierea existenței... (De parcă iluziile furnizează multă asemenea dulceață!).
Nu vă cred. Rămîn destule de savurat.

Merg la cumpărături

într-un hiper magazin pemtru bricoleuri.
La ieșire, sesizez vocea plină de reproș a unui munte de bărbat, la adresa fiului de-o șchioapă. Că e neatent, că e împiedicat (ba fără egal pe lumea asta), totul pe un ton de-o duritate care mă seacă, mă rănește pe mine.
Ce-o fi fost în sufletul mogîldicii de vreo patru ani – căci de acest fel se afla copilul?

Am dat să-l privesc mai atent pe cel mic, cu speranța de a-l descoperi clădit din vreun material care să țină la așa tăvăleală. Nici gînd însă de vreun viitor boxer, insensibil și meditînd deja la genul de șuriu cu carele îi va lua gîtul tătînelui, cîndva! Ci un ăla moale, tras la față, deja cu cearcăne.
Mai că mi s-a făcut rău, ce va fi fost în sufletul lui! La ce putere (în cheia matematicii exprimându-mă) va fi fost insuportabilul, distructivul acolo.

Zic și eu precum un personaj al lui Dostoievski.
La urmă..., ok, om fi făcut destule prostii pentru a fi puși eventual la colțul numit Iad.
Dar la acei patru anișori, Doamne, parcă nu e treabă demnă de poziționea Matale!...

Dați-mi voie să șed sensibil și la așa situații, nu doar la Știrile faivăcloc.

Stau de vorbă azi cu un teleast

Și realizez, cu nițică groază, că omul normal nu are nevoie de adevăr.
Ci de iluzie (dacă nu cumva alăturarea se află pleonasm!) plăcută.
Asupra mediului, respectiv a propriei ființe.

Bănui că nici io nu fac excepție.

Mă conving azi, o dată în plus

… asupra neadaptabilității subsemnatului la viața socială.

Nu-i cel mai plăcut sentiment din lume.
Dar două degete în aer, să le vază doamna Învățătoare, tot mai ridic...
(Oare, din literatura unui secol 19, au rămas 'Misterele Parisului' care pasionau Zițele contemporane, ori Dostoiesvki și Zola?)

Căutînd pe net texte care să-mi deștepte suplimentar memoria – legat de 1990 – dau, prin concursul fie și neștiut al dlui Victor Roncea, de articole din ziarul „Adevărul", la miezul fierbinte al acelui an.
Una la mînă, mi-i o problemă să văd ce nota tipografic pe atunci, un condei care se vrea azi înțelept, echilibrat. Eu am crezut (mea culpa!) că prostii au scris la mijlocul lui iunie 1990 doar șulfele, doar *făr-de-mamă și tată* moșteniți din comunism[1]..
Doi, și privind fenomenul, ce cuprinde în timp și vreun Radu Cosașu, Ovid Crohmălniceau, cît și Nicolae Manolescu (altminteri extrem de stimabil, mie!) ori Ana Blandiana.
Așa mare e foamea de afirmare, la acea vîrstă, încît turui orice? (Vîrsta aceea fiind, sanchi!, a sufletelor curate, a iluziilor clăditoare de evuri noi șcl).
După cum.
Care este insul real?

---

[1] "Pe domnul general Bâtlan îl întâlnim în fostul său birou. Cărbune peste tot. O scândură fumegă şi acum sub picioarele noastre. Răscopt de căldură, tavanul cade cu zgomot. Ne ferim şi vorbim. Ne spune: „Ieri la ora atacului eram în Piaţa Universităţii. Ocupanţii unei maşini cu număr fals – 2-AG-132 – au împărţit „non-violenţilor" sticle cu conţinut incendiar. Cei care au făcut ce vedeţi aici nu-s oameni. Scursură din întreaga ţară, rebut social, canalii. Beţi şi drogaţi.Din biroul acesta au furat două pistoale, două încărcătoare şi un pistol mitralieră. În garaj, după ce au smuls aparatele de emisie-recepţie, au dat foc la toate maşinile. Acum nu mai avem nici una…"
În harababura de la etajul II îl întâlnim pe dl colonel Jean Chelariu. E indignat. „Eu am fost aici. În clădire au pătruns 150-200 de inşi care strigau „Fără violenţă!", deşi uşa au spart-o izbind-o de câteva ori cu spatele unui autocamion. În clădirea M.I. ostilităţile le-a condus dl. Lupoi, fostul ministru al turismului, după revoluţie. A fost auzit ţipând: „Fiecare demonstrant să omoare câte 10 poliţişti!". Zice-se că ar fi umblat după dosarele generalului Milea. Aici se vede ce au făcut, astea sunt vasele în care au cărat benzină".
Ne strecurăm cu greu printre dărâmături, sticlă spartă şi piese arse de mobilier, fişete răsturnate şi case de fier. De noi se apropie un ins negricios: „Mă numesc Buştean Gabriel şi sunt preşedintele romilor din sectorul 5. Am venit să spun că nedesolidarizăm de faptele alor noştri – câţi au fost. Sunt foşti infractori, ne-au făcut de ruşine. Acum am vrea să ajutăm poliţia". Intervine minerul Gheorghe Moldovan (21 ani, I.M Lupeni): „Mai bine îi ajutaţi ieri, ne scuteaţi şi nouă un drum!"
[autori articol] Mircea Bunea, **Lelia Munteanu**"

Acela de la 25, ori de la un 50-60?

Bineînțeles că subiectul se află nuanțabil.
Dar nu-i de pierdut din vedere...

PS
Vă stă pe limbă să mă întrebați ce scriam eu la 25 de ani?
Nu am fost în PCR.
Iar în anul sfertului de veac personal cred că cel mai mîndru îs de o descriere a turei solitare pe Colțul Mălinului, Bucegi...

Titulatură

Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului.

Îmi vin aici în minte ceea ce eu consider a fi variantele unei comunicări, spre semeni.
Există unele care doresc să informeze pur, sec, iar altele ce țin cu precădere să inflameze (iar emitentul să se descarce sufletește pe măsură).
Cînd din start spui că te ocupi de CRIMELE comunismului, este clar că acolo există și inflamare, și prezentare trunchiată a realității.
În același timp, copiezi frumușel exact tiparul în care huliții comuniști prezentau în deceniul șase faptele așa-numitei burghezii.

Hotărît lucru, abia la fundul cutiei Pandorei va fi fost și Nuanța, alături de Speranță...

Cineva mi-a ridicat

… foarte de curînd problema „Ce-ar fi fost dacă, la cutare ceas al istoriei, lucrurile s-ar fi petrecut altfel”.

Mai exact, în folosul Opoziției anului 1990.

...Și-am realizat brusc a nu-mi fi pus niciodată așa tip de întrebare. Probabil am în sînge ideea că – dacătele prezentul este cum este – păi explorările de tip Mașina timpului nu-și au rostul.

De bine ce-am meditat la așa ceva, la o tărășenie din exact acel tip imaginativ tot m-a dus mintea. Dar și asta cu un scop mai puțin romantic.

Ce-ar fi fost dacă, înainte de alegerile din 1990, la televiziunea națională s-ar fi dat ample bucăți din ceea ce se petrecea, spre seară, în Piața Universității. Am în vedere mai ales recitarea „Tatălui nostru”, de către un părinte Galeriu și cu asistența (zeci de mii de persoane) pios îngenuncheată.

Și-am realizat brusc că ținerea unui norod în mînă, de către dînsul Stat, nu e o treabă deloc simplă. Lucrurile sînt apropiate de metafora unei miriști uscate de arșiță, unde un incendiu izbucnește iar apoi se propagă extrem de rapid plus lesne.

Exemplu scurt: Rusia lui 1917.

Este și motivul pentru care Statul are a evita precum dracul tămîia să se ajungă la stadiul de arșiță...

De aceea nu au ajuns la TV pasaje mai ample din Piața Universității.

Poate a fost mai bine, o spun chiar eu – un admirator (fie și ponderat) al acelui Fenomen din centrul Bucureștiului...

Pensiile parlamentarilor

Cele re-moșite zilele acestea.

Visez s-ajung și io ales al neamului (pardon. Neamului!). Între altele, ca să descopăr (fie și pe propria epidermă) cum poți trece iute de la discursuri revoltat-moralizatoare la a susține ideea acelor nesimțite pensii..

Asta pentru că, în aerul de sub Soare, se învîrte etern și un astru nevăzut.
Acela indicat de Trahanache (mai exact de fiu-său de la facultate!): „Enteresul și iar enteresul”...

Cu infinită invidie, firește...

… privesc spre Vîrsta de mijloc.

Parafrazînd un pic ideea caragialiană, aceea cu „Și nimica mișcă”. La miezul vieții orice vorbă umflată te duce în ceruri ale plăcerii, ale jemanfișului de infinitul înconjurător.

Nimeresc în cîteva minute două asemenea afirmații epocale:

> *„Lucrează la propria salvare. Să nu depinzi de alții!”* (înțeleg că Buddha a spus-o.)
> *„O țară fără cultură nu are viitor.”*

Probabil, dintr-o competiție între cele două compartimente psihice, ce nu satisface minime cerințe ale conștientului/rationalului duce în extaz compania... adversă, Inconștientul..

PS
Ultimul citat are hazul lui..
Deci ai avut cultură cît s-ajungi în prezent, dar aici brusc ne-apucăm să dăm cultura la coș. Și nu mai avem viitor.
Mai la concret...: oare cum o fi aia să nu ai viitor? Mai funcționează canalizarea? Lumea mai pune duminica de-un grătar?
Ziceți că-s cîrcotaș și neserios?
Poate.
Dar nici dumnealor, lozincarzii, nu-mi par responsabili la greu, în ce emit...

Tăriceanu spune

…la congresul UDMR că ”oraşul Cluj-Napoca trebuie să-şi schimbe denumirea în Cluj”.
Naționaliștii sar imediat în sus.

Neatent la subiect (și privind doar imaginea alăturată), cineva șarjează:

> *„Cum am permis la toate târâturile să ne infecteze numele oraselor? In Londra sunt toate natiile pământului, in câte limbi să i scriem numele şi in câte alfabete?”*

Bănui că o secundă nu-i dă prin minte că dînsul, Clujul, numai oraș românesc nu a fost niște secole bune.

Totodată.
Chestia cu adăugata „Napoca”.

Apreciez că la 1982, cînd Ceaușescu a venit cu ideea, aveam o problemă de insuficiență nobiliară prin interior... Mai exact, nici noi nu credeam că urbea someșană era foc de urmașă a latinilor. Aveam nevoie de așa surogat – de care dușmanul ungur bănui a se fi sinchisit foc.

Că dubletul se menține după 1990 ar fi o primă mirare.
Finalmente explicabilă.
O alta este că, deși dorul concret de filiație romană ni-i în multă scădere (în favoarea simpatiei pentru daci), denumirea stă neschimbată, semn că suptul la două oi își are plăcutele-i avantaje dintotdeauna.

PS
Afirmație, pe undeva: *„Ceaușescu a fost un patriot...”*
Vorba asta e ca iarba fiarelor. Dacă o flutură careva, se suspandă instantaneu capacitatea de a pune lucrurile în balanță.
Mi-a ținut mie de cald acel așa-zis patriotism al lui Ceașcă? Am putut umbla liber prin lume, și să aflu acolo ce țară demnă de respect posed? Am dat noi mai puțin cu stîngul în dreptul, în decembrie 1989 de pildă?

Sîntem români

…deci mai mult sau mai puțin onești...
Un actor.
La vremuri tulburi, acum 25 de ani și un pic, nu stă cu mașina la somația revoluționarilor ce puseseră de-un baraj rutier, în București.
Și rafala îl ajunge, fatal.

Da, e un ghinion, deși parcă ține și de lipsă a responsabilității...
Văd acum că omul nostru a devenit martir, și are monument la loc de supercinste în Cimitirul Eroilor: la stradă, la prima alee lîngă biserica locului.
N-am nimic cu acel nefericit comic (altminteri cu tristețe vizibilă pe chip), dar situația e un pic aiurea...
Pot simți însă cît de mari au fost presiunile familiei, amicilor, vreunei Uniuni a actorilor... Care altminteri vor fi fost foarte dezinvolți în a cînta virtuțile și faptele de vitejie ale unui neam oarecare...

Îmi telefonează o cunoștință apropiată.

Și avînd nevoie de ajutor, la o schimbare de roată autoturism.
Jantă agresată de o groapă a carosabilului bucureștean.
O aud (pe cunoștință) perorînd neașteptat: „Decît patriotism țipat la toate răspîntiile media, prefer șosele bune!”...

Replic:

”Draga mea, turuiala patriotică spre mase costă nimic. Și are efect. Apoi, carosabilul de calitate presupune dispariția *tainurilor*. Aiasta nu se poate, maiestate!...”.

Pentru că sîntem mici

… se află rarisimi aceia (mai mult ori mai puțin inflamați) care nu bat obrazul semenilor – pentru relele pămîntului -, ci lui Dumnezeu.

Nuuu...

Cel de Sus este perfect.

Și foarte ranchiunos la Judecăți de apoi, după cîte i s-a dus vestea.n

Posed o minte

…cu domiciliul în Lună.

Nu pe Pămînt.

Zic asta observînd abia acum 'sistema', pe mal de Dîmbovița barim.

Cînd produci un material, n-ai vreo treabă cu echidistanța. Obligatoriu este, pentru a nu-ți pierde pe viitor cititorul, să iei partea cuiva, să mîngîi în creștet pe acela.

Asta, pentru ca onor cititorul să se identifice cu acela gîdilat în articol, iar de aici să rezulte un simțit bine.

Nu va spune, dînsul ziarist, că o ceartă care nevoie de doi poli pentru a se produce. Ori că sub soarele ăsta e bine să ședem oricînd în gardă, dacă tot ne sîntem (a zis o minte luminată!) lup celuilalt...

Nuuu. Spui lucruri frumoase țintei umane alese (asta înseamnă și să înjuri inevitabilul opinent al acesteia).

Așa-zisul scandal

…cu parlamentara PNL.

Cea cu declarația (sper că e reală...): ”Banii de la Parlament nu-mi ajung nici pentru coafor!”

Observ că atitudinea de bază ni-i a încerca să dăm jos cu acela/aceea.

Nicidecum a vedea cum moaș-sa se poate cîștiga mult bănet, ca să-ți devină accesibile acele mofturi... (De fapt, la problema răspunsul se află scurt și ferm: „Să furi, domne!”...)

De cînd așteptam noi un procopsit, să-i frecăm ridichea!

Ah, ce m-am răcorit!

PS

Numai de-al naibii nu intru la comentarii răuvoitoare penelistei, chit că și dînsa-i o carte deschisă, cetibilă...

.

Departe de mine

…a investiga după bube în capul dlui Cristian Tudor Popescu.

Dar.

Cînd – poate cu justificare – vezi următoarele:

> *„Funcţionează tupeul maxim, cinismul, atât la domnul Ponta, cât şi la doamna Gorghiu şi la domnul Iohannis”, a spus acesta.*

... poate e bine să conștientizezi că inclusiv propria matale ogradă – a „Gândului” – nu poate fi compusă decît din oameni.

Nici pe-acolo, cît și peste tot în lumea asta, nu domnește altceva decît interesul.

PS

Priveam o broșură fină, cu titlu: „DallesGO”.

Se pomenește acolo, extaziat, de „Mindfullness”.

Și pun cei de-acolo drept întruchipare a acelei plenitudini de minte pe Andreea Raicu. Cu un chip poate și mai sleit decît de obicei.

Ăștia sîntem (inclusiv cîrcotașul de notează astea).

Sorin Ovidiu Vîntu:

”Americanii ne conduc total, ne-au scos pe noi să dăm o palmă rusului. Va fi război...”

E absolut omenește, am impresia, să gîndești așa.
Și s-o spui atît de răspicat.
Dar nu are treabă cu realitatea.
Pentru că nu se poate: să te vrei Demiurg în manifestare (fie și față de propriul psihic), iar în paralel să investighezi cît de cît corect realitatea.
Cădem cam toți în așa capcană...

„Dumneata gîndești prea mult!”

Dau să comentez o mitocănie, dar deja îmi fuge mintea, acuzativ, că-s un Gică-cel-Contra.

...Da' ia stai așa?
Nu cumva și aici e o vorbă insuficient purecată?
(Noi altminteri fiind specialiști în vehiculat de noțiuni, legat de care – dacătele ni se solicită două explicații – nu putem a lega nimic...
.
Cred că un Gică Contra nu pune de-a curmezișul doar așa... Și pentru că are un motiv.
I se pare nu atît o aiureală, cît o răutate zisa respectivului Celuilalt.

Cam așa purcede condeiul de față, în gios.

A călcat o copilă senatoare pe un oarece bec.
Chit că, dacă socotești zisa cu banii insuficienți de coafor, problema nu e în vreun adevăr, cît în invidia celorlalți – că nu aruncă și ei la fel cu mălaiul portofelului.

Și ridicatu-s-a vînt nebun de la răsărit și celelalte trei puncte cardinale, asupra doamnei senator.
.
Cum se cuvine la mințile străluce, nimeni nu explorează ceva mai la obiect, ce e cu fata aia și ce vrea dînsa de la viață. ori să-i cetească de una alta în ochi ori în colț de buze...
Nuuuuu.
Doar e scos parul neamului prost.

Totodată.
Ia-uite aici:

„Din seria „nesimţiţii care ne conduc“: senatoarea Vasilica Steliana Miron...”

Anteportas.

Nesimțit/nesimțită se află de asemenea vorbă tare vehiculată...

Și asupra căreia se poate lansa cu greu o definiție. ori cel puțin una serioasă..

Veți vedea că nesimțitul nu pare a fi un tip care-ți face neapărat rău, ci pur și simplu nu e atent la necazul, la frustrările matale. Inclusiv aceea că nu posezi iresponsabilitatea lui (deloc prevestitoare de bine personal, adică) în trafic.

.

Mă uit la poza dlui autor (explorați liniștiți și dvs la a mea, dacă e cazul) și, după ceva ocoluri scurte, ajung la baza psihismului nostru.

Oftica de a nu primi mai mult pe gratis / la nas.

Altminteri, o politețe elementară cuplată acelui gen de educație (care a fost aplicat respectivului) ar impune oarece eleganță, înainte de a da cu parul. *De a declara o tînără și frumoasă femeie* (pot bănui că nu se lipește de multe!) *nesimțită*.

Șed și gîndesc aici dacă nu e vorba auzită la o apropiată rudă, pe cînd junele nostru avea vreo patru ani și ședea la banca rurală din fața porții.

PS

Legat de ultima frază.

Aflu ulterior că autorul este de formație istoric. Deci, e posibil să nu fi stat în preajma porții rurale.

La un veac și jumătate

…după Immanuel (Kant), poporul luminat de dînsul era suficient de culturalizat pentru a cădea lat în fața unuia mic și adolf...

...Nesimțiri de-ale subsemnatului.

Despre Cultură.

Nu pot spune dacă ea, Cultura, este o chestie bună ori rea, respectiv dacă-i locul aici să aștern cuvenitele nuanțări – între cele poluri,

Dar de un lucru încep a fi sigur.

Caracterizările care i se alătură îndeobște sînt excesiv de luminoase, de favorabile. De pildă în citatul (/articolul) alăturat.

> *România profundă, România eternă este împânzită, sabotată, calomniată și subminată – în proporții alarmante – de* hibrizi culturali*, după cum îi numea Mircea Eliade pe cei ce pierd iremediabil orice legătură cu rădăcinile identitare*
> *La sfârșitul acelei zile neobișnuit de însorite, rătăceam buimacă și uimită printr-o uriașă librărie ce mi se părea transplantată dintr-un vis în inima orașului lui Tolstoi și Dostoievski. Nu cred că aveam acea senzație persistentă exclusiv pentru că eram la capătul unei zile îmbelșugate în evenimente. Era trecut de mult de ora zece seara. Librăria era arhiplină de iubitori de carte, fără îndoială, bucuroși că programul afișat la intrare le permitea să rămână între pereții acoperiți cu tomuri până târziu după miezul nopții, mai exact, până la ora unu și treizeci de minute. Prin aerul sărbătoresc impus de la intrare, acest epicentru al cărții semăna cu unele librării din centrul Parisului, inclusiv din Place de la Sorbonne, unde îmi plăcea să întârzii îndelung după-amiezile sau cu librăriile din centrul Romei, din centrul Ierusalimului ori cele din Beijing.*

Mă uit și la citatele de acolo.

Pe mine unul nu mă dau gata, acele voroave. Că să dăm un sens vieții... Și dacă nu dăm care e problema?

Dar tata Blaga, acolo, e suficient de conformist pentru a nu scăpa din degete țîța socială, pendinte de un Animal tare încîntat dacă posezi o țintă – se înțelege că dintre cele care-i convin Lui...

Recunosc, pot fi excesiv, dar atitudinea mea e de Gică Contra (lămuream, de curînd, că așa ceva nu-i neapărat toxic, dimpotrivă...).

Adicătele, ceva exces e și la distinsa Tabără socială...

„Da, bre, dar altfel nu se poate viețui, funcționa pe lumea asta!...”

Barim spuneți-o pe față!

Lucrurile sfinte

Dincolo de ce sentiment înălțător are lumea în fața lor, acele lucruri posedă o însușire.

Nu ai voie să le identifici părți cenușii (cu atît mai puțin negre!).

Ba nici să le explorezi – pentru că cercetarea – pe lumea asta – are proasta caracteristică de a nu descoperi doar Alb.

Stau și mă întreb dacă sfințenia se croiește și din altceva decît din interdicția de a cerceta acea tărățenie suită pe soclu/în Ceruri...

Zic astea pornind de la un interviu (fie și nu chiar nou) al fiicei unor luptători în munți împotriva comunismului...
În situații de-astea, ideea de a formula vreo observație aduce asupră-ți priviri încruntate, desființatoare.
”Se poate, domne, așa ceva?...”
”Ce anume?”
„Să spui așa ceva...!?”
„Păi ce e rău în observațiile mele?” (care urmează mai jos)
„Ăăăăăă///”

Și ajungem iar la neputința de a purta un dialog, a tuturor susținătorilor de sfințenii.

Bon.
Revin la fiica de rezistenți.
Zice ea: „„Probabil ca s-au publicat mai multe carti cu interviuri ale fostilor lideri comunisti decat carti despre rezistenta anticomunista”

Nu știu cît de bosumflat-infantile sînt rîndurile mele de aici. Dar barim îs suficient de matur pentru a căuta explicații, iar apoi îmi văd de ale mele...
Tipii de genul ăsta probează însă un neam de copilărie ceva mai accentuată. Sînt supărați că realitatea nu e cum le pică lor bine...

Că de ce e lumea interesată mai mult de biografii/memorii ale ex-comuniștilor?
Îi răspund eu.
Pentru că acele lucruri sînt mai aproape de interesele lor, decît miturile confecționate social.

Iar de aici putem ridica o problemă.
Știu că dă bine în cărțile cu Făt frumos din lacrimă (adică unde eroul moare), dar nu cred că fu chiar o idee bună, să lupți împotriva comuniștilor. Mai exact să socotești prost (ne)fragilitatea acestora.
Și ajung iar la caracteristica lucrurilor sfinte.
Să nu contești, să nu aduci în discuție un cap de ață de acolo.

„Președintele Senatului…

> *… Călin Popescu Tăriceanu, despre atacul la românii din diaspora: Nu toți alegătorii au o conștiință politică. Nu înțeleg de ce atâta ipocrize, de ce au sărit unii...”*

Așa este.
Unii n-or avea conștiință în politichie.
Însă rămîne o mică problemă.

Nu scrie nicăieri că noi înșine am poseda vreuna (conștiință politică), iar dacă da, că am avea drept la jilț superior.

Asta pentru că umanul joacă feste oricui muritor, fără excepții.

Faptul că dl Tăriceanu o avea conștiință politică nu-l împiedică să candideze pentru loc fruntaș în viitoare antologii de gesturi umane neinspirate...

OK.

Ăi care ne conduc se află nesimțiți (apud un blogger al „Adevărului")

Dar neamul prost al ălora care uită cine-i votează pe-acei politicieni, pînă la cîte Alfa Centauri se întinde?

PS

Pentru mine n-au avut loc de blog la trustul cu pricina...

Asta e.

Banu' să iese!..

> *„Cine e Veronica, românca din Canada care zguduie internetul cu scrisori dure pentru Ponta şi Tăriceanu, tandemul dezgustat de Diaspora.*
> *Mii de români i-au citit textele şi s-au regăsit în cuvintele sale izvorâte dintr-un patriotism rar întâlnit...."*

I

Mă bucur încă o dată, cu acest prilej, că ne-a dat statul limbaj non-verbal, cît și putință de a-l ceti.

II

Se vor bășica de așa următoare vorbă, dînșii patrioții...

Dar „patriotism” este precum zero în algebră. Orice epitet i-ai alătura (de obicei sînt sforăitoare...), tot la glume nereușite se ajunge...

Epilog.
'Patriotism rar întîlnit...'
(Și apropo de bucătăria lucrurilor sfinte, asupra căreia glosam recent...)
La ce a servit, așa înclinațiune a tuturor Veronicilor de azi și de ieri, a milioane de alți gargaragii?? Avem autostrăzi mai multe (în România...)? Se scuipă mai puțin pe stradă?

Pomeneam de curînd

…despre scrisele ce nu se raportează la realitate, ci la nevoile, visele unui grup (fie și nu neapărat mic):

„ Ca şi partidele româneşti, UDMR trebuie să se reinventeze, spre binele tuturor...”

Bineînțeles că nu-i întreabă nimeni pe Hunor și alți președinți dacă îi pasionează, dacă îi dă afară din casă nevoia pomenitei reinventări...
Dar șede nemaipomenit, pentru suporterii matale ori ăi de cumpără ziarul, să nu dormi de acea rearanjare!
E ceva demiurgic, să vrei a modela cum ai chef partidele, iar pe calea gîndului (și a unui condei aservit) treaba asta să pară la doi inches de realitate...

PS
Fainã expresie.
Și irezistibilă la Fierbinți, bănui...:
„Binele tuturor...”

Semne clare

…că o iei razna se ivesc inclusiv cînd pui sub semnul întrebării zise ale clasicilor mapmondului (presupunem că sînt citați cu adevărat, pe așa textografii...).
Precum aceasta de alături, a marelui Lev Tolstoi.

Mie unuia mi se par încurcate nefericit planurile, acolo. A iubi deja îndepărtează condiționalul. Ca atare, e inutil să mai fluturi ideea mofturilor.

În context.
Două chestii.
E haios, la amor, că deja te afli drogat, că nu mai vezi ceea ce – la trezie – ți-ar sări în ochi drept nepotriveli între respectivele două persoane.

Apoi.
Scrise precum acestea sînt lansate / susținute de semeni care vor să fie iubiți cum sînt... Sună minunat, în sine.
Mica problemă îi însă că perioada infantilă în care le-a lipsit așa ceva s-a dus de mult... Iar acum e prea tîrziu, chiar dacă s-ar pogorî acea minune din cer.
În paralel (și chit că dînșii nu pomenesc explicit) asemenea oameni nu-și pun problema să iubească *și ei,* pe cineva, necondiționat...

PS
Iubitul necondiționat e vălul de pe ochi (plasat de către Specie) de pînă la apariția progeniturii cuplului.

Acum vreo două decenii

… între grafitti-urile care se lăfăiau pe zidurile bucureștene se afla și îndemnul: „Privește cerul”. (Precizare poate utilă: bolta cerească era grafiată cu minusculă).

Dau cu ochii azi de-o adolescentă, cu evidente probleme psihice, respectiv ale deplasării (picioare strîmbe).
16, 17 ani?
În preajmă, o femeie la vreo 50 de ani, părînd tutor – unul nu prea încîntat de copilă..
Neașteptat față de alte așa nefericite situații era părul vopsit într-un altminteri delicios blond al fetei. Cu bucle, la fel de plăcute (zău!) văzului.

Prin adîncu-mi, mi s-a făcut rău.
Aia-i mai lipsea fetei, o sarcină decurgînd din vreun asalt masculin exacerbat de minunata culoare capilară!
Nu-mi dau seama pe ce filieră venise ideea acelei vopsiri.
A fetei – poate doritoare să scape prin sex de nefericirea situației personale – ori a însoțitoarei, cine știe ce punînd la cale prin vreo sarcină a tinerei...
În fața acestei scene, mi s-au dus ochii în sus. spre cel bănuit a fi Creator al văzutelor... De aici și asociația cu lozincile de acum douăzeci de ani...

N-avem mamă, n-avem tată Doar interese.

Ai boală pe minoritățile erotice.

Sau posezi sarcină de serviciu să produci un articol în respectivul sens.

Prin urmare, purcezi la un material, căruia îi alături imaginea cea infamantă (pentru tipul în fundul gol).

Și te dai oripilat, dar și ascunzîndu-te în spatele pretinsei atitudini rușinate a copilului din imagine.

Or.

Un copil vine pe lumea fără conștiința răului și a binelui.

Acesta se inculcă prin educație, mai exact prin formula (fie și deseori non-verbală) „Mori dacă faci asta!...”

Ca atare.

Eu cred că nu e problema aici de voința copilului, cît de faptul că anterior părintele i-a spus: „Te omor/pedepsesc crunt dacă te prind că te uiți...”

Subiectul poate fi extins.

Concluzie.

Supărarea conservatorilor pe semenii ieșiți zice-se în afara moralei vine din faptul că gesturile, existența minoritarilor le tulbură teribil niște filoane interioare pe care abia și le țin sub control. Furia lor decurge din faptul că se află rupți în două, între opreliștea impusă de educație (și care a fost instituită cîndva cam cu mare băț al fricii) și acele compartimente animalice din interior.

Departe de mine a îndemna la sportul exhibiționist din articolul amintit.

Dar hai totuși să repartizăm echilibrat responsabilități și... comodități.

Ăștia sîntem.

Cînd ne-a dat drumul în lume, Dumnezeu ne-a zis:

„Îmi pare rău, da' în lumea asta pe care am creat-o eu nu se poate supraviețui fără fățărnicie...”

Falsitatea cu pricina e de două feluri. Față de alții, respectiv față de noi.

Încep cu ultima. Avem nevoie de ea, creîndu-ne vise ori păreri favorabile de sine – totul pentru a traversa mai bine Deșertul.

Față de alții.
Mă uit la carnetul de note al fiului, aflat în clasa a opta.
Studiază la școala generală „Sfîntul Elefterie”.
Pot paria că, între elevii aceleia (bănui că nici dascălii nu ar rupe gura tîrgului...), 90 la sută nu pot însăila o propoziție despre respectivul patron spiritual.
Probabil opt la sută pot scrie acea propoziție.
Iar doi din centurie au dat un search Google, pentru a nu muri proști / pentru a nu duce precum măgarul...

La ultima situație,se ivește la un moment dat un băiat matur care spune: „Să facem așa...!”.
Bineînțeles că nu întreabă dacă vor și alții acel lucru, ori dacă propunerea e cu scaun la cap.
Omul cu pricina e animat de frumoasa idee: „Lasă că știu eu/ știm noi mai bine...”
Nu mă îndoiesc a-i fi fost servită și lui, cîndva, aceeași respectuoasă lecție.

„Daca prostia ar durea...”

E, totuși, greu de cuantificat cine e și cine nu prost.
După opinia mea, fiecare avem momentele noastre de – să-i zicem! – prostie.
Ca urmare, e imprudent să acuzi pe altul – căci poate apărea oricînd un tip care să ne explice cum e cu fenomenul...
După cum.
Ceea ce – deseori – ne pare nouă prostie a altuia este de fapt doar necunoaștere din parte-ne a vieții, a paletelor Acesteia.
Un așa-zis prost are toate motivele din lume să se manifeste cum o face..

„... tuturor d-lor d-relor si d-lor ce poartă numele marelui mucenic Gheorghe!...”

Urît obicei posed. (mă liniștește doar faptul că l-a probat înaintea mea și unu' Descartes...).
Dacă îmi vine cineva și pomenește de mare mucenic, întîia dorință îmi este să văd ce a făcut și dres acela, de a sosit pe respectivul palier.
Eventual care mai e de acest fel, pe acolo...
Plus diverse asociațiuni de ăst tip.

Se înțelege că, în acest păcătos mod, reperezi iute pe-atît de numeroșii inși ce-ncearcă să ducă preșul, cu noi deasupra...
Mai ales în religiune, dumnealor păcălitorii se află deloc răsfirați....

PS
Da. știu, o să ajung rău!...
Măcar atît am reținut, de la cîți mi-au susurat această amabilitate...

Ca tip ranchiunos ce mă aflu

…meditam asupra următoarei înclinațiuni umane...
Nenumărate zîne frumoase și sociale susură la ureche că să ierți, să treci de la tine, să întorci și ălălalt obraz (dacă se poate, proaspăt ras)..
Însă, la nivel de memorie socială, oare cum șed lucrurile?
Se iartă, idem?

Memorie socială este aceea a Statului (mult/artificial zis?). De pildă manualele oficiale de istorie.
O să rîdeți dar colo există pici (pică, la plural) tare bătute în cuie.
Pe un Iuda nu-l iartă de două mii de ani.
Ori pe un caimacam moldovan Vogoride, cel inițial măsluitoriu de voturi, ca să nu iasă Zeul Cuza...
Sau ce ticăloși, ăia de la campania Stroussberg, de căi ferate!

Colonelul Crăiniceanu.
Nicolschi, jidanul Grunberg adică.
Șcl.

Deci, 'Fă matale ce nu ne grăbim noi...~.
„Da; ce, bă, tu ești Noi? Tu ești Statu'? Tu ești marile minți ale Neamului?!”
Așa e. Nu sînt.

Există un tip de reproș

„Cutare vrea într-una să demonstreze ceva... ”
Și dacă vrea, care e chestia?
Uite-așa simte el, acela, nevoia.
Iar pe respectiva cale să astupe vreo gaură în sufletul personal.

Și aici funcționează, simt, la fix solicitarea de informații suplimentare.
„Da' ce vrea, bre, ticălosu ăla să demonstreze? Zici că asta e ceva nasol, să vrea să demonstreze vreo chestie?”
O altă umană tendință este aceea de a purta ranchiună. De a sta la potecuță, cuiva.
Vai, ce rușine, așa ceva!...

Dincolo de toate, în reproșuri de genul ăsta important este nu gestul discutat, ci cît de iute se roșește împricinatul la față – ca vinovat.
Dacă explici atacatorului că e treaba lui, acela se dezumflă iute.
Căci e om.

O distinsă și real apreciată prietentă

…se consideră ”fiică acestui pământ...”
Chestia îmi aduce aminte de un banc.
Cu o fiică de miliardar. Ajunsă de pe luxosul pachebot, diretamente în mare...
A sunat pe vas apelul tatălui cel foarte procopsit, pentru salturi salvatoare...
S-a auzit un plici.
Apoi un domn a înnotat spre copila miliardarului și a adus-o la loc ferit...

„Ce vrei, eroule...?” i-a glăsuit tatăl... „Ți-o dau de nevastă, cu jumătate de avere”.
”E minunat ce aud... Dar nu mi-e de ajuns. Cine mă-sa m-a zvîrlit de pe punte în valuri?!”

Cam așa e cu pămîntu ăsta.
Nu putea să mă întrebe înainte: dacă mi-i drag cu adevărat de el?

Ședeți în rînd

Și pregătiți-vă să rîdeți...

Piața Uniiversității.
Și gura spurcată de azi, de după un sfert de veac..
V-aș minți azi, să pozez în ultima găină care nu ar fi putut cuvînta de la Balcon.
Acela al miticei-și-de-toată-stima Scenei...
Dar.
Și dincolo de timiditatea mea.
Veneam din altă lume.

Eram în vremea frumoasă a Pieței, meditam, priveam – și că tot mi-i aiurea socoteam – a mă afla...
Aveam în minte mica idee:
„Noi oare pe unde greșim?”

De acolo pornit-a ecartul...
Un pic nelumesc.
Noi unde am greșit?

La 2015, ideea rămîne absolut umană.
Greșește doar celălalt..
Și eroarea (celuilalt...) e demnă de toate sinistrelile din lume...

Nu mă credeți?
Dați ochi în jur.

Privesc un articol.

Cu titlu: „Zburaţi luxos, domnule preşedinte, ca să nu-l deranjaţi pe premier!”
Există acea schiță caragialiană, unde un aparent aiurit duce în mare confuzie doi inși siguri pe ei.
Ultimii cască gura încîntați, bănuind un adulter spumos pe care încornoratul l-ar debita cu maximă candoare. Se descoperă însă finalmente că partenerul tinerei femei, noaptea în „cupeu de serviciu”, era fratele dumneaei. I cumnat al povestitorului/

Reacția celor doi șmecheri, total dezumflați, este „Nu mai ai nici un haz..”.

Ceva asemănător, cu haz ori lipsă a lui stau lucrurile în intervențiile sociale, în România barim. Dacă nu te revolți de altul, dacă nu te acrești (se înțelege, în cheie morală!) de vreun seamăn – nu ai nici un haz...
Posedăm o agresivitate (n-am idee cum șed lucrurile pe alte meridiane), care are imperioasă nevoie a se descărca pe alt biped.
Deși, dacă privești mai atent, ne aflăm tare aproape de vorba: „Rîd unii de alții, iar dracul de toți...”.

Apropo de zise precum ale lui Cristian T.P.

L-au întrebat fariseii pe Hristos:
„Se cuvine ca omul să-şi lase femeia dintr-o pricină oarecare?”. (Matei, 19, 3) Răspunsul dat de Mesia a fost fără echivoc: „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. (Matei, 19, 6) Fariseii insistă: „ Atunci de ce Moise a rânduit ca omul să-i dea femeii carte de despărţire şi s-o poată lăsa?”. (Matei, 19, 7)
Acum, Iisus răspunde ca un politician înghesuit la colţ: „Din pricina învârtoşării inimii voastre v-a dat voie Moise să vă lăsaţi femeile, dar la început n-a fost aşa”. (Matei, 19, 8)
/…/
Blocat în dogmă în problema desfacerii căsătoriei, Fiul Omului reuşeşte performanţa de a nu apăra nici dreptul la libertate al bărbatului, nici dreptul femeii la o nouă viaţă, nici dreptul copilului de a creşte cu o mamă şi un tată.
Replica ucenicilor, în schimb, e de o logică şi un bun-simţ deconcertante: „Dacă aşa este starea omului faţă de femeie, atunci nu este de folos să se însoare”. (Matei, 19, 10) Corect! Dacă ştiu că o căsnicie e aidoma unei condamnări pe viaţă, atunci mai bine rămân flăcău bătrân.
Poate chiar aş rămâne căsătorit cu o singură femeie toată viaţa, dar asta pentru că aşa simt, şi cu condiţia ca şi ea să simtă la fel, nu sub presiunea acuzaţiilor de adulter ale lui Iisus.

Cînd ești decis să nu-ți tulburi cocoonul de credință unde ai fost plasat, asemenea cercetări (fie și ale altora) tulbură îngrozitor...

Mă aflu invidios că mintea-mi nu e în stare să observe asemenea nuanțe, în acel cîmp unde facem pe noi de frică – să nu deranjăm vreo sfințenie...

Dl Popescu, simt, nu mai are ce pierde.

Pare să fi gustat iadul aici, pe pămînt...

Mă uit la o adresare jurnalistică:

„Ponta, fă alegeri!”

Cred că avem o problemă, adresîndu-ne așa primului ministru.
Pe numele mic și imperativ.

Zona editorială de unde sosește acest frumos articol se numește „Puterea gîndului”...
Cred că e puterea fierii

Traian Băsescu, pe undeva:

„ Toţi se străduiesc să anihileze două mandate de preşedinte şi să semene, fără pic de responsabilitate, ură şi minciună...”

Am sentimentul că publicul se află mai copil decît am bănui...Altfel dl fost președinte n-ar purcede la așa afirmații.

Cum vine aia, dinspre ochiul omului cu scaun la cap barim, să semeni ură și minciună? Vine unul, aruncă ura în brazdă, dă un fleoșc de la stropitoare și gata ura-pă-Băsescu! Toate celelalte interveniente în problemă vor fi dispărut, probabil, prin mare farmec...

Mari zeități or fi semănătorii, respectiv mari bebeluși – spectatorii jocului politic!

După cum.
Dar acum zisa fiind pentru Băsescu.
Și dacă dujmanii grămădesc ură cu toptanul, matale – Băsescul – pe unde umbli? Pentru ca să te amuzi, ca posesor de reacții deștepte ce te afli?

Appropo de infantilism politic.

> *„"Marea dezamăgire", de Klaus Iohannis: Președintele a început să piardă procentele mari de încredere primite în campania electorală..."*

Păi, problema îmi pare a fi la ăia care – neputîndu-și înfrumusețea altfel cenușia viață – și-au confecționat iluzii maaari. Iar apoi, dînd ochi în jur, au găsit de cuviință să le plaseze în brațele cui li s-a părut lor mai breaz prin jur.
Adică Iohannis.

Bineînțeles că n-au mirosit ce poate face vînjosul ardelean, și ce nu.
Iar acum poporenii vin cu supărare: „Știi, coane, noi am vrut luna de pe cer și ne aflăm supărați foc cum că nu ne-ai a adus-o deja..."
„Da, distinși alegători, vă dădusem de înțeles așa (c-aa-i în politichie și la vrăjit moștenitoarele bogate), dar livrarea urma să se facă în 2024, după două mandate. Ori la acea sărbătoare tradițională, a calendelor elene..."
„Nuuu, noi vrem acum! Acu ne arde buza! Acu ne sperie realitatea mai tare!""

PS
„Domne, da' ce rău poți să fiii!"
„Asta e. M-or fi educat unii buni de nu mai puteau... Dar, totuși. Aici era vorba și de copilărismul vostru... Ce ziceți, vorbim un pic de el?"
„Hai sictir!"

O introducere la un articol de istorie

> *„În perioada interbelică, Bucureştiul cunoaşte ultima sa epocă de înflorire administrativă şi culturală, caracterizată printr-o coerenţă a organizării şi o înaltă calitate a soluţiilor edilitare, care nu au mai fost întrunite până în prezent. ..."*

E interesant aici că este ridicat minunat în slăvi trecutul, în vreme ce rămînem a fi neadaptați prezentului – pe lîngă care vom strîmba din nas cu multă neplăcere, la fiecare trecere prin urbe. Matur (pe cît e posibil pe lumea asta) ar fi să luăm lucrurile cum sînt – nepicînd, firește, în damblaua laudelor spre un împărat nu foarte îmbrăcat.

Trec peste faptul că e greu de verificat ce fu, pe vremea unui Pake Protopopescu, cel cu 'bulevardul cel nou', de pildă. Să fim noi sănătoși cîți l-or fi înjurat, că le-a expropiat livada (cum avea o rudă a lui Mircea Eliade, pe la actualul „Izvor rece") pe doi lei.

PS

Nu-s un grăbit în aducerea de laude primarului Oprescu ori predecesorilor săi. Dar or fi făcut și ei ce-au putut, în condiții legislative deseori ostile.

Traian Basescu, mesaj vehement pe Facebook:

"Daca va fi nevoie, am sa ma bat 10 ani si pentru apararea mandatelor mele"

Dacă mintea mea cea proastă nu mă înșeală, aici mesajul parandărăt ține de groaza (absolut umană!) că nu va mai fi băgat în seamă.

Că nu se va mai vorbi de el.

Iar la mulți dintre noi, nebăgatul în seamă este echivalent muririi.

(Chiar auzeam recent o chestie interesantă: „Nimic nu este mai distructiv pentru un copil decît să nu fie băgat în seamă / să se afle ignorat...")

Formula lui Băsescu de mai sus e nițel bizară, aiurea.

Și dacă o să te bați, care chestia?

Se va face lanț uman, de convinși peste noapte de mandatele dumitale?

Apropo.

A-ți apăra mandatele e noțiune teribil de vagă.

După cum, pot paria că dumneata vei prezenta totul în roz – regula persuasiunii spre Poporul larg impune asta...

Și vezi să nu-l convingi!

Aaaa, că există pături de nostalgici, asta se știe din vremea lui Decebal: "Ce bine era pe timpul lui Dromichete!..."

PS

Mea culpa.

L-am bănuit pe d Băsescu în stare de ceva mai inteligent, odată cu plecarea de la Cotroceni...

Mă atenționează delicat

… o apropiată persoană: „Tot trist ești în poze...”

Mda... Nu-ți vine bine așa vorbă.
Mai ales c-o asociezi – pe căi nelămurite (așa ai face mata, cu altcineva, abătut de felu-i??) – cu abandonul, din partea apropiatului iritat de-așa netonică însoțire...

Tristețe...
Pe cînd sporovăiam de curînd asupra fricii, poate era bine să-l prind de mînă cu buna-i surioară, Tristețea...
Cred că (mă refer la tipii abătuți...) nici triști nu sîntem pe cît ar fi sănătos

Altminteri, tristețea e posibil să se nască din sentimentul unui cer al naibii de cenușiu, deasupra capului. Și legat de care nu miroși a poseda șansă de schimbat (n bine...) lucrurile...
Parafrazînd a nu mai știu cui zisă...
Hai sî fim triști împreună și să ne zicem „Bă”...

Haideți să ne cutremurăm împreună.

Să condamnăm, cu mînie corporatistă.

Pe una doamnă cu fundul mare, căreia îi veni (nu am aflat după cîte beri) să suie pe statuia unei regine române.

Bun.
Ne-am revoltat de-ajuns? Ne-au filmat televiziunile de știri?
Dacă da, hai să ne coborîm ușooor tălpile pre pămînt....

Fronde precum aceasta se petrec la tot pasul.
Și, pentru a fi nițel golani în exprimare, alte găuri nu fac distinsei suverane. Urcă omul și coboară, după ce – eventual – și-a tras un selfie...
La o adică, mai deranjante sînt urmele vrăbiilor, care-s ceva mai statornice în zonă. Iar funcționarea stomacului nu le lipsește.

Partea haioasă este că fără superioritate nu facem mulți bani pe lumea asta (vedeți doar la mine cum mă zbat, să par vreo doxă!...).
Și-atunci șede bine să te dai revoltat.
Gazetele, alte entități umblătoare după a părea mai altfel, prind din zbor ideea. Cum trebuie s-o facă și mai și, cad spre vorbe epocale:
„Unde a dispărut bunul simț?”

Bineînțeles că, aici, nu va intra nici naiba în discuție, cînd a existat bun simț sub cerul mioritic.

O să ziceți că am eu ce am cu Dumnealui, bun-sîmțul.

Nu, n-am.

Voi doar o folosință cu măsură.

De pildă. Cînd pomenim că la anno Domini cutare, din urmă, umbla tot uvrierul pe Calea Victoriei cu costum și pălărie, să nu uităm de laturi mai mult decît sălbatice ale epocii...

”Ai, bă, Ordene, că ne strici tot cheful de viață... Dacă ești matale trist, trebuie să contaminezi și pă alții...:”

Părerea mea

Cred că vom avea șanse nițele pentru îndreptare în ale obrazului, atunci cînd o vom lăsa mai moale – prin media și nu numai – cu ofuscările cum că cutare se află 'nesimțit'.

În acel fericit moment, vom fi lepădat și o importantă doză de fățărnicie.

Apropo de duduia care a suit

… pentru o poză, nițel pe statuia reginei Elisabeta.

FOTO Statuia nesimțirii. O tânără se cațără pe monumentul Reginei Elisabeta și al muzei sale, pe...

Ansamblul de statui ce-o reprezintă pe Regina Carmen Sylva şi pe muza sa, amplasat pe faleza reabilitată a Cazinoului din Constanţa, a fost escaladat de o...

ADEVARUL.RO

Lumea cu pretenții de 'bună' se aruncă în revoltă.

Un domn viceprimar, de pildă, „a postat fotografiile pe contul său de Facebook, sub titulatura „Să ne cunoaştem valorile!“.

Bănui că imediat după acest frumos îndemn ni le-am cunoscut (pe dînsele, Valorile) de cinci ori mai bine, iar suișurile pe statuie vor scădea de la 863 – la 245, anual.

Chestia asta cu valorile trece fir roș și la alți revoltați, inclusiv pe la condeierul „Adevărului” – care tastează demn mai multe povești eroico-sentimentale.

Eu unul am însă îndoieli că regina Elisabeta a fost vreo mare valoare. Și-a executat și cam atît fișa postului, asta cînd nu se supăra pe augustul soț și pleca din țară, la rubedeniile din Vaterland. Iar cele cîte făcu s-au aflat retribuite cu vîrf și îndesat.
Este însă nevoie de așa laudatio, ca să șadă edificiul statal mai băț.

Vorba cu „Să ne cunoaște Valorile!”

are desuurile ei tare nostime...
Ăl de-o vehiculează nu a cercetat el foarte multe biografii, altminteri se ferea de așa lozincă primitivă...
În același timp, și în optica iubitorilor de atari hei-rup-uri academice, cunoașterea valorilor nu se face oricum...
Ci după cum vor dînșii, mădularele statului.

Nu cunoști de capul tău acele sacrosancte Valori, de pildă lecturînd cum arăta regina Maria numai bine ieșită din brațele colonelului Boyle (Argetoianu oferă interesante amănunte). Ori băgînd la cap știute ale întregului sat, despre paternitatea vlăstarelor cuplului regal...
Nuuuu.
Citești ăle despre Mama Răniților (chit că și-aici unii detractori tot vorbesc despre un sat Coțofănești), despre pozele din Balcic, despre o vizită în SUA, unde americanii – cei întotdeauna pierzători de timp – numai la dînsa au stat cu ochii...
Șcl.

Folosesc rar vorba *Prostie*.

Dar revista Historia cam asta dovedește, cînd pune de-un articol cu așa debut:

„Regele Carol I – un mare român, o pildă pentru prezidenţiabilii de azi ...”

Plus că:
Se află rarisimi tipi care să explice de ce cutare lucru nu se poate.
Iar în așa demers să nu țină în mîna dreaptă o frigare, pentru a mai prinde un vinovat de mersul perfect al Universului.

Doamne iartă-mă, dar ce exemplu poți lua de la un uns al Domnului, inevitabil destul de autocrat, pentru un servitor electoral al anului 2015?

Se mai uită pe aici un lucru: Carol venea de la Sigmaringen... Nu de la Slatina.

Interesantă religie, interesantă carieră

…construită pe-așa umanistă optică:

> *„Tema despre sfârşitul lumii este tratată de părintele Cleopa în două volume. „Toate-s pregătite pentru Ziua Mâniei cea mare a lui Dumnezeu care va veni să ardă Pământul va fi de jăratec”*

Credeți că-i suficient?
Aș!

> *„Oamenii vor căuta moartea, şi moartea nu va veni“*

La așa băiat de treabă, fie și dus dintre noi, amicalele invitații către p… născătoarei personale mi-s inevitabile.

Bănui că alți lecturanți ai citatelor de mai sus pot încerca, pentru a cita din Cleopa, mînii chiar mai mari...

Apocalipsa părintelui Cleopa: „Oamenii vor căuta moartea, și moartea nu va veni“ - cele patru...

Părintele Ilie Cleopa, cunoscut predicator al Moldovei, era unul dintre monahii căutați de credincioşi pentru sfaturile sale duhovniceşti. „Mânca-v-ar Raiul!", le ura...

ADEVARUL.RO

O zisă, la gazetă:

> *„Klaus Iohannis este departe de ce ne aşteptăm de la domnia sa...”*

Dincolo de seriozitatea (extrem de laxă) de pre chipul autorului articolului...
Eu unul nu am mari așteptări de la dl Iohannis.
Iar la bani mărunți e matur și vaccinat.
Dacă face vreo prostioară (altminteri fiind om...) o să plătească un pic.
Zic „un pic”, deoarece înțeleg a ne afla în acel mîndru colț de rai – unde nimeni nu se compromite.

Dacă nu mă credeți, întrebați o lungă listă în cap cu Robert Turcescu.

Dl Iohannis își execută partitura, de care mă amuz și eu uneori (mai exact de 1-2 file), dar este cel ce este și, prin urmare, mergem înainte.

Bănui că nu va face gafe politice majore, dînsul aflîndu-se școlar ascultător. De berlinezi în general, iar prin intermediul acelora de occidentali în general.
Nu, nu-l va suna mai nimeni, dar îi este în sînge uber alles-ul Germaniei. Care țară, din fericire, posedă în ultimele decenii multe calități, între care calmul și echilibrul.
.
După un Băsescu independent, picăm din nou (după Iliescu) la președinte ghidat din exterior.
Prin educație.
.
Stai așa.
Independent fu și Ceaușcă.
Dup-o altă marionetă.
.
Zic și eu, mai degrabă ridicînd subiecte întru discuție minților mai luminate

Lungă discuție despre homosexualitate

…la comentariile acestui articol, al B1.
Adversarii tărășeniei de același sex pricep mai greu că lumea nu-i o chestie în care să facă ei ordine.
Or ei au damblaua (tare plăcută la inimă și oferită de religie) de a se băga în viața, în gusturile altora.
Chit că, eu unul, îi las a șede în miros de lumănări și tămîie cît vor dînșii (mă refer la gargaragii care trec pe la biserică ceva mai des).

Remarc, în pomenitele comentarii, o vorbă:

”Datorită homosexualilor si a altor perversi nu ne va mai răbda Dumnezeu si va veni Apocalipsa !”

Întotdeauna m-a amuzat comportamentul de nevrotic prezumat de către creștini lui Dumnezeu...

Meditez la firea umană.

(întotdeauna procedez așa, de la două beri în sus. În asemenea înălțătoare momente, mă simt egalu lui Kant...)

> *„Odiosul emisar sovietic care a adus comunismul în România. Cum a fost forţat Regele Mihai să cedeze unui şantaj de un cinism fără precedent...”*

MI S-A ÎNTÎMPLAT SĂ VORBESC de mai multe ori despre drogul pe care viața îl servește Generației de mijloc.

Cînd, dacă nu te-ai descurcat cu tutorii copilăriei tale ori ai școlii primare, îți recapeți echilibrul avînd la degetul mic (îmtre altele) personalități istorice.

> Iar de aici ajungem la o vorbă mazilinianã (adică a lui Theodor Mazilu): „Mintea e lașă, căci evită contactul cu realitatea”…

Deci nu ai forță să te lupți cu părinții agresori de altădată. Nici cu vreun șef încruntat care îți taie scurt comentariile, privindu-i gesturile.

În această situație, salvarea e să te tragi de brăcinari cu vreun boss – nici nu mai contează că ăla s-a dus sulii de suflet de muuulte decenii.

De pildă Andrei Vîșinski.

Dar și aici, în sufletul tău, te ferești să descoperi insuportabilitatea momentului, de care – altminteri – nu mai poți, întru grija lui lui Mihai I.

Nici nu știi ce a fost atunci, în jurul lui 1 martie 1945. Dar aplici ștampilele matale, de la 2015. „şantaj de un cinism fără precedent”

„Odiosul emisar sovietic”…

De ce pot paria, că așa tip de gazetari s-au înscris primii, în slujba noilor diriguitori?

Odiosul emisar sovietic care a adus comunismul în România. Cum a fost forţat Regele Mihai să...

Andrei Vîşinski, adjunctul ministrului de externe sovietic Viaceslav Molotov, este responsabil cu instalarea primului guvern de sorginte comunistă în România....

„Bucură-te de ce ești astăzi

… nu condamna ce ai fost ieri și visează la ce poți fi mâine.” (Neale Donald Walsch)

Din moment ce băiatul acesta simte nevoia să spună astea, înseamnă că ele-s tare departe de firea omenească.

Să te bucuri.
E o treabă tare fugitivă.

Apoi, vine vorba al lui *ce ești* azi.
Alt tăiat mai bun de fir în 28 nici nu poți găsi!
„Ce ești azi...?”
”Păi... După Dicționarul pastilelor, sînt una... După realitate, pînă acum trei minute am fost într-un fel...”

Panglicarii...
Nu condamna ce ai fost ieri...
Dar cine s-a pus la condamnat?
Angoasa mea cea nerezolvată? Și avînd ca stindard că nu am atins vreo Alpha centauri...?

Să visez finalmente pentru mîine?
Ăsta e un mod de-s spune că nu am resurse pentru o țintă fără de care nu pot trăi.

Un filmuleț despre decembrie 1989

Steaguri fluturate.
Camioane cu militanți (mergeau la Televiziune, se înțelege...).

Un comentariu.
”Din pacate, a fost degeaba!”

Cred că nu mă alătur ideii.
Iar asta, și dacă nu spui vreo zisă mare, din respect pentru Realitate.
Dacă Ea, pornind altminteri de la ce îi fu pus pe masa analizei, a ajuns la rezultanta că așa viom fi și ala vom face la 2015, orice strîmbat din nas mi se pare unitil.

Plus că.
Mai e o treabă.
Cred că ni-i urît un pic cu binele.

Părere

Mă asigură cineva:

> *„ Cele mai grozave poeme de dragoste, au fost scrise de persoane, care au trait mari iubiri, Mircea...”*

Eu unul nu cred asta. E chestie de aritmetică.

Trec peste dorința nițel suspectă (să nu spun exhibiționistă) de a te duce fuguța să spui lumii cum iubești matale.

Însăși ideea de a îți stoarce creierii în ce cuvinte – și mai frumoase – în care să treci un sentiment aparte mi se pare bizar...

> Rog frumos să mă iertați dacă tonul mi-e un picuț vehement. Mă aflu și eu.. scriitor, atîta doar că ador cele care vin fără control din adîncul sufletului... De la magazia naturelului..

O vorbă, pe undeva

> *„13 moduri simple prin care poti fi fericit…”*

Mie (recunosc, o acriturǎ ambulantă...) mi se pare neserioasă vorba. Cred că aș avea o problemă dacă aș alerga să sorb așa îndemnuri...

Înțeleg mai greu de ce să nu-mi identific eu singur sursele de plăcere, cîtă vremea izvoare există destule în jur. Și-s reperabile cu ochiul / simțurile libere.

Să stea să-mi spună careva cum să trec strada Fericirii..

Mmmm...

În aprilie 2015 aflîndu-mă, nu am impresia că dl președinte Iohannis ar duce Țara prost (i-ar fi și greu, căci dusul la pepeni la unei țări are nevoie de mulți coautori, totuși...).

Dar traversez deseori momente de scărpinat în cap: care va fi posedînd cel mai de lemn limbaj: dînsul, Ion Iliescu ori Nicolae Ceaușescu?

Ca nepricepător avansat al realității ce sînt... Oare există foarte mulți care să se înnebunească după așa vorbe?

Dacă da, le transmit întreaga simpatie!

Și putință de mirare, peste niște ani, că lucrurile nu ies ca în discursuri ...

Băgatul religioșilor în ciorba altora.

Dacă unii semeni au chef de viețuit în vreun fel diferit de Biblie. Coran și altele, păi aia e treaba lor, oricît ar îndemna vreun Mîntuitor a se face (în numele său) ordine pe întreaga planetă.

Mă bucur grozav că nu am apucat vremurile unde sabia ascuțită a vreunuia te obliga să vorbești ori acționezi cum voia posesorul ei.

Educația...

O tînără femeie își pune pe aici o imagine personală, la soarele unui mal al mării.

Gambe de nota 10.

Liniile delicioase ale unui corp de 20 de ani (poți ghici asta nu foarte greu prin tricou).

Un păr negru, să-ți tot plimbi fața și degetele prin el...

...Problema fiind, totuși, alta.

Pîrdalnica de educație te face ca, la acea poză și bărbat aflîndu-te, să pui ca o pictogramă de grădiniță, ba să te exprimi pe la kilometri distanță de situațiune...

Se uită lumea bizar la matale dacă te exprimi precum în prima parte a postului ăsta!

Psihologie

Și dilemă, nu glumă!

Mărturisesc a nu-l fi citit pe C.G. Jung, însă dl V.D. Zamfirescu îi citează pe undeva un termen. E vorba de 'Umbra' individului uman.

Mai exact de neplăcerea de a face cunoștință cu ea, acea bucată din interiorul nostru.

Cînd apuci să-ți conștientizezi acea bucată – și nu mai 'ține' să fugim de ea mai rău decît dracul de tămîie – apare o dilemă...

Să ți-o maschezi (ție însuși în principal) ca în trecut, ori – dacă tot observi că dînsa nu se evaporează în timp, dimpotrivă – să rămîi în acel loc.

Există avantajul că în în acel ne-Matrix ești, pardoxal, mai puțin vulnerabil. Nici nu e de mirare, căci soluțiil/adaptările – de chiu de vai – le iei la realitate, nu la ce ți se părea ție că este.

Partea proastă este că, după un oarece stadiu în acea gaură neagră, o întremare a propriului trup/psihic te scoate fără să te întrebe de acolo și te duce din nou, în admirabila lume a iluziilor...

Scanez azi niște filme

de-acum ceva decenii.
Tură de munte, altminteri ținută la loc de cinste în sufletul subsemnatului...

Mărturisesc a fi loc, privind peste ani acea explorare pe bucegianul Vîlcel al Țancurilor. de niște comentarii.
Mica problemă este că ele decurg din actuala-mi vîrstă.

Uf.
Oftatul este în legătura cu putința de a comunica beleaua...

Inevitabil, din preajma unui 60 de ani apar observații nu neapărat roze asupra vieții. Să zicem inclusiv asupra plecării din Lume a vreunor bine-mersi semeni, la un moment dat. De pildă: „Ia-uiteee, N. mai avea șapte ani de trăit, din momentul ăstei poze!...”

Aș fi neserios să nu recunosc c-așa fel de observații nu pică bine urechii unui tînăr. Din n motive.
În același timp, pentru că – îmi pare – precesorii mei au fost prudenți în a indispune (inevitabil o face, mai ales dacă te străduiești...) urechile unui june Mircea Ordean, să zicem.

Și-uite-așa o a doua mare dilemă pe ziua de azi...
Cum comunici unghiul unui sexagenar, asupra zbenguielilor sale montane de altădată?
Transmiterea cu pricina decurge dintr-o necesitate personală, dar pot simți că vreo 2-3-20 de confrați pot simți nevoia unor așa mărturisiri. dacă nu toți azi, atunci aproape sigur în decursul timpului..

> Mărturisesc că nu m-au deranjat în exces micile amărăciuni ale senecților, mai ales dacă au fost expuse elegant-inteligent... Ce e mai frumos dect pasajul unui N. Baticu, despre retragerea de la pereți, apoi la văi de abrupt și finalmente poteci (despre stabilimentul izvorul Nou era prea devreme să pomenească...)?

Să văd de se poate găsi o cale...
Ziceam, de fapt, acum puține săptămîni și aici, că e de încropit (la inși cu așa mîncărimi de exprimare) un oarece volum de sertar, care să iasă 'după...', cu inerenta bandă de hîrtie deasupra copertei, fie ultima și doar virtuală: pentru inimi mai solide în ale 'Matrix'...

PS
Dincolo de astea, dacă oi poseda actualmente vreun dram de junețe interioară în plus față de cogeneri de-ai mei, e posibil ca asta să decurgă din nejena – în timp – de a aborda subiecte delicate, din categoria viață-și-moarte...

Am șezut azi cu mintea

…la o afirmație reentă personală.
Asupra ideii de poezie de dragoste.

Hai să împăcăm pe toată lumea (ce pretenții aveți de la Balanțe?)...

În sine, dragostea este un lucru ce ține de inconștient.
Și care te duce teleghidat spre persoana legat de care Specia a socotit deja că faceți împreună un cuplu biologic – numai bun pentru viitorul copil.

Apoi, intervin necesitățile Societății, acel cadru pe care eu însămi îl găsesc util, de pildă exemplarului uman rezultat din amintita dragoste.
Dumneaei, doamna S., are nevoie de un anumit liant, pentru a ține oamenii laolaltă. În sine, acel ciment nu le are deseori cu adevărul ori cu dreptatea (chit că se clamează forte despre ele, ca ghidîndu-ne glorios pașii).
Pe acest fond, inclusiv pentru a detensiona exemplare umane care și-au lăsat agresivitatea la poarta Societății (cînd se născură), se dă liber/încurajează o sumedenie de tipuri de scriere. Bineînțeles că, pe acest cîmp, nu se va șopti niciodată unei femei înflăcărate întru versuri amoroase că aceea e calea sigură în a nu avea vreodată parte de amor natural...

Mi-i o părere doar, sper să nu faceți cap de țară de la scrise precum amărăștenele (rînduri!) de mai sus...

„Senatorii juristi au adoptat

> *…proiectul de lege prin care este eliminata incatusarea in cazul coruptiei si altor acte fara violenta/ Arestul sever, respins de Comisia Juridică... ”*

Nu am o minte prea subtilă, dar în acest gest juridic al majorității pesediste văd un fel de resemnare că mulți membri ai dînsei, ai taberei spirituale pe care o reprezintă vor ajunge 'la cercetări...'.
Iar, mai departe, e un mod de a declara ireversibilă actuala repartizare (înțeleg că este cea normală) a puterilor în Stat...
Așa-mi pare mie, barim...

Nu am idee cum arată disconfortul unora

… că nu au ieșit lucrurile precum s-o fi visat acum 25 de ani.

Dar pe mine, fie și oarecele fiind, mă ucide sentimentul de a gîndi altfel, în oceanul cu optici de acest gen:

> *„Iliescu a invins poporul roman pe toate fronturile, reusind sa nu fie adus in fata legii pentru uciderea tinerilor din Piata Universitatii....”*

Na!

Cîtă luciditate, atîta suferință.

Ce-i drept, au existat și minți cărora le-a căzut fisa asupra realității și mai devreme. Reciteam zilele trecute „Anii romantici” ai Gabrielei Adamesteanu și (re)sesizam că un Ioan Petru Culianu bănuia corect – în 1990-91 – scenariul românesc din decembrie 1989...

Asta, în vreme ce alții ne-am dumirit abia în urma apariției seriei de volume a Alex Mihai Stoenescu („Loviturile de stat din România”).

Oare cioran, pe cînd va fi scris

… „Pe culmile disperării”, îi va fi gustat cu adevărat gustul – chestiei din ultima parte a titlului?

Întreb asta și meditînd la zisa franțuzească: „Les grandes douleurs sont muettes”...

Fără îndoială sînt răutăcios

Iar jocul pe care îl propun se poate aplica tuturor, la o adică.

Oare domnul parlamentar din imagine ce-ar fi spus și făcut, ca ocupație de cîștigat pîinea, în anii comuniști?

Dar în toamna lui 1940?

Șcl.

Cred (și a fi iertat dacă descopăr taman acum America!) că – pînă să fim comuniști, pesediști și atîtea altele – există în noi un Ce.

Un fel de mînă care, pentru a rezista vînturilor istoriei/Existenței, apucă precum la teatrul de păpuși o 'haină oarecare', în care-și vîră spiritul.

PS

Încă nu m-am vaccinat la un lucru.

Să pomenești una-două de religia strămoșească, de Dumnezeu – dar în adînc să te doară drept în cot de-ale moralei...

Nimeresc o atenționare

cum că azi e ziua veteranilor de război.
(Bineînțeles că, fiind copii mici, ni se spune și ce să facem, în așa situație...: Să spunem „Cinste lor!”)

Cele din paranteză nu-s spuse chiar în bășcălie.
Chestia asta, cu rănile, sacrificiul altora în sinistre războaie sînt doar niște lucruri livrești, pentru cine nu a luat parte nemijlocită la ele.
Nu poți da măsura vreunui lucru de sub soare decît dacă l-ai pipăit cu simțurile, cu experiența ta. Așa barim scrie prin tratatele psiho serioase.

Veteranii sînt niște oameni absolut stimabili (chit că aici se face abstracție de motivul pentru care au plecat în carnaj – am în vedere aici amabila Curte Marțială a conaționalilor...).
Însă nu poți rezona cu ale lor...
Societatea are însă nevoie de un anume liant. Pentru confecționarea asta, se purcede la un ritual în sine fals, cu niște oameni care strigă (totuși fals) „Cinste lor!”. Nu întîmplător dumnealor contemporanii își văd apoi de ale lor – nici gînd să lăcrime apoi ceasuri ori să doarmă prost, cum ar fi fost de-o rudă apropiată venea ciopîrțit de pe front.

Nu vreau să dărîm aici nimic.
Dar poate e de știut, de spus ce e în spatele unui lucru social.

Ce-i drept, simpla identificare și zisă a acestor dedesubturi poate afecta graf edificiul...
Noroc de supușenia cetățeanului simplu!

Pe undeva, o discuție

…despre punctul 8 al Proclamației de la Timișoara.
Iar niște oameni învîrt acolo idei de morală și de ce ar fi fost dacă.

Bineînțeles că la mijloc e firea oricăruia...

În ce mă privește, cred că supozițiile din categoria pomenită mi-s ultima preocupare.
În general, mi se pare aiurea să lași deoparte realitatea și să brodezi frumos un ceva care nu există.

După cum, eu cred că viața ne-ar fi adus tot unde sîntem, cu sau fără acea poprire electorală de comuniști.

Dar acea Proclamație își trăgea panglicile (na, c-am luat-o după CTP, cu nifilismul!) din ceea ce se știa atunci despre decembrie 1989.

Or, intre timp am aflat că lucrurile nu șezură atît de eroic pe cît se spunea – sau barim informărilor de acest gen, realiste, le dau eu crezare.

Totodată.

Cred că-s un tip în bună parte moral. Dar n-aș sta să ridic ode Dumneai, Moralei. Pentru că:

– e o treabă destul de teoretică
– am observat că lichelele turuie cel mai lăcrămos asupra acestui frumos subiect
– în general, e un ceva de vorbit/reproșat cu multă măsură. *Cum grano salis*.

PS

George Șerban și cei cu Proclamația de la Timșoara voiau să oprească accesul activiștilor de partid și al ofițerilor de Securitate.

Pot bănui că din interese cît se poate de lumești (de tactică politică) s-au oprit doar la aceștia. Asta în condițiile în care ne-membrii de partid puteau și ei arăta cu degetul la cei grăbiți să suie în trenul PCR...

De ce naiba am sentimentul

…că multe ni se trag de la dorința de a părea mai puternici decît sîntem în realitate?

E un teatru pe care ni-l jucăm inclusiv nouă înșine, ba chiar la etajul ăla adînc, unde lucrurile se petrec de capul lor...

Altminteri, maximă înțelegere și pentru șeful de acolo, din adînc... De nebun nu purcede nici el la pomenitul fălos rol ..

PS

Ideea mi-a venit și pentru că-mi caut un drum ceva mai senin prin viață (ca toți distinșii semeni, altminteri), și pentru că luasem cunoștință de încercările cuiva de a se lăsa de fumat...

Oare-i ceva nebunesc?

... dacă te descoperi și după niște decenii amorezat la greu de persoana (de sex opus...) ce-ți tulbură teribil adolescența ?

Nu, n-am 39 cu 6.

PS

Marșînd pe-același periculos drum.

Bănui că și azi, din spatele unui chip (mă voi exprima elegant!) adaptat vîrstei, mi-ar duce mintea spre aceeași nemaipomenită raznă...

Apropo de eventuale pasiuni nebune ale unui bărbat.

Nu știu cum e la doamne.

Și de bine ce m-am redescoperit fascinat la pătrat de o făptură feminină - o amiciție tare fragilă de altădată.

Am privit mai bine uluitorul chip și – după o secundă în care m-am văzut... terminat în fața aceleia – mi-am amintit o vorbă a lui Constantin Argetoianu (legată de Carol II și faimoasa lui amantă).

> *Citez din memorie.*
> *„Există pe lume cîte o femeie hărăzită pentru fiecare bărbat. Unii o caută toată viața și nu o găsesc. Alții o întîlnesc și se curăță.”*

PS

Careva spunea că întrebările noastre conțin în germene și răspunsul...

Cred că ideea se aplică și primei mele propoziții de aici. Sau barim, în context, autori experimentați susțin că în cazul amoros al femeilor contează doar prezentul...

Oare un Napoleon (lista poate fi lungită)

… cînd se privea în oglindă, se plăcea? Simt că nu.

Altminteri de ce s-ar fi dus pînă la Moscova (în modul în care a făcut-o...)?

Bănui că s-a plimbat atîta drum tocmai pentru a se simți suficient de valoros unui examen-în-oglindă...

Îmi mențin păcătoasa-mi părere.

Faptul că vreunul o avea chef să-și dea viața pentru țară, îl privește.

Eu, din principiu nu țin să-mi dau bunul cel mai de preț pentru așa ceva.

Iar asta inclusiv pentru că nu mă va încălzi deloc – fără viață aflîndu-mă – a fi sărit brav în calea gloanțelor matrosoviene.

Trec peste faptul că mare lucru nu voi fi rezolvat așa, pe acea parte a frontului unde m-aș fi aflat dus cu anasîna.

E o mare ticăloșie, iar dacă ea ființează și va ființa nu mă împiedică să-mi spun părerea!

Nebunia, petrecută altminteri sub blîndul ochi al lui Dumnezeu, făcea ca – la noi pînă la un 1989 – nu doar să nu poți spune că matale ții la chestia aia mică și esențială numită Viață, dar și să purcezi la patriotica declamație – că nu mai poți de dor să fii sfîrtecat în tranșee.

Și asta de ce?
Pentru ca un stufos aparat de profitori să rămînă la fruntea acelei organizații statale.

Pe de altă parte, că vreun om de rînd vine cu vorba facsimilată, aia ține de o aparte reparație narcisică, după cum i-ar spune psihologii. Omul se și vede aplaudat pentru REPRODUCEREA măreților vorbe.
La bani mărunți, nici măcar nu are forța de a pronunța el însuși vorbele cele mîntuitoare.
Nu.
Din teamă, probabil de penibil, ia discursul unui personaj cu anvergură socială.

Apropo de Coposu.
După cîte știu eu, nu s-a înghesuit la dus flinta prin stepa rusească ori aiurea...

Apropo de fățărnicie...

În eterna noastră nevoie de a freca altcuiva ridichea, se înscrie și astă luare patriotică de poziție:

”Cel mai bun violonist sub 28 de ani din lume ESTE ROMÂN, dar România nu a auzit de el...”

Dați-vă mai încoace. Să nu ne audă lumea.
Ziceți-mi și mie, cît din românime ascultă piese executate la violoncel? Și cîți în general au idee de înfățișarea, de sunetul unei asemenea scule?

Cum? Vă revoltați de zisa mea?
Ziceți că noi chiar trebuie neapărat să ne punem – alături de Antena 3 – asemenea probleme? Chiar și așa, fără să avem idee ce e ălaaaa – cum se numește, na, că n-am fost atent!
...Și că s-o las baltă cu asemenea observații nedemne, că destul stau dușmanii cu ochii pe noi...

E mare lucru

… să poți recunoaște că ai greșit.
Dar nu suficient.
Contează și tonul în care o faci...

Sub vremi.

Cineva se plînge că nu mai trec trenuri prin gara Hunedoara.
Pfuuuu.
Pas de mulțumește toată lumea!
La vremea cînd s-a introdus trenul, un Eminescu se plîngea că toate păsările pier din cauza-i...

M-am nimerit pe niște filme mai vechi

De cînd eram io tînăr...

Mda...
Totul se plătește. Și invers: investițiile dau roade...

Priveam la o Simone Signoret. Doar inteligența și bunul simț o salvau ochiului – la vreo 60 de ani. Idem o Marina Vlady, și ea uluitoare la debuturi.
Și încă acestea nu fac urît, precum o Brigitte Bardot, brusc apucată de dor canin.
În schimb, o Barbra Streisand e tare dulce (și neschimbată) la senectute, de pildă în „Cuscri de coșmar”.

PS
Este doar aparent ciudat interesul pe care un Alain Delon, în floarea vîrstei, îl acordă fie și numai în pelicule „bunicuței” Signoret.

Bun.

S-au dus 25 de ani de la un oarecare moment al istoriei României.
Dar oare cum va fi, peste alt sfert de veac și pe aici...?

Bănui că zidurile Universității vor sta tot acolo, iar Intercontinentalul așișderi (dacă nu-l va da gata cutremurul din 2029 – sper să nu mă citeze cîndva între profeții telurici...).
Mihai Viteazul, nu departe, va ține securea tot în dreapta.
Cum vor fi oamenii, de prin jur?

N-am idee.
Și-un pic mi se sparie mintea, de la așa pătrundere în necunoscut...
Pot bănui doar cum vor scrie, la niște scule cu recunoaștere vocală mici cît un degetar și care proiectează holograme.

Iohannis va fi văzut drept președinte mai la locul său (asta, pentru că lumea va fi mai devitalizată atunci, dintru comodități). Băsescu, un cancanist interesant.

Dacă se va scrie de Rareș Bogdan?
Nu.
Doar un pic, despre Cristoiu.
Dar despre Ordean?
Bineînțeles că nu.

”Cine e ăla?”
„Cel de ieși pe locul trei la Grandomanii Secolului..”
„Aha!”

Domnul președinte

Trec pe lîngă un sediu al PNL, mai exact cel din Berceni-Obregia.
Spre deosebire de predecesorul său în fruntea liberalilor, zîmbind cîndva tot acolo, pe un panou, dlui Iohannis nu i-a desenat nimeni mustăți ori scris mesaje furioase.

În paralel, domolul nostru șef suprem vorbește:

„Îmi îndrept gândurile către militarii noștri răniți în Afganistan. Sunt alături de ei în aceste momente de grea încercare și le doresc însănătoșire grabnică. Asigur familiile celor răniți că militarii noștri vor primi cele mai bune îngrijiri medicale.”

Nu știu dacă aș comite o impolitețe caracterizînd afirmațiile sale drept fade. Bănui că peste două mii de ani va trezi entuziasm uman cu așa ceva!
În paralel, dl Iohannis nu emite agresivități, iar asta e bine – căci vizaviul său din popor nu se va simți luat iute peste picior ori jignit (cum era cazul dlui Antonescu, dar mai ales al fostului președinte de țară).

Barim așa mi se pare mie, la A.D. 2015, primăvara...

PS
Oare spre cine se va duce pînă la urmă inevitabila nemulțumire populară – spre d. Iohannis ori spre întîiul ministru? Evident, varianta iritării pe ambii nu-i exclusă...

Poeziile de dragoste.

Urez tot succesul din lume semenilor ce declamă așa versuri.

Dar.

Cred că cea mai frumoasă poezie este să îi ții partenerei/partenerului mîinile pe umeri și să-i spui, concentrat domol pe acel gest, „Mi-e tare drag de tine”.

Eventual, apoi, să apropii încet capul de umărul celuilalt.. Rezonînd cu el, pe cît se poate.

N-am recitat niciodată partenerei versuri.

Îi spun doar că e minunată.

Asta nu înseamnă că nu avem și noi certuri, animălisme în general... Vedeți zgîrieturile astea, adînci, de aici? Eeee...

Sîntem oameni.

Unghi

Știre (presupunem ca e reală):

> *„Scene de groază într-o familie din Vaslui: Un tată a obligat-o pe fiica cea mare să filmeze când își torturează celălalt copil...”*

Unul din cele mai neplăcute comentarii pe care le poți face la așa urîtă scenă este să te întrebi cum va fi fost tratat în copilărie acel bărbat, de ai săi aducători pe lume...

Iei cititorului plăcerea de a se găsi revoltat, de a mai defula cîte ceva din suflet, și-i pui sub ochi angoasanta complexitate a lumii...

Avem nevoie de ticăloși, pe care să plasăm inconștient ideea că datorită unora ca ei lumea nu e perfectă.

Zic asta bănuind că și în bucătăria psihică a subsemnatului lucrurile nu se petrec tare diferit.

Privesc în jur.

Oameni.

Cei de la tarabele piețelor.

Muncitorii din construcții.

Cît și destule alte categorii.

Primitivitatea – după mofturoasele mele standarde – e vizibilă. Iar aceasta este extensibilă fără mari probleme majorității.

În același timp, mi se pe pare că această trăsătură nu are șanse a dispărea în viitorul apropiat. E posibil ca nici în cel mijlociu...

Departe de mine a da ochi peste cap (mi-ar fi și greu, eu însumi nefiind perfect). Infinit mai la îndemînă mi se are să iau lucrurile cum sînt.

În context, o apropiată persoană mă îndeamnă la un spectacol de cultură aleasă, cu statui vii.

Pfuuuuu.

În primă fază am contrazis acea prietenă spunînd că mai degrabă aș privi, cu atenție și prelungit, un copac verde. Avînd, se înțelege, toată stima pentru munca acelor entuziaști de la teatrul cu măști...

După scrisele inițiale de aici, cred c-ăl mai interesant (iar totodată util) tablou vivant sînt semenii *altfel decît noi*.

Poate nici o mierlă (ori surată cîntătoare)

…nu-i mai interesant de ascultat decît ea șezînd în salcia dintre două blocuri înăltuțe.

Am fost un fan al stilului satiric

… de tip „Cațavencu”.

Poate-i o chestie de vîrstă, dar nu-mi mai pică bine, de la o vreme.

Nu-mi pot da seama – dacă tot am sesizat că am fost eu purtat de valuri – cît s-au schimbat și dumnealor, mădularele desprinse pe rînd din revista anului 1990.

Din ce sesizează barim subiectivismul meu, umorul le este mai căznit. Acreala (gratuită) e mai multicică pe acolo.

Așa o fi mersul soțietății, iar dumnealor (cei de la „„Academia Cațavencu”, „Cațavencii” și „Kamikaze”) se adaptează.

Dincolo de toate, îmi sar în ochi omenești dorințe de agresat, respectiv de a se afla deaupra semenilor...

Am și eu ideile-mi fixe...

*

Mircea Dinescu-i un condei, poate și un om de la care poți învăța oricînd. Dar, chit că neșcolit aflîndu-mă, sesizez în rîndurile sale de azi un completat prin figuri de stil (unele foarte izbutite) al unui fond suferind de articol...

El însuși, autorul, n-ar produce acele floricele dacă nu ar simți că simpla idee a articolului, respectiv deslușirea faptelor aduse în discuție nu captivează.

Psihologie. Oarece penitență.

Subsemnatul se afișează pe aici ca nițel cunoscător în ale psihologiei, ba uneori trimite la acea pretențioasă ramură a Acesteia, care este Psihanaliza.

Spre rușinea respectivului, fie și motivat de lipsa banilor trebuincioși, el nu a putut urma o cură cît să dea nas cu ceea ce se numește „transferul”.

Către cel șezător îngă canapea. psihoterapeutul.

Abia acum, întîmplător, îmi fac o idee cum arată panoplia de dorințe ale copilului mititel, a căror neîndeplinire o reproșează părinților.

Reprezentant, paratrăznet al ultimilor fiind amintitul terapeut (și presupunînd că ai bănet pentru a-i rezista suficient de mult în cabinet).

Reproșurile aduse părinților... Bineînțeles că despre ele nu se vorbește... Căci încurcă lucrurile în societate.

Supărările cu pricina decurg din faptul că rămînem, cam toată viața și prin adînc, niște copii. Ba chiar mititei.

Departe de mine a propovădui aici mersul cu toroipanul la născătorii noștri!...

Pur și simplu încerc să nu duc precum măgarul – adică să nu am habar DELOC de povară. Mai ales că așa depozit transpiră inevitabil, forma de manifestare fiind deseori furia. Periculos exprimată ori dureros refulată.

În context, parte nițel neplăcută este să sesizezi c-alde copiii tăi au o atare listă de reproșuri, în ce te privești... Mă uit la un fiu, ceva mai copt, care îmi predă ceva lecții de soft computer... Îi sesizez nițică acreală, dar și grabă. Mă sperii un pic, la gîndul că pe vremuri oi fi fost un dascăl prost, iar el acum mi-o întoarce...

Nu pot să nu citesc așa nemulțumiri și în ochii unui alt Ordean junior...

E bine că știu.

Existenta ni-i o chestie interesanta.

Ma simteam, in utimele ore, in ceea ce se numeste pana de afectiune.

E o chestie despre care nu se prea discuta direct...

Mda...
Nu se pomeneste de dinsa, adica de lipsa prin sufletul nost' a zefirului cu pricina, iar deseori nici nu mosmondim pe acolo..
Mai exact sa investigam ce ne lipseste. Cum arata acea lipsa.
Cum s-ar drege.
E un inceput de drum, se pare, medita asupra Ei.

Cum, e rusinos, e nemasculin sa stai cu mintea la asa ceva, in loc sa rastorni muntii (la figurat...)?
A fi iertat, dar eu imi stabilesc prioritatile!

La finalul unui volum

…de care am mai vorbit recent.

Neagu Djuvara:

> *”Sa citim cartea comandorului Tulea ca, in clipele in care ne indoim de virtutile neamului nostru, sa regasim motive de mindrie si de speranta`.*

Chit ca nici la pepeni nu voi ajunge cu asa stil critic...
Ma frec un pic la ochi.

Eu unul, nu ma indoiesc de virtutile cu pricina pentru ca nu pun lucrurile, realitatea in cheia cu pricina.
Nu tin ca acest popor sa se dovedeasca virtuos samd.
Îl iau cum e.
E si Dumnealui, dupa cum fuse parasutat de PreaÎnaltul, pe aceste meleaguri. Nu vad de ce l-as baga in concursul Virtutilor.

Trec peste faptul ca virtutile si povestile aferente merg a copiii mici.

Amanunte.

(pentru care rusofilii de la ActiviNews fi-vor probabil tare incintati...)

Cind ne-au luat cu japca provincia lui Stefan cel Mare, mindra Basarabie, mirsavii bolsevici trecura Nistrul barim dupa ce ne-au trimis un ultimatum, s-o intindem...
Noi, la 22 iunie 1941, ne-am dus peste ei la 3 noaptea, cu amabil avertisment sosit cu cinci minute înainte….
Stiu ca se practica in lupta asa ceva, dar ideea ramine.

Gustave lebon avea o vorbă

…despre mulțime. Cum ca ele reactioneaza, actioneaza la nivelul celui mai primitiv component al ei.
La asta imi fuge mintea, pe cind vad extazul produs de o zisa a lui Tudor Arghezi:

`*Carte frumoasa, cinste cui te-a scris...!*`

Șed a socoti. Pentru care grupa a gradinitei e scris asa ceva? Mijlocie?

Aici intervine si deformarea mea de adult, in fata unor termeni gloriosi, dar al naibii de neclari: frumos si cinste.

`Hai, bre, ca ne strici poezia, frumusetea vietii!...`
Si daca vi-o stric, ce se intimpla? Ia ziceti la Tetea, cum e viata fara poezia aceea, de care spuneti?
`Du-te...`

Psihologie, uman

Pomeneam recent despre (lipsa de) afecțiune în funcționarea psihicului, a vieții noastre.
Cum lecturez în paralel o carte nou sosită sub nas, observ una din numeroasele căi de suplinire a I.d.A.
Este autoatribuirea de importanță, care la rîndu-i se face prin ralierea la idei mărețe (inevitabil discutabile...), respectiv bobîrnace date mișeilor/celor care nu subscriu pomenitelor idei mărețe.
De pildă, lui Roosevelt care ne-a vîndut la Yalta (se înțelege că doar așa, de-al dracului, de plăcerea lăsatului de brav popor mioritic pe mîna comuniștilor aziatici).

Și uite-așa ajung a medita dacă furnizarea de tandrețe nu include și un luat în serios al copilului în stare să emită povești precum cea cu Roosevelt de mai sus...

PS
Bineînțeles că afirmații precum cele pomenite nu au vreo jenă cu plasarea ca motto al cărții a vorbei aristoteliciene, cea cu ”Platon mi-e prieten...”

O glumă.

„El şi ea în pat, după ce s-a consumat noaptea nunţii. După o tăcere îndelungată ea, în sfârşit, întreabă:

– De fapt, tu ce leafă ai?
– 900 de lei.
– Şi asta-i mică…”

Chestia asta cu dimensiunea sculii este o arma aproape irezistibilă în a face praf un domn.

> Pe acolo, mai este acuza (pe tonul potrivit exprimată...) de nastisfacere, venita de la parteneră.

Ghinionul vieții cuiva este ca acel tip să nu pună , pardon!, botul la așa vorbe. Ba chiar să-și aiba propria panoplie de zise, cu eticheta deasupra: „Pentru doamnele neam-prost”...
Este drept că instinctul amindurora îi va feri de apropieri intime.

Din ce văd și eu prin jur

…în chestia asta numită Viață...
Se află puțină lume gata să recunoască deschis: „Cred că am greșit și io, în chestia asta...”.

Așa tipi, înțeleg de la alții, îi găsești la Asociația Rataților.
Căci dracul a văzut succes în șefie, carieră izbutită, bănet la chimir și altfel decît făcîndu-te că plouă asupra greșelilor tale, coroborat cu țipăt „Ăla a greșit!”

Deasupra întregii noastre Scene, cu așa rețetă a succesului, se află un tip cu barbă albă și-o chestie rotundă deasupra capului.
Ce-i în mintea Lui, nu am exact idee – căci mă aflu muritor prost...

În cartea sa de memorii

… Sorin Tulea pomenește despre bisericile incendiate cu metodă de către bolșevici, la retragerea lor din Basarabia anului 1940.

Făcîndu-mă numai un pic avocatul diavolului, la figurat...
Oare ce întîmplări de viață i-or fi chitit în așa hal pe Lenin și ai săi să purceadă la o ideologie atît de pornită pe religie?

> La acest stadiu al ziselor mele, e de spus că-s rarisimi religioșii care să se aplece 'sine ira et studio', fără ură și părtinire asupra problemei...

Și, în general, ce le-a venit zavergiilor cu pricina a dori să schimbe lumea, fie și după gusturile lor?

Apropo de această neaplecare pentru dialog a majorității speciei umane.

Și privind totodată scrisele Tulea, dar nu numai.

Dacă îmbrățișezi teritoriul nuanțelor, al lui „Și tu ai dreptate!”, păi s-a dus cu putința de acțiune! Aceasta din urmă îmi pare, mie!, bazată pe refularea oricărei frîne ar încurca fie și măcar nițeluș alergătura roții noastre existențiale.

Simpaticului montaniard și aviator îi pică bine unele idei. De pildă, că occidentalii ne-ar fi vîndut rușilor. Bănui că lecturile întru subiect i-au fost minime – deși, putea să isprăvească și bibilioteci, dac mai utilă sufletește îi era teza Yaltei cea mîrșavă...

E.

În baza acestui aranjament, fie și infantil (după opinia mea), omul poate funcționa din plin. Ca inginer, ca montaniard șamd. Iar de trăit, o duce relativ ok, pînă la 90 de ani.

Mi-i, aici, doar un punct de vedere. Și deloc doritoriu de sentințe.

Cred că o bună parte

…din furia interioară ce mă animă se datorează unui lucru mic...

Mai exact, faptul că mi s-a cerut, în prima copilărie, să respect niște oameni-mari carele, de fapt, erau niște pușlamale.

Mi-am reamintit asta (iar în paralel rămînd să duc în suflet, toată viața, gheara Furiei de care pomeneam) răsfoind volumul unui autor ce-mi devine tot mai stimabil: „Împotrivă”, al lui Virgil Ierunca.

Descopăr că un poet Ioan Alexandru trăgea perii groase lui Nicolae Ceaușescu.

Același tip reapare în 1990 drept mare creștin, nedormitor noaptea de a plasa un crucifix în Camera Deputaților.

În paralel, Corneliu Coposu nu avea minimă jenă în a-l primi pe Ioan Alexandru în partidul său de inși curați, ba a-l și trimite în Parlament...

Coposu are multe gesturi de felul acesta, ce rămîn însă nevăzute mulțimii de contemporani ce-l vor în Olimpul bunului simț...

Ce le vine, oare, acestora din urmă, de plasează reflectoare pe statuia unuia precum Coposu?

Cred că-s motive simple.

În neputință de a-și hrăni propria nevoie de acută siguranță existențială, aceia – fie și al nivel inconștient – se trag și ei sub haina celui adulat.

De ce tocmai Coposu?

Pentru că-i precum ei.

Un temperamental, cu multe principii pe buze, și care beneficiază totuși de apreciere elogioasă, în societate.

I

Ideile mele de aici sînt doar invitație la extinderea subiectului...

De cîte ori intru pe Facebook

…am delicioasa impresie că e ceva de capul meu...

„În viitor vor fi două feluri de inculţi

– cei care nu stăpânesc engleza şi cei care stăpânesc doar engleza!”

Eu unul, incult aflîndu-mă, mă feresc să vehiculez vorba asta, cu incultura cuiva...
Cine o fi inventat-o, ideea că ne aflăm culți? Pot paria că un ins prostuț – pentru a mă exprima elegant.
Asta, pen-că:

– Oricît te-oi cultiva, tot ești mai frieruț decît niște milioane bune pe lumea asta. Și bănui că bine nu-i, în caz că vin premianți Nobel, de pildă, și se rîd de producțiunile noastre.
– Apoi. Cine apucă să se cultive cu adevărat, capătă nu 'ce', grație căruia nu mai au nevoie să-și dreagă discret inferioritatea – pe calea amuzării de proști. de inculți.

Cu ceva minute libere aflîndu-mă

… am trecut azi printr-un cimitir.
Întîmplător, unde sînt depuși părinții mei. Și un mentor.

Mi se pare o experiență mai mult decît interesantă.
Mi-a pus mintea în lucru, chit că treaba asta nu-mi aduce deloc bani.

Se pare că, apropo de-ale țintirimului, sîntem ghidați îndeobște de două lucruri-surori.
Să ne ferim a trage vorba într-acolo, respectiv să tratăm 'lucrurile finale' după niște șabloane sociale. Că vaaaaiiii, respectul față de aceia, plînsul, tristețea. Plus „Hai s-o-ntindem!...”.

Nu s-au aplicat la distinsul domn Paria ce mă aflu.
Ba mă și amuzam, că-i un loc totuși tonic. În viață, intri de nenumărate ori acolo, și ieși întreg (la unii, plus dor de bere), doar o dată, mai încolo, privind lucrurile de la orizontală.

PS
Recunosc. Ticălos aflîndu-mă, n-am izbutit să fac un monument de doamne-ajută genitorilor mei. Cine știe...

PS2
Privind metrii finali ai părinților, m-a lovit – dincolo de un mănunchi de neînțelese – și un sentiment de camaraderie. Asta-mi veni, acolo...

După cum.

Și fan al „Bietului Ioanide” călinescian aflîndu-mă, am cules niște corcodușe din pomișorul înălțat în apropiată preajmă. Care-i problema?

Dl Ungureanu îmi pare

(cu subiectivitatea-mi aferentă) un tip care știe să piardă.

Ca urmare, îl consolez și eu (dacă mai e cazul), caragialian, să stea fără grijă, căci „asta nu e cea din urmă Cameră” – mai exact post de prim-ministru.

Eventual, șef al Senatului tot va ajunge, în următorii 15 ani.

E disciplinat într-un grad onorabil, iar în paralel nu spune prostii!

Trimiteri, pe aici

… la așa-numita *gîndire pozitivă*.

Contrar a ce se spune.

În ultima vreme descopăr valențele gîndirii ... negative (oare gîndirea nu este un proces cu rădăcini independente/inconștiente?)

Mai exact, observ că adîncul se destinde dacă nu mă bulucesc a sancționa gîndurile descurajate, negre pe care le trimite spre suprafața conștientă...

Țuțea vorbește uneori sa nu adoarmă.

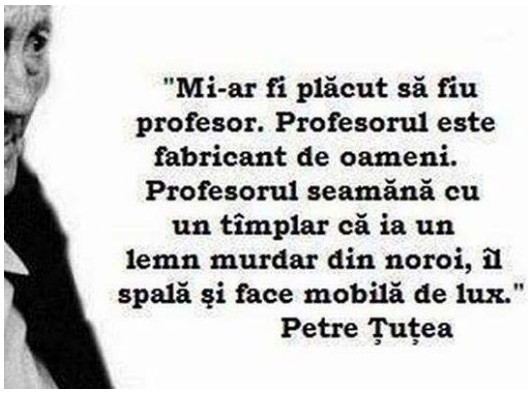

Păi de ce nu s-a făcut profesor?

Iar dacă nu a putut, de ce ce nu si-a ales /a devenit interesant pentru un ucenic oarecare, pe care să-l transforme în mobilă de lux?

Eu unul nu am idee de vreun așa ucenic țuțian, care să pornească apoi pe un drum personal al deslușirii Lumii... Ceva pe pe tipicul elevilor lui Constantin Noica.

Era și nițel greu să naști asemenea urmași, cîtă vreme textele lui Țuțea țin de auditoriul grădiniței. De producerea iluziilor frumoase.

Și dincolo de care nici nu se mai observă că lectorul nu ajunge profesor, cu atît mai puțin nu produce 'mobilă de lux'.

Totul are la bază frumoasa vorbă „Mi-ar fi plăcut să”.

Privesc uneori

…la ceea ce aș numi *Acoladă*.
(Chit că, grafic-sufletește, mai degrabă aduce cu o paranteză, cu capete spre sus...)

Apari de undeva, parașutat neîntrebat precum ăia din Predators, 2010.

Apoi bîjbîii ori chiar te chinui, în Chestia aia ciudată numită Viață, legat de care nimeni nu te-a întrebat, nimeni nu te-a informat ce și cum...
Iar la capăt, după o ultime treime nu cam deloc dulce, o întinzi într-o chestie și mai mișto, culme a necunoscutului...
(Și spre care nu o poți tuli mai repede, dacă dorești, căci par să vegheze nevăzuți niște tipi, cu Reguli...)
.

Rarisim.
Va veni cîte un seamăn care îți va spune că despre așa ceva nu se stă de vorbă.
„Da' dă ce, bre?", încerc că mă dumiri.
E momentul în care și acest mohican se pune pe fugă...

Ca tot bucureșteanul.

Mai trec pe lîngă placa omagială pe care Nichita Stănescu o are la baza unui bloc din Piața Amzei.
Deseori mă pune pe gînduri.

Oare pomenitul Nichita, de pe lumea ailaltă, e încîntat că-i prezentat Aici fals?
Ori ba – în sensul că nime nu-i văzu adîncimile (nu mă refer la poveștile alea frumoase de prin zecile de tomuri laudative!)...

După cum.
Oare e o chestie fainã, ca de pe lumea ailaltă să te vezi ca o plastilină?
Mai exact, că te iau medieșenii și decid ceva legat de matale?

Treaba sună un pic a Faust.
Ți-ai vîndut sufletul, cînd ai trecut sub Soare..

Apropo.
Dincolo...
O fi soare?

PS

Oare cum va fi fost atmosfera in casa-i din Ploiești, de a ajuns să moară alcoolic la 50 de ani-în-cap?

PS2
Io, în context, recunosc.
La mine, în copilărie, s-a aflat treabă aferentă nasoală.

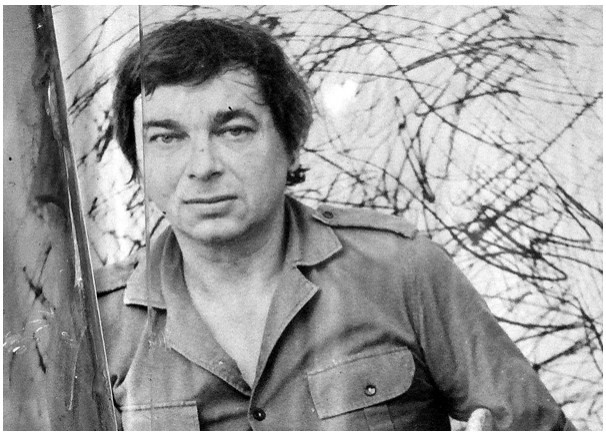

Priveam prin halba de bere

…și-mi spuneam:
„Cînd privirea îți aleargă disperată spre firma unei bodegi, înseamnă că ești hăituit de viață. Cînd, după doi litri, începe a se instala durerea de cap, ești doborît de Dumneai... De Viață.”

PS
Ce chestie!
Nu văd nicăreri vrun simpozion despre băut.
De unde ideea-mi hapsînă că nici Societate, nici indivizi nu prea stăpînim așa fenomen.
Partea proastă la trăznăi compulsive de genul ăsta este că despre cifră etilică mai poți purcede a discuta. Dar despre angoasele din spatele alcoolului, tutunului șcl e nițel mai greu...
Mă întrebați de ce nu salt discuției ceva mai serios, mai arzător?
Păii...
Nu știu.

Îmi fac uneori mea culpa

Că salt de la o epocă la alta (cu aroganță, se înțelege). Că aduc în atenție subiecte și paralele din vremea lui tata mare (dezi de pildă carte Sorin Tulea), cînd orice om serios e prin definție ocupat. acaparat de moment. Pentru a cita din clasic, trăiește din plin.

Hazul face ca orice trăitor din plin al maturității să servească așișderea și vîrsta a treia. Care posedă însă niște mici neajunsuri, asupra cărora – din eleganță – nu mă aplec.

PS
”Cum fu, maică, cu tinerețea matale?
Lasă-mă, domnule... De asta îmi arde mie?”

PS2
E feroce, în cronicile călinesciene ale Mizantropului, o schiță cu mulți trăitori din plin (nu mai contează că-i vorba de ceva timp înainte ca autorul să le citească cărțile poștale entuziaste, risipite într-o cameră oarecare...).

Eu aș pune de un simpozion

„Ce ne facem, ne-eterni fiind... ?”

Fuge lumea ca de dracul, la așa chestiune...

Neplăcute sentimente...

Acelea de inferioritate față de semeni, respectiv de neputință a construcției între oameni...

PS
Ca grandoman ce mă aflu, îmi pun deseori problema dacă textele mele sînt mai prost picătoare la sufletul neantrenat decît ale lui Cioran?
Din ce-am citit eu, pe sărite, la ilustrul compatriot, cam da...

Mă uit pe aici, la reușita unui compatriot într-un perete umbrit din Alpi.
Mă ia scurt sentimentul urii.
Da, ura – chestia aia la care te uiți urît foc la careva și mai că l-ai mînca...

...De ce?
Păi...
Te simți al dracului de prost în fața a ce drege el, pe acolo. Te miroși un nimic.

Îh.
Să urăști pe cineva...

A urî.

Mda.
Nu-i o chestie nici asupra căreia să gîndim, cu atît mai puțin să aducem vorba, în public – mai ales cînd verbul aferent e la persoana I.

A urî...
Ia să vedem.
Cum e să urăști.
Ia să ne dăm voie a urî.
Eventual din toți rărunchii.
”Mai tare, bre! Numa' atîta poți? Urăște, domne, ca lumea... Și cîți urăști? Numa' 25? E puțin! Forțează-te! Dă cu oftică spre mai mulți!...”

Rîdem glumim.
Și cu ochii la foile succesive ale verzei aflîndu-ne.
După ce urăști din tot sufletu, se deschide o poartă tîmpită. A iubitului.
Nu neapărat aia de prin cărți,
Dar e tot a iubitului. A nevoii de a a te deschise și a suporta acel foc plăcut, din interiorul nostru...
Am scăpat de dracu, și-am dat de tat-su.

PS
Altminteri, e plină lumea de cercetători ai sufletului ce oferă pastile infinit mai dulci decît ale subsemnatului.

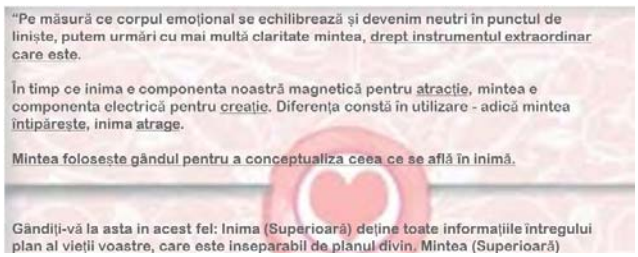

…lui Virgil Ierunca, „Dimpotrivă”.
Se tratează despre anul 1907.
Cînd condeie precum Caragiale, Vlahuță – spune autorul (ca să pună la punct un Zaharia Stancu) – au luat partea țăranilor.
Mda...
Cît de străin mă simt...

Unu.
Pînă și un Caragiale, cînd vorbește despre anul cu pricina, o face părtinitor.
Nici el nu-și pune problema, că dacă nu avură și țăranii vreo vină... Dacă nu era cam mare graba spre cîrciumile – deloc puține – ale unui sat.
Caragiale însă are însă două 'remote' înfipte în trup, precum în acupunctură. Educația primară carele nu se înghesuie în nuanțe. Apoi, știința mai mult ori mai puțin conștientă că nu-ți poți vinde scrisele, poziția socială dacă vii cu opinii pe – altminteri aurita – cale de mijloc.

Doi.
N-am văzut unul (dacă nu cumva țărani loviți de gloanțe comiteau sacrilegiul...) care să-l întrebe pe nea Dumnezeu de nu putea clădi ceva mai bine lumea pe care ne-o lăsă în brațe. Dumnezeu fiind, totuși, o chestie prezentă între noi – dovadă mulțimea bisericilor din sate și orașe, mai ales la un 1907.
Nu spun astea cu obidă, sau – pentru a face legătura cu un post anterior al subsemnatului – cu... ură.
Dar mi se pare un pic la mintea cocoșului să te uiți și spre El... Măcar pentru a afla ce va fi făcînd, pe cînd cordonul de soldați al maiorului Tănăsescu (cel din Rebreanu) trage, cotonogește și execută la greu. Asta după ce un Toader Strîmbu a violat și ucis pe boiereasa Nadina Iuga.

Dar nu.
Groaza de a-i cere vreodată Lui socoteală e mai mare decît orice.

*

Tot Virgil Ierunca.

Detaliază cum, în comunism, era suficient și chiar apreciat să joci teatrul acceptării regulilor. Mîncai borșul (e prea tare expresia?) de rigoare, mai-marii fiind mai încîntați aici de un oportunism vădit, decît de vreun idealist ce lua treburile în serios.

Stau și meditez că lucrurile-s extensibile.
De pildă, chiar și în societățile necomuniste. Ori în ale Bisericii.

Am impresia că lucrurile funcționează pe un aparent ciudat contorsionism, grație căruia este preferat un oarece panglicar, insului care ia în serios vorbele sociale mari.
Nu mă revolt, nu mă mir.

Dacă astfel funcționează mai bine o mașinărie socială, ar fi inutil să mă irit că vreun motor nu funcționează cu miere, ci doar cu urît puțitoare benzină.

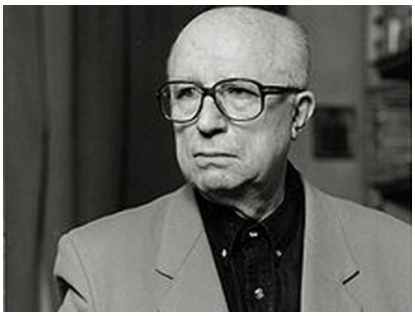

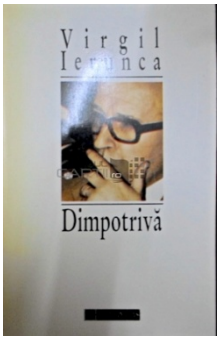

Eram ieri pornit

… încă o dată, pe Corneliu Coposu.
Că trag eu, pe aici, așa-numite proiecții la greu din situații familiare proprii, nu ar fi ceva de ascuns...
Dar de ce am sentimentul că sportul ăsta, cu a sui vreun înaintaș pe soclu, aduce din banale împărțiri ale moștenirii, în familii țărănești vechi sau foarte vechi?
Io barim, am sentimentul că la mijloc fu un mic concurs.
Care joacă teatru mai bine a-l fi iubit mai mult pă tata?

Tata fiind insul de pe năsălie.
Și de moștenit.

Așa-mi spune mie instinctul.

Ședem cu sacoșele pline

Eu și vecinul Tase.
Venind de Cora, spre casele personale din Popești Leordeni.

Ședem pe băncile metroului.

Amicul a deschis deja pet-ul de bere blondă, al hipermarketului amintit.
„Domnule, bețivii-s inși salon. De treabă...”

La așa mărturisire, mă dau mai aproape.
„Zici matale...”

„Da! Mai țipă ei, mai fac pe scări... Dar niciodată nu spun motivul real pentru care iau sticla de gîtlejul ei...”

„Așa zici, că-s atenți să nu deranjeze...?”

„Io așa cred. Ce-i drept, coane Mircea, dacă ar ști motivul turburării – nu ar bea...”

„Nițel non-sens în zisa matale ...?”

„Ce pretenții ai de la un om băut? Și învins de viață?”

PS

O voce din off.

„Alo, domnu Ordean, matale nu poți să scrii și chestii mai pe linie? De ce nu iei exemplu de la Caragiale? Vezi ce frumos scria dumnealui, despre drojdieri?!”

Vocea în off cade în genunchi și-și face cruce:

„Doamne, ferește-ne de așa lecturi didactice, peste niște ani...!”

Mă uit la articolul cuiva...

”În loc de o vizită la un taxidermist profesionist, care să îi asigure un bine meritat loc în panteonul mizeriei culturale locale, Nicolae Breban preferă să facă o conferinţă publică. Scopul: să împroaşte cu rahat în stânga şi în dreapta. Cu accent pe dreapta, că e bine ca revizionist să ai o coerenţă ideologică atunci când vrei să mânjeşti pe cineva. Şi totuşi, cine e acest Nicolae Breban?”

Aurita cale de mijloc ne încurcă grozav.

Pe toți.

*

Gata.

Am înțeles.

Esențial nu este a învăța, a ne adapta la tărășenia asta numită Viață. Primordial este de purjat agresivitatea.

Dacă asta e prioritatea, ne supunem!

Răutăți matinale.

„hi?

deci nu e pe bune cu salvați pădurile?

iar se activează irelevant progresimul din specia Crăciun ca să iasă bine PSD cînd fac mizerii în Parlament? cum dracu se nimerește așa mereu, domle?”

Omul nostru autor de aici e stîlp / condei de viitor al spiritului „Dilema”.

Pe de altă parte.
Îmi fuge mintea la vorba unui francez, să fie vreo trei-patru veacuri de atunci: „Dacă zgîriați ambalajul rusului, veți întîlni fondul tătarului...”.
În practică, haina vreunei reviste ori a unui curent social ni-i simplă haină pentru a avansa, pentru a trăi mai bine.

PS
Urmează să stau de vorbă cu un domn. Și-mi pregăteam mic discurs a mă afla caracter dificil (asta îți dă voie să te prezinți ulterior ceva mai slobod...).
Brusc, instinctul m-a împins a da ochi împrejur, care-i caracter nedificil prin jur.
Bănui că există cîțiva, de numărul degetelor mîinii..

„Am aflat *cu stupoare* că...”

(se înțelege că în tăbarcă este luat apoi un seamăn, nu petele în schimbare ale Soarelui).

Aruncatul cartofului. Cel fierbinte.
Aici, prost șede cel luat prin suprindere totală de un fapt în viață. Și care îi provoacă de-a dreptul un blocaj (cam asta presupune stupoarea).
Omul nostru nu stă mult timp derutat, ci aruncă neajunsul său pe altul. Acela e de vină / blamabil (pentru c-am picat noi în stupoare), întrucît gestul său este imoral / de om nebun șcl. Auditoriul, mai ales dacă agreează sclipirea șmecherească a ochilor și inflamarea de piață Crîngași, ni se raliază prompt.

Lumea e mare.

Prin urmare, ditai Deutsche Welle poate gira pastilele tabloide dîmbovițene.

> *”România*
> *În apărarea unor mari români*
> *Greu de găsit ceva mai revoltător decât insultele proferate de premierul Victor Ponta la adresa unor intelectuali publici de prim rang, precum Horia Roman Patapievici şi Mircea Mihăieş. ”*

*

Mie mi-este simpatic dl Mihăeș, dar parcă nu l-aș plasa între intelectualii de prim rang.
Dacă-i de pus între marii români, las pe alții a opina...

Privesc textul linkat aici.

Și încerc a mirosi. Ce și cum.
Într-un fel, nu e tare complicat....
Instinctul ne împinge spre un loc unde să ne fie rezolvate, satisfăcute două chestii (despre care va fi tratat fără îndoială unu Maslow...): stomacul plin, respectiv întrucîtva faimă publică.
...Căci e ceva, să scrii sub siglă Deutsche Welle (plus pastile, asemenea celei de la PS).
Dacă apuci pe-acolo să descarci și din omeneasca (brută) agresivitate, tanto bene!

Humanum sum...

*

”În apărarea unor mari români...”
Ce mare persoană e aceea carele, mai ales provenind din mîndrul neam al rrromânilor, una-două trebuie pentru ca să-i repereze cineva onoarea?

Uite-așa ajunge omul rău...

(Ca situațiune.)

Voi fi lecturat cîndva, la specialiști, că depozitul de furie interioară ne provine inclusiv de la dezamăgirea produsă de persoanele formatoare, cîndva.
Care între altele, cam una spuneau, dar operau apoi altfel.

Îmi veți da cu Huooo! la scrisele e mai jos, dar tot le trimit pe vulgara goarnă..

Iar ajung la „Dilema” (revistă, respectiv spirit).
Am luat-o de bună, acum vreo două decenii. Cum tot repet, acolo am aflat cum e cu polemicile obrăzuite, pe stil Oxford.

Mă uit azi la un text.
Mă uit la acel text și văd subiectivitatea din greu. Să apărem mai breji, mai luminoși...

Am o părere mediocră de sine.
Dar, dacă m-aș pomeni pe undeva (parcă am făcut-o la un post de radio, acum un an...), cred că m-aș înfățișa cu de toate. Bune și rele.

Or.
Am impresia că destui semeni au nevoie de un portret roz.
În sensul că exagerăm ori inventăm calități. iar (inerente) rele le pitim.

Nu-mi trebuie multă minte pentru a bănui că – să fie șapte zile înaintea Apocalipsei – pretențiile mele despre înfățișare obiectivă a lucrurilor vor căpăta ceva suport public. Dar, și parcă, nu m-aș băga la sportul cu vorbit de exclusiv de bine între noi, ba chiar să inventăm una-alta...
Felicitări celor aruncați în lume cu așa însușire!

„Am văzut ieri, la ieșirea din arest

…a Elenei Udrea, aceeași concluzie la mai mulți oameni (inclusiv jurnaliști), spusă pe un ton admirativ: e o tipă tare. ”

Avem o problemă.
Cînd cineva suie pînă unde s-a dus în politică doamna Udrea, un gol la lingurică îl face să nu poată trăi decît acolo, Sus...

Pentru că sus e rece, pe de o parte, iar pe de altă mare aglomerație de candidați, se mai și cade de-acolo...
Cum fără acel oxigen al înalturilor e greu de viețuit, bănui că vreme se trăiește cu speranța, a reveni – acolo unde se află pomenita-prin-manuale Putere.
Cum e și aglomerație acolo-șa, iar în paralel nu mai avem îndrăzneala anterioară, rareori izbutim a reveni, în acel Olimp.
Iar golul care ne-a împins inițial la Frunțile sociale subzistă...

O Ana Pauker ședea binișor la 1952, cînd a căzut...
Au mai ținut-o nițel pe la beciuri, dar i-au dat drumul.
A murit la un 1958.
La o adică, e de dat un ochii în istorie, la împătimiții Puterii...
Cît au mai dus-o, fără Ea...

Nu spun că e neapărat cazul doamnei Udrea.
Dar e naspa, lipsit aflîndu-te de reflectoarele vîrfului de Munte...

PS
Mă uit la poza Mediafax.
De-o regresie mică, pe acolo (spre zulufii copilăriei)?

Nimeresc fotografia unei coperți.

Și implicit, acolo, un mod de a vedea lucrurile.
Că să ai grijă de cel bun, din tine.

Prefer să fiu interesat de cel rău din mine. Să-l cunosc.
Căci altminteri fu plină existența subsemnatului de tipi care mi-L bîrfeau / condamnau în fel și chip...
Iar ștampila dumnealor decurgea din propriu interes, nu din obiectivitate – cu atît mai puțin din inteligență ori dor deștept de a mă ajuta,în remediere...

În ce privește formula dlui Uritescu, nu știu cît privește interiorul său. Dar cert este o formulă socială. Care totodată îl ajută, pe emițător.

„E om la locul lui, dacă poate să spună așa ceva… Ce caracter ales!”

PS

Sînt curios. Cum se are grijă de cel bun din sine.

Formula fiind însă una dintre cele adresate inconștientului, e slabă speranță a primi răspuns în formă de cuvinte.

Viața e o chestie ciudată

Bănui că întîia constatare de acest gen a făcut-o Casandra.

Cînd a pus-o dracul să spună ceva despre darurile grecilor. Iar concetățenii au privit-o cu mult disconfort, cum că vrea să le strice plăcerea...

Ce-a urmat, detaliază unul, Homer...

Binînțeles că nu-i pericol, acum și la poale de Carpați, să iasă dușman buluc din vreun cal primit cadou.

Dar trezitul pus la zid, de vrei să arăți că unu plus unu fac doi, rămîne de actualitate – chit că trecură niște milenii.

Mă uit la zisa următoare, a unui valoros psiholog și eseist:

„Frumusețea va mîntui lumea”

Eternul a servi celorlalți (și sieși?) lucruri plăcute, chit că deloc adevărate...

Dacă ceri detalii aici, cum va arăta acea lume mîntuită, respectiv de ce nu ne-am procopsit cu ea pînă acum – te-ai scos! Nenumărate priviri negre și iritate te vor trimite la colț, dînd totodată ochi peste cap asupra poamei umane care le-a ieșit în cale...

Tot pe acolo, în acel eseu, o pledoarie pentru forța omului. Care pasămite posedă liber arbitru.

> *„Libertatea de a decide este indicată de prezenţa actului voluntar: de vreme ce îmi pot „porunci“ să ridic braţul drept, înseamnă că voinţa mea este suverană...”*

Una observație mică se impune aici.

Nu am avut liber arbitru cînd mi-a fost plasată ideea de braț, respectiv particularitățile acestuia.

Mereu am privit cu interes

(altminteri al ignorantului) pe-acei semeni care își vorbesc de hiper-bine părinții.

Ocupat cu altele, m-am mulțumit – vizînd fenomenul – să nu cred că există pe lumea asta inși-înger.

Am bănuit că intervine, la acele odrasle, un anumit tip deformativ – stadiu la care m-am oprit cu explorările.

De curînd mi-au căzut sub ochi niște scrise de acest tip.
Se încheiau (după un parcurs de aceeași culoare sentimentală) cu formula:

„Tata a avut o conduită exemplară de-a lungul întregii lui vieţi, păstrând o verticalitate totală!”

Dincolo de definiția omului, ca posedînd și bune, și rele.
Despre persoana în cauză, cea cu purtarea exemplară, aveam informații din cel puțin două surse că lucrurile nu au stat chiar așa. Nu detaliez aici...
Curînd mi-au sărit în ochi niște amănunte, din chiar textul voindu-se amabil. Una la mînă, fiul-scriitor nu cunoștea deloc motivele încarcerării la un moment dat, de către comuniști, a tatălui. Deci părintele fusese discret cu niște detalii.
În același timp, după cum fiul o spune, se consideră acolo că umbletul (ori măcar puțină atenție?) asupra adîncurilor cuiva – deci și putință de a investiga, de a verifica – este un lucru total neavenit.

„Ştiu însă totodată că a deschide poarta intimului pentru altul este nepotrivit, dacă nu de-a dreptul un sacrilegiu. În fond, fiecare are dreptul la un spaţiu care nu trebuie niciodată imaginat de alţii...”

Avînd păcătoasa aplecare de a întreba „De ce?”, cred că povestea asta, cu a-ți înfățișa părintele drept perfect ține de-o nevoie umană mai mult decît justificată.
Și care posedă la origine:

a) oroarea de un posibil ucigaș abandon. Mai exact, dacă nu dai asemenea semne de apreciere (de care bănui că părintele este el însuși ahtiat, pentru a rezista mai bine traiului diurn).
b) un cocoon pentru propria existență, în condițiile în care conștiința unui părinte real, cu bune și mai ales rele este insuportabilă.

Deși aflîndu-mă un nimic

… pe lîngă dl Gabriel Liiceanu, îndrăznesc totuși una observație.
Domniei sale îi parvine un material despre relația dintre un filosof român și o contemporană. Care i-a fost secretară, în deceniul șase.
Cel care furnizează informațiile dlui Liiceanu, rudă fie și foarte tînără la momentele cu pricina, precizează în două rînduri:

„...poate fi doar o bîrfă, aşa cum poate fi şi purul adevăr.”

Dl L.G. titrează însă dezinvolt: „O iubire a lui Noica – povestea Ancăi Berceanu”
Eu înțeleg că, datorită acestui șiretlic, gazeta (fie dînsa și „Dilema veche”) s-o vinde/accesa din net mai bine. Dar parcă nu se cade, totuși, din partea unui apostol al moralității...

Munte

Lucrurile țin stric de unghi personal, aici...

Bănui că există confrați montaniarzi care trec fluierînd prin partea finală a Rîpei Crucii, din Morarul Bucegilor. La bani mărunți, și oricît ar fi vorba de aceeași persoană, acum niște decenii, și subsemnatul umbla pe acolo, fără îndoială vrăjit, dar lipsit de mari turburări interioare.

A parcurge locuri precum cel pomenit ține, la vîrsta-mi, de o trecere provizorie prin altă lume. Care nu-i deloc Eden. Ci griji, sperietură destulă, sentiment de fleac prin acel tărîm în sine mai mult decît neprimitor.

Dar de unde, odată ajuns acasă, păstrez un ceva în piept, în jurul chestiei ăleia numite plex solar...

N-am idee de unde e atracția asta. Poate știu parașutiștii, speologii, cățărătorii în condiții extreme.

O fi vreun mod de a gusta mai bine, mai plăcut viața de zi cu zi. Un fel de vaccin?

Îmi sînt dragi văgăunile Morarului, și nu numai.

Nu am cum.

Să nu observ aici un lucru mic.

Realizatorii s-au dus pînă într-un cătun uitat de lume, pentru a descoperi acolo niște inși de care alți semeni (clienții canalului de la care își iau leafa) să rîdă încîntați.

De ce să rîdă?

Păi, cred eu, pentru a alunga din propriul adînc al sufletului opusul rîsului.

Iar totodată să se bucure că-s alții mai la vale decît ei.

În ce domeniu? Păi, cred că al ducerii minții.

Dacă nu mă credeți, faceți cu așa exemplare glume, asupra potenței cerebrale. Să vedeți ce iese.

PS

Discuție ulterioară, poate utilă:

> *„Nu neg impulsul de realizare/consecinta acestui tip de material, mi-e teama insa ca „cineva”-ii astia sunt acolo de mult, multi si doar acum aratati mai abitir.”*
>
> Ordean:
> *„Și dacă sînt, au ei bieții vreo vină, a fi neșcoliți în acel cap de lume?*
> *În paralel, nu văd de ce ar respecta ei standardele care ne ghidează pe noi. Ei se simt mulțumitor și așa.*
> *Iar aici nu pot să nu bănuiesc la noi o mare teamă, că ne-am școlit degeaba...*
> *Aveam ceva sentiment asemănător prin clasa a treia. Cînd mă zăbăteam să execut temele de vacanță, iar la revenirea în bănci vedeam că a mea colegă nu se obosise de nimic! Iar cerul spre oftica mea, nu se prăbușea, din asta...*

Dacă trebuie, trebuie!

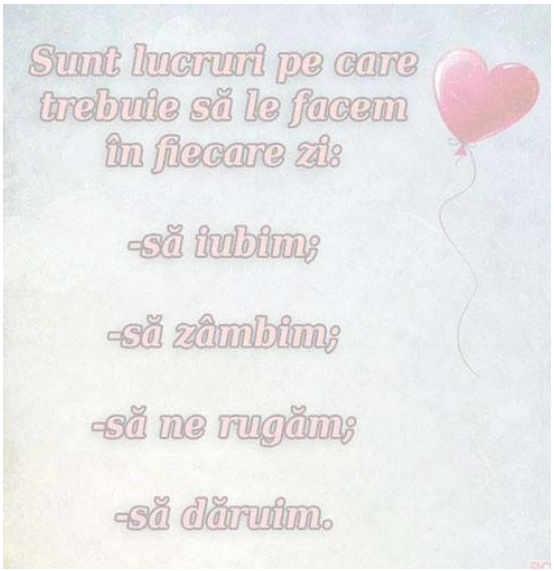

Rămîne însă o chestie... Vom izbuti, la punerea în practică a minunatelor vorbe?

Ia să vedem.

Ieri am făcut așa ceva? Adică iubit, zîmbit, rugat șcl? Parcă ba.

Or, de ce ne-am schimba, de azi? Doar pentru că ne-a trecut un text frumos pe sub ochi?

Mmm, parcă nu văd alți oameni, din noi și începînd de la lectura celor din imagine...

Apropo.

Cîte din alte texte asemănătoare ne-au devenit conduită? Hai, ziceți mai tare!

Niciunul...?

Unul din filmele pe care

…nu aș izbuti să le revăd: „Katyn”.

Să mă ierte religioșii, dar teoretic exista un Dumnezeu deasupra, în acea parte de Bielorusie parcă, la 1940...

Chiar degeaba nu-s eu pornit pe Băiatul acela de Sus...

Ziceți că-s neserios? Că pîn-acum mă lăudam a nu crede în respectivul? Plus că să vezi ce-oi regreta așa urîte vorbe, cînd m-oi apropia de-un anumit soroc...

Uman.

În spatele furiei se află nu o dată sentimentul lui a fi intimidat...

A fi intimidat... Oare ședem vreodată intenționat pe acest gen al disconfortului?

Întrebarea se află retorică...

E undeva o zisă

…mai mult decît tonică: *„Să îndrăznești – acesta e prețul succesului!”*.

Pe marginea ei, meditez că nu toată lumea e precum un Winston Churchill (dar și el își permitea vorba, datorită situației aparte în care se afla Marea Britanie în 1940!).
Să ofere compatrioților – în discursul său politic de la un moment dat – doar sînge și suferință.

Vorba citată nu pomenește de numărul cucuielor.
Și de cheltuirea pe măsură a dispoziției pentru aruncat cu capul înainte, pe care îl căpătăm la naștere și care, totuși, e limitat....

Nu spun acestea pentru a lecui de îndrăzneală.
Doar identificam nuanțele acelui frumos îndemn...
Pe care eu însumi îl urmez, cu multă încîntare dar și pe cît se poate

Vorba cea dureroasă

…ce pică peste părinți...: *„Nu facem îndeajuuuuns pentru copiii!!”*

Rarisim ne punem capul cum e cu ideea – care pînă una-alta ne vine pachet, pe calea instinctului.
Vine cu durere cruntă, dacă nu tinzi spre acel aparte plus infinit, dar ea totuși nu a trecut pe masa unei priviri mai atente din partea noastră.
(De fapt, e vorba nu de noi, ci de mine – al lui Ordean...)

Uite-așa, de-al naibii, aș sta să văd ce se întîmplă dacă rezist acelei dureri, de a nu face cît mai mult și-în-proporție-de-masă (vorba lui Lenin) pentru progenituri!

Analiza cu pricina nu o inițiez pentru că aș fi devenit tată și mai denaturat decît pînă acum.
Ci pentru că simt a exista roade dulci pe-acolo.
În baza vorbei „Îți aduce folos doar ceea ce-ți opune rezistență”, și nu numai...

Apropo de urmași

Între chestiile al naibii de tabu pentru discuție cu ei, la vremea cînd bat la porțile erotismului, este și aceea a *selfsatisfacției*.
I-am zis așa deoarece termenul de 'autosatisfacere' rezona nefericit cu particula 'a' de dinainte.

E tragedie mare și să gîndești la așa ceva, că ai putea vorovi cu el asupra domeniului.
Este drept că pe aici te paște o chestie urîtă.
Și pomenită de un savuros banc:
„Ok, tata. Și ce ai vrea să știi de pe acolo, mai exact?”

Frumoase vremuri am apucat!

Cele de la 2015.

Cînd îți parvine (aproape instantaneu!) film, color și HD, de pe tarele dragi Ace ale Morarului.

Mărturisesc a mi se înfricola binișor gîndul, la ce minunății tehnice vor exista peste – să zicem – 10 ani!

Te pomenești că se vor putea teleporta septuagenari lîngă Creasta Ascuțită ori în Strunga Degetelor.

Dacă da, o să-mi iau un fular mai gros la gît, căci la vîrsta aia răcești ușor.

PS

Apropo de a reține realitatea.

Era nevoie, la epoca filmelor alb-negru și fotograf aflîndu-mă, de acțiune asupra peliculei. Nu mai țin minte exact motivele, dar alpinistul (eu!) se întindea pe iarbă, lua hanorac și vreun pulover drept cameră obscură și dregea problema.

Sper să nu mă ajungă foarte curînd

…vremea – cînd voi lua în serios zisele oamenilor, și nu mesajele lor nonverbale...

Psihologie

Așa numitul *Complex al lui Oedip* privește deranjul mare-mare ce survine pe capul copilului, dacă își bagă nasul prea tare în relația amoroasă dintre părinții săi.

Dincolo de cît oripilează ideea de mai sus sufletele subțiri.

Există una și mai și.

A interveni în intimitatea părintelui (de această dată la singular).

E un pic haios aici că pică mare blam pe capul copilului (în general al indiscretului), deși problema este a celuilalt.

Care ascunde – din diverse motive – vreo chestie personală sau alta.

„Da, bre, așa e în viața normală! Nu stai să scoți pre tarabă toate cele, cum faci matale! Rușine să-ți fie!”

„OK. Mă duc să-mi fie rușine.”

„Domnule Președinte

> …, /protestatarii/ *sunt aceiasi oameni care v-au ales si care si-au pus cu adevarat sperantele in dumneavoastra...”*

Una la mînă.
Nu-i o treabă să-ți pui într-atît speranța de a te simți bine, în mîinile cuiva.

Doi.
Să fiu eu sănătos cîtă dorință copilărească e la mijloc, de a freca ridichea Adultului, că nu i-a satisfăcut vreo poftă sau alta... Chestia cu pădurile e doar pretext.

Cu o mînă scriu

…pe aici lucruri urîcioase, cu alta scanez vechi rolfilme.

Între altele, o reproducere de acum ceva decenii a unei scene – care în sine va fi debutat de cînd au fi apărut tîrguri / orașe sub cerul mioritic...
Feciorul-orășean care își vizitează mama, cea simplă și rămasă la țară. În cazul de față Săruleștii Bărăganului.

Fiul cu pricina mi-a fost 'meșter' (cum se spunea în mediul proletar) spritual, la vremea cînd uceniceam – la propriu – într-o citadelă muncitorească.
Am avut bafta unor asemenea oameni...
De pildă acest (minunat – e vorbă prea mare pe secile mele buze?) Nelu Constantin, sudor la *Motoare*-le lui „23 August”.
Ori nea Mitică Tomescu, lăcătuș tot pe acolo...

Mă mișcă destule prin aceste imagini, dar mai ales ochii bătrînei femei – inevitabil azi demult dusă...

n

Mi-a fost inevitabil aici

(”70 de ani de la încheierea războiului: Paradă fastuoasă de 9 mai la Moscova...”)

… a mă gîndi dacă simpaticii noștri vecini (ei se megieșesc cu cine vor ei, parcă așa spune un banc...) au și altceva de sărbătorit în răstimpul de șapte decenii...

„De ce o familie gay îi normală?”

Pentru că nu scrie nicăiri a fi taman noi depozitarii adevărului.
Și care, implicit, pot declara că un lucru e normal ori altul ba.

Apropo de familiile gay

… cele – între altele – înfietoare de copii.
Ador să fiu spectator al eternelor zvrliri de cartof fierbinte, către care o fi mai fraieruț prin preajmă...!
Deci nu ai curajul...:
– să recunoști că ideea aceea, a gay-lor cu copii înfiați, te tulbură al dracului
– idem că te sparii ca această tendință să se extindă în societate, pînă la a deveni dominantă
(eu vorbesc aici de spaimele aceluia, nu fac previziuni!)...
Și-atunci spui de ăla că e anormal, candidat la iad și că să-l stuchească Dumnezeu...

„Anormali grețoși, asta sînt!”

…comentează careva, despre gays.
Care comentator și-a ales drept nick „Capra de munte”, și fără a da poză.

O proiecție mică, a sentimentului de greață față de sine?

”României i-au trebuit 67 de ani

…şi 112 zile pentru a reveni la sărbătoarea naţională de 10 Mai...”
Spune asta regele Mihai I.

E tare neplăcut...
Dar oamenii, statele se află sub vremi.

Totodată.
E posibil ca statul român să-și pregătească o soluție de rezervă.
Ceva în genul datului înapoi al liderilor sovietici, la 1980-1991.

Zic și eu, nu dau cu parul!

Munte.

Și legat de chestia cu tăiat păduri.
Lucrurile pot sta și un pic invers...
A crescut pădurea, pe Munticelul Bușteniului, și pas de mai admiră Caraimanul, de la Numărătoarea Ursilor. A dispărut poiana de la cota aprov. 1300, căci au crescut fagii, brazii și ce-o mai fi pe acolo! În paralel, nici de pe varianta nemarcată spre Valea Albă nu mai vezi mare lucru asupra fălosului munte, din același motive.
Nu cer, Doamne feri!, vreo defrișare pe-acolo....

Mi-ar place.

(Vorba unui clasic: „Aj vrea”.)
Să scriu o carte.
Pe care să o numesc: „Despre om”.

Zic asta și privind o listă de titluri oferite de AM Press. Adică de curentul ”România liberă”. Între ele, ăsta face (la propriu, la figurat...) mulți bani:

„Dr. EDUARD ŢOGOREANU, cu blândeţe şi optimism, despre CANCER: ”Nu se moare de cancer”

Mie unuia, ideea de bază pe aici (în acel anunț, dar și sub Soare) îmi pare: „Cum să-l mai tragem un pic în piept pe onorabilul, pe distinsul nostru seamăn...?”
Orice asemănare cu dumneaei, Jungla, nu e întîmplătoare.

AM Press
To mmordean@yahoo.com
Today at 7:44 PM

"Dr. EDUARD ŢOGOREANU, cu blândeţe şi optimism, despre CANCER: "Nu se moare de cancer"" şi alte 9 articole

A.M. Press
Culisele intră în scenă

- Dr. EDUARD ŢOGOREANU, cu blândeţe şi optimism, despre CANCER: "Nu se moare de cancer"
- Fitilul războiului s-a aprins din nou în Balcani. Şase poliţişti din Macedonia, ucişi de "teroriştii" albanezi din Kosovo
- Primarul Nichita, scrisoare deschisă către ieşeni: „ Vă rog să vă gândiţi la omul Gheorghe Nichita, la tatăl Gheorghe Nichita, la vecinul Gheorghe Nichita"
- Urmuz, văzut de naşul literar Arghezi
- Angela Similea, mesaj emoţionant pentru Gabriel Cotabiţă
- Maior, despre spionii ruşi în România: Activităţile lor s-au intensificat
- Angela Merkel, la Moscova
- Ana-Maria Bocai: Îngeri
- Maria Timuc: "Paşi către tine însuţi – Vindecarea Cauzală"
- Dr. Alin Popescu: "Mulţi oameni se îngraşă din cauză că mănâncă salate"

Schimb opinii pe aici…

… cu o persoană convinsă că mama citește cel mai bine în ochi.
De aici îmi fuge, fie și prin oarece depărtare, mintea la o idee.
Oare noi, părinții, ce avem de ascuns – copiilor?

Părerea mea.

Chit că rămînem oameni, ceva atenție la vorbele emise se impune, totuși...
De pildă, cînd apreciezi că premierul Ponta se află imatur și șmecheraș, pică mai mult decît prost să identifici în textul atacatorului nu foarte multă maturitate, cît și atitudine măcar în parte golănească.

> *"A fi la volan în Bucureşti (şi, bănuiesc, oriunde în România) e a trăi o experienţă-limită: un amestec de perplexitate, furie, nevroză, panică, disperare, resemnare, suferinţă cronică şi destin.*
> *Fiecare „se descurcă" febril, pe cont propriu. Regulile sunt practicate la nivel de capriciu: uneori ţi se dă prioritate, alteori nu, uneori eşti lăsat, amabil, să intri dintr-o arteră secundară într-una principală, alteori eşti blocat la nesfîrşit în stand-by şi acoperit de sudalme (dacă „te bagi"). Din cînd în cînd, îţi taie calea un land-rover pompos, cu o tînără domnişoară la volan, care foloseşte agil cu o mînă rujul sau oglinda, iar cu cealaltă, telefonul mobil. Unii taximetrişti îţi demonstrează, periculos, că umblă după alte reguli decît tine…"* Etc.

În același timp. Și ca idee personală (se poate citi și nenorocită obsesie) a subsemnatului.
Observ extrem de puțină lume atentă, interesată *de ce* vreo filă de viață a urbei, a națiunii se află cum se află.
După (eu însumi avînd probleme aici) sînt de-a dreptul rarisime tentativele de a ne pune în locul celuilalt.
Aici, veți ridica și dvs. o problemă...

> *„La ce naiba ne poate servi așa ceva, o punere în locul celuilalt (deja mi se zbîrlește pielea, coane, la așa idee...)? Eu am nevoie de descărcat agresivitate. Scrieți dvs. ce vreți, în fine opuri filosofice, dar esențial este în țara asta (doar?, n MO) să te descarci de furii, iar în același timp să te menții în poziția de fiară cu gheare scoase. Ca să nu te hăpăie ceilalți..."*

Aha.
Deci așa stau lucrurile...
Ok.

Îmi place vorba asta latinească...:

„Nulla dies sine linea.”
Care, tradusă (intenționat aproximativ) ar însemna: *„Încearcă să-ți îmbunătățești în fiecare zi construcția, ca om...”*
La origine, un pictor (parcă Apellus pe nume) îndemna astfel la trasul zilnic măcar al unei linii cu pensula, pe tabloul aflat în lucru.
Am adăugat acel „Încearcă...” pentru că mai lesne convingi astfel interiorul tău să se înhame la efort (inclusiv al unei schimbări), decît prin imperative.

Într-o primă fază...

…îmi picau tare prost jignirile sosite drept replici-la-comentarii – să zicem la articole „Adevărul”... Acum, dacă s-a întîmplat să suport măcar nițel (dar a la longue) tărășenia, parcă nu mai saltă pulsul.
Azi un cetățean zice, apropo de un alt comentariu, neaprobat: „Pun pariu că /.../ conținea înjurături la adresa ta, Ordene!...”
Mi-a dat o idee. Cum e să suporți, întru călire, înjurăturile care-ți sosesc? Iar în paralel să te ia vreunul, pe care nu-l cunoști / nu ați făcut armata amîndoi, drept „Ordene!”...
O mică supărare am că acele jigniri vin fără vreo legătură de idei cu afirmațiile mele de pe acolo. Nu se deranjează să argumenteze că nu ai zis bine ceva, ci răspund în cu totul alt registru, care cuprinde inclusiv jignirile.

De fapt, ceva l-a deranjat teribil în zisele tale.
Pot bănui ce: faptul că nu ești ca el.

Într-o schiță de Neagu Rădulescu

… acum cîteva decenii, niște tipi așteaptă la cimitir să vină cortegiul mortuar, de undeva din oraș.
Cum ceasurile trec, acelora li se lungesc urechile... În fine, se ivesc în zare cuveniții cai mascați. Exclamația de eliberare este: „Veste bună: vine mortul!!”
Cam așa ceva am făcut azi, cînd am văzut că-ncep să dau voie a urî pe cineva.

Chestia sună fără îndoială naşpa, dar am apucat să aflu că lucrurile sub Soare nu-s neapărat aşa cum par.
Poţi să urăşti, iar ca rezultat să te simţi mai destins, MAI SENIN – ultima chestie fiind un semn că drumul nu-i chiar ăl mai rău.

La o adică, tendinţa de a urî pe careva ori similar e fruct al unui compartiment interior – inconştientul – pe care, oricît ne-ar place nouă să ne gestionăm viaţa, nu-l poţi controla. Poţi să blochezi acel semnal interior, însă nu ştiu dacă e cea mai bună treabă... La o adică bube şi ulcere pleacă şi de pe aici.

Care e problema că urăsc pe cineva? Îl urăsc, e treaba mea şi-mi văd de drum. Pot paria că, pe aşa cale, iritarea de acela se stinge cel mai iute.

Ca să zic una şi mai lată, în cazul urii pe careva poţi să te întrebi dacă pitit pe acolo nu-i vreo simpatie arestată... Zic asta şi meditând că ura apare întîia oară faţă de părinţi...

”Majoritatea românilor vor din nou armată obligatorie...”

Aşa spune un sondaj INSCOP.

Vorbim să nu adormim, mă refer la distinşii compatrioţi ce vor armie obligatorie...
Una, bănui că le-ar pieri scurt cheful, la ideea lăsatului concret de familie şi mers în tranşeu, unde să repauzeze după o vreme ori să vină fără un picior...
Doi. Nu ai ce face cu o *massă* de melitari, în faţa actualului armament.

Cineva, pe aici

… opinează că subsemnatul ţine morţiş să aibă ultimul cuvînt, în schimburile de păreri.

Parcă n-aş marşa la ideea asta...
Am un anumit tip de viaţă inferioară căruia îi este străină ideea de a poseda ultimul cuvînt. Ba chiar caut vreun om care să aibă aşa ceva. E SEMN CĂ DE LA EL SE POATE ÎNVĂŢA.

Precizare.
Cu unul ca mine e greu e dificil în discuţii îndeosebi pentru că nu sînt constrîns de reguli sociale (ceea ce nu exclude politeţea), iar în paralel cercetez de felu-mi magazia aia neagră, numită Inconştient.
În acelaşi timp, nu văd chiar mare tragedie – să spun la vreun moment dat, că am greşit în cutare şi cutare loc.

*

A avea ultimul cuvînt, într-o confruntare de idei...

Îmi pare că treaba asta presupune ceva silnicie. ceva punere cu botul pe labe a celuilalt, care de vreo amenințare oarecare tace.
Situația asta te asigură în viitor de un dușman foarte cu ochii pe tine.

Ca atare, cred că nu e o treabă, să stai cu acel ultim cuvînt în brațe... Trec aici peste faptul că pot apărea oricind informații noi în problemă, iar victoria noastră (noi nefiind Congres Library) să devină caducă...

Chestia asta cu tăiatul pădurilor.

Să spunem că o parcelă de versant montan aparține locuitorului X. Iar în jur consăteni dețin mare parte a locurilor.

Dumnealor, din dorința de a trăi mai bine (un automobil nou șcl) au chef să taie acele locuri. Ce ne facem? Poți să-i interzici omului a beneficia de proprietate, respectiv *a ne ajunge din urmă* în ale trăitului bine?

PS

Oricînd poate veni un limitat rural să spună: „Ce-aveți cu pădurea părinților mei?? Totodată. aveți grijă de fabricile și mașinile voastre, de cîtă poluare nasc!...”

Din principiu, mesajele nedormiților de grija pădurilor mi se par foarte primitive, nenuanțate... Nici nu mă miră, cîtă vreme un copil din ei își țipă de fapt nevoile... Cum pe-acestea din urmă e greu să le recunoști, ai nevoie să le înfași în principii...

Sînt un pic dur aici, dar nici nu poți trata altfel niște tipi care nu se obosesc – la rîndu-le – cu amabilitățile...

Tot apropo de a avea ultimul cuvînt

Chestia asta ține de arbitrar. Îl faci pe celălalt să tacă nu prin argumente (cu atît mai puțin cu acea iarbă-a-fiarelor numită amabilitate...), ci prin constrîngeri exterioare.

A avea ultimul cuvînt face abstracție de-o treabă. Că un discutător nu este Cel deștept de sub Soare, iar celălalt ăl mai idiot de pe-acolo, dreptatea e împărțită. Unul – să zicem – a avut 60%, iar celălalt 40%...

Îmi fuge mintea la un recent text

…al dlui Pleșu și despre mitocănia noastră, în trafic auto și nu doar.
Îl invidiez...

Nu cred că voi putea scrie, opina vreodată pe gustul public.

Este drept că așa neputință înseamnă ratare / inexistență în domeniul publicistic, dar pur și simplu nu cred că voi învăța cal matur în buiestru...

Deci adio reflectoare, adio emisiuni TV binișor plătite, adio săli în extaz!

Asta e. Îmi rămîne iluzoria speranță că să vezi cum mă va descoperi posteritatea, cum voi ajunge în manuale...

> *„Hoooo, coane! Ptrrruuuu! Păi dacă mata nu mai ești dispus la buiestru, cu ce ocazie crezi că se va schimba El, poporul, cît să guste nesărăturile matale?”*
> Ai dreptate, vecine...

Supărare, pe undeva

… că mulți compatrioți/semeni nu parcurg tipărituri în amonte de Playboy și, eventual, „Lolita”.

Dacă cineva nu are chef de lecturi, nu văd de ce să mă bag în ciorba lui,. Doar pentru că mintea-mi în cataloghează prost pe acela, și e convinsă (mintea...) că acela trebuie să îmi facă sluj din acest motiv?

În același timp, pot bănui că domnii de vîrstă mijlocie care aruncă ochi în foaia lui Hefner o fac și pentru că doamna nu a mai schimbat demult capotul cel opac (sau, mai rău, tricoul cel unisex).

Dilemă

”Mareșalul Antonescu a fost erou ori trădător?” (întreabă asta un site, pardon, activ).

Cred că nici una, nici alta. Ci un simplu om sub vremi.

Ori sub cer, în sensul că a urmat omeneasca tendință, de a sui cît mai sus. Ghinionul i-a fost că ajuns-a în frunte în ceea ce Den Xiao Pin numea „vremuri interesante” (chinezul adăuga că ferească Domnul să apuci așa ceva!).

Multă lume se plînge de vremurile rele pe care le traversăm.

Aș îndemna, aici, doar la o privire spre trecut, cît de-al naibii de bine le era înaintașilor.

Mă uitam la fișa unui fost deținut politic, în vremurile libere amator de munte. A luat 15 ani doar pentru că a omis să denunțe un amic fugit peste graniță.

Să ziceți că-mi sînt strugurii acri.

Relatează cineva.

„Noaptea Muzeelor la Cimitirul Belu. Aleea scriitorilor. Un barbat si mai multe femei. Barbatul (cu prestanta de ghid), trecand prin fata mormantului academicianului Mihail Ralea : " Aici e Râlea, Magicianu , ala cu copiii de la PRO Tv".. In Rest Pace. Oameni printre ingeri..”

Realizez acum că fruntea răutăților în societate este totuși Dumneai, acea entitate creată din diriguitorii epocilor succesive, și care pun la loc de cinste oameni precum Mihai Ralea.
Dînsul a scris fără îndoială interesant, dar traiectoria pe bază de obraz i-a fost una deloc s-o dai examplu.

Societatea evită acest ultim amănunt, preferîndu-i calitatea de academician, sociolog destupat șcl.

Fără îndoială o avea motive întemeiate. Dar eu unul mă mir tot mai puțin, cînd văd – la multe nivele – frumosul sport al revoltei pe incorectitudinea din jur...

Apropo de cimitirul Belu.

Și fără să mă bănui neapărat o personalitate.

Dacă mi-ar propune careva, gratis, un loc de veci acolo (și-n care să odihnesc efectiv cîndva), nu m-ar interesa.

Apropo.

Și remarcînd încă o dată fenomenul de a-i oferi seamănului ceea ce-i prinde bine.

Deasupra porții stabilimentului Belu, scris (adaptez lui 2015): „Gloria pămîntească, fericirea cerească”.

Mai lipsea cheia de la casa de bani, vorba tandemului Ilf și Petrov...

La cîte trăznăi am scris eu pe aici

(și prin așa-zisele mele cărți), iar domniile voastre nu ați făcut infarct, bănui că veți mai rezista la una.

Care-i problema dacă-mi imaginez cum făceau părinții mei dragoste?

Ziceți că nu v-a plesnit vreo vinișoară cerebrală?

Atunci e bine.

Ce-i rău în scena aceea?

(V-aș minți, totuși, dacă n-aș spune că nu am ajuns foarte iute la așa temeritate mentală... Și eu mă zguduiam ca de 750 volți de așa gînd, pînă în dimineața asta...).

La bani mărunți, sîntem în sine fructul unor așa momente, pe care le bănui totodată de mare dragoste...

Ziceți că – la unii dintre dumnevoastră – o păsărică vă șoptește a nu fi fost chiar așa, de dragoste nesfîrșită și curată?

Păi, dacă n-am spart freudian vreo vază, la astă ultimă idee, ci am comunicat-o triști, tot e ceva...

Hai să privim aici și tanti Societatea. Și pe vajnicii apărători ai prințipurilor sale. De ce le pică dînșilor rău, așa vizualizare?

După mintea mea cea proastă, e prost că nimeni nu-ți explică ce și cum cu sexul (e vorba de acțiune) părinților. Ci doar îți transmite nonverbal că te ia dracul dacă pînă și te gîndești la așa ceva.

Eu am sentimentul vinovat că la mijloc va fi fiind și ceva doză de dor incest, al ființelor bipede. Ca să nu-ți încurce reproducerea, Societatea pedepsește, reprimă crunt asemenea tendințe.

Care-i problema dacă aduc în vorbire așa subiect?

Pică cerul?

Păi, văd c-al meu computer șade tot unde e! Idem motanul-junior care moțăie la o jumătate de pas, pe un scaun...

„De curînd, ministrul de externe german

> *…domnul Frank-Walter Steinmeier, şi-a cerut scuze, în prezenţa omologului său rus, pentru suferinţele provocate de trupele naziste soldaţilor şi civililor de la Stalingrad în timpul luptelor din 1942-1943. Au trecut de atunci peste 70 de ani, dar memoria suferinţei e încă vie, iar victimile merită – fie şi această tîrzie – recompensă morală“,* scrie Andrei Pleşu pe blogul său de pe adevarul.ro.

UNA LA MÎNĂ, eu n-aș fluturam așa de sus ideea de moralitate.

Asta, pentru că, în practică, circulația ei se află mai restrînsă decît se spune. În paralel, între cei care o încalcă, pe dumneaei Morala, ne aflăm și noi înșine. Pentru că ne aflăm oameni.

Apoi.

Un amănunt mic.

Comunismul nu căzut răpus precum hitlerismul, cu cizma pe grumazul Reichstagului. Ci a fost o pace întrucîtva negociată.

Iar o parte a acelei înțelegeri se află încă bine mersi. Și puternică, bașca imprevizibilă.

După cum.

Dacă faceți un sondaj, veți vedea că cei sincer interesați de așa reparații ating, în est, vreun 5%. De cînd lumea, oamenii privesc în prezent, eventual fantasmează asupra viitorului.

A, că destui sînt dispuși a sări precum grecii, la *enteres*, că vai ce rău le-au făcut nemții cîndva, aia e altă poveste.

Morală foc.

Apropo de stilu-mi cel cinic...

…desfășurat inclusiv la recentul refec spre o idee a domnului Pleșu.

Pot fi acuzat că distrug iluziile unora (destui! Majoritatea).

Așa o fi.

Atîta doar că iluziile sînt precum împrumuturile la bancă.

Priviți pe stradă pe-ăi (nu mai contează vîrsta...) care se află în stadiul înapoierii „creditului” de iluzii luat cîndva, și cărora le suflă vîntul prin buzunarele aferente.. La care semeni, între altele, figurativ nu e loc de contractat alt împrumut.

Căci nu mai au capacitate de muncă, de fabricare în sine a iluziilor.

Priviți pe stradă, în jur.

Ziceți că loc de cinste mă află în interiorul cazanelor scaraoțchiene cu smoală?

Asta e...

Azi.

> *„Se pare că prinţesele moderne nu mai visează astăzi să fie salvate de un prinț chipeş pe cal alb, bărbaţii eleganţi, atenţi la orice gest şi discreţi nu mai impresionează cu nimic, iar femeile îşi susţin cu vehemenţă independența. ”*

Nu cred că altădată se aflau lucrurile altfel.

Cel mult, doar categoria visătoarelor a trecut gînduri, speranțe pe hîrtia tipărită, iar noi credem azi că toate Evele erau în trecut precum ele...

În ce privește aservirea femeii în trecut, în ciocnirea temperamentelor nu cred că trebile stăteau diferite în trecut. Și am aici în vedere inclusiv cuplurile neanderthaliene.

Trec aici peste faptul că, în mediile unde femeia ședea pasămite supusă, nu puteai să faci chiar orice ca bărbat. Căci exista familia acesteia, exista obștea... Ba și un pahar cu apă pre care nu ți-l aducea nevasta, la urmă, dacă se întîmpla a te rablagi primul... – iar așa răzbunare, fie și pe altul, îți răzbea instructiv pe la urechi...

Pentru suflet.

O exista oare ceva mai dureros decît să te faci de rîs?

Făcutul de rîs apare în situațiile în care jucăm teatru / ne fălim a fi mai valoroși decît în realitate. Iar un seamăn – îndeobște cu argumente – ne pune disprețuitor la punct.
Remarcă încercarea de înșelătorie...

Ziceți că există lucru mai rău decît fleacul acesta? Și, anume, să ia bătaie Petrolul?

Mda... La asta nu m-am gîndit.

Trag cu urechea

…pe la ușile psihologilor cum că momentele în care descoperi părți din Tine-cel-adevărat (pe care ni le ținem ascunse pînă și nouă) sînt tare neplăcute.

La fel de sîngeroase sînt momentele în care te descoperi reacționînd (nu chiar fericit) exact ca în momente demult duse, din viața ta... Și de parcă ai avea în față agresorii de atunci.

Noi

Ce primitivitate ține subsemnatul ascunsă, avut-am prilej de observat...

Dar mă nimeresc azi la traversarea unui bulevard lărguț, în vreme ce din sens opus apare un domn la vreo 32 de ani cu doi copii, toți pe bicicletă. Mai mică pe acolo e o fetiță, la vreo opt ani. Are o inabilitate la angajarea de pe trotuar. Tată-său, cuprins de oarece emoții că nu-ș ce mașină era prin preajmă (iar fata neîndemînatică), are o reacție la care rămîn pe dureroase gînduri: „Dau cu tine de pămînt!”

Cum ziceam, domnișoara numără opt ani.

M-am uitaaaat...

Tatăl în păru om din categoria spălată, un corporatist cam de nota opt, întru poziție.

Mda, mi-am zis, depărtîndu-mă cu ștampila situației pe suflet. Cam rămînem animale...

Noi...

Un tip

… pe undeva, se lamentează:

„Cînd scapam de mafia Ponta infrunte cu el ???

E dreptul domniei sale a se plînge, dar eu unul continui să privesc la filoane din propria persoană neexploatate, eventual la o vină a lui Creatorului (care mă-sa o fi acela!) – pentru a fi făcut lucrurile nițeluș cam naspa, sub soare...

Premierul este una dintre ultimele persoane care posedă înrîurire asupra persoanei mele...

Dacă un fel de administrator de la distinsa mea parteneră fuge cu banii..., păi vina nu e a lui Ponta.

Poate-i a noastră, că ne aflăm copii – și vrem să ne rezolve Tatăl orice din viață.

După ce ni le rezolvă, planul – îmi pare – ne este să-l și încălecăm...

Altminteri, dacă pui profunda întrebare, se schimbă lcururile (cele reale) de nu mai pot…

Problemele subsemnatului cu religia

… se află de două feluri.

Ce e mint unii prin Cărțulii cică sfinte a fi una.

Apoi, mă detașez de tipi (întîmplător majoritatea...) care se dau de religioși, dar în practică se află oportuniști și-atît.

Inclusiv cu Cerul.

Mă uit la un post pe aici.

Cutare (nu mai contează meridianul) face un cap de țară că medicul de gardă (rezident de felu-i) fusese toropit de somn, la un 3 dimineața.

Bifăm rubrica 'religios' la recensăminte, dar prima grijă ni-i să dăm cu piatra, noi nefiind cam deloc fără prihană.

De fapt sîntem doar oameni.

Și în a căror fișă a postului scrie că, pentru a o duce mai bine, ai voie de la specie să minți. Îmi pare că Dumnezeu și-ai săi se supun regulii ăsteia...

Văd pe aici exclamații

…că „Isus s-a înălțat!”, nu o dată însoțite de reproducerea icoanelor aferente.

Mă uit și eu la acele picturi religioase și nu văd vreo legătură cu ce se întîmplă în viața noastră de zi cu zi.

N-aș putea, cu mintea mea cea proastă să vehiculez așa tărășenii diferite. Un ce văd pe stradă, sub cer în general, și faptul că un băiat se Înalță încă o dată, fără vreo treabă cu ce mișcă în viața reală...

Apropo de inflamați întru politichie

Oare ce-or face actualmente ăi de combăteau puternic, la 1990?

Parcă-i văd. în fața blocului meu, prin cotloane de fabrică, ba chiar și în buricul Bucureștiului...

Iar azi: „Lasă-mă, domne...”

Unora, nici vorbele astea nu le pot zbura de pe buze, din ochi...

Aviz amatorilor- chit că bieții contemporani vivaci doar urmează regula Speciei...n

Lecturînd comentarii

…ale pașnicului nostru Facebook, mi s-a făcut dor de dialogurile din ”Ciocoii vechi și noi”...

„Preamilostivo...”

Ori din la fel de negruzzienele „Nenorociri ale unui slujnicar”.

Unde personaj prima era unul Mitică Rîmătorian... Turnat la poliție de taman amanta Rezi...

Îndemn glorios.

„Nu te uita înapoi. În față te așteaptă lucruri noi!”

După o vîrstă, noutatea poartă numele unei tanti cu coasă.
Oare ce ne vom face atunci?
Fugim la lucrurile vechi?

Atminteri, sloganul e interesant. Cumulează fugile noastre de cenușiul prezent, cît și nevoile Societății, să dai din mîini...

„Revoltător! Harta României apare fără Transilvania…

în presa franceză de business: Regiunea face parte din Ungaria ”

Cu ce-mi ține mie de cald că Ardealul e la noi ori la unguri?
La bani mărunți, mi-i mai dezagreabili să văd la așa-zișii 'ai mei' generalizări tip (bloc!) `presa din Franța'...

Oare noi, ăștia aroganții

…mergem în Rai, la urmă?

Dacă nu, cred c-o să mă răstesc un pic la omul ăla cu barbă albă, de Sus: „Ce moaș-ta, coane, îmi dai dotări de Trabant, iar pe urmă vrei să mă comport ca Mercedesul?”

Mai toți ăștia care scîrțîim pe hîrtie

nutrim speranța lui a fi publicați. Tipăriți. Cetiți cu nesaț, de diverse categorii de vîrstă, prezente și viitoare.
Subsemnatul nu-și face iluzii a-și vedea atare op, prin librării... Dar e nițeeel posibil ca peste 50 de ani să se întîmple treaba asta. Iar unii de-acolo să pună de-o ședință de spiritism, ca să obțină păreri postume ale autorelui.â

PS
Mă uit la coperta unei cărți născute de o editură fruntașă, prima poci spune. Acolo, subtitlu, pe copertă: „Minunatele descoperiri ale neuropsihologiei de azi”
Mai jos, un citat: „/X/ a reușit să scrie o adevărată capodoperă”. Nu se spune cine-a emis acea entuziastă opinie.
Cartea fiind, totuși, plăcută și atît.

De-ale mele

Dau să intru aici, și-mi vine să spun – nițel parafrazînd: Binecuvîntat fii, bre Facebook. Paralela (care s-a declanșat altfel fără să mă întrtebe) era cu titlul unei cărți, mai vechi: „Binecuvîntată fii, închisoare”.

E interesant că aici asocierile precum a mea sînt clasate drept neserioase. Iar aceea din carte, mai mult decît de bun simț.
Dar, parcă nu aș marșa neapărat la ideea asta...

În primul rînd, fie și preluînd cu termen religios, încîntarea mea față de numitul Facebook poate-i de măsură așa înaltă, că apreciez cuvenit a-mi exprima astfel entuziasmul.

Pe de altă parte, cînd cineva pune acel titlu, în mintea mea barim e ceva tras de păr... E precum în coperta volumului stimabilului Ohanesian. Îți dorești cu orice preț și succesul de public – iar asta te scoate nițel din rîndul sfinților...

Încîntarea față de Fb nu înseamnă nici că-mi leg fericirea de el. nici că șed toată ziulica în ograda lui.

Da-i un lucru frumos (și, ca atare, de luat cu măsură...).

Băse mi-era foarte simpatic

… întru prezident, dar aerul parcă e mai respirabil, cu Iohannis.

Zic asta văzîndu-i o poză la Bookfest.

Încerc să fiu camarad de Fb

…cu un știut ziarist, autor de proximă carte întru diversiuni.

Dar mă îndeamnă spre un site.

Acolo, titlu: ”Nepăsare criminală la Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale...”

Parcă nu m-aș juca astfel cu vorbele...

Apoi, zic să privesc mai bine gazeta online aferentă acelei bucăți de Facebook. Sus, la frontispiciu: „România Trezește-te!”

Mie lucrurile astea nu mi se potrivesc.

Îmi aduc aminte totodată, chit că din multă depărtare, de vorbele unui dostoievskian. În așa mediu, cred că totul este permis...

Cam obositor pentru firea-mi ramolită.

AVERTISMENT.net
România Trezește-te!

Mintea-mi cea proastă înțelege greu

…dedesubturile unui titlu ca: ”Nepăsare criminală la Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale...”

E cap de țară dacă formulezi;: „Suplica unui nene de la... și atîta etate, despre situația sa.../ Nemulțumire a ăstuia raportată la reacția ministresei” ?

La noi, trebuie să se amestece capătul lumii, iritarea noastră în general, cu sora-i bună – subiectivitatea. Plus dorința de a înșela cititorul – căci e și ea din plin, pe acolo...

După cum.

Țipăm despre politicieni, dar cînd enteresul nostru o cere, reproducem fără ezitare misiva unuia...

Trahanache jr., where are you?

Aflîndu-mă privitor cam dinafară…

al fenomenelor ...

Observ că vrem viață mai bună (reper Occidentul), dar nu ne comportăm precum acolo. Mai exact, o facem taman pe dos.

Bineînțeles, procedăm astfel (cînd ne dăm, prin absurd, seama...) deoarece alții e răi, e ticăloși.

Haios.

„Raed Arafat, concluzii după sinuciderea care a șocat o țară întreagă:.”

Deduc de aici că o țară întreagă habar nu avea de o fațetă a realității.

Hai să ne imaginăm cum arăta Țara, presupunînd că o reducem la imaginea unei singure persoane... Șocată.

Adică taman la momentul în care s-ar cere o soluție, o atitudine cît de cît destupată, țara devine paralizată, cu un facies pe măsură...

Tot pe acolo.

Raed Arafat cere să nu fie mediatizat excesiv cazul.

Ca să nu dea idei suicidare altora, bănui.

Îți pică prost vreun val de sinucideri, dar nu ai cale de a-i influența pe acei neguroși și sătui de viață, în direcția dorită de tine. Ca atare, îți rămîne soluția de a opri să le ajungă la ureche că acel gest dorit de ei se pune și în practică, prin urbe...

O zisă a lui Stefan Klein

(cel publicat de Humanitas):

> *„După două milenii de filosofie, mai mult de un secol de psihologie și o avalanșă de ghiduri practice și emisiuni televizate, nu sîntem cu nimic mai înțelepți decît înainte.”*

Tot el, pe acolo:

> *„Aproape tot ce se poate spune despre trăirea unei vieți în mod inteligent și despre strunirea sentimentelor a fost spus cîndva de vreun înțelept, ivindu-se curînd însă un om la fel de destupat care a afirmat exact contrariul...”*

Ce s-ar face glanda noastră

…a frecatului de ridiche (altuia!) fără evenimente a la sinuciderea cuiva!

> *”Birocraţii nu salvează vieţi, Arafat!”*

(observați aici c-alde campionul corectitudinii pe Pământ nu are treabă cu minima reverență... Probabil au făcut armata amîndoi.)

> *„Încă un idol de carton s-a zdrobit de evidenţa sistemului corupt şi corupător precum o sinucigaşă care cade în gol de la etajul zece direct pe caldarâm. Doctorul cu voluntariatul în sânge, salvatorul neamului, inventatorul intervenţiei multidisciplinare în situaţii de urgenţă, românul adoptat Raed Arafat, în fapt doar un birocrat din incompetentul minister al Administraţiei şi Internelor, poate să plece. Nu şi-a făcut datoria.”*

Util, aici, este de sesizat că la fel gîndește și marea masă romînească. În sensul că exagerează, apoi dă de sol cu un produs social.

Mă învăța – și pomenesc asta des pe aici – un profesor de psihologie să privesc în spatele gesturilor, mai exact la ce pornire adîncă trage hățurile.
În cazul de față (dar și multe altele) se află acel copil interior doritor să domine lumea, în paralel cu depunerea de minim efort.
În paralel, și pe scena realității afîîndu-ne, viața ne oferă tratament precum al chef-ilor țipînd la personalul bucătăriei lor (fie și televizate), iar deseori concediindu-i fără milă.
Or fi legate oare, asemenea scene?

Încă ceva.
Oare un asemenea iritat cum șade cu acordarea de atenție, afecțiune, respect altuia?
Întrebarea se află retorică. Nu tiu dacă avut-am idee de existența acestor ultime gesturi, atitudini, dar e clar că glanda lor ni se va fi atrofiat, în pasul nostru prin jungla ce ne-a fost lăsată., la intersecția paralelei 45N cu meridianul 25...

În metrou, o pereche

Cu doi copii, pînă în 6 ani.
Pe tricoul domnului stă scris: „My love line stinks”.
Doamna, ceva mai gitană decît soțul, admiră pereții – pentru a cita din Paraziții.

Mda. Iadul sosește uneori mai devreme.
Asta după ce ne-a momit cu icoana unei partenere mai vivace erotic. Pînă au apărut copii.

Tot pe acolo, o tînără femeie, cu vîrstă încertă (dar cu trecut pe care i-l bănui în casele de copii) desenează de-a dreptul compulsiv într-un carnet. Pe fila din stînga, a isprăvit deja un chip, de fată.
Bănui că-i ce ar vrea să fie ea....
Și care ar putea fi apreciată de-ăi din jur.
Mesajul scenei nu-i chiar greu de citit.

Nimeresc două mesaje

... legate de Ziua copilului.
Întîmplător, pornite de la două temperamente foarte asemănătoare. Unul la vîrful statului, altui ceva mai jos (dar ascendent).
Caracteristice le sînt clișeele, limba de lemn…
Pare să fie o necesitate a vieții însă. Poate că, în condițiile noastre, ale adunăturii umane, doar așa ceva-i viabil, suportabil. Mă refer la stilul de scris, de comunicare.
Doamne ferește să vii cu ceva viu și inteligent. S-ar risipi, poate, milioanele de mădulare sociale. Cimentul nu poate fi decît un ceva în afara realității.

> *„Ei sunt cei care vor deveni tinerii cu idealuri înalte și, mai apoi, adulții împliniți de care societatea noastră are atât de multă nevoie.”*

Observ prin jur

… că lumea are mare nevoie de iluzii, care o face să se simtă bine. Priveam duminică în Parcul Crîngași, la cîteva (harnice) 'ateliere' ale teatrului „Masca”. Pe un A3 atașat manifestării, două citate. Unul de Eminescu.
Răsucesc mental zisa bardului național de acolo și nu mi-i în regulă, legat de ce exprimă, ce propune el.
Oare cititorii de așa ceva vor fi șezut vreodată la idei în miezul nopții? Am îndoieli că ne vin așa voluptăți – totuși neviabile.

„Coane, matale și în tinerețe, cînd ți s-a întîmplat a te întinde adolescentin în noapte, te-au traversat așa idei, ți-a venit vreun înger la discuție?”

„Păi....”

Nu știu cît sînt eu pus la stricat de corole ale lumii. Dar poate îmi veți pricepe sentimentul de nesiguranță în mijlocul unei imensități de semeni care îmbrățișează fenomenul.

PS

Aplaudabile eforturile, ideile celor de la Masca. Ne scot și ei cum pot, chit că via haine cernite și comportament de morți vii, din cenușiul vieții. Dați domniile voastre altă explicație.

Dar rog a nu fi din... limba de lemn citată în debutul postului.

Recentele zise

ale dlui Nicolae Breban.

> *„"Am spus că, dacă omul ăsta, Patapievici, ar fi fost în Polonia şi ar fi murdărit şi înjurat istoria poloneză, probabil că polonezii l-ar fi împuşcat, nu eu. A fost o metaforă, poate nefericită, dar arăta faptul că eu dispreţuiesc atacurile la adresa neamului românesc şi a istoriei acestui neam.”*

Slabe vor fi un neam și o istorie de se tulbură din ceva atacuri...

Trec peste faptul că Patapievici s-a produs, cîndva, cu nițel altfel de aprecieri la adresa Falnicului în chestiune.

Să fii ditai romancier și să-ți scape (sub povara instinctelor de eliberat fie și indirect) asemenea nuanțe...

Aproopo de mecla pe care o plimbăm în public. În cazul dlui Breban, de părinte al unor cărți interesante. Priveam ieri o doamnă. Fină. Indiscutabil inteligentă. Dar se declara interesată forte de păstrare – în viața ei – a tradițiilor sociale. Cele surori bune cu superstițiile.

Și-am realizat încă o dată că figura noastră este inevitabil doar o mască la care am apelat cîndva, pentru a trece mai bine prin viață, mai exact printre semeni.

La o adică, e normal ca, fabricîndu-ți o anumită fire pentru a face pe plac părinților, să fi rămas dosite dintre cele naturale... Acel natural al nostru, mai mult ori mai puțin prigonit, e foarte posibil să aibă nevoie de reazeme. Chestia asta cu tradițiile, a la mucenicii preparați cu mult suflet la un 9 martie, face parte din așa reconfortare.

Păreri

I

> *„Sunt destui analafabeti care scuipă Romania si locul in care s-au nascut , ce mai conteaza si un filosof!...”*
> (cred că e vorba de HR Patapievici)

Acuma, nepriceput în ale logicii ce mă aflu, nu înțeleg de ce trebuie neapărat să fiu fascinat de locul unde m-am născut... Dacă acel loc nu e frumușel, trebuie pus dop la gură?

După cum.

Nu ar fi bine de mers la incriminate rînduri Patapievici și spus: „Domne, eu aici am altă părere”?

II

În context.

Aud zilele astea o vorbă pe care nu o știam. ”A nu da din casă”. În sensul de a nu relata relele familiei personale.

Nu pariez că e o treabă foarte deșteaptă, așa atitudine, chit că o avea rădăcini vechi.
Trec peste faptul că se ghicește repejor realitatea dintr-o familie...

Apropo de acuza de analfabetism. Pot paria aici că nici acuzatorul nu bate recordul de fericită îmbinare a cuvintelor.

Acum cîteva zile, o doamnă (și pe fericitul principiu de a verifica bărbatul dacă rezistă nevricalelor) îi acuza lipsa de profesionalism. Vă las a ghici dacă dînsa bătea recordul, în ale ocupației pesonale.

PS

Apropo de ticălosul de Patapievici.

Dacă am pune în manualele claselor mici hulitele sale zise, cele cu inima poporului nostru (atenție, erau zise din anii 80 – sper că nu ați uitat cum fu! – și în scrise intime). s-ar dărîma lume. Eu cred că nu, ba am fi ceva mai puternici.

Partea proastă este că s-ar simți periclitată liota de profitori. Pot trece aici inclusiv destui învățători naționaliști.

Naționalismul cu pricina nu este un ceva gol, teoretic, ci o chestie de la care avem de cîștigat, pe multiple planuri, de-l îmbrățișăm.

Ca să mai îndulcesc un pic

…tonul relatărilor mele, al mărturisirilor mele de pe aici mi-a fugit ieri gîndul să pun niște poze de la ultima etapă a unui campionat de fotbal, unde au ieșit întîi favoriții mei.
Chestia asta petrecîndu-se demult și la Brașov.

M-am temut brusc însă a nu fi interpretat așa gest drept invidie pe succesul recent al Stelei, în ograda mioritică. Și în fața cărui m-aș apuca să mă fălesc prin succese din antichitate.

Și-am realizat o treabă. Eu posed maximă simpatie pentru actuala și foste Stele. Pot spune că știu mai multe despre ea, decît despre Dinamo cel din inimă (și pentru care fugeam pe vremuri în deplasări). Dar este hotărîtor faptul că ideea de Dinamo, de simpatie e plasată de mult.

Asta s-a petrecut la pubertăți, cînd o auzeam pe-a mea soră mai mare cu așa simpatie, primită și ea de la o verișoară mai răsărită. Donc, hotărîtoare nu este aici logica, ci startul la care s-a întîmplat a-mi fi plantat ceva.

Nu zic asta chiar din senin, ci observînd că plantarea ideii de religie, de Dumnezeu se petrece similar. Dacă duci bila goală a unui născut aici în vreun Singapore, și-acolo îi turui despre religia locului (cea nemaipomenită și, se înțelege, adevărată), omul nostru nu va avea minimă idee de pretențiile unei biserici răsăritene oarecare, în ograda căreia – teoretic – l-a trimis Dumnezeu în lume.

Nu va conta pentru singaporezul nostru, bănui, nici că va fi făcut baie la un moment dat, pe la trei luni, într-un cazan specific botezului creștin.

Greșesc pe undeva?

Aș minți să ascund

că mi-a fost o surpriză plăcută, scăderea prețului la alimente.
O să ziceți că sprijin așa pe Victor Ponta.
Poate da, poate nu.
Dar mă înfior de vreo venire la putere a liberalilor 'mei'.
Iar să țip de politicieni, la modul general, parcă nu m-aș înhăma.

Evit să mă uit la emisiuni politice, în ultimele săptămîni. Chestie subiectivă, se înțelege. Nu-i agreez, cu inflamările ce țin mult de animalic. Iar io-s ființă pirpirie sufletește, deci nu agreez așa ceva. Că peste niște ani pot înrîlni vreun vechi combatant politic pe stradă, de data asta foarte tras la față, nu schimbă datele problemei.

Haios... Dă-mi două-trei reflectoare plus o cameră tv, și să vezi ce mitocan irumpe din subsemnatul... E valabil și reciproca. Că doar nu credeați înțelepțiți pe-acei ex-oameni politici ce umblă potoliți prin urbe...

Ce mișto e să fii tînăr sufletește

… în toată forța temperamentului! Afirmi fără jenă „Un popor de idioți, își merită soarta!”.

Departe de mine a contraargumenta ceva, emitentului citatului...Ba chiar mă pun în pielea lui, să văd ce-i vine, de așa vorbă...

Rațiunea, respectiv tărîmul de unde se slobozesc atari afirmații sînt două lumi total diferite. Iar eu nu pot să cer cuiva a nu viețui într-un loc unde se simte bine.

Omul nostru se simte bine lansînd energic acele vorbe.

Îmi duc exercițiul de imaginație nițel mai departe. Să zic și eu că ăilalți sînt idioți... Hotărît lucru, te simți bine. În vreme ce conștiința că parcă nu ar fi așa, că există nuanțe îmi lasă – comparativ – un gust de cenușă în gură.

Despre ură și nu numai

Noi trăim cu sentimentul că-i imposibil a viețui altfel decît știm... Că ar fi o catastrofă inimaginabilă dacă.

Pe vremea comunistă. de solid ce era sistemul, o vorbă precum cea din imagine era cap de țară.

Acum, acea zisă stă de cel puțin doi ani pe acel perete, iar eu însumi nu am remarcat-o, în vreo două săptămîni de umblet recent pe lîngă ea. (Bașca faptul că o știam din trecut...)

Pe de altă parte, omul cu bidineaua/sprayul respectiv simte nevoia să urască pe careva. Că s-a nimerit a debușa pre polițiști e o întîmplare, la origine aflîndu-se altele, nu domnii cu bastonul legii.
Zic asta și văzînd, tot pe acolo, o tînără duduie purtînd pe tricou inscripția: „M-am născut, ca să mă urăști!”

Astea-s lucrurile, la dumneaei în suflet...
Ce-i veni mămicii ei (căci așa-mi spune instinctul) să nu-și înghită cîndva copila, poate fi de asemenea înțeles.

În paralel, lecturez în tramvai sfaturi religioase date școlarilor mici. Or avea un rost, dar – ca apropiere de realitate – stau aiurea, acele îndrumări.

Tot nu pricep chestia asta

(care-i din ciclul „Așa ceva nu se spune, domnule!”, la pătrat chiar) Îs aruncat într-o junglă, cu putință de a sesiza în jur, iar totodată de a mă afla centru al universului. Ca orice viețuitor sub soare, altminteri.

Cîndva, chestia asta o să dispară însă în neant, cum din neant a și venit, astă putințe de a percepe din toți porii o treabă numită pe moment realitate.

Într-un fel, mă amuză aiureala.
Pe de altă parte, nu pariez că – în fața aceleași idei – nu mă va lua cruntă groază, peste niște ani, decenii.

Parcă nu aș crede într-o lume de dincolo, mai ales pe tipicul religios (glume proaste, în scrisele de acel gen...).
Dar e de așteptat la orice.

Ziceți că nu se cade cu așa indispuneri, la ceas de minunată dimineață week-end însorit? Zău că nu-s înnegurat, iar de-oi fi nu de la existențialele clasice, mărețe mi se trage,
Aici, cred că a gusta la timp ceva angoase din suflet te lasă a zîmbi din plin, după aceea. Eventual a rîde în hohote ori a ți se face dor de Portița Caraimanului.

Niște colegi sînt pasionați

…de serialul „Las Fierbinți”.
Pe care eu îl stimez, însă atît. Prefeînd epopei a la „Dinastia Tudor” ori „The Pacific” (aceea cu bătăliile din ultimul război mondial).
La stadiul ăsta al situațiunii, nu o să mă laud că ce spirit fin și ancorat la valorile înalte al umanității mă aflu.
Pur și simplu găurile mele existențiale se umplu măcar în parte cu iluzia că stăpînesc istorie, geografie și mari încleștări umane În paralel, umblu pe stradă cam speriat de o umbră. care ține să mă tooot urmeze. ..

Fost-am ieri cu mezinul personal pe munte

Ca să ne simțim bine, trimitem și apropiaților imagini.
Inevitabil, apar și genunchii un pic zgîriați ai feciorului, cel de aproap15 ani.
O apropiată doamnă, după ce îi este retezat 'cîrligul' încercării de reproș că tînărul sîngerează. că suferă, schimbă radical macazul conversațional. În sensul că așa se devine bărbat.
Nu-mi ia cinci secunde pentru a răspunde. Că, eu unul, nu m-aș juca prea tare cu vorba aceea. De a fi, a deveni șamd bărbat.

O să ziceți că tai din nou firu în paișpe, dar zău că se impun niște observații.
Mai ales cînd sloganul acela vine de la o femeie, este inevitabil să nu meditezi cam cu stă dumneaei cu feminitatea. Cu a fi Femeie.
Îmi veți sări în cap a fi misogin, însă rămîn pe ideea mea.

Din start, chestiile astea cu a fi Bărbat sau Femeie țin de niște criterii nițeluș greu a fi puse în practică. Și al naibii de diverse. Eu, dacă-mi permiteți, dacă m-aș apuca de solicitat Feminitate, aș avea în vedere anumite lucruri, pe care pudoarea mă împiedică a le înșira aici. Altul s-o gîndi la ciorbă grozavă, iar un terț dorește să-i fie ascultate perorații (legate în principal de slujbă).
Deci...

Partea interesantă este că bărbații folosesc mai rar reproșul că vreo Evă nu-i suficient de femeie, în capcană picînd îndeobște sexul zice-se tare.

După cum.
Dacă vreun tînăr domn n-o bate recordul la zdrobit piatra în pumn, nu știu dacă lucrurile se pot drege prea mult, iar dacă se pot, nu pariez că identificăm ușor acea tehnologie umană.

Mărturisire

Eu nu vreau să văd vreo schimbare în lume, ci în mine.

După cum, ca să gîndesc la schimbări în lume, ar trebui s-O cunosc, ca să nu intru cu bisturiul ideii într-un pacient de care nu știu mai nimic.

Și nu-l cunosc, căci n-am umblat, de pildă, prin Bombay sau Delhi...!

Apropo. A schimbat Gandhi mult, poporul indian?

Bineînțeles că mi-i o impolitețe să bîrfesc gesturi ale unei Vîrste unde și eu o fi spus destule, asemănătoare. Dar, ca să vînturi (întreaga soțietate!) așa vorbe în vînt mi-i semn că avem goluri măricele de umplut...

E golănesc ce spun, dar acea însușire lăsată de Specie, cum că am putea schimba Lumea, e o glumă în interesul Dumneaei, al Speciei...

Nu pariez aici că-s acrit de existență, de-am ajuns a lansa așa vorbe. Doar am damblaua de a ști și eu ce mi se întîmplă, iar dacă apoi o pot spune prin jur, poate e semn a nu fi umblat chiar degeaba prin Pădure...

Un bun prieten spune de Vama Veche...

Mda.
A fi Gică-Contra, dar în grup.
Sigur apuci a medita pe cont propriu, acolo?
Ori e doar teama de a nu te putea opune – umanului celorlalți – și altfel decît în gașcă?

Meditam la hulitul consum de alcool.

(Asupra măsurii putem opta, fiecare...).

Ideile aparte nu pot ieși decît din așa ceva. Altminteri, jugul conformismului nu te va lăsa ușor – a-ți da cu părerea, în cheie diferită.

În context, se află la a matale atitudine a-ți lăsa ficatul pradă marilor idei ale Neamului, ale Umanității.

Ambele, Neamul și Umanitatea, fiind chestiile alea care inițial te iau la rașpă, că ai îndrăznit a fi gîndit altfel decît Ele... După aia, pentru că lor nu Le merge mintea, te iau în brațe, te pupă (îndeobște postum) și te declară – ca în filmele cu proști – moaște.

Bănui că, pe lumea ailaltă, ne perpelim ca.. dracul, de așa întoarcere din condei

Îmi place grozav

… chit că aflu moș ramolit, de sportul pe care ni-l rezervă brava Societate.
Adică vezi un posterior feminin, dar nu ai voie a te exprima la ce cote îți duce entuziasmul..
Adicătele, cum arată și ce i-ai face.

Bineînțeles că, în ringul ne-public, se exprimă mulți. În cheia frustrărilor inerente.

Apar rarisimi vreunii carele să spună: „Domne, ador acele rotunjimi. Vreți să vi le descriu? După cum, uite ce-aș face io, în proximitatea lor...”

La chestii de-astea, domnul-liber e luat de mitocan. Că ar putea descrie cum arată acel popou, și ce ar face el.

Vizitez o familie oarecare

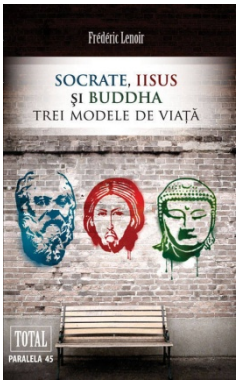

…și dau de un volum despre Budha și Isus.

Editorii, ca să nu moară de foame în lumea asta plină de idealuri, titrează mărețele personaje drept modele.

Or.

Nu știu cum e la indian, căci nu l-am studiat. Iar, avînd de vedere mulțimea de kilometri dintre mine și spațiul său, e posibil să nu-mi bat capul vreodată.

Dar, în ce-l privește pe fratele Isus, bănui că entuziasmele îmi vor țîșni doar la vremea poziționării în proțap (a mea), la focul Gheenii. Regret, dar mai devreme nu voi cădea pe spate la prestația lui tata Isus.

Xam ca ce să mă iau eu după Iisus? Doar pentru că mă sperie (de fac pe mine), cum că dreptatea, adevărul sînt de partea sa, iar în paralel poate sancționa crunt? Mersi frumos, nu!

Deocamdată, eu vreau să fiu liber.

Nu voi să-m spui matale pe unde să merg.
Cînd m-oi simți de neajutoratu satului, îți dau un telefon, cum că să mă scoți din rahatu sufletesc.

Uite, n-am eu chef să te urmez pe tine!
Cu ce ocazie, să mergem, regiment după regiment, după matale?

Vii cu poveștile matale, doar profitînd că io-s o arătare care face pipi pe ea dă frică, în fața Realității.
Vreau să mă ia dracul, dar barim pă ce execut eu.

Dau de un domn

În metrou. Să aibă 82-84 de ani.
Despre așa ceva, nu se discută – că există, că are, inerent, idei (nu tocmai clasice) care-i trec prin cap.
Și-uite-așa ajungem noi de 10-20-30-40 de ani la o vîrstă, la care nu putem spune ce ne torturează sinistru, prin interior.
Fiecare trage, la tinerețe, credit-de-bancă pe acel domeniu.

„Cum e, stimate domn, la vîrsta dumitale...?”
Din fericire, un mitocan ca mine poate traduce acea liniște, acea iritare...
La tinerețe, i-a prins bine a nu-i fi amintită acea Epocă ulterioară...

Ca să nu meditez prea negativ

…privesc la sandalele unei domnișoare. Trăitoare în paralel de a octogenarului de care abia amintii. Vreți pentru că să discutăm de ele? De sandalele strălucitoare.

Ce chestie! Dacă alegi calea fetișismului, crunte vagoane cu rahat îți vor cădea pe creștet...

Ce ziceți, punem de-o conferință asupra fenomenului? Cine e fetișismu și ce vrea el de la viață?

PS

Fetișismul e precum masturbarea. Tu te simți bine, dar soțietatea (de teamă a nu repauza) te face de tot rahatul.

Că veni vorba. Ies de la metrou. O doamnă freacă ridichea fiului, de vreo șase ani.
Dumneai ridică special tonul – ca și cum s-ar adresa unui public. Mai exact, ăla public i-ar fi alături, de aceeași părere.

Mai pe românește, își clădește în ochii umanoidului încă mititlel iluzia unui public, a unui Cer care îi acceptă ideile.

Îmi dau cu părerea. Doamna, după ce vede că nu are cum să mi-o întoarcă, tace.

A mea mamă îmi servea la greu, așa stil.

Chiar eu-s ticălos, că punctez asta?

Rîdem-glumim.

La imagini precum aiasta, e de neuitat o secundă că tînărul cel pasămite neexperimentat – dincolo de ideea că își va gestiona binișor maturitatea – este ăl de-ți va servi paharul cu apă.
La vremea cînd nu-ți vei putea duce cu una cu două, așa ceva, la buze.

„Domne, ești incalificabil, cu așa vorbe!!!”

„Zăuuuu?”

Un site activ de nu se mai poate

…ne informează: ”Ambasada SUA de la București a arborat steagul homosexualilor”

Trec peste amănuntul minor, de nu fi priceput ce-i f. te unii grija, de cum și-o trag alții.

Totodată, doar de sanchi ignor că la mijloc e teama lor, a vajnicilor hetero. De a nu se ghici cumva că au dor – și ei – de așa ceva.

De cînd lumea, să acuzilpe altul e un mod de a îndepărta bănuiala că și dumneata visezi ori practici (a la adăpostu nopții) acel lucru...

Priveam la un domn oarecare (35-40 de ani), ieri în tren, cum își scotea în relief posteriorul. Din categoria Freddy Mercury nu mi-a părut. Adică un solicitator pe față al gîdilatului la anus. Pur și simplu îl scăpau anumite dorințe.

Nevoi.

Mîngîierea pe posterior.

La mijloc, poate e și Societatea. Pînă la 2-3 ani admite, apoi interzice. „Stop!” Ea crede că e de ajuns asta.

Să interzică.

Neamule, păzea!!

> *„România a pierdut cea mai valoroasă carte din lume – Codex Aureus. Manuscrisul care ar valora 10 miliarde de dolari a ajuns la unguri”*

Una la mînă, parcă nu aș lua îăn serios informări bazate pre condițional optativ: ”Ar valora”.

Apoi.

Dacă ni-l șmanglesc bozgorii, io ce am, bre, a pierde?

Cu ce trăiam io mai bine, dacă acel Codex fu la noi, pînă deunăzi?

PS

Vă dați seama?

Era cea mai valoroasă carte din lume...

Cineva, iubitor de arginți răsăriteni

…decretează:

> *„Cititorii au decis: Nicolae Ceaușescu, mai benefic pentru România decât Gabriel Liiceanu...”*

Aici, dacă posezi o editură cu greutate, e greu să spui următoarele...

„Mi se rupe că nu am fost benefic Romîniei precum Ceașcă!... Io am alte scopuri în viață!”

Cum se fac banii

Perii amplu stilul omului de rînd:

> *„Girueta mecanica Cristoiu evident ca sustine varianta Ponta. Asta dupa ce l-a inspirat cu lovitura de stst. Spune ca daca se continua cu demisia sau se trece la suspendare se va ajunge la tancuri in strada.”*

Bănuim că-i fain foc a te bate pe burtă cu (eventual a urina din înalturi, pe) șarlatanul de Ponta.

A nu se uita o chestie mică.
Ca scară a realității.
Așa ceva se publică în ”22”.
Un prezident oarecare merge apoi pe acolo, să le spună ce deștepți se află.

Glume proaste

Pentru că noi, vajnicii bărbați puternici, nu putem recunoaște că am fute orice, ne dăm după standardele sociale.
Ca atare, ne pitim după ideea că fomeia de dorit – Jung vorbea de aceea arhaică – arată în cutare (alt) fel, iar noi trebuie pentru ca să ne comportăm în felul cutare.
Să am pardon.
Aș mîngîia-o pe doamna de la bancomat (am citit bine?) cu falangele drepte într-un fel, iar cu stînga altfel. Inclusiv pe la anus.

Păcat că nu am trei membre superioare, căci pe terț mi l-aș fi plimbat și pre penis.

Zic astea mitocănește, dar lecuind (I think!) de glume proaste ducători cu prețul.

*

Tot de la mine, care nu am minimă jenă în a mă recunoaște om.
Adică obsedat eroticește.
Nu întreabă unul, din astă turmă creștină cea știutoare cum e cu aruncat de piatră, ce-i vine bietei femei să iasă aproape goală în stradă...
Ce nevoi o împing la așa ceva...
Ce gîndește o femeie, la pragul cutare de viață...

Ne-ar fi și greu, de așa griji.
Cîtă vreme, bravi copchii,. ședem la stadiul: „Mă doare în cur de nevoile altora, io vreau să fie satisfăcute doar ale mele!!!”...

Apropo de femeia asta, pe care o înjură ambe sexe.
Am apucat să aflu pînă azi cît valorează promisiunile feminine. Dar barim ne aflăm, la așa femei, în categoria loz în plic.

La doamnele cu fustă pînă în pămînt nu vei mirosi în veci, pentru a-l cita pe Camil Petrescu, picioare făcute colan în jurul trupulului tău cel masculin..

De la misogini (fie și tomnatici) citire.

Doamnele au voie să-și scape diverse șnururi prin dreptul păsăricii, ori ale feselor.
La bărbați, libertatea aferentă (a unui fermoar șliț deschis intenționat) e luată cu totul altfel...
Sexul tare...

Niciodată nu o să duci pe careva mai ușor cu prețul decăt susurîndu-i că e dat în mă-sa...

Teoretic

...ar trebui să mă jenez al dracului, cum că abordez atît de diverse domenii... De la (zice-se) misoginism, la cum mai e vremea pă lumea cealaltă.
Astea venind, horible dictu,. dinspre un aproape sexagenar.

Citesc zisele unei gazetărițe

…zice-se destupate, dar am dubii mari legat de seriozitatea dînsei...

> *„Victor Ponta și vărul său prin alianță, ministrul Justiției, Robert Cazanciuc, îi amenință pe toți care ar avea de gând să iasă în stradă pușcăria.*
> *Folosind instituțiile statului în interesul său personal, Victor Ponta dă practic o lovitură de stat.*
> *O să ne bage pe toți la pușcărie? Eu zic că nu.”*

Doamna se numește Clarice Dinu.
Și *gîndește* mult (adică e de la „Gândul”).
Pe bani.

”Înșeală-l cît poți de mult pe [celălalt]....!”
De la Adam, pe la Hobbes trecere...

Doamne, bănui că sîntem creația matale...
Apropo.
Mă uitam la mal de lac al Morii – cum o specie se papă pre alta...
Lumea făcută de Dumnezeu...

Cineva, pe aici, reproduce un vers.

" Miros de iasomie ne vine prins in vant,
Iar eu visez povestea ce-n ochii tai se-aduna."
Ion Pillat

Dincolo de vreo fiere supranumerar, a mea.
Prin definiție, mesajul poeziei privește pe celălalt.
Care celălalt e diferit de tine, iar deseori rezonanța lui la finețuri este destul de limitată. Din n motive.

Mai intervine ceva.
Plătitul de tribut modei. La anul x, să spunem, versului alb, nerimat.

Zic astea pentru a puncta diferența ce se crează de la un impuls să zicem corect (și natural), la marfa ajunsă pe rafturile unei librării.
Este drept că esential – în acest proces de diluare – poate fi simpla coeziune socială (multă, puțină) pe care o crează. Niște inși pot discuta ori barim mima despre anumite lucruri.

„Povestea care-n ochii tău se adună..."

Ochii persoanei iubite vor fi transmițînd multe, dar eu unu-s prudent în a crede că e vizibil acolo raiul...
Dimpotrivă, poți avea surpriza de a vedea fiara din acela, din noi înșine.
Dacă am trăit eu însumi povești frumoase, cu iubita alături? Eu zic da. Cu precizarea că acea plăcere aparte voia doar liniște, doar a te ști împreună.
În ce-l privește pe Ion Pillat, mi s-a întîmplat o vedea cîndva pe nevastă-sa. Parcă o chema Cornelia, dacă nu mă înșeală memoria. Pre poet îl știu din poze. Am îndoieli a fi fost cine știe ce romanț de amor între ei. Doamna era dominatoare, iar literatul, previzibil, în extrema opusă.

Nu știu cît sînt eu ticălos, punctînd acestea, și cît ofticat că lumea se ferește de asemenea unghiuri.
Și șade – Lumea – în sfera (măricică) a lui „Hai să ne mințim frumos unii pe alții...".
În paralel, aceeași Dumneai perorează (cu glas cam de cață) despre moralitate și valori ale umanității.

Că tot pomeneam recent de glanda care atacă pe alții

…și totodată înalță propria persoană, izbutesc să-mi reprim pornirea. Greu, dar cu succes.
Glumesc, un pic...
Și meditez că agresivitatea noastră socială e posibil să decurgă și din alte două surse.
Teama de a nu pica, un copil mititel ființînd etern în noi, după solicitat dragoste altuia. A fi acru și toporist cu altul te ferește de așa rușinoasă ipostază.

În același timp, a nu fi dur, chitit pe alții poate genera teama că nu părem suficient de puternici celorlalți. Situație în care, bănuim, una două ne-ar harcea-parci ăilalți.

Zic și eu.

O notație a unui părinte

…(întîmplător și gazetar de frunte):

„Mi-a zis fiică-mea că <nimeni nu mai poartă ochelari din ăștia în secolul nostru>!..”

... îmi aduce amică de o mică și foarte răspîndită șmecherie umană.

Aceea cînd nu posedăm suficiente forțe pentru a-l duce direct pe seamănul nostru, unde vrem. Iar pentru completarea demersului purcedem purcedem la un sport, care îl împinge pe acela să se dea singur victimă.

De pildă, îl declarăm (mai mult ori mai puțin fățiș) demodat – lista putînd fi lungită mult, în funcție de ce vulnerablități a ghicit instinctul nostru la acela.

Prin adînc, deranjați forte de acea încondeiere (demodat, bătrîn, necopt, urît, împrăștiat, imperfect), propunem o capitulare. Pentru a nu mai fi fluturată acea groaznică inferioritate.

Este și ceea ce voia fluturătorul.

Și care de acum se poate desfășura liber, în direcții (îndrăznețe) ce puteau fi anterior combătute de către matale.

Munte (o fi tare valabil și în viață, ca întreg)

N-am idee dacă-și bate multă lume capul cu treaba asta.

Suișul în viață și carieră sînt deseori foarte iuți. Se înțelege că și al naibii de plăcute.

În schimb, fratele geamăn al dlui Ascent, adicătele coborîșul, e ceva mai discret. Bașca mai puțin plăcut.

Scanez niste filme vechi si realizez etapele Suișului meu montan.

Cînd am pățit întîia dată pe munte. Cînd bîjbîit în premieră prin fascinantul abrupt. Cînd m-am destupat nițeluș, cum că (de pildă) există pe acolo niște chestii numite văi, iar altele brîuri.
Apoi m-am mai destupat un pic, inițial pe cont propriu. De pildă, parcurgînd uluitoarea vale Seacă a Caraimanului (a luat-o Ordean razna, folosește epitete colosale!).

După asta, următoarea treaptă a fost întîlnirea cu un grup de montaniarzi de calitate.

Apoi (peste 1-3 ani), amicii fiind ocupați ori certîndu-mă eu cu unii, m-am aruncat la alte amiciții – chit că prima dragoste, primul simțit bine alături de oameni pe munte mi-a rămas...

Socot că urcușul meu figurativ pe munte a durat 7-8 ani. De acolo, lucrurile au luat-o ușor, pe nesimțite la vale.

Chestie de fizic. Pe la 30 de ani, te lasă și elasticitatea, și îndrăzneala maximă (ce noroc!). Te căpătuiești în schimb cu experiență.

Asta nu-i vorbă chiar de disprețuit, multe minunății fac azi grație Ei.

Revenind la cestiune, coborîrea din vîrf e mult mai lungă, dar tot cu etape. „De la momentul cutare, am observat că nu se mai poate face cutare drum. Iar pe ruta X am observat că am obosit ceva mai iute... După cum m-am întrebat ceva mai frecvent ce naiba caut pe acolo...”

Nu-s neapărat prăpăstios.

Cît consider că-i aiurea să nu tratezi și așa subiect.

„Nu merge, coane. Unghiuri d-astea îți taie teribil cheful de viață...”

Se poate.

Dar nu eu am scris opuri despre pofta de viață ce ne animă...

Un domn, fără îndoială onest

… se îngrijorează că ‚hotia celor de la putere poate duce la dezmembrarea tarii”.

Mă jenez crunt. Dar tot o spun.

Nu simt că Țara a murit de grija cetățeanului care mă aflu, așa că nu văd de ce mi-ar crește tensiunea de vreo ciopîrțire a Ei.

În optica mea, lăudata Țară s-a ocupat – la adresa-mi – doar cu povești.

Convenabile ei.

Asta s-a petrecut și-n vremea comunistă, și acum.

Cu precizarea că, de la un timp, Țara e nițel babă fără dinți...

Pe vremuri, Ea (mama cea grijulie șcl) mă ducea urgent la zdup pentru așa vorbe.

Zdupul era – bănui – unul și cu bătaie milițienească.

Adică pîn' făceai pe tine (vezi Paul Goma, și zisa gardianului de prin 1958).

Să tot mor de dragul ei, al Țării...

Un stimat institut cultural

… îmi trimite o invitație, la o proximă acțiune a sa.
Între altele, despre închisoarea comunistă de la Poarta Albă.

Afiș frumos, design destupat al afișului.

Oameni de calitate, de pildă regizorul Nicolae Mărgineanu.

Dar la o trăznaie tot meditez.

Dacă simt eu bine, orice-ar face dumneaei Cultura, rămîne doar o haină procopsită pentru animalicul nostru.

Zic asta observînd (nu doar aici!) că nuanța e o chestie ce lipsește foarte des din peisajul dumneaei.

Nu îmi sînt dragi cei care vor fi bătut și schingiuit în pușcării, dar măcar atît am observat pînă azi – că nu se prea stă cu observațiunea, cu explorarea pe ei.

Mă refer la o explorare onestă, nu dintre cele subiective, unde vii de acasă cu convingerea că aceia erau fiarele pe pămînt,

Iar ceilalți îngeri, se înțelege.

Poate și pentru că-s un paria, un departe de valorile sociale, eu numai cînd am văzut enumerarea „Printre deţinuţi se numără profesori, avocaţi, poeţi, filosofi, ţărani, artişti, oameni de ştiinţă...”, mi-a fugit gîndul la cîte limbi or fi tras mulți dintre aceia unui Carol II, ori lui Antonescu. Eventual, cîte articole or fi scris destui filosofi despre măreția legionarismului, cel care avea nevoie de uciderea dușmanului.

Poate exagerez, dar nici nu simt că alcătuitorii promo-ului cu pricina se află foarte ponderați în afirmații...

În context, nu ai cum – pornind pe frumosul drum al Culturii – să nu ții cont de firea omului, Inclusiv a vreunuia ce își trece două facultăți pe cartea de vizită. Și care e obosit de ideea nuanței, ca de mere acre.

Iar, în paralel, succesul socio-profesional îl obligă să nu evite clișeele – la modă în vreo epocă oarecare.

La vremea unui Antonescu, erau în vogă cele cu antimasoneria. La comuniști, altele. Acum, a venit rîndul lacrimilor, pentru cei care anterior erau 'banditii penetisti' și similar.

PS

Ca părere a mea. Și subiectivă.

Din ce am observat și eu, cu precaru-mi instinct, mie nu mi s-a părut că interbelic mureau unii de grija pericolului bolșevic, cel care a născut finalmente Poarta Albă și compania.

Dacă îmi scapă mie așa responsabile manifestări, rog informați-mă.

Există totuși lucruri simple

… pe lumea asta. Dar despre care nu se discută.

Văd de curînd o relatare privind cele șapte zile ale Creației (din unghi creștin).
Mie mi se pare un pic poveste, pentru copii mici de tot mai exact.

Cînd ridici un pic, aici, ochi nedumeriți, pe de o parte ești tratat că sigur vrei să creezi disconfort semenilor, cu așa afirmații.

Și-așa că preferi să rămîi mirat într-un colț...

Mirat inclusiv de faptul că lumea se înfurie, cînd ridici așa probleme. Se înfurie. dar fără să dea detalii, că pe unde greșești matale în observații.

Unii, rar, te îndeamnă să duci cam ca măgarul, fără să știi ce duci, fără să-ți pui problema.

Hotărît lucru, nu mi s-a potrivit un așa comportament.

Sînt de părere că religia e o aiureală.

Dar una puternică, avînd impact, răspândire amplă.

Nu știu, privitor la pomenitul impact, ce îi e mai puternic, la bază: teama de moarte, infinit și toate cele, ori un conformism social ceva mai agresiv decît aș bănui...

Încă o situație, în care ți se arată obrazul

…– în sensul că vrei să distrugi o minciună frumoasă.
E vorba de mirarea-mi, privind titlul unei cărți / ideea în general.
„Miracolul din noiembrie”.
Luna cu pricina fiind a anului trecut.

Unul dintre autori mi-e simpatic.
Dar nu am cum să nu văd la mijloc o simplă batere a fierului cît e cald, cît aduce venituri.
'Fierul' fiind iluzii, despre care înțeleg bine că oferă un ceva minunat unor suflete doritoare de așa roz.
Ce găuri astupă așa mortar prin sufletul lor, e de discutat altădată, ori deloc.

Am deseori sentimentul foarte prost al Casandrei, în sensul de vorbit la pereți, legat de-ăle din jur.
Altminteri, admit că dumnealor, semenii precum cititorii dlui Cartianu cunosc și suportă mai bine realitatea de zi cu zi. Decît mine, filosoful cel temător și de umbra lui.
Primum vivere.
Și-apoi de sesizat că visăm frumos ori mințim.

Tot mai multă lume

... ofuscată de parlamentari.
Teoretic, chiar nu e loc de multă simpatie pentru cei care au refuzat solicitarea DNA, privitoare la Ponta.

Dar hai să observăm o treabă (ș trecînd peste trimiterile clasice, la conducătorii binemeritați de popor, la faptul că aceștia-s aleși cu votul nostru).
Există o fișă a postului.

Nițel teoretic, jobul este al unei interfețe între electorat și realitate. Să pună în practică năbădăile unei ființe sociale atît de capricioase, de imature.
În același timp, fișa acelui post cuprinde – între altele – a băga bani, timp, plus capacitatea de a degusta zîmbitor broasca rîioasă a domeniului.
Bașca, a pune umărul la funcționarea inevitabilei mașinării numite partid, fără de care nu se poate. Ideea de paertid e hulită la greu, dar fără dînsa e ca și cum ai voi să ajungi la lună cu trotineta.

La aceste mici furci caudino-profesionale, se prezintă cîți or fi, și ies cîștigători cei care obțin mai multe puncte, cum se spune, din grila funcției.

Domnii de-i huiduim noi au adunat cele mai multe așa puncte. Următorii, cei respinși, ar fi gestionat și mai prost domeniul.

Nu aș încheia fără a puncta că există multă ipocrizie, multă revoltă mahalagească și la noi, alegătorii cei pasămite dezamăgiți.

Vreți să discutăm pe citate?

Trag ieri cu urechea

… pe cînd mă prăjesc în soarele Lacului Morii, la postul radio Realitatea.

Tendința de a manipula a acelora mi-i evidentă. Epitete, poezele, revolte patriotice – ce mai, toată gama.

Doi pași mai încolo, pe scala radioului, Radio France Internațional îmi arată că nu-s eu ăla în nori.

Deci se poate și altfel. Fără imflamări, fără parti-pris-uri (doar un pic de politically corectness la extrem..., vezi de pildă grija pentru copiii Hexagonului – care va rezolva altminteri din chil problema).

Dragii noștri majoritari (ca să nu spun bravul nostru popor) nu au nevoie de așa ceva, însă. În starea de maturitate/civilizație pe care o traversează, esențial este să simtă a-l domina pe celălalt (inclusiv prin înșelăciune), iar în paralel să-și sufle în ureche a fi tip nemaipomenit.

RFI are lungime de undă 93.5. Realitatea, 90 și doi, parcă.

Se înțelege că Ordean e ăla al dracului, cînd punctează astea.

Să dorești a fi superior

…dui Gabriel Oprea (producînd-se altminteri cu niște zise benigne, vezi PS), și să te exprimi astfel:

„ Din putul izmenei grait-a gineralul.”
„ Este ingrădit emotional”
„Nici nu mai rad la situatii de genul... Toti analfabetii sunt la carma tarii.”
„ Piesa asta este HIT / Caragiale n-a murit!”

PS

Vorbe Oprea:

„Nu pot sa spun lucruri pe care nu pot sa le spun...." „Sunt amanunte pe care vi le pot da si amanunte pe care nu vi le pot da".

În situații de genul ăsta.
Iar eu recunoscîndu-mă imperfect.
Nu ai cum să nu te întrebi ce ne mînă în viață... (o spun retoric).
Cîți ban fac, umanicește, diplomele din dotare, eventual jobul înalt la care prestăm.
Pînă la urmă, în spatele a tot pare a fi dorința de a-l coborî pe celălalt cu orice preț, respectiv a ne făli noi cu alfabetizarea, finețea, moralitatea.
Eterna dorință a copilului mic. de a fi servit de înconjurători, el eventual producîndu-se doar cu un zvîrlit bucal pe barbețică... Și cu plîns alintat de Bulă.

Psihologie.

Vine vorba, într-o discuție aici cu o prietenă Fb, despre tipul femeii cea cu cizme, bici, frînghioare, alături de un bărbat în dormitor.
Deși stau prost cu studiile academice de profil.
Mie mi se pare o fantasmă mai mult decît normală, decît explicabilă, cu rădăcini pare-se la vremea Oedip.
În general, aș trata cu deferență orice bizarerie ne țîșnește în minte (la capătul unui proces automat, involuntar).

Ziceți dumnevoastră, cu jumătate de gură, că o fi proces involuntar, dar că scoaterea unor asemenea idei pe coverta publică nu e în regulă? Și că un asemenea popularizator e de blamat?
N-aș crede.
La o adică, e și treaba ălor care nu și-au făcut curat nițel în ograda sufletului, iar ca atare se tulbură grozav (a poftă și totodată oroare îngrozită) la așa idei, la așa scene.

Eu unul nu-mi bat capul

… dacă țara merge spre bine ori rău.
(asta și pentru că mi-am descoperit drept sursă a principală a belelelor, interiorul personal...)

Dar.
Nu știu dacă se îndreaptă ceva în țărișoara asta, exprimîndu-te așa: „„Avocatul lui Pinocchio – Călin Popescu Născoceanu”
Iar asta vehiculată nu la blocuri în Pantelimonul estic, ci în gazete importante.

Nu așa îndrepți. E o chestie de unu plus unu fac doi. Și nu trei.

Altminteri, în aroganța mea, îmi voi repeta o zisă de azi. Ne aflăm, la medie a națiunii, pe un anumit tipar infantil.

Unde necesar ca apa nu este clădirea unei țări civilizate (noțiune, totuși, hiperidealistă) ci eliberare de agresivitate în general, iar în particular săltarea valorică a propriei persoane, paralel cu coborîrea măcar verbală a celorlalți.

Nu bag mîna în foc a face excepție (eu!) de la acest sport minunat!

Domnilor preocupați de moralitatea

…celui pe care îl numiți Pinocchio (adică premierul Victor Ponta) , nu știu dacă lansarea zvonului privind retragerea vizei sale de către SUA e o treabă onestă.

În context, stau și improvizez mental, cum vor fi arătat birou, oameni, fizionomii, discuții, cînd cu fabricarea, cu lansarea acelui zvon.

Seara, așa oameni – bănuind că au copii – își mîngîie progeniturile.
Și le vor binele.

Normal, sînt oameni.

Amuzant

> *„Mai multe ONG-uri, printre care Asociatia Parinti pentru Ora de Religie, le cer ministrilor Educatiei si Sanatatii sa promoveze in scoli abstinenta pana la casatorie...”*

O întrebare mică.

Dincolo de fraze mari (se înțelege că „sustinute de datele stiintifice actuale”...), eu unul pricep mai greu cu ce ocazie își bagă dumnealor nasul în comportamentul altora.

Mai exact, să-l schimbe.

Noi ne-am dus la doamna Liana Stanciu și i-am spus a face într-un fel ori altul?

Parcă nu. (Doamne-feri, aici, de ONG-uri care să ceară interzicerea oxigenării părului!)

Altminteri, cererea fraților e îndelung psihanalizabilă.

Poate ședea la bază ideea că sexul devreme al altora le răpește acelora din porție.

Asta de n-o fi de-a dreptul oftică, pentru orgasmul la care au toți acces, numai dumnealor nu.

Rîd și plîng

Crezînd una despre mine, iar în oglindă descoperind altceva.

De pildă, că mă animă un grad mare-mare de neîncredere față de semeni, însoțit de-un soi de dor revanșă.

.
Freud nu o fi lansat degeaba conceptul de inconștient.
Unii ajung a privi pe acolo.
Dintre ei, unii izbutesc a parcurge disperarea că-s nițel altfel decît bănuiau, decît se mințeau, pentru a putea traversa mai puțin tulburați, speriați lumea asta.

Caragiale nu a fost un entuziasmat

…de români și de România.
Iar la urmă scrie cele din dreapta.

Mersul lucrurilor face apoi ca el să devină al doilea condei lăudat oficialmente, pe Dîmbovița, Someș și Bahlui.
Enteresul și iar enteresul.

Ziarul cel fruntaș

„Adevărul”.
Dl Ioan Rus, ministru – plus, inevitabil, om politic – declară ceva.
(Mărturisesc a-i fi ascultat cîteva fraze la tv și mi s-a părut rezonabil, chit că nu-s pesedist).
Gazeta noastră de iubitoare de pravdă pune declarației ardeleanului două ștampile dulci: „șocantă”, „halucinantă”.

Pe de o parte, apropierea acelor vorbe mi se pare neserioasă, dacă nu ticăloasă.
Apoi.
Nu știu de-i o treabă să rămîi prin viață șocat și halucinat. Se duce dracul putința de a purcede la o reacție deșteaptă. Și poate, deseori, e nevoie de ultima.
O explicație pe aici, al frecvenței cu care imoralii de la „Adevărul” folosesc așa sentințe, cred că există.
Chit că obligă o trecere prin ograda acelei discipline inutile, numită psihologie.

În noi există deseori un material exploziv, alcătuit din sentimentele pe care nu am apucat să le trăim.

Din frică, din groază.

Ne putem plînge aici pe umăr, cum că unde am fost aterizați, odată cu nașterea, dar situația nu se schimbă.

Ca atare.

Un mod de a dezumfla un pic din acel balon este a ne aduce nițel artificial sub nas situații asemănătoare celor care au lăsat urme în sufletul nost.

Vorbind despre halucinant, șocant și altele, de descarcă măcar nițel din ororile de nesuportat pe unde ne-a tăvălit anterior viața.

Mi-i o părere, și atît.

Românii. Oamenii în general.

Ioan Rus vorbește următoarele:

> *„România are 3 milioane de oameni să zicem, din forţa activă, în acest moment în Occident. Dintre care vreun milion sunt fierari betonişti, fierari şi aşa mai departe. Lucrează în construcţii, autostrăzi prin Europa. Au poate 1500 de Euro salariu. O spun foarte direct. De banii ăştia copiii se fac golani acasă şi nevastă-sa curvă."*

E părerea lui. Asta a văzut dînsul, rotind ochiul prin mediul său, eventual pe sondajele prietenului Dâncu.

”Adevărul” sare în sus (am arătat despre „halucinant„ și „șocant”).

Veți observa pe aici că nimeni nu apucă a contrazice-la-obiect zisele cele grozave. Să-i spună că progeniturile în chestiune vor crește minunat cu părintele departe, iar soțul rămas se va descurca la fix cu robinetul din dreapta (cel cu apă rece) de la duș.

Cu atît mai puțin, nu vine cineva să-i spună, domolului pesedist:
„Domne, e părerea matale, să fii sănătos! Cît ai ceasul? Te întreb să nu scap concertul de la Ateneu / plimbarea cu nevasta prin parc”.

Gusturi.

Prefer a simpatiza cu inși militînd pe baricade străine gusturilor mele (precum domnii Chirieac și Rus), decît bruderschaft cu destui iubitori ai Dreptei.

Apropo de agresivitate

… pe care cam noi toți o vehiculăm aici...:

„Incapacitatea individului de a-şi gratifica nevoile, în cadrul mediului său socio-cultural, duce la frustrare, violenţă şi conflict.
Sursa oricărui conflict este, prin urmare, trăirea unei lipse fundamentale.

Non-violenţa nu presupune evitarea surselor conflictului, precum frustrarea, ci contactul cu acestea.
Este de maximă importanţă capacitatea de a fi în contact cu propriile nevoi, de a putea simţi şi de a putea cere.

Dacă există multă violenţă în lumea actuală, este pentru că stima de sine a indivizilor şi afecţiunea veritabilă pe care şi-o nutresc este scăzută."

Universitarul Matei Georgescu dixit astea.

„Ghidul turistului nesimţit la plajă

…Maşini, lanţuri, femei-trofeu, burţi şi silicoane sau cum se „vindecă" românul de complexul inferiorităţii din comunism"

Nu eu am zis-o – chestia de mai jos.
„Cuvintele au fost date pentru a ne masca gîndurile".

Ca atare, articlerul de aici nu era nebun să-și recunoască invidia.
Pe reușita materială a incriminaților. Plus cea erotică.
Bomboană pe colivă aici este oftica de faptul că magraonul nu se împiedică în morală, iar noi da.

Apropo de expresia nesimțire

O tînără de tot domnișoară (12 ani?) iese cu cei doi cuțulache. Unul dă să mă miroasă, să se frece amical de bermudele mele.
Punerea la punct din partea stăpînei vine prompt: „Nu fi nesimțită, /Cutărica/...!"
(E cățelușă, dintr-o rasă pechineză)
Realizez brusc faptul că la acea duduie esențial este să dea bine ÎN AFARA familiei... Cu prețul asupririi 'copilului' său.
La bani mărunți, și picînd again în capcana deducțiilor psihologice, pot bănui că la fel își ia cu Huo! propria persoană, pentru a smulge afecțiunea 'superiorilor' din viața sa.

Și Ordean e dur…

dar și un Marin Moraru a îmbătrînit omenește.
Adică neînțelept.

Băiatului i se pare că în junețea lui totul se găsea pozitiv (bănui că și săltările aiurea de pe stradă se făceau cu zîmbetul pe buze), iar azi „societatea e îngrozitoare, e oribilă”.
Moraru cu pricina e maestru.
„Maestrul Moraru”, plus exactement.

Meditez aici la o chestie.
Frații de pe scenă și similar au nevoie de așa titulaturi tocmai pentru că îndeplinit meserii cu risc. Acelea ale prelungirii perioadei infantile.
Ca atare, la cap de carieră nu te mai mulțumești cu titulatura frumoasă de „echilibratul domn Cutare”. Trebe neapărat maestru' Beligan, maestru' Dinică șamd.

Ei, la inerentul deces, sînt și de neînlocuit.
(Pînă a doua zi, cînd explorăm după alte dosuri)

Nu mi-a căzut fisa inițial

… ce are lumea cu declarația lui Ioan Rus.
Aia cu fiii ajunși aiurea ai căpșunarilor, iar nevestele libertine.

Unu.
Scoateți din discuție televiziunile, aceste minunate vestale, carele abia așteaptă să vadă încotro bate vîntul. Al iritărilor.
Și care se transformă finalmente (pe căi ce pot fi deslușite, inclusiv la poale de Carpați), în rating.

Doi.
O altă categorie de inflamați e aceea a intelectualilor bucuroși a putea freca ridichea unui confrate, care avut-a ghinionul să urce mai mult ca ei, întru glorie socială.

Trei.
Categoria inșilor simpli, care se pun scurt și pe calea proiecției în pielea celor duși în străinătățuri.
O deosebită părere de sine, completată de o bună cunoaștere a firii umane îi face pe aceștia să bănuie că așa ceva li s-ar întîmpla și lor, Ca doamna să țîrîie la ușa vecinului, iar fiul să-și blestemul babacul din Spania.

Nu vă aferați, rogu-vă! Se poate și mai rău. Ca revoltații cu pricina să procedeze exact la fel, de-ar fi copiii unui expatriat ori dacă nevasta le-ar pleca la treabă în Spania ori Qatar.

Mărturisesc a mă afla un senect

…ramolit care nu s-a apucat de epilat membre. Inferioare și superioare.
Dar tot trag cu urechea la discuția dintre doi adolescenți.
Unul s-a eliberat de acel păr, de pe picioare, dar altul îi reproșează că rezultanta e chestie caracteristică gay-lor.

Ha.

Abia așteaptă distinșii semeni să vază că, la o pastilă de-a lor, picat-am în jenă.
Oameni ne-am făcut, de la stadiul acela!
Să te ții valori înalte ale umanității, Să te ții respect de hălălalt, inclusiv între albi, între rrromâni!

Ca întotdeauna, în situații de acest fel rămîne valabilă solicitarea candidă a detaliilor:
„Daaa? Așa zici? Mai spune, dă-mi detalii rogu-te...? Că le zici frumos! Deci firelele cele, de pe picioare, dacă pleacă, înseamnă că io, mă înțelegi... Extraordinar! Zici, mein fuhrer, că ajung gay? Că mi-o trag unde nu se spune? Nasol....”

Ticălos

Nu-mi iese din minte versul din finalul poeziei ăleia, cea cu „Minciuna stă cu regele la masă” (Vlahuță?)

Zăresc prin preajmă mulți băieți și fete care-s chitiți prezentului.
Nume mari. (Bănui că scuipă și pe scrisele ori prezențele în studio ale unui Ordean – cazul celor de la Digi).

De ce pot paria, în maxima-mi aroganță, că-n niște ani vor sta precum regele din poezeaua respectivă.
Cel care nu pricepe nimic din jur.

E chestie de aritmetică. De regula lui trei simplă.

„E, pînă la urmă cum a fost, cu zisele voastre cele foarte sigure pe ele?”
(”Ai, domne, lasă-ne...”)

PS
Am apărut sub soare la vremea cînd pe maxim val juvenil era generația unui balerin Cornel Patrichi.
Mă uit pîn jur și nu mai e unul dintre ei carele, la optzeci de ani atinși, să ne vorbească despre ce a cules...

Dacă stau să mă gîndesc, un tip care nu s-a rablagit ca prostul a fost Silviu Brucan.

Mon president

… souriez de plus avec les yeux, je vois prie..
Autrement, ca m'effraye...

Privesc la comentariile noastre

… (ale plebeilor), cele îngrijorate de mersul țării.
Deși se face destul și înalt caz de moralitate (aceea încălcată mitocănește de alții...), simt că scopul luărilor noastre de atitudine nu-i a îndrepta lucrurile, respectiv pre păcătos.
Ci a-l umili, a-l batjocori, a-l răni pe acela.

Se ivește pe net o imagine

… pasămite a nurorii dlui Ioan Rus.
Avem atîta fiere la descărcat, că pînă și nume cu greutate în presă iau în serios acel fals grosolan, și comentează pe măsură.
Humanum sum...

Noi, bărbații

… ne aflăm ființe haioase foc.
Facem bășcălie de curve, zvîrlim către ele dispreț (de Adam), dar tare le-am fute.
E interesant că vreo trei sferturi dintre acei mîndri domni au un mariaj mai mult decît anost, în ale patului.

A cui e vorba asta?

Că ne aflăm țara unde nimeni nu se compromite?...

Am pe aici un diferend

… cu un distins condeier, Petru pe numele mic.
Întreaga tărășenie îmi confirmă ideea că-s mari norocoși tipii ce nu acționează la primul impuls.

Amicul nu mă înghite, aș putea spune din senin.
Cred totuși, dincolo de primul impuls ce-mi naște atitudinea acelui domn, c-am de-a face cu un compliment.
Ideea îmi este întărită cînd dînsul mă invită să dispar dintre amicii Fb ai unei doamne.

Apoi.
Și privitor la dedesubturile unui conflict uman.
Că avem noi multe de zvîrlit seamănului (decurgînd deseori din pumnii primiți de la cu totul alți inși), mi-i clar.
Mica problemă este c-așa ceva nu e de ajuns, pentru a deșerta ca lumea hîrdăul refulatelor.
Teoretic, să te slobozești e o chestie foarte la îndemînă. În practică, observ că e nevoie ca de aer ca și opinentul să reacționeze dur, iar astfel să-ți anime un motor al mitocăniei, care altfel nu are benzină...

Legat de asta, e o chestie foarte interesantă să reacționezi mult diferit de cum voiește, de cum are nevoie acela.
Într-adevăr, atare poziție poate să nu fie pe placul unui compartiment interior al nostru, care ne va șuiera că sîntem proști, că nu sîntem suficient de tari, de bărbați, dacă nu-i spunem verde în față aceluia cum că.

Se pune problema pe aici

… ca veteranii Pieței Universității 1990 să-și agațe aniversar un ecuson (cu „Golan”) în piept.

Mă codesc.
Întrucît nu mai sînt cel de atunci.
Sînt (cam) alt om, chit că datele din buletin se află aceleași.

A fost o chestie frumoasă, uluitoare. dar s-a dus de mult.

În ciuda mutrei serafice

… bănui c-am ceva de buldog...
Căci nu dau drumul din colți, problemei Ioan Rus...

Noua ședință de tăieri în 16 pleacă de la atitudinea unei doamne. Care considera jignirea cu pricina prea amplă, pentru a glumi...
Trec peste faptul că nu glumeam, doar aduceam un alt punct de vedere (pentru care distinsa doamnă se întîmpla a nu fi pregătită).

O SĂ ZICEȚI că mă agăț prea mult de teorie.
Dar tot nu văd nici ce-i dramă în zisele lui Rus. Și-a dat omul cu părerea – iar mie pesedistul ardelean nu mi se pare chiar un idiot. Dimpotrivă.

Prin urmare, este de văzut pe unde a ciupit prost, de fapt, dumnealui...
Căci, poate nu-i o noutate, moralitatea fluturată ascunde de cele mai multe ori lumești inavuabile. Ale iritatului.

Imaginați-vă că spusa ar fi aparținut unui Vanghelie, în floarea succesului său. S-ar mai ofuscat boborul, mai exact pe același stil?
Nu.
La Marian de sector 5 ar fi apărut brusc balonul, privirea superioară...
La Rus, așa ceva nu ține.
De unde simt că sîntem iritați din principiu de tipii care-s greu de coborît în noroi (astfel scăpînd noi de inferiorități).
Dacă acela este un tip calm și de pe care nu curg ațele, cu atît mai neplăcut.

Legat de teoria de care pomeneam, știu că nu ne poate deranja, înfuria decît o situație la care avem ori am avut contact direct. Or noi, cu cei plecați la muncă, nu prea avem treabă, iar dacă ne puricăm mai tare e posibil să nu fi cunoscut mai mulți de zece.

Prin urmare, e de căutat prin alte părți sursa deranjului nostru.
După umila mea părere, sursa se află în setea noastră de considerație.
Care, nevenind, naște una bucată oftică, descărcabilă pe cine iese întîiul în cale.
Mai exact, oferă un dram de pretext.

De ce e nevoie de considerație?
Pentru că-n lipsa ei traiul e al naibii de neplăcut, fie și afîndu-ne noi pe trepte sociale înăltuțe, iar contul bancar neaflîndu-se chiar gol.

Descărcarea acelei frustrări este atît de mare, încît ajungi să te răstești la cel care – prin punctul diferit de vedere, fie el și pașnic expus – tinde să-ți astupe acea conductă în fine găsită, de eliminat vijelios amarul...

Cu precizarea că nici io nu-s perfect (posed un sac mare-mare cu hibe, cu inavuabile).
Am sentimentu(l) că ne aflăm la stadiul infantil, unde se dorește a cădea mură în gură. Fără efort.

De pildă, considerația.
Fără a socoti că-i normal să dăm și noi, ceva la schimb.
Ne aflăm la stadiul în care vrem doar să primim.
Pretenția aceasta este automat sprijinită de o părere clădită ad-hoc, cum că sîntem foarte valoroși. Cum acea poziție nu prea dă roade, ne confecționăm la fel de iute scuza că e dușmani mulți în jur, care sabotează,. dau cu parul șcl..
Din motive care-mi scapă, cei din Vest au învățat (nu am idee în urma cîtor lovituri cu fruntea în pragul de sus) că nu e o treabă să mîrîi – mai ales te miri ce – la altul.

Cred că posed opinie greșită

…despre ce ar trebui să fie o agenție de presă.
Pe care o bănui drept instituția ce-ți furnizează fapte, informații nude.

La noi, agenții de presă cu pretenții nu se simt bine pînă nu îți arată și CUM să reacționezi, la noutăți.

> *„Ministrul Ioan Rus i-a jignit in masa pe romanii din diaspora, cu doua zile inaintea votului asupra motiunii de cenzura: Au poate 1500 de Euro salariu. De banii astia copiii se fac golani acasa si nevasta-sa curva...”*

Legat de aste.
Mărturisesc din start a poseda mari rezerve față de vorba a jigni / a fi jignit. Este o palavră dintre acelea care nu dau voie la contrazicere, respectiv la verificare. De unde și apetitul pentru așa ziceri, care împușcă doi iepuri: îți atribuie postura de victimă a unui ticălos, din care nu poți fi scos cu una cu două...

Eu aș prefera judecata în cheia lui „e adevărat / nu e adevărat”.
E adevărat ce spune fratele Rus?

Iar de aici intră socotelile cît de cît exacte.
A la: „Institutul social cutare opinează că, dintre cei plecați la muncă afară, n la sută nu au probleme conjugal/familiale, m la sută au necazuri mici, iar l la sută mari.

Apropo de-a țipa că ești de jignit.
Cît de constructivă este această poziționare? Mai exact ce cîștigi cu ea?
Îi schimbi opinia celui care te-a deranjat? Parcă nu.
Se pare însă că dă bine la alții, la 'Sat'. Iar noi depindem grozav de a fi în atenția Satului, se înțelege că într-un mod favorabil.

PS
Mi-aduc eu bine aminte că, acum aproape trei ani, dl Ioan Rus este cel care i-a spus *Niet*! lui Victor Ponta (la solicitarea pemierului de a reface listele de alegători – pentru că în primă fază nu ieșise pentru debarcarea lui Băsescu)? Ce-i drept, nu memoria e punctul forte al mulțimii, cea doritoare de sînge...

Dacă te-ai nimerit supus al rațiunii

devii elitist fără să vrei...

Casc ochii la formulările tip 'nesimțit', 'nesimțire'.
Dumnealor au o mare problemă în a le fi alăturată o explicație.
Dacă soliciți lămuriri unui vehiculator de așa vorbă, expozeul său va debuta – în 9 din 10 cazuri – cu un „Ăăăă” prelungit, asezonat apoi ba de iritare, ba de „Las' că știi dumneata despre ce e vorba...!”.

„Nesimțit” și alte de pe acolo ies din categoria exprimărilor clare, cuantificabile.
Fie ele și aproape copilărești, absolutizante. De pildă: „Ics e un om rău”.
Sentința este ea lipsită de nuanță, dar barim e clară. Omul greșește, dar știi clar ce vrea să spună.

În cazul nesimțirii, se trece în nebuloasa categorie unde șefe-s afectele. Dumnealor, cele din urmă, nu se omoară cu a oferi explicații. Asta, pentru că i-ar fi și greu conștientului, depozitului de noțiuni în general să atașeze un cap și coadă acelor stări primare.
Și chiar de-ar putea, nu s-ar cuveni... Cui îi vine să recunoască: „Domne, i-aș omorî pă toți, să moară mama! Uite-așa i-aș toca! Așa i-aș da cu capu de toți pereții”.

Este drept că există medii unde atari tirade se înalță nestingherite la cer. La lumea cu pretenții de finețe e nevoie însă de pretexte morale, în spatele cărora să așezăm frumosul și umanul discurs pomenit imediat mai sus...

Munte

Ajung pe la 'Verdeața' văii Albe, în preajma Bușteni lor.
Crucea montată aici de niște preamilostivi, acum cîțiva ani, se află din nou îndoită de avalanșe. Apropo de știința montană a acelora, îmi fuge brusc mintea la o replică dintr-un film Costa Gavras.

> *La origine, zisa era trasă de păr (aparținea unui conservator grec), dar aici îmi pare că vine la fix: „Dieu refuse d'eclairer les rouges”.*
> *Pasămite se înmulțiseră petele solare, de cînd apăruseră noțiunile cu -ism la urmă, în ele 'comunism'.*

În cazul ăsta, Dumnezeu pare să fi refuzat a-i lumina la minte pe unii slăvitori ai săi. Care, de dragul de a plasa crucea cît mai bine sub reflectoarele optice ale locului, au oferit-o la fix drept pradă avalanșelor.

Totodată.
Frații s-au străduit să execute o lucrare cît mai solidă. Care, acum, nu poate fi îndreptată cu una cu două. E nevoie de grup măricel de binecredincioși, să asude la tras de acel fier.

Sperînd să nu mor prost.

Priveam ieri la niște mămici, în tren și preajmă a odraslelor mergînd la munte.
Au bîrfit (elegant, dar tot bîrfind) trei ceasuri.

Eu nu le... bîrfesc acum, amintind scena.
Cred că la mijlocul foarte numeroaselor scene de acest fel ori ale comentariilor dure (pe te miri ce motive, altminteri) stă agresivitatea noastră naturală. Care ne fu dată într-o anumită cantitate, necesară supraviețuirii în junglă, alături de ceilalți bipezi.
Civilizarea noastră nu avea cum să reducă asemenea chitire pe celălalt (cu toții voind să ne încălecăm unii pe alții, nu neapărat sexual...). Și azi, sportul principal este a voi să agresezi din nimic – căci te simți mai bine -, să exploatezi, să-ți înșeli aproapele.
Faptul că educația ne mai altoiește o nuia, în asemenea manifestări, nu schimbă mult datele problemei.
Departe de mine a fi acritură, spunînd astea.
Pur și simplu sper să fiu mai liniștit (și cu timp devenit liber pentru altele) la așa răspîndite manifestări.

*

Mi-a mai atras ceva atenția la doamnele cele bine din tren, de ieri. Nu știau pe unde pică exact gara Bușteni, la care aveau de coborît.
Am stat nas în nas minute bune, dar nu m-au întrebat ce și cum. Chestionau pe altele din jur (ori via telefon), la fel de neștiutoare.
Am realizat că la mijloc șade un ceva, din categoria aceluiași infantilism care ne marchează, ca popor. Ideea lui *Ni se cuvine*...
Fetele cu pricina așteptau să le dau eu informații, din proprie inițiativă (sadicul din mine m-a poprit de la așa ceva...).
Căci bărbatu trebuie să fie cavaler, nu?

N-am mai stat a medita în baza a ce trebuie să fiu un mascul pe acel tipic.

Eventual:
„Pentru că eu sînt o fetiță drăguță pe care trebuie să o țină în puf ăilalți...”

PS.
Controloarea de bilete era chitită și ea pe dl Rus.
Inventînd în plus că acesta s-ar fi referit și la ceferiste, a fi curve.
Cred că la mijloc (adică la uzul acelei vorbe) se află disconfortul unei vieți sexuale insuficiente. Calitativ și cantitativ.

Umanul

Vina e la celălalt (aici, inventăm sau barim îngroșăm, cu epitetele de rigoare).
În paralel, ne facem că plouă privitor la greșelile ori necuvenitele noastre.

Zic asta lecturînd un scurt material despre 13-15 iunie 1990.

Îmi scapă autorul

…și tilul poeziei.
Cert este că-i vorba acolo de un mugur păcălit de întîile raze de soare ale primăverii.
Mugurașul scoate capul, începe a viețui, dar existența îi este curînd curmată de o nouă pală calendaristică.

Cînd am dat ieri – pe munte – de echivalentul acelui boboc de plantă, n-am realizat paralela, care mi-a venit ceva mai tîrziu, cînd eram deja departe de locul 'crimei'.
Într-un loc din Caraiman care mi-e tare drag, ochisem o prispă suspendată, dar la care nu-mi dăduse pînă acum ghes inima să mă risc. Căci e risc, iar după o anumită vîrstă nu ne-o mai căutăm cu lumînarea.
Ieri, dacă tot căscam gura din apropiere iar timp aveam, am suit pînă la dînsa. Ca posibilități de continuare, e o fundătură – cel puțin la nivelul meu nu se poate continua.
Am stat încîntat acolo ceva timp, apoi m-am pregătit de coborîre. Treptele de iarbă pe care suisem nu erau îngrozitoare, dar nu țineam să le cobor 'la liber' – e păcat să fi traversat niște decenii întreg, iar acum să mor la prostul...
Locul se preta la baterea unui piton, dar am zărit o zadă mititică. Și uscată. Părea cu priză minimă în solul locului, dar la verificare a părut suficient de ancorată pentru a-mi rezolva prinderea corzii.

Cum ziceam, tîrziu mi-a căzut fisa... Zada își depășise altitudinea la care viețuiește îndeobște. Era ceva mai sus. Poate și configurația locului accentuase asprimea hivernală a locului. Ca atare

biata își dăduse obștescul sfîrșit, înainte de vreme (săltase doar jumătate de metru de la sol)... Alt motiv nu văd.

Aș minți să nu precizez că în zonă supraviețuiesc asemenea arbuști. De pildă, în copaia de sub ieșirea Brîului Portiței la Creasta Picăturii. Dar acolo e un loc ferit de vînturi, de acel dominant NV-SE al Bucegilor...

PS

Revăd niște poze mai vechi.

În unele, pe prispa cu pricina șed o capră neagră cu un pui.

Altminteri, zada pare uscată de cel puțin șapte ani.

Nu sîntem de fier.

Sau măcar de piatră.

Ne iau la dansul existențial bucurii, entuziasme, dar și triști.

Cînd se pogoară ultimele, îndemnurile de a fi vesel, optimist, pozitiv le las pentru alții.
Oare ce e mai frumos ca atunci cînd ești trist, să-ți dai voie a fi așa ceva?
.
PS
De niște ani posed un folder cu melodii pentru momente descurajate. „Melancholy Man" este o asemenea piesă.

PS2
Nu vă alarmați. Nici clipele neplăcute nu țin o veșnicie.

Părerea cuiva

…legată de propunerea deputatului Cernea:

> *„Da, in curind baieti vor lua mamele la ciocan ,pina acum se practica intre ginere si soacra ....Singura lege aspra care il tine in friu pe romanas este :Teama s-au frica de Dumnezeu ,peste 5 ani se vor vedea efectele..."*

Evit aici răspunsul care s-ar cuveni, adică cel psihanalitic. Dar mă întreb ce educație va fi primit în primii șapte ani – deci, în familie – un tînăr care, lipsit apoi de studiul școlar al Religiei, ajunge a comite lucrurile de care pomenește domnul citat mai sus?

După cum.

Nu e bine dacă de la un posibil gest incorect ne oprește doar frica... Fie ea și de Dumnezeu. Ca să citez din sfinte, cine-i ținut în loc de la a păcătui de frică, mai că a făcut-o deja...

Aș reproșa frumoase vorbe de mai sus doar folosirea ideii de *inimă*. În realitate, instinctul este cel care vede bine – cu precizarea că uneori nu-ți vine să te lași informat (cu atît mai puțin ghidat) de el..

Ideea de inimă conține subiectivitate, din gama compasiunii. Sună frumos, însă deformează...

Puteți fi martori, cred....

Nu am țipat pe-aici asupra stării țării, ori asupra ticăloșiei conducătorilor.

Căci, dincolo de omenești mici sincope, iau lucrurile cum sînt. Iar din mina proprie pot scoate destule, cît să nu mai stau cu mîna întinsă la alții

Totuși.

Mi se pare aiurea, cînd pasămite te aferezi de nemersul bun al lucrurilor în țară, să te exprimi precum mai jos:

.

> *„ Cred că se scotea o lege ca, de câte ori rosteşti numele lui Pontifex Maximus, să baţi o mătanie stil Becali, izbindu-te cu fruntea de pământ sau de masă, după caz.*
> *În ce mă priveşte, singurul lucru pe care l-ar putea face dl. Ponta ca să mai arate a om („Dl Iohannis e un lucru, eu sunt un om" – V. Ponta în campanie) este să-şi dea demisia din funcţia de prim-ministru – la Partid poate să rămână şi preşedinte pe viaţă, e treaba lor.*
> *Să demisioneze fără să mai aştepte DNA-ul. Nu chiar azi – nu e cazul ca T.Băsescu să aibă ocazia de a se rupe încă o dată în figuri la pupitrul Cotrocenilor punând un premier.*
> *Nici a doua zi după ce pleacă Ayatollahul tupeului şi nesimţirii, că totuşi vin Sărbătorile Porcului. ".*

La origine, mă aflu

… un ins foarte credul. Abia după ce realizez cît de ușor pot fi mințit, pendulez în extrema extremă (coroborată cu ocheadă prelungită dincolo de aparențe)...

.

Nicușor Constantinescu, șeful CJ Constanța, își modifică pagina de Facebook.

Pune un citat biblic.

În primă fază, copil naiv aflîndu-mă, îl iau în serios. Nu poți ști pe unde te duce viața.

Pot accepta și un amestec de credință cu uman – acela care ia vreo șpagă... Am putut afla pînă acum cît de lesne se pot îmbina cele două – dorul de divin cu lumeștile necesare supraveţuirii.

Totodată, poate o avea omul realmente ceva cancer, devenind prin urmare mai pios, mai știutor că și murim..

Mă uit însă ceva mai atent...

Citatul e luat din Psalmul cutare... Eu nu-s umblat prin Carte, nu aș ști unde să verific zisa Nicușorului... Îmi pare o precizare mai mult de ochii lumii. Zic asta și zărind fondul roșu pe care e plasat psalmul.

.

Apoi văd ce meserie își dă. Politician.

Vreun sosit pe calea cea bună ar fi spune Om al lui Dumnezeu, ori măcar Om bun... Constantinescu renunță la unele, nu și la titulatura în chestiune.

Totuși, un lucru îmi pare sincer acolo... Fondul imaginii principale, acel pămînt răzbit de secetă.

Iar aici cad iar în melancolie blegoasă... Inclusiv privind la prenumele demnitarului. Cine știe din ce familie vine, inacapabilă să anticipeze că omulețul botezat Nicușor va ajunge ditai namila... Apoi, în încrîncenarea din poza mică, pot depista oroarea pesonajului de a reveni la starea de sărăcie (dobrogeană) cruntă, ce-i va fi afectat înaintașii, poate și pe el...

.

PS

Oare tipii de genul acesta își pun problema că e și de dat lui Dumnezeu, dacă vor să fie grijiți din Înalturi?

Privind poza omului nostru, ceva mă face să cred că nu..

Pur și simplu frica li s-a camuflat în siguranța că a fi ocrotiți de Sus...

De vreo 25 de ani

.. tot aud – la nivelul societății romînești – vorba 'reformă'.

Două observații, aici.

Nu-s prăpăstios, că se va alege praful dă țară. Dar pot observa că, din punct de vedere uman, eu și concetățenii mei nu am făcut mari progrese, pe cîmpul cu pricina...

Probabil că-i normal, să fim ce-am fost... Germanii ori japonezii au izbutit la un moment dat să se... 'reformeze', dar nu aș dori nimănui prețul plătit de dînșii, în ultimul război mondial.

Apoi.

Știu că termenul propus de mine mai jos sună nu tocmai fericit...

Se vrea 'reformă'. Mie unuia, termenul îmi aduce mai degrabă cu *'a schimba – ca să fie'*, decît cu a îmbunătăți, a optimiza.

Destule voci clamează...

... despre necesitatea reformării Partidului Social-Democrat.

Mi se pare o idee nu chiar justificată.

PSD este exact pe măsura electoratului său. Ar face o greșeală să se schimbe – privesc lucrurile nu moral, ci din punct de vedere al unei potriviri elementare.

E ca și cum i-ai spune șoferului unui camion mai modest că trebuie să-și pună timonă, în loc de volan. „Păi, nu am nevoie de așa ceva, mă înțeleg normal cu volanul!”

Apoi.

La noi, în mahala, exista o vorbă, apropo de a fi păcălit pe cineva... „L-a văzut mai fraier...!”

Cam așa, cu PSD...

Au pierdut și alții alegeri (ba infinit mai catastrofal!). Nu s-a apucat să spună PNL, PDL ori... PRM că-i neapărat cazul să se reformeze.

Am sentimentul că PSD suferă de un nițel complex, al rămasului în urmă. E un partid puternic, mare, se potrvește la fix numerosului său electorat, DAR POSEDĂ ȘI IDEEA CU PRICINA.

Altfel nu văd de ce pune atît de lesne... botul la ideea de reformă.

Un grup uman de pe aici

„Au trecut 25 de ani si nici macar nu e clar daca a fost sau n-a fost revolutie...”

Am sentimentul că domniile lor (cît și alții) 'procustiază'. Adică trag evenimentul spre patul lui Procust al nevoilor personale.

Nu văd de ce schimbarea de regim din decembrie 1989 trebuie neapărat adusă în această grilă. Care nu-i (cred eu) obligatorie, iar vreo dezbatere s-ar încheia cam totdeauna fără a da răspuns...

Dacă stai să te gîndești, întrebarea se toot pune, de-un sfert de veac.

Am chiar sentimentul că, pentru acea pătură activă a societății românești, e de *bon ton* să ridici problema.

Haios.

După ridicarea ToBeorNotToBe-ului, lucrurile decurg invariabil spre concluzia că a fost revoluție, dar niște oameni foarte răi au furat-o apoi, i-au deturnat sensu.

Deci „A fost sau ba...” este o introducere la a clama că unora li s-a luat Jucăria.

Însă, fost-a acea bănuită Revoluție o jucărie a dînșilor?

Eu unul, nu cred.

A existat doar un moment în care domniile lor, revoluționarii vehemenți, au gustat din Rai. Mai exact, au avut sentimentul că sînt deasupra lumii acesteia, iar în paralel că pot interveni în funcționarea resorturilor lumii.

Să recunoaștem că nu-i o plăcere comună.

Prin urmare, e normal ca acei oameni să aibă nostalgia de-a dreptul dureroasă a zilelor cînd li se părea că-s Dumnezei.

Cu precizarea că dumnealor nu pot suporta (li s-au părut zilele următoare într-atît de insuportabile?) ideea c-alde momentele frumoase se și duc. .

Stai. Cred că mă înșel un pic.

Dînșii acceptă că vremurile minunate (lor...) s-au dus, însă revendică un tratament special din partea Societății.

Pînă aici m-am referit la participanții direcți. Pe lîngă care apar, preluînd sloganul cu 'FuSauBa?', și compatrioți care erau mititei ori deloc în 1989.

Teoretic, demersul ultimilor e aiurea, dar lucrurile-s împinse de aceeași dorință, de tratament preferențial din partea celorlalți.

Omenește.

PS

În imagine, filtru pe Calea Moșilor, 24 decembrie 1989 (colecția subsemnatului).

Pomeneam în ultimul post

… despre atitudinea revoluționarilor.
Nu mult diferit (dar la fel de uman) procedează reprezentanți ai... regimului măturat în 1989.
Despre zisele lui Ștefan Andrei aveți probabil idee.
Pe linia lui, s-a produs de curînd și Mircea Malița, între altele fost ministru al învățămîntului.

Și în cazul lor, domnește setea de considerație.
(Punctez: e ceva absolut omenesc și ne marchează pe toți!).

Andrei și Malița nu mai au șanse a uimi categorii largi, dar bucățele mărunte tot vizează... Care să spună: „Ce persoane deosebite fură dumnealor...”
Ambii foști demnitari comuniști își confecționează aura unor tipi de treabă, specialiști de ținută – ascunzînd în paralel tot ce-ar pica prost. De exemplu, cum arătau odele la adresa cuplului prezidențial ori umărul pus din plin la năzbîtiile (deloc hazlii, altminteri, ale) epocii.
Foto: „Adevărul”, respectiv QMagazine.

Religioșii

De notat a caracteristică a domniilor lor.
Punctul lor de vedere este adevărat (ba chiar singurul de acest fel!), iar în paralel trebuie impus și altora.
Asta apropo de discuțiunea asupra orelor de religie (pardon, de ortodoxism!) în școlile noastre.

Eu nu cred

… în schimbarea societății românești.
Cel puțin în stilul clamat sw numeroase voci actuale.

Societatea se schimbă cam după cum dorește acest animal nevăzut, nu inși dintre cei care-l alcătuiesc.
În cel mai bun caz, poți influența nițel, cu răbdarea aferentă, dar pornind oricum de la ce sîntem, și nu de la ceea ce ni se pare nou... (în ton cu diverse dorințe ascunse).

Spun astea pornind de la un titlu de ziar:

> *„Harta ruşinoasă a României, după 25 de ani de incompetenţă a aleşilor noştri: mii de kilometri de drum, scufundaţi în noroaie, n-au văzut niciodată asfaltul...”*

A da vina doar pe altul.
A fugi de responsabilitatea votului acordat huliților politicieni.
Iar în paralel, în acest tip de campanie, a o suci șmecherește: „rușinoasă, incompetență, scufundați...”
Nu știu cît de neam prost e subsemnatul, relevînd cele de mai sus, dar parcă nici tipul uman care plînge 'oțește mai sus nu-i de pus în ramă...

Fac parte din ticăloasa categorie...

... a celor care ia lucrurile în serios.
Da, știu că nu o s-ajung bine..

Recent canonizatul Vladimir Ghika spunea cîndva:

> *"Cel căruia îi dăruieşti ceva ar trebui să simtă că darul tău vine de la Dumnezeu."*

.
M-am așezat, mental, în postura cu pricina.
Dau cuiva un oarece, iar apoi să-ncerc a tranzita respectivului ceva de la Dumnezeu.
Ești aici ca un om răsfirat, în două părți. Cu miluitul stau onorabil, chit c-acesta ar vrea să plece ori să-și trimită gîndul în alte părți. Dar de la Dumnezeu... Să-mi fac, acum, o legătură cu el...
Parcă nu merge...
.
Ziceți dumneavoastră că mă aflu eu mai nestrunit, mai neantrenat în chestiune? Și că unii, care-și petrec mult timp în rugăciune și adorație izbutesc asta?...
Păi... Felicitări, respectivilor!

La șuturi nu m-aș lua însă. Barim am încercat, să fiu acea 'punte'..
În sine trebuie să fie fain a simți că ești aproape mînă în mînă cu Preaînaltul...

Oare cum o arăta?
Și ce face toată ziua?

Ziceți că-s alte legi, pe-acolo?
.
PS
Un păcătos mă face atent că sînt trei Chestii acolo sus. Așa că e de întrebat ce face acum Duhul Sfînt, să zicem...
Ce chestie!
Dacă ai nedumeriri de-astea, altminteri benigne, ești tratat scurt drept cel mai mare ticălos din lume, carele va ispăși un catralion de ani în zmoală și perpeleală. Nu știu de ce totul îmi miroase ca contact cu un personaj acut nevrotic... Care sare în sus că întrebi și matale, ca un copil: „Da' cu aia cum e?”

E de-a dreptul amuzant...

... contrastul dintre ceea ce sîntem cu adevărat și ceea ce vînturăm.
Pînă să detaliez cele două de mai sus, hai să vedem ce ne mînă în luptă, cînd, de pildă, cerem să fie rezolvate dosarele Revoluției ori ne *milițim* spiritualicește la diverse.
(A miliți, este acțiunea pe care o execută miliția)

Una din dorințele noastre din interioare este aceea de a fi importanți socialmente. Plus de a accede la loc cu privilegii, unde ești și vestit (vezi imboldul precedent), și cu avantaje materiale.
Deci trăind mai bine.
Adică, ce dorește specia.
De la Adam încoace.

E frumos să vezi cum vreo platformă „Uniți Salvăm” caută pretexte, motive pentru acțiunea de care vă povestesc.
Orice e bun.
Și scuzabil.

NU ȘTIU CÎT SÎNT EU DE acritură ambulantă, și cît niște lucruri trebuie, totuși, spuse...
Oare, dacă un sătul prefect Tipătescu s-ar fi născut în pielea lui Pristanda, ar fi spus și el: „Pupă-l în bot, și papă-i tot?”.
Cred că da.

Vrem schimbarea țării!

Minunat.
Oare după ce se vor schimba toate, sub Carpați, tot așa vor scrie condeiele fruntașe:

„Dacă-l scutură procurorii bine pe baronul de Timiș, Titu Bojin, din izmenele acestuia va cădea însuși Tata-Socru, cel strașnic înfipt în bugetele publice și temeinic ancorat de sfânta șpagă...”

Auzi, schimbare!...
Păcatele mele...

Omenesc

„Noiembrie 1952.
Alegeri pentru organul suprem al puterii de stat – Marea Adunare Națională. Inteligența PMR servește patria via Frontul Democrației Populare”

Cînd nu izbutim asă fim noi cît de sus ne dorim (se înțelege că deasupra altora), încercăm să coborîm pe alții...

În acest ultim demers, uneori este tare comod (sufletește) să te dai la unii ce nu au posibilitatea să replice...

Bineînțeles că nu te oprește nimeni a perora, în paralel, că te zbați – mult și inteligent – pentru spiritualitatea neamului...

Vorbe mari, entuziasme...

Cineva, în preajma Sărbătorii naționale:

„Imbraca-ti sufletul in straie de sarbatoare si apoi simte bucuria din el. Redesteapta-ti identitatea nationala si FII ROMAN!...”

Formule.

Cum naiba să ai în tine ceva de român, dar s-ai nevoie de îndemn, să te redeștepți, să fii român?!... În paralel, același îți arată și cum să faci... Să-ți îmbraci sufletul..., apoi să simți bucuria... Și aici nu-i ok: nu te poți simți român fără straie? Ori, la o adică, totul este un aranjament pentru a fi puși în mișcare, indolenții, nechefiștii?

Poate nu glosam pe chestia de mai sus, de nu aș fi pățit o chestie...
Am dat de niște poze de munte.
Entuziasm la greu, din parte-mi.
Am socotit că, de mă ducea careva la un concurs de improvizat – „Ce mi-ar place să arate nemaipomenit muntele?” – nu fantasmam ceva mai frumos, mai uluitor.
Pur și simplu ce a pozat băiatul în chestiune e posibil doar în vis. Ăla oniric.
Teoretic, nici acolo nu vezi, CÎT SIMȚI.

E.
Precum găina cea cu mărgica, am zis să spun pe-aici pe pleașcă minunată a căzut pe mine.
ȘI-AM REALIZAT CĂ, în frumoasa societate omenească, pici de ciudat dacă îți exprimi sentimentele adevărate. Și în forma pe care o găsești de cuviință, real – deci în afara șabloanelor emise de un Maestru social inevitabil limitat, pentru inși (a fi iertat..) cam la fel...

Să aveți o seară cît mai frumoasă...
.
PS
Fotograful se numește George Soare.
Imagini luate dinspre Circurile Văii Albe, spre Caraiman – cu toate în Bucegi.

PSD este acum...

(Victor Ponta salută recalculare asigurări. Domnișoara ministru Petrescu asigură că în 2015 nu vor fi măriri de taxe etc.)

... cum va fi Biserica ortodoxă într-un viitor nu foarte îndepărtat.
Nu-mi trebuie minte multă pentru a realiza că, la un moment dat, decalajul dintre stilul sfintei Biserici naționale și ideile omului de rînd va deveni foarte mare.
Bineînțeles că BOR nu se va pocăi din senin, ci urmare a vreunui gest aiurea, sancționat printr-un „Nu!” cu zeci de mii de oameni pe străzi.

Aici, nu-s cîtuși de puțin plătit, instigat de dujmanii neamului.

Biserica ortodoxă (rog a nu fi luat cu povești că oamenii-s una, iar instituția alta!...) îmi pare a fi avut un trai foarte plăcut din 1990, fără a gîndi la zilele și anii următori decît – cel mult – prin prisma construcțiilor cît mai mari.

Și dese (vezi, de pildă, dor de lăcaș la *Babele* Bucegilor)

La un moment dat va călca pe bec, ori pur și simplu organizațiile civice vor fi rămas fără clienți de pus la zid.

Nu-i voi plînge de milă.

Prea a parazitat statul!

Auzi, îți asigură statul spațiu (bănui că și plata preoților-profesori), elevii ți-i înscrie din oficiu, iar de la catedră spui ce-ți dă prin cap... Parcă nu e în regulă...

În opinia mea

…un om destupat / de calitate nu face remarci întru presupusa prostie a cuiva.

Aceasta, pentru că de fapt nimeni nu e prost, sub soare.

Știți de ce?

Pentru că definiția cu pricina e al naibii de neclară... Iar la mijloc sînt doar complexele noastre, care caută cu înfrigurare un mod de a ieși din rahat socotind/declarînd pe altul drept inferior.

Îmi repet afirmația de mai sus (și nu din vreun spirit de maica Tereza!). Nu există proști în lume.

Dar pot exista (pe lîngă categoria deja amintită) oameni incapabili să-și vadă defectele, cît și calitățile altora.

După cum momente de împleticeală a priceperii prin viață avem toți.

De asemenea, finalmente toți – genii sau tembeli – ajungem cu toții la mirificul nivel *Minus Doi*. Metri.

„Rîd unii de alții, iar dracul de toți.”

.

PS

Alcătuirea textului din imagine nu poartă amprenta unui ins foarte destupat.

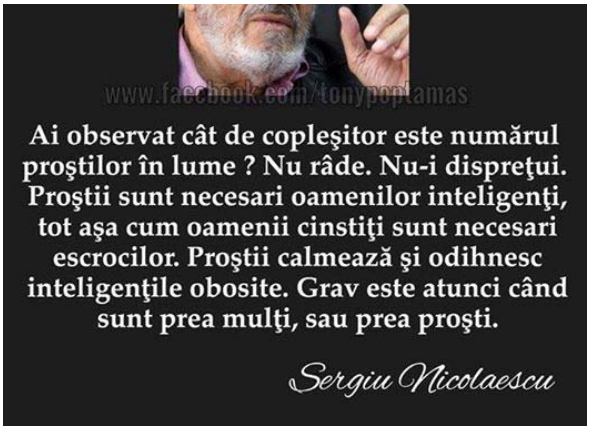

Gluma serii

Ditai revista Psychologies atribuie lui Oscar Wilde zisa de pe aici.
Într-o primă fază, comentez cum că:

> *„Eu am învățat la cursul de Psihologie să mă feresc de vorba „Trebuie!...”.*
> *Tot pe acolo, mi s-a spus să nu amestec morala cu psihologia.”*

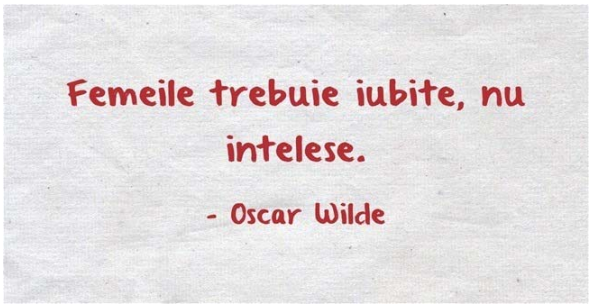

Apoi îmi cade fisa:

> *„Mi se pare mie ori Wilde avea puternice înclinații homo, de la care i s-a și tras disgrația altminteri...?”*

Indiscutabil, adunăm ceva frustrări în noi...

Iar un Ion Iliescu e țapul ispășitor perfect!

> *”Imediat după ce fostul preşedinte Ion Iliescu şi-a încheiat intervenţia la masa rotundă "25 de ani de libertate", organizată de Institutul Revoluţiei Române din Decembrie 1989, un tânăr aflat în spatele sălii a afişat un cearşaf pe care scria cu vopsea roşie "Iliescu judecat pentru sângele vărsat".*
> ***Tânărul i-a spus fostului şef al statului că este "un criminal" şi "un comunist murdar de sânge". Incidentul a durat foarte puţin, bărbatul fiind scos din sală de agenţi SPP şi predat poliţiei.***
> *Ion Iliescu a replicat că este vorba de o "manipulare", acuzându-l pe tânăr că a fost pus să provoace această situaţie.După incident evenimentul desfăşurat la Institutul Cultural Român a continuat.”*

Într-adevăr, dl Iliescu poate fi luat la întrebări pentru una sau alta, de la Revoluție (chit că lucrurile au fost ceva mai complicate atunci...).
Dar să te duci la un simpozion – chit că nici la grădiniță nu te vei fi aflat în 1989 – și să-l faci „criminal /.../ comunist murdar de sânge", parcă nu e frumos...
Iar altul, fie și numai la comentarii, pe undeva:

> *„Dispari de aici mizerie comunista, spalata pe creier. De te-as avea in fata, as sterge cu tine pe jos. Scarnavie, milog comunist.”*

Eu înțeleg că prestidigitația e foarte iute aici, dar problemele interioare ale acelora nu au treabă, totuși, cu faptele lui Iliescu...

PS

Cînd mă uit la mulți compatrioți cum se răstesc în nenumărate direcții, mă liniștesc. Uite pe alții și mai prost dormiți, decît subsemnatul!

Mai multe grupări, cu militanții aferenți

… pun de manifestații, adunări – la sfert de veac de la Revoluție.

În context, mă uit ce distanță imensă este între asemenea inimoși (fixați în trecut și vizînd geografic doar locul unde s-au aflat ei) și acei puțini ce răsfoiesc și asupra restului fenomenului...

.

Am văzut ieri la biblioteca publică volumul dlui A.M. Stoenescu, despre „România postcomunistă”. Tare-mi place! Îi frunzărisem cîndva, dar acum îl pot citi mai atent. Personal, găsesc nemaipomenite informațiile de acolo – chit că nu fac, inclusiv aici, statuie cuiva.

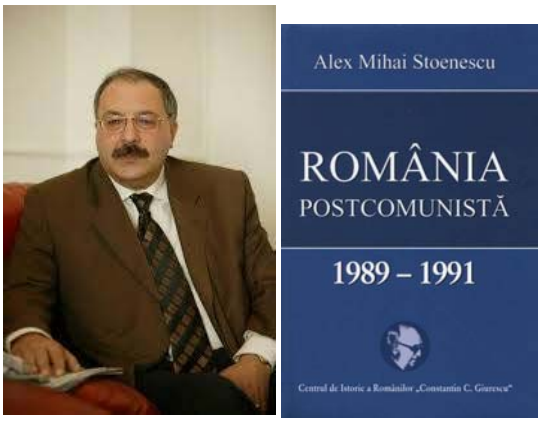

Revăd, în urma unei discuții

…cu Vasile Ernu interviul acordat recent de acad. Mircea Malița.

Remarc (fără să țin a impune altcuiva ideea din aval!) un fenomen:

GĂSIM ÎNTRUNA HIBE REALITĂȚII.

Trec peste faptul că acestea, neajunsurile depistate, sînt deseori fructe al nedormitului bine.

Dar.

VĂD CĂ PUȚINĂ LUME SE STRĂDUIE să ia lucrurile cum sînt.

Acest lucru e bun și pentru că poți porni apoi, înarmat cu vreun înțelept bisturiu, la a îndrepta situațiunea.

Noi intrăm însă într-un de vrie...

Nu știu cine ne-a băgat în cap că soluția este să ne alarmăm. O fi la mijloc vreun comandament social? Amestecat apoi cu diverse angoase individuale? Se prea poate.

În paralel, cred că există lucruri ce pot fi criticate lesne, dar a căror modificare este imposibilă.

Dl Malița, în interviul de care aminteam, spune că noi, românii, sîntem cam frunză în vînt:

„A trecut un tanc, hai şi noi în NATO, a trecut un autobuz frumos şi elegant, hai şi noi în America. A trecut nu ştiu ce maşină franţuzească, hai şi noi în UE...”

.

Să spunem că așa-i.

Dar ne purtăm astfel pentru că așa ni-i firea, mai exact cam a oricărui popor mai mititel...

Deci nu-i vreun moft.

În același timp, așa înclinație este greu modificabilă, mai ales dacă vrei asta de la o zi la alta.

.

Iar, îndeobște, revoltații doresc schimbarea de la o zi la alta.

Acest acum-acum! trădează de fapt nevoi infantile nerezolvate, și mai puțin grijă directă de cutare ori cutare hibă socială.

Zic și eu...

Un cunoscut gazetar

…face pe aici trimitere la deontologia meseriei cu pricina (se înțelege că abaterile de la Dînsa privesc numai pe alții...).

Cu exact 4 ani în urmă, pe 10 ianuarie 2010, răspunzând întrebărilor Agenţiei de Investigaţii Media cu privire la viitorul presei, spuneam aşa: ”Nu mai poate fi vorba de vreo etică a jurnalismului. Nu va mai exista în presă decât prestare de servicii şi propagandă, făcută de cine vrea şi cum vrea”. Constat acum că eram optimist: nu numai că deontologia profesiei de jurnalist a ajuns obiect de batjocură, dar ea n-a fost înlocuită numai cu prestarea de servicii propagandistice ordinare, ci şi cu o ură pură împotriva puţinilor jurnalişti care nu fac asta.”
Părerea mea.
Nu-s jurnalist, dar tot m-aș feri de vorbe privind deontologia, moralitatea condeiului șamd.
Nu pentru că voiesc junglă, ci pentru că e greu să vorbim de paiul din ochiul altuia, cîtă vreme și noi ne aflăm imperfecți...
De pildă, aș reproșa unor jurnaliști gînditori faptul că-s tare iuți la mînie pentru gustul meu, iar totodată nițel ipocriți.

Cum ziceam, e doar o părere...

Nimeresc pe undeva

… o povestioară morală...

Putem paria că e un text inventat?

E și asta o chestie!
Să vrei îndreptarea lumii, prin minciună.

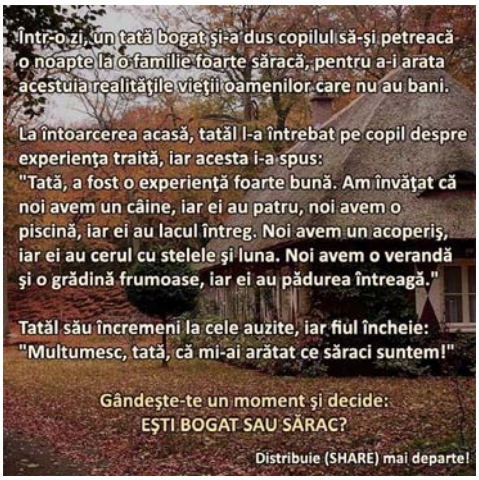

Textele de acest gen nu îndreaptă, nu modifică pe nimeni.

Atunci care lii rostul, de ce apar sub soare?

Simplu, careva are nevoie să apară drept educator de-un-anumit-tip. Pot bănui că nu are copii. Dar lui îi prinde bine!

Impertinență

Urmăresc un documentar despre Albert Einstein..

Realizatorii acestuia spun că părеintele teoriei relativității îl agrea și interpreta dezinvolt pe Mozart.

Sună frumos.

Iar Albert fu omul ajuns finalmente pe un hipersoclu.

Frumos.

Părerea mea.

Chit că-s un tip ce nu a izbutit cam nimic în viață.

Întîi ascultă muzica naturii…

Un banal sunet de vînt ori de ciripit al păsărilor.

Cum ele-s făcute de aceeași minunăție care a creat ditai lumea, poate merită nițel elogiu.

Mai exact, să spui că te dau gata.

Or Einstein spunea că e captivat de Mozart.

Că-l ia în serios, interpretîndu-l bine.

De acord.

E un lucru minunat, ce făcea AE în ale muzicii.

Dar, ar fi fost imposibil să vorovească despre valențele muzicii naturii.

Căci se ducea d... giudețul..

.

Uneori mă gîndesc de unde se trage conceptul ăsta de cultură.

Cred că, inițial, un cap întrucîtva limitat dar totuși regesc avută nevoie de inerentele elogii ale supușilor. Probabil, nu putea spune ceva despre natură, căci așa ceva nu-l putea deveni proprietate.

Apoi, cultura a fost modul de manifestare al mediocrităților care se voiau mai sus decît – omenește – le fusese dat.

.

Să asculți pe Beethoven, să te extaziezi de el, dar să nu realizezi că biata păsăruică din pădurile Pietrei Craiului ori Bucegilor întrece orice făcătură umană...

.

Cum? Ziceți dumneavoastră că așa pretenție ucide năpăstuita construcție, la care asudăm întru supraviețuire de mii de ani??

Poate că da.

Însă unu cu unu fac tot doi...

În paralel, admit că Ea, cultura, încurajează eforturile în comun, sociale.

Ipocrizie

Nu vă spun de aici, a cui...

Nimeresc – în cartea lui Alex Stoenescu pe care o răsfoiesc – o părere despre Octavian Paler.

Deloc entuziastă. Între altele, punctează (un cineva, citat de AMS) că la vremea demarării cultului lui Ceaușescu, în fruntea Televiziunii Române se găsea Paler...

Îmi vin în minte, apoi, numeroasele citate populare – pe Fb și nu numai – din textele pomenitului autor.

Lumea simplă nu-și pune problema omului, din vreun autor (ori lider!). Cine-i respectivul, cu vorba cea frumoasă. Cititorul e mulțumit că acele zise îi fac bine la suflet.

Cam la fel procedează fruntea Societății.

Zice dumneaei că să dăm atenție operei, nu omului..

Or, cred că avem o problemă aici.

.

Pot înțelege că Societatea are nevoie să grămădească în palmares operele fiilor, aderenților ei. Dar nu știu dacă, făcînd abstracție de umanul autorilor, apucă a stabili niște modele utile...

.

Ce înseamnă util?

Păi care să ducă la un comportament mai moral al inșilor de rînd.

.

Vorba cu morala poate părea aiurea, în general cel care vizează în sens nedemagogic așa ceva sînt tratați cu suspiciune.

Ca atare, fac precizarea că pot trăi liniștit și cu o realitatea mai puțin morală. Observ doar că tot Societatea e acea care vîntură în toate direcțiile un coș de principii morale – din care nu e cazul să vă citez, căci vă vor fi bucurat auzul, eventual și buzele mai des decît subsemnatului.

De-asta notam în debutul postului despre ipocrizie!

Totodată, asemenea stil, în care omul simplu admite existența valorilor, dar le răsfoiește tare fugar ori deloc, nu știu dacă ar contribui la sporirea mintoșeniei generale.

Acuma, ne putem întreba cine vrea la o adică așa ceva, un bobor mai destupat. E posibil ca nimeni. Supușii pot clama una ori alta, că ar vrea mai bine, dar nu se înghesuie (inclusiv din motive biologice) pe drumul schimbării personale. În astă vreme, Societatea își dorește supuși nu neapărat mai deștepți, ci guvernabili.

Probabil e singura cheie în care-și privește Dumneaei furnicile.

Am sentimentul

…că societatea românească se tabloidizează.

E o înclinație generală de a face pe plac marii categorii de oameni simpli.

Zic asta văzînd bucățele de înțelepciune abisală pe care revista *Psychologies* (ediția românească) le pune pe-aici...

De pildă (și citat din Oscar Wilde):

„Iartă-ți mereu dușmanii – nimic nu-i enervează mai tare”.

.

Una la mînă, iertarea (cîtă poate fi) e un gest inconștient. De acord, poți decreta și conștient că ierți pe careva, dar nu aș sta în baza unei așa decizii...

Apoi, dacă citesc eu bine textul, tot demersul cel înălțător are ca scop să irite (cică fostul) inamic....

Afirmam anterior

…că societatea românească pare a se tabloidiza...

Nu am apucat a spune acolo că nu mor de plăcere în fața fenomenului (parcă nici genii la fiecare colț de stradă nu ar fi un peisaj gurgitabil...), dar grijă principală mi-i a mă adapta.

Se înțelege că fără a pierde timp *în exces* la telenovele.

Să aveți o zi bună!!

Deștept e UNICEF ăsta!

Ce frumos spune el, că rănește... Dar ne învață Dînsul cum să-ți dregi firea? Are idee cît de greu putem deveni alții?

El spune ca un dictator: „Fă aia!”

Dar mă întrebi dacă pot? Dacă pot ignora rănile, fricile din vreo copilărie unde cineva a țipat la mine?.

Distinsa organizație mondială plasează aici – la un caz produs de ea – foarte iute responsabilitatea altora.

Pînă să nu mă comport eu ca în junglă, UNICEF evoluează ca atare, mai exact precum agresorul.

Tot pe aici.

Nu doar UNICEF, dar și omenirea – tributară ideilor stabilite social – ia cu huo agresorul.

Nici eu nu-l pup pe frunte, dar dacă tot fluturăm Biblia, n-ar trebui să cercetăm ce pumni în cap va fi luat acela în propria copilărie?

Cum? Ziceți că dacă o luăm pe așa drum se face varză totul?

Și îndeosebi nu vor mai fi ocrotiți tinerii (atenție, nu am vreo invidie specială pe ei!). Iar dacă aceia nu merg bine, e riscul ca molohul numit Societate să nu mai fie, într-un viitor oarecare? Iar chestia asta O sperie îngrozitor?

Da, îmi sînt aici niște subtilități ce pot părea anarhice.

'Nifiliste'.

Dar poate nu-i de ignorat unghiul, ce îndrăznesc a vi-l supune atenției.

O zi bună (și însorită)!

E tare interesantă

… mintea omului – la poale de Carpați mai ales...

Dacă îi oferi un titlu normal, cititorul nu 'percutează'.

Așa că mărești doza.
Pînă spre gluma bună.

„Cea mai mare minciună din istoria recentă a României: USL”

sau:

”Dizolvarea Parlamentului Ruşinii Naţionale”

PS
Că veni vorba. Și ca părere absolut personală.
Cine tot vîntură ideea de rușine (privitor la alții, se înțelege!...) nu le are de fapt cu jena de dînsa. Este precum la ieșiții din pușcărie. Nuiaua ei ți-i atît de dureros în sînge, încît nu-ți mai arde a pomeni de dînsa altora...

Mi-e imposibil să nu mă întreb

Cunosc cei care au produs textografia de aici ce e este o lovitură de stat?

Nu întreb retoric... Pur și simplu mi-ar plăcea să-i aud explicînd, unui ignorant: „Uite, înseamnă asta și asta. S-au petrecut, în istorie, la momentele cutare și cutare. Asupra conceptului au scris X și Y...” Vreau prea mult?

Subsemnatul este departe de a stăpîni subiectul.
Dar am apucat să văd la un A.M: Stoenescu despre complexitatea lui. În domeniu, înțeleg că-i de căpătîi cartea unuia Curzio Malaparte.

Mai observ că revoluție și lovitură de stat sînt prezentate – aici și nu numai – drept antagonice.
Cred însă că-s pur și simplu niște drumuri pe care viața unei societăți alege să meargă. Pentru că pe acolo, și nu aiurea, unu plus unu (adică datele momentului) fac doi.

Dă omului ce-i trebuie...

Cei de la „Psychologies” s-au declarat jigniți, la ideea (subsemnatului) că s-au tabloidizat.

Așa că m-au exclus din cercul lor de inteligențe.
În paralel, își văd de 'murdochism'. Adică de a oferi clienților lucrușoare care se duc tare frumos la inimă. Chit că deseori nu au treabă cu realitatea.

De pildă aici:

> „Visele de noapte frecvente sînt corelate cu un IQ mai ridicat?”

Or.
Visele nu țin de IQ, ci de cîte ai refulat în prealabil.
Că vin apoi „savanții din SUA” și descoperă una sau alta, parcă nu aș lua în serios informația...

Apropo de a da seamănului ceea ce finalmente se lasă cu util în buzunarul tău.
Doamna Andreea Marin intră și ea în campania „Nu-ți agresa verbal copilul!”, a UNICEF.
Nu i-am urmărit clipul, căci îi pot bănui lesne desfășurarea. Cît și haina actoricească de profil, pe care o scoate distinsa teleastă dintre partiturile profesionale.

La campania cu pricina, e aproape amuzant un lucru. Se lasă de înțeles că agresiunea non-verbală e ceva neblamabil.
Or, nu e deloc așa.

Uf.
Învăț cu greu ce e societatea omenească și ce vrea dînsa de la viață. (Urît blestem, să ajungi nevaccinat pe meleagurile Ei...). Încerc să-mi reduc totuși handicapul.
Descarc de pe aici, de pildă, cîteva imagini de la o atribuire de premii. Încerc să mă familiarizez cu acele chipuri unde ipocrizia – fie și nonverbală, țipă de-a dreptul. Încerc să înțeleg, încerc să nu mă mai irit (egal teamă) de așa ceva.
În paralel, mă strădui să ajung a evolua cît de cît în compania acelora, fără a deveni neapărat asemenea lor.
Pînă la urmă, voi să posed (nu în sensul de proprietate!) doi pepeni. Două lumi.
Doriți-mi succes!

Firea umană

Ca să treacă mai bine prin scena Vieții, omul are nevoie să se știe apreciat de către semeni (din motive asupra cărora se poate vorbi), iar în paralel să se creadă etern / că nu va muri vreodată.

Formulele mărețe din imaginea atașată la așa ceva duc – după opinia mea barim...

Dacă genul de subiecte al subsemnatului iese din rînd, spre idei tare cîh, îmi fac mea culpa.

Mă aflu cumva asemenea radiologului, eventual chirurgului.
Ei știu că dincolo de pielea cea limită a ochiului nostru, se află o lume.
În context, și punctînd nițel arogant, a ignora/disprețui lumea de acolo, de dincolo de epiderma noastră, se poate lăsa cu probleme măricele...

Sper să nu se supere

..o distinsă prietenă de Faceboo, de comentez o zisă a dumneai:

„Iubirea adevarata e singurul sentiment care transcende spatiul si timpul ...”

Înainte de a-mi da cu părerea la obiect, aș dori să precizez că mă aflu Balanță, ba chiar într-un decan despre care citii c-are de două ori pe Venus deasupra. Prin urmare, m-am aflat în limbă după zeița în cauză. Nici azi – la vîrstă nițel mai avansată – nu o privesc chiorîș, dimpotrivă.

În baza unei oarece științe, pot spune că amorul nu are treabă cu citatul de mai sus.
În același timp, vorbele reproduse îmi duc mintea la o clasică zisă Jean Jacques Rousseau: „Alergînd după plăcerile care fug, le pierzi și pe cele ce rămîn...”
Dragostea, pe cît ne-a lăsat specia, e o chestie cu pretenții mai modeste decît transcenderea în cauză.

Am toată înțelegerea pentru cine ajunge să pună problema asemenea citatului.
Îmi permit însă, în context, să propun o revedere întru idee, peste 10 sau 20 de ani. „E, cum mai e? Tot transcendent?”
.
Cred că în construcția cu pricina intervin vreo trei chestii, nu neapărat în ordinea enumerării:

a. a da bine unor anumite paliere socio-culturale
b. teama de intimitate
c. teama de o sarcină nepotrivită (a nu se mira că, după sute de ani de așa grijă, resturi vor mai fi ceva timp prin mințile feminine...).

Păi...
Succes în dragoste!
Ochi spre azur de cer, mai ales cînd seninul diurn și soarele ne lipsiră atîta timp...

Citesc pe aici despre

... atitudine/gîndire pozitivă.

Privesc lucrurile dinspre vîrsta a treia – în care cu onor mă aflu.

Mie mi se pare o formulă goală.
Discutabilă.
Și care-i îmbrățișată cam fără discernămînt.
Dacă întrebi vreun adept ce-i cu ea, în cel mai bun caz vei primi lozincile din publicații.

Pe de altă parte.
Vîrsta de mijloc este epoca la care posezi energie cît și un optimism existențial ce te împing vehement înainte.
A folosi vorba cea cu pozitivismul este semn că respecți pastilele Societății (iar adaptarea obținută prinde bine!), iar în paralel că posezi forța fie și nițel bezmetică a miezului de viață.
.
Zic și eu, nu dau cu parul!
.

O știre pe undeva.

Sondaj, cîtă încredere au tinerii în partidele politice.

Trec aici peste faptul că formațiunile cu pricina sînt oglinda noastră.

Hai să presupunem existența unei terțe entități, pe lîngă cele pomenite în sondaj (tinerii, respectiv politicienii).

Ce încredere ar avea acel observator în noi, respondenții la sondaj/electoratul?
Păi...

„'Ai, domne, termină cu astea! Poporu are întotdeauna dreptate! Nu e frumos să spui dacă e demn sau ba de încredere!”

PS
Tinerii de azi sînt cei care, peste vreo 30-40 de ani, vor acuzați de niște mai proaspeți iviți sub soare de ramolism și egoism.
Plus încurcă lumea.

Scopul (supraviețuirea) scuză mijloacele

Pentru ca cititorul publicației să nu fugă la alții, facem și noi ce putem... Căci avem o familie, acasă. Plus țigările și berea, cele zilnice.

Ca urmare, 'tragem' de acel cititor.
Îi aranjăm știrile, comentariile după cum voiește acesta.

Dar tot nu ajunge!

Atunci spectrul falimentului publicației/postului TV ne împinge să confecționăm știri precum aceasta:

„Românii AR PUTEA plăti cele mai mari facturi la întreținere din ultimii 3 ani...”

Este un gen de formulare vag, însă care pornește deja fricile respectivei ținte.
Iar el are nevoie de așa ceva, să se sperie.
Mai golește din sacul deja plin (dacă nu era plin, nu se alarma la o știre cu „ar putea”...)

Mă nimeresc cu ochii

….pe această poză.

„Fiți amabil, domnule, de la ce linie pleacă trenul spre o Lume-mai-bună...?”

.
Într-o primă fază, meditez că așa tren nu există.
Apoi, socot că mînii pe Dumnezeu, de nu văd că – dincolo de unele derapaje pe întinsul lumii – ni-i totuși mai bine ca în orice altă epocă din trecut.

Deci, inevitabil sînt mari șanse s-o ducem și mai bine, în viitor. Un pic mai mult, iar totodată nescutiți de aiurelile animalicului din noi – dar mai bine.

Ce mă surprinde la copilul din imagine este că el (dincolo de formula adultă și totodată lunecoasă) îi cel care – la maturitate – va duce lumea către situația 'meilleure', mai bună.

Nu mi-i în regulă că puștiul caută de acum lumea cu pricina... Cîtă vreme, în realitate, tinerii se împotrivesc regulii pe care o găsesc la înaintași, apoi și-o impun pe lor, ducînd societatea pe (a se ierta vorba de lemn!) un prag superior de manifestare.

În fapt, copilul din poză pare să fie cel Interior, al maturilor.

Prezentat poetic, bineînțeles – căci așa făptură nu-i obligatoriu amabilă cu semenii.

PS

Apropo.

Mă uit (fie și pe sărite) la cîteva telenovele indiene.

Descopăr c-alde comportamentul adulților de pe acolo nu e neapărat unul aiurea. Pur și simplu l-am posedat și noi – educații – la un moment dat, însă a fost dublat de normele mediului european.

Acel tipar nițel hilar al indianului telenovelist este prezent în noi. Permiteți-vă clipe de alint, fără martori, și vă veți descoperi gesturi, gînduri, grimase nu foarte depărtate.

Văd destulă lume

…sărind în sus, zilele acestea, la ideea spațiilor-închisoare pe care le-ar fi avut CIA la noi. Unde – aici există consens – ar fi torturat teroriști islamici.

Că unii compatrioți, nedormiți bine, solicită președintelui Iohannis să detalieze subiectul, e una.

Dar segmentul deranjat de asemenea posibile bulăuri cred că se și proiectează mental pe acolo, se înțelege că nu printre gardieni (deși, poate mai în adîncul o exista și o asemenea dorință, de a chinui noi niște semeni.

Dacă mi-i permisă următoarea paralel, ideea acelor închisori la noi trezește sentimentul nesiguranței, în fața unei agresivități care ne poate păli oricînd.
Cum spuneam recent, același simțământ l-am avut citind despre România anilor 1989-2005 (volum AM Stoenescu). Ce-i drept, nici în vremea unui Carol II nu te simțeai foarte protejat – ce să mai spun la celelalte dictaturi?!

Nu sînt genul de om

…care să pronunțe, să afirme vorba de mai jos cu obidă, cu revoluționarisme...
Pur și simplu mi-i o constatare.

Țara te vrea (să rămîi) prost.
Poate nu-i vorba neapărat de țară – ce-i oricum o noțiune tare vagă.
Dar șefii, gazetarii unei publicații precum „Adevărul" nu fac vreun gest pentru a promova deșteptăciunea.

ÎNȚELEG CĂ, LA UN MECI, suporterii unguri s-au întors cu spatele la intonarea imnului României, ridicînd totodată degetul mijlociu.
Ziarul cu pricina prezintă pasămite domol momentul, dar cunoaște în paralel foarte bine ce gen de reacție va trezi în onor cititorul.

Nu ne învață nimeni în asemenea situații (inclusiv avînd hîrtia tipărită ori monitorul în față) că cel mai deștept este să nu te inflamezi.
Pentru că adversarul asta vrea.

El nu poate să-și înfigă cuțitul, așa că-i rămîne doar satisfacția de a te vedea rănit din vorbe.
Întregul său demers este alimentat, energizat de oftica ce-o trezește la noi.

Eventual, dacă vrei să-i plasezi vreo glumă incomodă, e loc destul. inclusiv dintre cele vizînd întoarcerea cu spatele.

Mandate BĂSESCU

Pot avea o părere acum, și alta peste un an – căci timpul schimbă...
Opinie de acum: a avut o prestație vie. Spun asta și cu ochii la perioada Iliescu 2001-2004, de care nu aș putea lega două calificative.
Iar apa ce stă, se împute.
Nu pot spune că mandate Traian B. au fost bune sau rele. Au fost 'băsescu'.
E un adjectiv proaspăt.

Cu el se încheie inclusiv epoca inșilor politici care au activat din 1990.

Nimeresc un pasaj din „Arhipelagul Gulag”

…unde Soljenițîn laudă hărnicia și ordinea nemților. Se referă la deportații din Țara Sovietelor, dar fără îndoială așa sînt și conaționalii acestora din Vaterland.

Să vedem cum ne va fi cu dl Iohannis...
Eu unul îi urez mult-mult succes.
În rest, întru așteptările mele, dumnealui fiind om – sînt ponderat. O să aibă și chifle, umorisme (de la 'umori'...) destule.
Asta e.

Recenta lege cu supravegherea cibernetică.

La bani mărunți, să stea vreun ofițer cît o vrea cu ochii la gesturile mele pe internet.
Dacă nu încalc vreo lege, nu va avea ce să-mi reproșeze. Plus că subsemnatul, probabil ca ins insuficient băgat în seamă în copilărie, sînt chiar încîntat de așa ceva... „Auzi, cineva e interesat dă mine!”.
Știu cum șade subiectul din psihanaliză, nu am de ce să mă rușinez de-așa afirmație.

Apoi, m-ar deranja să nu-mi fie făcute publice imoralele. Că îmi bag degetul în nas. Că mă uit la siteul erotic Ics. Că au apărut riduri cam numeroase, iar noi ne dăm de tineri și dezinvolți.
Plus c-am rămas doar într-o pereche de pantofi ok (de așa ceva ne jenăm crunt, să nu afle lumea!).
Dar și acest ultim domeniu e protejat – așa am auzit! – de zeul Jemanfiș, fie și după o scurtă perioadă de antrenament.
.
Așa că supravegheze pînă le-oi spune eu ”Ho!”.
Există complicațiuni mai mari în existență. La o adică, ne speriem în exces de caraulele cibernetice tocmai pentru nu ne-om fi rezolvat altele, din ale trecerii sub soare...

Privesc ședința parlamentului

… legată de jurămîntul președintelui ales.
Inevitabil, camerele tv stăruie pe chipul sibianului.
Fiuuuu! (fluierătură, semn de uimire)
Iohannis aduce multișor cu n-are mamă-n-are tată-ul lui Carol I. Oare va întinde mîna tot precum întîiul nostru rege?
(Cu riscul, de a produce proiecții personale:) Cu frustrările pare să stea un pic mai prost. Asta nu ar fi un cap de țară, căci dumnealor îi pot fi precum la cuțite: să te folosești de ele util, versus să te tai.

Mi se pare un tip profund, chit că Crin Antonescu îi ia la mișto o pretinsă încetineală a minte. Iohannis mai degrabă gîndește profund și la multe – așa îmi apar lucrurile mie barim, de aici de sus, de la peluză.

Finalmente, zic (chit că ateu aflîndu-mă...) ca el: „... Să ne ajute Dumnezeu!”. Nu urmează o perioadă simplă.

Ascult mesajul Patriarhului

(la învestirea lui Iohannis).
... Mare trebuie să ne fie teama, superficialitatea și imoralitatea (plus animalicul?) pentru a ne declara adepți tipului religios de vorbe.
Nu-mi cereți să-mi justific părerea. V-aș strica ziua.

Titlu și text la Realitatea tv:

> *„Românii din Marea Britanie iau atitudine. O tânără româncă a FĂCUT de RÂS un lider UKIP VIDEO INCREDIBIL!”*

(UKIP cu pricina fiind una organizație naționalistă a englezilor, pornită pe românii de acolo.)
Să mă iertați, dar între oameni mari lucrurile nu se pun sub cheia lui *a face de rîs*.
În ultimul mod par lucrurile doar unui tip infantil și care a avut parte de atare tratament, în copilărie.
Unde metodă educativă îi era aplicată durerea făcutului de... rahat în public.

Tot de limită a minții este și ideea ”românii”, mai exact luarea în calcul (cel argumentativ) a unei întregi categorii.
Aici, nesiguranța țintei mediatice este atît de mare, încît GOLUL ei are nevoie de TOT, în sprijinul ideii ori (chiar!) al existenței sale.

Am o părere proastă de sine.

Dar mă liniștesc atunci cînd observ prin jur ne-gînditori ori stăpîniți de afecte (ale copilăriei, mai exact).

”Ana Blandiana, despre lovitura de stat din 1989...”

Poeta este asemenea ununi copil supărat că nu i-a ieșit jocul, printre cogenerii de lîngă bloc.

.

Mie nu mi-a fost simpatică echipa cîștigătoare acum 25 de ani. Dar, probabil excepție între semeni, mă simt mai în siguranță interioară cunoscînd adevărul, decît fantasmînd iar apoi stuchiind că lucrurile nu au ieșit cum am vrut eu...

PS

„Eu am folosit şi continui să folosesc termenul de revoluţie pentru evenimentele din decembrie 89, deşi ştiu tot ce ştiu despre ele. Mi se pare că datorez asta celor care au murit atunci, pentru că sunt convinsă că cei care au murit, au murit cu sentimentul că sunt într-o mişcare revoluţionară menită să schimbe ceva.”

Dincolo de limbajul de lemn, mai exact că așa vorbe se vor potrivit revoltaților cu pricina ca nuca în perete (atenție, un poet se află atît de departe de naturalul acelora!)

E ca și cum ai spune lunii soare, doar pentru că asta ar face plăcere unor ființe dragi plecate dintre noi...

Doamna Blandiana face afirmații de inimă, iar totodată interesante – dar la mijloc simt foarte puțin interes al dînsei de a cerceta realitatea, iar apoi a o lua măcar în parte cum este.

Iar aici nu e ca în filme... Dacă s-a strigat în Piața Universității (inclusiv eu!) „Jos comunismul”, asta nu înseamnă că viața toată, a Țării, trebuia să se supună ideii. Trec aici peste faptul că vreo Românie necomunistă nu însemna rai – ci tot omenesc, cum a fost de pildă, din plin, în interbelicul nostru.

Un filmuleț interesant

Cineva comentează acolo:

”Esti in greseala ! Dmnezeu nu se schimba, nu se invecheste, nu-si schimba legea. Vreti sa mai avem continuitate ca neam, atunci trebuie sa ne tinem de lege, altfel jale. Daca un preot greseste nu inseamna ca intreaga Biserica greseste. Vreti preoti mai buni, fiti voi mai buni. Voi sunteti fara greseala ? Si daca dai la oparte Biserica, ce pui in loc ? Etica umana ? Asa au facut in vestul Europei si azi risca sa fie islamizati. O religie disparut este iute inlocita de alta religie..”

.

PĂREREA MEA.

„Unde e problema dacă nu vom avea continuitate ca neam, după formularea dumneavoastră?

Eu prefer să fiu singur, decît în tabără cu acei slujitori ai bisericii (e haios dascălul, cu „Să trăiți!”), respectiv cu unii comentatori de aici.

Nu văd nici o jale că nu va fi continuitate ca neam.

Totodată, nu văd de ce punem lucrurile din start în cheia lui Dumnezeu.

Eu nu cred în el.

Poate c-ar trebui procedat ca la școală. Slujitorii bisericii să-și facă o listă cu enoriașii de vizitat. Nu te apuci să suni la toți, pe ideea că matale ești majoritar, iar compatrioții nu au curaj să spună „Nu, mulțumesc!”.

Îndrăznesc să revin

…la o zisă precedentă, pornită de la afirmația cuiva::

> *„Dumnezeu nu se schimba, nu se invecheste, nu-si schimba legea. Vreti sa mai avem continuitate ca neam, atunci trebuie sa ne tinem de lege, altfel jale...”*

Ordean:

> *”Unde problema dacă nu vom avea continuitate ca neam, după formularea dumneavoastră?”*

Reformulat: de cînd interesul meu trebuie să fie identic cu-al Neamului?

.

Am realizat la cîteva secunde că – prin așa vorbe – nu-s neapărat destabilizator ori egoist.

Ci pur și simplu judec iluminist.

Pun în centrul interesului cuiva – propria persoană..

Eu îmi stabilesc prioritățile.

Nu are ce căuta vreunul (fie și Stat) dinafară să-mi arate pe unde trebuie (neapărat!, căci altfel ”e jale”!) să merg.

Cum să gîndesc.

Mi se întîmplă a fi citit istorie a României.

Una, cred, serioasă.

Nu am de ce să fiu îndrăgostit de Neamul cel zugrăvit acolo.
Mă uitam ieri, la stația metrou Brâncoveanu, la ce carte de vizită alăturau domnitorului.
...*Mulțumesc, dar să fie la voi, acolo!*

Iar despre chestia

… cu Neamul, la care tre' să ținem ca la retina din cap.

Mă uit la un articol din Historia.
Te iei cu mîinile de cap, legat de rea credință (e vorba de autori material).

> *”Un adevăr crunt: în 1989, Iliescu a chemat trupele sovietice*
> ***Un document descoperit în arhiva Ministerului de Afaceri Externe polonez confirmă că, la 23 decembrie 1989, Ion Iliescu şi Silviu Brucan au rugat Moscova să trimită militari pe teritoriul României. Conţinutul documentului este confirmat de mărturiile unor personaje-cheie ale Revoluţiei române.***
> *Un document inedit confirmă: la 23 decembrie 1989, Ion Iliescu a cerut să fie apărat de trupele sovietice! Temându-se că ar putea pierde puterea, viitorul preşedinte a solicitat Ambasadei URSS la Bucureşti sprijin armat.*
> *Armata Uniunii Sovietice nu a ajuns în România, însă pe teritoriul ţării noastre au fost infiltraţi, în 1989, zeci de mii de „turişti" şi „specialişti" care aveau misiuni secrete. Aceştia s-au retras abia în toamna anului 1990, după cum a admis fostul premier Petre Roman.*
> *Concret, la cererea lui Iliescu, replica sovietică, păstrată în documentul din arhiva MAE polonez, suna aşa: „Răspunsul URSS – sunt gata să acorde orice fel de ajutor cu excepţia intervenţiei trupelor".*
> Șamd

Iar eu trebuie să fiu mîndru, a fi român în pas cu așa exemplare.
Și să mă revolt de vreo sosire armată sovietică (mă refer la aia din decembrie 1989).
Cu ce-s mai diabolici muscalii decît mulți-mulți compatrioți?
Ziceți că rusnacii ucid/deportează în Siberia? Era să uit.

PS
Ghici în brațele cui vor fi fugit, la 1944, caractere precum condeierul ”Historiei”?

Mă încurc cu niște tipi

… comentînd o recentă inițiativă a UNICEF.
Aceea cu Violența verbală carele rănește...

Rănește pe copil, ea (violența) provenind de la părinți.
Acolo, pe poză, că tot veni vorba, tușeau dacă treceau o mamă isterică, trebuia neapărat un bărbat, dacă tot am devenit egali...

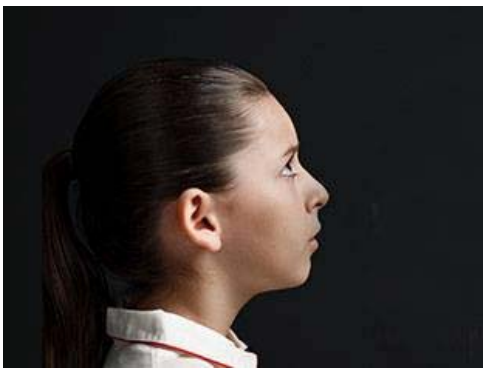

E interesant cum, în timp (de la Adam) am intrat în tiparul Societății, al Speciei. Toată atenția pentru tineri.
(Nu mi-i neapărat acreală la mijloc.)
…Cîtă vreme toată atenția și grija e pe vlăstarele tinere, nimeni nu întreabă: „Dar, dumneata, adultule, cum te simți?”
A ridica așa chestiune deja ține de-ăle mai mari mitocănii.
Domeniul fiind, în sine, precum, religia, patriotismul – adică universale, eterne, însă derajnjate de un vîrf de ac... Deoarece asta e proprietatea baloanelor, se sperie de orice ăla mic și ascuțit.
.
Nu stă unul să întrebe adultul, ce-i veni de-l păli acea streche, cu a urla către copil. „Nu, domne, interesu societății e deasupra, c-așa a strîns din dinți și tata, eu fiind un bagabont ce nu s-a pomenit...!”.
Citatul e al unui preopinent virtual.

Peste niște ani, copilul de azi va deveni el matur. Atunci i se va freca lui ridichea, că de ce nu e perfect și ca-n cărțile UNICEF-ului.

Dar și eu, de-al naibii!
Cum oi prinde de-acum înainte vreo ureche disponibilă, voi lua apărarea părinților. Nu c-aș avea ceva cu tinereii. Ci pentru că sînt balanță de zodie.
Plus c-am citit – peste umărul cuiva din metrou, carele frunzărea o carte: „Audiatur et altera pars”.

PS
E posibil să posed dramul de anticipațiune, pentru a realiza cum își va trata copila din afiș propriul copil, peste vreo 25 de ani...

Nu-ș ce-mi fuge mintea

… la recenta zisă a dlui Crin Antonescu.
Cum că noul președinte al țării vorbește puțin și gîndește așișderi.

Am brusc sentimentul că ex-liderul liberal și-o caută realmente cu lumînarea.
Cum ar spune psihologii, se autosabotează.
Iar așa bănuială se leagă iute de o declarație (la care nu-l obligase nimeni) înaintea alegerilor generale, cum că demisionează dacă partidul condus de dînsul nu atinge 20%.
.
Nu m-ar mira, chiar să fie așa ceva, autosabotaj... Dor inconștient de a-ți ieși prost.
Îndrăznesc a vă oferi o explicație a ipotezei.
Dl Antonescu e un om dezinvolt. Și pe care nimic nu pare să-l destabilizeze.
Atitudinea e de pus în ramă, asta și pentru că-i însoțită de-o ascuțime de spirit uluitoare..
Dar.
Calitățile pomenite nu știu dacă-s lăsate de ursitoare, cît s-au născut drept reacție la un anumit tratament în familia de proveniență. Unde s-a trezit născut și unde a crescut. Acolo, ceea ce vedem noi azi a fost un mod de a contracara atitudinea unuia dintre părinți față de copil.
Avînd în vedere că subiectul nostru și-a dorit o consoartă mai coaptă sufletește, pot bănui c-alde clinciurile aveau loc cu tatăl.
Pe acesta-i posibil a-l fi sfidat, cîndva, dezinvoltul nostru politician.
Atîta tot că – în fața vreunor inerente eforturi pe care le va fi făcut tătînele cîndva – dl.C.A. e posibil mai ales la maturitate să fi fost pălit de-un sentiment de vinovăție.
Va fi intrat și el, la vîrsta de altădată a tatălui, inevitabil în pielea maturului.
Sentimentul e foarte posibil a fi inconștient, dar pălește ferm.

Bineînțeles, în minte lucrurile nu-s alb-negru, ci amestecate.
Oarece dispreț al copilului de altădată pentru vreo gîndire lentă a tatălui e posibil să fi rămas.

Intelectualii președintelui

Formularea s-a născut, acum niște ani, legată de Traian Băsescu.

I
Nu spun, vor fi fost și foloase materiale pentru susținătorii distinsului constănțean.
Dar intelectualii cu pricina par să fi fost atrași de-o parte de contrastul cu savantlîcul-lipsă al președintelui. El părea mai nepriceput, în ale marilor idei. Și, se înțelege, trebuia ajutat.

Plus că, animalicul băsescian îi va fi tulburat (nu spun erotic!), îi va fi atras...

.

Este drept că TB n-avu vreo atracție față de lumea finețurilor înalte. S-a folosit și gata! Iar în paralel nu a ținut să rămînă dator respectivilor, pe cît era posibil, firește.

II

Meditam istoricește.

ION ILIESCU a născut tabere – parcă așa le zice... – maniheiste. Iubitori la greu, respectiv dujmani pe măsură. Asta la început, căci după 2000 au părut că se-ntorc cu fundul în sus, vezi de pildă amiciția cu regele. Că veni vorba (iara cum se uită), intervalul 2001-2004 a fost unul tare neplăcut intelectualilor nesupuși, care se vedeau 'ca popa' sub 1-2 nesfîrșite mandate Adrian Năstase, la Cotroceni.

Dar veni fericita socoteală din tîrg, la 2004, cu Șuviță-lungă (ați ghicit că e aceea tăiată ulterior, nu mai spun a cui...) la tarabă...

Trec la Iohannis.

Nu am pretenția de adevăr în aste zise, cu atît mai puțin etern. Dar așa se vorbește la noi în Poiană, fiecare să nu adoarmă...

Iohannis este teoretic un educat, dar am sentimentul că la el vor prinde cel mai greu gogoșile, mîngîierile intelectualilor. Aceasta, probabil din motivul că – deși este om – președintele jurat azi este un om care nu-și dă voie să se simtă bine. Și deci să guste o 'perie', fie și însoțită de inegalabila dulceață balcanică.

III

Emil Constantinescu se afla 'inter pares', cu Blandiana, Liiceanu și restul. Ultimii nu-i puteau măguli/spori sentimentul de priceput în ale ideilor. Prin urmare s-a așezat relativ dezinvolt la masă cu Vaclav Havel.

Acest 'între egali' nu fu deloc echivalent cu vreo amiciție, din contribuție a fiecărei tabere. Ajuns acolo, Sus, ai impresia că foștii colegi te critică doar din invidie și de-ai dracului.

Am trecutără prin Piața Universității

…care se pregătea de unele și altele comemorative.

.

Mi-au lăsat, cei de pe acolo, o părere deloc entuziasmantă.

.

La așa vorbe, eu îmi voi lua bocanci în dantură, cum se spune prin comune limitrofe...

Credeți-mă totuși că, dacă nu ai la tine un bagaj astronomic de înțelegere pentru firea umană (care nu-ți cade altminteri în orice zi de Sus...), nu e de mers pe acolo.

Ca idee.

Eu stau bine, față de majoritatea fluturînd steaguri pe acolo, cu lipsa de una alta sufletești în copilărie.

Totodată.
Ca idee de comemorat ce-a fost dramatic și tragic.
Ce-a fost s-a dus, ori măcar după primele 4-5 comemorări.

Azi e altceva.
E ținut tataie mort la geam, ca să mai vină pensia.
Se înțelege că nepoților.

Condei de gazetar pasămite experimentat

„Da, prezența Alinei Gorghiu la Antena 3. Şi a incalificabilului Dan Mihalache în stafful de la Cotroceni...”

Una la mînă, nu te legi de prezența, ci eventual de prestația cuiva.
Apoi,
Cînd spui că ceva e incalificabil, prostuții pot să te admire, iar totodată să se uite strîmb la chestia de netrecut în cuvinte.
În practică, la mijloc este o problemă a condeierului. De lene și de nedus al capului. Cine te oprește să califici și să folosești deștept caracterizarea?
Asta, cu `Incalificabil!”, prinde la semenii greu capabili s-adune două idei.

Politețuri

”Klaus Iohannis l-a chemat luni, la Cotroceni, pe Victor Ponta”

Io înțeleg că sîntem murdoch-ieni (adică urmași ai lui Rupert Murdoch, considerat părinte al astilului tabloid).
Adică satisfacem publicul.

Dar.
Dacă tot țipăm că vrem să fie țara mai *pretty*, iar noi mai valoroși – mai demni de respect.
Putem să le alăturăm celor doi politicescul „domnul/domnii”?

O să-mi spuneți că prea-mi put toți!

De pildă dl Ion Cristoiu, într-un recent articol.

> *„Cînd WC-ul pute, de atîta dat pe dinafară, omul minim civilzat nu intră, chiar dacă-l taie nevoia.*
> *Nu același lucru se poate spune despre Aliana Gorghiu, Preanumita lui Klaus Iohannis în fruntea PNL pe stil vechi.*
> *Protejata Prea Alesului a simțit nevoia unei exprimări.*
> *Drept urmare s-a dus sîmbătă seara la Latrina 3.*
> */.../*
> *Cum îi stă bine unui maimuțoi, Mircea Badea s-a dus la Cotroceni pentru a pune la cale, în direct, o masturbare mediatică...”*

Una.
Poate dl Cristoiu nu a aflat.
Nu se folosește băsăcălia, în materie de preopinent.
Asta și pentru că, prin poveștile lui 2015 barim, poți rămîne ferm și să-i spui mitocanului: ”Nu e bine, pentru dumneata, să mă iei în felul ăsta...”

Doi.
În materie de intrat la closet.
Poți intra liniștit să urinezi, unde spui dumneata. Un om puternic nu se jenează de miros. Fie și pentru că a trecut întreg de faze freudiene.
Dacă el are o treabă (fiziologică și nu numai) de rezolvat, nu văd de ce s-ar jena de mirosuri – ce-s datorate la o adică altora.
.
Un pic tot pe acolo.
Nu sălta drept argument ideea de masturbare.
Căci vine vreun vaccinat și-ți propune o discuție pe subiect – dacă tot ai săltat-o...
.
PS
Citatul de mai sus urmează acestuia.

> *”Traian Băsescu a ținut sîmbătă conferința de presă dedicată finelui de mandat la Cotroceni. Toate televiziunile, chiar și cele care nu-i sunt amice lui Traian Băsescu, au acordat atenție momentului, fie și pentru că a fost unul de Istorie și pentru Istorie. Cum era de așteptat, Antena 3, condusă de Dan Voiculescu de dincolo de gratii, a transformat momentul într-o sinteză între Pavel Abraham, Milliținul devenit Securist și Izaura Mondialu, analfabeta devenită vedetă. Cum îi stă bine unui maimuțoi, Mircea Badea s-a dus la Cotroceni pentru a pune la cale, în direct, o masturbare mediatică. Pe tot parcursul Conferinței de presă, postul lui Dan Voiculescu a pus pe burtieră înjurături scabroase.*

Revin la materialul

… la atitudinea dlui Cristoiu.
Io-s un neica-nimeni, dar cu ochii ca pe butelie tot sînt pe ideea ieșitului prost de pe Scena publică, atunci cînd m-oi rablagi.

Mă sperie o chestie, altminteri spre care s-a aplecat Caragiale...
Să intri sub reflectoare în vreun fel, și să ieși mult altfel, inclusiv penibil – căci te-a dus finalmente Valul vieții, iar matale nu ai observat unda acestuia...
.
Să intri la un 1990 drept minte brici, iar acum să ai nevoie de formule gen...:

> *."Atît prin prezența sa în studio, deși pînă și burtierele puteau, cît și prin atacarea lui Traian Băsescu, pentru că, vezi Doamne! nu l-a lăsat pe maimuțoi la o Conferință de presă unde, totuși, nu se împărțeau banane..."*

Doamne, ascultă ruga ateului:
Dacă vreodată ateriza-voi sub reflectoare, spune-mi și cînd o fi să ies, ca să nu par vreun întîrziat prost pe acolo...
Să mor eu că n-o să mă supăr pe martale, de acel tras de mînecă (divin)...
Un fir de iarbă de mirosit, un cer precum ăl de Ni l-ai dat azi – o rămîne de admirat...

De la Crăciun

…și de la vinul ăsta roșu atît de bun, am căzut în nostalgie...
.
Am nimerit melodia asta. Cu „Don't worry, be happy"
Nu știu cine cine asigura un fel de sonorizare a locului, în Piața Universității – ediția ei din 1990... Dar, pe la un opt dimineața, după ce petrecusem noaptea într-un sac de dormit pe iarba Teatrului național, asta se auzea, pe cînd ne înființam la marginea Zonei, să se vadă că nu am plecat de tot de pe acolo...
Rămîneam puțini dimineața – mă refer la primele zile, întîile săptămîni.
Aș minți să spun că eram în fiecare răsărit... Într-un fel, și fără să ne vorbim, făceam cu schimbul...

Eu făceam parte din Grupul Independent pentru Democrație.

Nu am nostalgii în exces aici. Existența mea nu se leagă de acea perioadă, de acei ani. Dar cînd mă pălește trimiterea-înapoi, îmi permit alunecări frumușele spre ce a fost....
După aceea, ochii mari la prezent și ocheadă nițel speriată spre viitor...

Romînia dodoloață, la 2014.

Sîntem nemulțumiți de atîtea lucruri...
.
Dar uitați cum arată un fleac frumos, peste care trecem cu atîta îngîmfare...
Vasile Ernu:

”Prin sat. Intre Deva si Brad, prin sate, este net/wireless (a inlocuit radioul vechi). Ca sa-l poti accesa, e bine sa stii numele primarului...”
.
Saaat..., cu wireleeees gratuit...
.
Pentru a cita un politician...
Cred că nu știm ce pierdem.
Ca minunății prin jur.

Hodoronc-tronc

…ba și de Crăciun...
.
Dar văzui pe-aici niște materiale legate de Revoluție.
Și unde generalul Nicolae Militaru (1925-1996) e făcut în fel și chip.

Că fu un ucigaș, parcă nu am nici eu dubii, avînd în vedere gesturile sale.
Dar, în privința calității de spion sovietic, parcă tot aștept niște dovezi.
Nu că mi-ar fi drag personajul (simpatiile mele-s spre tipul Stănculescu...). Dar mi se pare neserios un joc – inflamat chiar – unde lipsește baza afirmației.

Vreau și eu o hîrtie mică, fie dînsa pe stilul Securității (adicătele cu minciunile ori exagerările aferente). O înregistrare, o ceva...
Să nu mi se spună că-n vremea ministeriatului Militaru, acesta a ras tot ce nu-i convenea, din arhiva Secu.

Concluzionînd: faptul că vreunul mi-i antipatic ori 20 de milioane de compatrioți îl declară ticălos nu-mi închid simțurile la amănunte...

.

PS

Tot deformație. Și datorită căreia nu voi ajunge bine.

Cînd o gazetă scrie:

> *„EXCLUSIV Amintiri cutremurătoare: poveştile miliţienilor împuşcaţi de militari în Revoluţia de la Sibiu”*

... păi am ieșit deja din pe lista celor interesați a lectura materialul.

Aș pierde vremea.

Iar totodată pot bănui cum arată vreun fapt istoric oarecare, trecut prin plămădeală de tabloid.

PS2

Tratamentul aplicat lui Militaru îmi pare din categoria țap ispășitor (repet, ușî de biserică nu fu!).

Vinovatul cu pricina, paratrăznet la nivelul unei comunități mai mari ori mai mici, este din interiorul grupului, dar alteori din afara lui.

Militaru este paratrăznet la fix, ca personaj exterior și în neputință de a se apăra ori a fi apărat.

.

Mă repet. Militaru e foarte posibil a fi fost un ticălos, dar nu pot ignora și ce facem noi, ăia porniți pe el.

Întîlnesc pe aici

…un extras din nu știu ce Psalm (creștin), unde cineva îi cere scuze PreaÎnaltului pentru slăbiciunile sale.

Îmi pare o povară cam mare...

După ce c-avem grija descurcatului prin viața cu dramul de calități ce ne-a fost repartizat, bolovanul ăsta ne mai trebuia, de cuget: să stăm a cere iertare că nu sîntem și noi dumnezei...

.

PS

Nițel în altă ordine de idei, ridic o întrebare ticăloasă.

Cînd spunem Dumnezeule în sus, Dumnezeule în jos, pe care dintre componenții Treimii îl avem în atenție?

Hotărît lucru

… vreau prea mult de la oameni.

Recunosc, mi-este o atitudine infantilă, o căutare a vreunui ins pe care să poți pune bază...

Teoretic, criticînd zisa atașată a dlui Djuvara, țipă și invidia din mine că nu-s la înălțimea omului și a operei sale.

Pe de altă parte, mă sperii un pic, observînd că pînă și mințile destupate vorbesc să se afle în treabă. Mai exact, sînt mai infantile decît ratați ca subsemnatul.

.

Recitesc scrisele dlui Cartianu despre cum s-a efectuat manipularea la Revoluție. Și-s indignat pînă pe înalturi.

Dar nu poți să pui nenorocirea acelui moment pe seama lui Ion Iliescu.

Treaba îi infinit mai complicată. Iar la capătul ei stă, ne place sau nu, ditai Dumnezeu, care a croit toate cele din jur cum au fost și sînt.

Apropo de asemenea căutări ale unui țap ispășitor („Iliescu judecat!”), am sentimentul că cine se inflamează așa va fi pradă ușoară la viitoarea – inerentă – manipulare.

Apucasem să spun, pe-aici

… că mi-a lăsat o impresie deloc grozavă comemorarea ce se pornise de 21 decembrie, la Piața Universității.

Nu am ținut să-mi comunic impresiile, dar rîndurile cuiva mă obligă s-o fac (vezi articolul următor).

Unu.

Cu precizarea că nici subsemnatul nu e sfînt la acele capitole.

Mi s-a părut foarte multă vanitate între cei care pregăteau evenimentul, la locul și momentul pomenite. Pot bănui și de unde se trage, chit că poate nu v-o fi momentul ascultării de psihologie savantă.

.

Doi.

Interesant cum trag lucrurile – inșii categorisiți mai sus -, în scrisele lor. Dacă au văzut dumnealor că nu fură băgați în seamă îndeajuns, se apucă ulterior și ne umblă la mai multe glande, cu șmecheriile aferente. Cum că nu respectăm eroii cei morți, de pildă.

Aici se apasă pe acea vinovăție primară pe care o posedăm cam toți.

Pentru aburelă mai mult, apoi se umblă la compartimentul plăcerilor noastre, pe stilul că nu știm noi ce pierdem, dacă nu respectăm așa loc sacru. Că ce plăcere interioară (pot citi mesajele non-verbale!) s-ar instaura în noi, pe cale dumnezeiască, de-am pune botul la discursul dînșilor.

În paralel, descrierea dumnealor este departe de realitate. Să fie eu sănătos cîți s-au jertfit din prostie și figurantism personal – că tot citeam zilele astea niște cazuri.

Întreaga țărășenie vrea să consacre tipi precum cel cu discursul drept grijitori-de-Templu-Sfînt. La care să rămînă omenirea cea romînească uimită: „Uite, domne, cine are se ocupă cu venerație și patriotizm de clipele mari ale Istoriei!” șamd.

Și ajungem iar la atitudinea de Bulă, din primul nostru an de viață, care ar vrea să fie și mofturos, și ținut pe palme de niște părinți foarte grijulii.

Dacă nu mă credeți, întrebați psihologii. Eventual, depășiți-vă dumneavoastră tabuurile, citind mai cu atenție zisele lor, cît și relatările obiective despre revoluție care vă pot ajunge sub ochi.

Apropo de reproșuri

… că nu respectăm Revoluțiunea, respectiv că nu am primi răspunsuri la marile necunoscute din decemvrie 1989.

Fără îndoială că vor fi tratat și alții subiectul, dar eu numai de la doamna Marta Petreu, vorbind despre legionari, am aflat cum e cu cererile înadins formulate în exces.

.

> *„Preşedintele Noua Republică, Mihail Neamţu, pune o serie de întrebări despre evenimentele sângeroase din decembrie 1989 care, din păcate, nu au primit un răspuns clar nici până în zilele noastre, deşi a trecut un sfert de secol de la Revoluţie...*
> *De unde vine nota cinematografică a filmului Revoluţiei? În timp ce se trăgea în Muzeul de Artă la Palatul Regal s-a filmat o nuntă: un soldat s-a căsătorit cu o muzeografă... De ce avea nevoie sângele morţii de inocenţa iubirii? Cum de-au fost plasate camere de luat vederi exact în locul unde "teroriştii" erau arestaţi? Cine a orchestrat Marea Panică produsă prin discursul crainicilor TV despre otrăvirea apelor şi-a fântânilor?...”*

.

Oameni precum Mihai Neamțu nu au nevoie de răspunsuri, nu au nevoie de dialog, ci de încălecat pe altul. primitiv, însă real.

Iar în paralel să entuziasmeze pe-acei (nu puțini) plebei posedînd temperamentul, alcătuirea dumisale.

.

În paralel, răspunsuri la întrebările cică ridicate le-ar arăta respectivilor că-s ceva neglijabil, raportat la Lume și la ce-o pune pe-Aceasta în mișcare...

Miting Pro Băsescu în Piața George Enescu (Florin Eșanu / Epoch Times)

Înalt prea-sfințitul Pimen

…al Sucevei ne pune în gardă:

.

> *„Scoaterea religiei din şcoli este un atentat la fiinţa noastră naţională, la credinţa neamului nostru românesc”*

.

E dreptul său, la opinie.

Aș îndrăzni totuși două observații, de furnică-sub-soare.

.

Expresia cu ființa națională cea amenințată, cu simbioza Stat român-Biserică mi se pare un pic aiurea... Ba chiar trădează biserica precum unul dintre cei doi, ai povestioarei moraliste cu Ologul și orbul...

În același timp, nu văd de ce s-ar teme, IPS Pimen și colegii dînsului.

Cînd ai pe Dumnezeu deasupra, păi Acesta nu te va lăsa de restriște, dacă statul cel ateu îți refuză cuvenitele, drept-credincioasele lecții de ortodoxie în școli.

PS

Pesemne că i-i omenesc.

BOR nu realizează ce o paște. Se cramponează de actualul Ei fel de-a fi, chit că pînă la urmă va trebui să se adapteze la situații insuportabile azi.

Și care mîine vor fi și mai și.

Observații ale subsemnatului

… ce nu se vor literă de... Evanghelie.

Sportul cu romînii în sus și-n jos... îmi pare a se ivit de 1-2 ani. Romînii fac și dreg. 50% dintre romîni... (asta în condițiile înainte se spunea „cetățenii Romîniei”, „dumneavoastră” ori similare)

În același registru.
Acum vreo trei ani, s-au pornit în media noastră și observațiuni (mai mult sau mai puțin critice) la adresa Bisericii. Pînă atunci n-ai fi văzut-neam așa blasfemii!

Ca orice paranoic ce se respectă, sînt curios cine a apăsat pe buton.
Altminteri, și presupunînd că-i așa cum bănui, și-a avea Respectivul socoteala lui.

Cineva, în gazeta „Gândul”:

„De ce nu va reforma niciodată Victor Ponta PSD...”

Eu unul cred că ne băgăm aici neinvitați în viața altuia. Iar de parcă asta n-ar fi de ajuns, venim și cu sfaturi – să fiu iertat! – aiurea...
Agităm vehement un îndemn sau altul, doar pentru că ne pică nouă bine (ne credem la vîrsta jocului cu plastilina, respectiv cu părinții cei amabili).

Eu nu văd ce nevoie are PSD de vreo reformă, ba chiar termenul e aiurea – fie și cînd partidul ar dori vreo optimizare.
Reformarea – dacă-mi permiteți a bate cîmpii – e o vorbă din start artificială, un oarece pat la lui Procust.
Orice partid își drege singur bătătura, la vreun eșec. Nu are nevoie de careva, la uluci: „Fă aia! Nu așa! Uite-așa!...”

Părerea mea.

Nemulțumire

”Centrul pentru Combaterea Antisemitismului CRITICA DECIZIA LUI KLAUS IOHANNIS de a-l decora pe Octav Bjoza, președintele AFDPR.”

Cei de la CCA au în fișa postului atitudinea de dulău. Care latră pînă și la trecerea unui copil pe uliță.
Asta li-i menirea.

Ca atare, nu mă miră ceea ce pare grabă a mesajului lor.

> *„Condamnarea atrocităţilor comise de dictatura comunistă este o datorie a fiecărui om politic din România. Sistemul criminal comunist l-a aruncat în închisoare pe domnul Octav Bjoza, preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuti Politici din România, i-a distrus viaţa, i-a persecutat familia şi i-a refuzat drepturile universale ale oricărei fiinţe umane. Aceste crime comise de regimul comunist nu anulează crimele comise de legionari împotriva evreilor din România. Faptul că, în Romania post-comunistă, domnul Bjoza a ales să împărtaşească idealurile Mişcarii Legionare, să omagieze ideile şi credinţele acestei mişcări politico-religioase criminale, este profund regretabil. Preşedintele României însă (...) are obligaţia a trasa linia fină dintre eroul anti-comunist şi participantul activ la activităţi omagiere a unei Mişcări criminale antisemite”, se mai precizează în acelaşi document.*
> *În acest context, reprezentanţii Centrului pentru Monitorizarea şi Combaterea Antisemitismului apreciază gestul lui Iohannis ca fiind „un dezamagitor act de populism”.*

.

Altminteri, explicația dlui Bjoza mi se pare de mult bun simț:

.

> *„„În temniţă am fost educat să nu privesc oamenii după etnie, culte sau politici. Eram doar luptător anticomunişti acolo, nu făceam deosebire care este legionar, ţărănist, cuzist sau că n-avea nicio culoare politică. Sunt împotriva oricăror extremisme, fie de stânga, fie de dreapta. (...) Când sunt comemoraţi luptătorii anticomunişti, noi suntem cu ale noastre, legionarii cu ale lor. Probabil se referă la comemorarea de la mănăstirea Constantin Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus. Eu fiind din Braşov am participat la ceremonial, ei au avut drapel, a fost treaba lor. Irascibilitatea nu ajută nimănui. Lucrurile trebuie discutate cu calm şi fără patimă. Am susţinut întotdeauna că unii dintre legionari au avut părţi bune. Faptele rele trebuie judecate separat, înfierate, astfel încât să nu se mai repete”*

Radu Banciu lansează o 'de-a lui'.

Spune nu știu ce neplăcut, despre români.
Iar o sumedenie sar apoi în sus.
Între care dnii Turcescu și Cartianu (pot bănui că nu-s singurii).

Care pornesc o diatribă la adresa Radului. Că e mitocan șamd ar fi una. Dar mai știu dumnealor tot felul de jenante ascunsuri ale aceluiași personaj. De pildă, că-i întors cu cheia

pentru a lansa acele urîțenii, la adresa curaților, imaculaților mioritici – de care altminteri noi, ceilalți, ne exprimăm întotdeauna în cel mai elegant mod.

.

TOTUȘi.

Mi se pare totuși excesivă iritarea pe spusele Banciu, plus că nu e la obiect. Supărarea pe-acolo îmi pare să vină din faptul că acela ne-a încondeiat, în mare parte pentru lucruri, greșeli, micimi adevărate (astea dor cel mai tare).

Or.

Să-i răspunzi la obiect aceluia nu poți – cum ziceam, ne aflăm oameni și deci greșim. Atunci o iei prin porumbiș, prin ocol, atent însă la scăpările de gen social, în sensul gesturilor care ar irita cît mai multă lume. Iar a decreta că e jignit poporul român este una din aceste calești argumentative.

Banciu irită pentru că-i un tip cu care nu poți cădea la pace. N-are mamă, n-are tată.

Uneori, și lipsa de bun simț a celuilalt deranjează. „Io-te, al dracu, eu mă chinui să mă port spălat, iar ăsta face pe ele, de reguli frumoase. Nu e corect!”.

.

PS

În sine, argumentația simpaticului domn Cartianu mi se pare totuși neserioasă... Aduce cu voroave din recreația mare...„Știm noi de unde are Banciu indicații, da-l las pe Robert Turcescu să spună el primul...”

Plus că, dacă ne jignim iute (și purcedem la reacții inflamate), parcă nu ni-i o notă prea bună în ale mintoșeniei...

Dintre vorbele irezistibile, dar false.

"Un film bun care ne oferă o mare lecție de viață..."

Or.

Dacă ceva ni se potrivește, dacă ne este o lecție de viață aia vedem doar în funcție de sensibilitatea, de experiența noastră.

După cum, lecția de viață îmbrățișează, atinge inclusiv zone ale ființei care nu-s scoase cu una, cu două în fața celorlalți.

Deci un careva din afară e nepotrivit ogrăzii mele.

Mai ales cînd se exprimă cum o face aici.

Bineînțeles, poți da curs unei asemenea formule – dar atunci obiectiv nu-ți mai este lecția cu pricina, ci a da bine social, ca ascultător, respectiv jongleur de așa termeni.

Îmi recad ochii pe zisele recente

… ale Prea Sfințitului Pimen al Sucevei.

Citez fie și indirect, din „Gândul”:

> *„În Pastorală, IPS Pimen citează dintr-un profesor de teologie, spunând că credinţa „nu este un articol de import, ca merele de California. Ea este sufletul cu care s-a născut poporul român”. Or, spune el, eliminarea religiei din şcoli este un atentat „la fiinţa noastră naţională, la credinţa neamului nostru românesc, este o ofensă a maiestăţii divine”* Șamd.

Șamd. De bine ce pomeneam recent de stilul în care dnii Turcescu și Cartianu au luat o zisă a confratelui lor Banciu.

Din motive poate de înțeles, puțină lume replică la obiect. Se practică la greu abureala, îmbrobodirea – și pot bănui c-așa ceva e mai mult decît uman...

.

Mă uit la zisele înaltului prelat.

Nu are treabă cu spusele celuilalt, cu nevoile celuilalt.

„Celălalt' fiind tabăra, semenii care voiesc a scoate Religia din școli.

.

Am totuși un pic de pretenție de la Sfînta Biserică. Dacă tot jonglează cu vorbele mari, între altele că-i Divinitatea deasupra, parcă aș vrea și-un pic de comportament pe măsură. Doar a te răsti la altul, parcă nu e treabă.

Asta, în condițiile în care poți să nu fii de acord cu cineva și fără să perorezi cum o face IPS Pimen... Dar omul (aproape) sfînt simte nevoia să nu aibă – în discurs – vreo treabă cu preopinentul, ăla greșește, e ticălos, iar dreptatea e-n poala noastră.

În realitate, și Pimen e interesat să-și mențină suporterii. Ca atare, citează din teologul cutare, chit că așa referință nu are a convinge nici măcar un neutru.

Nu pot să nu mă mir

…de o vorbă:

> *„Iohannis uită că este preşedinte ca urmare a unui vot profund antisistem...”*

Fără îndoială, există o încîntare teribilă, să vorbim pentru a ne afla în treabă.
Este drept că ultima sintagmă – fie și hulită îndeobște – produce o mare-mare plăcere.
Care ține de copilul ce-aranjează (în mintea-i) lumea așa cum îi convine. Și care nu posedă vreo treabă cu responsabilitatea celor emise.

Votul nu a fost profund... Cînd învingi nu departe de 50%, nu există vreun profund, mult, devastator șamd.

Apoi.
Chestia cu sistemul.
Ce e aia, *Sistemul*?
Plus, cum e să fii contra Aceluia – a sistemului?

În realitate, ca să îmbrobodești pe altul (eventual să dai gata o anumită categorie de cititori) trebuie să vorovești cît mai măreț, mai neclar. În genul pietrei aruncate în fîntînă, ce dă de lucru apoi înțelepților creduli/iute-luători-în-serios.

Rog să fiu iertat…

… dacă pic din nou în mic dezacord cu dl Pleșu:

> **Spune dînsul:**
> *„Să trăieşti într-un spaţiu creştin şi să n-ai habar ce este Eucharistia, ce sunt „tainele“, ce înseamnă Crăciunul, ce se întîmplă în timpul liturghiei, ce rost are icoana şi ce deosebiri sunt între catolici, ortodocşi şi protestanţi e o formă de incultură fudulă.*
> *Nu strică nimănui să ştie mai mult decît ştie şi să priceapă universul simbolic şi ritual al bunicilor săi.*
> *Şi, mai ales, nu strică nimănui să citească Scriptura...*

Uf.
Am sentimentul că distinsul literat ne trece strada... Cînd noi nu sîntem interesați de strălucirile pe care ni le arată dînsul, vizavi.
Urmare a unor contacte cu scrise ale Scripturii, nu simt nevoia să aflu ce-s Tainele și toate cele. Nu le disprețuiesc neapărat, pur și simplu nu le simt a-mi fi utile.
Cu aceeași pomenită deferență, nu mă interesează ce se petrece în timpul Liturghiei. Asta, pentru că-mi pare acolo o poveste ce nu rezonează cu a mea – bună, rea – simțire.
E ca și cum eu l-aș invita pe dl Pleșu să asude pînă în vreun loc de munte unde mă simt eu minunat. Sînt convins că nu i se potrivește.

Legat de bunici.
Una la mînă, doar prin cărți sîntem foarte interesați de universul bunicilor, al înaintașilor.
Apoi, legătura lor cu religia a fost ceva mai puțin spectaculoasă decît ni se spune. Căci erau oameni. Ba și de sub Carpați.

A citi Scriptura.
Eu văd așa ceva pierdere de timp.

Ce-i drept, o discutabilă aranjare a lumii noastre face ca un declarant ca mine să fie privit chiorîș. Arătați-mi și mie unul care a citit Biblie și ce mari modificări a produs în el. Unele reale, nu de poveste…

Nu-s neapărat un răutăcios. Ci încerc să nu plec de pe pămînt cu picioarele.

Am mai spus c-o să ajung rău, cu-așa stil de-a numi lucrurile.

Dar prieten cu minciuna parcă tot nu m-aș face.

.

PS

Altminteri, multe din zisele dlui Pleșu, în acel articol, îs de-a dreptul sanitare – vezi remarcile la ÎPS Pimen al Sucevei.

Întrebă cineva...

…Constantin Corneanu pe nume, în „Adevărul”:

.

> *„Cine a tras în noi, după 18.30?”*
> (la 22 decembrie 1989)
> Iar în continuare oferă un interesantissim punct de vedere.

În paralel, v-aș propune aici un unghi personal, asupra problemei.

Oare cum ar fi fost (imaginîndu-ne onest, azi) **dacă nu intervenea *scenariul Iliescu*?**

(Dau numele său, chit că el a fost doar un pion al complexei acțiuni).

Fără îndoială, mulți îmi vor înfățișa niște povești minunate.

Mie, totuși, mi-e teamă că torentul popular declanșat ar fi făcut prăpăd mai mare decît huliții teroriști.

La o adică, chiar ne-am împușcat mai mult noi între noi, decît au căzut cei fulgerați de glonț diversionist în frunte...

Ne aflăm ființe interesante...

Cineva așterne cele de mai jos:

> *„Scriu astăzi, în această penultimă zi a anului, cu gustul amar al victoriei din 16 noiembrie. Nu am fost niciodată genul care să se hrănească cu iluzii, dar atunci, în zilele de dinaintea turului doi şi în cele de imediat după, **a fost un interval foarte scurt în care am crezut cu tărie în miracol şi în puterea reunită a minţilor şi sufletelor** unor oameni a căror voinţă de mai bine poate schimba soarta unei naţiuni. ”*

.

Să mă scuzați.

În tărășenie văd doar dorul cuiva de a freca ridiche.

Îi ridică celuilalt (Klaus Iohannis) ștacheta la naiba în praznic, apoi îl ia la omor că nu s-a apropiat măcar de ea – chit că respectivul s-a apucat de `atletism` de foarte curînd.

În paralel, cei precum doamna autor a citatului se ridică pe dînșii cît mai în pod, cum că-s inși capabili *a crede în miracol* (vorba din urmă e precum istoria pentru dascălii lui Nae Cațavencu...).

Tot pe aici, prestidigitația întru aiurit publicul e maximă...

Altminteri, mă pufnește un pic rîsul-plînsul.

Dorința de mai bine a cuiva nu-i garanție de schimbare a unei nații.

Apropo.

Dați-mi și mie exemplu de națiune schimbată.

Eu știu c-au izbutit treaba asta Germania și Japonia, dar să fie la ele acolo configurația istorică ce le-a împins la așa ceva...

PS

Mă uit uit la poza doamnei autor.

Să fiu iertat, însă rezonanța cu voroavele-i cele mărețe îi e minimă.

Pur și simplu la mijloc e îndemnu speciei: „Să ajungi – ca individ – la cît mai bine pentru tine!”...

Mijloacele deja nu mai contează.

Ni-i de la Adam astfel, trecînd pe la Pristanda...

Titani culturali

Un distins amic de Facebook reproduce o poezie de Lucian Blaga.

Meditez brusc.

Dacă cineva e în stare să aprecieze sincer așa gînditor, să rezoneze cu creațiile acestuia, păi cred că ni-i la doi pași să purcedem și noi la înjghebări – fie și amatoricești, inițial.

De fapt, acu-mi reamintesc zisa cuiva.

O reproduc din memorie.

„Dacă ești în stare să apreciezi sincer vreun mare, nu ești departe de El.”

PS1

O, vreau să joc, cum niciodată n-am jucat!
Să nu se simtă Dumnezeu

în mine
un rob în temniţă – încătuşat.
Pământule, dă-mi aripi:
săgeată vreau să fiu, să spintec
nemărginirea,
să nu mai văd în preajmă decât cer,
deasupra cer,
şi cer sub mine -
şi-aprins în valuri de lumină
să joc
străfulgerat de-avânturi nemaipomenite
ca să răsufle liber Dumnezeu în mine,
să nu cârtească:
"Sunt rob în temniţă!"

(Lucian Blaga)

PS2
Precizare necesară: mă aflu crunt ne-poet.

Hai să zicem...

…că scrisele unuia ca mine *se vor duce prafului, de suflet*...
În context, oare, dintre energicele tastaturări de pe aici, cîte vor rămîne (se înțelege că nu mai mult de niște decenii) în atenția viitorimii?

Un ins foarte suspect

E acela ce amestecă (dar nu încurcă!...) borcanele.
Îmi place cum scrie și se comportă doamna istoric Lavinia Betea.

Modele umane

Poate, ca să crești în viață, ai nevoie de așa ceva...
Unii, fericiți de-ăl Înalt, se despart amical ulterior, de acele matrici.
Pe care s-a întîmplat a le depăși, pe drumul scurgerii-sub-Soare.

Privesc.

La fotografia fostului demnitar comunist Iosif Chișinevschi.
Îi observat pometii.
Iar totodată bănui a nu fi fost un idiot.

În paralel, șed cu observația pe copile și fii de bănet gata, din epocă.
Vă dau și două nume, ca misogin ce mă aflu,
Chit că puteți reține și un Petre Comarnescu.
Fetele se numesc Alice Voinescu și Jeni Acterian.
Dacă tot acceptăm că deasupra ne este cerul uman.
Vă mai miră că Iosca fu cum fu?

PS
S-a întrebat cineva, cîndva, ce-i veni aceluia a se face frate cu Dracul?
Să fugă, la un 1928, sub steagul comunist?
A voastră nu fuse chiar deloc vină: partide, sistem, *chanteurs* ai democrației romînești?

Oare ce rol…

… joacă frica, în existența omului?
Întrebați, după oleacă ezitare, ce e aia Frică?
Păi.
Nici eu nu știu ce e Aia.
Dar încurcă al dracului.

În viscol

Așa îți ține noul președinte Klaus Iohannism discursul…
Deșteaptă ideea de a sta afară... Transmite ideea unui om dispus la sacrificiu...

Altminteri, mă uit la mesaj și-i plin de clișee... În sensul că nu vin din suflet, respectiv mint. Nu e nimeni mai bun pentru alții, de Sărbători, iar dac-am fi așa am trăda neseriozitate – restul anului găsindu-ne...
Totodată, ce înțeleg mai greu la chestia cu normalitatea (aia de dobîndit) este că, dacă eram pregătiți pentru ea, am fi avut-o deja.

(Tot) ideea cea-mi fixă...

(Președintele Iohannis sau altul) „a transmis românilor...”
Altădată fu: „cetățenilor României”.
Nu am nimic cu acest demers.
Dar nu-i pot ignora apariția. Și bănui resorturile, cauzele.

Nu cred că în acest mod, cu „românii...” se rezolvă hiba națională/statală cu pricina.

Ha.
Ăsta trebuie a fi naționalismul nostru de mileniu trei!
S-au terminat, probabil, vorbele mari – epuizate în precedentele două veacuri.
Acum se mizează pe simpla repetare papagalicească, a unei formule care să ne țină uniți.

Întrebați de ce-i nevoie să fim uniți?
Pot bănui c-actualmente nu sîntem, altfel nu se pornea astă campanie.
Iar dacă nu ne aflăm uniți, aritmetic pot deduce că treaba asta nu dă bine, încurcă, amenință bunăstarea giudețului (acela care, la un clasic, se duce dracului...) .

PS

Nu știu dacă am mai punctat treaba asta.

Poți spune: *„Distinși concetățeni…”*

La „români”, pare să nu mai țină așa ceva. Nu se mai regăsesc în atari formule politicoase, respectuoase .Acolo merg doar formule primare, fie ele și din categoria dragoste*: „Dragi români”.*

Sigur mergem înainte?

O bună prietenă…

scrie pe aici despre iubire, despre a iubi.

Nu cred c-aș izbuti așa ceva... Să scriu despre ce îmi place mult.

Iar asta, pentru că **sentimentul în cauză și a plimba condeiul îmi par să fie din lumi diferite**.

Conștientul, respectiv inconștientul.

(între noi fiind vorba, poți descrie amorul, pe-bune, dar cred că indispui/fuge auditoriul!)

Nu am idee exact de unde ni se trage, ca omenire, pretenția că lucrurile minunate pot fi trecute pe hîrtie, pot fi relatate la microfon.

La bani mărunți, nu văd de ce aș comunica – inerent, pe larg – cum mă simt. Pot informa că m-am simt ori mă simt bine în vreun loc. Ori că-mi place grozav doamna cutare. Însă, din acel punct, pot oferi doar încîntarea chipului personal, sub impactul gîndului la acea fericire.

Eu însumi nu aș mai dori nimic de la vreun seamăn ce mi se exprimă cum pomenii. Eventual mi-aș spune: „Uite, bă, un om fericit! Bravo. coane/coniță!...”

(Precizare: prin fericire înțeleg o chestie deloc eternă. Vine, stă ceva, apoi pleacă, deseori înlocuită cu surori maștere).

În societate există turuială din plin, pe teme de care spuneam că-s – totuși – *greu descriptibile*.

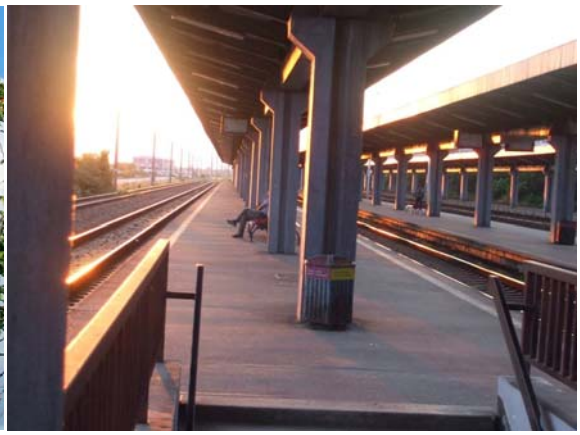

Un titlu de revistă

„Iubește-ți copilul măcar până la 2-3 ani…”

Comentariu al unei simpatice prietene:

„Mai e ceva de adaugat? Chiar ne trebuie argumente științifice ca să ne iubim copii???!!”

Părere a mea (fără pretenție de adevăr universal):

„Ne trebuie doar putirință de a iubi. Cît și înțelepciune de-a accepta că nu-i putem iubi mereu, ba că se lasă și cu pase de ură. Asta, pentru că nu stăpînim tot ce ne umblă prin suflet – sînt multe de capul lor, acolo...
Poți face eforturi pentru a fi un părinte deștept. Dar întru iubire, nu prea te poți 'monta'...
Eventual acceptă-te cînd nu ai chef de copil ori îl urăști.

Viața e complicată

O chestie numită Epoch Times Romania *și sponsorizată pe Facebook* se ofuscă moral de una și alta, ale centrului Bucureștiului.
Din categoria atît de mănoasă, cum că nu ne respectăm îndeajuns eroii din decembrie1989.
Între altele:

„ În rest, bulevardul Magheru este ticsit de sex-shopuri, semne ale aşa-zisei libertăţii postdecembriste."

Haios este că, acum 25 de ani, ne-am dorit inclusiv libertatea sexului, ba chiar și pornografie – pentru cine are suficient sînge în instalație a recunoaște...
După cum:

„Pe locul unde au fost măcelăriţi primii apostoli ai libertăţii o piatră funerară şi o coroană de flori ne amintesc de ei. Eroii sunt înghesuiţi într-un spaţiu îngust. Imediat lângă este poarta mare a unei discoteci de manele...”

Nu am citit multe despre revoluție, dar tot știu c-ăi mai curajoși din seara de 21 decembrie au fost niște puștani cam deloc educați (eu au spart geamuri la CC, pentru a năvăli mintenaș în interior, și a doua zi).

Revăd textul respectivilor de la Epoch Times Romania și rămîn mai abitir la ideea că – în spatele povestioarelor noastre ce dă bine social – rămîne doar dorința de a trăi bine.
Eventual de a pune și un film porno, cînd nu se află nevasta acasă.

PS
Apropo de ce se voia în decembrie 1989. Siteul amintit nu are spațiu loc de *Comentarii*. De părerea celuilalt.

Nimerii ieri seară

…la o pizzerie din preajma gării Predeal.
Fui – întru vîrstă – ca măgarul printre oi.
Adicătele singurul sexagenar.

Mi-au dat la un moment dat lacrimile, a plîns.
Dar nu în sensul poetic. Ci pur și simplu pentru că eram depășit de-un torent inconștient al observațiilor pîn jur (se înțelege că în cheie „Bre, da' ce s-a mai dus timpul!...").
Și măcar dacă era numai *cheia* cu pricina.

Dar am supraviețuit.

Un tip pe care mi l-am luat de model

… să fie vreo cinșpe ani, avea o vorbă: „Îți aduce folos doar ce-ți opune rezistență..."

…Chestia asta cu modelele comportă – obositoare, dar absolut utile – nuanțe.
Nu iei de model de cutare, ci doar o parte a comportamentului lui (poți să-l iei și ca ființă, dar aici te-ai scos, căci amorul (și furia ulterioară) ți-s la doi pași...
Revenind.
Îți iei o bucată din purtarea lui.
Dar nu faci asta pentru o eternitate!
.
Știu că sună ireverențios, dar execuți acea operație doar pe post de schelă, pînă clădești la matale acea conduită/însușire umană.
Ce-ți lipsea.
Cu ce ne umplem viața
Vorba e și mai parșivă, și mai înțeleaptă decît se poate bănui.

Dau de un afiș

E zis acolo ca-n lucrăturile corporatiste (s-ar putea să nu bat cîmpii...):
.
„În fața răului, fii stăpîn pe destinul tău!".

O mie de ani, de-acum la deal, nu vei izbuti să-ți gestionezi destinu', cu atît mai puțin pentru – pardon! – a schimba expectorații cu El, destinul (recte să fii stăpîn pe el)...
Dar cu așa pastile ne tragem teleguța existențială prin Treimea-de-vîrstă a Vieții.
A trecerii noastre sub Soare.

Bineînțeles că nu se cade să atenționez pe vreun matur că se află în singura beție acceptată social, religios.

Aceea a vîrstei de mijloc.

Vă pomeneam de curînd

…că priveam tineri într-o pizzerie predeleană.

Și meditam în ticăloșia mea, unde moaș-sa au plecatără companionii mei cei dezinvolți de la un 1975.

(Nu-mi cereți să vă dau detalii, despre cum tratează dînșii cu viața, azi...).

Mda.

E o vorbă dură.

Unii o să-mi spună – dacă între timp nu refulează urgent ideea – că nu-i frumos pentru ca să stric vreunora plăcerea de a trăi.

Rezon.

Dar poate e de vegheat să nu terminăm benzina foarte devreme...

F.D. este altminteri taman pe rigla Speciei.

Să aveți o seară frumoasă!

Un tînăr și interesant condei

..al „Adevărului” ne spune:

„De ce divinitatea nu este singura cale spre moralitate...”

Chit că vorba-mi, în tupeismu-i, privește doar inițiații.

Ideea de moralitate indică deja un căzut în capcana socială.

Ia-uite!
Ideea de moralitate – pică-i în față, șezute de admirație, cîte cohorte vor avea chef! – are o problemă cu acea doamnă – *Nuanța* la nume.
.
Dați-mi și mie pe la ferești, pentru ca să nu mor prost, vreun tip moral!
La care lupa o vom pune împreună, pe acela...
.
Prefer tipii 'de treabă'.
E un dumnezeiesc – dar dintre carele se pot duce, totuși, pe lumea asta...

Naționalism de 2014.

Își fac demuuuult niște bresle de sub Tîmpa niște turnuri de apărare A cetății.
La vremea cînd (nici nu știu termenul! *Valahii*?) înaintașii noștri ședeau în afară de acea incintă.

La 2014, însă, cu mult drag de istorie, atîrnăm un tricolor de acel turn medieval.

PS
Apropo de „Uite-așa ne-a venit nouă!”.
Turnul cutare – de apărare, al Brașovului – a fost redenumit (la un DouăMii și ceva) al Vînătorilor.
Așa le-a venit lor, edililor.
I-am admirat, totuși, pe kronstadtieni...
De la 2006 șade acolo un panou...
Nu s-a produs nimeni în răstimp – via marker – cu vreo aluzie la felație (altminteri, întru deocheate – haioase, în sine! – i-au mai scăpat notațiile, prin zona străzii Castelului).

Vorbit de bine.

Fie și din partea unui neconducător auto.

Îi priveam pe domnii de la Circulație, pe Valea Prahovei.
(Priviți des oamenii în ochi? Cum, asta e cheia eșecului, în viață?)

Cum se pregăteau azi, la zece ore matinale, de-un nou și sinistru balamuc rutier.

Apropo de religie în școli.

Păi.
Dacă e tare.
Iar Nen-su o sprijină cu adevărat din Ceriu.
.
La ce se încurcă de fleacul existenței prin săli de clase mioritice?

HAI SĂ FANTASMĂM.
Cum cohortele de frați în negru fac a sosi lume în exces la cea mai mică besearică de cartier bucureștean.
Îl citățm pe Becali?
„Căci unul eeesteee Dumnezeeeuuuu!”

Se împiedică PreaSlăvitul de așa fleac, al lipsei de sonerie școleră din Simfonia Sa?
Parol că nu!

Rîd și execut bancuri despre Dumnezeu.

Se înțelege că-i vorba despre ăla religios (despre nevoia noastră de un ăla divin și nesimandicos se poate discuta).
.
Dar privesc niște cîini apăsați pîn-spre sinistrul minții noastre, de frig montan și de foame.
Cel puțin pînă m-o păli vreo sperietură mare despre Viață:
.
Sigur ai făcut lucrurile bine, Doamne?
.
Mă uitam și la un cățeluș oarecare, pe la Cornu.
La cît l-a dus mintea, a purces să treacă DN1.
.
Lui poetul nu-i va face nemurire, de genul: „Și acrobatul nu s-a mai sculat...”!

Viața oricum iese prost

Ne putem imagina, dacă nu-mi credeți ăle zise mai sus, cum ne vor fi ultimele două săptămîni de egzistență, într-un spital romînesc oarecare...

Dar nu pentru a vă face părul măciucă la pătrat, vă chem spre zisele-mi de aici.

Ci.
Dacă voiți a rămîne un pic de mișto pe la senectute, rogu-vă respectuos a nu pune botul la idei ca cele de mai jos:
Oameni vă faceți, în caz contrar!
.

„Pentru noi, doamnelor
Sa nu permiti niciodata unui barbat sa te inrobeasca, tu te-ai nascut libera pentru a iubi si nu pentru a fi sclava.
Sa nu permiti ca inima ta sa sufere in numele iubirii, pentru ca iubirea este un act de fericire ! De ce sa suferi ?
Sa nu permiti ca ochii tai sa verse lacrimi pentru cineva care nu te va face sa razi !
Sa nu permiti sa astepti ore intregi pe cineva, care nu va veni niciodata, desi a promis !
Sa nu permiti ca timpul tau sa fie irosit de cineva care nu va avea niciodata timp pentru tine !
/…/
Sa nu permiti niciodata sa iti pierzi demnitatea de a fi FEMEIE !
Sa nu permiti niciodata !”

Bineînțeles că știrea

… e de verificat.
.Presupunînd că este (chit că eu nu cred...):

„Jihadiştii din Statul Islamic au executat 150 de femei în oraşul irakian Fallujah şi le-au aruncat în gropi comune... după ce au refuzat mariaje cu jihadişti“

Mă uit și la vreun Brîncoveanu.
Că să-mi pierd țeasta, dacătele nu aș trece la altă religie.
Da' ca ce chestie să zic ba?

Adică, io-s mic și vai de steaua mea.
Mă duce apoi Viața în preajma satîrului, fără să mă întrebe dacă am chef sau nu de acele meandre.
Iar eu să fiu hăcuit finalmente, din prea mare drag de credință strămoșească!
Ba pardon!

Nu știu care a scos ideea

… „iubim o dată în viață”.

Că asta e o aiureală (putînd iubi de multe ori și pe n-șpe planuri), nu aș extinde...
Dar ce naiba ne-o fi, în suflet, de ajungem să sperăm la *singură* amoare?
.
Lumea modernă, aici, ar putea trimite la ideea de autosabotaj.
Alții ar indica un pic de masochism.

Un titlu de gazetă:

> *„Defilarea limuzinelor de lux la ceremonia de înscăunare ca arhiepiscop a lui Ioachim Băcăuanul. Ierarhii BOR au venit cu Porsche, Mercedes sau Audi”*

.
E de urmărit, ce și cum fi-va cu draga noastră Biserică.

La bordul corăbiei Sale lucrurile-mi pare pe omenescul tipar al lui „După noi, potopul!”.
Fiecare caută a trăi cît mai bine, evident zvîrlind suficient fum sfînt prin jur.
Nimic de mirare.

În paralel, îmi aduc aminte de o carte, unde se vorbea de servicii (secrete) destupate, ce-și bat capul cu anticiparea a ce va fi peste unul, două sau mai multe decenii. Așa fu, zice în acea lucrare, și în Uniunea Sovietică – unde un Gorbaciov și ale sale reforme nu au răsărit întîmplător.

E posibil ca și la noi unii să fi socotit-în-viitor, distanțîndu-se de Biserică (faptul că reprezentanți ai statului se mai afișează alături de prelați nu schimbă datele problemei). Am simțit această scindare, cu fleru-mi de om simplu, acum 3-4 ani.

Așa-mi pare mie barim.

O zi bună!

Părere despre oamenii Bisericii

Și lansată fără să mă inflamez tare.
Sînt oameni asemenea nouă, tuturor.
Cu toții voind a sui în ierarhii, iar finalmente să trăim cît mai bine (inclusiv satisfăcînd lipsuri sufletești, prin belșug, opulență, treaptă socială etc.).
Dînșii au ales, pentru așa aburcat socio-material cele pendinte de credința oamenilor simpli în Dumnezeu.

Cît îți trebuie pentru a privi pe care în ochi și a vedea cam ce dorește dînsul de la viață, mai exact dacă are treabă cu sloganurile risipite?...
Haios este, mai ales la un preot, că dacă îți expui așa părere, matale ești luat de nelalocul-lui.

Departe de mine afirmația că toți popii sînt escroci. Însă bănui că, din definiție, nu poți fi un răzbător prin viață, iar în paralel să te ții precum în cărțile copiilor.

Deseori mi se sparie gîndul

…de cîtă agresivitate posed prin rărunchi la adresa oamenilor.
Cînd văz însă că nu mă aflu singur cu așa porniri, mă liniștesc oleacă...

Mă uit de păildă la afirmații gen:

> *„A vorbi despre ororile comunismului în România este mai mult decât o necesitate, este o obligaţie. Cu atât mai mult cu cât există o inhibiţie în acest sens ce domneşte în cercurile oficiale"*

.
Mie unuia, comunismul nu mi-a fost cam deloc drag. Și aș fi ultimul a susține că Fenomenul Pitești a fost o tabără școlară.
Dar nu pot să nu observ c-alde Comunismul (la noi și aiurea) a reprezentat o chestie complexă.
Cu de toate.
A-l pune la zid – precum în materialul linkat – îmi pare o simplă defulare de agresivitate.
Se înțelege că pornind de la alte împrejurări ale existenței noastre.

E și chestie de lașitate pe aici.
Să te dai inchizitor după ce Comunismul a pierdut temutele-i frîie, păi aia poate oricine.

Apropo de sfînta treime.

E interesantă acolo o chestie. O făptură eternă își asociază la conducere un 'născut'. Iar apoi conlucra-vor o eternitate (nu cred că se va pensiona vreUnul).

După cum.
O chestie cît de cît materială, același Tatăl, își ia alături o treabă foarte vagă, un duh.
.
Interesantă echipă, așa, ca structură să-i spun fizică!
.
PS
Vă doare capul, spuneți?
Socotind cîte catralioane de ani îmi vor da la smoală? „Ai făcut mișto de mine, muritoriule? Las' că-ți dau io!”
„Păi bine, șefule, da' la mata nu se aplică chestia aia cu întorsul obrazului? Nu e corect!”

Trag cu urechea

(ca huhurez lîngă doamna-mi cea din secta Grasse matinee). la radio.
Se zice acolo că niște întreprinzători scot o publicație de benzi desenate. Subiectul le sînt geto-dacii.
Ați citit bine.

Nu-mi ia mult pînă să pic la bănuiala că ni s-a acrit de romani.
Chit că multe povestioare ori cartoons despre aceștia nu au trecut prin rotativele tipografice. Cel mult, acum o jumătate de veac, se vorbea de Dromichete, în revista „Cutezătorii” (sună fain, la un popor cu capul în țărînă, ba și în fața unui bîlbîit).

Pe de o parte, aici, am dobîndit impresia că rîmlenii nu ne mai pică bine. De ce exact, nu am idee. Cert este că ne-am face frați de fantezie mai iute cu înaintașii daci.
Or fi avut ăștia calități cu moț? Parcă ba (dacă nu inventăm).
Probabil însă că ni-i simțim mai degrabă pe ei strămoși, fie și pentru că rezonăm mai mult – să am pardon de vorbă! – în primitivism.
Romanii erau serioși plus disciplinați – ori asta ne pică greu.

Apoi.
Faptul că ne declarăm fani ai cuiva e totuși doar o chestie de picat bine și superficial la inimă. Noi jelim ca naiba la decese, în vreme ce bărboșii lui Deceneu se tăvăleau de rîs. Ei își zvîrleau pe cîteunul în suliți șamd.

Partea treia.
Și de la un chitit pe scrierea cu 'sunt' venind ideea (je!).
Ne freacă academicienii și snobii culturali cu necesitatea Lui, a lui î din a. Cică sîntem urmașii Romei.
Or, întreb și eu, ca un ticălos.
Cu ce ne-a schimbat atari ascendență asumată (la un 1850)?
Sîntem mai disciplinați? Mai civilizați? Ne spălăm mai des?

Plus.

Luați 20 de inși mioritici și întrebați-i cînd a fost fondată Cetatea dupe Tibru.
Credeți că DOI o nimeresc, ca 753 î.C.?
Ori rugați-i să pomenească măcar doi imperatori, tot de pe acolo.

Am dat seară un ochi la pelicula „Fury”.

Cu Brad Pitt.
Tanchist american, în ultima lună a WWII.

Că fuse o școală pentru sensibiloși (urmăritori din fotoliu ai filmului...) ar fi una.
Dar meditam că, fie și scăpat cu viață din carnaj, nu mai erai om, lăsat la vatră (ce să mai spun de învinșii nemți...).
Ca atare, mă bucur mult c-am fost parașutat în viață taman în ăști ani, lipsiți de mari conflagrații – prin Europa barim.

Viața ne duce

… cam precum morcovul aninat înaintea măgarului.

În tinerețe și la maturitate, energia, îndrăzneala ni-s potențate de asemenea irealități.

Apropo.

Sentimentul frumos că stăpînești mediul („Lumea e a mea!”, ar șopti textierii muzicali) e dominant în treimea de mijloc a existenței noastre, pentru a scădea și dispărea apoi.

Fizic, după cîte citii și eu în cărți proaste, la mijloc e o secreție a corpului nostru – nu-mi cereți acum să răsfoiesc volumul, pentru informații suplimentare!

.

PS

Mă veți pune la zid.

„Domne, dumneata ne strici chefu de viață!”

„Măi, da sensibil vi-i cheful cu pricina, cel lăudat de poeți!...”

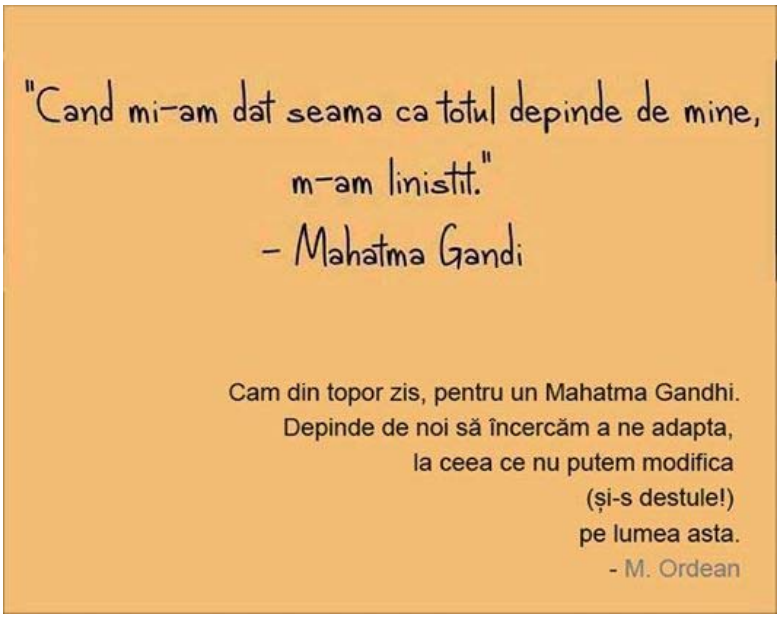

Nimeresc un citat

… – așternut pe hîrtie cu previzibila evlavie – din cutare sfînt Scărar:

> *„…Cel ce doreste sa vietuiasca fara greseala trebuie sa petreaca în supunerea fata de un parinte încercat si nesupus înselarii …”*

Bravo, neamule!

Să umblu de tîmpit a nu greși – chit asta, Eroarea, nu poate lipsi sub soare!.

Iar apoi să-mi mai trag un bici-al-prostului, cum că părintele e taman pă dos, adică nu greșește deloc.

.

Fain! Dați des peste fraieri să vă ia în serios așa gargarisme interesate?

Chit că nici subsemnatul

… nu excelează, pe acolo.
Propun cuiva – într-o discuție – să se pună în locul celuilalt.
Realizez apoi că treaba asta dă bine prin cărți de morală, dar în practică, te dezarmează. Îți pierde tensiunea, energia decurgînd din faptul că Ălălalt ar fi / este ticălos.

Și ești luat apoi ca din oală de atîția care nu-și bat capul ci finețurile altruiste, biblice...

Răsfoiesc zilele astea o carte

… a dlor Marius Oprea și Stejărel Olaru.
Despre Brașov, 1987.

Și văd acolo cum o imensă mașinărie umană strivea dorința de a trăi a restului românimii.
Apoi, la 21-22 decembrie 1989, privesc în vreun op Alex Stoenescu (pe mine m-a iertat Înaltul de vreun dus la Jilava acelei nopți!) cum niște români – întîmplător cu puterea politică alături – s-au purtat sinistru cu niște compatrioți în dezacord cu ei.
Despre ale lui 1990 ce să mai spun...

În paralel, mă uit la articole media, cît și la comentarii cititori.
Dincolo de astea, trebuie să fiu mîndru că mă aflu român/romîn.

Să mă iertați de-ntreb.
Care dintre noi e într-o ureche?
Care e șulfă, în a da cu parul, iar apoi a se îmbrățișa cu victima, în fața unui First Decembrie?

Nimeresc pe undeva o afirmație:

„Avem un preşedinte spectator tăcut, calm, neconflictual, ca apa sfinţită...”

.
Pînă să-mi bat capul cu restul articolului (deși un oscior mi-ar fi de ajuns pentru a reconstitui animalul..), privesc la ochii respectivului autor.
Privirea fiind, cred că nu spun vreo inepție, oglinda sufletului.
.
Nici în cot nu-l doare, de fapt, pe respectivul – de plagiat și alte alea.
Iar de moralitate nici pe atît.
.
Dorința lui e să o tragă Stăpînirii.
Și să trăiască bine.

E om.

Și noi, ceilalți.

Unii uităm însă, treaba asta…

Eu unul iau România cum este.

Iar dacă m-o scăpa vreun reproș, îmi cer anticipat scuze..
.
Dar.
Nu-mi cereți s-o ridic în slăvi.
Mai exact, să spun de ea că este (întîmplător mult mai luminos) altfel decît se află în realitate.

Cineva strigă:

> *„În cazul MRU nu este, însă, nimic inventat: pur și simplu este unul dintre cei mai detestați politicieni autohtoni"*

Strigătorul este de la echivalentul contemporan al Răcnetului Carpaților. E vorba de „România curată”.
Să fiu iertat, dar cînd nimeresc un tip atît de sigur pe el, în a declara pe altul de doi lei, mi s-a dus de-a dura prezumția de onestitate...

Altminteri, îmi place cum se desfășoară de la o vreme dl Ungureanu. S-a îmbătat cu aerul înălțimilor guvernamentale, motiv pentru care a strîmbat din nas la întregimentare de plan doi, așa că și-a tras partid.
Care n-a ieșit rău – acea Forță Civică.

Dar omul nostru pare să-și fi mirosit lungul nasului. În sensul că e de plan secund (atenție, nu în Cișmigiu, ci în politica românească!).

Avu și bafta de-a accede la Cotroceni un șef cu fire compatibilă.

Succes!

PS

Rămîn la părerea că nu poți fi luat în serios, ca înălbitor de țară, dacă te exprimi ca la ușă de bodegă regățeană...

Ajung cu ocii

(vorba rușilor, uneori și bănățenilor) pe o imagine, de la un concert fin, într-o biserică.

Mă chestionez, brusc.

Oare s-a mințit în vreun domeniu la fel de mult ca în cel religios?

Nici nu mă miră.

Irealul are nevoie de fard mult pentru a părea cît de cît realitate. Și încă una de căzut lat.

Cineva așteaptă

… ca Iohannis să-și respecte promisiunile făcute între cele două tururi de scrutin.

Dincolo de paralela cu juruințele de amor premaritale.

Naiba a văzut politician să-și poată respecta programul?!

Programul lui din campanie este de fapt nota proastă aplicată solicitărilor nerealiaste ale electoratului.

Cred că nu e taman vina mea

… ca văzînd un anumit tip de zîmbet al seamănului, să miros în ce mod acela va încerca să mă ducă, odată cu prețul...

.

PS

Nu pariați c-am fost răutăcios, mai sus, cu biata femeie.

Am aruncat un ochi în rîndurile dînsei, din „Adevărul”.

.

I-auzi:

„A fi fericit sau nefericit e o opţiune personală...”

Dincolo de neînțelepciunea afirmației..

De ce pot paria că fericirea e furnizată doar pe calea propovăduită de dna autor?

Distinsul preot și condeier

.. Eugen Tănăsescu ne spune despre despre Bobotează:

> *„Botezul lui Iisus Hristos este momentul când se arată Sfânta Treime – Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh“*

Sună, ce nu s-a pomenit!

Dar o problemă tot rămîne.

Mi se pare neonest ca relația între doi oameni să decurgă doar după regulile tale.

PS

Pomeneam că ghicești omul după fotografii.

Pe Părintele Tănăsescu l-am mirosit mai bine după ce i-am auzit vocea.

Nici ultima nu minte.

Draga-mi bibliotecă publică

…mi-a permis încă o dată să-i părăsesc incinta cu un vraf de cărți în brațe.
Șase, la atîtea avem dreptul.

Se nimeriră ca mai multe să se refere la primul război mondial, personaj principal fiind regina Maria.
Citesc eu una-două pe acolo și mi se aprinde o lampă, apropo de zelul ei în a sprijini Antanta.

Despre generalul Nicolae Militaru se spune în cor a fi fost spion sovietic – fără să ne fi fost adus măcar vreun colț de document, în spirijinul infamantei acuze.
Hai s-o luăm și invers.
Despre regina Maria nu s-a întrebat nimeni cît va fi fost mîna Intelligence Service, în prestația-i.
Hai să vedeți de unde mă paște bănuiala (și atît, neavînd dram de dovadă).
Charismatica noastră primă Doamnă, la vremea cu pricina, nu avea jenă în a-și afirma sprijinul pentru țara de origine, Imperiul britanic. Ea rămînea însă o amatoare, în așa încercare de suport.
Iar dacă tot poseda un compatriot atît de sus, la noi, serviciul secret britanic trebuie să fi fost tîmpit să nu o profesionalizeze, să nu-i eficientizeze gesturile. Altfel, monarhița noastră rămînea un cal nărăvaș, și-atît.

Cum va fi fost influențată ea, deja nu mai contează.
Propun acest subiect, pentru studiul istoricilor.
În paralel, și-apropo de regina Maria, într-un volum al Facultății bucureștene de Istorie (1995, coordonat de dl Lucian Boia) citesc un lucru interesant. Faptul că doar primii trei copii ai cuplului regal erau sigur concepuți cu soțul Ferdinand – iar restul ba, Barbu Știrbei să trăiască! – era de notorietate. **El nu a răzbătut niciodată însă în presă** – care de felul ei nu era o împiedicată, o neexploratoare...
Ghici cum va fi arătat interdicția, cum va fi fost vehiculată ea prin redacții, cum vor fi scrîșnit dinții unor condeieri nu foarte dinastici...

Ca tot omul

… am citit și eu cartea „Istorie și mit în conștiința românească”, de Lucian Boia.
Cred c-am lecturat-o însă tare superficial.

Spun asta nimerind acum la bibliotecă un antecesor al acestei cărți, mai exact volumul „Mituri istorice românești” – scos de Universitatea București la 1995.

Subsemnatul s-a mai dat (în iresponsabilitatea-i) la ideea de patriotism, dar acum o spun mai clar ca niciodată: asemenea religiei și altor alcătuiri sociale, și patriotismul se bazează la greu pe minciună.
Mistificarea în cauză nu se face de florile mărului, ci vizînd un interes. Exploatarea seamănului (chit că destui pălmași se simt mai bine dacă li se inoculează ideea lui a fi popor nemaipomenit).

Legat de asta, mă uit la un discurs al reginei Maria, pe front în 1917.

> *„Deși rușii ne-au dat un prost exemplu pentru că mulți dintre ei, devenind bolșevici, își părăseau zilnic posturile cu miile, soldații noștri /.../ au rămas credincioși Regelui, de neclintit în mijlocul debandadei foștilor aliați.”*
> Bla-bla-bla.

.

Interesant este aici că ăi acuzați de bolșevism, dezertare șamd își vedeau propriul interes. De a scăpa de mizeria frontului, de zeița cu coasă a acestuia.

În vreme ce românii, la care continua să funcționeze neiertătoarea Curte Marțială, erau pomădați cu vorbe mari. Cum că papămite ar fi jurat „să reziste ca un zid pentru a apăra ultima părticică de pământ românesc care era încă al Nostru”.

Îl durea drept undeva – de așa pastile – pe țăranul smuls la 1916 dintr-o gospodărie unde abia se descurca, dar nu avea ce face! Trebuia nu doar să se chinuie, dar să și strige „Uraaaa!!” la sosirea vreunor mărimi.

.

În aceeași cărțulie a Facultății de Istorie bucureștene se arată – pe larg – cum au evoluat sloganele de prostit. Adică miturile.

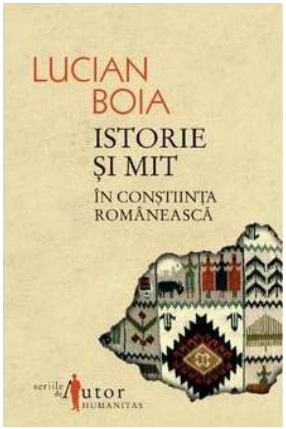

Lecturez din Pamfil Șeicaru

… despre România în primul război mondial.

Ca orice tipăritură pe lumea asta, și cartea directorului „Curentului” este interesantă.

Legat de ea, și nu doar, observ o chestie.

Șeicaru vorbește despre relațiile între ungurii stăpînitori și românii ardeleni.

Nu e o prezentare echilibrată, ci părtinitoare. inclusiv prin intermediul figurilor de stil bășcălioase, stuchitoare ori de o revoltă aiurea.

Ceva mă face să cred că așa tip al demersului este obligatoriu, dacă te vrei patriot.

Apoi, bănui că nici nu se poate proceda altfel – o eventuală prezentare obiectivă scoțînd din priză animalul nostru cel primitiv.

Pe care se bazează de fapt patriotismul.

Iar ultimul o avea și el dreptate. Nici gînd să te poți baza în sine pe un ins interesat să descopere, să respecte partea de adevăr a celuilalt.

Plus că așa exemplar uman nu se inflamează ca prostul, și implicit nu poate fi dirijat după cum îți vine matale mai bine – *celui care are ceva de pierdut* dacă ungurii ne încalecă, ori *de cîștigat*, dacă luăm Ardealul de la ei (mă refer la epoca ante1916).

Întîlnesc o spusă

fie și un picuț mai veche, a dlui academician Ioan Aurel Pop.

„Cine-şi critică patria îşi critică mama!””

Ilustrul intelectual se referă la scrierile istorice unui confrate, istoricul Lucian Boia.

Presupunînd că vorba cu pricina e reală, mie mi se pare neserioasă din mai multe puncte de vedere.

Una la mînă, acel a critica este extrem de vag. poți spune că Mama avea un neg pe nas, iar apoi să fii arătat cu degetul, că ai criticat-o.

În același timp, a te face că nu observi omenești scăderi (fie și) ale celei care te-a adus pe lume nu e o treabă...

Nu știu dacă așa se rezolvă lucrurile...

Obiceiul ăsta cu a nu vorbi urît de mama pare să se tragă de la exemplare umane ce posedau un anumit stil de hibe.

Se chinuiau a-și crește copiii, motiv pentru care vreo observație din partea acestora le pica tare prost. Era picătura ce dădea afară paharul.

Sportul se perpetua, prin repetarea patternului de către copiii ajunși peste decenii și ei părinți.

În așa mediu, sensibilos, respectiv unde și nimica mișcă, nu e de mirare o altă spusă a dlui academician:

„Este o crimă să ironizezi studenții, îi îndepărtezi pentru toată viața de sufletul profesorilor...”

Afirmația e psihanalizabilă, ori barim decelabilă pe îndelete. Mie nu-mi pare dl Boia un tip pus pe băşcălie proastă, spre învățăcei. Mai degrabă îl simt pe dumnealui ca înconjurat de fani, decît pe dl Pop – vă invit în acest sens a-i privi plus citi fizionomia, în poza alăturată.

Altminteri, nu poți să nu remarci eterna dispută între România-profundă și Ceilalți.
Primii domină, indiscutabil.

Cu capul în nori aflîndu-mă

Și citind un material al istoricului academician Ioan-Aurel Pop. Unde domnia sa afirmă:

> *„De două decenii, Lucian Boia face propagandă în România. Cărţile şi ideile lui se încadrează perfect la acest capitol iar editura Humanitas, moştenitoare a editurii Partidului Comunist Român, care a primit bani de la toate guvernele care s-au perindat la conducerea ţării, este cel mai bun mijloc de propagandă”*

Ca opinie personală, rîndurile de mai sus mi se par neinteligente.
În context, și pricepînd mai greu firea ardelenilor (chit mă trag tot de acolo).
Transilvănenii îmi par băgați într-o atitudine deloc deșteaptă, DELOC PUTERNICĂ. Stuchesc la unguri, cît și la unii compatrioți de peste Carpați, zăcînd totodată într-un fel de stare asediu.

Cum ziceam mai sus, eu-s cu capul în nori. Dar aș stabili programatic să-i ajungem pe unguri ca nivel de civilizație. Aș da și un termen realist: 300 de ani (așa mi se pare mie).
Chit că ce spun eu pare jignitor (la mijloc fiind totuși sensibilitatea rănită a destinatarului...), parcă mai lesne se iese astfel din nefasta poziție cu-arma-la picior. Și a complexelor nu doar de inferioritate, dar și de nesperanță a optimizării personale.

Firea noastră.

A nu ierta.
Noi fiind ăia grăbiți în baterea cu pumnul în piept, a creștini (cei trecînd cu vederea – în discursuri barim).

Președintele Iohannis se pare că greșește undeva.
Canalul TV Realitatea punctează ferm:

> *„Președintele Klaus Iohannis a comis o eroare, astăzi, în cadrul interviului pe care l-a acordat la Adevarul Live, spunând că ministrul Transportului face parte din CSAT, când de fapt, șeful Transporturilor nu este membru CSAT, așa cum prevede și structura CSAT...”*

E.
Știți care e titlul materialului?
Păi: „KLAUS IOHANNIS, gafă IMPARDONABILĂ pentru un PREȘEDINTE”
.
Mă scuzați.
Orice căcat, nu se iartă!
Pe la noi.

Pentru că ne aflăm oameni

… cam toți ne gîndim cum i-ar putea merge mai bine țării ăsteia.
O asemenea preocupare are și dl rector al universității clujene Babeș-Bolyai.

Într-o primă fază, mă simt în mare dezacord cu ideile domniei sale. Pe care le găsesc desuete. De pildă, nu știu dacă ne sînt utile (între altele), la un 2014, vorbele dintr-o piesă istorică de acum un veac:

> *„: ”Datina străbună e mai mult decât o lege,/ Domnul ce-și cunoaște țara din chiar traiul ei culege/ Obiceiuri de tot felul, trebuințe de-orice soi,/ Năzuințe, doruri, vise, ure, patime, nevoi;/ El le cerne, le frământă, le topește, le strecoară/ Și le toarnă ca-ntr-o matcă în cuvântu-i către țară./ Din aceste vorbe-nalte ale domnilor români/ Timp de veacuri neamul țese datina de la străbuni…”*

.
Apoi.
Simt că stilul în chestiune se datorează unei optici.
Cum că primordial nu este a trăi mai bine, mai destupat, mai ne-la-coada-Europei. Ci menținerea unei comunități închegate pe baza unor asemenea credințe / cărămizi stilistice.
.
După cum.
Asemenea oameni par să fie majoritari în Ardeal, din moment ce reprezentantul lor se află la cîrma celei mai mari universități din zonă.
.
Asta e. M-aș bate cu morile de vînt a solicita respectivilor vreun alt unghi asupra lucrurilor.
Bineînțeles însă, în cazul unor dezbateri de idei, aș puncta unde și de ce nu-s de acord cu dînșii.

PS
Un pic bestie tot îmi permit a fi, aice... Oare dl rector are știință de înclinațiile erotice aparte ale autorului textului citat? E vorba de Alexandru Davila.

Dl Dan Tapalagă opinează:

> *„Nu pot accepta argumentul ca ziaristii trebuie sa-si limiteze libertatea de exprimare pentru a menaja sensibilitati religioase... ”* (întreg pasajul,la PS)

.

Părerea-mi este că demersul ziaristului pomenit, dacă nu cumva sînt dur, ține de prestidigitație. Îți flutură prin fața ochilor o formulă irezistibilă, a libertății de expresie.

Or.

Libertatea de manifestare include inclusiv a da cu toporul.

Iar aceea de expresie, a batjocori.

Dacă nu ești de acord cu islamul, o poți manifesta în n moduri civilizate.

Cînd te arunci la batjocură, dispreț și similare – iar aici reiau o teză a subsemnatului – deja problema o ai cu niște incidente din trecutu-ți la care nu ai apucat să răspunzi.

PS

> *”Nu exista nici un da, dar si caricaturistii...Nu pot accepta argumentul ca ziaristii trebuie sa-si limiteze libertatea de exprimare pentru a menaja sensibilitati religioase, politice sau de alta natura. Nu inteleg de ce lumea occidentala ar terbui sa-si ajusteze valorile democratice – cum ar fi libertatea de expresie – pentru ca asa ne impun radicalii islamisti, mai corect spus niste asasini. Nu aleg intre libertate si salbaticie. Nu vreau sa ne adaptam noi la teroare, la frica, la barbarie. Ceilalti – oricum s-ar numi ei – sa invete valorile civilizatiei occidentale daca vin din afara ei, vor sa traiasca si sa se bucure in ea.”*

O zisă interesantă

(fie și privind un moment al anului 1990) a regizorului Andrei Șerban:

> *«În 1990, vara, cînd minerii au pătruns din piaţa Universităţii în subsolul Teatrului Naţional, unde repetam « Troienele » în greaca veche şi încercînd suspicioşi să descifreze coduri politice ascunse în versurile originale ale lui Euripide, ne-au confiscat textele. Dar cînd una din actriţe a început să declame cu toată forţa un monolog al Hecubei, onomatopeele blestemului grecesc i-a înfricoşat pe bieţii mineri care s-au retras intimidaţi, făcându-şi cruci. Iată, mi-am spus, un moment de neuitat cînd arta a triumfat asupra barbariei vremii.»*

Cineva reproduce

…o zisă a lui Pirandello:

> *„Vei învăța pe cheltuiala ta că de-a lungul vieții vei întîlni mai multe măști decît chipuri...”*

Părerea mea: sîntem doar măști.

Unii știm asta.

Îmi fac uneori cîte un selfie. Mi se pare că eman starea cutare. În poză văd de multe ori altceva. Cam întotdeauna mai puțin festiv decît mă credeam.

Nu mi-i sentimentul cel mai plăcut, acest mă-descopăr-altfel-decît-sînt. Însă bine c-am știință de dînsul!

Mă uitam ieri

…la marea de parizieni care se manifesta în sprijinul Charlie Hebdo.

Instinctul îmi spunea că e ceva aiurea pe acolo. Că, dincolo de cîte frici ți-o trezi în suflet, incidentul era totuși unul departe de simțurile respectivilor.

.

Am sentimentul că la mijloc, în așa situații, este și dorința de a ieși din plictiseala curentă. Din 'train-train habituel', cum ar spune francezii.

Cît și un mod de a ieși în relief – întru persoană de calitate în sine ce te afli , respectiv că rezonezi cu valorile sociale ale locului.

În situația aceasta, cred că puțină lume – de acolo – își pune problema asupra eficienței demersului lor.

Adicătele cît – prin acele ample manifestări – sînt împiedicate viitoare atentate?

La acest capitol, nu mi s-a părut că s-a umblat la sursa belelii de la Charlie Hebdo.

Ba chiar le-au luat apărarea oarbă a acelora – ceea ce-i o garanție că un carnaj se poate oricînd repeta.

În același timp (dar în ton cu „Je suis!” / „Egzist și io pe-aici, mes amis!”), mesajele multora mi se par absolut aiurea ca efect, ca mod de-o opri viitoare *fusillades* în inima Parisului.

Iată-i pe cei de la Sciences Humaines:

> Aceștia *„rend hommage aux victimes de l'attentat contre Charlie Hebdo. Cet acte terroriste nous concerne tous, car il touche à nos valeurs, notre liberté d'expression, notre laïcité, notre démocratie. ”*

(Adică aduc omagiu, înfierează actul teorist – care atacă valorile noastre, democrația șamd.)

Alții declară că nu va ajunge glonțul la Rățoiul cică înlănțuit...

.

Vi se pare că supărații cu cagulă se vor împiedica forte de așa atitudini?

De-aia spun că multe ieșituri cu afișul „Je suis Charlie” țin de bon ton, de a scutura pe praf existența.

Ceea ce, la o adică, este omenește – chit că nu ne grăbim a recunoaște astă latură, moștenire de la Adam.

Psihologie.

În revista Dilema Veche, mai exact între materialele punctate drept 'Best of 2014', se află și cel al dlui Andrew Solomon:

„Depresia e secretul de familie pe care îl avem cu toţii“

.

Că tot ne aflăm sub cerul datului cu părerea, aș îndrăzni niște observații, fie și venite din partea unui amator.

Dl Solomon, scriitor de origine română stabilit în SUA, spune că a depășit – prin sprijinul terapeutic aferent – o depresie (bănui a fi vorba despre una acută), izbucnită acum două decenii.

Poate tuturor, sub soarele ăsta, ne este hărăzit o cantitate de insuportabil – soldată cu o depresie benignă mai mult ori mai puțin dusă pe picioare. Cică așa e viața (eu spun asta, nu dl Solomon!).

.

Nu e deloc ușor să eviți datul sub preș al Neplăcutul vieții, respectiv al rănilor pe care le produce acesta în noi. Cred că esențial, în acest demers, este a sta în contact cu sentimentele noastre, cu firea cea adîncă. O asemenea naturalețe se obține, în bună măsură, prin renunțarea barim din cînd în cînd la dresajul pe care ni-l impune educația.

Or, observ că dl Solomon vorbește despre problemele sufletului, dar într-un limbaj elevat – poate ultimul (cred eu) în stare a stabili relație cu adîncul cel vătămat.

În același timp, dînsul se întinde – am sentimentul – în exces cu expunerea sa, motiv pentru care pot bănui o încercare de a se ține de fapt departe de problemele pe care afirmă că le-a eliminat.

.

Încă o idee.

Dînsul oferă afectaților întru depresie un decalog.

Or, starea cu pricina este una în care nu mai ai chef de nimic, ba chiar te complaci în acea stare, care-i mai suportabilă decît realitatea. Asupra subiectului s-a pronunțat un Dietmar Stimerling („10 abordări psihoterapeutice ale depresiei”).

Departe de mine ideea că subiectul nu trebuie să întreprindă nimic. Problema este că nu poate. Eventual se poate spera că, într-o fereastră senină, ajutat în paralel de niște apropiați, să apuce vagonul din urmă al trenului terapiei.

La mintea-mi a limitată

… pricep mai greu deranjul cu Legea zisă Big Brother.

Din partea mea, supraveghează-mi mesajele pînă nu or mai putea. Am ceva de ascuns?

O să caște ochii la ele și se vor plictisi iute.

.

Aud deseori vorba

„Iubește-mă/Acceptăm-mă așa cum sînt!”...

.

Pfuuu!

Înțeleg perfect nevoia aceluia de a fi luat cum este – în condițiile unei acute nevoi de dragoste.

.

Dar.

Între nedreptățile existenței este și aceea că regula unei relații cît de cît rezistente rămîne aceeași. Ne schimbăm măcar un pic, spre celălalt.

Iar asta nu din orgoliul perechii. Ci pentru că altfel nu se ajunge la distanța la care 'două corpuri cerești' ajung captive unul altuia (să presupunem că în mod fericit/rezonabil).

Hm.

Oare un doritor să fie luat cu e, acceptă naturalul celuilalt?

Gardurile, simpozioanele, amvoanele

…se află pline de îndemnuri la adevăr.

Să nu vă pună Necuratul a le lua în serios!

Uitați-vă la imaginea de mai jos , la scrisele ei...

Dacă spui emitentului că inflamata vorbă de-acolo nu are vreo garanție-în-viitor (mai degrabă trădează nesiguranță a aceluiași, legată de perpeturare), te-ai scos de un dușman cum scrie la carte. Căci i-ai distrus una dintre iluziile cu care traversa și el prin lumea asta...

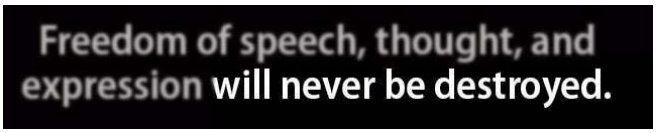

„Pentru libertatea de expresie...”

Fac ce fac și-ajung iar la pîrdalnica de psihologie!

Interiorul nostru – cel foarte agasat (dacă nu sugușat!) de disciplina socială – e tare încîntat de formula asta, cu a fi garantată libertatea de expresie.

Nici nu mai apucă să vadă că l.e., nereglementată, poate adăposti inclusiv libertatea de a goli oala de noapte de la balcon.

Sau vreun ciomag în capul manifestantului de azi pentru libertatea de expresie. Al cărui mînuitor se poate mira apoi de supărarea noastră: „Păi n-ai fost dumneata de acord...? Io așa mă ecsprim”.

Zic și eu...

Pe o filă a liberalilor de rînd, este postată o poză a dnei Gorghiu, prezidenta partidului.
Femeia arată nemaipomenit, s-o pun diseară sub pernă și alta nu!

Subzistă însă o problemă.
Fără a neglija înfățișarea, cred că doamna politician în chestiune trebuie să emane – în semnalele publice – cu precădere seriozitate.
Aceea a politicianului dominat de responsabilitate (nu spun în derîdere așa ceva!).

Ca urmare, și bătînd cîmpii nițel (eu), poate nu i-ar șede rău – în rarele clipe libere – o privire spre cum procedează alte femei, duse de munca lor și de șansă pe locuri politice înalte.
Bineînțeles că va fi a decela cu atenție, la diverse personalități, și diverse gesturi ale acestora.

Spune cineva

„Halal libertate (de expresie, între altele, n.MO), *daca e cu limite”*

Eu unul, cred că libertatea are nevoie de limite nu ca formulă goală (și inutil represivă), ci pentru a nu leza nedrept libertatea echilibrată a altora.

Un text interesant...

..intermediat nouă de dl Paul Dragoș Aligică:

> *“Poate ca ma insel dar autorul de fata cand pune mana pe condei sa trateze un subiect pe care l-a studiat si la care a meditat serios, trebuie sa tina acum cont de faptul ca exista un tip de cititor, foarte raspandit, care desi nu s-a preocupat niciodata de acel subiect, ii va citi textul nu in ideea de a medita si invata ceva de la cele scrise de el ci mai degraba in ideea de a emite judecati si sentinte acuzatoare daca se intampla cumva ca textul sa fie in dezacord cu platitudinile si locurile comune care populeaza mintea numitului cititor”.*
>
> (Ortega y Gasset, ”Revolta maselor”)

Multă lume

…(unii fie și trecuți actualmente peste Styx) vorbește să se afle în treabă. Asta, pentru că dă bine. Publicului majoritar, dar și nouă înșine, convinși că putem face tot ce vrem:

"Nu mă tem de retalieri. Nu am copii, sotie, masina sau credite bancare. Poate suna pompos dar prefer sa mor in picioare decit sa traiesc in genunchi". O declarație premonitorie a lui Stephane Charbonnier (Charb), editorul Charlie Hebdo."

A **nu** produce caricaturi precum ale Charlie Hebdo deja știute nu cred că-i echivalentul unei existențe în genunchi.

"Libertatea va fi întotdeauna mai puternică decît barbaria" declară și Francois Hollande adresîndu-se compatrioților într-un apel la unitate națională. "

Una la mînă, cei doi termeni îmi par din filme diferite.
Apoi, cînd vreun șef al statului face un măreț apel la unitate, pot ghici că pe moment nu există... După cum, dacă se ja ajunge la așa fuziune, va dura exact cît focul de paie.

"Nu avem de ce să ne îngrijorăm: valorile noastre de căpătîi nu vor fi afectate în nici un fel de astfel de acțiuni abominabile..."

Idem ca mai sus.
Ele deja au fost afectate.

Văd că, după cascada aderărilor

…la „Je suis Charlie!", apar și delimitările. Între acestea, cele ale lui Jean Marie le Pen și... Cristiana Anghel a noastră.

I

Apropo de exploziile sentimentale ale majorității, în diferite (asemenea) ocazii. Îmi par precum manifestările bețivului. Energice, săltînd spre ceruri – dar cu oarece fîs a doua zi. La drojdier, *the-day-after* se lasă cu mahmureală, cu privirea aiurea.
La majoritatea cea pomenită, a doua zi e relativ senină, dar se va uita (și ea) la tine strîmb dacă o vei întreba, la viitoarea manifestație entuziastă, cum rămîne cu precedenta. „Ce mai spui de tiradele aruncate la moartea lui Sergiu Nicolaescu ori a doamnei Irinel Liciu, cea sinucisă curînd după moartea soțului, Ștefan Augustin Doinaș?"
Majoritarul se va uita la fel de urît.
.
Ca să nu apuc a menționa că, da, mă aflu un om rău – de scriu ca mai sus...
Atît majoritarul, cît și sectantul lui Bacchus și-au dorit a ieși din cenușiul existenței.

PS.
Le Pen.
O comparație cu Vadim mi-e inevitabilă. Dar.
Francezul a putut cultiva totuși o mlădiță putînd să-i preia locul politic.

II

Apropo.
Mi se prăpădi o cunoștință de munte.
Și realizez că ne ferim de-acel subiect, moartea, ca de naiba.
E de înțeles.
Dar nu știu de facem o treabă refulînd la greu o chestie care tot ne va păli nas în nas...
.
.
III

Grandomanie, a mea.
Căutînd un sinonim al Parisului – în aste zile de comentarii savante – inevitabil s-a dus mintea la clasicul 'Capitala luminilor'.
Iar de acolo la curentul denumit Iluminism, cel din secolul 18.
.
Cel puțin după mintea mea cea neșcolită.
E interesant că rămase cît de cît demn de luat în seamă (dintre iluminiști) cel mai mizantrop, mai nesociabil dintre ei – și anume Jean-Jacques Rousseau.
Nu am idee, în ingoranța mea, de materiale mai dezintegratoare epocii decît 'Contractul social', respectiv 'Emile'.
Rousseau trăind altminteri în Geneva cea șvițeră.

Oare poți crea ceva de viitor (pe cît e asta posibil...) dacă nu ieși din spiritul epocii?

Am o teorie proprie asupra ideii de Dumnezeu

Cum că, pînă să capeți idee de la semenii mai copți cum e cu El, ca ființe supreme în existența noastră se află părinții. Ei au fost imenși în ochii noștri, ei păreau să dețină drept de viață și de moarte în ce ne privește.
Pe această idee, și sprijinindu-mă un pic pre Psihologie, mi-aș permite un unghi aparte asupra înclinației celor de la Charlie Hebdo pentru măscări grosiere la adresa divinității.
La bani mărunți, iritarea, dorul de a face zob (pot aduce explicații personale și mai incomode, pornind mai ales de la unul dintre desenele lor) va fi pornit din supărarea pe genitorii personali.
Care va fi fost sursa acestei porniri, poate fi subiect de doctorat pentru alții mai deștepți ca mine.

E interesantă exprimarea:

„Cutare lucru e incalificabil!”

Scapi de dificultatea transpunerii în cuvinte potrivite a iritării tale.

Dar – pentru că nici destinatarul nu excelează în direcția cu pricina – efectul vorbei cea lenește este garantat.

Dl președinte Iohannis

…vorbește despre deportările de sași și șvabi, duși în Țara Sovietelor acum 70 de ani.

Părerea mea.
Dacă s-ar fi limitat la anunțul că participă la o slujbă religioasă pe acel subiect, era ok. Dar, trăgînd lucrurile pe latură sentimentală, cred că nu e foarte corect – așa abordare unilaterală:

> *„Germania fusese înfrântă și orice vorbitor de limbă germană trebuia pedepsit, indiferent dacă participase sau nu la război."* (v. mesaj integral la PS)

.
Una la mînă, nu am de unde știi cum se comportaseră bunicii săi, în amețeala frumoasă care le cuprinsese etnicii germani în vremea lui Adolf
După cum, de chiu de vai bunii dlui Iohannis s-au întors, în vreme ce niște milioane plimbate de nemți spre un Oświęcim, ba!

Credeți-mă că nu dau cu parul aici!
Dar dacă tot răscolim pe-acolo, hai să vedem din mai multe (și reale) unghiuri!

PS

> *"Cu 70 de ani în urmă, în ianuarie 1945, 70.000 de sași și șvabi din România au fost deportați de autoritățile bolșevice în lagăre de muncă forțată din Uniunea Sovietică. Femei, bărbați și copii. Germania fusese înfrântă și orice vorbitor de limbă germană trebuia pedepsit, indiferent dacă participase sau nu la război. Printre cei 70.000 de deportați s-au aflat și bunicii mei. Erau tineri. După câțiva ani, s-au întors acasă îmbătrâniți de suferință. Nu au povestit niciodată ce au trăit în lagăr. Era dincolo de cuvinte. În amintirea lor și a tuturor deportaților de atunci, particip astăzi, la ora 10:00, la o slujbă de comemorare la Catedrala Luterană din Sibiu."*

Există vorba cea hazoasă

… cum că s-ai grijă cît faci pe prostul, pentru că riști (riscăm...) a rămîne așa...

Și în exprimarea omenești agresivități cred că e bine a vădi măsură.
Mă strădui să execut așa ceva, pe cît mă duc putirințele (adîncul nostru nefiind o chestie căruia să-i pui lesne căpăstru).
.
Simt că se îmbătrînește urît dacă, stuchind de zor la vîrsta a doua, nu o lași în timp ceva mai moale. Dacă nu diluezi demersul critic, măcar întru exprimare.

Altminteri, aud și eu pe la înțelepți că te ramolești mai fain cînd începi a (și) înțelege pre ticălosul ajuns în cătarea flintei tale...

Mă strădui să înțeleg

…de ce un om sau oameni execută un gest oarecare.

Pot înțelege ziarul Gândul, în demersul pomenit mai jos.

Cum că are nevoie ca de aer (pentru salariile angajaților săi) de clicuri pe articolele oferite. Iar acele clickuri se pot obține în număr mare doar pe baza unor anumite 'catch-'uri.

.

> *<O opinie jignitoare la adresa celor care muncesc în afara României. /*
> *Mesajul unui membru PLR pentru Diaspora: ”Progeniturile sunt educate pe banii contribuabililor din România, iar acum îşi arogă dreptul de a face revoluţie de la distanţă”>*

Dar de precizat tot rămîne...

Cînd la orice fleac indici drept soluție a te simți jignit – nu știu dacă pe acolo ne putem maturiza...

În paralel, Realitatea TV sugerează drept reacție, la produse ale lui Radu Banciu, uluiala.

Ultima stare fiind aceea în care ședzi blocat/paralizat, fără putință de replică. Dat-gata adică..

A fi jignit nu-i foarte departe.

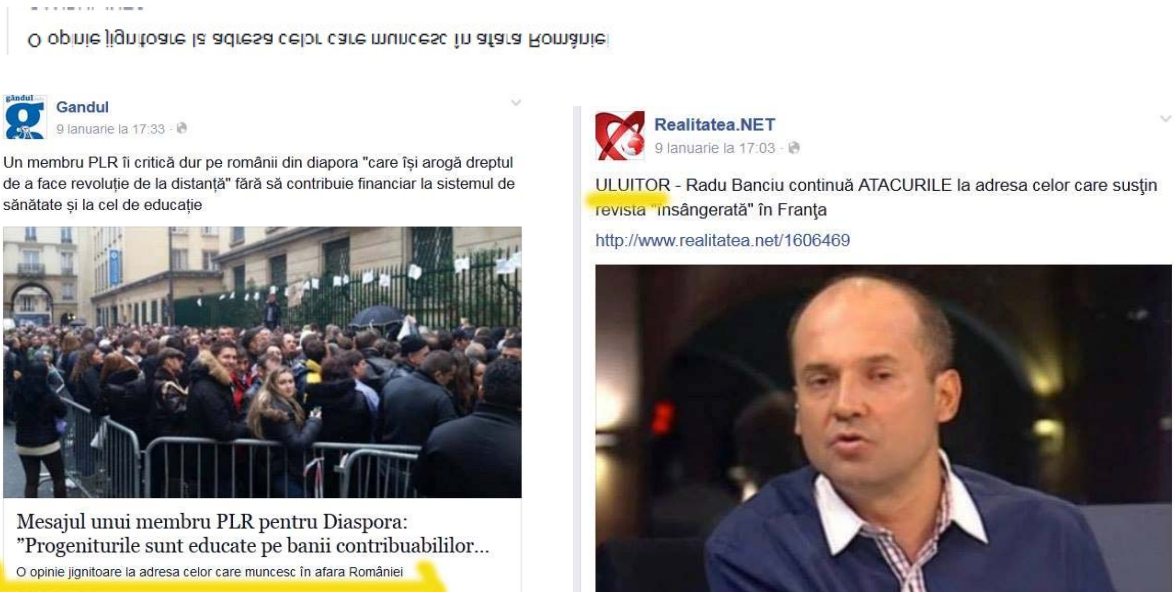

Era vorba cuiva.

De acum niște veacuri. Cum că de zgîrii mai tare ambalajul unui rus, vei găsi acolo mentalitatea, gesturile unui (total necivilizat) tătar...

Nu trebuie să zgîndări foarte un tip școlit și eventual ajuns la muncă în Vest, pentru a da de echivalentul tătarului.

.

Dl Mircea Pal spune:

> *”Progeniturile sunt educate pe banii contribuabililor din România, iar acum îşi arogă dreptul de a face revoluţie de la distanţă”*

Reacția cuiva arată așa:

> *„O mica analiza (fara a fi de specialitate ,precum Pal Mircea , care e ,,director economic”) cei 4 mld de E trimisi de ,capsunari”,,necalificati”,,menajere” sunt cheltuiti in Economia Romaniei , deci platitori indirect de taxe si impozite(ex :TVA la produse=24%,plati facturi,taxe si impozite locale ,constructii etc)asa ca tov economist Pal M. esti un POLITRUC IMPUTIT ANALFABET (in ale ec) DE CEA MAI JOASA SPETA.”*

Tot înainte!

Revenind un pic

…(spre exasperarea dumneavoastră...) la Charlie Hebdo.

Eu nu i-aș plînge pe repauzați.

E ca și cum aș regreta pe-ăl de-i spui să nu traverseze bezmetic strada. Iar el îți răspunde: „Sînt liber / Nu vreau să mor în genunchi, abătîndu-mă la trecerea de pietoni! Trec pe unde vreau io!”.

Teoretic, acolo e de vină șoferul care îl face harcea-parcea pe nesăbuit.

Un alt exemplu.

Dur, însă cred nimerit.

Ești bărbat.

Ai un vecin machidon, fie și pirpiriu. Care îți spune: „Nu mai face apropouri erotice lui fi-mea cea de 12 ani (și care s-a rotunjit feminin de la o vreme), c-o să-ți pară rău...”

Iar matale o ții tot înainte cu „Ce fund frumos ai, păpușico!...”

Am o părere deloc bună despre mine...

...ca atare, mă feresc cît pot de afirmații precum:

> *„Solidarizarea cu cei de la Charlie Hebdo, o imbecilitate moțată....” (Ion C.)*

La capitolul lipsuri, trec și neputințe intelectuale.

Nu pricep cum să te afli gazetar fruntaș, și să te exprimi astfel.

Un îndemn, lecturat la alții

”În viață, cel mai bun sfat îl primești de la frizer: <Ține capul sus!>...”

Nasol.

Dacă un om ține capul mai jos, lucrurile pleacă dintr-o problemă de forță. Care îi lipsește aceluia.

De energie, ori de încredere.

Gestul cu „Ține capul sus” mi se pare unul primitiv, de vătaf (că așa va fi fost crescut din topor și sfătuitorul, asta e altă parte a discuției). Preferabil este să rezonezi cu acela, că-l înțelegi, să-i accept momentul de odihnă ori al sperieturii.

Dacă șezi lîngă el, astfel, e greu de crezut că nu-și va reveni măcar în parte.

Bineînțeles că asta nu faci cu oricine de pe stradă. Din simplul motiv că tot dînd la alții, vei rămîne dumneata cu sacul sufletesc gol.

Pot spune chiar că, nedînd, barim nu mai pozezi în forțosul ce îndeamnă mototolii spre asaltul vieții.

Mi-au căzut sub ochi

… inevitabil, multe texte departe de optica-mi asupra lumii.

Cel de aici, semnat de un domn Cosmin Mănescu (pornind de la o zisă Neagu Djuvara), m-a mișcat – aș minți să spun că plăcut – mai mult decît altele:

.

„"Pârțarul ăsta bătrân (adică Neagu Djuvara, n. MO) nu se mai vindeca de râie morala...
A fost slugoi al oligarhiei liberal-bolsevice a fost inca din anii `50, cand si-o tragea la bostan prin Franta pe leafa de la CIA si recruta legionari sa ii parasuteze in munti sa "lupte impotriva comunismului". Ii prostea cu minciuna ca "acusica vin americanii, duceti-va voi inainte ca venim si noi dupa aia" si ii trimitea la moarte sigura, in timp ce el facea exercitii de extins gaoaza prin cearsafurile fine din Paris..”.
(vezi text, integral, la PS)

Marșînd un pic și pe ideea lui „Ce nu te omoară te întărește”.

Oare ce le-o veni – semenilor precum dl Mănescu – de-așternd pe hîrtie asemenea caracterizări, asemenea formulări?

Atitudinea la care mă voi opri, legat de zisele dlui Mănescu, nu ține atît de înțelegerea creștină (eu nefiind religios...), ci decurge din recomandări lucrări psiho. În spatele unei atît de vehemente (și nedrepte) atitudini șed majore lipsuri afective. De ieri și de azi.

În paralel, nu pot să nu simt iritare multă – a respectivului – pe părinți, pe lanțurile sociale – aflate în calea unui Ego ce vrea să domine tot (e de-al nostru!).

O să mă întrebați ce-am rezolvat cu așa poziționare?

Păi nu mă mai înfurii.

Iar dacă nimeresc vreodată la o masă de discuții așa conviv, cred că nu voi avea de ce să intru în fibrilație, oripilat și jignit de optica sa.

PS

"…Vesnic travestit si deghizat, in ultimii 25 de ani, deghizat in "istoric" s-a luptat sa distruga istoria romaneasca cu "teoria cumana" (infirmata de analizele genetice!).
Acum crede ca poate avea mai multe "succesuri" promovand si in Romania sloganele si lozincile neo-trotzkiste privind "inevitabilitatea istorica", ba chiar "justetea" strategiei de genocid prin emigratie artificiala care se aplica deliberat popoarelor crestine ale Vestului de catre oligarhia financiara globalista.
Cica colonialismul este cauza imigratiei!
Nu cumva "tinerii frumosi" finantati de trotzkistii din CIA, care in mai 1968 l-au dat jos pe prea independentul si prea nationalistul de Gaulle? (Ceausescu, Geniul Carpatilor, avea inca de pe atunci emuli, mult inaintea lui Vladmir Putin si Viktor Orban)?
Nu cumva sunt vinovate de imigratie mega-fundatiile globaliste ca Ford, Carnegie, Mellon etc. care in anii `50-`60, in simbioza cu CIA, au creat "contra-cultura", finantand copios stanga trotzkist-liberala si "Scoala de la Frankfurt" (vaz` Doamne, ca sa "lupte impotriva comunismului" pe frontul cultural de stanga, cica)?
Si colonialismul ala, al cui a fost?
Cine l-a creat si cine a beneficiat de pe urma lui? Europa?
Nu cumva aceeasi oligarhie financiara care juca pe degete toate imperiile "europene" ca pe niste francize separate ale aceluiasi holding?
Ca pentru francezul sau britanicul de rand, tocmai cand Imperiile "francez" sau "britanic" au ajuns la apogeu, atunci a fost cea mai dura exploatare.
Viata sclavului salariat, a muncitorului european "imperialist" in secolul 19 a fost un cosmar in comparatie cu prosperitatea si suficienta patriarhala din Evul Mediu "inapoiat", cand Europa nu avea imperii extra-europene, ci era ea obligata sa reziste imperiilor islamice...
Si atunci unde mama dracului s-au dus toate bogatiile jefuite din colonii, plus cele sapte piei jupuite de pe europeni, timp de 400 de ani de modernitate?
Pai s-au bagat in finantarea revolutiei bolsevice din 1917, de exemplu...
Sau in finantarea presiunilor pro-imigrationiste ale komisarilor corectitudinii politice din ultimii 50 de ani...
Sau in finantarea de diversi "nationalisti" pravysektoristi, liberali de tip Pussy Riot, "jurnalisti independenti", canibali takfiristi ISIS si alti asemenea "tineri frumosi luptatori pentru dimocrasi"...
Sau in finantarea cartilor si umflarea nulitatii pidosnice Djuvara, ca sa arate ca si domnitorii romani erau tot niste imigranti...
Ce face rainbow-papagalul Djuvara, specialist in reverberarea propagandei neo-trotzkiste din Vest, prin aceasta "condamnare a colonialismului", este similar cu "condamnarea comunismului" practicata de neo-trotzkistii oengisti in Estul Europei: invinuirea victimelor si acoperirea calailor. Inversare de genul "rusii si romanii sunt vinovati de comunism". Nu structurile hiper-mafiote supra-statale care capturat statele vestice si au finantat revolutia din 1917, iar incepand cu secolul 18 au creat toate revolutiile si terorismul revolutionar (in secolul 19 doi tari rusi au fost asasinati de "tineri frumosi luptatori pentru dimocrasi").
Si desigur, o operatiune de demoralizare: "Nu mai este nimic de facut".
Ba da, sunt destule de facut si vor fi facute in urmatoarele decenii. Suntem 1 miliard de oameni de origine europeana si am ajuns si pe Luna.
Se fac destule vazute si nevazute pentru a se lichida oligarhia globala actuala, mai ales in Rusia si China, dar si in cercuri mai discrete din SUA si Europa de Vest. Omenirea a inceput sa se trezeasca.
Da, oligarhia liberal-globalista nu mai are nimic de facut. Nu o salveaza doar faptul ca mai controleaza papagali impaiati, de la Obama sau Merkel pana la Djuvara sau Hodokovski, pe care ii expune in fereastra de parca ar fi vii. E deja terminata.
Iar loviturile de gratie in urmatorii ani vor fi naucitor de rapide, neasteptate, drept unde-i greu voinicului, ca mai stiu si altii sa pregateasca strategii pe zeci sau sute de ani".

Un punct de vedere în România lui 2015…

Am sentimentul

…că ne grăbim grozav în a trage concluzii.
Iar, totodată, de a plimba realitatea spre șabloanele cunoașterii noastre (inevitabil fragmentară...).

Întreg demersul conferă siguranță existențială.
Ultima-i o chestie de care nu știu exact de-i deasupra, ori imediat dedesubtul apei și hranei, în clasamentul necesităților...
Sună ca-n cărțile proaste, ziceți? Așa e!

Cineva întreabă pe aici

…ce vom face de Ziua îndrăgostiților.
Nu am ce răspunde, direct. Asta, pentru că zi a partenerilor, a îndrăgostiților îmi sînt toate cele 365. În paralel, în acele trei sute și ceva se depun nu doar pupici și rezonanțe obraz la obraz, ci și grijă ca să nu deraieze fragilul (totuși!) nostru tren.

PS
În cazul glumeților invidioși, le-aș propune spre discuțiune cum e cînd moartea desparte amorezii. Mi-e teamă că se va lecui de așa intervenții.

În nemernicia mea

… nu am nevoie să citesc textele dnei Macovei, ca să miros ce vrea de la viață.

Nu-mi spuneți că mă aflu eu nepoliticos.
Dar o imagine spune totuși multe-multe.
(inclusiv a subsemnatului – vai de steaua mea!).
.
În paralel, iar foarte nepoliticos, instinctul îmi spune că dna Macovei e una de-a noastră.
Adică de-a ălora speriați că li se duce viața prea repede.

Nu o spun cu răutate.

Dar mă întreb cînd va fi primit Monica Macovei ultima mîngîiere din partea unui bărbat.
Vorba mea nu are nimic cu mitocănescul a și-o / ne-o trage.

Copil nebun al satului...

Răsfoiesc un pic mai atent (deja e o performanță în cazul meu!) *Jurnalul* lui Jeni Acterian.
Cea trăitoare în prima parte a veacului trecut, și ale cărei scrise au fost tipărite (mai demult) la Humanitas.

Am un sentiment foarte prost.
Pentru că viața m-a dus (nu degeaba..) pe drumuri singuratice, nu am ajuns vreodată ca educația socială să-mi intre ca lumea în sînge. Iar, ca atare, să adopt stilul majorității – bazat îndeobște pe latinescul *Do ut Des*.
Nefiindu-mi natural, nu am dat și nici nu am primit.

De pilde laude, cum că ce minunății aștern pe hîrtie (din fericire, eu îmi plac, acei copii posibil-editoriali...). Neprimind / neavînd în sînge jocul, am rămas mirat – în destule cazuri – de *lipsa hainelor Împăratului*.

În cazul domnișoarei Acterian, mai toată lumea fu și este entuziasmată de amintita ei producție literară.
Doina U. vorbește de pildă de „Strălucitul Jurnal /.../ acest excepțional jurnal /.../ Jeni Acterian face parte cu siguranță din familia marilor intelectuali interbelici".

Mie, dincolo de vreun interes istoric, mi s-a părut doar producția unei copile alintate pe acasă. Și care execută prestidigitațiile curente în pătura celor cu pretenții de cultură.
Putem intra oricînd la exemplificări ample – și după cum mă desfășor pe aici cred că nu aveți dubii că pot materializa promisiunea.

Legat de volum, multă lume face caz de luciditatea lui Jeni Acterian, între ei Doina U. sau ditai Emil Cioran. Mie nu mi se pare că-i o așa persoană, stînd un pic mirat că lui Jeni îi sînt luate în serios afirmațiile în acest sens.
I se pare ei, domnișoarei Acterian, că e lucidă. În principal ea se produce pe o scenă imaginară, doritoare să dea gata asistența – iar asta nu mă miră într-o familie care a dat un regizor, întîmplător un frate mai mare al lui Jeni.

Dacă nu îndrăznesc prea mult, cred că opticii clasice asupra compatrioatei amintite i-ar putea fi adăugat și un alt unghi, ce-i drept cam deloc suitor pe vreun soclu.
.
În rest, rămîn uimit – dar fără pretenție de a schimba acea lume – de facerea-prin-vorbe existentă în mediul intelectual. Lumea zisă spălată nu se simte bine să relateze cît de cît temperat despre inși și situații. Are nevoie ca de apă de tiribombe, de exagerări.
Deși afirmațiile curente sună altfel, totul îmi aduce aminte de inșii cu simțurile sleite,datorită exceselor...
Bașca de cei refugiindu-se din realitate (între care, altminteri, mă aflu și eu...)

Jurnalul are bucăți interesante. Nu propun a fi dat la coș. Doar îmi permit s-afirm că e departe de valoarea pe care destui s-au grăbit a i-o pretinde.
Aici s-or trezi destui care să mă tragă de mînec:

> *„Domneee, e o fată care a suferit... Ai văzut ce tinerică a murit! Interbelicii au suferit în general mult... N-are rost să vii acum și să dai într-o literatură care a suferit atîta vicisitudini... Ai, domne, ce naiba, dumneata nu simți românește??..."*

Mă întreb subit

…cum vor fi arătat bîrfele – să zicem – interbelice.
Pot bănui, în context, că firea umană era aceeași, iar umorile se aflau rude bune cu cele de azi.
.
Totuși.

Neexistînd școlirea de la un 2015, bănui că înaintașii nu aveau față să compună așa ceva:

> *„ Am schimbat canalul pe Realitatea TV şi am dat de Labia Şancăru cu securista Stănoiu (Sanda) . Vorbeau pe şoptite nu ca ăla de la "Be unul" ,de mai mare dragul să le admiri p-astea două, se lingeau parcă ...de admiraţie reciprocă . Să-mi cadă pleoapa mea de voyeurist dacă vă mint,felaţionau pe un subiect tare ... justiţia parcă..."*

.

Don't forget.

Peste 50 de ani, eterna fire umană va zări anii începutului de mileniu drept una oază de normalitate, cam cum facem noi cu interbelicul.

La noi

… – tăietorii de fir în paișpe –, așa se procedează:

Îl invidiem la greu pe Hora Ghibuțiu – cel înconjurat în imagine de atîtea frumuseți irezistibile. Îi recunoaștem totodată că e bărbat bine.

Apoi, pe aripile unei crunte acreli, investigăm mental cum or arăta domnii care se potrivesc SENTIMENTAL duduilor cele șarmante?

Dar viitorii lor SOȚI?

.

Ultimă investigație, prin cotloane de creier propriu: cum vor arăta acele Eve peste zece ani?

Nu o spun cu răutate (produce ulcer!). Ci doar ca să mai aflu ceva despre viață...

Pomeneam recent

…despre exagerațiuni pe care intelectualitatea le aplică realității.

.Încă un exemplu, dintr-o serie care probabil va dura cît lumea.

Un om foarte atent la scăpările altora, mai exact (cunoscut) critic literar, îl trece pe Vladimir Găitan în categoria marilor actori.

> *„Amintirile unui mare actor*
> *Toţi iubitorii de teatru din România ştiu bine că şi Vladimir Găitan este unul dintre aleşi, unul dintre acei actori atinşi de o aripă de înger/…/ preferă să-i admire pe alţii, cu o generozitate rar întâlnită în lumea de azi…”*
>
> (eterna formulă, „știu bine că”. Și toți. Cînd de fapt aia e numai dorința condeierului, a oratorului…)

ÎN SITUAȚII DE-ASTEA, dacă ridici două degete, cum că dl Găitan e un băiat stimabil, de treabă, iar totodată bun profesionist pe scenă, dar nu Mare Actor – îți sare lumea în cap.

Cum că strici acea diafană chestie, numită Corola cu Minuni a Lumii.

Adică a minciunilor frumoase.

Pot bănui aici, fie și planînd pe aripile unei psihologii rudimentare.

Tutore oarecare. Cam din topor.

Care trage perii altuia, sperînd să primească avantaje în schimb de la acela (ori măcar păsuieli de datorie).

Un copil – încă nepervertit la sportul respectiv – îl face atent că nenea ălălaltul nu pare înger.

Să te ții hușuială, dinspre matur.

PS

Adultul cel uns cu toate alifiile te poate trage și deoparte, dacă te simte *greu de ucis*: *„Altfel nu ne citește lumea, domne, dacă nu venim cu titluri d-astea... Da, domne, ai dreptate, intelectualii nu-s așa destupați precum se spune... Nu vii și mata la lansarea cărții?”*

Emitem în dreapta și stînga

… că X e prost, ori că Y e idiot.

Dacă apare îns ăvreun pripiriu și se interesează care ni-i inevitabilul procent personal de nedesțeptăciune, explodăm urgent.

De ce oare?...

Mă uit mai de aproape

..la fizionomia poaspetei doamnei Clooney (foto dedesubt) și alunec la bănuieli. Nu le are cu feminitatea.

Oare cum arată intimitățile lor, cele din pat (la cîte se scriu prin tabloide, nu vă veți irita probabil de așa curiozitate...)?

Că veni vorba. De ce ne temem oare, că s-ar afla ce facem în pat?

Iar, în cazul unora, că ne-ar putea fi ghicite fanteziile (adică nici neajunsele-în-pat)?

.PS

Îmi permit uneori distracția de a cerceta gradul de rezonanță, de apropiere între doi soți celebri.

Sub rezerva subiectivității, palierul procentelor este larg.

Legat de situațiile în care acei purtători de verighetă nu au (vizibilă!) treabă unul cu altul, o apropiată doamnă mă trage de mînecă: „La acel nivel, nu se pune astfel problema”.

Oare cum e să fii foarte-sus, dar să nu ai cui deschide sufletul?

Ziceți că aurul alină multe?

PS

Ca să nu credeți că doar plimb doar hîrdău cu acreli prin lume...

Se află tare dulci, Harrison și Calista!

Caz

„Să cauţi 48 de ore doi indivizi, şi să nu-i găseşti, într-o ţară ultra dotată cu camere de luat vederi, nu cred că este plauzibil. Deci… cei 88 000 de poliţişti şi zecile de elicoptere care au urmărit maşina în care fugeau atacatorii nu au prins nimic???? .....din pacate au platit si platesc oameni nevinovati”

Aștept – în ciclul „Paște, murgule, paște!...” – clipele cînd gazetarii noștri de frunte vorbi-vor și de bine...

Ascultați la un polemist bătrîn ca mine, chit că nu v-am fost baci...

Merge și cu acreala, însă – după o vreme – ce rămîne, păi nu mai e de trăit...

N-are treabă vreunul a medita (presupunînd că a verificat informațiile...) că dacă 88 000 de polițiști moderni nu au dat de ucigași, atunci la mijloc o fi vreo Realitate (nu e vorba de postul tv autohton...) – care vrea dînsa să fie mai tare decît eforturile umane.

De parcă așa ceva ar fi prima dată, sub soare!...

În paralel, meditez de unde ni se trage.
Probabil de la copilul (inevitabil) neglijat, care ține să fie acru și să domine lumea.

Iar o să-mi pară mîine foarte rău

…c-am zis vorbe ca următoarea.
E o carte întreagă (și nu chiar veselă) în ochiul vizibil acolo...

PS
Și un motiv un pic să-mi fie simpatic.

Nu-l dracul viitorului atît de negru...

Ia-uite cine-i alături de noi:

> *Primarul musulman al orasului olandez Rotterdam, Ahmed Aboutaleb, le-a transmis un mesaj musulmanilor care intorc spatele libertatii: "sa isi faca bagajele" si "sa plece dracului de aici". Declaratia primarului (N.red. in engleza: "pack your bags" and "f**k off") a fost facuta in direct la un post de televiziune, scrie International Business Times.*
> Cf. Hotnews.

Un fel de Raed Arafat, al portocaliilor din gura Rinului...

PS
Mă pufnește rîsul – apropo de poziționea domnului din poză – la ce ne-o rezerva și nouă venitorele...

”Monica Macovei cere Baroului Bucuresti

…sa il excluda pe Victor Ponta din avocatura ”

FACE ȘI DÎNSA CE POATE.
Dacă nu l-a putut depăși altfel, măcar așa...

Oare cum își înjură doamna Macovei adversarii politici – seara și în fața televizorului?
O folosi vorba cea masculină?
Cred că da.

Oare cum va sfîrși doamna cu pricina?
Cum, ziceți că ne aflăm eterni?!

Cică voi fi porc

Unul cu șorici gros.

Deci.
La un 1990, ești falangă fruntașă a occidentalizării României.
.
Apoi, omenește, o iei la vale.
(Aici se poate glosa, fie și mai dureros respectivilor).
.
Dar ca să ajungi să nu faci nimic la un 2015, ba să-ți pui și girul pe-o revistă de mahala (priviți titlurile și chiar grafia – de tabloid – a News-urilor, de pildă), asta îmi depășește puterea de înțelegere...

E vorba de Grupul pentru Dialog Social.
Și de revista „22”.
.

Ce-o fi în capul ălora de-au mai rămas prin GDS?
Pasămite, le-o fi mai rău la cenușia bătrînețe fără sigla Ghedese-ului pe cartea de vizită?

Mă veți crede sau ba.
Cunosc bine un tip care s-a întîmplat să facă parte la 1990 dintr-o grupare deloc idioată. Se numea Grupul Independent pentru Democrație.
A predat la un moment dat ștafeta unei Alianțe Civice.
Apoi se retras la stadiu de boală lungă și moarte sigură (cu comunicate uneori spre presă, de sanchi).

Omul de care pomeneam a zisă că lucrurile-s de oprit, ca s-avem o amintire frumoasă.
Alții au tras însă gruparea (nu găsești ușor bunic mort de pus în așteptarea pensiei...) pe o linie naționalistă.

La 2015, careva exclamă:

„Jos securistii !!!”

Succes în viață!
.

Unii, prin cabinete de specialitate

…vorbesc de schizofrenie.
Să propovăduiești de necesitatea nemaipomenită a dînsului, Adevărului, iar apoi să faci ce poți...

Nu vorbesc chiar aiurea.
Priveam o galerie de statui în parcul Tineretului.
Latura lui estică.

Marin Preda e valoare. Și Nichita Stănescu, aflat cu statuia (nu neapărat reușită) la doi pași de directorul editurii Univers (parcă). Ambii-s modele pentru Neam.

.Mi-s simpăticuți, cei doi.
Dar cum naiba să uit de-a lor dragoste nestinsă pentru alcool?
De la care li s-a tras și decesul.
(al lui Preda, la Mogoșoaia, e de roman...)

Eu îi pricep (chit că m-am nimerit idiot în ale poeziei), pot și conferenția pă chestia nevrozelor, dar la coș nu pot arunca unele amănunte existențiale.

.

GLUMIM, RÎDEM...
Dar biata Soțietate nu pică de tîmpită în astă scindare.
Ci pentru că nu are – dupe mintea Ei – altă soluție...

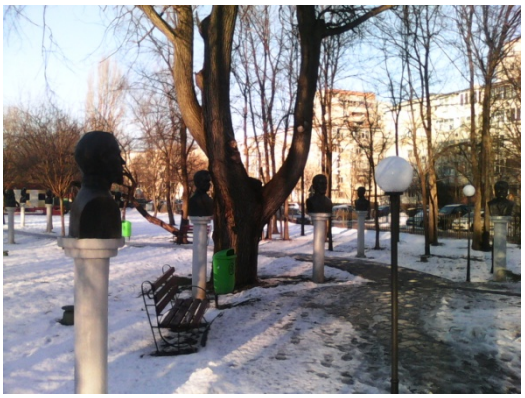

Munte. Adrian Gâz e în Chile

Îmi fuge mintea la o deplasare asemănătoare a lui Marian Curculescu, ajuns pînă în Antarctica – acum vreo 15 ani.

Deși subsemnatul depășise o vîrstă, cum îl prindeam pe Marian cum îi ceream detalii. Cum fu pe acolo.

Cerul e la fel deasupra?
Steaua aia a Sudului, cum arată?
Și mai cum era, pe acolo?
(Am minți să nu pomenesc de amabilitatea răspunsurilor lui Marian..)

Oare ne vindecăm vreodată de copilărie?
Ziceți că da. Însă e păcat.

Nu știam mai nimic

…despre doamna Nuland (Mint! Instinctul traducea din știrile de presă a fi o persoană de calitate).

Nimeresc însă o poză.

Mamă, ce privire!

.

Poate-s eu cu capul în nori, dar de mult nu am văzut (la femei) așa 'zăritură'...

Doamnă Luland, *chapeau*!

Ce-i drept, eu mă aflu un om simplu. Dar a ședea fascinați de careva, bănui că ni se mai dă voie, în veacul acesta....

.

PS

Exagerez un pic, dragii mei. Dar rămîne totuși recomandabil să lăsăm a zbura latura jună din noi... Măcar așa, dacă prin imagini personale zîmbetul, destinderea nu răzbat...

Aud o afirmație

… a unui distins istoric (decan chiar al Facultății bucureștene de profil!):

„Monarhia a fost mai benefică la noi decât republica...”

Nu mi se pare, totuși – în ochiu-mi de profan – că dînsele, Monarhia și Republica, pot fi puse în vreo cumpănă. Nu poți stabili între ele vreo competiție.

Au fost doar haine pe care Istoria ne-a obligat a îmbrăca, la diverse timpuri...

Fiecare a făcut ce a putut, în situația care-a zvîrlit-o pe Scenă..

Vorbele mari prind la băieți și fete

… carele altminteri nu au cercetat subiectu cu pricina.

.

În context.

Putem cădea liniștiți de acord, cum că multă lume laudă / divinizează perioada interbelică (ce mie însumi mi-i foarte simpatică).

Dar nu-i pot pica în genunchi, dacă s-a întîmplat a răsfoi una ori alta, despre dînsa...

Fie (cum fac eu în ultimele zile) și un ponderat Alexandru Vaida Voevod...

.

PS

Așa dezumflare în fața realității nu-i valabilă doar în Istorie.

Ci și-n religie.

.

Mă uitam azi la crucea din Piața Unirii.

Care anunță venirea Catedralei Mîntuirii Neamului (întrucît e făurită la 1999, pot deduce c-a fost ideea bravului Teoctist).

Ha.

La un 1990 și Biserica Iugoslavă dorit-a una sau alta. Dar istoria făcu zob acel național (prin definiție, nu s-a mai putut apoi discuta de vreo mîntuire a Răposatului vis iugoslav...). Iar acum, pe acolo, cînd e vorba de mîntuit vreun neam, la urmașii lui Tito... 'e' mai multe.

Sîrb, croat, sloven șamd.

Chiar îți bate capul eternul Dumnezeu cu moftul nostru, că la un interval istoric oarecare ne constituim într-un neam?

Hai să ne imaginăm scena... Deci moșul cel Sfînt e în jilț și privește pretenția unora că-s neam și că se vor mîntuiți, în forma asta...

Descopăr tîrziu, e drept...

Stilul tabloid are doi cîștigători. Publicul, dar și gazetarul.

Ambii se trag de brăcinari, respectiv scuipă în cap pre oricine.

Spun asta cu ochii rămași pe zisa unul teleast Alexandru Căutiș:

> *„ Ce șanse are monarhia să revină în România? Nu s-o fi săturat electoratul să tot aleagă președinți incapabili, care-l dezamăgesc?”*

.

Dl Căutiș se întinde mai mult decît dezinvolt, pe primitorul cîmp...

Electoratul nu are vreo vină, c-alege prezidenți incapabili! Nici nu se spune, că același electorat se dezamăgește totuși cam iute – semn de maturitate nu tocmai multă...

În context

Formula că (să zicem, Monarhia) salvează România.

Cînd te simți în rahat, nu știu dacă exitul este pe calea încredințării speranțelor unuia sau altuia din-afară. Că vine careva din exterior și te salvează...

.

Bineînțeles, oi avea și aici pretențiuni foarte mari... Întru lectură a istoriei, de pildă.

A fost salvat careva, pe acolo, dacă a purces în Cetate vreunul ori altul pe cal alb?

Nu. Uneori a fost chiar mai neplăcut, pentru așteptătorul de mîntuire..

Dacă te vrei bun român

… va trebui să nu ți se pară nimic suspect, nimic de neam prost în alcătuiri gazetărești ca următoarele...:

.

> *”ATAC asupra agriculturii româneşti: după Napolact şi grecii de la Olympus IMPORTĂ lapte din Ungaria! După olandezii care patronează brandul Napolact au stârnit un scandal naţional admiţând că vor importa lapte din alte ţări europene pentru produsele lor, acum a ieşit la iveală că şi grecii de la Olympus vor face acelaşi lucru...”* Vezi restul, aici:

Ăsta e unul dintre motivele pentru care o arătare sensibilă ca mine nu ține a se afla patriot, umăr la umăr cu feliurite personaje...

Careva exclamă:

> *„Sunt mîndru că sunt român!”*

Pricep mai greu ce-ți vine, cînd te simți bine, să ieși în urbe a clama așa ceva... Apoi mă lămuresc.

Omul țipă, după cum o face, pentru a fi luat un pic în seamă... Mai exact simțirea lui bine (în condițiile în care, în mediul său de formare, nu se va fi înghesuit nimeni la așa încîntare a micuțului).

Apoi, îmbrățișează acel bien-faire social pentru a semnaliza – în bună parte inconștient – că e gata să intre în mecanismul social. Asta, nu de florile mărului, ci pentru a beneficia finalmente de fructele acelei poziții, de băiat ascultător...

Văd pe aici o imagine a Ecaterinei Teodoroiu

Oare care-i gradul de intervenție – în povestea ei – a băieților creatori de mituri, de gargară care să-nsuflețească norodul?

Deja am ajuns a mirosi ușor diafana mînă a inventivilor-pentru-Țară...

Ce chestie!

Stai bine cu sistemul nervos, dacă poți debita vorbe mari, iar în paralel să te doară-n cot dacă acestea au ceva cu realitatea...

Mi se întîmplă des a fi

… (crunt de) invidios pe unul ori altul.

De statura socială, de voioșia lor, de vîrstă – iar lista poate continua.

Am aflat însă, în timp, că ne tulbură, sperie doar lucrurile asupra cărora nu am zăbovit îndeajuns, cărora nu le-am acceptat greu-suportabilul.

Orice legătură cu iritați de Dan Mihalache și Mihai-Răzvan Ungureanu (consilieri ai Președinției) nu este întîmplătoare.

(Mă ia rîsul un pic, meditînd că multe vin din constatarea de altădată: „*La noi, pă stradă, ochelariștii și grașii erea ultimii proști*...”. În sensul că așa îi stabilea arbitrariul cogenerilor.)

Chestii care nu se spun

Dau de-o știre, c-alde călugărul X, răposat acum două decenii, a fost canonizat.

Îi nimeresc, scurt, două poze.

Într-una e tare trist, în alta speriat.

.

V-aș minți s-ascund că primul gînd mi-a fost: „O merita s-ajungi Sus, cu-așa viață?”

Bineînțeles c-aici mulți mă vor lămuri că se-merită, că o lume nemaipomenită îl (și ne) așteaptă Dincolo.

.

Oare de ce lumea nu vede și astfel lucrurile, cum o fac eu (cu o minte ce nu mi-am adus-o de-acasă, ci-i lăsată în tărtăcuța-mi de Domnul...)?

Frică, lehamite, sperietură?

.

PS

Mintea-mi cea limitată...

Și apropo de poza cu toiag.

Să te știi protejat de Dumnezeu, dar să te sperie mediul.

Ochiul meu, pe siteul religios Doxologia.ro

… sesizează că nu există acolo rubrică de comentarii.

Se întîmplă și în cazul multor alte baloane de săpun, temătoare de-un banal vîrf de ac.

Din ciclul „Vina este întotdeauna la celălalt”:

Bineînțeles că acest substrat primitiv nu se poate lipsi de glazura aferentă. A vorbelor mari. A sentimentelor (din gama ne aflăm răniți, dezamăgiți, revoltați). Cum stăm noi cu putința de adaptare – la astă lume unde furăm parașutați prin voie divină – nu se spune...

O scrisoare emoționantă a unei tinere studente plecată la studii în Marea Britanie circulă de câteva zile pe Internet. Viziunea româncei noastre despre Occident: un loc fără identitate, cu tradiții care se pierd încet-încet din cauza globalizării, în care cetățenii se tem permanent de extremismul islamic, în care nimănui nu-i pasă ce gândești sau ce dorești. Este inutil să vă spunem că scrisoarei tinerei se bucură de o audiență incredibilă pe rețelele de socializare.

"Sunt studentă în Londra la una dintre cele mai bune universităţi europene. Sunt mândră că am reuşit să ajung aici şi le voi fi recunoscătoare părinţilor mei pt educaţie şi efortul material extraordinar pe care l-au depus pentru a mă trimite la studii de calitate mereu.

Dar mă deranjează teribil întrebarea tuturor „Te mai întorci?" Şi uimirea clară la auzul unui ferm „da". Acest DA nu era atât de ferm înainte de a mă muta în Londra. Înainte era un „mi-aş dori, dacă voi avea unde să mă întorc mă voi întoarce"….

PS

Nu pot a nu identifica iute aici clișee convenabile social. Că te-ai întoarce acasă. Că ții la părinți (aici, curată poruncă din Decalog!).

Se prăpădi un domn Valentin Nicolau

(Șef al editurii Nemira, ajuns apoi președinte al TVR)

Mă uit la poza dînsului, cît și a altora stinși devreme.

Fugim ca nebunii de eticheta ratați, respectiv de precaritatea materială ce însoțește lenea, neadaptarea...

Dar e treabă mai deșteaptă să tragi ca bezmeticul, în condițiile ghinonului de a poseda un cep bun, la butoiul nevoilor personale reale?

Ha.

Pe tipi precum dl Nicolau îi paște stopul cardio, pe alții sinuciderea că nu se descurcă în viață.

Există pe acolo și o categorie amestecată, a reușiților carele își pun capăt zilelor, a la Erbașu.

PS

Vechiul meu obicei prost, de a mă băga spre sufletul altuia...

Bănui că dimineață, privindu-se în oglindă, dl Nicolau simțea cine este, și că-i lipsește 'oxigenul'... Dar nu se putea opune mersului pe drumul repartizat cîndva...

Clasicele vorbe sucite...

(În sensul că se vor minunate și solicită recompensă de apreciere, compasiune șcl. Ele fiind însă exact pe dos, adică deloc lăudabile.)

.

`Vești care te năucesc. Vali Nicolau nu mai e...”

.

Nu-i vina mea că semnatarul uluielii de mai sus crede lucrurile eterne. Și-i luat pe nepregătite de moartea cuiva.

Da, domnule, nu ne aflăm eterni!

Unii intelectuali.

.Nimeresc un pasaj de critică literară, unde se pomenește între altele de „magnifica prefață” a lui cutare, la cartea X.

Poate mi-i lene... intelectuală, la mijloc.

Dar, la așa formulare, deja am intrat în gardă – asupra seriozității respectivului condei.

.

Noroc a exista și autori puțini grăbiți la așa vorbe.

Dl Lucian Boia este unul dintre ei.

Mă scapă gura pe aici

…legat de Iohannis:

Îi spun „mein Fuhrer”.

La bani mărunți, dacă e să găsim asemănări cu vreun personaj german interbelic, mai degrabă cu Hindenburg aduce...

E un joc.

Asta și pentru că sibianul nu are șanse a scăpa vreun Hitler printre degete, spre putere.

Istoria ne învață

... că nu învățăm nimic din istorie.

.Ar fi și greu, la cîtă nevoie de iluzii posedăm – că uite taman de-acu lucrurile nu vor mai fi la fel de negre.... Iar pe acest fond nu ar exista sumedenie de inși doritori să guste și ei o pîine albă.

.

Un domn oarecare arată (caţavenc la greu, altminteri) tinerilor cum să fabrice o lume românească asemenea soarelui de pe cer (nu acela legionar...).

> *„Conversaţia publică serioasă despre preluarea puterii de către Generaţiile Y şi Z începe cu un proiect de elită: „România noului val". Dragi tineri minunaţi, contractul vostru de integritate este fără echivoc: luaţi puterea şi exercitaţi-o astfel încât cei care vă vor urma să vă poarte în inimi numele şi faptele cu preţuire şi respect pentru felul în care aţi condus România!*
> *Conversaţia publică serioasă despre preluarea puterii de către Generaţiile Y şi Z începe cu un proiect de elită: „România noului val". Dragi tineri minunaţi, contractul vostru de integritate este fără echivoc: luaţi puterea şi exercitaţi-o astfel încât cei care vă vor urma să vă poarte în inimi numele şi faptele cu preţuire şi respect pentru felul în care aţi condus România!..."*

Comentez, pe acolo, că eu unul am gustat iluzii despre tineri, la 1990.
Iar un Caragiale va fi servit și el povestea, la vremea lui Coriolan Drăgănescu.
.
Și știți de ce nu ne schimbăm, fie și în bine?
Pentru că tinerii nu au crescut în seră, ci alături de noi vîrstnicii, cărora le-au preluat (și le optimizează în folos propriu) gesturile, credințele.
Totodată, o regulă primitivă (dar greu atenuabilă de civilizație) este „Scoală-te tu, ca să stau eu".

Se află trei săptămîni

… de la intrarea în pită a dlui Iohannis.
Băieți de treabă umplu deja sacul cu hibe al ardeleanului...:
.

> *„Inadecvarea domnului Iohannis. Trei exemple la început de mandat..."*

.
M-aș fi mirat ca dl autor să găsească ceva de bine despre d Iohannis. Nu se vindea, dacă așternea pe hîrtie ceva de bine, cît și echilibrat spus…
Asta, pentru că, la frustrările noastre de cititor, avem nevoie de inși spre care să descărcăm agresivitatea – aici, aceea desemnată de autoritatea proprie de către un gazetar...

. Inadecvarea domnului Iohannis. Trei exemple la început

PS
Observ – inevitabil – privirea dlui autor (asta mă scutește a lua în serios pe mulți condeieri).
E aproape la fel de dezagregată ca a mea.

CONSTAT CĂ distinșii mei prieteni de Facebook nu au spus nimic (iar eu nici pe atît!) – pînă la ora asta, 9 și treizeci, a zilei de 15 ianuarie – despre ducerea dintre noi a Luceafărului Neamului Românesc...

Pot bănui că și azi noapte s-a putut dormi ok.

Încotro merge neamul acesta, atît de bătut de istorie?

Eminescu (în viziunea admiratorilor)

… se află precum biblia.

.Trebuie să crezi că ce era bun acum două mii, respectiv o sută cincizeci de ani – păi se cade neapărat a ne ghida existența și azi...

.

PS

Ca om, mie Eminescu mi-e simpatic.

Nici nu putea fi altfel, căci e suferind și fără dor a domina pe alții.

Altminteri, nici la beții crunte n-am putut sesiza pe unde îi este genialitatea.

Sau ce e aia genialitate...

Apropo de finalul acțiunii charlie.

Nu am pretenția că nu pricep grozav la sufletul acelor două milioane pariziene, din stradă.

Dar nu mă părăsește sentimentul că majoritatea a demonstrat încă o dată (nici nu se putea altfel...) a fi conservatoare, iar totodată infantilă.

Adică umană.

.

Succes la următoarele chifle, vous, les Gaulois!

n

.Prin bunăvoința doamnei Roberta Anastase

… aflăm că distinsul filosof Constantin Noica l-a numit pe Mihai Eminescu drept ”omul deplin al culturii române”.
M-am speriat.
Am crezut că-l numește om deplin și atît.

Dacă tanti Cultura română, apoi politicienii noștri dragi țin să-l numească așa, asta e. Acolo, sub falduri glorioase de opuri multe pre pereți, orice e posibil.

E de ajuns a lectura din Eminescu, iar în paralel să nu te fi părăsit spiritul critic.
Era un băiat mai mult decît de ispravă, dar departe de-a fi perfect.
Asta e.
.
PS
Îmi propuneam la un moment să ajung un gazetar de calibrul lui Cristian Tudor Popescu.
Cred că nu pot pentru ca să.
Asta, deoarece nu mă văd în stare a face compromisuri... culturale. Să spun că vai, ce jignitor e cutare lucru. Ori că sfîrșitul lumii este egal cu disoluția statului.
Nu pot pentru ca să, asta

Nimeresc o vorbă

…atribuită lui tata Eminescu.

„Munca unui om se poate plăti. Caracterul, cultura lui niciodată”.

Îmi place.
Luceafărul nu se joacă, în ale gargarei.

Hai să privim de aproape. Să tulburăm corola cu minuni a lumii.
Cum pot fi cuantificate cultura și *caractirul* cuiva?
Iar dacă vor putea, prin veci, cum le vei împăca de umanul primitiv, agresivi ce ne iese ceas-de-ceas prin pori ?

La ce i-a servit zice-se caracterul, lui Eminescu?
Că s-a dus ca blegul în păsărica întîiei domnișoare infectate?
Nu a fost mai *de tablou* un Titu Maiorescu?
.
”Nu a fost, meștere!
Maiorescu nu ie pă gustul nostru!”
Nu rezonează cu firea majorității, iar în paralel nu se oferă nici plastilină.
Să faci din el cum am făcut noi din Bădia Mihai.
n

Văd că, prin Ardeal

…s-au pornit unii pe firma Napolact, că-și aduce materie primă *de afară*...
Imbatabil argument, dacă luăm un produs românesc fie și mai scump, va mînca Ion, și nu Johannes.

Nici gînd de vreun îndemn la sporirea productivității muncii!
Primim în schimb, pe la nas, patriotism gen Funar ...

Ședeți pre stilul cu pricina pînă v-oi sprijini eu!

Ticăloasă mărturisire

De ins ajuns la etatea a treia. Și pus pe stricat Edenul vîrstei precedente.

Mă uit la frumoasele îndemnuri de pe aici.
Care prind bine revistelor precum „Avantaje”, asociațiunilor asemenea UNICEF, și cam atît.
Aștept să-mi fie adus și mie unul care a fost crescut în atmosferă de teamă – să zicem – și apoi se dovedi părinte ca-n pastilele de alături.

Io știu că dă bine a trăi cu iluzii, că ce am putea fi, dar practica ne omoară.

Mai degrabă-i util acceptul că nu poți face cutare ori cutare lucru, de prin revistele roze.
Și de prin spuse de șmecheri...

PS
Apropo.
Aflu de la Alexandru Vaida Voevod (Memorii,vol., 4) că termenul de „șmecher” circula și interbelic (cel românesc), respectivii fiind la fel de mîndri de titulatură.
Ceva nou sub soare?

Azi, 15 ianuarie 2015

Acum niște ani (1998?) ”Dilema” scotea un număr de revistă socotit de fanii Eminescu drept iconoclast.

Aș face, azi, un sondaj în rîndurile iritaților de atunci: „E, cum mai șed lucrurile, băieți? Care vi-i părerea de azi, asupra subiectului”.

Probabil revolta de atunci s-a transformat în dezolare.

De la grupul Phoenix citire:

„Toate-au fost, la rîndul lor, ceva exagerat...”

În alte vremuri…

… presa avea faimă de cîine pază al democrației. Am sentimentul a fi coborît binișor de pe piedestal, dînsa Presa...

Pomeneam recent de sprîncenele ce săltai, a neîncredere, cînd într-o cronică literară am dat de calificativul „magnific”.

Mi s-a dus încrederea, de-a dura!

Similar pați cînd întîlnesc, în vreun intro oarecare, formule gen: „o scrisoare emoționantă”, ce întîmplător ”se bucură de o audiență incredibilă pe rețelele de socializare”.

O foame, o lipsă de nu-știu-ce

…a sufletului nostru face să dăm credit inclusiv știrilor (senzaționale..) care se bazează pe așa zisele surse... Pe acest fond, destui gazetari sar și ei peste cal.

De pildă, ne informează cu maximă seriozitate că, în urma unei percheziții *efectuate ieri*, deja se știe (și iese pe goarnă spre media) că X ”ar fi copiat, între altele, solicitările și notele DNA ajunse la Interne în cadrul instrumentării dosarului penal "EADS – securizarea frontierelor".

Nici gînd să se aștepte ca informația să aparțină vreunui procuror, cu atît mai puțin ca vreun judecător să confirme că Acuzarea (fiind și ea om...) nu bate cîmpii.

PS

Nu pot decît să aplaud poziția – în context – a președintelui țării:

> *„“Libertatea de exprimare și alegerile libere sunt două drepturi fundamentale ce stau la baza unui regim democratic. Atunci când, abuzându-se de libertatea de exprimare, se prezintă informații neconforme realității, libera expresie a opiniei cetățenilor cu privire la alegerea președintelui României este la rândul ei supusă unei tentative de viciere”…*

A fi om.

Fie și unul de la siteul Crestinortodox.ro.

Faci și matale ce poți.

De pildă, cînd vrei să ilustrezi informațiile despre Colțul Chiliilor, din „munții Piatra Craiului”, iei frumușel imaginea de la altul, fără să pomenești autorul.

Apoi, vrînd să vinzi mai lesne sfinte cărți, nu pui imaginea vreunui călugăr afumat (de fum) ori a unei vîrstnice monahițe, ci a unei copile numai bună de ispitit acel personaj căruia nu i se rostește numele....

Se înțelege că, prinși cu slujirea Preaînaltului, băieții de la site au ignorat semnalul autoarei fotografiei. Ei fiind ocupați cu pastilele care se flutură dintotdeauna la apariția unui lăcaș de cult...:

> *„In primavara anului 2001, dupa ce parintele Cleopa a trecut la cele vesnice, monahul Ioanichie a pornit in cautarea pesterii despre care ii spusese duhovnicul. Ajungand in Zarnesti pe inserate, monahul a tras la o casa de credinciosi, unde traiau cateva batrane care iubeau mult pestera din munte. A doua zi, monahul a urcat la pestera, insotit de cativa credinciosi din sat, dupa care s-a intors la manastirea sa de metanie. Dupa o vreme, staretul manastirii din Apuseni a inceput sa primeasca scrisori de la credinciosii din Zarnesti, care ii cereau sa-l trimita la ei pe monahul Ioanichie, sa le faca manastire, in poiana de langa pestera*.(?, n.MO)”

Cum le face viața...!

Îmi nimerește mouseul o antrenantă melodie, lansată acum vreo 17 ani...

”Lasă-mă, papa, la mare!...”

Bănui că fostele emancipate se află acum în preajma bucuriei de a fi mămici – mai exact ale unor urmașe deloc doritoare s-asculte de sfaturile babacilor.

Cică așa e în viață.
Religioșii ar glosa aici pe ideea unui Dumnezeu care nu bate cu bățul...

E posibil să mă aflu

…un insensibil în materie de poezie.
.
Chiar și așa, am încercat să lecturez ceva din Poetul Național, să intru și eu în rîndul oamenilor..
M-am dovedit însă botă (vorba ardelenilor) – chit că ceva sensibilitate întru curgerea cuvintelor parcă posed.
Mea culpa.
Deși...
Nu poți face furori și la 1875, și în 2015. Chiar dacă ești declarat geniu la pătrat.

Viața

Admirăm prestația solistică a dnei Angela Gheorghiu, faptul că aduce faimă unei țări – a noastră – atît de încercate.
.Unii dintre domni, totodată, admiră în mare secret și bluza delicios de transparentă a faimoasei artiste. Cîte un zăpăcit are curajul – fie și în lipsa berilor regulamentare – să șoptească acasă nevestei că i-ar face maaare plăcere s-o vadă în ceva asemănător. Se înțelege că-n bătătură, nu pe stradă. Dacă adaugă că-n mod singur o va întineri cu 15 ani, succesul e garantat!

Păcat că nu-s însurat...
Prin urmare mă voi mulțumi să visez la noapte că sărut tîmpla de paradis a doamnei Gheorghiu

Într-o discuțiune pe marginea

…rosturilor lumii ăsteia, cineva aduce vorba (cu maximă seriozitate) de păcatul original.
Cel biblic.

Mie chestia asta cu păcatul originar mi se pare o glumă nereușită – ca să nu spun sadism.
Un tip căpiat de sentimentul de vinovăție – că va fi încălcat una sau alta – e infinit mai ușor de manipulat, de condus decît unul care nu ia în serios pretenția cu păcatul originar.
E sinistru ca, tocmai picat pe lume, să afli c-ai deja un pasiv.

Gargaragii

„De ziua marelui poet național, Mihai Eminescu, românii din diaspora (adică toți, n. MO) demonstrează încă o dată ca patriotismul nu se uită."
Astfel, câțiva părinți și-au învățat copiii să recite „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie".
Am o întrebare mică.
Dintre vorbele mărețe ale Eminescului din poezia cu pricina, cîte simțiți că au intrat în fibra poporului nost'?
Așa, numai la urat, la dorit – ne putem pricepe toți.

Culmea este că, în situații precum acestea. ești luat matale de ciudat plus ticălos – chit întrebarea-mi este, cred, de bun simț.

Ca semn probabil de prostie puțină..

... multă lume pune la loc de cinste astă zisă a blîndului și smeritului Nicolae Steinhardt.

Să fiu iertat.
Eu mă aflu prost.
Îmi poate explica cineva cum – subit – pot să nu mai fiu așa ceva, pentru a scăpa de perdaful lui Steinhardt?
.
După ce că-s prost și mă tîrîi împiedicat sub soarele ăsta, mă mai iau și deștepții la mișto!...
.

Trec aici peste faptul că deștepții reali găsesc destulă miere pe lumea asta, pentru a nu ședea să ia în balon nedotații întrucreier...

PS
În context.
Ce înseamnă să fie careva prost?
Una definiție mică, se poate?
Acum să vă văd ne-prostia!

PS2
Mi se pare mie ori Băiatul de la Rohia pune aici semnul egal între prost și tîmpit?

Uman

Ca să mă șlefuiesc un pic (și să nu rămîn ultimul din clasă), ascult de pe telefonul mobil, înregistrată, o conferință a dlui Boia.

Mai mult decît instructivă – de unde convingerea că voi lua și alte speech-uri din domeniu, ale distinsului istoric și nu numai.

Meditam, în condițiile în care se vorbea de intelectualitea interbelică românească.

.

Pomeneam zilele astea că, din principiu, mi se pare aiurea să iei personalitatea unui om, să elimini ce nu pică bine scopului dumitale cel hiper-național, apoi ce a rămas să umfli cu pompa și finalmente să dai cu roz lucios. Chestia rezultantă fiind declarată mit și dată de exemplu, de coloane ale spiritualității Țării.

Mai privesc azi la o treabă. E vorba de povestea aia cum că opera culturală trebuie să primeze omului.

Mi se pare, în primitivitatea mea, o chestie ca-n filmele cu, pardon, idioți.

Mai degrabă aș sui pe statuie tipi în banca lor, modele de conduită reală.

Este drept că se fac cercetări, demarate inițial sub Adam, de a descoperi o ființă care să nu fie om. Adicătele cu defecte.

Dar, oricum și dincolo de motive, chestia cu miturile mi se pare de făcut ochii maaari-mari, a stupizenie.

Nu a mea, ci a confecționerilor cu pricina.

Sper să nu mi-o ia în nume de rău

…prietenul Mihai Moiceanu.

Care postează pe aici o poză cu niște tulnicari (tipii cu instrumentele alea lungi, numite și bucium), însoțită de ideea:

> *„In Bucovina i se spune bucium. In Apuseni tulnic. Oricum ar fi e bine ca buciumatul sa se invate de mic, in familie...”*

Meditam ieri la o chestie.

Asta legată de de sacrosancta idee a tradițiilor.

Poate generației mele, respectiv mie îi vine să nu mai fie precum părinții, strămoșii ori Adam.

Poate am eu chef să fiu altfel – mai ales pentru că prin jur (dincolo de soarele urcător de la est) lucrurile nu mai sînt deloc precum pe vremea lui tataia.

Altminteri, de acord...: Cînd la urmă, spre extincție (speriat că nu-i nimic stătător în jur), m-o păli dorul de perene, văd eu ce fac atunci, pe unde scot cămașa revoltei de azi.

PS

Cred că, la mine, e și ceva mai mult respect pentru urmași... Îi las să aleagă ei, ce credință vor, ce instrumentă preferă, cu care dintre degete să se curețe în nara stîngă șamd.

Mi se pare aiurea să-i spun juniorului, „Bă, e obligatoriu să cînți la cutare – c-altfel te altoiesc ori te bate Dumnezeu!”

Dl Cartianu ne informează

…cu amabilitate că:

> *” Duminică, 18 ianuarie, de la ora 15.00, la Castelului Karolyi din Carei, va avea loc o dezbatere cu tema „Presa și Puterea”, avându-i ca invitați pe Robert Turcescu, Radu Moraru și Grigore Cartianu”.*

.

Privesc la numele dlui Turcescu și realizez cîtă dreptate avea un oarecare antebelic.

> *„În țara romînească nimeni nu se compromite...”*

Nici că-i agent acoperit al Puterii, nici că nu-și ține promisiunile.

PS
Chit că-s doar unul între 18 milioane, la mine dl Turcescu a cacarisit-o cu încrederea și luatul în serios. Aștept cu interes conferințele dumisale pe înălțătoare teme. Mă voi ține de burtă pe cît pot mai bine.

Subiect tip Ordean

Prima dată, pe cînd îl încropeam pe-ăst de mai jos, mi-am zis că-s nițel deplasat – deși în sine aveam dreptate. Dar s-a mai ivit un unghi. așa vă oripilez fără grijă.

Trei inși de la Antena 3 sînt puși la zid, sub delicata informare că mănîncă căcat..
Într-o primă fază mă întreb de unde știe lumea ce și cum cu acel lucru, cît nu ne-a informat nimeni despre particularitățile-i gustative.

Apoi.
La o sumă bunicică, ne-am înghesui destui să debităm precum Gâdea ori Badea – dar ne scapă din încurcătură neputința de a ne produce precum aceea.
Io recunosc, cel puțin: insul de la Sinteza Zilei îmi pare mai deștept, mai dezinvolt, mai sociabil decît mine...

După cum.
Să fiu eu sănătos cît rahat (la figurat) mîncăm și noi, prin societate, zi de zi. Am aici atîtea convingeri pe care le îmbrățișăm doar pentru că nu e loc de întors. Ba au ajuns atît de naturale, iar noi atît de dresați, căci nici nu mai realizam a fi la mijloc pomenita materie maro...

Comentez pe undeva

…despre publicistica lui Eminescu...

Oana Stancu (Antena 3) : "avem nevoie de Eminescu pentru ca este actual. Cine citește articolele lui…".

Eu am citit articolele lui Eminescu...

Mă nimerisem la Jurnalismul lui „Spiru Haret” unde profesorii (pînă și un echilibrat Râpeanu) vorbeau de ele ca de creația lui Dumnezeu.

Urît sentiment am avut pe-acolo, cu niște dascăli pe îi simțeam îngrozitor de retrograzi și cu niște colegi studenți indiferenți... Treaba se petrecea în 2011.

.

Am trăit acolo încă o dată sentimentul privitorului neavizat că Împăratul ar fi îmbrăcat.

Nu am văzut și pace care e măreția acelor articole! Niște acreli oarecari, în care se înecaseră deja informațiile interesante (excepție, materialele despre Basarabia). Cred că nu fac un secret aici, că fondul existenței eminesciene în publicistică era să dea la cap liberalilor (de unde i se va fi tras, din copilărie, așa pornire vehementă, nu știu...)

.

PS

Retrogradă era atitudinea acelor profesori legată strict de Eminescu. Iar asta doar prin lupa umanului meu subiectivism.

În paralel, fiecare avea părțile lui bune, bașca vreo carieră de muncă în spate – nu se cuvine ca taman un leneș ca mine să-i pună la zid...

Apropo de Eminescu

Și avînd – eu – o minte mediocră.

Pot să-l îndrăgesc mult pentru că-l trăgea curentul lîngă plopii fără soț.

Dar, șezînd nițel cu picioarele pe pămînt, nu aș face pasiune pentru un tip retrograd, care vedea paserile pierind în urma extinderii drumului de fier.

.

Noroc a nu fi trăit pe la 1500!
L-ar fi vorbit de rău pe Gutenberg...

Stau și mă întreb

… legat de arta gazetăriei la poale de Carpați...
Cît e dorință de a servi publicul și cît bucurie că putem fi infantili CU LEAFĂ?

> Ia uite:
> *„Principalele andrele înfipte de Victoria Nuland în păpușa mincinoasă Pinocchio (deghizată în Mickey Mouse):*
> ** de ce-ți bați joc de Justiție?*
> ** de ce încalci Constituția?*
> ** de ce dai ordonanțe de urgență multe și banditești?*
> ** de ce schimbi legislația fiscală ca pe ciorapi?."*

.
Fără îndoială m-am născut la epocă nepotrivită...
Nu poți spune acele lucruri neutru, dacă nu amabil (am auzit că de așa-s capabili doar inșii puternici...)?

Nimeresc de dimineață...

...o emisiune despre Enescu, la TVR2.
Între altele, se vorbește despre dragostea muzicianului pentru Maruca Cantacuzino (pe vremea aceea o fi existat ideea de cacofonie?), de pildă cum i se adresa Enescu prin scrisori.
Prea multe idei nu aveam despre acea legătură, dar tot știam că Maruca nu avea vreo jenă să se combine, ba chiar să-și piardă capul pentru Nae Ionescu. Iar ultimul, la fel de romantic, să o întindă cu Cella Delavrancea.
(Despre fiica scriitorului, am scris în altă parte cu cîtă simțire a primit decesul amantului, în 1940).

Bon.
Aflu acum ce zile fripte i-a făcut Maruca lui George Enescu după stabilirea la Paris, și pînă la decesul muzicianului. Din motive materiale, spun cei din emisiune, la trimis să dea lecții și concerte, altminteri de pe o scenă începînd Moratea a-l trage serios spre dînsa.
Cum șade bine, nevasta Maruca poseda domiciliu separat, motiv pentru care Marele s-a prăpădit singur și fără lumînare.

Așa amănunte nu împiedică participanții la amintita emisiune s-o țină a bună cu marele amor, chit că-n paralel detaliază și despre inflamări infidele ale maestrului, tot în timpul legendarului cuplaj. De pildă lîngă un izvor din Moldova, zămislind un copil căruia îi trimitea ulterior haine, spre disperarea (epistolară) a Marucăi.

Dincolo de astea.

Sînt nițel invidios pre putința acelor invitați de a cunoaște aste amănunte, dar de a o ține gaia mațul cu mare idilă Georges – Maruca. Este pesemne un tip de scindare interioare pe care semnatarul ticăloaselor rînduri de aici nu o posedă.

Totodată, legat de așa atitudine, nu am idee cît se datorează cerințelor maturului nostru public, și cît interiorului propriu, cel la fel de copt și cu scaun la cap.

.

Tot prin emisiunea asta (cazul nefiind singular), am observat că despre maestru, despre Enescu, nu a existat dram de critică. Poate va fi fost și în realitate un ins serafic, ce nu spunea cuiva dă-te mai încolo – și pe care simți nevoia să menajezi.

E una din situațiile care, mai ales dacă privește vreun mit național, aduce bateri cu degetul pe obraz. „Aici, ți-ai găsit, coane, să-ți verși ligheanul cu fiere?”. Deși matale, care simpatizezi altminteri pe Enescu (chit că nu pricepi botă din muzică), n-ai vreo treabă în a da cu omul de pămînt. Însă apar mirări ori curiozități.

.

Curiozitățile personale, dacă tot am mai aflat uneori alta despre cei doi, mă duc spre un unghi blamat socialmente (deși nu e neapărat problema lor că alții nu pot stăpîni mai bine domeniul).

Oare cum țipa Maruca la George, în mariaj?

Prin pat cum le-o fi fost poziția principală?

Ultima chestie nu e deloc jignitoare. Cum am zis și imediat mai sus, e problema altora că se jenează excesiv de-această carte de vizită.

PS

Dacă spui 'muzician' și nu 'geniu' ori asemănătoare se uită lumea suspect la tine, cum că te bați pe burtă cu acel monument uman. Ulterior, și din mult respect fără îndoială, aceia se pun a plasa diverse povestioare neadevărate în numele respectivului.

La intrarea într-o stație de metrou

Un tip la vreo 26 de ani, și însoțit de o duduie, înjură din senin, fie și la modul general (îl irita refuzul automatului de-a accepta o cartelă mînuită nervos).

.Aș minți să ascund că mi-a creat ceva disconfort.
Pe urmă mi-a căzut fisa, poate ghidat și de citite cândva prin cărți.
În ciuda măștii, omul nostru își crea prin agresivitate un spațiu de liniște din partea celor care l-ar fi putut... agresa.
Dînsul fiind – aritmetic – destul de speriat la origine.

Interesant.
Probabil voi privi altfel inșii de-acest gen.

Opinasem recent

…în jurul ideii de a mînca rahat.
Cineva comentează, în context, că sîntem ceea ce mîncăm...
.
Mi se apucă brusc o lampă.
Cred că punem cam nedrept la zid acel rezultat fiziologic.
Pînă să ajungă el așa, ne-a hrănit din plin. Am în vedere alimentele ingurgitate.

Văd numeroase imagini-profil

…ale unor inși cu ochelari de soare.
Nu unii deasupra frunții, precum o Anca Pandrea într-un studio tv.
Ci astupînd privirea.

De vină aici o fi educația.
Care face să ne purtăm socialmente delicios, în vreme ce ochii ne trădează fără jenă adîncul.
.
Purtatul ochelarilor în situațiile pomenite se face probabil inconștient – căci îs rarisimii tipii care știu ce poamă se află...
Eu nu fac parte dintre ei.
Mă cred deștept și blînd.

Apropo de Enescu

Pe care pînă și un suspicios ca mine îl luase de orhidee...
Fost-a însă om. Priviți-i atitudinea, trăirile din poza asta.
Avea un chef de nu mai putea, să șadă cu melitarii cei răniți dar veseli alături!...
.

PS

Fotografia e preluată din revista „Historia”. Pe acolo, o frază:

„Alice (fiica Marucăi) îl detesta pe Enescu, considerându-l, prin originea sa modestă, nedemn de a se căsători cu o prinţesă...”

La mijloc nu cred că era asta, ci oftica de a nu fi scărpinată în creștet ca o prințesă. De Enescu, între alții.

De la Adam încoace există un sport

Al păcălirii celuilalt.

Căci specia, după ce ne spune să dominăm alte animale, pune îndeobște și propria persoană deasupra semenilor.

.

Prăpăstiile de mai sus pleacă de la un titlu banal de gazetă.

> *„Scrisoarea unui medic rezident către Iohannis:*
> *<Sunt zile în care un covrig de un leu e prea mult. Nu mai rezist fizic şi psihic>.”*

În continuare, chestiile lăcrămoase continuă la greu.

Îmi permit totuși o întrebare.

Cînd doctorița Profir s-a îndreptat spre acel domeniu, nu știa cum e acolo?

.

Pe de altă parte, în domeniu este nițel ca în militărie.

Fostul rezident care ajunge spre fruntea sistemului, îl doare drept în cot de noii aterizați.

Tot așa, n-am văzut vreo personalitate medicală săltată în politichie să o țină una și bună cu îmbunătățirea condițiilor.

.

Știți de ce?

Pentru că, dincolo de ambalaj, și ei sînt oameni.

Dintre cei pomeniți în debutul postului ăsta.

.

PS

Ce frumos sună vorba, că vrea să facă *medicină profesionistă*! Păi și eu vreau să bat sistemul solar! Sună la fel de fain. Dar aiasta nu se poate!

Nu vezi în mesajul acela atît de frumos redactat o idee c-ar fi greșit, că greșește și semnatara pe undeva.

Altminteri, cel puțin cu capul în nori tot e:

> *„Vrem să credem că promisiunile Dvs electorale nu au fost minciuni şi că nu mai durează mult până când starea de normalitate va ajunge la noi, medicii rezidenţi.”*

Nu are cum!

Mă aflu un ins extrem de sensibil

…la incorectitudine, la răutate (inclusiv aceea drapată în pastile diverse).

Nu e deloc o calitate.

Repet, modificat un pic.

E o belea.

Meditam de unde mi se trage.

Văd o notație a celor de la B1.

„Senator PNL, pamflet despre premierul Ponta: “Ce te guduri, Victore? Fără minte, fără gând, Ca un pudel tremurând?” (vezi poezeaua in extenso, pe link).

În paralel, postul tv spune că acel senator (eu înțeleg prin asta înțelepciune, mai ales la PNL...) *îl desființează* pe Victor Ponta.

Asta ar fi partea întîi.

Partea doua se trage din familie.

După ce părintele cutare m-a educat strîns asupra asupra corectitudinii de prestat în societate, sesizam cu mintea-mi fie și necoaptă cîte un caz de-ăsta (cel hăhăit de B1).

Și o luam peste nas că ce mă bag, și că-s mic...

În paralel, draga mea mamă își continua hipercriticismul personal, verbal sau ba.

Vă mai mirați că-s în afara tiparelor sociale?

E jenantă mărturisirea de mai jos...

Cred că mă aflu în retard.

Ori și mai rău – căci nu-s șanse a ieși vreodată din starea de înapoiere.

E vorba de rămasul în urmă spre priceperea rosturilor de funcționare. A lumii ăsteia..
Unde minți pe cînd relatezi despre lucrurile mărețe – ce ne animă inima, existența, meleagurile.

Mai dau ochi (căci nu citesc niciodată, vreun volum, dintr-un foc – așa-s tipii superficiali!) spre volumul colectiv Boia, despre mituri.
Pentru un înapoiat precum subsemnatul, e uluitoare cantitatea de minciună și de neam prost (al creatorilor) al băieților care, de-a lungul veacurilor, au stat să ne lămurească ce băiat de treabă, cumul de calități astrale și doar atît (nema defecte!) a fost un Tudor Vladimirescu.
Eu citind în paralel și cum stătu realitatea, la un Andrei Oțetea de pildă.

Șamd.

Mă uit în acel volum Boia și, deși mai gustasem ditirambe spre antebelici, stau cu gura căscată la cele ridicate, de pildă, Brătienilor ori reginei Maria.
Iar la baza poveștilor ședeau 'niște ceva'.

Niște oameni în adevăratul sens al cuvîntului.
Adică *spre fiare*...
Condeierii, de pildă, nu aveau vreo treabă – ca să citez dintr-un recent post academic al subsemnatului – în a mînca căcat la greu. le împleteau de n-aveau treabă!
Iar vreun politician, ajuns ministru de interne în primăvara lui 1907, nu bătea recordul în diplomație cu răsculații, ci punea – prin intermediul unui de treabă general Averescu – tunurile pe respectivii.
.
Ăștia au fost tipul de oameni.
Care va fi fost tipul de interese, de la baza acestei campanii?

Păi.
Nu închegam poporul, pasămite, fără așa gesturi (plus Curte Marțială).
Și ce se întîmpla? Păi veneau austro-ungarii ori rușii și ne păpau.

Ca inși cu oarecare imaginație, e de văzut aici cine ar fi avit de pierdut.
Am impresia că, principalmente, doar tipii pe care ocupantul i-ar fi înlocuit, pe loc ori după o vreme. Fie și cu alți români.

Mmmmm... Nu izbutesc să văd cam care, de prin cotloanele statului, ar fi fost și este îngrozit de așa perspectivă. Dar efectul este vizibil, prin eternele campanii de coagulare a omului simplu în jurul acelui Ceva.
Recunosc, admit faptul că cu-toții posedă și ceva sperietură din vremea tătarilor, cînd frîiele locului, ajunse complet în mîna sositului, se lăsa cu masacru. Dar de niște sute de ani bune, teama este – am eu impresia – doar pierderea de dulci privilegii.

PS
Dau să ilustrez cu tabloul clasic. Bineînțeles că-i făcut după hăt ani, mai exact pe la 1874-76, scrie Wikipedia. Pînă atunci nu ne fusese într-atît de util, de plasat în geam la venirea pensiei.

Cineva regretă pe Ceaușescu

După opinia mea, cine apucă să scrie pe net despre mai-binele epocii Ceaușescu ori nu prea apucat-a vremea aceea, iar dacă va fi prins ceva, nu a fost afectat pe cînd se aferează...

Hm. Simt că adevărații regretători ai lui Ceaușescu arată altfel... Într-o stare cu adevărat sinistră. Tipi care apucatără de la țară vreun post într-o fabrică, iar acum sînt bătrîni și cu pensii deloc strălucite (căci nu a fost, uman, ca-n lecturile sămănătoriste...).

Cineva pomenește pe net

… de o problema care ar afecta cercetarea istorică serioasă.

Spune dl Cezar Adonis Mihalache:

> *„ Relativizarea scrisului istoric de către Lucian Boia transformă istoriografia în pulp fiction. Ceea ce aduce, totuși, Lucian Boia nou în istoriografie acum este stilul eseistic şi literar pur, care nu este un model de studiu şi acribie pentru tinerii cercetători..."*

.

Nepășind în acel domeniu, al academismului în general, evit să-mi dau cu părerea.

Atîta doar că, deși mici aflîndu-ne (noi. cititorii), reprezentăm fatalmente o parte importantă în binomul creație științifică – popularizare.

Or, un ins ca subsemnatul are probleme în a gusta stilul pe gustul dlui Mihalache, cel amintit mai sus. De pildă rîndurile unui alt istoric, acad.Ioan Aurel Pop. Nu spun c-am isprăvit toate volumele acestuia ori ale colegilor de spirit, dar eu unul - fie și amator aflîndu-mă în 'cărturești' (domeniul desfășurării cărturarilor) – am o problema cu a mă deschide interior la așa expuneri.

E multă rigiditate acolo, e mult limbaj de lemn, fie și nu ca-n alte vremuri.

.

După cum, dacă mi se permite o subiectivitate, simt ceva mai multă neonestitate în tabăra aceea, mai mult frustrare existențială (corect, nici subsemnatul nu șade strălуce la capitolul acesta...)

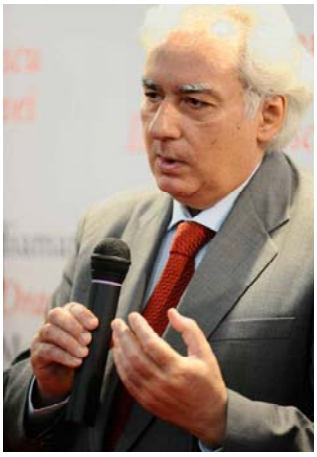

Dacă înțeleg eu bine zisele

…citate aici, autorul lor suferea ca naiba scriind, se jelea în context, dar nici nu se lăsa!
Nu se apuca de altceva, mai puțin ucigaș.

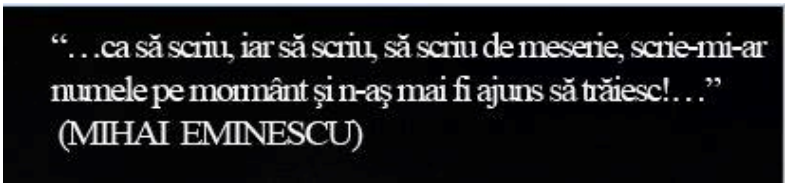

Iar Eminescu nu era un neica nimeni, putea obine oricînd de la amicii sus puțin un loc mai liniștit...
Dar el nu, și nu!
.
Un oarece Eu fals de mulțumit, la mijloc – după cum ar spune psihologii de mai tîrziu?
Nu-l de rîs, așa ceva, că-s destui ce cărăm Arătarea asta, în noi?

Subsemnatul nu-și face vreo problemă

…în a se recunoaște – pornind de la standardele comune – un ratat.
Cum, în acea poziție infamantă, nu mai am nici bani de bandă scotch să-mi pun la gură, o părere romantică despre intelectualitate tot apuc a lansa...
Cred că un intelectual – barim – mai spre vîrful piramidei valorice este acela care, în intervențiile sale, nu mai aduce cu un acuși scăpat din țarcul animalelor.

Vezi la un așa exemplar că posedă răbdare, că nu se inflamează aiurea, asta dacă tot a aflat între timp cum se află lucrurile cu nuanța, cu relativitatea celor de sub soare.

La capitolul ăsta, eu prefer personalitățile de tip Nicolae Manolescu, ori Lucian Boia ori doamna Lavinia Betea.

Nu pot rezona cu doamna Zoe Petre în schimb, ale cărei umori nedresate se ghicesc iute.

Cineva spune

…legat de o nouă formațiune politică,:

> *„Un partid nou cu oameni curați nu va fi promovat de media.*
> *Media prefera partidele compromise pentru ca îi da subiecte...”*

Oare.

Cît de nepricepător la viață trebuie să fii.

Ori pricepător, dar năpădit de murdăria existenței fiind...

.. Ca să iei în serios așa vorbă, cu *oameni curați*.

La o adică, e haios aici că dacă ai cere detalii cum cu acea curățenie umană, nu-ți va fi oferită vreo explicație (trecem aici peste poveștile din categoria „nu s-a compromis...”).

„Curat” și altele-s noțiuni care fac mare bine pentru că se adresează Stăpînului nostru, inconștientul. Care nu e va omorî niciodată să dea detalii, explicațiuni și alte alea.

În context.

Un om cu obraz nu jonglează cu noțiuni necesare sufletului foarte însetat, mai exact se ferește să-și păcălească semenii în baza lor.

Cei fără chestia aia, Obrazul, nu au reticențe în a jongla cu așa ceva.

Există oameni care

… din motive de sănătate ori de dor-manipulare a celorlalți, se joacă lesne cu vorbele.
Fie și într-un interviu nu chiar nou, Dicu C. Giurescu afirmă:

„UDMR urmareste destramarea Romaniei si PDL stergerea identitatii nationale...”

E de notat, aici, dedesubtul spuselor.
Pur și simplu, octogenarul istoric aruncă asupra altora din fricile lui existențiale.
Vrea să vadă și pe altul turburat – e ceva în genul claxoanelor la o înmormîntare.

La așa amabilitate, nu am cum să nu răspund precum mai jos...:
Care e problema că se șterge identitatea națională?
Iar, totodată, aceea că că se destramă România?
.
Vă rog să observați aici un lucru mic.
Eu nu am spus că voi activa din toți rărunchii la trebile enunțate. Doar am întrebat, doar am cerut detalii, dacă tot sînt amenințat cu așa ceva.
Să văd și eu ce mă paște.

Haios este aici că, la așa nedumeriri, respectivii panglicari ori speriați de apropierea morții dau rău în bîlbîială. Vorba vine, căci, de fapt, nu apucă să lege două vorbe ca răspuns.
Metaforic.
În așa situații nici nu e nevoie să militezi pentru antinaționalele cu pricina. E de ajuns să sufli, nici cît spre o păpădie altminteri, pentru ca Balonul cu gogoși să aibă mari probleme...

Nu cred că mă aflu

…tare aproape de categoria supărăților pe orice.
Însă.
Dacă lecturez vreun necrolog al lui IL Caragiale, despre Mihai Eminescu – păi iau poziționе *Drepți!*, dar spiritul critic nu mi se suspandă.

De pildă, observ acolo că a nu accepta laudele era tratat drept însușire pozitivă. Mai exact îi produceau Luceafărului greață. Am îndoieli că-i o însușire... de lăudat.

Ba chiar pot bănui cît tînjea sufletul său după așa ceva. Atîta doar că-i va fi rupt un apropiat picioarele (interioare...), cînd l-a prins cu mîna întînsă după așa ceva... Vi se pare, după cum se comporta, scria etc. că Eminescu a crescut într-o familie a naibii de caldă? Mie nu.

Șamd.

PS

Caragiale despre Eminescu (1890).

“Am cunoscut foarte de-aproape un om de o superioara inzestrare intelectuala; rareori a incaput intr-un cap atata putere de gandire. Era pe langa aceasta un mare poet; cu cea mai nobila si mai inalta fantezie, ajutata de un rafinat instinct artistic, el a turnat intr-o lapidara “forma noua limba veche si-nteleapta”, pe care o cunostea atat de bine si o iubea atat de mult. De felul lui mandru, el fugea de onoruri, stiindu-le cate concensiuni costa. Melancolic si pasionat, desi-n acelasi timp iubitor de veselie si de petreceri

usoare, ura din convingere asa-numitele conveniente si poleiala lumii. Niciodata nu primea bucuros laude, nici chiar de la putinii prieteni, foarte putini, pe cari-i avea si-n judecata si sinceritatea carora credea – darmite pe ale acelei multimi de seci fara talent, fara judecata, nici sinceritate, cari se tot vara in viata noastra literatura ca microbii raufacatori in trupul omului sanatos si cari nu se sfiiesc a se fuduli a tout propos cu un prietesug ce nu le-a fost nicicand acordat! Laudele acelora ii inspirau de-a dreptul dezgust. Dar daca nu dorea onoruri, daca fugea de zgomot si de laude, asta nu era decat din pricina desertaciunii lor, iar nu din vreo falsa modestie ce l-ar fi facut sa n-aiba deplina si manifesta incredere, fata cu toata lumea, in talentul lui. Avea talent si o stia mai bine decat oricine: nici o critica nu-l putea face sa se-ndoiasca de sine, iar aplauzele nu i-ar fi putut spune decat mai putin de ce rcedea el insusi. De aceea opera ce ne-a lasat-o nu denota nici un moment de ezitare sau de neincredere in sine".

Probabil e de plîns (în parte barim)

Fiziologic absolut de înțeles (baza cunoașterii noastre este nemodificabilă, iar totodată plantată de alții / părinți), umblăm prin viață – fie și ajunși la vîrste măricele – după tabla de valori a altora.

Nu a noastră.

Ca atare, te poți trezi că interiorul tău vrea să acționeze ori acționează într-un fel, după care vine un mare ghiont în piept – chit că părintele poate fi dus demult dintre vii...

Dar interdicțiile lui sînt tot acolo!

Să zicem că nu agrea să fluieri vesel pe stradă, nici dacă asta înseamna un copil dezinvolt și bine dispus. Ca urmare, tragi vreo două măsuri din (să zicem) din „Sfîntă tinerețe legionară”, după care te și dezmeticești din libertate, privind în jur de nu-s babacii prin preajmă, eventual careva care să te pîrască lor.

.

Este drept că există și situații mai naspa.

Să nici nu știi că ai vrea să fluieri ceva interzis.

Aia da, dresură!

Uite-așa ne-o luăm în cap!

De pildă, observînd că și un Caragiale se află amendabil (cînd scrie despre Eminescu)...

> *„Avea talent si o stia mai bine decat oricine: nici o critica nu-l putea face sa se-ndoiasca de sine, iar aplauzele nu i-ar fi putut spune decat mai putin de ce credea el insusi. De aceea opera ce ne-a lasat-o nu denota nici un moment de zitare sau de neincredere in sine".”*

.

Două probleme.

Nu știu dacă e o treabă să nu te îndoiești de tine. Cred că și Ieremia, cel cu oiștea, va fi fost un tip care nu se punea la îndoială...

În chestia asta cred că-l pot aduce liniștit de-a dreapta mea pe unu', Descartes...

Apoi, talentul și multe altele – cred eu – nu fac doi bani dacă existența aceluia nu devine ceva mai destinsă. Așa, doar ca s-alergăm sub Soare, iar în paralel să ne înnebunim, mamițo, de talent – parcă nu e treabă..

Ghinion

Altminteri în sens universal, adică aplicabil tuturor ființelor umane...

Ajungi la o vîrstă, să zicem ai mei apropiați șaizeci.

Aici, inevitabil dai privirile de rigoare (dacă simțurile nu-s deja începețoșate) spre îndărăt, spre prezent, și spre viitor.

(Că ultimul nu o fi perfect, asta e – dar nu ai cum să nu îi faci cu mîna, văzîndu-l că vine delicat spre noi...).

E.

Să presupunem deci că nu ne-am rablagit, plus că nu avem nostalgii în exces pentru tinerețe, iar în paralel nu ne îngheață fundul cu privire la viitorime. Aia personală...

.

Partea naspa este că nu ai cu cine schimba o impresie.

Una reală. Oscilăm îndeobște între a ne arăta și comunica tinerește, respectiv oroare sau relatări catastrofice despre ce ne așteaptă, pă noi ăștia mai trecuți...

.

Muzica!

Cam neplăcut să te cunoști

…să te admiți, pe-ăla de după mască.

Asta e, mă văd nevoit să dau nume...

„România Curată”...

E o fundație, o grupare umană (de-aia de pătruns, vorba cuiva, în autobuzul privilegiilor...)

.

Ei ne îndeamnă la o chestie:

> *”**CERE SI TU**, alaturi de SAR si Romania Curata, TRANSMITEREA IN DIRECT a sedintelor să permită transmiterea în direct a ședințelor de lucru ale Comisiei de Cod Electoral, din parlamentul României...”.*

.

Eu continui să am o idee de picat din lună.

Contează cum te adresezi.

Mai ales dacă nu ai făcut armata – vorba aia! – cu ăl din fața ta.

.

Doamna Mungiu vrea să reformează România, să o *face* curată – dar se exprimă taman ca unii din Piața bucureșteană a Oborului: „Care mai iei mă/bă...?” (urmează numele mărfii: papuci de plastic, bețișoare de urechi, tiribombe etc.).

Pe la dumnealor, curații, nu ajuns-a vorba „dumneata”?

De „dumneavoastră”, ce să mai zic...

Fiecare încercăm

… să ne facem loc, sub Soare…
Să găsim un colțișor mai călduț, respectiv să ne demonstrăm nouă și altora că ne aflăm persoane de excepție.
Valoroase, superioare.

Vrerea e una.
Urmează *practice*.

Ca să dai gata, ai nevoie de un 'catch'.
Ca atare, unii își spun „asociație pentru minți pertinente”.
.

> Vă mărturisesc a le aprecia nuanța.
> Spun dumnealor că se află *pentru* mințile în chestiune, nu că *ar poseda* (deja).

Bine fac.
Pentru că ce li-i pre pagina de Facebook nu arată totuși nimic în plus față de majoritatea cea tastînd la greu pe draga noastră Scenă (a dlui Zuckerberg).
.

> *”De un absurd cumplit. Curtea Constituțională spune Parlamentului că legea big brother încalcă dreptul la intimitate, la 8 luni după, ignorând complet observațiile, același Parlament vine din nou cu aceeași lege rescrisă puțin în plen și toate partidele fac front comun în adoptarea ei...”*

.
Dincolo de răutăți, îmi fuge mintea la o vorbă:
„Fii banal. și te vei zbate multă vreme în mediocritate”.

PS
De curiozitate. De unde-or fi căpătat junii cu pricina bani pentru o pagină sponsorizată? Ziceți că din cotizații, ale marii asociații pentru mințile de care am pomenit? Așa am zis și eu – bănuind că așezarea alături de doamna Monica Macovei e absolut întîmplătoare...

Din viață.

Pe cînd ședeam azi pe banca cea de plastic a metroului Capitalei, îmi fug ochii pe un domn (36-38 de primăveri) care călătorește în picioare, ținîndu-se de o bară verticală din dreptul ușilor.
Omul e vădit obosit, căci închide ochii și stă secunde (zeci?) bune în starea asta.
.
Dincolo de neamul meu prost demonstrat pe aici, sînt un tip sensibil la suferință. Nici nu mai contează din ce motive am ajuns în starea asta deplorabilă.
Îmi dă prin cap să-mi caut de lucru prin preajma lui și să-l întreb: „Obosit...?”
Ba mă și bănui a poseda un mod de adresare care să atenueze băgatul în ciorba respectivului.

Apoi dau îndărăt (în mintea mea petrecîndu-se totul).

Nu pot ști ce are omul în cap, în ce căutare de paratrăznete este (dincolo de pometii cei epuizați, de ochii roșii). Și-mi fac de lucru...
Bașca posibilitatea să spună c-aș fi vreun homo și că mă *dau* la el.

Așa c-am stat în banca mea.
Fie și nu chiar mulțumit de mine.

Se face multicel caz

… cum că vreunul este nerușinat.
.
Cred, totuși, că nici cu ăi rușinați nu este mai puțin... de rușine.
Mai exact nici pe educatorii rușinaților nu i-aș caracteriza prea frumos...

În acei oameni (părinți, educatori), mi se pare că se amestecă lenea, ne-mintea și sadismul.

E posibil să nu fiu tare exagerat în aprecieri, la un 2015 barim...

Mă nimeresc

…într-o discuție ce deține ca termen important aflarea ca „bărbat adevărat”.
Ca să nu mă întind cu vorba.
Adevărat, ăla (bărbatul adevărat) e una din cele mai greu cuantificabile lucruri.
Ca atare, ăi care umblă după domni ori doamne din astă categorie, se află și cel mai departe de acele minunate exemplare.
Cu precizarea că ambele 'adevărate', berbanți sau doamne, se află mînă în mînă cu ceea ce în psihologie se numește părintele arhaic.

(Înțeleg că un Carl Gustav Jung era doctor în problemă...).
Iar dorul de acel părinte arhaic (vă mărturisesc că-s unul care a pățit-o!) venea tocmai din relații foarte proaste cu părintele biologic.

PS
Pot bănui că un seamăn adevărat e suficient de egocentric pentru a nu avea de cîștigat nimic din minunăția sa.

Oare de ce, noi, aroganții

… ne aflăm și îngrozitor de timizi?

Psihologie.

Subiect delicat.
Întru mersul pe munte.
Ăsta din urmă – mai exact mersul uman pe dînsul – fiind deseori dictat de niște găuri mari prin sufletul nostru...
.
Cred că inventariez vreo patru inși, din generația junǎ, a căror orbită s-a intersectat cu a subsemnatului.
Întîlnirea cu păcătoasa mea mentalitate fu mai numeroasă, ca număr de indivizi, însă numai cei patru au reacționat într-un aparte fel.

Cred că nu greșesc foarte, însă dumnealor ar fi vrut mai mult.
În sensul de a depăși stadiul unde – potrivit cărților de specialitate – s-ar fi întrerupt dezvoltarea dînșilor.

Mărturisesc cu jenă a nu fi cercetat pe la ce etate mi s-au încurcat și mie ițele, cu tatăl propriu.
Dar mă simt un izbutit prin viață, raportat la acei confrați de munte mai tineri...

Mi s-a întîmplat a fi un neterminat (la o adică, cine mă-sa e, la toate vîrstele?), pe la 25-30 de ani.
Ș-am dat de nea Nae Baticu.
Pînă să spun că, pălit de amor, septuagnarul N.B. mi se părea nemaipomenit, aș pomeni că el îmi propunea niște izvoare de priceput-în-viață. Eu urmînd să fac drum pînă acolo. Dînsul remarcînd doar dacă am așezat fericit piciorul.
Scărpinat în creștet n-am așteptat prea mult de la dînsul (abia mai tîrziu am și aflat de existența noțiunii, asta cu gîdilatul patern...).
.

Mie unuia, și pe fond aflat deja, direcțiile lui nea Nae mi-au mers la mare suflet. Iar asta e puțin spus.
Cu precizarea că întreaga relațiune, dincolo de legendele lumii, fură cu destulă tensiune – mai ales după ce ucenicul nu mai fu chiar ucenic...

Dar așa, să stai doar să te aplaude senectul (cazul celor patru), parcă nu e o treabă...
Eventual îmi manifest întreaga înțelegere- de a fi avut ghinionul ca savanta dezvoltare personală să se fi aiurit și mai devreme decît a mea.

Precizare.
De la tata recunosc a poseda oarece mintoșenie plus libertatea.

Mi s-a întîmplat să-mi țipe

…sufletul, pe vremea cînd scriam mai mult pe blogul personal, decît aici, pe Facebook.
Am zis atunci că vreau să devin al doilea Caragiale..

Mărturisesc a fi dus greu crucea, de atunci, asupra acestei pretenții...
Ba au fost și vreo doi-trei inși care au ținut să... țină minte de așa nebuni,e Iar la momentul potrivit să-mi pomenească de trufia ideii.

Dar.

Una.
E o regulă a stabilirii de ținte înalte.
Poa' pînă la ele nu sosești, dar oricum faci mai mulți pași întracolo decît dacă n-ai fi îndrăznit la așa nebunii.

Apoi.
Ce e aia Caragiale?
Căci.
Ca dînsul nu poți fii.
Îi aritmetic!

Poți doar a te inspira, a te folosi inteligent dumneata, la 2015, de una ori alta din vorbele dînsului

(Mărturisesc a evita să iau prea multe din personalitatea lui.... Voi să am mai multă îndrăzneală de afirmare în viață, decît să mor din tutun-mult la 60 de ani...)

Psihologie

Și chit că observația de mai jos e făcută de un profan, de un neșcolit ...

Spune un apreciat intelectual:

> *„O primă explicaţie a situaţiunii ar putea **face recurs la psihanaliză**. Ne-am obişnuit, de-a lungul a zece ani, cu stilul Băsescu. Şi adepţii, şi contestatarii fostului preşedinte au ajuns, în cele din urmă, să-i ducă lipsa. Adepţii erau încîntaţi să-i savureze aplombul, reactivitatea bătăioasă, zelul cotidian al confruntării..."*
>
> (Restul la PostScript, n.MO).

Dar și:

> *„Psihanalitic vorbind, trăim o frustrare severă, cu atît mai severă, cu cît e inavuabilă. Nu poţi să recunoşti, **în gura mare**, că vrei sînge…"*

Am sentimentul că dl AP face nepotrivit trimitere aici la psihanaliză. Observațiile domniei sale țin de psihologia clasică.

Spun asta nu neapărat ca să mă aflu în treabă, cît descoperind că și un ins școlit, iar în paralel demn de încredere – nu știe mare lucru despre disciplina născută cîndva de un S. Freud...

Corectați-mă dacă greșesc.

.

PS

> *„... . Ieşirile de seară la pupitrul de la Cotroceni deveniseră, aproape, un ritual. La sfîrşitul lor, cutare ministru, cutare lege, cutare gazetar sau prim-ministrul însuşi părăseau scena cu arcada spartă. Aveai ce vedea, aveai ce auzi, aveai ce comenta. „Anti-băsiştii" trăiau zile şi săptămîni întregi din spectacolul prezidenţial. Agenda emisiunilor lor părea asigurată fără niciun efort: era destul să asculte ce spunea, harnic, „dictatorul" şi talk-show-ul prindea contur cît ai zice peşte: indignările (lucrative), glumiţele (nervoase), dezvăluirile („în exclusivitate", „uluitoare") veneau de la sine, fără excese de imaginaţie sau de bună-credinţă."*

Maturizare

A noastră (și chit că e al naibii de dureroasă!).

Citesc pe aici că șeful IJP Timiș „are o vilă în Amstetten (Austria), o vilă la ieșirea din Timișoara, trei mașini (două fiind Ford și a treia un Mercedes)".

Am sentimentul că-i absolut normal ca lucrurile să nu funcționeze altfel, pe acolo – noroc de Occidentul cel cu ochii pe noi (din ce motive, nu extind aici...)!

.

Există o fire a poporului român. Care, la nivelul cu pricina (șefie de Poliție județeană), duce anumiți indivizi. Nu poate răzbate decît o anumită fire, nu poate conduce firi apaaarte (de români, subalterni) decît un anumit tip de om.

Bon.
Și intuind subsemnatul că nu o să ne schimbăm curînd, noi, majoritatea mioritică…
Se va risca într-una, la acel nivel – chit că nu chiar precum în acțiunea carnetelor de șoferi de la Pitești (date unora care aproape nu știu ce-i aia volan).

Asta e

Abia acum (și în veacul devoratorilor de bibilioteci) descopăr un lucru....
Că un domn, demult, fu un un condei de calitate, probabil și un om pe măsură.
E vorba de Alexandru Marghiloman (1854-1925), ale cărui memorii („Note politice”) le citesc abia acum cu ceva mai multă atenție.

Din filele cu oricina aflu că lăudata democrație interbelică avu și limite. Marghiloman este un fel de învins al anului 1989 (la el s-a numit 1918...), căruia în 1927 – la doi ani după decesul autorului – poliția umblă de nebună să interzică și să confiște volumul pus în circulație. Nu convenea mărimilor vremii ce ar fi putut scrie Marghiloman acolo...
Cu mult regret, observ că la vremea aceea era prim-ministru ditai Ionel Brătianu.
.

Paradoxuri

Tristețea e o chestie de care te ferești – pe cît poți – să o afișezi.
Uneori nu îndrăznim nici nouă să ne comunicăm că ne năpădește sentimentul cu pricina.
Cu atît mai puțin nu vorbim altora despre vreo pasă de tristețe personală...
Ce să mai spun de vreun gest precum vîrîtul degetelor în gît, cînd vrem să debordăm, după vreo beție.
.

/

Haios foc!

În contact direct cu sentimentele noastre, ne ferim de tristețe ori alte surate.

În schimb ne turuie gura la greu despre ele, în poezii ori texte lăcrămoase – menite să satisfacă solicitările sociale de așa ceva...

/

.

Revin la tristețe („Bonjour, tristesse!”, vorba francezilor).

Am impresia că ajung mult prea rar a trece prin sănătosul purgatoriu al Tristeței.

Dumneaei îmi pare un tămăduitor minunat al rănilor de altădată, dar și al durerilor, dezorientărilor ori descurajărilor din prezent.

Revăd o carte, despre educație copii

Se pomenește pe-acolo de părinți tiranici.

> *„Dacă sîntem prea exigenți (cu progenitura), riscăm să se durizeze și să se închidă în el.”*

.

Mi-a fugit mintea urgent la un demnitar de top.

.

PS

După cum. Și putînd să pară falsă modestie.

Sînt nemulțumit de ce am realizat, ca părinte. Chit că, la o adică, fost-am/sînt și eu doar frunză în vînt. Care face și ea ce poate...

Mă irită nițel

… două doamne de pe aici.

Apare imediat un ghem în capul pieptului...

Asta se traduce că nici de fapt nu știu exact ce mă oftică la ele.

Mda...
Pînă la urmă, orice lucru exterior pătrunde în noi printr-un filtru absolut personal.

Încerc să identific scena în care, puști aflîndu-mă, vreo fată din categoria comportamentală a doamnelor de mai sus m-a indispus prima dată.

La mijloc e doar o neadaptare a mea la realitate.
La frustrările pe care Ea ni le generează.

Regula asta

… cu solicitatul (amoros) în genunchi, e o invenție socială.
Eu unul prefer să fac ce-mi spune inima, eventual să urmez ce voiește simțitorul partenerei.
Și, slavă Domnului, paleta e foarte largă...

Poate și pentru că mi-am ascultat adîncul, ăsta nu s-a atrofiat, cum pață destui după o vîrstă.

Spune cea care a postat inițial imaginile:

> *„Astazi, mai sunt astfel de momente oare, sau le trecem la "a fost odata"? .*

.
Mica problemă este că așa ceva nu cade din cer.
Te porți cu domnul cît el să fie interesat de așa gesturi. Altminteri, dacă aștepți pasivă, doar pentru c-ai auzit la mamaie cum făceau 'cavalerii' pe vremuri...
.
.
DUPĂ OPINIA MEA, ASEMENEA GESTURI NU SÎNT SINCERE. Căci execută șablonul social.
Cine se află original, găsește sumedenie de căi pentru a-și prezenta omagiile.
Iar apoi așteaptă și el omagiile doamnei.
Eu spun că așa e corect, să și primești.
.
A fi fascinat de partener(ă)...
Plăcută stare.

Mă aflu domn care s-a cuplat de vreo patru ori, dar niciodată nu a cerut (cu atît mai puțin căzut a genoux) mîna partenerei.

La bani mărunți, poți accede – pe alte căi – mult mai iute la inima Minunatei.

În genunchi admit că poți cădea doar cînd ai planuri hulite *de lege și de datini*, vorba poetului...

PS

Oare de ce femeile nu cad în genunchi, solicitînd mîna viitorului soț?

E amuzant aici că pot da o explicație (ba chiar înțelegătoare) pentru care lucrurile nu se petrec așa. Dar pun mîrșava problemă doar pentru a savura furia celor deranjați de idee.

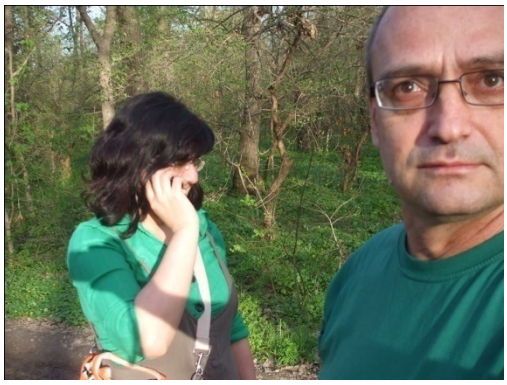

Mă uitam azi siderat

la un film/serial indian pe NaționalTV.

Apoi, am mirosit cum că dacă m-ai fi pus să fac – pe la ai mei circa 12 ani – o peliculă, cam așa ar fi ieșit. Mai exact, de așa film ar fi avut nevoie sufletul meu de copil.

Se pune problema cum inși maturi de pe Gange rezonează la așa ceva.

Dar dacă asemenea interes media se petrece, păi asta e și să fie sănătoși!

Un eventual dispreț din parte-mi ar fi mai degrabă un neluat realitatea cum este dînsa, eventual și o iritare că proștii ăia nu vin să-mi facă sluj.

Înțeleg că revista „Dilema (veche)”

… împlinește 22 de ani.

Ce trece vremea! Ca ieri, îmi spunea un amic, în biblioteca unui Institut de Ocrotire a Copilului: ”Pleșu pune de-o revistă...”

Mă bucur de longevitatea lor. Și îi felicit pentru valoare.
Faptul că de la o vreme, de cînd m-a pălit grandomania (și mă cred egal cu dînșii...), îi mai înțep – nu-mi oprește gestul scoaterii pălăriei.
Eventual de mai multe ori.

Multe-multe am învățat din paginile „Dilemei”... La o adică, însăși ideea de a cumpăni între puncte de vedere diferite.
La ei, să fie chiar în 1993, am văzut reproduse 'Regullle de la Oxford”, zece la număr și privind dezbaterea civilizată de idei.

Bineînțeles, un gînd bun și dlui Pleșu, fără de care nimic nu ar fi fost posibil acolo...

Ne mirăm că nu trăim ca-n Occident

Dar nici eforturi nu facem pentru a copia comportamentul celor de acolo...
Dacă mă gîndesc, nici nu ne batem capul, cum s-or purta ăia, pe-acolo-șa....

Asta e.
Echinocțiul tot la 21 martie va veni.

Apropo de reținerea

… lui Cristian David, fost ministru de Interne, pe motiv de DNA.

Cred că, la debutul mandatelor sale, Traian Băsescu rîdea-plîngea de ce era în mediul politic, în materie de corupție.

După frecvența scuturărilor din săptămînile, lunile acestea – am impresia că numai cine nu a vrut nu s-a procopsit în lumea politică.

Ori poate mai rău: care nu punea mîna, era îndepărtat. Nici nu mai mira, cîtă vreme nimeni nu ține să vină cu bani de acasă, iar la vreun nivel înlt nu ai cum ajunge dacă nu plătești.

Măcar pentru nobilul scop al campaniilor electorale.

.

Încheind aiurea, respectiv în baza unei idei fixe personale.

Pentru ce să fiu mîndru că mă aflu român?

.

Avem clasa politică în majoritate deloc morală.

După cum, în paralel, las pentru alții iluzia că marea masă românească e altfel decît solul pentru o plantă.

Nu dau cu parul.

Încerc doar să observ în ce lume trăiesc.

Pentru a mă adapta mai bine.

.

Cum, ziceți că nu am dreptate la pretenția cu omul simplu?

Păi, priviți comentariile lumii virtuale.

Iar în paralel, e nevoie doar de nițică atenție pe stradă.

Cu toții sîntem oameni.

Ai României.

.

PS

Lecturam, după cîte vă spusei, din Jurnalul Politic al lui Alexandru Marghiloman.

Mai exact despre comportamentul nostru în primul război mondial.

Nu-mi fac iluzii că ne-am fi schimbat mult în secolul scurs.

Privesc pe aici la tunurile

… puse pe politicieni. Că nu fac bine aia sau aia, de pildă legea privind supravegherea cibernetică.

Vrînd-nevrînd, aleșii își dreg comportamentu.

Rămîne doar problema c-alde publicul și gazetarii nu-s trași de vreo mînecă, asemenea instanțe lipsind.

O să spuneți că la ziariști intervine Piața. Mi-e teamă însă că aceasta accentuează primitivismul oamenilor cu condeiul...

.

PS

Mă uitam ieri la o emisiune, parcă Antena 1. Nu știu ce făceau niște lipi legat de pensiunea turistică pe care o posedau.

La care patronul, descoperind ceva în neregulă, aleargă (fie și de sanchi) după orășenii subalterni, pronunțînd de vreo trei ori: „Fir-ați ai dracului...”.
Faptul că o spunea pasămite amical nu mi-a scăzut mult din uimire.

Așa se practică, bănui.
Iar am rămas în urmă!
Cr, cr, cr... (tuse de probă a vocii):
„'freați ai dreacu, dragii mei!”

Apropo de *legea Big Brother*

Și de spaimele că ne ascultă...

Sînt interesante căile psiho din dedesubturile problemei...
Că ne ferim grozav a pătrunde careva în intimitatea noastră, ar fi una (nu spun că e frumos, să intre, dar nici cap de țară nu aș face dacă ne vede lenjeria pusă la uscat!)
.
Apoi, pare interesantă succesiunea:
'Nu vreau să mă urmărească' ascunde pe „Aș vrea să mă urmărească (eventual agreseze)...”, care la rîndu-i ascunde „Aș vrea să mă bage părinții în seamă, amabili...”.
.
PS
Pe un site de torente al momentului, sîntem puși în gardă că dacă nu ne instalăm programul cutare, pot afla unii ce downloadăm.
Așa, la prima vedere, îți îngheață nițel spiritul, cum că află vecinii de bloc ce frecventezi pe net.
Apoi, dacă nu pui botul la sperietură (mai exact stai pe disconfortul ideii), poți pregăti o listă cu adresele frecventate. De pildă despre sexul în grup în noroi. Sau cu nonagenari.
Îi lecuiești.
Pe interesații de activitățile tale.

Cineva, în oceanul acesta

…al netului, ridică în slăvi pe Nichifor Crainic.
Bineînțeles, e dreptul său (iar acel condei interbelic nefiind deloc, în sine, vreunul idiot).
Nu pot să nu bănui, însă, c-al nostru contemporan – onorînd amintirea lui Crainic – e foarte posibil să nu aibă vreo jenă nici în a repeta unele dintre gesturile nu tocmai onorabile ale înaintașului.

Aceste mici răutăți din parte-mi nu sînt vreo urare și spre a sfîrși precum Crainic. Care, ajuns la ananghia recluziunii comuniste, a fost nevoit să lase baltă convingerile anterioare...

Nichifor Crainic, Pamfil Seicaru, Radu Gyr, condamnati la moarte si inchisoare de sotia lui Brucan, acuzatorul public Sidorovici. DOCUMENTE

Nichifor Crainic la aniversarea a 80 de ani, incojurat de prieteni, intre care P. Dumitru Staniloae (dr) si P. Arsenie Boca si Radu Gyr (st)
Fotografie oferita portalului MARTURISTORII de cercetatorul Florin Dutu

INEDIT. Nichifor Crainic catre ucenicul sau spiritual, Parintele Arsenie Boca: Biserica de la Draganescu iradiaza lumina Raiului

PS
Am îndoieli că Arsenie Boca i-a fost ucenic spiritual lui Crainic...
Dar nu ar fi întîia afirmație făcută pentrua spori artifical cărți de vizită. Am în vedere aici și inventatorul contemporan nouă...

Deformație.

A subsemnatului.
Și fără a garanta că e una proastă...

Bănui că la destui ține, lozinca de mai jos...
La foarte-foarte mulți chiar:
„Asociația oamenilor tineri care doresc să se implice activ în viața comunității.”

În baza deformațiunii de care vă spun, îi și văd pe frați drept niște Coriolani Drăgănești, cu ochii fix pe zona socială înstărită – din care, se înțelege, îs de dezghiocat alții, ca să pătrunzi matale...
CEVA ASEMĂNĂTORI îmi apar inșii religioși. Cu cît implicarea, panglicile li se află mai aprinse, cu atît pun semnul egal către animalicul (inevitabil, aici, încruntat și agresiv) din adînc....

Există și lucruri mai frumoase în viață

… decît acelea în care-ți percepi vulnerabilitatea teribilă din spatele așa-numitului Eu fals...

Se face mult caz

…despre careva, că ar fi nesimțit.
Și implicit, că nu este 'simțit'.

Părerea mea.

I
Fără îndoială, cei care vehiculează vorba asta au avut partea de termen în copilăria personală, și venind din partea educatorului personal.
Atîta doar că educația cu termeni pretențioși, foarte-morali este dependentă de forța aplicării.
Adică poți vorbi pupilului de (ne)simțire, însă se poate aplica insuficient ori ipocrit.

Ca urmare, există aici două categorii de educați.
- unii oameni cărora le-a intrat de tot în rărunchi
- alții, pe care i-a afectat mai puțin.

Un paradox face aici ca cei răzbiți de nuiaua ideii de nesimțire să nu pomenească de ea, într-atît de dureroasă fiindu-le ideea.
Și invers. Jonglează mult cu ea parțial-educații. Asta și pentru că instinctul, animalicul din ei purcede iute la a profita de inșii care iau în serios vorba.

O a treia categorie *s'en fiche* / i se fîlfîie de acel termen. Nu-și bate capul cu el. categoria a doua, cea jonglatoare, simte cu cine are de-a face și nu se mai obosește să-i fluture termenul, *vinovăția-de-a-nu-fi-simțit* pe la nas.
.
II
În materie de politicieni, de oameni normali și în România – simțirea e un handicap fatal.
O surată a acesteia poate subzista la niveluri înalte, dar numai în cazul unor exemplare puternice, cum e cazul președintelui Iohannis. Chiar și în cazul acestuia însă, există moduri în care interiorul se eliberează (prin laterale...) de frustrările decurgînd din simțire.

PS
Nu ajungi undeva sus dacă ești simțit.
Asta pentru că educația în acel sens e însoțită de accentuată inhibare, iar societatea umană continuă să fie (dincolo de aparențe) una animalică.
În același timp, simțitul se poate mulțumi cu puțin, nefiind interesat de piscurile sociale.

Nu cred că mă aflu

singurul a sesiza mulțime de semnale că noi, românii, nu avem vreun comportament ca-n carte. În context, văd acum o declarație a unui domn ce se ocupă de plagiaturi:

„În România, dacă nu plagiezi ești considerat fraier..”

Apoi.
La prima vedere, pricep mai greu cum poți în paralel să fii mîndru a te găsi român.
Cred că la mijloc este o trăsătură care se leagă de moralitatea unei societăți-nițel-balamuc: iresponsabilitatea afirmației.
Plus clamarea cu mare ușurință a unor lucruri doar pentru că avem noi nevoie (pentru a atentua aici opinia proastă de sine).

Cred că nu mi-i imputabil

a mă arunca una două în observații grosiere, asupra vreunui seamăn.

Întîlnesc însă o imagine a doamnei Gabriela Firea.
Primul cuvînt care îmi vine pe limbă este *țoapă*.

Apoi, meditez de unde apare acea coafură, acea atitudine.
Nu-i un secret că energica social-democrată posedă origine rurală,
Or, se pare că acolo descurajarea inerentelor bîrfe, atacuri ale consătenilor se face copiind (pe cînd ne pricepem) exteriorul boierilor, iar în paralel afișînd aroganță.

Totodată.
În ultimii ani doamna Firea a suit social. E foarte posibil ca aceasta să se fi petrecut totuși accidental, mai exact fără a fi însoțit de mari șlefuiri interioare.
Inconștientul frumoasei doamne știe însă cîți bani face. Prin urmare, pentru a nu fi ghicit slab, exagerează parura, culorile țipătoare ori suficiența (falsă) de care vorbeam, aceea a aroganței.

PS
Altminteri apreciez munca doamnei Firea.
Ca să ajungi unde a răzbit dînsa, e simplu doar în vorbele invidioșilor.

Rămîn cu gura căscată

…(în sensul bun) la aceste scrise ale dlui Pleșu...

Poate citesc eu prea puțin, în media românească, dar nu am mai întîlnit așa ceva! Toate despărțirile de gazetă sînt cu scandal, asta dacă inițiatorul nu ține cu dinții de publicație...

> *„În plan strict personal, am învăţat, mai ales în vremea din urmă, că o publicaţie devine, încet-încet, o vietate autonomă, cu un metabolism specific, cu o coerenţă internă plutind pe deasupra capetelor celor care o produc.*
> *E inevitabilă schimbarea de generaţie, de tonalitate, de orientare. Uneori, mi se pare că ar fi cinstit să rebotezăm revista, să-i spunem Dilema nouă şi să lăsăm noilor veniţi mînă liberă. Tinereţea e, de regulă, mai puţin dilematică… E „revoluţionară“, trendy, „angajată“, provocatoare. Cum altfel?*
> *Şi e mai mult decît normal să nu „încremenim în proiect“. Mă gîndesc, fără sentimentalisme deplasate, că se apropie timpul despărţirii, că „fondatorii“ trebuie să asume postura de portrete comemorative, de ornamente pioase, atîrnate pe coridoarele redacţiei, dar absente din fiziologia şi spiritul ei.”*
> (Am îndrăznit să introduc niște aliniate, pentru ușurarea lecturii dvs.)

Foto: gandul.info

Caut să mă instruiesc

…legat de Grecia momentului și dau de o zisă, fie dînsa și electorală.

Mai exact inventată de un ziarist în contul unui simpatizant al grupării Syriza:

> *„Nu avem slujbe, nu avem bani şi ne-am pierdut şi demnitatea.”*

Pierdut în sensul – previzibil pentru un discurs de extrema stîngă – că ticăloșii de la FMI ne-au făcut și ne-au dres.

Or.

După opinia mea (chit că nu prea folosesc vorba, fiind una demagogică), demnitatea e o chestie care ține de relația ta cu tine. Nu începe de amestec al altuia. Depinde cum te privești matale însuți.

Aaa, că nu ești în stare să gestionezi lucrurile și atunci arunci mîța decedată / răspunderea în ograda altuia, asta e altă poveste.

Întrebați dacă subsemnatul se află demn, în viața-i de zi cu zi?

Păi... Nu aș opera în astă logică.

Cred că viața are destule momente în care e bine să te admiți umil (și fără a pupa mîini în tot tramvaiul!). Da, se nimerește să fie o situație mai tare ca noi. Mă declar umil. Și redescopăr că-s tare mic, în unele situațiuni.

Apoi mă alint pe frunte și merg mai departe. După o vreme iese el, soarele...

PS

Mi-ar place să am o rubrică, la revista unui domn filozof oarecare, intitulată „Nebunul satului”.

În sens de atipic, nu de scrîntit.

Mă tot pomenesc pe-aici

…ca ins cu părere proastă de sine.

Îmi revin însă nițel, cînd dau de vorba asta:

„Eminescu recită prin vocea noastră”, la a treia ediţie. Acţiune liberă din Piaţa Universităţii...”

La două chestii nu mă pricepe aici mintea mea cea proastă...

De ce stai să-l urci pe soclu, Mont Blanc, Everest șamd, pe Eminescu – dacă tot ai în foarte preajmă a ta persoană?

Aici bineînțeles că voi isca pălălăi de discursuri antiegoiste, patriotice șamd – motiv pentru care aduc iute niște precizări.

Nu e obligatoriu să concurăm la categoria grandomanie. „Io trebuie pentru ca să fiu în locul în locu' lui haladitul ăla de Poet național!...”.

Pur și simplu e de pus un interes liniștit și-atît pentru chestia asta personală care ne traversează prin unica Viață.

Căci.

De ce pot bănui c-ăl de nu mai poate de grija unui Eminescu (altminteri trăitor cînd se plimbau başbuzucii pe la noi, deci nici o treabă cu prezentul!) nu se prea mîngîie pe creştet?

Spun asta pentru că dumnealor, tot felul de militanți pentru drepturile altora, nu-mi par niște tipi domoli și înverziți prin interior...

PS

Deși nu mă credeți. Mie Eminescu mi-i băiat simpatic!

Cred că mă aflu un mare adorator al muntelui.

Dacă în acel domeniu stau bine, mai prost mă aflu cu putința de a trece acea încîntare în cuvinte.

Aici, frustrarea-mi este sporită de faptul că alții se găsesc foarte dezinvolți pe acel domeniu, al descrierii înălțimilor, respectiv al sentimentelor ce-i animă pe înălțimi.

La mine, ioc!

Încîntarea cu pricina ține de inconștient.

Iar ieșitele de acolo, spre seninul fratelui vitreg (conștientul), au îndeobște alcătuiri față de care un copil nou născut – cu zoaiele aferente, adică – poate părea monument de ordine și de curățenie...

În schimb, probabil cu motiv întemeiat, de la Adam încoace se tot mimează că putem comunica despre lucruri aparținînd adîncului. Demersul este onorabil, chit că ține uneori de car înaintea boilor. Spui de pildă că muntele e catedrală, chit că lucrurile șed de fapt invers. Catedrala e ca un munte.

Mai exact am făurit din cuvînt ori mistrie ceva care s-aducă nițel cu Muntele, ori ale măreții din preajmă.

Nu regret că mă aflu nereligios...

Trecerea în rîndurile celor fără Dumnezeu s-a petrecut și pentru că nu am putut lua de-a gata mărețiile debitate de slujitorii PreaÎnaltului.

Mai exact, mi s-a părut că – în destule afirmații bisericești – unu plus unu nu fac doi.

Ca și cum asta nu ar fi de ajuns, la observația mea s-au stîrnit sumedenie de inși, cum că nu socotesc eu bine, că-mi scapă mie subtilități ce nu s-au pomenit și pe care mintea-mi de limbric e departe a putea pricepe.

Și uite-așa ne-am zis ”Pa!”...

Vă zic toate astea în momentul în care nimeresc o zisă atribuită lui Buddha.

Hai să presupunem că realmente e a lui.

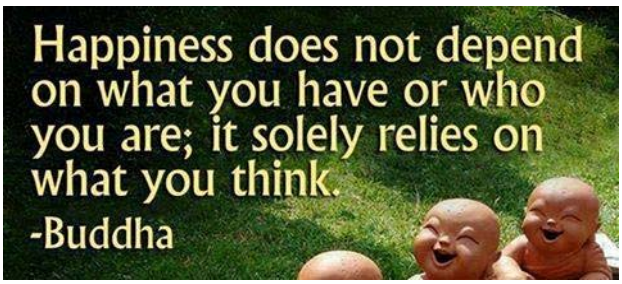

.

Dacă plimbă idee de fericire pe la nasul omului, eu zic a fi mai bine să lase așa înaltă sarcină tabloidelor...

Apoi, cam de clasaa a patra mi se pare și cunoașterea despre gînduri...Ultimele nefiind totuși o chestie pe care o gestionează omul, ca pre plastelină...

Dumnealor țîșnesc în minte cam fără să te întrebe. Și în funcție de sentimente, de reacțiile noastre (trecute și prezente) la realitate.

Grădina Domnului, cea mare...

Iar, matematic, e absolut normal ca unul la 10.000 (admiteți!) să lanseze perle precum a băiatului cel în sutană de aici.

> *„Nu beți cola, pentru că beți sîngele copiilor voștri!”*

Răspunsul cuiva:

> *„La un prelat ca ăsta, în sadismul meu, l-aș întreba care e problema că beau sîngele copiilor meu (se înțelege că după ce le-am luat gîtul cu un satîr bine ascuțit!).*
> *Tare aș vrea să-i văd figura, la așa întrebare...*
> *Nu văd de ce, dacă el e măgar, eu să-i fiu delicat și tolerant...”*

II

Apropo de (unii) prelați.

Eu unul îmi menţin părerea c-alde pioşenia, gargara scripturicească li-i direct proporţională cu agresivitatea. Ultima aflîndu-se nu pitită grozav prin adîncuri, ci la poarta sufletului, dacă nu mai la lumină...

Mă uit la anunţ al unei agenţii media (care, pot bănui, are mari pretenţii de onorabilitate). Şi-acolo ni se spun următoarele:

„Profeţia tulburătoare a Sfântului Efrem Sirul: „ Vor plânge munţii şi dealurile. După trei ani de teroare va veni un Fulger strălucind”

Of.

Unul din lucrurile care-mi fac tare neplăcută existenţa este ticăloşia, mai exact aceea băgată sub faldurile vorbelor mari.

Un al doilea este că semenii mei nu trag de mînecă pe măgarii de scriu cam aşa:

„Acesta este sfântul care a devenit cunoscut prin numărul mare de profeţii pe care le-a făcut...”

O să vedeţi aici că nu se suflă vorbă dacă acele profeţii au şi izbutit.

Îmi veţi spune că profeţia, prin definiţie, se află antemergător al realizărilor sigure. N-aş crede! Nu de alta, dar uite că stăm şi scriem aici (ba consumăm şi Coca Cola!) şi nu ni s-au revărsat pe chelie vagoane de smoală încinsă.

O altă mică supărare existenţială a subsemnatului este că din miilie, sutele de mii de tipi cu scaun la cap nu spun nimic legat de alăturatele nemernicii (eu, unul, aşa le văd).

Bineînţeles că posed dramul de sănătate mintală pentru a realiza că dacă lumea nu reacţionează cum voi eu, şi-o avea socotelile ei absolut juste. Dar indispoziţia de care vă spuneam mă părăseşte mai greu..

Aşa că reacţionez de unul singur. Or fi şi rele mai mari pe lumea asta, decît a combate singur...

PS

Caut să-mi imaginez cum o privi nenea Dumnezeu, din cele înalturi, toate astea.

N-aş vrea să fiu în locul Lui.

Care c-aş lua antinevralgice cu pumnul.

Asta dacă n-aş fi trimis demult după Zeus, şi-ale lui fulgere.

Banii nu au miros.

Iar imoralitatea, în paralel, nu ucide nici un posesor al Ei..

În goana de a face pe plac onor publicului, gazeta cea fină pe nume „Adevărul” – sic! – grăieşte astfel (formulare aflată dedesubt este pe pagina Fb ce trimite la articol):

„Cum i-a schimbat democraţia pe românii din fiecare judeţ: de la anii bişniţarilor la o industrie distrusă...”

Industria cea distrusă...

Bineînțeles că nu se cade, aici, a pomeni că ce te făceai cu aia industrie, odată deschise granițele? Deci în condițiile în care alții produceau și mai bune, și mai ieftin.

Îmi veți vorbi aici, citînd din publicații și mai gîdilitoare în cap cititor, că noi aveam minuni industriale, noi exportînd unde nici gîndul nu ne duce...

Lăsați, totuși, aste gogoși pentru alții...

Chestia cu *bișnițarii*, în același enunț din-deal.

Noi și ăilalți (inși, dar și autorități, nu și Dumnezeu – el nu ajunge niniodată altul, față de noi!). Ca în orice trib, gintă, familie, de altfel. Ei-s măgari, noi de treabă. Și suferind inutil.

Viitoru-mi sună rău.

Căci am limite.

Dau de o reclămuță spre un film proiectat la Institutul Francez, sala Elvire Popescu.

Spun dînșii:

„«Mommy», un film electrizant....”

Să mă iertați. Dar mă aflu om. De aceea, nu pot pentru ca să altfel...

În ochii mei, s-a terminat cu mersul la acea peliculă! Nu am cum să nu pun semnul egal între valoarea filmului și tipii ce păstoresc locul – adică sala Elvire.

Înțeleg că pelicula a luat ceva la Cannes 2014. Dar apetitul mi-i deja de-a rostogolul…

Haios.

Hai să admitem ideea de mai jos.

Te duci la o peliculă de calitate, de unde ieși electrizat... Păcatele mele! Trec peste figura de tobloidist pe care trebuie c-o am în ochii organozatorilor de *la Elvira*…

PS

Ziceți că n-o să ajung departe cu așa fire? Și că de ce nu mă uit la atîta lume *comme il le faut* în jur?

Văd că președintele iohannis

…a participat *„la recepția aniversarii a 25 de ani de postcomunism, sub egida GDS și 22”.*

Cred că, paralel lui Obelix, nu trebuie să fi căzut în butoiul cu oțet pentru a opina următoarele.

Mi se pare nefericită expresia cu aniversarea a 25 de ani de postcomunism. Nefericit, cu filoane de parșivenie și prostie.

Nu o spun cu răutate, dar altă echivalare nu găsesc.

.

Ce-i veni lui Iohannis să se alăture tărășeniei, nu-i un semnal tare bun în ochii subsemnatului. Îi arată sibianului nu doar lipsa unui spate ideatic (nu am zis prea savant?), dar și graba de a se alătura unor inși, totuși, imperfecți.

Iar trebuie să-mi explic o vorbă, nici ea spusă cu răutate.

Imperfect este în sensul că băieții de la GDS mai șed la vreun geam doar ca bătrînelul cel răposat, ce asigură astfel venirea suplimentară a pensiei, pentru nepoți...

> / La acest stadiu, o paralelă cu „Junimea" îmi este inevitabilă... Chit că nu țin – credeți-mă! – a reproșa cuiva că nu e precum cutare.. /

Nu tocmai de bun augur mi se pare alăturarea de revista „22". Ca să citez un clasic, echipa doamnei Pora e nițel cam *izaltată* (apud Kirițescu, „Gaițele") pentru gusturile mele.

Ar fi mers, fără îndoială, un mesaj pentru bisericuța cu pricina, dar participarea mi se pare un exces.

Mi-i doar o părere, de 1 din 18-20 milioane.

E curios cîți își vor aminti acum c-au fost în GDS ori în preajma acestuia, cîți inși în general vor dori brusc a sui în *Trenul mărimii*...

Un simpatic amic huduie

pe torționarul Vișinescu[1] și deplînge, în paralel, pe cei care au suferit îngrozitor în pușcăria de la Rîmnicu Sărat.

.

Mda, urît lucru...

.

ÎN PARALEL, ÎNSĂ...

Citesc acum Memorii Alexandru Marghiloman.

Ghici cît de eleganți erau interbelicii cu zavergii?

De pildă, cu manifestanții din 13 decembrie 1918.

Sau cu revoltații din 1933? (să nu-mi spuneți că ăia nu se pun, că erau comuniști șamd!)

Viața omului făcea cît două cepe. Degerate.

Apropo de aniversarea

lui Nicolae Ceaușescu.

Și de imagine sa a lui, stăpîn-pe-toate, de prin 1970-75.

[1] Cel găbjit de organele democratice doar pe cînd serba a 85-a aniversare. Mai devreme, nu.

Finis coronat opus.

Nu judeca viața unui om, pînă nu ai idee cum și-o termină – spunea careva mai deștept ca mine....

Departe de mine

… vreo simpatie pentru zisul torționar Vișinescu, care-l interogat la greu zilele astea, în anchetă (una de 2015…).

Dar a te apuca să-l judeci acum e a recunoaște c-ai fost neputincios, în mulții ani de postcomunism, a-l aduce mai devreme în boxa suspinelor...

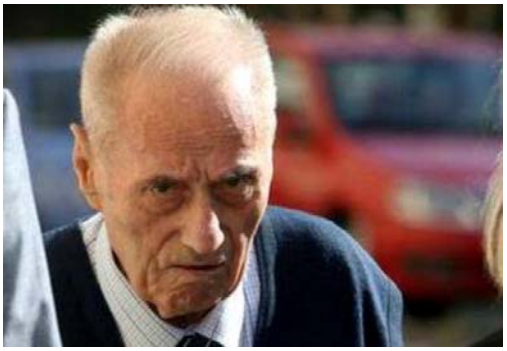

Președintele iohannis

…primește liderii politici, în vederea modificării legilor electorale.

Cît de cîrcotași or fi unii (iar al lui Ordean în fruntea lor!), nu poți să nu recunoști că-i altă atmosferă, în politichia noastră de vîrf, comparat cu ce fu pînă acum două luni!

Apropo.

Citesc una-alta, zilele acestea, despre aleșii români de-acum un secol. Să fie la ei acolo, oricît le-or lăuda unii contemporani ai mei mintoșenia și obrazul subțire.

De pildă un portret făcut de Nicolae Filipescu lui Dimitrie A. Sturdza. Și unde – între multe alte amabilități pe măsură – șeful liberalilor era declarat, fie și cu prețul unui ocol prin Lombroso, 'cretin al simțului moral'.

."Să strigi Femeie pe numele ei de vers…"

Pozez probabil în elitist.

Dar nu aș fi interesat de-o parteneră pe care s-o dea gata formulări în genul acestui titlu de volum...

Una, pentru că nu ar mai fi interesată să găsească drumul real de simțit bine cu un bărbat.

Doi, pentru că s-ar dovedi astfel pretabilă la stilul dus-cu-prețul. Ea, pe celălalt.

.

Cum arată numele de vers al Femeii? De ce pot paria că mă îndeamnă pe mine, nedumeritul, să-l caut? Asta, pentru că dumenalui, lansatorele, nu fu în stare…

O notație, pe undeva:

„Nu știu cum unora nu le crapă obrazul..."

Îmi mențin ticăloasa opinie că ideea de rușine, de crăpat obrazul este un ceva nefast personalității noastre.

Deși se ridică ode noțiunii în chestiune (și implicit că alții nu o au), mi se pare că la rușine apelează părinții care nu au metode ceva mai domoale pentru a implementa în copiii lor arta socială.

Poate vreau eu (părintele imperfect!) prea mult de la viață, cu așa pretenții.

Ce-i drept, nici vehiculatorii rușinii nu-s foarte modești.

.

Nu aș jongla cu ideea de rușine plus similare și pentru că nu se știe niciodată, cînd adîncul îți joacă vreo festă, mai exact iese sub forma unui act 'nerușinat'.

E inevitabil să nu calci pe-alături.

Iar atunci pas de te descurcă cu cei cărora le-ai frecat ridichea.

După cum.

Dacă punem dop, dur, impulsurilor pasămite nerușinate, au astea grijă să iasă în alte moduri. Unele unde-s drapate în principii mari.

Animalicele-s lesne de citit în textele, atitudinile unor tipi care se înnebunesc, mamițo, de grija moralității în țărișoara lor...

Nu am studiat despre oratorie

... Dar la vederea rîndurilor unui preot Tănăsescu îmi amintesc de existența acestei arte.

Cu subramura îmbroboditului.

.

„.Domnilor parlamentari, nu ne puneţi să facem cerere şi pentru dreptul de a ne cunoaşte credinţa. Suntem sătui de hârţoage inutile. Altfel, mâine, poimâine, o să trebuiască să facem cerere şi pentru dreptul de a trăi..”

.

Hai să ne uităm împreună!

Deci problema este că surata Biserică riscă să piardă niște privilegii.

Care privilegii?

Păi de a-i aduși mură-n gură tinerele vlăstare, pentru îndoctrinare. Fata biserică nu era în stare să atragă lumea la sediul ei, așa că aranjase (prin mijloace interesante, chit că din secoli) să-i aducă statul clienții. Înțeleg că-i și plătea, după 1990, salariile pentru preoții-profesori.

Acum, treaba asta riscă să pice.

Omul nostru. Tănăsescul, nu-i dat afară din casă de argumente.

Ca atare, trage discuția pe alte zone.

Ia să le vedem (văd că încep să iau din stilul dlui Stan, cel cu laptopul...).

Deci, își trage pe turta proprie oroarea noastră de a întocmi hîrțoage.

Apoi, ne ia poetic și înălțător, despre dreptul de a ne cunoaște credința. Chit că nu te pune nimeni să aderi la o credință, dacă nu ai idee ce și cum. E chiar semn de minimă responsabilitate, ca să nu-i spun altfel...

.

Iar finalmente – raportat doar la primul parafraf al pledoariei preasfinției sale – duce lucrurile la foarte sensibila idee hamletiană: a fi sau a nu fi.

PS

Mie, dl Tănăsescu îmi pare din categoria – să-i spun – *homo universalis*. El ar putea perora oricînd în alte domenii ale soțietății.

Sînt om.

Despre Vișinescu, gardianul de închisoare judecat zilele astea.

Va fi fost bestie la vremea lui, deși e greu de ieșit din contextul epocii.

.

Deci omul ajunge la 85 de ani și se aruncă pe el brava Justiție română, dar și brava media autohtonă. Ultima titrînd cu rînjet că acuzatul ar fi făcut o criză de nervi, în sala pașilor pierduți.

Carele criză să tot faci, cînd vezi că ești singur în fața unor tipi poate mai sadici decît ți se impută ție.

.

După cum.

Se face caz de moartea lui Ion Mihalache la penitenciarul Rîmnicu Sărat, în 1963. Care Mihalache fusese anterior, în guvernările țărăniste, inclusiv ministru de interne. Și păstorise acțiuni represive nu tocmai elegante.

De așa ceva nu se scrie.

Căci avem nevoie de sînge, cît și de a umili pe altul.

Se înțelege că ultimul nu-i vreun ins mai mai lat în spate decît noi...

PS

Nu-mi iese din minte aici o vorbă a unu personaj de film, absolut valabilă (cred eu) în viață:

„Eu nu mai sînt cel de acum 30 de ani...”

La ieșirea lui Adriean Videanu

.. de la DNA, cu cătușele puse, fondul sonor al televiziunilor a cuprins și strigătele de „Videanu la puscarie" ...

.

Dacă nu ești leneș, ai din ce face literatură ori măcar reproducere a unei felii de România 2015...

Vorba cea ne-amabilă venea de la un cetățean.
Avea un steag cît toate zilele și clama cele pomenite.
(Mi-a fugit mintea scurt la acel personaj de la 1848, poreclit „Marin Național”).

Recunosc, mă fac uneori avocatul a ceea ce pare Diavol...
Deci Videanu e ticălos...
Dar nenea cel cu drapelul, ce e?

Videanu nu i-a făcut nimic, iar aici sănătos e să nu-mi spuneți c-alde chipeșul politician l-a afectat în vreun fel pe guraliv.
Țugulanul era pur și simplu un nedormit bine, care găsese în sfîrșit un loc și un om căruia să-i frece ridichea.
Nu a avut curaj s-o facă celor care l-au tratat asemănător cîndva, pe dînsul.
O face, curajos, cu încătușatul A.V.

Teoretic, nu am idee de ce scrisele noastre se referă rarissim la ticăloșia celor mici.
Ce-i drept, nu toți sînt Zola.
Emile Zola.

PS
O să iertați vorba urîtă...
În paralel, ne căcăm pe noi că ce creștini sîntem.

Privesc un articol din „Gândul”.

La dumnealor, gazetari, nu am pretenții. Dînșii fiind precum prelații: cu vorbe mari pe buze, plus mierosenie, dar mai terestri material decît noi toți la un loc.
Privesc însă la supărații compatrioți care opinează pe acolo.

Am îndoieli că la modul în care-și gestionează iritarea vor putea schimba ceva în metehnele țării ăsteia.
Sînt exact oamenii pe care-i pun la zid, dar cu altă pălărie.
Frații lor.

Uman

Privesc o poză cu prelați. Și mireni sus-puși.
Iau pe rînd și cu zăbavă, chipul fiecărui prelat de pe acolo.

Eventual și al celorlalți.

Oare ce fac respectivii în grup restrîns, legat de vorbele mari vehiculate?
Ori cînd nu-i vede nimeni?

Oameni.

Paradoxal, dacă insisti pe fizionomia lor, îți piere vreo iritare.
Ziceți că e bine să fii șucărit, pe-așa monștri?
Prefer să fiu destins.
Și eventual să scriu despre așa lucruri pe aici.
.
Cu toții sîntem oameni.

Nimeresc o formulare…

„Încă o dată despre Ruşinea de a fi Român, domnule Iohannis!”

Părerea mea.
Cînd ei nevoie să scrii romîn cu majusculă, nu mă miră că ești sensibil la ideea de rușine (nici nu mai contează dacă o pui tu în cîrcă cuiva, ori ești sensibil cînd te privește).

Am mai spus, pe aici.
Găsesc rușinea drept sentiment nefericit și ineficient. Și care nu face deloc cinste educatorului.

O cunoștință munte

în prag de șase decenii personale, are nostalgii pentru dusele drumuri tinerești pe munte. Că ce bine era.

Fără îndoială are toate motivele personale să procedeze așa! În ce mă privește, încerc să-mi mențin bărcuța (cogeneră) azi, și în viitor. Trecutul a fost al naibii de fain (drept dovadă, ascult acum Donna Summer), dar e dus, și gata. cel mult îl administrezi precum sarea, cea din bucate.

.

Totodată.

O zisă, a simpaticei amice:

„Ce vremuri frumoase – ce bine ne simteam toti impreuna” (am cunoscut-o mai tîrziu...)

Nu m-am simțit niciodată bine între semeni.

Îi simțeam superiori și că mă disprețuiesc.

Hazul face ca, dincolo de o mască oarecare, subsemnatul să manifeste acum cam aceeași atitudine, față de restul lumii.

Nu fac un secret că-s un tip

…care a meditat cam des la sinucidere, în mersu-i prin viață...

Nu știu dacă-i de jenat excesiv din asta – a făcut-o și-un Emil Cioran, și-a dus-o altminteri bine mersi. Ceea ce nu mă miră, asemenea tendințe fiind totuși utile în descărcarea disperării, eventual a groazei. N-au decît să rîdă alții de-așa atitudine, cîtă vreme la dînșii nedescărcatele se duc în ulcer și-atîtea hibe...

Dac-apuci ca interlocutorul să nu refuleze brusc ideea, respectiv să dea din mîini ca apucatul, îți va face două observații mari. Că-i un gest necurajos (ea și părerea unui Teodor Mazilu...), plus că-o să fii tras de urechi pe lumea ailaltă.

Părerea mi-i, însă, că-i un gest de mare curaj. Îndrăzneală și tragism. Este și ceea ce-aș pleda, de m-aș trezi dus la vreun tribunal, dincolo de Styx. Parcă-i văd, în jilțuri și cu bărbi albe, ascultînd ce le-oi zice.

Dar nu asta mi-i marea problemă. Ci ce mă fac cu catralioanele de veacuri care-s de traversat apoi. La cazan sau ba.

Lucrurile care nu se spun.

Cineva postează despre Victor Ciorbea. Nefavorabil.
Cum, de fapt, e majoritatea calificativelor despre dînsul.

Unde voi s-ajung?
Laudă multă lume pe Corneliu Coposu.
Eu avînd părere nu prea grozavă despre respectivul.
.
A creat un PNȚCD care, la dobîndirea puterii în 1996 (prin intermediul Convenției democratice), nu avea pui de ins capabil să conducă un guvern, fie el și de coaliție. Ca atare, l-a adus din exterior pe Ciorbea.
În paralel, bravii secundanți ai lui Coposu se pricepeau grozav la oameni, drept dovadă Ciorbea a plecat mai mult decît trîntind ușa dintre ei, cînd a fost debarcat de la Guvern.
Tendința asta au probat-o și alți oameni mai mult ori mai puțin ai PNȚCD, cum ar fi Emil Constantinescu și Radu Vasile. Și ei aleși, desemnați cu maximă înțelepciune.

Cineva noroiește

…„subcultura lumii în care se invârte” cutare doamnă blondă (și dulce foc!).

E posibil. Să avem într-atît de acoperit o micime (prin intermediul coborîrii celuilalt).
... Încît să nu mai observăm că oricînd poate poate apărea – vorba lui Eminescu – un mititel?...

Și care să ne probeze c-alde cultura pe care o afișăm face taman doi firfirici pe lîngă a altora?
Cantitativ, cît și calitativ.

Calitativ înseamnă inclusiv s-ai idee că, *dichter, bauer sau konig*, cam tot doi metri pătrați ni-s de ajuns la un moment dat.
Spuneți că-s foarte prăpăstios prin ultimele vorbe?

Poate.
Dar ideea rămîne.

Știți locul ăla nasol

… din iad, cînd intri pe dreapta? Unde-i curent, mizerie pe jos și mai mare al zonei un drac la pătrat?
E, acolo am s-ajung!

Vorbele despre dragoste.
Părerea mea-i că te încurci cu ele cînd n-ai apucat să inspiri lung-lung în preajma ori la gîndul către aleasa inimii.
Altminteri, acele rîndurile frumoase se află de două feluri.
Cînd de chiu de vai notezi mata impresii. Respectiv, cînd preiei savantlîcurile altuia. În genul:

> *„Exista un lucru numit Dragoste Adevarata, care implica intotdeauna consideratie. Principala ei caracteristica este, de fapt, respectul pentru demnitatea personala. Efectul ei este de a stimula Respectul de sine al Celuilalt, iar preocuparea ei este de a-l ajuta pe cel drag sa devina El Insusi. In mod misterios, o astfel de iubire isi gaseste adevarata implinire in puterea de a-l stimula pe Celalalt sa atinga Desavarsirea..."*
> (astea fiind zise de un cetățean Romano Guardini, pe nume)

Stau și mă întreb.
De ce oare un om nu ajunge să guște amorul frust, și apelează la așa distihuri?
Cum naiba arată o familiei unde erosul (ce să mai spun de sex!) este într-atît de pus la colț? De unde li se trage?
Ce întîmplări din trecut au dus la așa atitudine? Pot bănui.

Observ, totodată, că înșiruirea literară în chestiune servește nu doar eliberării (fie și foarte pe ocolite) a sexualelor, dar și pentru dregerea imaginii personalelor, în fața altora.
Ca atare, se apelează la umflături monumentale, gen ”a-l stimula pe celălalt să atingă Desăvîrșirea” (se înțelege că dumneata ești demult la per tu cu Ea, desăvîrșirea).
.
Trec aici peste faptul că un gol măricel (și-al dracului de dureros) te face – pe matale scriitorul – să iei măcar un pic în serios că lipsa de balamuc e posibilă pe lumea asta.
Căci asta înseamnă desăvîrșirea cu pricina.

Îndrăznesc pe aici

… din cînd în cînd, afirmația că Dan Puric e un mare panglicar.
Repet astă părere azi, în urma vederii unei duioase poezii...
Iată-i ultima parte.:

> *„Blestemul greu să vă lovească,*
> *Doar bube rele să vă crească,*
> *Ochii să îi aveţi ca napul*
> *Şi să vă roadă viermii capul!*

Să putreziţi toţi prin palate,
Toţi spulberaţi să fiţi în toate
Şi să aveţi doar oase moi!
Blestem, blestem, blestem pe voi!
Popor român, nu te-ai săturat să stai pe locul mortului şi să fii condus de toţi tâmpiţii?”

.

Chestia asta cu blestem pe voi (și să putrezească etc.) e pentru neputincioși...

Zic asta pentru că – dacă blestemi și pînă poimarți – ăla care te-a scos din țîțîni va fi tot unde-l știai, deloc deranjat de incantație.

Cît privește dacă poporul s-a săturat, pot bănui că ori s-a săturat (dar nu are ce face) și poemul dlui Puric e inutil, ori nu s-a săturat, cu aceeași amabilă concluzie.

O plimbare la soare

… prin preajma unui complex spitalicesc din Berceni m-a dus cu ochii pe o bisericuță, dintre cele ridicate de BOR imediat după 1990.

Vor sfîrși urît, asemenea locașuri.

Vorba mea pare sacrilegiu, dar situația rămîne tot deloc roză.

.

Îmi fuge mintea la acele ploi bogate, care-n miez de vară amplifică bălțile existente în vreun colț de natură oarecare.

Reapare apoi soarele arzător, care, după ceva zile toride, ajunge să usuce locurile cu strat mai subțire de apă, unde mici lujeri țîșniseră la viață. Se usucă, acele plăntuțe.

.

Ca așa și cu bisericile ivite în cele mai neașteptate colțuri, după Revoluție.

Nu pretind mărimilor bisericești din preajma fostului patriarh să anticipeze viitorul. Au făcut și dînșii cum li s-a părut mai bine. Cert este însă că nu se vor repeta niciodată condițiile Ploii celei Mari, de după căderea comuniștilor. Cînd lumea era foarte dispusă la cultivarea credinței, ba chiar pentru a recupera rămînerea în urmă – întru dezvoltare – la care o obligase comunismul.

Rău fiind subsemnatul ori ba, acele condiții nu se vor mai repeta vreodată. Iar nevoile de funcționare a tuturor lăcașurilor, constante.

Asta, în vreme ce trendul este cel remarcat săptămînile astea, cînd cu păstrarea sau ba a disciplinei Religie în școli.

.

Asta e.

Nu ar fi primele lucrurile omenești care se demodează și repauzează.

TVR1 prezenta aseară…

cîțiva reprezentanți ai mișcării civice. Cea actuală și românească.

Pentru că nu se cădea altfel probabil, lucrurile erau prezentate elogios.
(mintea mea – de care o să se-aleagă praful – nu pricepe de ce, și aici, lucrurile nu-s prezentate neutru. Explicația o țin pentru mine...)

La așa acțiune, relatare, din start intervine o chestie. Cam din categoria dragostei de neam. Nu încape fir de iarbă tremurînd contrar, în rînd. Iar dacă apare vreun zăpăcit, toți se uită la el ca la bizareria Universului.
Chit că nu-ți pot da o explicație. Se uită și atît (iar pe uitătura lor se poate trage, cred, un studiu interesant).

În acel reportaj, despre civicii romîni, totul purta o amprentă irezistibilă, fie și nu foarte explicită: 'Ăștia nu-s ca alții, aștia vor aduce lapte și miere, pe meleagurile noastre..."
Este drept că, precum la orice manevră de suflet, trimiterile la istorie nu-s foarte dese, ca să nu apară din neant vreun reper, care deja-i suficient pentru o fatală șubrezire a lucrurilor. Priviți la marii dictator – o secundă nu va fi pus la concret în comparație cu ceva, căci așa ceva ar pune lucrurile, fatal, cu picioarele pe pămînt.

Țin să precizez ceva.
Nu știu cît, la mijloc, mi-i aici demers de tip neguros care vrea să dea cu inșii reușiți de sol.
Ci pur și simplu-s uimit că niște amănunte esențiale scapă...
(„He-he, maître, un pas era pînă la grandomania acută, și-l trecuși!...Deci mata vezi o chestie, iar ăilalți ba... Frumos! Uine, ia la nenea un Xanax proaspăt!...")
Am umane rezerve față de Marea Pleiadă civică a momentului din niște rațiuni cît se poate de banale.
Una la mînă, parcă am mai auzit entuziasme d-astea, și pe la noi (văzute cu ochii imediat după 1990), și pe afară (astea, de prin cărți).
Apoi, nu am cum să fiu lipsit de ochi, de minte cînd privesc discursurile liderilor civici, respectiv ale suporterilor dînșilor. I-am auzit în stradă (de fapt în media, unde le erau reproduse discursurile), pe primii, respectiv pe net, în cazul militanților de rînd. La vremea cu pricina am punctat gogoșile oratorice ale ambelor categorii – dacă e cazul mă înham cu mare plăcere la a le mai radiografia o dată...
La bani mărunți, asupra genului de situație a opinat și unul Caragiale, cînd trata de pildă despre un curat Coriolan Drăgănescu.
În același timp, pot da ochi spre ideea de vîrste ale omului, cu ale sale optici la 20-25 de ani, respectiv cele ulterioare.

PS
Fain. Înșirând cele de mai sus, m-am scos din depresie pentru două ceasuri! Mi se pare că sînt important!

Băse(scu)

Dacă dau roată cu ochii, pe eșichier, Băsescu îmi pare un tip infinit mai puțin speriat de moarte, de eșec decît confrații politicieni.

Nu mă miră, la cartea-i de vizită decurgînd din fizionomie, din gesturi.

Nu mi-am bătut vreodată capul cu ascendența-i etnică și nici nu știu dacă-i de fel din Dobrogea Basarabilor. Dar, notre Traian posedă ceva din vehemența peste pustii a tătarilor...

.

Zic și eu!

Că de-aia ne-a dat Statul vorbire.

Mă simt foarte singur.

(din fericire, nu se termină Lumea cu starea asta...).

Nu mărturisesc cele de mai sus din melancolie, ci drept constatare – să-i spun – rațională. Și de la care plec mai departe, să văd pe unde găsesc cea mai bună adaptare...

Zic asta de la un profan interviu dat de Elena Udrea.

Pe care lumea gazetărească îl ia la omor, pe tonuri dintre cele mai felurite și mai suculente.

Oare nu te poți apleca și altfel asupra unor zise ca acelea, a unor oameni precum Elena?

> (Vi se pare suspect c-o numesc astfel, Elena? Și că-n mod sigur sînt amorezat de ea?
> Mmmm. Fără a fi adeptul lui coitus interruptus, pot plăcea o femeie și fără a mă duce pînă la capătul drumului... Mai ales că am motive să nu o iau de zeiță.)

.

Nu-i poți privi gesturile, persoana și fără a da cu parul?

Se pare că nu. Probabil la mijloc este o sănătoasă frică de a pica în nuanțe. Căci așa ceva ucide acțiunea. Distruge platoșa ce rezistă atîtor furtuni senzoriale, pe lumea asta. Cel puțin pînă la o vîrstă.

În radicalisme asemănătoare pică nu doar gazetari fără pretenții academice, dar și critici literari spălați, și deloc prăfuiți de ani, de reumatisme.

.

> *„Multă vreme am luat-o personal și am suferit cînd scriitorii români importanți erau tratați ca ultima roată de la căruță, fiind preferate "vedetele" de "showbiz" autohton. Multă vreme am citit publicații și am zappat pe televiziuni în căutarea unei știri amărîte despre un scriitor român – nu, nu în ziua cînd el moare, ci înainte de asta...*
> *Multă vreme am acceptat disprețul acultural al obsedaților de rating cu orice preț.*
> *Din păcate pentru ei, epoca lor a apus. Nu mai avem nevoie de ei pentru a face legătura între scriitorii români și publicul românesc. Cînd 50.000 de utilizatori FB/ zi și 1.400.000 utilizatori FB/ lună iau act de pe Literatura de azi de ce fac scriitorii români, pot spune cu sadism:*
> *Pa, producători de junk! Vă meritați soarta.”*
>
> Revoltat-încîntatul de mai sus face tăcut un detaliu.
> Cît de superficială vor fi acele intraturi pe siteurile-minune?

Fraieri să se găsească.

În rest, șmecherii colcăie. Inerent, și la niveluri mai înalte. Și cam pe toate meridinele.

Domnul care cîștigă electoral în Grecia se vrea deștept.
Prins cu ușa situațiunii economice eline, saltă sub reflectoare arzătoarea problemă a crimelor naziste față de țărișoara lui scumpă.
Care ai, neamule, o batistă?
Vreau să-mi suflu nasul, nu să șterg o lacrimă.

Pe acel interesant drum, al reproșurilor istorice, io zic să dăm o fugă pînă la mîndrul Alexandru.
Cel Macedon.
Și să întreb dacă delicatele-i gesturi prin Orient, prin secolul 4 î.e.n., pot căpăta un tratament asemănător?

Ziceți că acelea nu se pun?
Și că, în general, e cum vreți dvs. să fie, în acest 'nisipar' al grădiniței?

PS
Dacă noi, românii ortodocși, avem beleaua unei biserici cam slave, în detrimentul cîntatei origini romane a poporului, grecii par să posede alta. Ca ortodocși (mai chitiți ca noi!) ce se află, trebuie să-mpace lucrurile cu idolul istoric numit Alexandru Macedon. Care iubea, cu patos chiar, precum în păcătoasa Sodoma.
.

„Elena Udrea:

… ”SRI l-a făcut pe Klaus Iohannis președinte”.

Semnatarul rîndurilor de față acționează poate un pic extremist. Acordă inițial întreaga încredere celui care emană o afirmație sau alta, după care cercetează (aproape) la sînge.
(Ultima chestie nu e neapărat din criticism, cît din vreo lăcomie intelectuală...)

În astă lumină, am impresia că un personaj politic de talia dnei Udrea știe ce spune.
Asta, pe cînd mi pica întîia oară ochii pe zisa de aici.
Apoi, realizînd că vorba nu-i este deloc tare deșteaptă, meditez cu cîtă ușurință se cade, de acolo de sus.
.
Că ar pica și atît, n-ar fi bai. Te duci la plimbare, cum o fac atîția foști.
Mica problemă este că, dacă gestionezi relația-ți cu DNA pe așa baze, vei avea mari probleme.
.
Chiar dacă SRI-ul ar fi călcat strîmb, iar matale ai văzut asudînd 16 ore pe zi stafful Serviciului, plus cătane, la așa acțiune – tot nu se spune.
Iar asta nu neapărat ca ofrandă în sine zeiței *Discreție*.
Ci pentru că procedezi precum mecanicul tont de locomotivă. Pui, apă, apoi dai la lopată spre focar, iar finalmente, în loc să pornești 'mașina' spre Brașov să zicem, arăți încîntat frînarului din stația Vintileanca ce abur frumos poți purja, ca prostul...

Între noi fie vorba

Și pornind de la furioasele voci pe Elena Udrea.

Ca bărbați.
Și presupunînd că nu sîntem prea timizi.
Cîți nu am lăs-o baltă cu vituperările, dacă la belle Elena ne-ar invita la o cină intelectuală în doi, la vila ei de femeie singură?

Ca femei.
Cîte nu ar depune crunt efort pentru a respinge o invitație 'ca fetele', nu chiar la Paris, dar măcar la Viana? Mai ales dacă e însoțită de liniștitoarea vorbă, spusă pe ton jos: „Lasă, nu-ți bate capul, doi-trei lei de cheltuială s-or găsi...”
Fiecare dintre noi își are prețul său. Unii dintre noi nu ne ferim de acest adevăr.
.
Dacă eu însumi aș ieși cu Elena la brațetă? Parcă la brațetă nu, căci pot bănui ce șade în spatele aparențelor... Cred, că nu aș ieși. Mă intimidează prea tare.

Să mă tai și n-aș fi mirosit

.. prin anii 80, cîți compatrioți nu înghit (de fapt) pe-americani...
Dînșii, românii cu pricina, respectiv urmași de-ai lor dînd scatoalce una-două, pe-aici (și la 2015), trupeților unchiului Sam.
Că ce să bagă ei în ale noastre... Și că asupresc pe unii sau alții, pre glob.

Dincolo de așa frumoase povești, îmi mențin o părere mai veche.

Cine-i iritat de americani, de fapt e dezumflat existențial de nici nu mai speră să dobîndească vreodată bogăția acelora, ori atitudinea lor de învingători..

O foarte interesantă precizare

… – nici nu mai contează unde – a dlui Ioan Ivan:

> *„Noi numim* sfertul academic*, neștiind că sfertul academic înseamnă să ajungi cu 15 minute înaintea evenimentului..."*

Pe diferite file media românești

… se produce de la un timp o frumoasă doamnă.
Păcat că e doar Evă.
Coriolan Drăgănescu ar fi fost invidios pe abilitățile dînsei.

> *Scrisoarea unei tinere din diaspora către Ponta: De ce nu-ți dau 10 euro*[1]
> *Dragă Victor Ponta, Îţi scriu aceste rânduri pentru că, după ce m-a indignat indiferenţa ta, m-a înfuriat incompetenţa ta, m-a adus în pragul râsului amestecat cu plânsul ipocrizia ta, sunt acum pe punctul de a-ţi mărturisi că aproape ţi-ai câştigat o admiratoare. Mi-am propus să tac, la început, dar când am văzut că toţi oamenii aceştia, care refuză să înţeleagă adevărul spuselor tale, te atacă în mod nedrept şi nu-ţi înţeleg raţionamentul, m-am gândit că cineva, până la urmă, te-ar putea apăra. /…/*
> *Da, Victor Ponta, poate că eşti de admirat. Pentru perseverenţa şi ambiţia ta de a baţjocori până la capăt. Pentru arta de a minţi. Pentru marşul cadenţat, fără ezitări, peste voinţa celor care nu te-au vrut până la lacrimi şi cărora le râzi în nas. Pentru faptul că încă eşti prim-ministru…"*

Altminteri, superbissimă femeie! Bănui că poate fura nu doar cloșca de pe ouă, dar și întreg acel adăpost de păsări…

[1] La bază s-a aflat o știre falsă, care atribuia premierului Ponta solicitarea către românii din diaspora, să contribuie la bugetul național.

Ziarul Gândul ne pune pe jar

„Aflat la Cluj Napoca, vicepremierul Ungariei lansează următoarea afirmaţie pe tema autonomiei, un subiect sensibil…
Cum reacţionaţi?”

Păi. Nu voi mai merge cafine!
Și voi gîndi acasă: între niște compatrioți majoritari precum fără-Dumnezeu ai „Gândului”, respectiv ocupantu maghiar, **se află vreo deosebire**?
Eu unul prefer să am disconfort de la străin, decît de la cel-precum-mine.

II

APROPO DE ZIARUL „GÂNDUL”.
Care-i plin de măgărioare.
Patriotice.
Cât și aducătoare de bănet.
Lor.
Patronului și angajaților .

Inșii din redacție arată așa.
.
PS
Ziceți că nu-s măgărioare? Eu totuși cred că așa se numește, cînd știi deja cum va reacționa patriotele nostru, la vreo zisă a unor maghiari, și ei oameni.
Adică neduși la de-toți-slăvita Biserică...:

Folosesc o vorbă

a Mariei Tănase: „Cînd o suna scîndura.” Adicătele cînd ne-om duce Dincolo.

Deci.

Pînă mi-o suna lingura îmi voi duce crucea unui urît obicei. A privi dincolo de aparențe. Mai alea alea jonglate de șmecheri.

Ia-uite în poza asta!

.

Nu o să fie niciun revoltat tîmpit, cît să spună că-i ofticat de veselia, de sexul exhibat, de bunăstarea materială a 'celora. Între altele.

Ca urmare, și în căutare de suporteri aflîndu-se, dă din pod jos chestia cu prostia. A altora. Carele pervertesc gustului cel desăvîrșit al Nației.

Dînsul, creatorul primitivei lucrărioare grafice, fiind un geniu.

O Valoare.

.

Un confrate montaniard

e supărat de ilegalitatea pe care o atribuie construcției unor vile din Bușteni Prahovei.

Ca rablagit de viață ce mă aflu, am tratat mai filosofic ceea ce mi-a părut – de curînd – mutilarea Dealului Melcilor, din Brașov. Urbea de sub Tîmpa fiind una căreia îi tot cînt refrenul cuiva: „...I gave you my heart!”.

Dincolo de aste tragisme, m-a pufnit rîsul.

Amintindu-mi că, încă din momentul cînd tata mă ducea pe mînă prin zonă, exista o și mai dihai rană în corpul aceleiași gîlme brașovene. E vorba de o exploatare de piatră, pe partea dinspre Dîrste.

Nici o secundă nu am lăcrimat ori măcar gîndit că și acolo se afla o rană (dacă judec după acelaș criteriu, inimos) a Muntelui!

Ca urmare, și chit că nu-mi place, admit că la mijloc ni-i un ceva legat de tulburarea obișnuinței, eventual de cruntul disconfort al aflării că nimic nu e bătut în cuie, pe lumea asta.

Că totul curge. Inclusiv viața noastră.

Sînt puține șanse să mai devin

… religios vreodată (chit că nu știi niciodată ce te pălește, cu groaza morții sub nas). Dar nicidecum nu mă vor trage pe acel drum relatări precum cea de mai jos (atenție la cine preia textul!).

Mie mi se pare mitocănie curată modul în care personajul nec plus ultra de-acolo **ocolește o întrebare simplă**.

Să fiu iertat, dar mi-e scîrbă!

> *”Acum două săptămîni, aflat în Filipine, Papa Francisc a fost întrebat de o fetiță de 12 ani:* Mulți copii sînt abandonați de părinții lor. Mulți copii ajung să se prostitueze ori să consume droguri. Cum de îngăduie Dumnezeu așa ceva? *Cu lacrimi în ochi, fetița a adăugat:* Copiii nu au nici o vină, n-au greșit cu nimic!
> *Papa a putut răspunde într-un singur fel: a îmbrățișat-o lung, copleșit nu doar de întrebare ci și de faptul că o făptură inocentă și fragilă suferă întrebînd așa ceva. Atît a putut răspunde pe loc urmașul lui Petru, cu o îmbrățișare.*
> *Apoi, adresîndu-se unei imense mulțimi de credincioși, a lăsat de-o parte discursul pe care îl pregătise în limba engleză și a început în spaniolă, limba sa maternă, o meditație provocată de lacrimile fetiței :*
> *<<Ea a pus o întrebare la care nu există răspuns și nici măcar nu a putut să o exprime pe de-a întregul în vorbe, ci în lacrimi. Esența întrebării ei te lasă, aproape, fără replică (...)*
> *Doar atunci cînd și noi vom plînge din cauza acestor realități, vom fi aproape de răspuns.*
> *Plîngem noi de cîte ori vedem un copil înfometat, un copil abandonat pe stradă care consumă droguri, un copil abuzat, un copil folosit ca sclav?*
> *Să învățăm să plîngem așa cum ne-a arătat ea azi.*
> *Marea întrebare «de ce suferă copiii?», ea a pus-o plîngînd.*
> *Iar răspunsul pe care putem să i-l dăm noi azi este să învățăm să plîngem într-adevăr.*
> *Anumite realități în viață pot fi văzute numai cu ochii curățați prin lacrimi>>"*

Trec peste ideea că, de 2000 de ani, credincioșii nu s-au înghesuit la acele lacrimi. Deci ar fi de căutat altă soluție. În același timp, Francisc nu spune care e opinia divină. Băiat deștept, nu precozează nici că n-are idee…

Vă propun un exercițiu

…mititel de imaginație.
Pornind de la zisa vicepremierului ungar:

> *„... Despre autonomia maghiarilor din România: „În spatele fiecărui maghiar este Ungaria. Orice s-ar întâmpla, puteţi conta pe noi!”*

Băieții au sînge în instalație.
Iar să vedem dacă noi mergem în: Basarabia. Ucraina. Serbia.
... și întrebuințăm aceeași vorbe, doar înlocuind maghiar cu român, iar Ungaria cu România...
E?
Cum e?

Agresivitatea noastră cea de toate zilele.

Și atît de normală.

Laud la un moment dat condeiul unui politician conservator, de-acum un veac.
Îmi scapă însă amănuntul că, la momentul cu pricina, omul nostru primea cît de cît răsfățul sorții. De pildă, partidul îi era în putere, un bătrîn rege îi era favorabil, și tot așa.
Pe un pic de ani, tăvălugul unui război mondial l-a lăsat pre pomenitul domn A.M. – după cum s-ar spune azi – sportiv.
Ca urmare, și inițial spre marea-mi surprindere, scrisele lui devin infinit mai acre. O zisă de bine ori destinsă nu văd pe acolo..

Prima reacție-mi este să mă duc la oglindă, și să mă întreb dacă procedez altfel, pe unde dau cu pana. Păi...

Apoi, mă-ntreb ce ne-o opri să scriem și de bine.

Răspunsul nu-mi place deloc, dar – ca orice felie de realitate – e de luat cum se află.

E prea multă agresivitate (absolut naturală) a Speciei în noi, fie și cravată purtînd, ca să nu domine totul. Sau barim așa se poartă lcururile într-o țară unde-ai senzație că la fiecare colț de stradă se află un seamăn c-un par.

Pe de altă parte.

O să-mi spuneți că uite și ce de-a lucruri suave se produc prin jur! Uite ce perii nesfîrșite (și încrederi fără margini) se trag la adresa vreunui personaj! E perfect adevărat, dar falsitatea/artificialitatea acelor elogii le face să circule mînă în mînă tot cu pomenita agresivitate. Dacă nu mă credeți, priviți cu tratează vreun fan Ponta, respectiv Iohannis pe adversar!

.

Bineînțeles că n-o să se isprăvească lumea din așa fleacuri!

Pe lumea asta

…fără elasticitate a spiritului ești mort și îngropat.

De pildă, pozezi în om serios, patriot, civilizat – ca mască pentru un caractir al delicioasei comune primitive.

> *„Dacă tăceați, plagiator rămâneați!”*

Cum spiritele de calitate se atrag, o gazeta va da fuga să titreze: „Scrisoarea unei romînce din Canada către Ponta, după propunerea ca diaspora să cotizeze la bugetul statului”.

http://activenews.ro/scrisoarea-unei-romance-din-canada-cat…

.

O să spuneți că stau eu prost aici cu sensibilitatea.

Poate. Dar nu eu am țipat că noi ne aflăm cel mai destupat neam, și că-i o mare măgărie a nu fi *chemați* la masa națiilor civilizate!

PS

Legat de acel plagiat.

N-a fost o treabă foarte frumoasă.

Dar vi se pare c-alde corectitudinea fuse și este sport natural, pe însoritele noastre meleaguri?

.

PS2

Nu știu dacă Ipătească cea contemporană are idee.

Dar și dl Ponta are drept de îmbrăcat costum național.

Ia să ne imaginăm: cum se stropșesc unul la altul, în straie de sărbătoare națională aflîndu-se?

Nu am putut să nu zîmbesc...

...ieri.

Pe cînd ne nimerisem doi cititori de *biblie*, pe bănci opuse ale metroului bucureștean.

Domnul din fața mea lectura una clasică, de-a lui Doamne-doamne. Cred că o făcea des, deoarece se observa o folositoare uzură a filelor.

A mea era nițel de alt gen, dar servind tot de carte-căpătîi.

Ce-i drept, eu am două asemenea tipărituri, iar în cazul de față buchiseam la cartea semnată de Karen Horney, cea cu conflictele interioare nerezolvate ...

Și uite-așa ne puneam ordine în viață fiecare, pe două banchete de 'subway' mioritic.

Dumnealui, sper să nu comit aici o mojicie, era nițel mai încruntat ca mine (normal, va fi avînd un serviciu...). Iar de aici, curiozitatea-mi la cît de utile, de fapt, ne sînt asemenea îndrumare?

Cred că nu aduc în viața noastră decît o liniște oarecare, de moment.

Căci viața rămîne cum este.

> *Pentru amănunte asupra existenței noastre pămîntene aici citez din clasici (chit că și ei lecturează din clasica Scriptură):*
> *Mătușa Polly parcă (sau verișoara nu-știu-care, aia de treabă?), către Thomas Sawyer: „Omul născut din femeie are viața scurtă și plină de griji...”.*

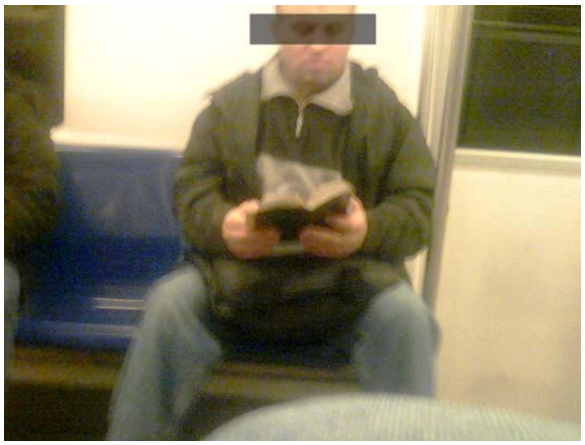

Cuvintele...

Un articol debutează așa:

> *„Putin must be stopped...!”.*

Dacă mă pricep eu a citi aici, străgătorul își recunoaște limitele, și îndrumă pe alții că facă ceea ce nu poate el.

.

E doar o nuanță a frumoasei vorbe.

În alt context, cînd îți spui (eventual să audă și alții) „Trebuie pentru ca să fac asta!...”, în mod sigur te afli în conflict cu interiorul tău. Și duci mîna spre bici, chit că efectul este aici mai puțin sigur decît în cazu' animalelor de povară..

Știu că se practică pe lumea asta

Dar tot cuget.

Nu cred că se poartă vorbă mai superficială decît „Dumnezeu să-l / o odihnească”...

O minte indiscutabil destupată

a acestor ani tratează despre oarece invazie a neologismelor...:

> *”Secretarele nu-şi mai spun decât manager assistant.*
> *Cizmarii sunt designeri.*
> *Mă aşteptam să fie vorba de crize de aclimatizare şi de micile noastre snobisme de cetăţeni ai unei ţări mici, dar vioaie. Nici gând.*
> *S-a ajuns la un nou limbaj de lemn, neologistic, întrebuinţat pe la posturi de radio şi de televiziune, iar cuvinte româneşti cât se poate de utile sunt înlocuite prosteşte de persoane care stau prost şi cu vocabularul limbii române, şi cu gramatica ei.*
> *Tot soiul de absolvenţi şi absolvente de Spiru Haret, cărora li se adaugă politicieni inepţi şi comentatori care par să-şi fi luat doctoratul la un sprit, înainte de a lua notă de trecere la română în liceu se dau în bărcile neologismelor, cu dezinvoltura prostului fudul.*
> *Potrivit lor, nu mai avem prilejuri, avem doar oportunităţi...”*

.

Părerea mea.

A lui Ordean.

De cînd lumea românească, expresiile noi (îndeobște aduse din exterior) au uimit/deranjat.

Știu că la un 1985 mă dădeam iritat de vorba „a face pe cineva”, derivată din 'fuck'.

Peste vreo zece ani, îmi pica prost nu mai știu expresie occidentală de salut, susținută de ProTV. Pe urmă m-am trezit c-am hăpăit-o și eu, întru vocabular!

De atunci, stau cuminte, cu reproșurile în acest domeniu.

După cum.

Multe dintre expresiile cu pricina circulă în medii restrînse.

Dacă cei de-acolo simt nevoia de așa exprimări (fie și pentru a epata), asta e! Stau prea prost cu tensiunea, pentru a risca un infarct dintru deranj lingvistic...

PS

„Nu mai suntem hotărâţi să facem ceva, ci determinaţi.
Nu mai realizăm, ci implementăm.
Nu mai avem cazuri, ci spete.
Nu ne mai ducem într-un loc, ci într-o locaţie.
Nu mai luăm în considerare, fiindcă anvizajăm.
Nu mai consimţim, ci achiesăm....”
Serviciul de întreţinere a devenit mentenanţă.
Ceva care ţi se pare obligatoriu e un must !!!
Nu mai avem speranţe, deoarece am trecut la expectaţiuni.
Nu ne mai concentrăm, pentru că ne focusăm.
Şi nu mai aşteptăm un răspuns, ci un feedback.
Nu mai avem frizeri si croitorese, avem hair stilisti si creatoare de fashion...”
Șamd.”

Îngrijorarea de mai jos

…a dlui Pleșu este mai mult decît justificată.

”Ţara […] care te protejează, în care ai încredere şi pe care o asumi ca pe o marcă identitară de neocolit.

De la o vreme însă, toate aceste subînţelesuri au intrat în derivă. Trăiesc într-un loc pe care nu-l mai pot resimţi ca fiind „al meu”. Ceea ce se petrece în instituţiile fundamentale ale ţării, ceea ce văd pe toate canalele de televiziune, ceea ce aflu din ziare, toate mă fac să cred că ţara mea nu mai are mare legătură cu mine. E ţara altora: a unei reţele de indivizi care au ajuns la vîrf prin grosolane manevre de partid, de familie şi de gaşcă. Faţă de ţara „lor” mă simt nu numai străin, ci pur şi simplu ameninţat. Sunt şocat cînd le văd portretele, cînd îi aud vorbind şi cînd mă gîndesc că ei îmi hotărăsc viaţa

.

Inevitabilă îmi este însă observația că nici acum 10, 20, 80 de ani lucrurile nu difereau prea mult (iar asta se poate dovedi ușor)...

Avînd în vedere acest subiectivism al alarmării, mi se sperie un pic gîndul...

Uite de ce!

Mulți ani, sub soare, trăim cu convingerea că nebunia din jur se va domoli la un moment dat, va deveni mai puțin agresivă / înfricoșătoare.

La un moment dat, pot bănui că e vorba de trecerea la vîrsta a treia, drogul interesat furnizat de Specie dispare, dintre temerile noastre... Și (procesul anterior fiind, după cum am spus, inconștient) ni se pare că doar în acel prezent realitatea se află greu-greu suportabilă!

.

PS

Am enumerat mai sus „10, 20, 80 ani" întrucît voiam să ocolesc epoca cea comunistă.

Cînd, mi-i barim părere, hibele în sine au fost la fel, însă cu haine impuse de ideologia acelei jumătăți de veac.

PS 2

În ce mă privește.

Avînd în vedere că mă strădui să iau lucrurile cum sînt, probabil nu va sosi nime' să mă întrebe ce am făcut pentru schimbarea situației.

Avem nevoie ca de apă

… să credem pe alții inferiori nouă.

Ca urmare, orice fleac saltă vreun nenorocit din condiția de inferior (nu am alt sinonim...) față de noi, păi ne indispune grozav!

De pildă, că femeii de serviciu a ajuns să i se spună (după cum vedeți, nici măcar biata Frosa nu se numește astfel, ci o declară șefii corporatiști...) duty clean manager.

Ușor ne este de păcălit inconștientul...

"Sute de pelerini vin zilnic

…să vadă minunea de la mormântul părintelui Iustin Pârvu..."

Zic și eu...

Cînd stai și-aștepți minuni, e foarte posibil ca restul vieții să constituie ceva la antipodul minunii.

Haios este că, în paralel, drept-credinciosul își declară viața (adică ne-minunea de care vorbeam) drept păstorită de bunul Dumnezeu...

.

APROPO.

Mă uitam la o emisiune TV recentă, un dl Florian Bichir, credincios, contra mahalagește spusele unui liber cugetător – zic eu respectuos... – recte dl Remus Cernea.

Cîndva, un chinez

poate mai scund decît media compatrioților punea în gardă: „Să te ferească sfîntul să trăiești vremuri interesante!...”.

Mucalitul Deng Xiao-Ping numea astfel epoca așa-numitei Revoluții culturale, cînd scăpase la fix de suprimarea fizică.

Cred însă că eticheta poate privi și evenimente mai puțin tragice.

De pildă, neașteptatele acestor recente luni calendaristice, din România...

.

Cînd o candidată în politichie se declară Bună pentru educație, ba chiar pentru președinția România – pentru ca la puține săptămîni să se vădească bună pentru DNA...

La intrarea într-o stație de metrou

...trec pe lîngă una dintre acele cutii din tablă și sticlă, unde o controloare veghează trecerea călătorilor. Îmi agață auzul vorba, altminteri clasică: *„Munții noștri aur poartă / Noi cerșim din poartă-n poartă...”*

Întorc ochii spre emitentă. E acel tip de femeie căruia răutăcioșii, acum vreo 25 de ani, îi spuneau „fesenistă”.

Persoana în cauză are în față, deschis, ziarul „Click!” (mi-i clar că un pasaj de pe-acolo a declanșat obida în haine atît de poetice).

Acela care luptă de nu mai poate împotriva infantilismului, a inculturii din noi!

PS

Ce școală avea și Goga (părintele versului de mai sus) în el!

E o aplicare perfectă, acolo, a demagogiei de succes!

DOAMNA UDREA:

”Toți bărbații politici ai țării

…s-au ascuns pe sub mese!”
Așa susține doamna Elena Udrea.

.

N-am pretenția că-s mare sculă de Adam, dar de-o treabă tot am aflat pînă acum. Cînd o femeie vrea să te joace pe degete, te acuză direct ori ascuns că nu ești suficient de bărbat.

Care-i doritor să-și demonstreze lumii bărbăția, imediat dă din colț în colț, să arate că nu e așa, că uite ce mușchi are și ce voce de bariton.

PS

În politică, aia romînească și de la început de mileniu barim, pare să fie ca în alpinism.

Nu contează neapărat unde ajungi, ci cum termini cariera...

E posibil să fie valabil și la Adrian Sîrbu

MEDIAFAX ne informează

…cu privire la reacția patronului său (Adrian Sârbu), reținut de DNA:

> *”Dosarul MEDIAFAX are ca scop distrugerea instituţiilor media pe care le-a construit în ultimii 25 de ani... /.../ Dosar fabricat la comanda lui Pontaghiță!”*

.

Faptul că părintele Spiritului ProTV lansează explicații conspiraționiste n-ar fi un cap de țară. Eventual ne-am îndoi nițel, pentru prima dată, de o inteligență anterior unanim elogiată.

Partea proastă este că, dacă te iau viscerele pînă la afirma așa ceva, s-ar putea să ai probleme în lupta – deloc-deloc simplă – care te așteaptă.

Este drept că, la picatul de sus, e foarte posibil să ni se ducă stăpînirea de sine. Plus morga.

Cu destulă reticență

…ridic următorul subiect.

Camil Petrescu, fie și printr-un interpus personaj, spune că societățile nu merg înainte prin idealiști gen Ștefan Gheorghidiu, ci prin amorali constructivi precum unchiul acestuia, Nae.

.

Sînt absolut de acord.

Dar tot mi se sparie un pic gîndul a nu fi simțit vreo vînă de obraz la majoritatea potentaților economici ai României postdecembriste...

Nu spun, în paralel, că politicienii se vor fi aflat nuferi.

Nu-i imposibil

… să vezi o peliculă, peste nu mulți ani, despre reîntîlnirea – la 2015... – dintre Adrian Sârbu și Dan Voiculescu...

Nu mă bucur de necazul lor, dar imaginația tot fuge spre acel palier de penitenciar...

DL. CĂTĂLIN ȘTEFĂNESCU SCRIE, există mai mult decît fain.

.

Am sentimentul

Că o societate, cu cît e mai primitivă, cu atît prezintă un ecart, o distanță mai mare între pompozitatea principiilor clamate și modul în care le respectă de fapt.

Bineînțeles că așa constatare nu-i deloc nouă sub soare.

Bănui că și micul Adam, pe cînd plimba cercul (în sensul jocului de la țară), tot repeta ideea asta.

.

Apropo.

Cîți ani o fi avut primul nostru strămoș, la vremea cînd a fost creat?

Despre Iisus știm ceva, de 33 primăveri, dar despre soțul Evei, nimic!

În opiniunea mea

… de aici, amestec aparent doar – merele cu perele...

.

Lecturez că Elenei Udrea i-a mai fost făcut un dosar.

Și brusc îmi fuge mintea la o replică dintr-o peliculă oarecare. Unde un american de origine italiană, tracasat de omul CIA, începe să spună că fiecare segment etnic din prima țară a lumii are cîte ceva... ”Negrii au cîntecele, noi avem spaghetele (nu mai țin minte exact cuvîntul)... Cei ca dumneata ce-aveți??”, se vrea spritual finalmente, macaronarul.

„Noi avem Statele Unite ale Americii”, vine prompt răspunsul aparentului șoarece de bibliotecă. „Dumneavoastră (adică oricine în afară de 'noi', n. MO) sînteți aici doar în trecere...”

.

Cam așa simt a sta lucrurile și legate de cei ca Udrea.

Am impresia neroadă că există un ce – Statul român în total ori un important departament (fie și discret) al acestuia – pentru care milionarii veseli sînt doar niște tipi în trecere, nicidecum ocupanți de forță ai Scenei.

Fantasmînd un pic, bănui că există semnale inclusiv față de învîrtitorii cu lopata ai milioanelor de euro: „Nu mai face chestia cutare...!”. De care nu se prea ascultă, căci așa-i omul în plăcerea succesului....

E probabil să existe și rugăminți paralel-benigne, de genul: „Știți, domnule Milionescu, nouă ne-a căzut tencuiala de pe sediul Serviciului... Arată urît. Ne puteți ajuta? Săru-mîna!”.

Zic și eu.

Telecomanda televizorului m-a transportat

…la emisiunea „Mireasă pentru fiul meu”, de la Antena 1.

Probabil, așa mediu – plus cel al canalelor tv cu manele – se află cel mai depărtat de aranjamentul interior al subsemnatului.

La... maxim antipod.

Hazul vieții face însă ca – de nu fugi de îngrozitorul sentiment inițial – asemenea medii, oameni, gînduri să ne fie și cele mai instructive. .

Să strîmbi din nas și să te simți superior (în vreme ce cu totul altele sînt tulburate prin adînc...), aia poate oricine.

n

.

POSED O MINTE CA MULTE ALTELE. Comună, adică

Prin atare, ascult cu interes inteligențele verificate, cumm ar fi aceea a dlui C.T. Popescu.

În astă zi de marți, dînsul insistă (la TVR1) pe atitudinea în continuare favorabilă a lui lui Traian Băsescu, față de Elena Udrea.

Am îndrăznit să-mi mai dau cîndva cu părerea asupra nedeclaratului cuplu.

Teoretic, Băsescu pare să fie un om care să n-aibă mari timidități cu femeile.

Observ însă că și-a luat de nevastă o femeie mai mult decît supusă.

.

O să spuneți că e mai sănătos așa, cu un soț mult umblat pe mare. V-aș da dreptate, dacă n-aș vedea sprijinul necondiționat – timp de 8 ani! – pentru Elena Udrea.

Poate spun prostii.

D Băsescu va fi vizitat multișor doamnele de moravuri ușoare. Probabil nu a picat în amor pe-acolo. Dar e posibil să-i fi luat finalmente mințile un personaj la fel de detașat precum acele ne-vestale, însă cu un ceva în plus. Care-mi pare a fi Elena Udrea.

.

Deși pare că el ține frîiele legăturii cu Udrea, am sentimentul că Băsescu nu a trecut – datorită vreunei rețineri interioare soră bună cu inhibiția – un prag, spre un consum plenar al relației.

Ce-i drept – dar nemaifiind vorba de inhibiție, cît de lipsă a glandei ce permite rezonanța afectiv-erotică – nici doamna cu pricina nu s-a omorît spre postul de Julietă matură.

.

Zic și eu (recunosc, în fugă).

.

PS
Exista cîndva o carte:
”Acești bolnavi care ne guvernează”...
.
PS2
O profesoară în genul Elenei, cîndva, la școala din Basarabi?
.
PS3
Aș mai remarca, pentru cercetările altora, că dna Udrea este exact opusul celorlalte trei femei (fie ele și două fiice) din universul lui T. Băsescu.

Mă uit la un articol.

> *„Londra amenință: Școlile creștine care nu promovează HOMOSEXUALITATEA și alte religii vor fi ÎNCHISE*
> *Mai multe școli creștine din Marea Britanie riscă să fie închise, după ce inspectorii școlari britanici le-au acuzat că nu combat suficient ”extremismul religios”, mai ales cel islamic. Reprezentanții școlilor se apără, susținând că guvernul de la Londra folosește pretextul extremismului islamic pentru a obliga toate instituțiile de învățământ să promoveze agenda educațională secularistă și pro homosexualitate.”*

Nu pariez c-aș fi apostol al homosexualității.
Dar nu am cum să văd modul totuși aiurea în care autorul de mai sus trage spuza...
O trage pe ideea că oficialitățile engleze stau cu parul pe vreo școală *religioasă*, că nu vorbește îndeajuns elevilor despre Sodoma, mai exact latura de secol 21 a acesteia.
În toată chestia asta, mi-i amuzant a cerceta ce-i veni acelui autor, ce din interior îl împinge spre așa cruciadă, într-un subiect de-a dreptul inventat.

La comentarii, un frate spiritual de-al articlerului răbufnește:

> *„Sodoma si gomora e asa de aproape…si curcubeul fermecat e mai puternic decit traditiile crestine si bazele ortodoxe a familiei intre BARBAT si FEMEIE. și nu parinte number 1 si number 2.”*
> .
> De cinci mii de ani tot vine Sodoma aia, tot ni-i la doi pași sfîrșitul lumii, și uite că tot întîrzie pe drum...
> Cînd îi văd pe-ăștia mai acrituri și mai pungași ca mine, îmi crește inima!

Distins condei:

> *„Oamenii care fac acum parte din clasa politică nu cred în societatea ale cărei baze le pun. Ei nu cred că fiii lor, echipaţi pentru a deveni oameni merituoşi, vor răzbate. Nu cred într-o societate în care să funcţioneze alte mecanisme decât cele prin care au parvenit ei – relaţiile, şmecheria, puterea banului...”*

.

Alătur o 'propunere de unghi'.
Asta înseamnă că nu țin să distrug opinia autorului, nici că ochiul meu a sesizat totul.
E doar o altă părere.
.
Am sentimentul că e lipsă de modestie să crezi că nu, un parlamentar oarecare, pui baze ale ceva – fie acesta și minunat!
Puteți să mă numiți liniștit fatalist, dar cred că-s vise, a pretinde că pui bazele unei alte societăți șcl. În practică, ești pe un vas deja în deplasare, al cărui bot îl poți mișca doi milimetri (la caz fericit) într-o parte sau alta.

La stadiul ăsta al ideii.
Respectatul condeier amintit poate lua dînsul drumul propus, adică să fondeze, să anime vreo grupă intelectuală, cu gesturi de răsunet...
E, vedeți?
Nu prea merge.
Faptul că altul e în parlament nu schimbă prea tare lucrurilor. Și acela este în chingi care-i reduc foarte mult din libertatea de făptuire revoluționară.
.
Mai precizez.
Nu sînt fatalist.
Ci prefer, pentru minunatul ei senin, realitatea...
.
Într-adevăr, pentru a funcționa, o societate are nevoie de povești frumoase. Cred totuși că, în calitate de individ – mai ales unul care o fi văzut destule prin viață, poate-i de șezut mai cu picioarele pe pămînt...

Nu știu dacă mă aflu

…cinic ori hiperrealist.

> *„„Oamenii care fac acum parte din clasa politică nu cred în societatea ale cărei baze le pun. Ei nu cred că fiii lor, echipaţi pentru a deveni oameni merituoşi, vor răzbate....*

.
Dar, la vederea vorbei 'merituos' (mai ales într-un context – totuși – poetic), simt că omul cu pricina e nițel alăturea de realitate.
Ce e aia merituos?
Eventual arătați-mi și mie vreunul.
Ziceți de doctorul X, despre care ziarele spun că-l uită Dumnezeu în halat alb?
.
Totodată. Și cu riscul de a generaliza.
Mi se pare aiurea tratarea în bloc – „Clasa politică” -, mai ales dacă e urmată de caracterizarea că Ea se află, pardon!, naspa.
Eu văd gestul ca pe unul de grădiniță (vezi mențiunea-mi de la PS).
Sînt acolo oameni și acțiuni în doze foarte diferite.

. Poate tastatorul de față, în grandomania-i, are prea mare sensibilitate întru ce-i pare prostie și răutate...

Dar clasa cu pricina se află ieșită din rîndurile noastre. E ca noi!

După cum.

ALTA NU SE POATE, în loc.

Am sentimentul că trebuie să fii animat de o suficiență bădărănească pentru a nu știi că nici pe vremuri nu au fost politicieni-îngeri, iar totodată a intui, a socoti aritmetic că nici în următoarea sută de ani nu-s șanse a se pogorî vreunii.

PS

…Bineînțeles c-am observat!

Unul din șabloanele societății este nevinovăția copiilor... puritatea, albu' imaculat.

Cu așa ceva în minte priveam ieri o notație cu deșt puber, pe praful unei dubițe: „Spală-mă, boule!”.

Habar n-avea, acel prîslea, cine e șoferul, ce belele o avea pe cap – dar îl făcea, scurt, „bou”.

Departe de mine vreo spusă c-alde copilașii-s viitori criminali... Dar am ghinionul să mă uit uneori atent prin jur...

Mă uit la multe grupuri de copii sau adolescenți.

Îi înțeleg, cred, perfect.

Dar nu pot să ignor ce le poate, ce le voiește pielea. Să disprețuiască și să agreseze pe-altul.

Mă aflu invidios

pe Adrian Cioroianu.

Că structura îi permite să poată plăti prețul. Cel solicitat de Societate, dacă vrei să urci mai la deal.

.

După ce spun asta, pot privi mai destins la pomenitul preț.

...Uf!

Horărît lucru, nu creeed că-l pot plăti.

Mai exact, nu pot structural, iar la unul ca mine nici nu cred că merită, căci aș avea mai multe de pierdut (dacă nu aș exploda deja pe drum...).

Deci, mă voi afla în continuare invidios pe simpaticul și inteligentul domn decan de la Istoria bucureșteană.

.

PS

Ador o vorbă, chit că nu am citit o virgulă de Malraux.

„Condiția umană”.

De ce pot paria că nu e aia reală?

Și știți de ce?

Păi, pentru că despre aia reală nu-i arde omului să citească.

Asta dacă nu o ia la fugă, de-a dreptul.

.

Apropo.

Dracul de care te temem atît de mult, este doar o latură a pomenitei condiții umane.

În context, și cartezian aflîndu-mă, nu bag totuși mîna-n foc de-o chestie. Că azi, mîine sau altădată nu-mi sună careva la ușă și mă atenționează: „Uite, bă! Eventual pipăie! După cîte vezi, nu-s parte a teoreticei Condiții umane, ci o arătare în carne și oase. Cu coarne și coadă. Iar țoalele mi-s roșii. Ce bei?”.

MUNTE. Și nu numai.

Cele două probleme din aval se află urmare a unei plimbări de individ foarte depresat, prin urbe.

Unde mai făceam doi pași, și-mi mai notam cîte un semnal de groază al adîncului (tehnic, e a-mi trimite un sms, cu acele constatări deloc agreabile. Și ținînd de pompos numita *Condiție umană*.).

.

Ah, vorbă lungă!

(„Și incomode, bă, fi-ți-ar mintea a cuiva!”).

.

Rîndurile de aici nu se adresează acelor semeni care se închină zeului/zeiței Acțiunii Întruna, recte Doar-prezentul-există!

.

Purecasem acum vreo zece ani că mersul tineresc pe munte îmi fu chestie care compensa ceva din traiu-mi din celelalte șase zile ale săptămînii, prin frumoasa mea urbe.

Mai apoi, am detaliat (și sub înrîurirea unei cărți) că traiul la tinerețe are parte de un fel de drog. Grație căruia vorba „Toată lumea e a mea!” se vădește a poseda, totuși, un chil de adevăr..

.

Simțind binișor treaba asta, am găsi de cuviință a nota pe blog că mi se încheie Etapa muntelui.

Nu că nu aș mai merge pe-acolo, ba chiar voi fi probabil și mai mișcat privind vreo poză a mea sau a confraților.

Dar s-a terminat drogul, cel cu „Toată lumea e a mea!”.

Iar ce a rămas nu mai e deloc la fel cu ce fu. Prin urmare , e de tras linie.

.

Buuun.

Asta o știam privind drumuri pe coclauri din ultimii ani, respectiv unghiuri asupra problemei.

Ieri, în plimbarea cu pricina (devoalez: prin Drumul Taberei!), cred c-am mirosit și cum arăta chestia, de care fugeam eu la munte.

Cum arată teama, disconfortul grație căreia aveam nevoie de a stăpîni o zonă în sine, cît și de a depăși obstacole complicate, la un pas de moarte.

Eee, ați ghicit!

Traiul în urbe, de zi cu zi, era văzut drept al naibii de complicat. De aceea, ca să-mi confer iluzia (hrănitoare vreme de cel puțin șase zile următoare) că mă pot descurca, aveam nevoie de experiența montană, pe specialitatea precizată.

Fără dumnezeu.

Ia uitați-vă la textul citat, și ziceți-mi de vedeți vreunul:

.

> *”Moartea care stă pitită în televizor. Află rezultatele unor cercetări care te vor pune pe gânduri. Cercetatorii au ajuns la o concluzie surprinzatoare in cazul persoanelor care se uita la TELEVIZOR. Astfel, daca privesti micul ecran peste trei ore pe zi prezinti un risc dublu de DECES PREMATUR, comparativ cu cei care se uita mai putin la televizor. Studiul, publicat miercuri in revista Asociatiei American Heart, este preluat de site-ul 20minutes.fr si citat de Agerpres...”*

Scenă mișto, pe acel site.
În stînga unul vinde Borsec.
În colț opus (nefiind caz de șpriț), surîde o bere/
Tot pe acolo, o carte de versuri, despre minunăția femeii (în optica autorului, se înțelege...).

Viață.
(Dar cu Dumnezeu rămîne cum am stabilit.)
(La fix ar fi mers pe acea filă de net o carte despre Valorile Umanității.)

Observ o chestie.

Epitetele, formulările tip tabloid – dar extinse urbi et orbi.

Nu prea au treabă cu ce trezește în realitate vreo știre (cu tipicul pomenit).
Sesizasem ceva acum vreo două zile, dar acum mă conving...

.

O știre despre dascălul medicinist care își... iubea dintre studente.
I se alătură niște poze, din domeniu. Formularea tabloidă este aici „halucinant”.

Cred că e ultimul sentiment pe care mi l-ar trezi așa material de presă.
Pot spune c-aș rînji, că aș saliva, că aș duce mîna sub birou – dar halucinat parcă nu pica. Bănui că nici alți cititori...

O pastilă clasică e aceea cu „Șoc!!!”
Nici aici nu cred a fi cazul. Nenea șocat – realmente – nu mai apucă de reacția dorită de gazetar, respectiv nutrită de cititor.

E de observat fenomenul.

Am impresia că

…în geneza sentimentului de vinovăție, ideea că ai făcut un mare rău cuiva, un mare rău în general este decisivă.

În paralel, îmi mențin părerea că stă să implementeze altuia așa ceva doar un om rău.
Că el însuși e victima de altădată a altcuiva, asta nu schimbă datele problemei.

O treabă taaare simplă

Să pomenești de Yalta și de împărțire în sfere de influență... Care ne-a afectat atît de mult! (aici poate interveni recuzita verbală: ologul de Roosevelt, bestia de Churchill care a scris pe șervețel, sîngerosu Stalin...)

Un ochi spre dac-am fi greșit și noi cu ceva, în deceniile anterioare – aia nu se practică.
Cu atît mai puțin vreo mirare către Dumnezeu, de ce nu a făcut lumea mai favorabilă nouă...

...Și pe noi mari, puternici.
Să împărțim noi lumea.
Căci, americani, ruși, romîni etc., comună ni-i tuturor firea umană.

Tîmpenii de-ale mele.

Mă scutură o idee, cînd răsfoiesc amabilele comunicate ale președintelui Iohannis.
Dumnealui, îs convins că se află animat de cele mai mai nobile intenții (gluma cu pavajul iadului o las pe altădată...). Dar limbajul de lemn este indiscutabil, în rîndurile sale.
Bineînțeles, însă, că fiecare poate fi cum îi vine mai bine, cum a fost dăltuit prin educația personală.

Teamă mi-i, totuși, că limbaj de lemn e frățior cu imobilismul, cu rigiditatea. Chestie care-i posibil să handicapeze binișor, în saltul României spre, pardon, mărețe culmi.

Mă apucasem a zice

– să fie vreo două zile... – despre bucătăria sentimentală a lui Traian Băsescu.
Inconștient, cred că nu aș fi fost atît de îndrăzneț în acele opinii – despre neveste și prostituate – dacă nu aș fi reținut paginile lui Alex Mihai Stoenescu, despre cuplul Elena Lupescu – Carol.
În care lucrurile au șezut diferit (adică dramatic medicalmente) de cum vedea lumea, din stradă ori de la recepții.

Îmi mențin părerea.

„Nu exclud discuții cu Geoană și UNPR pentru moțiunea de cenzură...”

Spune asta o tînără femeie, președinte de partid important în același timp.

Tușim, dacă zicem „domnul Geoană”?.
Asta, cel puțin, dacă vrem s-ajungem în Europa...
Apropo.
Îmi amintesc limbajul „Europei Libere”, la vremea simpaticului nostru ultim dictator. Era numit „domnul Ceaușescu”. Mai rar „Nicolae Ceaușescu”, și niciodată „bestia de..., ticălosu de...” șamd.
De pildă: Noel Bernard, Neculai Constantin Munteanu, Emil Hurezeanu, Ioana Măgură...
Care, slavă Domnului, numai de bine nu-i pomeneau acțiunile!

Iar nimeresc peste noua imagine

…principală (pe fb) a dlui Gabriel Liiceanu .
Îmi pare un demrs dramatic (nu în sens gazetăresc, ci al complexității vieții)...

Egocentric, ordeanistic tratînd lucrurile.
Și admițînd că mă separă 15 ani, întru etate, de distinsul filosof).
Cum ar fi să pun aici o imagine a celui care mi-a ghidat pași (nearticulat!), pe la 30 de ani ai mei?
N-aș face așa ceva.
O să spuneți că dl Liiceanu a fost un elev mai cuminte, mai respectuos. Înțeleg că era destul de furtunos, din ce am mai citit.

Deci nu l-aș putea pune pe d Baticu („al meu") aici.
Una la mînă, pentru că-mi ajută la dezvoltare, apoi am plecat pe-ale mele picioare.
Apoi, că așa gest aduce un pic cu o confiscare (vezi modul infantil de-a vedea lucrurile), iar acel om e de lăsat și altora, care l-au stimat. Așa văd eu lucrurile, barim.
.
După cum.
Și căutîndu-mi un pic cuvintele...
Nu ai de unde știi ce anume te ia, la vîrste mai înaintate.
Iar, în baza acelor te-ia-uri, ce faci, cu gestul ori cu gîndul...

Întîlnesc, pe undeva

o vorbă cu state altminteri vechi: *"Lumina Spiritului* [,] *mereu pe culmi! ..."*

Teoretic, mă aflu nămolitor, carele vrea să strice frumosu din lumea asta...
Dar mi se pare un tras de păr, vorba asta, *Spirit*...
Nu există nici un excepțional pe-acolo, prin meditațiuni, chit că te aplaudă trei mii de inși în sală ori 100 de milioane la tv.
.
Bănui c-ați sărit deja trei metri în sus, de indignare. Cum că eu, dacă am ajuns la vreun stadiu de acru și de învins al vieții, voi pentru ca să stric plăcerea celor din floarea vîrstei.

Mmmm.
Parcă nu aș băga mîna în foc.

Dacă stau să mă gîndesc, treaba asta cu Spiritul e un tabloidism, fie și mai cu pretenții.
O umflătură.

Profan, modest, ar suna Plăcerea gîndirii. Eventual a viețuirii (cîtă plăcere din cănd în cînd presupune asta...).
Culturnicii au nevoie însă de vorbe mai pompoase. Și au pentru ei, cît și pentru alții.

Pentru ei, ca să se simță mai breji.
Pentru alții, în scop de a spori acea brejenie – că uite ce vorbe mărețe emit.
Jonglatul cu pricina le servește și cultivînd un public, pasămite fin. Mediul în cauză contribuie finalmente la bunăstarea jongleurului inițial cu vorba Spirit.

Puteți să mă puneți liniștiți la zid, drept borcan cu murături expirate ce mă aflu.
Să fiu iertat, dar pe Împărat tot nu izbutesc să văd haine străluce.
Ori, dacă se aduc haine pe El, ochii-i tot rămîn de vizionat.

Rămîn adeptul bucuriilor simple.
Apropo.
N-am văzut jongleuri să folosească decît rareori vorba „minunăție”.
Probabil e prea simplă. Chit că uluitoare, în esență.

Ce spune aici un înalt demnitar:

> *„Aduc un omagiu recunoscător amintirii lui Iuliu Maniu, de la a cărui moarte se împlinesc 62 de ani. Prin acțiunile politice și conduita sa publică, Maniu a onorat viața politică românească și a făcut cinste națiunii române. Lupta lui pentru valorile democratice l-a făcut incomod și indezirabil pentru regimul comunist, care l-a închis în chinuitoarea temniță de la Sighet unde a și decedat. Învățătura de căpătâi pe care ne-a lăsat-o Iuliu Maniu este că trebuie să avem încredere în democrație, în reguli și instituții puternice, care să apere cea mai importantă valoare: libertatea.”*

.
...este un mod de a îndemna să nu deschizi cartea de istorie, scrierile de acest fel în general.
Nu de alta, dar vei descoperi diferențe măricele între ele și afirmațiile citate....
Maniu fiind, și el, om.
.
PS
Teoretic, marele Iuliu se află exact precum d. Iohannis, ca rigiditate / corectitudine. De ce simt însă că președintele nu ar avea mari simpatii spre înaintașul în cauză?

În astă lume de inși

…cu picioarele pe pămînt, unii-s altfel... :I fac observa’ii precum cele de mai jos.
.
Opere culte.
De pildă opera-operă.
.
Sînt convins că un Wagner a fost un geniu.
Cum nu toți sîntem așa ceva, eu unul am mari probleme de elasticitate...
.
Mai exact.
Nu pot alătura în mintea-mi o muzică – se zice strălucită – cu un subiect, un text pentru copii de șase ani. Cum c-a venit Siegfried și-a făcut cutare lucru. Nu reușesc să le asociez, ca lucru serios.
Că zeci de generații pică în extaz la un Bayreuth, nu mă mișcă din rezerva-mi...

Meditam azi ce-ar fi dacă am pune „Germinal”-ul lui Zola în operă?
Sau, în așa situație, se rupe firul? Nu ne mai arde de glumă, de construcții culte ce nu s-a pomenit?

Dramatismul cutărei opere...
Asta merge cîtă vreme nu-i dai un subiect serios.
Atunci probabil devine dramatism la pătrat, și deci insuportabil.

Adică unul real.

Om.

Cel de scrie, aici.
Îi merge viața vai de steaua ei, dar stă să caște ochii la ce face președintele...
.
De fapt, poate e normal... Mi se pare, fie și pentru un minut, că sînt important...
.
Dl președinte, cred eu, este vădit fructul unei educații plină de to do-uri și de don't-uri.
De-ar fi avut parte de mai puțin, s-ar fi simțit în mai multă ori mai puțină spontaneitate.
.
Observ o chestie.
De sportul ăsta cu educația strictă se-apucă niște tipi care nu mor de plăcerea neprevăzutului sosindu-le în cale. Așa-s ei. Ca atare, cată a închista cît mai mult mediul, în reguli. În instrucțiuni sau măcar aprecieri.
.
Primele comunicate de la Cotroceni mi-au trezit inițial aprecieri privind limbajul de lemn și o vizibilă neelasticitate pe acolo.
Acum observ, în ticăloșia mea, că d, prezident e posibil să voiască a stabili reguli și țării.
Aș minți să spun că are comportament de tiran – doritori a-și impune opinia, mofturile. Dar prea ia la rînd toate domeniile!
.
PS
Apropo de genul textelor prezidențiale . Admit că-n așa mesaje e ca la manifestații. Te adresezi, leBon-ian, celui mai precar intelectual de pe acolo.
Dar parcă nu-i de exagerat, cu texte de copii mici!
Totodată, nițică grijă în a nu-l întrece pe Ion Iliescu în limbajul forestier parcă nu strică...

Antena 3 postează

…o imagine a dnei Kovesi.
E una – aș putea spune – rarisimă: Robespierra noastră surîde (deloc rău!).

Imediat mă întreb ce le veni distinșilor anteniști, cu acea alegere, și cred că pricep. Nimic nu deranjează mai mult un învins, decît zîmbetul învingătorului! Ăsta pare să fie rostul pozei, SĂ IRITE suporterii dlui Voiculescu, eventual să bîrfească: „Uite ce mutră de proastă are, fi-ar...!!”

.

Ca text, cei de la Antena se întreabă:

"*Dar pe Kovesi cine o anchetează?"*

Răspunsul unui oarecare:

„Dacă pică pe bec, va fi și ea anchetată (plus condamnată), măcar atît am învățat din istoria României!”

Cineva comentează

… la un post despre 28-29 ianuarie 1990:

> *„Ne-au furat 20 (douăzeci) de ani din viață! Douăzeci de ani viață evaporați din cauza unor politruci. Într-o zi o să-i dau în judecată! Cât încă mai sunt în viață! ”*

.

Bineînțeles, fiecare putem gîndi cum ne pică bine.

Însă.

Eu unul nu-mi dau seama ce treabă au avut sufletul meu – căci la așa ceva se reduce totul – în intervalul cu pricina, cu Ion Iliescu (îi dau metaforic numele)?

Trec aici peste dezamăgirea tip CDR de care aș fi avut parte cu niște ani mai devreme (vă propun un exercițiu de imaginație cu un guvern – să zicem – Radu Sârbu, clujeanul – în iunie 1990.

Dar ce-ar fi avut suta de dolari în plus la salariu cu sufletul omului? Am fi devenit brusc mai educație? Ne-am fi smuls și rădăcinile, și acreala decurgînd din serile fără mîncare, lumină și loisir de prin 1985? Ioc.

De acord, dacă-aș fi fost expediat în interval în închisoare și apoi la muncă mine, aș spune că mi-au influențat destinul... Dar cîtă vreme am avut cam toate hățurile în mînă, ce treabă avu Ion Iliescu pe destinul meu?

.

Cu permisiunea dumneavoastră (aha, încă o dovadă că-s fan Iliescul!).

Deși mărturisirea nu-i onorantă.

Complexele de oarece superioritate, cît și furie față de semeni mi se nasc și-atunci cînd văd așa comportamente. Probabil, pentru că Specia te îndeamnă instinctiv să ai grijă de asemenea sugari/copii mici.

Știu că e o nebunie ce afirm, dar asta trece prin tărtăcuță, prin inimă. Iar în paralel am fost îndemnat să comunic, cică e o treabă frumoasă, deșteaptă...

Mă uit în context la povestea asta:

„Într-o zi o să-i dau în judecată! Cât încă mai sunt în viață!”

Bineînțeles c-o să-i dea în judecată, taman la Paștele Cailor! Iar ideea cu fiind-ul în viață iar mă înfurie. Nu-i a bună ce spun, dar am oroare de bătrîn-și-prost.

Recunosc, nu mi-i semn de caractir frumos. Și bănui la baza discursul educativ (de prin familie și abecedare) care spunea că vîrstnicii trebuie respectați. Pentru că-s deștepți, înțelepți, calmi.

S-a lăudat cumva subsemnatul că nu e sucit?

Voiam să-mi cer aici și scuze că v-am stricat un pic ziua, dar, cu picioarele pe pământ aflîndu-mă, realizez că nimeni nu o să ajungă cu lectura pînă la baza acestui post...

PS

Blogul cu pricina îmi aparține, dar s-a nimerit ca el să fie doar o copie asiguratorie/de rezervă la accidentală ștergere a celui pe care-l posed la Blogspot.

Joaca adjectivelor.

Mi se păruse aiurea plasamentul, în dese ocazii, al formulelor tabloide...

Cele tip *Șoc!! Tulburător* șamd.

Care-s alăturate unor situații ce trezesc cu totul alte sentimente, inclusiv la cititorul obișnuit al acelui cîmp media.

.

Cineva – doamnă – reproduce un banc, cu un bărbat care poate fi numit neam prost. Care îmtîmplător alcîtuiește cam la 90% din onor popolu român.

E.

Doamna îl declară pe respectivul 'cretin'.

.

Asemănător se află lansarea de vorbe ca 'prost', 'idiot'...

.

PS1

Pe cînd tastam sus despre acel domn, și procentele naționale aferente, mi-a fugit mintea la o scenă. Văd la TV despre suferința unui fost sportiv, tînăr bărbat, care a fost ajutat minunat de soție să depășească necazul unori tumori canceroase.

Și pe care, acum un an, îl vedeam eu cum aduce domnișoare la hotelul bucureștean unde trage. Pe la 9 seara. Stăteam fetele un ceas-două, și plecau.

Altminteri, firi civilizate.

.

PS2
Bancul cu pricina.

" – Du-te acasa si spune-i sotiei: iubita mea, am castigat 400 euro!
- Daca ii spun asa, am pus-o.
- De ce?
- Ea nu e iubita mea, ea e sotia mea."
Un CRETIN. Bine ca nu-s maritata cu unu' d-asta

Mă uit la scandalul

… recent cu domnișoarele tocmite întru servicii erotice, pentru obraze masculine de top.
Mă pufnește rîsul.
Și-mi fuge mintea la o zisă din „Șatra” lui Zaharia Stancu: *„Cu născătoarea mea fac ce vreau!”*

Ce-o fi în capul acelora care nu permit legalmente prostituția? De parcă acolo ședea sănătatea fizică ori morală a nației!

Nu pretind – în totală lipsă de probe – că o Daniela Crudu practică amorul tarifat. Dar ce-ați vrea să facă o femeie răpitoare ca ea? Să activeze într-un ONG, de pildă unul chitit pe hărțuirea erotică a Evelor?
Eu unul, dacă m-aș afla procopsit material și Daniela ar fi genul meu – aș da bănet fără ezitare, pentru niște clipe frumoase cu dînsa.
Anacronică lege!

Am sentimentul...

...că poezia consacră neputința noastră rezonativă cu semenii. Uneori și cu noi înșine – dacă, bineînțeles, ne-am propus vreodată dialogul, comunicarea interioară.

Din motive care-mi scapă acum, Societatea are nevoie de un asemenea liant, al falsei comunicări sentimentale.
Cum e de așteptat, născută fiind astfel o posibilitate de afirmare, într-acolo dau năvală inclusiv simpli mînuitori de cuvinte.

Nu spun că e cazul domnului din link, a cărui imagine mi-a provocat zisele de mai sus.
Apropo.
Poate e întîmplare, dar văd că domnul nu ridică ochii din hîrtie...

Răutăți. Ale mele

Vorbe în genul „Cele zece secrete ale unui cuplu fericit”.

Persoanele care umblă după cuplu fericit nu vor avea nici măcar unul 'așa-și-așa'.
Asta, pentru că nu există decît cupluri cenușii, în sensul cu bune și rele, cu riscuri, cu descurajări, cu plecări-la-mama din cînd în cînd.
Or ei (noi?) nu pot viețui în așa ceva. Li-i insuportabil.
.
Departe de mine a glumi pe seama acestor *însetați de ideal*.
Mai ales că subsemnatul le e frate bun, fie și cu direcție diferită – e vorba de job. Unul cenușiu mi-e insuportabil...

PS
Coane-ăl-de-Sus!
Bagă și mata mai rar polonicul în cazanul cu nasoale...

(„Lasă, Ordene, că te prindem noi pe malu ălălalt al Styxului...!”)

Apropo de redeschiderea

așa-numitului Dosar al mineriadei din iunie 1990.
Ca semn că veghetorii gazetari au subiectul la degetul mic.
Fotografiile ilustrînd zicerile lor (cu excepția celor violente, dar și acestea aparținînd foarte probabil străinilor din Intercontinental) sînt din septembrie 1991.
Cu un an și ceva înainte era o mare problemă să pui în lucru un aparat de fotografiat.
.
Cu riscul de a-mi pune tagma jurnaliștilor în cap.
Și recunoscînd că traversez o perioadă proastă.
Popii mi se par mici copii, în materie de obraz, față de jurnaliști.
Cam nicăieri nu-i pe atît de vizibilă acea pornire umană: să asudăm pentru ajuns cît mai sus, iar acolo (domni, doamne) să ne punem fără opreliște poalele în cap...

Din ce-am observat.

Inclusiv lume școlită și/sau popositǎ pe paliere sociale înalte are probleme măricele în a fi contrazisă.

Tot umană este pornirea lumii fie și umaniste de a întoarce din condei realitatea. Și a o face (mai) favorabilă sieși.
Spun asta privind o știre despre aniversarea a două prestigioase edituri.
Ce-i drept, un material cu nuanțe, cu recunoaștere de limite nu atrage.
Căci nu e în cheia alb-negru / extraordinar-îngrozitor a majorității.
A firii umane.
.
PS
Nu alătur ilustrație (fie și metaforică) la așa vorbe, pe considerentul suficienței unui ciocan. La un car cu oale.
Altminteri, am mari îndoieli în a pupa vreodată succes editorial (iar social nici pe-atît). Dar pot bănui că scrisele-mi vor avea succes peste vreo 50 de ani.
Asta, și din simplul motiv că nu va călca pe rănile cititorilor de atunci. Faptul că la mijloc sînt tot răni atinse nu va conta: e vorba de rănile altora, iar asta nu se simte.

O frumoasă femeie.

Solistă apreciată de operă.
Îmi atrage atenția cum genul de complimente al admiratorilor săi. Abundă pictogramele de grădiniță, completate uneori cu texte – cam de aceeași sorginte spritуală.

Nu am cum să evit întrebarea cu *De ce, oare*?
E posibil, ca pe fondul lipsei de agresivități mature (nu mai explic la ce duce asta, pe sexe...), se trece în direcția opusă, a copilăriei. Cea cu zîne frumoase, cu inimi desenate mari-mari.
În general, cu lipsa oricărui erotism.
De fapt vorba vine, lipsa...
Simt că interiorul acelora realizează perfect existența departamentului Sex. E posibil să se ferească de a-l zgîndări. Poate din complex Oedip („ce-i bun, e pentru tata...”) , poate din ce-ar putea erupe, iar dînșii e posibil a nu ști gestiona.

Ne aflăm minți și minți

…pe lumea asta.
Prin urmare, dau dreptul celor care nu judecă asemenea mie, s-o facă liniștiți. De pildă să purceadă la comentarii serioase pornind de la următoarea știre de presă :

„Surse: Panică la SRI: Traian Băsescu ar fi plecat cu 50 de dosare grele ale DNA...”

.

Însă.

Eu unul nu agreez formularea „ar fi”.

Ca atare, las cu gentilețe altora plăcerea – caragialiană – ca și nimica să miște..

Eternele haine al împăratului

”Rapsodia” lui Enescu.

.

N-am nimic cu bietul om. E vorba de compozitor.

Dar tot mă întreb.

Cît ne reprezintă, pe noi, cu adevărat – acea piesă.

.

Unii spun că e chintesență inteligență, genială chiar șamd.

Cînd, de fapt, lucrurile s-au petrecut așa.

Cineva a compus o bucată, niște șefi au zis „Daa, e bună..” și-au pus-o precum un disc stricat, melodie și lămuriri ale stăpînirii. Pînă ne-a devenit familiară și cu eticheta că e măreață întru Spiritul Nației.

Dincolo de artificialitate (altminteri performanță artistică demnă de toată stima), intervine și demodarea.

La 2015 nu mai vedeam lucrurile ca-n vremea lui Dimitrie Gusti sau Ernest Bernea (dacă nu dinainte de ei!).

Nu e vina mea că societatea are nevoie de repere perene, iar așa ceva nu se poate.

S-o spun? Să n-o spun?

Dau de un filmuleț. Cu Bucureștiul filmat de sus.

Că acel clip e comandă propagandistică a vreunui departament oficial, nu mă deranjează.

Cei de acolo, pentru un impact fericit, alegînd coloană sonoră Rapsodia enesciană (dacă mă pricep eu cît de cît).

Așa, ca realizare artistică, e frumușel. Sau frumos.

Dar – mai ales că-s umblător curent prin București – n-am văzut vreo legătură cu realitatea!

Muzica aia, atmosfera clipului nu posedă relație cu ce-i pe teren... Pe străzi și în suflete.

E altceva.

Patriotismul e chestia aia care, în așa situații, îți spune: „Taci, că e mai bine. Pentru noi toți.”

(Formula mai de ochii lumii este: „Imaginile astea au făcut ocolul internetului: AŞA CEVA merită aplaudat! ”)

În mintea mea 'a proastă, unu plus unu fac doi.

PS

Nu știu de ce-mi răsare ideea de mai jos...

Dac-ar fi să găsesc vreo melodie ilustrativă a ultimelor două veacuri românești, m-aș opri la una de pe la 1830, dintre cele cărora un Nicolae Filimon ori un Ion Ghica parcă le mai reproduceau din versuri.

”Of, kera mu!...”

S-ar putea să nu bat cîmpii.

Lipsit de chingile unioniste de pînă la un 1940, urmate de zăbala comunistă, poporul nostru e posibil să fi dat înapoi, la starea naturală – aceea a libertății lipsite de fanarioți, din 1821-1848...

Zic și eu...

Oare, dacă I.L.Caragiale era citat la greu imediat după 1990, vom ajunge a cita din Filimon?

(Ce titlu: „Nenorocirile unui slujnicar”!)

Orele de religie în școli.

Dacă nu vor ieși acum, pînă în zece ani tot vor pleca. Barim în forma de acum.

Abia atunci vor debuta (chestie de aritmetică!) schimbări accelerate în mama Biserică!

Iritarea-mi de aici decurge de cum au sucit-o în toți acești ani. Mă uitam și la pledoaria lui Vlad Miriță. Ce pastile, ce întorsături, ce strămoși!...

Mesaj special al tenorului Vlad Miriță pentru cei care nu vor „Religia în școli”
Tot mai multe personalități se implică în disputa publică legată de prezența orei de religie în școlile de stat. După ce cunoscuta jurnalistă, Liana Stanciu, a preluat conducerea Asociației „Părinți pentru Ora de Religie”, acum este rândul tenorului Vlad Miriță să ia apărarea prezenței orei de religie în școli.
Într-un mesaj postat pe facebook, tenorul a spus că tinerii au nevoie să aibă o legătură cu „cei mai mari exponenți ai istoriei noastre”, iar religia creștin-ortodoxă este „legătura cu strămoșii noștri”.
„Pe subiectul „Religia în Școli”
Prea multă patimă…
Sunt două aspecte importante :
1 . Suntem o țară Creștin – Ortodoxă de 2000 de ani … Și, deloc întâmplător, cei mai mari exponenți ai Istoriei noastre au ținut țara in picioare cu ajutorul Lui Dumnezeu! …lăsându-ne moștenire, multe Biserici și Mânăstiri cu care astăzi ne mândrim și fără de care nu imi inchipui România…și lăsându-ne moștenire Faptele lor și Biruințele lor! De aceea religia Creștin Ortodoxă este o necesitate pentru copii…este o legătură cu istoria noastră, cu strămoșii noștri, și cu Credința care a ținut Țara și pe Ei (Mircea cel Bătrân, Vlad Voievod Drăculea, Sfântul Voievod Ștefan cel Mare, Sfântul Voievod Neagoe Basarab, Mihai Voievod Viteazul, Sfântul Constantin Brâncoveanu).
CITEȘTE ȘI Vlad Miriță: În cazul reprezentanţilor noştri, conştiinţa este surclasată de interesele de partid. Trebuie să înţelegem că nu putem lupta împotriva firescului şi a vieţii!
2. Cine nu vrea ora de religie pentru copilul său, Face o Cerere și copilul e scutit. Atât de simplu!
Într-o Țară Creștin Ortodoxă …e firesc să se Predea la Școală Religia Strămoșilor …și dacă nu vrei …te dezici de cei care au luptat în numele Lui Dumnezeu pentru Țară, faci cerere …și ai rezolvat.
Iar nu invers : Adică să faci cerere să facă religie … Pentru că ar fi nefiresc!
Care aveți probleme cu Religia Noastră …amintiți-vă că asta a fost Moștenirea Lăsată de Băieții de mai sus … Dacă vă detașați …mă doare …și cred că și pe Ei ii doare…că Neamul Românesc …se destramă.

Dar nu vom lăsa să se întâmple asta … Putem dialoga oricând pe subiect, fără patimă .. Și sper să fim conștienți …sau să redevenim conștienți …că nu împărțiți în 10 tabere …nu împrăștiați … Ci numai UNIȚI , vom putea lăsa o Țară moștenire copiilor noștri … Așa cum și noi am primit!
Doamne-ajută !", a scris Vlad Miriță pe facebook.

MUNTE. Generații.

Cea actuală este foarte sensibilă la subiectul tăierilor de zone împădurite. Pe-a mea, hai să-i spun a anilor 80, subiectul a mișcat-o mult mai puțin.

Nu cred că se pune problema vreunei iresponsabilității a pleiadei mele.

Conform regulii de trei simplă, ceva s-a modificat între timp. Iar aici o deosebire pare să existe că și să fi vrut pe atunci nu-ți permiteai o gălăgie – să-i spunem – ecologică, în afara liniei oficiale (care cam nu exista...).

Acum, dimpotrivă, este încurajată asemenea grijă, ba chiar e foarte de bon ton.

.

Îmi mențin părerea exprimată în altă ocazie.

Cele cu tăierile de păduri constituie pur și simplu debușeuri, defulări al unor nevoi de alt tip. Cărora li se adaugă (prin intermediul iritării că șmecherii forestieri se îmbogățesc ori își trag vile faine) frustrare pe linie de bunăstare materială.

Teoretic, eu-s aici măgar, că o spun cam verde...

Dar nici nu văd de ce-aș umbla tare mult pe după nuc...

Viață.

(Precizare: nu vă luați după stilul dezinvolt al unora de pe aici. Sînt inși cu de toate.)

.

Am trecut ieri prin magazinul „Unirea" (mărturisesc a-mi fi o cură contra timidității și complexelor – presupunînd că astea se rezolvă vreodată).

Inevitabil, nu puteau să nu-mi revină în suflet minunate clipe, cum doar la vîrsta de 20 de ani se petrec...

Nu mă omor cu nostalgiile, dar nici nu arunc nisip peste amintirile frumoase, așa cum se procedează la focul incendiilor...

Șmecheria momentului este că suvenirul era clar, iar mediul cu totul altul – acum fiind tare modern pe acolo. Și departe de atmosfera de magazin socialist de la un 1978.

Mă credeți sau ba, dar am avut sentimentul a două vieții. Aia de demult, și asta de acum.

Noroc mare: aveau loc, cum s-ar spune, una de alta.

Teoretic, asta de azi nu e perfectă... Cum ar zice Hagi, legat de copilărie atunci nu erau griji, responsabilități... Ba – la acea etate cîntată de grupul Voltaj) – intervenea și minunatul drog al amorului.

Dar acum-ul este prezent(ul). Prin urmare, are farmec din plin, chit că nu chiar unul apicol. De miere, adică.

PS

Cunoscusem într-un tren, spre Bușteni, o tînără pereche. Și mi-au spus că fac parte dintr-un grup de umblători pe munte, structurat pe faptul că mare parte dintre fete lucrau la raionul de confecții de la magazinul Unirea, la etajul 1 al acestuia.

Mi s-au părut interesanți, așa că i-am frecventat o bucată de vreme (care la acea vîrstă pare o eternitate. Frumoasă, dar fără a fi perfectă.).

Ne vedeam la un bar de la subsol, ori la terasa cu bere de la etajul 5.

Cît și la munte.

.

Fuse și se duse.

Altminteri, a lăsat și ceva urme de durată, acea perioadă.

Chit că nu atunci mă lovise patima (dar eram totuși începător!), am rămas fan al mersului pe munte.

Cam tot atunci, am cunoscut-o (fie și venind din alt mediu, nu al „uniriștilor„) pe mama primilor mei doi băieți.

(Foto 1978, 1984)

Am crezut că mă pricep

…la doamne, dar oricînd se mai află ceva de învățat. Barim cu privire la o categorie a minunatelor noastre Eve...

Sesizasem acum cîteva zile o chestie aparent ciudată. O persoană mă înțepa la rubrica de comentarii a unui post oarecare, iar totodată dădea *like* scriselor mele de acolo.

Mmmm.

Azi pați la fel.

Și, cu riscul de a mă lua domniile voastre drept misogin, mi-a zburat gîndul la o zisă. Cum că femeile ne pun – prin înțepături și multe altele – la încercare. Să vadă cît de maturi ne aflăm, noi posibilii viitori parteneri.

Dacă le luăm în serios (mă refer, se înțelege, la categoria pomenită, nu la toate – păcatele mele!), sînt foarte dezamăgite.

M-am apucat ieri să spun

…că ne paște maturizarea de la... 1830.

Am umblat nițel cu fruntea-n pămînt, a rușine de așa ticăloase și aiurea vorbe.

Dar parcă nu mi-aș arunca și copilul ideii, odată cu apa din covată.

.

Mă uit la marea modă a prezentului...

Dai o știre de presă, una la care știi că cetitoriul are sensibilități. Pe stilul:

> *„Kelemen Hunor: Vrem şi mai multe drepturi, pentru care trebuie să luptăm. Cele câştigate nu sunt ireversibile...”*

.

După așa introducere, se cere părerea cititorului. Romîn și naționalist de felul său (bașca destule nerezolvate prin existență).

Care bineînțeles că sare trei metri în sus, cu registru vocal din categoria „Trăzni-i-ar Dumnezeu, de boangheni!... Mamă, ce le-aș face io....!”.

De ce spun că ne retragem ușor spre 1830 (pentru optimiștii din categoria Murphy, poate mai înainte).

Nu poți să gîdili chiar așa în cap, cum că oricare se poate pricepe la toate... Nu de alta, dar finalmente (și la vreme de sufragiu universal) are de suferit organizarea statală.

Încropesc de-un mic curs personal

asupra subiectivității umane. Pe care țin s-o cunosc mai de aproape (este premisa lui a nu mai strîmba una-două din nas, pe viitor, la ea).

Material didactic: textele unor cîntece Gabi Luncă.

Care solistă, spre senectute, a luat calea pocăinței. Dincolo de un un prim zîmbet superior, al subsemnatului – rîd și plîng de ce ne-o rezerva viitorul la vîrsta cu pricina.

.

PS

Ideea cu subiectivitatea mi-a venit de la o emisiune știri ProTV. Considerat de mine cel mai spălat în așa materie. Și dînșii, am observat, informează ce informează în sine, dar regula de bază

în expunere este a face telespectatorul partizan/solidar cu niște semeni sau cu o atitudine oarecare.

Interent, așa partizanat se face în dauna altora, care-s arătați cu degetul, dezaprobați, huliți etc.

Pe cînd rîdeam mai cu spor că ce proști e ăștia, am realizat că nu mă aflu tare departe, ca abordare a lucrurilor din jur.

Așa c-am privit brusc cu amiciție subiectivismul afirmațiilor „De un an și mai bine / Fiul meu, ajuns matur/ nu a mai trecut pe la mine... etc.”

Zisă pe aici

„Cel mai bun prieten al meu este cel care scoate la iveala tot ce e mai bun în mine.” (Henry Ford) Va dorim sa aveti cat mai multi astfel de prieteni!”

.

Bun acela e o chestie tare frumoasă, dar goală.

Ce e aia bun?

(„Ai domne, iar vii pentru ca să ne strici cheful...! Huo!”)

...E o vorbă totuși pentru copii mici.

Totodată.

Doar bun fiind, nici nu se poate pradă mai suculentă (și mai inofensivă) pentru animale...

Mi-aș dori un Cineva care să mă instruiască privind dobîndirea de agresivitate și folosință deșteaptă a ei.

Nu mă pricep grozav la geopolitică.

Dar în toată această tensiune generată de situația din Ucraina, observ că dl Putin se stropșește (doar) la NATO.

Chiar presupunînd că Rusia lui 2015 ar avea vreo șansă în fața Occidentului:

Prin lume mai există și alte centre de forță – aș numi aici China, Japonia, ba n-aș pierde din vedere nici India.

Parcă nu-mi aduc aminte ca, în ultimii ani, dl Putin să-și fi asigurat spatele acolo.

Și chiar de joacă nu e, cu dumnealor acei asiatici...

Să fie multă cacealma, în pokerul din jurul Donbasului?

E posibil.

Spun asta și pentru că nu reperez în zona noastră vreo vrie de naționalism, cum se petrecea de pildă acum exact un veac.

.

Chestia cu mîndria de a fi român(i)

Mîndria e soră bună cu jena/rușinea.
E de ajuns vreun accident, o zguduitură caracteristică vieții pentru a trece de la bătaia cu pumnul în piept, la capul aplecat spre același loc...
.
E ultimul lucru pe care să-l asociez cu a fi român – mîndria/jena.

În același timp, românitatea s-a dobîndit prin naștere. A picat, și gata. E precum soarele, pe cer. Se află acolo, și gata. Nu mă apuc să spun că ce treabă bună face, ori că ce dogorăște uneori.

Fericiți cei supuși.

Cei elastici.
Cei care nu-și pun întrebări, asupra lucrurilor ce li-s servite.

Mă uitam la Andrei Pleșu.
Spirit zice-se liber, lua pe nemestecate nu știu ce pasaj din biblie, ce zisă de la versetul cutare.
Eu, unul, nu aș putea să iau ceva pe neverificate...
Trec peste faptul că, tot spirit liber crezîndu-mă, nu aș putea face abstracție (cu scuze dacă-mi repet astă opinie!) că mai există sute de texte ori măcar conduite religioase, pe lumea asta.

Nu v-aș fi plictisit cu astea, dragii mei, dacă nu dădeam de poza unui sfînt – înțeleg că-i prăznuit azi.
Dacă aș fi credincios, pesemne că mi-ar piere cheful de slăvit Dumnezeu și-ai lui doar la vederea unui așa chip, famelic, ne-vital!

PS
Pe acea filă Fb, cu poza preasfîntului, îmi sare în ochi comunicarea unui suflet ales, către altul:

> *„Dani Tegzes*
> *Minodora Olga sa tio dea la papacioc toata diaspora nu tie rusine comunista ordinara la toate paginele de stiri comentezi si lasi mesaje jignitoare , pacat ca gandesti asa la anii tai nemernico , sa iti dea dumnezeu ploaie de sloboz si sa nai umbrela proasta netului...”*

Oameni fiind

… există momente în care o luăm razna.
Un fruntaș (redactor-șef?) de gazetă financiară mai mult decît spălată întreabă, pe ton deloc glumeț ori așezat:

”Sunteți pregătiți sa țineți arma în mînă?!”

Răspund:

„Nu. Ce interes aș avea s-o țin?
Cu ce diferă rușii de compatrioții mei?
Barim cu ei aș putea spune că măgăria din societate vine datorită ocupantului... (ziceți că nu există măgărie la noi, ci mi se pare mie?)
După cum.
Dacă iau eu arma – neinstruit de ceva timp, și în fața unor militari profesioniști, cum sînt ai lui Putin – cam ce sugerezi dumneata e îndemn la sinucidere...”

Cineva, pe aici

.. ne reamintește – favorabil plus didactic – despre scrierea cu î din â...

Dincolo de faptul că-n viața viitoare voi lua foarte în serios aceste recomandări ale Academiei române...

Observ o trecere a simpatiilor legate de Părinții Noștri fondatori de la romani, la daci. Inclusiv prin intermediul unor hărți cu presupusa întindere europeană a regatului lui Burebista.

De ce ne traserăm spre daci, se poate cerceta.

În paralel, o altă bucată din noi e nemișcată la povestea cu î-ul din a.

.

Apropo de romani.

Am sentimentul că ne aflăm tot mai departe de spiritul lor (asta dacă ne-am ținut de mînă vreodată...)

Urmăream dimineață o emisiune

… la TVR2, a doamnei Deca-Buzura. Prezenta o felie de istorie.

Spuneam ieri despre nevoia noastră de parti-pris. Care se realizează inclusiv prin umflare de merite. Așa vrea sufletul...

Ce oameni de treabă – spuneau dînșii despre personajele binecuvîntate în emisiune...

Am realizat că o bună parte a compatrioților, a omenirii probabil, are nevoie de asemenea scrisuri, gesturi pașnice. Cu doza aferentă de subiectivitate – de care pomeneam sus de tot.

E.

Pe această largă pătură stă și se bazează dumnealui, Statul.

Inclusiv cînd e de intonat patriotismul.

La rîu se alătură și categoria vehemenților, care nu vor fapte roze – ori în mai mică măsură -, fiind porniți la război cu cine le cășunează prin jur. Și ei-s patrioți, cu mica deosebire că se doresc în fruntea cetei.

Asta e.

În completare aste gînduri veni un exemplar al unei reviste literare craiovene, pe care ni-l propune un distins intelectual.

Mă uitam acolo la ceea ce aș numi vîrsta publicației. De fapt, la modernitatea ei.

Dincolo de o grafică ce vorbește și ea, dînșii se află în vechiul stil – 1930? 1960? -, cu amoare de Eminescu. Amoarea fiindu-le dusă dincolo de ceea ce eu aș numi bun simț...

.

Da, lipsă de bun simț.

Mie unuia mi se pare deplasat să afirmi – fie și Arghezi numindu-te – următoarele:

„Într-un fel, Eminescu e sfântul preacurat al ghiersului românesc...
Fiind foarte român, e universal.“ .

.

Mă recunosc tip cu mari limite intelectuale.

Dar tot îmi permit să ridic două degete timide: mi se par aiurea pretențiile de acolo...

Că ar fi sfînt preacurat.

Al ghiersului românesc (eu numai cînd văd așa întorsături din condei bănui că emitentul e neserios... Adică nu te poate convinge altfel de minunăția aceluia, și trece pe pastile de suflet...).

Nu pricep cum e aia și a fi foarte român.

Asta, în condițiile în care a fi român e o treabă ce se ia la naștere și gata! Paradele că unul e mai român decît altul, cred, țin de a vorbi să nu adormim, respectiv să dăm lată galeria...

Asta ca părere...

Întru pricepere a lucrurilor, bănui că liantul de ținut patriotismul în picioare se bazează inevitabil pe așa construcțiuni. Mărețe, dar găunoase argumentativ.

Așa funcționează acea instituție!

În paralel, par să existe sumedenie de tipi care mănîncă și ei o pîine – materială de-a dreptul. ori numai pentru suflet (pentru inerentele complexe sub soare și în societate) – din existența fenomenului.

După cum.

Simt că întreagă Instituțiune nu are cum progresa. De asta nici nu-i de mirare că argumentele, la 2015, sînt tot cele interbelice.

Eu nu văd un intelectual în stare a socoti cît fac unui și cu unu – în chef să-și încînte amfiteatrul cu acel citat din Arghezi...

În încheiere.

Nu mă omor de dorul unui război ori al unui conflict mai serios în zona noastră.

Dar așa ceva ar fi poate interesant – să vedem cîți bani face de fapt patriotismul nostru..

M-am trezit vorbind

… acum cîteva zile că pe sfînta și apostolica Biserică o așteaptă o fază de schimbări.

Trec pe lîngă o mînăstire, la granița dintre București și Popești Leordeni.

Face și Ea ce poate, Biserica... Pune și ea proptele cum poate, `construcției' sale (eventual. grijește să nu fie îndepărtată vreuna deja existentă).

De pildă, dacă a văzut că se poartă naționalismul, a născut o Duminică a Sfinților Români.

Ba a și botezat astfel, lăcașul de care vă spuneam mai sus.

Pînă aici e de înțeles (de fapt, va fi și mai jos).

În paralel, BOR nu renunță la grecisme .

Pe ce mă bazez cînd spun asta?

Păi pe putința de a citi corpul de literă (acela de pe fresce, răsucit). Mai exact ne-putința.

O să spuneți că mă aflu eu exagerat, dar de ce pot paria că, dintre frecventatorii curenți ai bisericii din gura Popeștilor, vreo 80% nu știu mai nimic despre istoria lăcașului.

E imposibil să citești lămurirea de deasupra intrării.

În același timp, acel istoric poartă titulatura de 'pisanie'.

Termenul vine din slavă, dar l-aș pune tot la categoria de grecisme.

Istoric, bănui, ar fi tușit.

.

Cred că înțeleg cum e socoteala, de nu se renunță la așa limbaj, la numeroase alte amănunte.

Atîta tot că ecartul se mărește, în raport cu gusturile, cu obișnuințele cetățeanului de rînd.

Zic și eu.

PS
Duc vorba spre o categorie existență nu doar în domeniul electoral.
Nehotărîții.
Și presupunînd că aș fi unul, pe cîmpul religios.
Mai lesne aș fi atras de un lăcaș catolic (poza de jos e din biserica de la intersecția Mihai Bravu – Gh. Petrașcu), cu albul său, decît de negrul ortodox...

PS 2
În momentele mele de grandomanie se află și acela de a mă pune în locul lui Dumnezeu. Și să îmi închipui cum vede el segmentarea asta – a casei sale, Biserica – pe bucăți naționale. Nu mi-ar plăcea... Sună ca și cum copii mei și-ar trage fiecare cîte o curte, cu gardurile aferente. Trec peste faptul că așa ne-trai în comun sporește agresivitatea între respectivele entități.

Cu scuzele de rigoare

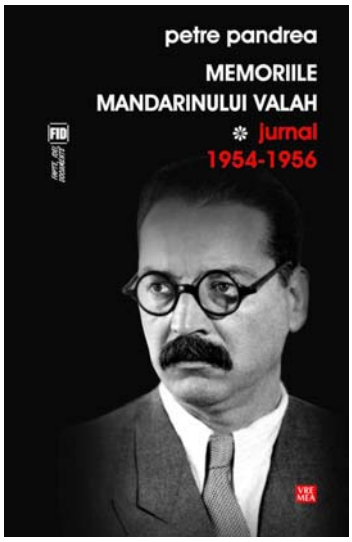

…pentru cei care au semnat recenzii favorabile, prin publicații literare de primă ținută.

Re-lecturez „Memoriile mandarinului valah”, de Petre Pandrea.
Rar am nimerit așa condei / om neam-prost!

Sînteți martori că mă feresc de-așa catalogări...
Dar omul ăsta (fie și răposat) cred că merită dura ștampilă.

Ce-i drept, există și o categorie de cititori, de oameni care o simți nevoia unui curs de panglicărie, de obraz gros, de fițe.
În așa caz, Petre Pandrea-i un autor de căpătîi! Nu ratați!

Bășcălie pe aici

… spre maneliști...
Că ce nume de manelist ni se potrivește ăluia real, din buletin..
http://apps.viralstories.info/manelist/index.php…

Nu trebuie să mai utilizez acel *app*, căci recunosc: io-s Pariz, iar vecina mea de apartament: Suiedia.

Dar, dincolo de asta.
Și ca părere pur personală – chit că apăru tare tîrziu, ca trecere prin existență.
.

În spatele atitudinii noastre cea superioară, față de 'cocalari', șed două chestii.

1. Supărare că acei inculți nu ne apreciază mintoșenia, finețea, pedigreeul.

2. Teamă. Întotdeauna, un educat (ins prin definiție cu filoane vitale blocate) va fi intimidat de semenii mai animalici. Bineînțeles că va fi iute confecționată o contrapondere, cum că ei e proști, iar noi rude de premii Nobel...

Mă amuză un pic

… așa-numita condiție a bărbatului. Modern.

Deci o doamnă tînără, urmînd comandamentele speciei, cît și cele admis sociale, ni se înfățișează într-o poză ca extrem de plăcută... Cu picioarele cam de tot dezgolite, lîngă dantela de rigoare.

Ce era haios?

Păi, dacă te apuci să spui direct, la acel post, că ai fi onorat să mîngîi (se înțelege că-cu maximă delicatețe și afecțiune) acel corp, te ia lumea cu *strîmbătură nemulțumită*.

S.n. în cauză ține de acel gen de reacții impuse prin educație (a se citi, prin nuia): nu-ți poate da multă lume detalii ce și cum – doar se încruntă, oripilează șamd.

În cel mai bun caz, vine cineva și-ți șoptește: „Aaaa, lucruri ca astea se spun, dar în mesaj privat, și sub altă formă... Mai delicată... Mai pe departe...”

Da, da.

Mă dau un pic în spate.

Ca să văz mai bine.

Multă supărare că nu o ducem mai bine.

În paralel, un distins (really!) compatriot ne comunică despre gradul de respect – mai exact de lipsă a lui... – la Sinaia.

.

Eu m-am obișnuit cu lucrurile.
Ăștia sîntem. (Dacă azi zice „ei sînt”, m-aș pune în categorie diferită, cu teamă de „străin”).

Fără îndoială e semn de boală, dar mie unuia mi se pare fascinant să iau lucrurile cum sînt, să nu mai fug oripilat ori speriat (cam tot aia...).

Privesc în paralel spre irealismul unora care vor să se trăiască mai bine în țara asta.
De fapt, a voi e normal. Dar se pare că dumnealor nu realizează un lucru simpluț: în modul cum se prezintă lucrurile la noi, e imposibil să meargă precum în țări dezvoltate!
E chestie de aritmetică.
.
PS

Noi, ăștia amărîții.

Pe care ne-a pălit tata Dumnezeu.
Și ne-a pus (urîtă sclavie!) să privim lucrurile din mai multe unghiuri. Nu doar dintr-unul, și ăla convenabil nouă.

Mint, de fapt.
A privi din mai multe unghiuri e un mod de a gestiona mai bine realitatea.
Poate ai mai puține suprize, chit că traiul pe acolo – la modul general – nu mai e precum la ăi care-o țin în permanent cununat și boteazat (se înțelege, că la figurat...)[1].
.
Mă uit (căci aici voiam să ajung) la notațiile unui amic – eu așa cred! – jurnalist, ce căinează urșii de la 'Libearty Bear Sanctuary Zarnesti'.
.
Mi-a fost imposibil, la informarea despre cei care au bătut, drogat etc. urșii de pe acolo, să nu gîndesc dacă acei ticăloși aveau și alte surse de existență.
Și, în general, ce-i apuca de procedau cum au făcut-o (eventual, și o vor face).
.
Știu.
E un mod de-a dreptul ucigaș de a gîndi.
E precum mașina care vrea să alerge, dar să vadă cum e s-acționeze în același timp frînele. Se dracului acțiunea! Bașca faptul că se uită lumea chiorîș, că n-ai altă treabă decît să-i contrazici...
.
Mda...
Nu-s neapărat Gică Contra.
Pur și simplu văd, natural, necăutat, lucrurile din mai multe unghiuri.
.
Asta e.
Sper să nu mă cocoșeze crucea cu pricina...

[1] O mai fi la modă / o mai ființa populara strigătură: „Cununăm și botezăm / Dar la iarnă ce mîncăm?”...

Sesizam zilele astea

…că melodiile gitănești continuă să fie – dincolo de sclipiciul bancnotelor lipite pe fruntea altora – unele de vaiet.
Al unor inși descurajați.
Bașca oroarea – mai mare decît la credincioșii reali – de ce li-i prin jur.

Nici nu-i de mirare, la cît trăiră în robie, și cît în oarece libertate.

În paralel, urmăresc azi întîmplător niște bucăți ale Mariei Tănase. Fata are voce nițel neplăcută, dar vitalitatea și optimismul fondat e deasupra a tot.
https://www.youtube.com/watch?v=1ymumAYR3wE
.
O să spuneți că-care e treaba, dacă ea s-a dus la fix 50 de ani, și după ce boala a făcut-o scovergă. Plus: care e diferența între dumneaei ce apăsat-o accelerația vieții la fund, și ăi de se droghează?

Aveți și dumneavoastră dreptate!

Eterna plăcere de a vorbi

…în numele altora...

> *Alina Gorghiu: "Consider că acțiunile din prezent ale domnului Traian Băsescu nu mai au credibilitate în fața cetățenilor...".*

Ticăloși.
Mă refer la aceia care cată a intui cum va decurge cariera politică a președintei PNL...

Eu nu cred că bine.
Am să vă spun și de ce.
Bănui că, sosit la acel nivel, ai două două drumuri (un alt treilea, al statului pe loc, nu există).
Să ți-o iei în cap, dacă tot ai dat acolo de-un morman de putere, cu susurătorii în ureche aferenți.
Ori să îți adaptezi personalitatea (cu efortul și elasticitatea interioară de rigoare) la cerințele palierului.

Tertium non datur.
Pă la mijloc nu se poa'.
.
Eu nu o simt pe doamna Gorghiu capabilă de pasul înțelept.
Aș mai zice o chestie, dar nu vreau să fac precum dl Ion C., să ofer previziuni pe termen lung...

Apropo de-un anumit tip de femeie

…Și cu precizarea că – io om fiind – pot să nu prind reapărat realitatea în săgeata gîndului.

Mi s-a părut mie alegerea dnei Gorghiu – de către prezident țară și ca șefă a PNL – plătind cam tare preț unei reguli sentimentale: a contrariilor temperamentale.
Am zis c-o vrea să se simtă omul bine, știind că va colabora plăcut (contează!) cu partidul său.

Nu am avut în vedere atunci probleme cu trecutul peste o limită...
Dar interveni decizia primei Doamne de a rămîne la niște sute de kilometri depărtare de soț (din ce motive, putem pureca, după două beri).

La acest stadiu, și doamna Gorghiu fiind foarte asemănătoare la fire jumătății oficiale, pericolul unei apropieri neortodoxe a președintelui de dînsa este măricel. Mai ales că sibianul nu pare un Băsescu – adică un bărbat care să nu-și piardă capul după o femeie.
Faptul că d. președinte pare controlat și sloi nu are vreo treabă cu adîncurile dumisale. Sau are: ascund acele lucruri prin contrariile de la suprafață, din inerenta mască.
Cam toți procedăm așa, la bani mărunți....

"Cele 3 mineriade au întors țara

… în stalinismul cel mai crunt pentru care nu au plătit niciodată nici Ion Iliescu, nici Petre Roman”

Nu am făcut nici o treabă, dacă nu ne uităm și unde am greșit (căci oameni ne aflăm...) și noi înșine la vremea acelor mineriade.
Plus că se află o tare-infantilă simplificare la mijloc.
La o adică (și sper să nu le reduc în exces contribuția), cei doi și alți politicieni ai puterii de atunci erau doar senzorii intereselor celor care îi propulsaseră acolo. Așa mi se pare mie.
.
PS
Dacă era stalinismul cel mai pur, nu mai apucam să manifestăm peste o lună, pentru eliberarea lui Marian Munteanu... Ori înspre iarnă, odată cu apariția Alianței Civice..
Între noi fie vorba. Un băiat care deformează atît de lesne realitatea, precum în citatul din deal, cum credeți că s-ar comporta cu frîiele puterii în brațe? Eu bănui că mai rău decît cei huliți de el..

Poiana lui Iocan

.

„Astăzi mă voi adresa Camerelor reunite pentru a marca începutul primei sesiuni parlamentare din acest an. Parteneriatul Președintelui cu Parlamentul răspunde nevoii de a restabili încrederea în această

instituție fundamentală a democrației. Îmi doresc un Parlament puternic, pentru că un Parlament slab înseamnă o verigă slabă în construcția democratică. Un Parlament lipsit de credibilitate nu face decât să îndepărteze cetățenii de politică și să lase loc îndoielii, resemnării sau cinismului.”

Poate ar fi bine ca dl președinte să nu-și încurajeze o poziție PREA depărtată de ceilalți actori ai jocului politic.

Sănătos e să-și rezerve chiar timp de a ieși la o palincă ori bere cu mădularele umane ale acelui parlament slab și cu toate păcatele.

Tot eu, văru' Iocan

Dom' prezident, încearcă să le zici – măcar un pic – din inimă!
E-n interesul lu' matale

Una, pentru că te face mai accesibil, unor tipi care – astfel – nu se duc (omenește!) pe drumul dușmănitului.

Doi, pentru că îți reprimă dumitale inerentele porniri autoritare

Meditam încă o dată, azi

… la sentimentul de frică (e aplicabil, probabil, și suratelor acestuia).

Noi nu prea apucăm să simțim frica.
Asta, pentru c-am și tulit-o să executăm solicitările Instanței care a generat frica.

Bineînțeles, există semnale dureroase din categoria: „Bă, vine mașina aia în mare viteză, hai s-o ușchim pe trotuar!”.

Există și trosniri cu joarda datorate semenilor (între ei, părinții rămași în minte) ori Societății. Aici, merită – cred eu – încercată o rezistență pe acel sinistru sentiment.

Asta, pentru că dumnealor, enumerații,, deseori se află tare subiectivi.

Chit că amenințarea pedepsei (încă) ne sperie, ne oripilează. Ne gonește spre atitudinea „Da, să trăiți!”...

Naște și la PNȚCD oameni

Cîtă finețe întru persuasiune! Ce suflet nobil! Cum stau dînșii de pază, la fruntariile bunului simț!

Fără ei, bravii urmași ai Seniorului Coposu, parcă-l văd pe ion iliescu fugind ca un mișel, cu viitoru copiilor (aveți?) strîns la piept. *Huo, bolșevicule!*

Ne dăm de popor al lui Caragiale…

…dar ironia e departe de a caracteriza vehementele noastre postări...
Ba și manifestări diurne, sub Carpați.

După cum.
Trec pe lîngă un stand cu 'chestii', la o intrare a magazinului bucureștean ”Unirea”. Cărțulii, suveniruri, gadgeturi...
Acolo, o poză a înaintașului, cam din profil.
Și dinspre capătul vieții.

Am avut o surpriză neplăcută, observînd cît de pergamentoasă îi era pielea. El fiind tip care avea să repauzeze la 60 de ani.
O să ziceți că încerc să-l declar urît, ca să mă urc în cîrca-i, ca posesor de epidermă normală.
Alții mă vor acuza că vreau să le stric plăcerea de cununăm-și-botezăm, care le însoțește viața.

Ai naibii!
Nimic nu pot s-ascund dă ei!
(„Al dracului d. Mitică!”)

Precum la școală, ridicatul mîinii...

”Doamna profesoară... Io unul am impresia că zisele astea, de mai jos, nu-s în regulă... Chit că aparțin unui nume mare...”

„Cam devreme, tinere domn, să formulezi critici la adresa consacraților... Dar spune, totuși, despre ce e vorba...”

„Uitați: «Trăim sub ocupaţia unor ţoape! Şi, ceea ce e mai grav, nu prea ne pasă. Ne uităm la catastrofă ca la un spectacol. Bombănim, votăm năuc, ne certăm între noi»...”

„Aha. Cum am citit deja acel număr de revistă, știu cine-i condeiul... Și ce-i reproșezi?”

„Păi... hai să ne uităm la prima întîia propoziție. A trata lucrurile că vreun seamăn e țoapă, deja te trădează sufletește ca fiind și dumneata una...”

„Și cum zici, domnule elev, că era mai bine?”

*„*Un nefericit*. De fapt, la vremuri cînd ironia destinsă îi era caracteristică autorului nostru, așa s-ar fi exprimat...*

Apoi, după această premisă discutabilă, spune că nouă nu ne pasă...”

”Aici ce ar fi...?”

„Păi. Șmecherioara vorbei «noi» Asta înseamnă «voi», dar dl autor nu are curajul de a formula astfel. Că nu ne-ar păsa, de-a trăi sub ocupația pasămite de țoape. Cred că aici se află a doua verigă falsă, spusă și ea însă nu maximă siguranță de sine. Or, poare nepăsătorii își vor fi avut socotelile lor, chiar admițînd că la frîiele țări este vreun domn Țopissim la nume.”

„Interesant ce spui, Ordean, chit că un drum deloc comod acesta pe care apuci...

Ar mai fi ceva?”

„Da...Și sper să nu vă răpesc prea mult timp... Din aceeași categorie, a trece strada pe cineva, chit că acela nu simte nevoia, este și ideea că ne uităm 'la catastrofă ca la un spectacol'.”

„O secundă, dragul meu. Nu pot fi și formule de presă? Unde se cere oarece exagerare?”

„Poate. Însă eu, fie și doar elev de clasa a șasea, cred că dl autor exagerează excesiv, raportat barim la statutul său, i-aș spune, socio-cultural. După cum. Pomeneam mai sus de ideea țoapei, a gesturilor și atitudinii acesteia. Ceva similar mi se pare ideea că votăm năuc... Nu știu dacă e așa, dar textul dlui autor are această amprentă, a năucelii... Dumneavoastră, doamnă profesoară, ce spuneți?”

„Mă pui într-o situație incomodă, eu nefiind într-atît de curajoasă în a o și spune... Cînd te afli într-un sistem, de pildă al Educației, e mai greu cu emis revoluționarisme...

Pînă una-alta, e interesant ce ne-ai spus... Ce notă crezi că meriți pentru acest extemporal care, într-un fel, ți l-ai dat singur?”

„Am impresia că 9.”

PS

Am trecut acolo din amorul artei *clasa a șasea*... Poate din nostalgii, deși Doamne-ferește să fi gîndit așa la 12-15 ani! În sensul că m-aș fi rablagit urgent apoi, ca orice floare zvîcnită prea devreme....

Un pic neserios

Să crezi că adevărul, frumosul, nepenibilul se află (numai) la tine. Iar în baza asta să purcezi a băștăli pe altul. Care s-a întîmplat a fi parașutat, la naștere, la Bălți ori Liveni, și nu pe Dîmbovița.

La o adică, nu e nici vina acelui bucureștean.
Dorința de a reduce statura seamănului ne-a fost lăsată la naștere, de către Specie/Creator și fără a fi întrebați...

În paralel, probabil KissFM (care postează poza) se vrea oază de cultură..

Fain.

> Vladimir Putin: *„Au încercat să smulgă de la Rusia state care au aparţinut URSS. Occidentul a provocat criza din Ucraina...”*

Aici e ca beneficiarul unui harem.
Pe care nu-l mai poate întreține, ba nici acele neveste nu-i mai știu de frică.
Și se supără pe-acela vrea (mai înlesnit afîndu-se) ar lua el doamnele în seraiul său...

**
Îmi mențin părerea. A la longue, Rusia e terminată. Ce-o să facă? Să fugă cu tancurile spre inima continentului? Pot paria, în context, c-alde China ori Japonia au pregătite de mult nota de plată, de transmis unui Urs ce-a uitat a poseda și-un spate...

Fie și amator aflîndu-mă. Rusia îmi pare (iar aici las pe alții a glosa despre spiritul slav) pare specialistă în mersul cu capul înainte, orbește. A luat-o de două ori, într-un secol, dar nu se lasă.
Pare să uite că nu mărimea e totul, Ori e conștientă de vulnerabilitatea ei, dar se refugiază în alcool. Unul al pravoslavniciei, altul al comunismului cel aducător de dreptate popoarelor lumii.

Apropo de Rusia.

În cele două chifle ale istoriei sale (cele din secolul 20), belelele I s-au tras din implozie. Adicătele, și-a cravașat propriul trup social, pînă acela a căzut grămadă.

Acum, lucrurile (chit că vorbește un neinformat) par cît de cît coagulate între ruși, dar poți știi care le coeziunea reală, care le e rezistența reală la coliziuni cu alte țări?

Acum, lucrurile (chit că vorbește un neinformat) par cît de cît coagulate între ruși, dar poți știi care le coeziunea reală, care le e rezistența reală la coliziuni cu alte țări?

Eu înțeleg că dumnealor, fiii Moscovei, au mare și puternic stîlp interior povestea cu Marele Război (trec peste dedesubturile acestuia...), dar e imposibil ca organismul social să nu fi perceput mai mult decît deprimant căderea în fața germanilor la 1917, respectiv în cursa înarmărilor din 1985-89...

Zic și eu...
Nu dau cu parul.

Dl Iohannis îmi pare doritor

…a schimba la greu prin jur.
Dar de ce simt eu că-i ultimul dispus a modifica ceva și prin sine?

În același timp, și deși figurii, personalității dînsului îi greu de atașat ideea flăcării...
Am sentimentul că se joacă binișor cu focul.

Într-adevăr, nu e pe stilul oricărui alt jongleur cu incandescențe...
Dar continuă să umfle un balon care nici inițial nu era foarte trainic.
Las un moment dat, vor apărea MAI MULTE voci: „Stai, bă, că ăsta ne vinde gogoși!”.

Deși subsemnatul ar fi ultimul îndrituit să abordeze subiectul, am impresia că distinsul nostru reprezentant la Cotroceni are mari probleme cu putința alcătuirii unei echipe.
Că, în context, nu le are cu putința de a rezona, asta ar fi pasabil. Dar se află și foarte rigid. Mai exact, vrea ca lucrurile să se petreacă numai și numai sub codul său de funcționare.

Om.

„Daca eram un popor educat de influente ale vreunui imperiu nobil, asa ceva ar fi fost strigator la cer!...”

Se înțelege că iritata de situație (nici nu mai contează care) se află spirit valoros, meritor să trăiască în o țară civilizată...
Vorba ”strigător la cer” de aici e din categoria țoapei, folosită recent (cu același ton) de un distins moralist. Trădează că te afli bine mersi, ca alcătuire, între cei de care te aferezi...

PS

Mă amuz. De tratamentul acelor părinți, care susură odraslelor „Tu meriți ceva bun, ca pozițione în viață”... E nostim căci aceia nu le și oferă mijloacele de ajuns acolo... Ar fi fost și greu, căci nu a fost descoperită poarta de intrare în Regatul poveștilor frumoase.

Grabă.

> *„Asadar, banii unor corupti romani sunt in Elvetia, la HBSC. Nume mari, din cate inteleg. Se vehiculeaza numele lui Nastase, Bittner, Petrache, Cocos.”*

Nu m-aș aventura prea tare în informații nesigure (*„din care înțeleg...”, ”Se vehiculează…”*)
Pe de altă parte, cred că n-or să apuce a gusta din ei. Și nu doar din motive DNA. Ci și pentru că așa e firea omului.
Să fie sub reflectoare, respectiv să adune bani. Nu să-i pape. La ultimul gest visăm noi, care nu sîntem în stare de adunat galbeni mulți.

La Miami ori Vevey, fie și șezînd pe sac de bani, lipsa celor două îl ucide. Arătați-mi și mie un pricopsit postrevoluționar, care șede rumen și de niște ani, pe șezlongu-i din Caraibe ori Baleare.

Privesc un text, de pe aici.

Scriiturii cu pricina, i-aș reproșa patima .
Realizez apoi că, acolo în realitate, lucrurile șed altfel decît în comodele mele șabloane...

Teoretic, și acceptat ideatic de mulți, scriem pentru a influența pe altul.
Dar avem de ales între astă ultimă țintă și o direcție stabilită din adîncuri de suflet.

Acolo, în puțul sufletului, dorința de căpătîi ne este a descărca din frustrările acumulate.
Astea au nevoie de o țintă – la origine un nene agresîndu-ne în vreun fel, iar noi neputînd răspunde chiar pe loc (era mai lat în spate..) la neplăcere.
Și-atunci identificăm un ticălos de lovit. După ce că dumnealor, nelegiuții, nu lipsesc de felul lor, le exagerăm din hibe, din gesturi. Totul, în funcție de subiectivitatea noastră, dar și de hainele atitudinale preferate societății în care trăim.

Reiese un ceva ca acesta:

> *„Părintele anti vaccin din România este o victimă. Victima unui spaţiu public dominat de conspiraţii şi de zvonuri. A unei bresle medicale conduse pe principii feudale, în care Profesorul e prinţul şi pacientul e iobagul. A unui sistem medical public în care e tot mai greu să ai încredere. Încrederea – acest ingredient esenţial în medicină...”*

Cum la tipii precum noi simpatiile, înțelegerile celuilalt sînt foarte trecătoare, nu găsim exagerat să încheiem astfel:

„Deşi nu îi aprob deloc, îi înţeleg pe părinţii care ezită să-şi vaccineze copilul. Dar atunci când aceşti părinţi se transformă în predicatori anti vaccin care cer vehement ore de emisie şi drepturi la replică, nu mai este nimic de înţeles. Inconştienţa şi conspirita nu se tratează cu drepturi ci, cel mult, cu un imens hohot de râs.”

Cît rezolvă acel hohot, n-am aflat.

**

.

Dorința adîncului va învinge întotdeauna.

.

Prin urmare, vom influența minim pe cei care gîndesc nițelul diferit de noi.

Poate ne vom face ori menține simpatii printre cei cu furtuni interioare asemănătoare. Chit că, acolo, între-noi, este ca între felinele junglei...

Îmi aduc aminte subit

de vorba cea foarte junǎ „Las' că mă fac eu mare!”.

Ne punem rar problema, chit că nu la aceeași vîrstă, cum fi-va la timpurile cînd ne vom face din nou mici...

Gestul prezidențial

… cel cu aruncatul iritat de paltonul...

Parcă nu e un drum bun..

.

În paralel, vorbea careva de pericolul dobîndirii puterii. Cînd, în numlte cazuri nemaiavînd fereală de foștii șefi, poți da în ciorbă.

Cu ceva.

Iohannis este precum – a se ierta comparația temperamentală greșită! – precum un Dmitri Karamazov.

Îl așteaptă multe...

Nu știu dacă i-ar ține de cald să afle că și alții semeni orbecăie pe aceeași șosea...

Urîtă chestia asta, cu Ucraina.

Cu pericolul rusesc...

Nu i-ați văzut?
Dar pe Putin, l-ați ascultat?
Eee?
Ce ziceți?
Nu-i așa că e de rău?
.
Oare cum vor decurge lucrurile?
Va ieși război?
De la ce o ieși scînteia nenorocită care va porni beleaua?

În mod sigur o să dea rușii de-a dura cu moacele alea de ucrainieni... Mari scule de națiune!
Să vezi ce urgent or să schimbe macazul la Kiev...
...Stați liniștit, n-o să vină niciun american! Hăt, sînt departe dumnealor, plus un mototol dă Obama în frunte...

N-am idee dac-or să devină ucrainienii iar parte a Rusiei.
Au!
Da' ce ne facem noi?
Dracu l-a pus pe Băsescu... Dacă ajung rușii pe la noi? Am căcat-o. Oare o să apucăm să ne batem cu ei, or o lăsăm moale dă la primul cartuș? Io cred că e mai bine așa, să stăm cuminți.
.
Oare Iohannis l-o primi pe Putin la București, ori Zgonea – care îi va fi luat deja locul? Dracul să-i pieptene pe amîndoi. Pe-amîntrei, de fapt...
.
Ziceți că pot fi acuzat dă defectism, pentru vorbele de aici? E articol în Constituție? Nu știam. Bine, domne, o las mai moale. Uite, o să șterg postul..

Uf.
Și iar uf.

Mă uit prin jur.

La televiziuni.
Prin gazete, tipărite sau online...
Mă uit pe la dragele mele cunoștințe de pe net...

Oare cît de repede vor schimba stilul, dacă vin rușii?
Mai ales că nu e sport chiar nou, pe la noi, sub soare în general .

E unul am să-mi aduc aminte c-am citit cîndva o strofă de Pușkin... Ba nu! Mai bine zic că știu de Dostoievski. Pot glosa despre sufletul slav, dar trebuie să mă documentez un pic.
Pot să mă uit și cum au sucit-o destui, în 1944 și după aceea...
O să spun că am trecut des prin fața Ambasadei Rusiei, de la Șosea, și-mi spuneam – cu ochii spre cer – Dumnezeu să-l ocrotească pe țar. Boje Tsarnaya Hrani, parcă așa e...

Ziceți că n-au țar?

PS
Mă mir că n-a scris încă nimeni ceva cu „*Baroane...”.*
Ăștia simt ceva de speriat, cum bate vîntul...

Psihologie

Întîlnesc, în așteptarea metroului, pe amicul meu, Glumețu.
Privește conspirativ în jur, înainte de a deschide gura, foarte aproape de urechea mea:

> *„Am impresia că nu sînt speriat de bombe pe cît ar fi sănătos să mă aflu...”*
> „Au! Da' ce-ți veni, cu nenorocirea asta de idee?”
> *„Am citit într-o carte. Zic ei, că e mai bine așa. Să fii speriat în avans...”*
> „Ce chestie!”

Doamne!...

Aj vrea.

Să am bani.
Și să pot intra destins într-o librărie.

Mereu mor cînd trec pe lîngă vitrina vreuneia.

Uf.

Bănui că știți vorba: „Cine nu agreează pe alții, nici alții nu-l privesc cu simpatie”.
E.
Mă trec liniștit în categoria acestor singuri-cuci, cu privire înnegurată.

Ce-i drept...
Aș putea fi tratat cu înțelegere.
Căci mă aflu invalid.
Sînt și io amărît!
.

Îmi lipsește o glandă.
Ori mi-i fi fost extirpată, pe cînd dormeam, în vremea lui Ceaușescu.
Ca atare, mai bine mă pui la zid, decît să-mi ceri a spune, despre X: *”un...* [ocupația intelectuală a aceluia, n. MO] *şi un eseist EMINENT...”*

Eminent.

… Nu poci asta și pace! Iar în paralel mă sperii nu c-aș primi vreodată (se înțelege că la schimb) așa voroavă, și mi-aș drege părerea de sine cu ea.

Recunosc, și eu sar ușor în sus

...Dar destui aștern, cu maximă grație, nostimade-cu-pretenții...
Ia-uite.

> *”România profundă, România eternă este împânzită, sabotată, calomniată şi subminată – în proporţii alarmante – de hibrizi culturali, după cum îi numea Mircea Eliade pe cei ce pierd iremediabil orice legătură cu rădăcinile identitare...”*

.
E aici ceva din a trece strada fără să ai nevoie.
Și dacă nu am rădăcini identitare, unde e problema?

Doamne, cîtă vrajă e în aceste scrise!!
Mircea Eliade o fi avut, cele rădăcini, dar asta nu l-a împiedicat a scrie cunoscutele articole legionare... În general, a lua atitudinea verde cu pricina.
După cum, rămas-a om (cu-ale lui defecte) toată viața...

Eternă, auzi!... (vorba unui banc, cu doi gemeni de culoare diferită a pielii, mirarea tatălui arătînd așa: „Cum p… mă-sii!?...”)
.
La așa text, nu se putea ilustrație mai pompos-goală...
O fi scris tata Kant alea de-acolo, dar tot nu le iau pe nemestecate!
Să-mi arate și mie, să zicem pîn Europa, vreun popor care n-a fost manipulat la greu, cînd i-a venit sorocul...

Alelalte citate de pe acolo nu bubuie nici ele, de mintoșenie – chit că-s găzduite de ditai revista „Contemporanul”...

Dacă vrei să prostești

…pe careva, folosește chestii cît mai vagi...
Să arate însă minunat, roz. Și să gîdile la greu amoru propriu al destinatarului.
Nu uita de eternitate. De patriotizm. De Dumnezeu.
Burebista, de menționat doar în unele cazuri.
Al tău e!
Nu Dumnezeu, ci fraieru.

Cultura e o chestie

care-i servită unor sau între inși îndestulați materialicește (asta observa și unu, Maslow).
Pentru a se simți bine și într-o altă dimensiune – fie dînsa și inventată.

Pentru că dumneaei, Cultura, aduce un pic cu suveranul cel cu hainele (lipsă), are loc un sport întreg pentru a ne convinge între noi și-n fața celor mai slabi de înger că ce nemaipomenită iașke.

Ce ziceți? Picăm de acord?
Că gogoșile, exagerările, mistificările ăle mai mari pe tarlaua Ei, a Culturii se petrec?

„Gașcă, revoltă-te!”

„interpretat abuziv de slugile ideologice ale politicii corecte...”

De ce încep a poseda ideea c-alde cultura e precum religia: ne destinde animalicul, carele pornește apoi a umbla și mai fudul, și mai agresiv (chit că dup-o mască subțirică)?

Vorbele mari

Care dau atît de bine.
Dar nu au treabă cu realitatea.
.

„Nu suntem un popor resemnat, ci o națiune puternică și conștientă, cu aspirații mari...”

Aici sînt vreo patru caracterizări – niciuna nu are treabă cu realitatea.
Sîntem oameni.

PS

Simt că dl Iohannis va deveni principala trompetă a vorbelor măiestre.

Ca individ fără ocupație

…ce mă aflu, meditam ieri că nimic nu e mai penetrant și mai greu de contrat decît limbajul natural.

N. și ca formă, și ca subiect.

Habar n-am exact (deocamdată) ce și cum – e de studiat.

PS

Esențial este ca, în fața unei probleme, să admiți, să stai în conștiința faptului că Ea, problema, e acolo.. (nu aș spune că reușesc întotdeauna...).

Așa și cu bebelușul-idee de mai sus (adică e abia ieșit, cu zoaie și ombilic abia tăiat!).

Omul are, în ograda psihismului său, zone în care nu intră. Unele în care nu e voie, iar altele pentru că nu se pricepe, și nu vrea pasămite să se facă de rîs în fața semenilor cei foarte iubitori.

Am impresia că vreun altul păștitor pe acolo îi crează dinsconfort. Asta dacă nu cumva decretează că-s locuri neinteresante, să moară mama!, pe acolo..

Viața e frumoasă.

Radu Gyr susține în deceniul patru niște băieții foarte iuți în a lua gîtul.

Al altora.

Pentru asta, ia niște ani de gherlă.

Iar acolo devine, subit, „omul care l-a coborât pe Iisus în temniţele comuniste în care a stat 20 de ani”.

Așa spune barim prestigioasa revistă „Historia”.

N-au ăștia treabă, în ușurința de a vinde gogoși.

Auzi, neamule, *l-a coborît pe Isus!*

Aici e și chestie de elementar creier.

Presupunem c-am căzut de-acord cum că Isus există.

Săracul, avea nevoie de incantația poetică a lui Gyr, pentru a-i ajuta pe amărârștenii închiși... Altminteri, fără vreo poezie-minune, El ar fi trecut fără îndoială pe șoseaua Alba Iulia – Cluj fără să dea ochi la închisoarea Aiudului!

Se constituie Grupul „Prietenii Unirii”

…în Parlamentul României.
Unire cu Basarabia.

Îmi pare rău, dar există și următoarea parte a lucrurilor.
Unii vor spune că e doar acreală a semnatarului, eu cred totuși că e un unghi real.

Aș minți să nu spun că, mai ales la un 1990, nu eram foarte interesat de Basarabia.
Pe urmă mi-a mai trecut.

Gîndesc la o treabă. Eu nici măcar Prutul din tren nu l-am văzut, ce să mai spun de-o trecere la est de acesta, de un contact cu oamenii și atmosfera de acolo.
Prin urmare, cred că mi-e totuși o aiureală, să mă apuce pasiune – fie dînsa și pozitivă – spre un ceva față de care nu am avut atingere.
Îl știu, vorba aceea, la fără frecvență.

La mijloc, cred că este de fapt o direcție artificială, dată de un organism statal.
(Am greșit pe undeva spunînd asta?)

Umărul, acolo și ulterior direcției stabilite de sus, îl pun două categorii.
Entuziaștii și carieriștii.
Primii găsesc astfel un debușeu pentru diverse porniri eroice din ei, categoria eu 'aș putea' (deja, e ceva!) schimba fața lumii. Recunosc, te simți minunat ca apostol al unei asemenea idei. E un drog frumos...

Grupul al doilea este pragmatic pînă în gît, ca să nu spun oportunist.
Cei de acolo, executînd directiva șefilor ori găsind astfel o cale de evidențial în vastul organism social, iau lucrurile mai mult decît sec. Bineînțeles. pot vorbi o jumate de ceas ori mai mult despre Basarabia și dragii frați, dar interioricește nu au vreo treabă cu ei.
Așa-s alcătuite lucrurile.
Dacă mîine li se cere a perora despre altceva, se vor alinia cuminți și productivi noului curent. Asta, pentru că 'primum (deseori, și pe toate palierele) vivere”. Trebuie pentru ca să trăiască. Dacă se poate, și bine ori foarte bine.
E omenește.

Revenind la entuziaști, ei nu-s de loc îngeri.
Mai ales în situațiile cînd ai mîrșăvia de a-i contrazice în mărețul demers. Este în logica lucrurilor, altminteri, ca orice acțiune umană bazată pe povești eroice să aibă fragilitatea baloanelor, cele de ținut cu ața.

PS
Amorul de Basarabia mi-a trecut și cînd am văzut că dînșii nu se omoară de vreo reunificare.
Cu oarece disconfort (și aducînd binișor cu deranjul infantil de-a fi refuzat, recunosc!), am acceptat finalmente că majoritatea basarabeană are alt ochi asupra realității, asupra intereselor personale.

Să fie sănătoasă.

Un panglicar delicios

E vorba de dl Dan Puric.

> *„Forţele care ne-au vândut comunismului să-şi ceară IERTARE României”.*

Hai să ne imaginăm.
...Da' cum naiba arată forțele alea?
Și trecînd peste faptul că ne-au vîndut la un 1944? Deci se află de mult timp oale și ulcele.
Să presupunem că dăm de ele. Pe lumea asta. Și vin ăia, aplecați de spate, gata să ne pupe mîna, să-și ceară scuze.

Înălțător!
Ce poate fi mai minunat?

Dar.
VA DREGE ASTA din mecanismul nost' sufletesc?
Pot bănui că nu.

Deliciosul nostru panglicar. Național.
Carele face 56 de ani!

Ne dregem omeneasca inferioritate...

... fiecare după capacități.
.
Unii pun de-un nou imn.
De fapt, de un nou text...

Revine formula tare la modă, cu mîndria.
Care, însă, pe lîngă ideea că trădează un interior deloc... mîndru de sine, ține de-un drum care accentuează hiba, nu o rezolvă.

În rest, povești la greu.
Cum că în mîna noastră e destinul.
Vezi să nu!
Și că ne aflăm, fiece ins, *Luceafăr făr-de-seamăn*.
Ce să mai, visele clasice ale copilului mic, de a fi deosebit în ochii părinților, respectiv de-a juca lumea pe degetuțe.

De ‘triumfător’ ce să mai spun? Numa' triumf prin ograda noastră... Iese pe poartă chiar, în uliță!

În paralel, se desfășoară inerentele iluzii ale autorelui, că să vezi ce va căsca romînimea atenție la text, la autor – începînd cu stadioanele patriei... Și cum I se vor atenua, proporțional, angoasele care-l împing la așa creație.

Urîtă însușire!

Să tragi mintenaș concluzii, despre un seamăn de vază.
Și frumoooos de pică!... – acel om.

„Nu poţi pune cătuşe adevărului.”

Aici, subsemnatul procedează precum niște doctori militari, cărora bravul soldat Svejk le-a răcnit, intrînd în cameră: „Trăiască maiestatea sa Franz Iosef I”.
Respectivii Esculapi universitari l-au categorisit scurt, de tîmpit.
.
Vorba doamnei U., mai sus citată (și barim pentru ochii mei), o pune scurt în categoria marilor pușlamale.
Da, da, da – la dumneata se afla Adevărul... Ca să vezi!

O altă vorbă cu pretenții…

la mare vogă:

”A lua țara/Țara înapoi”

.
Cr, cr... (tuse întru dres glasul)

„Am lansat la Senat un apel către cetățenii români pentru abolirea sclaviei moderne și a lua țara înapoi de la cei care i-au transformat în sclavi....”

(Omul e ales al neamului, acolo.)

În paralel.

Facem fiecare ce puteam, sub bicele cruntului Zeu. Acela responsabil de a ieși cu orice preț în relief. Io, de pildă, scriu chestii (la care nu se uită nimenii..) cu pretenții de inteligență. Alții țin discursuri în Senat, pe teme mai mult decît înălțătoare.

Parafrazînd La Familia parcă: *„E foame de afirmare...!”*

Înțeleg că de la Adam.

Nu m-aș grăbi a caracteriza

… *in integrum* pe cineva pornind de la o poză. Nici chiar de la mai multe. de fapt.

Dar, mie unuia, niște elemente de pe chipul dlui Putin nu mi se par deloc semnal de sănătate a minții.

Altminteri, buhăiala sa din ultimii anii diferă nițel de a tradiției locului: Brejnev, Cernenko, Elțîn (văd că și Mihail Gorbaciov se umflă nefericit...).

Trecînd un pic la matematică, nici a sta prea mulți ani la comanda unei națiuni de tip cazacioc (energică și dispusă exceselor) nu e o treabă de cultivat echilibrul.

Care să se regăsească apoi pe chip.

Cum zisu-v-am, e o părere și-atît.

Dl. Halpert ne spune

de o întrebare pusă de confratele gazetar Bogdan Chirieac, via DCNews:

„Dacă războiul dintre Rusia-Ucraina va ajunge să fie unul cu România, ați lupta pentru țară?””

.

Eu n-aș lupta.

Asta presupunînd că statul român s-ar obosi să mă întrebe dacă vreau... Și nu m-ar cătăni scurt.

Bănui c-o să arăt ca Chaplin, cu-o flintă mare pe umăr.

.

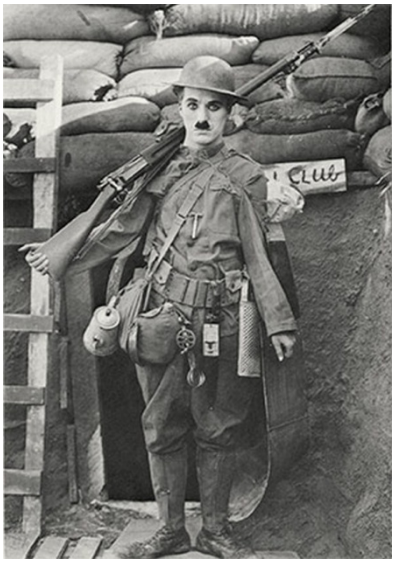

PS

Dacă nu posed neam de rezonanță cu ideea de Țară, de conducători, dă glie – dă-o-n mă-sa de treabă, nu o fi toată vina la mine! Va fi fost și obligația lor, să vină a mă cuceri și altfel decît cu povești ieftine și interesate!

Iar, în paralel, dumnealor fiind, comportîndu-se cum o veți fi văzut și dumneavoastră...

Oricum, s-adune Biserica de combatanți!

Că la gargarisme nu a întrecut-o nimeni, cum că ce priză are ea, cum nu mai poate lumea fără tămîia ei (în cursul vieții, se înțelege!)...

Apropo.

Ăia care ne luau de guler, inclusiv pe net, că nu sîntem suficient de credincioși, că cum de ne mai rabdă pămîntu, vor da fuga la echipament cazon, sau vor cita pasajul sfînt cu nevărsarea de sînge?

De pe margine

N-am priceput acum niște vreme cum de-a trecut, (ca) la comandă, PDL la unire cu PNL, sub sigla ultimului.

Acum, cînd văd pe burtiere TV despre finanțarea nu tocmai cușer a acestui partid, cred că-ncep a înțelege.

Bănui că la fruntea formațiunii se știa clar ce-avea să urmeze. Și-au preferat o soluție corectă față de masa partidului, în comparație cu vreun partid în vrie. Și unde negocierile aproape individuale ale unor inimoși (hai să le spunem și așa!) din teritoriu le-ar fi conferit acestora un statut mult mai ingrat.

Zic și eu...

Totodată.

Fie fiind subsemnatul sosit cam tîrziu la parastas. A fost un partid interesant. Și care, dincolo de cei doi coloși (PNL profitînd mult de ideea tradiției peste secole), deține recordul de longevitate. Nu iau aici în calcul „România mare” ori UDMR, cu o situație specială...

Parcă un gînd aș mai avea.

Ca PNL să preia mai mult din spiritul PD(L), și nu invers. Cum scriam la un moment dat. ultimul a fost nevoit să compenseze prin hărnicie și inteligență (vorbe mari?) ceea ce PNL-ului îi venea gratis, prin moștenirea brătienistă.

TARE-MI PLACE Facebook-ul!

Cum schimbă el inși timizi, angoasați în justițiari sau chiar filozofi.
Să trăiești, coane Zuckerberg! Între alții, m-ai făcut și pe mine om.
Barim cît stau la computer. După aia las capul iar în jos. Și iau din cui blana de iepure...

Firea umană.

Miting de amploare la Atena: "Europa nu ne poate șantaja!"
Umanitatea cu pricina decurge din amnezia că situația economică a țării se datorează lor înșiși, elinilor. Deși, aici, bănui a se practica și-acolo vorbele frumoase, cum că e complot al răilor lumii, contra bravei și milenarei țărișoare... Nu m-ar mira, cîtă vreme au scos de la naftalină reproșurile cu responsabilitatea Germaniei, din al doilea Război.

Apoi.
Și tot uman.
Manifestanții de-acolo vădesc sentimentul că uite-acum, și de frica lor, Europa nu-i va mai 'șantaja'.
Adică, nu le va mai cere îndărăt banii împrumutați.
.
PS
Iar îmi fuge mintea la vorba „valorile umanității”
Care-or fi alea?
Ori se referă strict la minunata spoială, de deasupra animalității noastre?

Multă lume laudă zilele astea

(cînd îi este arestat patronul) agenția Mediafax.
Că ce *ziarism* de calitate se face acolo.

Am mai dat în timp de mostre tabloide la greu, pe acolo... Iar azi:

> *„Zeci de tancuri ruseşti, vehicule blindate şi lansatoare au intrat în ţară...”*

Nu se spune în acest titlu / catch, ferească-Sfîntul, că e părerea (inevitabil interesată) a celeilalte părți. **Se dă ca fapt real**.
Parcă nu e ok...

Admit.

Uneori stilul subsemnatului trage spre al lui Tetelu, cel care medita profund cîndva, în paginile „Academiei Cațavencu”.

.

La ceas de insomnie, în crucea nopții, un gînd mă sperie. Că după..., nu voi mai fi nimic.

Că acum, de chiu de vai, e spumos, e viu, e ceva.

După momentul cu pricina, nu mai e nimic...

Cum, nimic?

Da, nimic.

Îh.

Caut a mă consola (sau încuraja?).

> *„Nimic era și înainte de a fi aterizat matale îm chestia asta vie, și ne-nimic. Vezi, unde-i capul de țară. Ai suportat, la vremea aceea, și uită-te întreg...!”*

Nu pariez c-o să-mi țină de cald asemenea consolări, cînd pînă și Caron va rămîne undeva departe...

PS

Nu găsesc nimic exagerat ca, spre mijlocul secolului ăsta, unii să-și dea doctoratul întru producțiile lui Tetelu.

Între noi fie vorba: cu ce mă-sa e mai brează, ca subiect, vreo sărbătorire a Rusaliilor în breasla cizmarilor din (să zicem...) Rupea – cum se practică acum, întru doctorate și teze de licență?

N-am probleme (deocamdată)

…cu dînsul, Stomacul, dar paza cea bună nu strică.

Un amic, la așa grijă, îmi cadorisește un flacon de Gastrocalm.

Pe ambalajul acestuia din urmă, aflu că-i produs de firma „Dacia Plant” .

Interesant.

Mai pomeneam pe-aici (și niște pereți mă ascultau în chip exclusiv) de dragostea care ne-a luat după 1990, de trecutul nostru dac, în detrimentul celui de urmași ai Romei.

La mijloc va fi fost și-un pic de dor pentru stilul „Așa vreau eu (să fac, în viață)!”.

După cum, inconștientul avînd mai puțin treabă cu întinderea lumii (cea neparcursă de noi), a preferat ceva cît de cît palpabil, terenul unde viețuim.

Mai meditez însă la ceva, legat de anterioarele scrise.

Treaba cu romanitatea, fie și adusă pe calea gîdiliturilor plăcute plebei, era un ceva impus la nivel oficial. În momentul democrației date în pîrg, treaba asta a pălit. Omul de rînd i-a preferat pe Decebal, pe Burebista, că erau mai iuți la mînie, iar în paralel se bărbiereau rar.

Nu ca romanii.

Romanii-s tipii ăia disciplinați.

Continuă să mă amuze

grozav vorba asta cu ”demnitate națională”.

Tipul demn, după știința mea (și în ciuda aprecierilor sociale curente) e tipul ăla cu năsuc pe sus – unii spun și de o mătură într-o zonă a corpului -, căruia, de-i vii cu cu un contraargument ce-i pică prost, pleacă subit de-acolo... demn.

Este drept că sună academic și aiurea sintagma „conștiință sănătoasă de sine”. Nici nu merge strigată în Piața Universității, așa ceva. E mai de efect: „Demnitate, demnitate...!” șamd.

Hai să ne mai imaginăm o scenă.

Ești la o masă oarecare și declari, chiar fără morga aferentă: *„Io sunt demn”.* Te-ai scos, în următoarele ceasuri, mai ales după ce se-adună cuminți sticlele goale, pe podea. *„Și-așa, bă, ești demn... Parol?”.*

Scapi ieftin dacă nu te-alegi și cu-o poreclă, pentru ani buni.

Bibliografie.

> *„SHARE, ascultă IMNUL României (var. finală) pentru TOȚI românii! Din „DACIA”, DIASPORA, este imnul celor cu credință și „Un Suflet de Român”. Pe stadion?! Suporteri divizia "A" fotbal ne-au contactat. A cărei echipă de fotbal va fi prima galerie ce va intona în tribuna stadionului IMNUL ROMÂNIEI cu noul text „Un suflet de român” aici propus? „O cheie mică descuie poarta mare” către demnitata națională. Ascultă, share!”*

Nimeresc undeva

un vers al Tatianei Stepa.

> *“N’avem curajul sa impartim o piine,*
> *Ne facem socoteli de precupeti,*
> *Ca tot acolo sa ajungem miine,*
> *Cu pasii o leaca mai inceti”*

Bineînțeles că observațiile mele de mai jos constituie o răutate...

Observ că discursul cu pricina e pe un calapod clasic. Folosești formule socio-culturale (să grijești de celălalt), iar în paralel apeși pedala fricilor: aceea de a îmbătrîni.

Nițeluș pe-alături.

Nu știu dacă la baza următorului gest final a contat opinia în domeniu a cîntăreței, ori a familiei, prietenilor. Înhumarea s-a făcut la Belu, în zona numită a artiștilor.

Pot bănui că Tatiana Stepa (om fiind!) poseda genul de Ego care să nu fie deranjat de așa depunere. Dimpotrivă.

Oare cum or fi decurs lucrurile, în acele ore, zile? *”Dați-i, domne, un loc la Artiști, că a fost o personalitate... Vă mai aduceți aminte cum era la Cenaclu?”*

De ce nu m-aș mira să fi decurs taman așa dialogurile?

PS

Apropo de versuri de mai sus. Bineînțeles că reproșurile de acolo nu privesc cititorul. Care, astfel, poate poza în confortabila victimă…

Nu știu dacă am neapărat idei fixe

Însă unele 'chei' se potrivesc în multe felii de viață...

Pomenesc de la o vreme latineasca părere:

„Finis coronat opus”.

Contează mult cum ieși din arenă.

.

Aici, momentul ne saltă pe scena atenției două nume: Varujan Vosganian și Miron Mitrea.

Departe de mine a-l pune pre soclu pe fostul sindicalist. Dar îi acord simpatia mea pentru ce a făcut, de la retragerea din politică pînă azi, cînd s-a depus autorităților.

În schimb, dl Varujan a făcut-o lată – mi se pare – la pătrat. Un Mitrea mai poate merge pe uliță, după ce iese, fără a genera coate bășcălioase în public.

PS

Era să uit.

Gîndurile de Nobel literar...

Mda, se cade rău de sus – mai ales cînd nu ești campion al prudenței.

Văd pe aici, un Grup intitulat:

”Discuții pentru înființarea unui partid/mișcare de centru-stânga"...

Mă las pe mîna instinctului.

Și afirm că nu prea am simțit politician / om pe la noi care să merite asemenea titulatură, de centru stînga.

Probabil mă aflu idealist.

Dar parcă nu e o treabă să vii pe acel culoar doar pentru că e liber. Eventual pentru că are priză prin Europa.

.

Pe ideea de stîngă românească este plasat la mare fix partidul dlui Ponta. De acolo și pînă la o dreaptă dură, egoistă nu mai simt pe nimeni.

Ferească să dau aici vina pe careva, ori să mă revolt.

Situația reprezintă baza – la fel pare să fie împărțită și populația (sună urît?).

PS

Bineînțeles urez acelui grup (care avut-a amabilitatea să mă primească în rîndurile-i!) cît mai mult succes, în tinereasca-i acțiune.

Lecturez o definiție a dragostei.

”Dragostea constă în dorința de a da ceea ce este al tău altuia și de a simți fericirea acestuia ca și cum ar fi a ta...”

Dacă mie mi-ar fi solicitată o asemenea caracterizare, cred c-aș spune:

„Dragostea e o chestie foarte frumoasă”.

Mai sus – în frumosul citat – își bagă însă coada socialul.

Și uite-așa se ajunge cam departe de problemă.

Socialul amestecă prompt în frumoasa poveste o chestie care-i prinde bine Lui: altruismul (la fel de social).

Că veni vorba, pricep mai greu.

De ce nu-i mulțumit că omul de rînd NU IA DE LA ALTUL? Și ține neapărat ca acel John Doe / Popescu Ion să și dea?

Păi nu e mulțumit întrucît sportul său preferat e a da tot în calul care trage..

Mă aflu vorbă lungă

(între intimi, „tăietor de fir în 14”).

.

> *”Dragostea constă în dorința de a da ceea ce este al tău altuia și de a simți fericirea acestuia ca și cum ar fi a ta...”*

.

Interesant cum Socialul deturnează o chestie intimă, de doi inși – și asupra căruia nu-i de țipat pe la răspîntii, cum că aceia doi sau familia din vis se simt bine mersi.

Că ar deturna-o n-ar fi cap de țară, dar o duce (prin definițiile pe care le dă fenomenului) într-o zonă unde nu le prea mai are cu originalul.

În general, nu le prea mai are cu adîncul sufletului, chit că altminteri, pe la serbări școlare ori pe la „Cîntarea României” se depune indiscutabil patos.

Astfel se ajunge ca destui să vorbească despre iubire și să-i ghicești – iute... – că nu-i obligatorii să *O* și fi văzut la față.

Stau și mă întreg dacă nu cumva, total pe dos sentimentului inițial, Societatea nu-și dorește ca energia erotică a respectivilor să urmeze calea de tip Zița (cea cu declamațiile tip „Misterele Parisului”), care i-ar fi preferabilă copulării pe la colțuri de crîng.

Nu este optică tare nouă, la o jumătate de veac după ivirea anticoncepționalelor (să le spun) industriale, dar niciodată Socialul nu a bătut recordul în ale modernității.

Doamna Ioana Lupea ne face atenți

…spre un interviu luat de Dan Andronic lui Sebastian Ghiță.

Dînsa consideră că e o discuție între amici.

Mărturisesc a fi avut destulă simpatie pentru dl Andronic. Pentru scriitura sa.

Merg totuși pe canalul tv cu pricina. Deși nu-i ușor să-și cobori singur vreun preferat de pe soclu, descopăr curînd că Ioana are dreptate. Nu am pricepere mare în a depista în dialog asemenea amiciții nedeontologice, dar limbajul corpului îl trădează din plin pe Andronic. Poziție destinsă a corpului, lucire complice din ochi, colț al gurii ca între amici șcl.

Am mai învățat ceva…

PS

Tot prima dată dau cu ochii de dl Ghiță. Mi se pare slăbuț ca politician. E un tip foarte sigur pe el, dar bănui că așa ceva îi vine de la bani și de la tinerețe, nu de la pricepere grozavă pe palierul politichiei. Nu pare doctor nici la lucrul în echipă (chit că la așa ceva nici subsemnatul nu excelează). Îi urez totuși succes, pe drumul său!

Nu am o părere strălucită de sine.

Dar mă strădui, totuși, să fiu atent la ce porumbei înalț spre slava cerului.

„Mircea Diaconu: Politicienii au învăţat corupţia unii de la alţii, este oribil!”

.

Da, dl Diaconu este un tip muncitor, căruia îi poți găsi multe calități, dar – în afirmația de aici – se lasă dus foarte iute, pe valurile prime idei care-i vine din străfunduri.

Adîncul nostru – cred – este o chestie căreia îi pupi creștetul, ca oricărui copilaș, dar îl rogi părintește să te lase pe tine a-l traversa strada...

Doar așa va deprinde a trece singur cîndva, și teafăr, aglomeratul bulevard al Penibilului.

Ori fie și mai liniștita șosea a Prudenței.

Mi-am dat cu părerea

…în timp, despre patriotism. Fie și în tușe nu chiar roze.

Arătam, de pildă, că a reprezentat o instituție care a funcționat binișor la vreme de coerciție. Cînd, culme a sadismului, erai pedepsit dacă nu țipai din toată inima că-ți iubești țara. Idem, ți se lua gîtul dacă nu mergeai la abatorul numit război (de întregire a neamului, firește!).

Fenomenul a primit primit o lovitură importantă, la noi barim, începînd cu 1990. Cînd strînsoarea a devenit inevitabil mai laxă – din mai multe motive.

Este drept că statul, acest moloh al multor interese, avea / are nevoie nevoie de acel ciment. Mai ales că șirul situațiilor destabilizatoare se află departe de isprăvire.. Una dintre manevre a fost sportul cu formula „români...!”, care a înlocuit mai banalele, locutori, compatrioți, oameni șamd.

Gesturile de acest gen, dacă îmi este permisă o zăbavă, ține de a nu ceda nimic. respectiv de a nu investi vreun dram de inteligență întru ținerea-unit a bravului popor. S-a apelat la ce era mai comod, mai la îndemînă – și dacă se poate pe spinarea altora.

.

Două momente vin să zguduie șandramaua.

Unul îl reprezintă arestările la foc automat (altminteri, la inișiativă nu chiar din interiorul țării, al Sistemului...) din ultima vreme, de politicieni.

Apoi, apare un eveniment cu valențe de turnesol: conflictul Rusia-Ucraina. Cînd, fie și demarînd din angoase populare, se naște întrebarea dacă 'românii' se află grăbitorii a servi sub arme. Rezultatul a fost nu chiar favorabil, o replică de căpătîii fiind „Pentru ce, așa ceva?.... Pentru un stat corupt, la greu? Nu, mersi!”

Nu m-aș fi reperat (în bună parte) cc ele de mai sus, dacă nu nimeream pe jos, în eternele-mi stații de metrou, un exemplar al unei gazete religioase, „Lumina” pe nume (o sfîntă ipocrizie! Lumina...).

Acolo, două instituții-stîlp ai societății românești arată din plin cît de conectate sînt și dînsele la frămîntările, la direcțiile prezente din societatea românească.

E vorba de Biserica ortodoxă Română, respectiv de Academia Română.

Care puseră de-o manifestare, la 100 de ani de la nașterea fostului patriarh Teoctist.

Respectivul Înalt Stătător are în conștiința omului de rînd o tinichea deloc de colea, aceea a lui nu fi mișcat un deget în vremea cînd un alt deget, al lui Nicolae Ceaușescu, rădea biserici și nu numai.

În același timp, și creditînd un pic subiectivismul popular, Teoctist nimerise un *ce*, în fizionomie și comportament, care nu genera cîtuși de puțin simpatie în ochii românului de rînd.

Or.

Biserica strămoșească, laolaltă cu la fel de anchilozata Academie nu au treabă cu așa amănunte. Eu nu cer punerea la zis a lui Teoctist, dar parcă nu-s de dat la coș micile-mi observații de mai sus, întru biografia sa.

Cele două instituții nu se încurcă însă la așa ceva, și purced la un pupat părți moi cum scrie la carte. Nici urmă de micile probleme de la începutul lui 1990, cînd Teoctist – hulit de majoritate – se retrage cică la mînăstire, pentru a reveni la toiagul patriarhal cînd furtuna se va fi potolit.

(va urma)

(urmare)

Instituțiile statului.

Sînt chestiile alea care mănîncă borș la greu, pe ele durîndu-le primele drept în cot de înaltele principii... O fac direct, prin scrise ori conferințe de presă, cît și prin reprezentanți cu pretenții de oarece independență.

Mă uit la masa de obraze fine, la centenarul nașterii lui Teoctist.

N-au băieții vreo minimă jenă în a mînca lucruri urîte.

.

Nu mă aflu catolic român. Ca urmare, mă ferește mai-marele ateilor de dilema: să stau ori să nu mai stau, cu așa Păstor în cultul meu...

> Ioan Robu: *„Ne-a arătat dragostea sa frăţească, primitoare şi sinceră. Primirea pe care ne-a făcut-o atunci, timpul pe care ni l-a dat cu vădită bucurie mi-au rămas pentru totdeauna întipărite în mintea şi*

inima mea. Era de o fineţe şi de o eleganţă aparte în gesturile sale de primire, precum şi de o anume nobleţe moştenită din tradiţia şi aerul familiei care l-a născut şi crescut în frumoasa Moldovă“.

După cum, Și ditai academicianul:

*„Dan Berindei a spus că personalitatea Patriarhului Teoctist nu va fi uitată decât **peste sute de ani**, pentru că a îmbinat dragostea de Dumnezeu şi de Biserică cu dragostea de patrie şi de neam: „Avea o însuşire fundamentală: acest ataşament faţă de valorile poporului său, ale ţării, încât se confunda cu România prin însăşi purtarea sa şi graiul său“.*

Te freci la ochi. Teoctist fiind, am uitat să spun, membru de onoare al Academiei. Bănui că pentru opuri ce vor rezista și ele sute de ani…

La prelați de frunte ai BOR, cuvîntători tot pe acolo, parcă n-am avea mari pretenții...

Ei fiind pasămite reprezentanții lui Dumnezeu. Habar nu am dacă ultimul există. Adică Dumnezeu. Dar cred că are o problemă, dacă își suportă ca reprezentanți între dragile-mi făpturi, oamenii, așa exemplare!

Bon.

Buba care e?

Păi.

Nu vă mai mirați că ne uităm în jur și nu vedem un ceva pentru care să ne angajăm la vreun rezbel.

.

Îmi recunosc limitele.

De pildă, nu pot să mă uit la persoana famelică de prin icoanele ortodoxe și să văd acolo pe-un cineva – ba chiar foarte stimabil... – carele guvernează lumea.

Ce-i drept.

Cînd m-o păli teama existențială mai mult (mai exact, în apropierea morții), e posibil să alerg spășit sub vreun tablou d-ăsta , să cerșesc îndurare, că ce ticălos am putut pentru ca să fiu.

Umblu de cîteva zile

… fie și doar în minte, cu o listă (de completat) cu plăceri simple.
Una, notată prompt, fu aceea a respiratului din toți plămînii, a aerului plimbat de ceață.
Apoi, acasă, dau de ceva unde lucrurile încep să nu mai meargă cafine..

Mai exact, mă ia – în cadă – chef să cînt ceva.
Mă produc în direcția aceea, încîntat de o altă plăcere descoperită, după care ceva aproape îmi bagă mîna în gît. Un ceva psihic. O barieră.

„Vaaaai!...Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu... Zice lumea că ești nebun!”
Păi... Știi ce bine mă simt? Ia ascultă: „Să vină pompierii / Inima să-mi stingă....”
„Nu. (ezitare, decurînd probabil din pretenția Paznicului cum că trebuia de mult să știu așa ceva). *Nu e voie.”*
Păi de ce?
„Nu e voie!”
Bă, lămurește-mă, nu mă ține că-i interzis și gata! Ori, te pomenești, și matale ai preluat-o pă nemestecate de la alții...
„Ăăă..”
Cred că m-am lămurit. Bîr d-aici!

Cred.
Că una din grijile sociale nu este doar să interzică un sine vreun lucru. Că nu ar da bine în Concert.
Dar ea, Societatea (pînă la urmă, firele tot la ea duc...) se grijește totodată să nu tulburi pre soldații disciplinați...
A cînta în baie e așa ceva...
„Unde ajunge, dacă începem a necheza toți, la duș ori în cadă?!”
Păi zi și mie, unde ajungem.
„Nu e bine.”
Aha. Deci o luăm de la cap?

Cîntatul cu pricina, la apa caldă în chestiune, tulbură teribil chestiile abia ținute în frîu.

Felii de viață.

Un articol în revista „Historia”.
În principal. acolo. părerea bulgarilor despre relația (devenită mult tensionată) cu România, între cele două războaie balcanice.
Da, e acum un secol ș-un pic. Dar nu neapărat subiectul de mai sus aveam în vedere.
Articolul mi se pare bun (chit că niiiițel părtinitor, după gustul meu internaționalist), iar opiniile bulgarilor interesante.

Observ însă cum, din tot acel text onorabil, se preia drept catch/titlu o declarație a ministrului de externe, Petăr Abraşev. Care ne declară: „Mămăligari neruşinaţi”.

E, uite ce pricep eu mai greu...

Dacă ești ins topor-ist, gata să te inflamezi la zisa (ne)diplomatului cu pricina, mi-i teamă că articlerul respectiv a muncit degeaba – cu aplaudabilele (de către mine) finețuri.

Înțeleg de aici (cu riscul să mă înșel!) că se află esențial numărul de accesări ai paginii, și nu cititorii în sine.

PS

Altminteri, eu unul îl înțeleg perfect pe bulgar (asta nu înseamnă că-l pup pe obraji). În paralel, înțeleg atitudinea tuturor actorilor acelui conflict balcanic.

Cheie a privirii mele, spre acel moment cît și spre cîteva altele, este a realiza că ai de-a face cu oameni.

Ce voiai să spună Abrașev, cînd a aflat c-o să-i pice în spate armia română? Să spună: „Vaaai, ce frumos”? S-a descărcat și el cum a putut.

Trec aici peste faptul că noi, emițînd amabilități la adresa vecinilor, de pildă aceea a lui Eminescu, parcă nu ne-am jenat vreodată excesiv...

Un tînăr domn

.. cere autonomia economică a Transilvaniei.

Din partea mea, ceară liniștit. Poată să ceară orice. Ba și să obțină. Pînă la urmă, cheia sufletului personal e la mine.

Apoi îi văd și poza respectivului compatriot.

Privesc și iute trag o paralelă la zise ale acestuia. Cum că nu e drept să ajungă impozite culese în Ardeal la provincii mai lenețe din restul țării.

Mie, unuia, îmi pare că supărarea domnului cu pricina vine din faptul că afecțiunea de prin familia-i inițială pleca spre alții, și nu rămînea suficient dînsului. Și care secetă i-am cauzat oarece răni...

Am zis, n-am dat cu parul!

> Altminteri, da! – risc să puie alții lupa psiho pe mine, și finalmente să bată toba în public, ce găsiră acolo... Știți vreo gaură de șarpe...?

Un energic politician declară:

> *„Ungaria ne sfidează pe toţi decretând infailibilitatea politicianului maghiar!”*

Nu intru aici în miezul faptic al știrii.

Doar privesc vorba 'sfidează', a sfida în general.

.

A sfida e o chestie la care găsește careva de cuviință să apeleze.

Și față de care noi ne putem tulbura la greu, ori deloc (iar sadicii să întrebe – pe-acela – dacă numai atît poate...).

Cred că intri în vrie dacă vreunul te sfidează cînd ți se pare matale că ești mai deștept prin definiție decît rebelul.

Mai exact cînd acesta ar fi obligat să te respecte.

De ce?

Păi, pentru că și mata ai înghițit, cîndva, în situații leite (despre inevitabilele fronde ale epocii personale îndeobște se tace).

Deeeci, pare să existe o epocă unde maturul nu se obosește a-și demonstra valoarea, înțelepciunea. Ci vrea să i se facă sluj doar pentru că e mai tare în pumn, respectiv, militărește zis, pentru că și el a fost cîndva *Ciclul I*...

În practică, și presupunînd că posedăm marea baftă de a nu ne deranja sfidătorii (ca un făcut, ei nici nu se pun a exersa cu cei care nu se irită la așa sport...), un ins cuprins de acea boală este ușor de întors pe degete.

Încă o vorbă-dinamită

„Genul de nevastă care nu te face de râs la schi...”

Or. Cînd te faci de rîs.

Și chit că-ți vine să-l strîngi de gît pe generatorul de așa ceva (cum arată sentimentul cel sinistru, detaliem altădată, pe o canapea).

Totuși.

Problema e la noi.

Nu la acela, cel care ne faaaceee de rîs.

Eventual la părintele care ne-a educat, cîndva, cu nuiaua rușinii.

PS

Meditez că rușinea e o chestie care-l face mai lesne încălecabil – pe neputinciosul căruia îi pui așa căpăstru

Nu-mi pleacă gîndul și pace

…de la o frumoasă acțiune culturală.

Unde polonicul avea un rost precis. Și prelungit.

.

E vorba de centenarul nașterii lui Teoctist.
Sub egida Academiei Române.

Aveam acolo, în nemernicia-mi, o părere nu tocmai străluce despre ideea de cultură, la poale de Carpați îndeosebi.

Urmare a manifestării în chestiune, patronate de dl Eugen Simion, caut să pricep cu ce am de-a face.
.
După opinia mea.
Cultura e o treabă care cimentează binișor construcția socială.
Nu pot paria însă că mădularele dînsei, ale Culturii, sînt foarte oneste ori utile. Sau or fi, însă departe de importanța care li i se atribuie.
.
Dincolo de sentimentul care se lasă insului de rînd, că pe lîngă aura divină și nuiaua Statului mai există un ceva, carele veghează diafan...:
Păi simt c-alde Cultura e un debușeu pentru o sumedenie de inteligențe și energii, care altminteri cine știe de ce zavere necontrolate s-ar apuca. Or, astfel, acele minți se simt nemaipomenite, alături de confortul aferent. Și cîntă în struna (fie și nedeclarată, a) Statului.
(Simțitul bine de care pomenesc decurge și din dialoguri înalte, debutînd cu „Domnule academician...", la care se răspunde cu „Maestre.." ori similar.
O mînă spală pe alta.

PS
Apropo de simpatiile legionare, atribuite nu tocmai rar fostului patriarh (v. link nu chiar ticălos, mai jos!). Nu mă ține pe mine memoria, ori aici nu a țipat nimeni nimic, dinspre sud-estul Sud-estului nostru?

Mari pușlamale!

„Preoţii din Protopopiatul Niculiţel, Tulcea, sunt chemaţi să conlucreze cu Centrul de prevenire, evaluare şi consiliere antidrog din Tulcea prin implementarea unui proiect de intervenţie comună în domeniul prevenirii consumului de droguri în comunităţile tulcene cu ajutorul Bisericii Ortodoxe Române /.../

Întâlnirea dintre reprezentantul Centrului de prevenire, evaluare şi consiliere antidrog din Tulcea, inspectorul Iulian Unguru, şi preoţii din Protopopiatul Niculiţel a avut loc marţi, 10 februarie, la Niculiţel. ”

Vorbele sînt fără îndoială irezistibile, inatacabile – mai ales cînd vin dinspre Tata Popa.
Cu practica însă cum va fi?
Hai să ne imaginăm.

Dincolo de faptul că neam de neamul lor nu se vor fi obosit prelații tulceni să abordeze vreun iubitor-cu-nasul.
Ei vor merge la cei adunați la centrul pomenit în citat.
Și unde va exista o încrucișare de priviri, de atitudini mai mult decît interesantă.
Cel dus cu drogul tocmai de negreala preoților nu se va agăța (are destul în interior)!
Dar bravii noștri prelați vor putea bifa acțiunea, iar în paralel vor da la gazetă (cu limbajul de lemn și invențiile aferente) despre dragostea lor de aproapele.

E un lucru deplasat, oare?
... dacă afirm: *”Umanitate, numele matale este ipocrizie”*?
Ziceți că fără chestia asta ne-ar fi mai rău? Și c-am umbla cu ochii umflați (de pumn prieten) pe uliță? Se poate.

PS
Religioșii sînt precum o distinsă ex-nevastă a subsemnatului:
„Adevărul și iar adevărul. Al nostru, nu punctul vostru păcătos de vedere!”

Un tip interesat

(și întîmplător purtînd sutană) îi laudă unui fost patriarh acțiunea de a planta – în deceniul zece – tot felul de puieți religioși. De pildă, biserici în spitale și unități militare.
Așa sună tare frumos, dar e de văzut ce vor face cu-atîtea, cînd vor pierde mai mult sau mai puțin din suportul Statului.
.
Ziceți c-așa ceva nu se va petrece niciodată?

Ca și cum timiditatea

…personală nu ar fi de ajuns.
Mă intimidează grozav dezinvoltura, cît și cultura-în-priză a generației tinere..

Dincolo de vreo invidie

… conștientizată sau ba. A mea.

> *”Existența unei voci care a avut puterea să exorcizeze, pentru câteva momente, demonii realității comuniste din mințile românilor a cerut o jertfă. Activitatea intelectuală a Monicăi Lovinescu, vocea postului de radio clandestin Europa Liberă, a fost plătită de mama ei, Ecaterina Bălăcioiu.”*

Stau și mă întreb (retoric), dacă asta o fi menirea intelectualului: să exagereze, să înfoaie faptele? Cu riscul de a părea demodat ori pe-alături, eu simt că intelectualul are de căutat noi fațete ale realității, care să ducă la un umblet ceva mai en connaisseur pe acolo.
Reclama de tabloid, după umila mea părere, nu mai ține de intelect – barim după cum îl văd eu pe ultimul...

Tipii care procedează precum gazetarul citat (dar cam toate rîndurile despre Monica L. și mama ei cîntă la acea coardă!), cred eu, pur și simplu folosesc uneltele intelectuale pentru a servi copilul pus pe tras turta/spuza.
.
PS
Îmi trag pumni în cap, că ce acritură ambulantă mă aflu. Dar tot nu pot să uit cum se purta (nu foarte amabil, v. G. Adameștieanu) Monica L. cu soțul ei, spre sfîrșit... Ferească a voi să o dau la gunoi, dar hai, totuși, să punem toate în oala ce servește caracterizării unui personaj!...
Cum, spuneți dvs. că așa ceva e străin firii umane?? Că noi vrem nu doar alb ori negru, ci și amplificat? Căci așa vrea sensibilitatea noastră, ce nu reacționează la doza reală a lucrurilor?

Școala păcălelii

> *„Existența unei voci – care a avut puterea să exorcizeze, pentru câteva momente, demonii realității comuniste din mințile românilor – a cerut o jertfă...”* (despre Monica Lovinescu și mama ei).

Uitați-vă la bucata asta de text.
Scopul ei să ridice statuie cuiva (iar dincolo de asta, cititorul să fie încîntat, iar articlerul să-și ridice leafa).
Vizînd acea statuie, îi inventezi merite pe măsură, între care o minune.
De a fi exorcizat, pe toți românii.

Cum nu ținea să lungești prea mult, acea tărășenie de-a dreptul divină, spui că fu pentru cîteva momente.

Neclarul prinde bine și aici: nu spui unități concrete de timp (secunde etc.), ci 'momente'.

PS

Iar mă aflu supărat pe care o fi creat lumea, și oamenii.

Nu putea să mă doteze și pă mine cu glanda asta, să spun vorbe mari și să nu-mi asum minimă răspundere legată de ele? *Vreau să poci minți și eu!! Dezinvolt chiar*.

PS2

Revenind la Elisabeta Bălăncioiu, mama Monicăi Lovinescu.

Mă frec la ochi. Toată floarea cea vestită a inteligenției românești nu iese un pas din această abordare eroică... A femeii care o fi murit ea în închisoare, dar hai să aflăm și alte amănunte, nu doar a unei fiice (inevitabil) interesate!

Fac ce fac…

…și dau roată siteului atît de frumos botezat: „România curată”.

Hm...

Încă o vorbă de suflet. Nici nu mi contează exact care.

.

'De suflet' înseamnă nu neapărat ceva aplaudabil.

Ci o chestie pe care destui o lansează cu șmecherie, iar alții o acceptă din lenea, din plăcerea satisfacției ivite iute și gratis...

.

Încercînd să pun vorba aia cu picioarele pămînt.

Apelez, precum în matermaticile ce nu mi-au fost dragi, la o formulă aparent aiurea, dar care ajută în rezolvare...

Să acceptăm că-*i posibil* s-ajungem a poseda o țară curată ca soarele de pe cer.

Problema este.

Cîtă vreme limbajul, adresarea, căutătura ni-s exact ca la ăia ce-au nenorocit pasămite astă Țară – păi avem vreo șansă?

Mă trageți aici de mînecă și-mi spuneți că nici nu vă interesează de fapt așa ceva? Că de fapt, cu înțelepciunea anticilor, doriți doar să vă trăiți clipa? Dacă se poate în reflectoarele admirației sociale și ale îndestulării acelei clipe?

Tot legat de vorbe mari.

Întrebarea-mi fiind retorică.

.

Unii voiau să ia țara înapoi.
Alții, Bucureștiul.

Oare le-or fi luat?
Iar dacă nu încă, le vor dobîndi oare – pînă în veacul veacurilor?

Gargarissez toujours.
O să spuneți că vai, ce scopuri înalte și sănătoase au dînșii.
Sînt convins că au. Dar dumnealor posedă și frumoasa fire umană. Cu un scop paralel, ascuns, către care minciuna e doar un mijloc.

Mă lasă memoria

De aceea, am început să uit cît de nasoală e chestia asta, numită Viață.

Nu neapărat de Gică Contra

… întreb *bolduit* ceva mai jos..
Doamna Andreea Pora reproduce corect atmosfera din politica românească. Cu panglicari, mincinoși, imorali.
Eu mi-aș pune doar mica problemă dacă **noi, poporu, sîntem mult mai breji decît băieții care se perindă pe la tribuna parlamentară**.

Probabil că, dinspre umana majoritate a societății. lucrurile se văd altfel. Ei, parlamentarii, e ticăloși ce nu s-a pomenit!
Iar noi..., păi, noi ne aflăm de treabă! „Nu vezi cît suferim, cu viața asta așa de grea, cu criza... Cu cît fură ăștia... Și nu mai pune întrebări d-astea, ce dracu!”
(pe aici, intervine la greu ceea ce psihologii numesc teamă de demascare).

Pe taburetul nebunului sătesc aflîndu-mă, mie unuia nu mi se pare vreo deosebire importantă între caractirul parlamentarilor și al restului soțietății...
Se încumetă cineva la un 'debate'? Mulțumesc. Bănuiam eu...

Acum aflu.

Că doamna Liana Stanciu e la conducerea Asociaţiei Părinţilor pentru Ora de Religie.
Și că a mers la ministrul Educației.

Ca un paranoic ce mă aflu, încă de la titlu încep a mă teme de o potlogărie.
Ce-i drept, dincolo de exagerările mele, ceva adevăr există, în amintitul sens.
.
E frumos cum te aburesc, în comunicatul privind acțiunea cu pricina. Cum sînt ei puși pe respectarea deciziei Curții Constituționale.
Au doar o dorință mică.
.
Ca opțiunea pe care o faci, pentru copil, în clasa întîia, să fie valabilă „întreg ciclul de învățămînt”.
Adicătele, pînă în a opta.
Sau tot liceul – deși aici nu mă pricep prea bine.

Într-o primă fază, mă înfurii.
Și văd normal ca dumnealor, dacă tot îi protejează pronia divină, să facă acea cerere anual.

Apoi pricep o chestie.
Avem de-a face cu o slăbiciune a bravilor religioși.
Dumnealor se tem de retragerile ce pot surveni, odată ce copilul (fie și sub influența cogenerilor care se amuză de obscurantismul său) va ajunge să-și judece situația.
Eventual ca părinții acestuia să dobîndească – în interval – vreo pică pe Biserică și ale ei mădulare umane.

De aici dorul pentru acea stipulare!

Și cum dl ministru e departe de a poseda firea vreunui Funeriu, hop pe capul lui, cel influențabil...
Bănui că există și ceva grabă la mijloc, căci nu se știe ce ins aburcă în jilțul ministerial, la vreo schimbare de guvern...

Șmecherii nu au vreo jenă

… să îți înmoaie inima, pentru a-și urma interesul.
Dacă stai mai bine cu buna credință, ajungi chiar să ai o mare problemă, în a nu-ți pierde capul, la jalea prefăcuților.
Este cazul acestei suplici a Monicăi Iacob-Ridzi.

> *”Ianuarie 1945. In urma somatiei lansata de fortele sovietice de ocupatie, de a mobiliza pe toti germanii cetateni romani in vederea deportarii in Uniunea Sovietica, la 13 ianuarie 1945 au inceput actiunile de deportare in masa din Romania in Uniunea Sovietica a unei parti din populatia civila de origine germana. […]*
> *Sper sa nu am soarta bunicii … ma intreb daca ma va mai recunoaste fetita … ce as putea sa ii spun baietelului meu de 4 ani si 9 luni … m-am oprit din scris si am plecat cu lacrimi in ochi sa il tin in brate pana adoarme…”*

Mărturisesc a mă fi dat gata.
În condițiile în care nu-mi vine a crede, totuși, ca vreun seamăn poate minți în subiectele de pe acolo.
Mă aflu precum un Mogli vrăjit de șarpele Kaa (parcă...).

Rațiunea mă trage însă cu amîndouă mîinile, de unde apucă.
Și-mi arată: „*Cînd cineva ia din start cu poveștile tragice ale bunicilor, stai în gardă.*
După cum, cînd vreunul își recunoaște vină doar la povești (care apoi îi sosesc în sprijin chiar – vai, săaraca, e al 13-lea ministru...), stai iar deștept – fie și precum un Prîslea peste noapte, cu țepușe în jur...”

Le are fata. Monica...
Cum a putut, mititica, să aterizeze în acel cuib de ticăloși!
Ca să vezi..

PS
Am senzația că furia-mi de pe aici, ne-jena în a flutura subiecte de toate neamurile... vin din supărarea unui copil interior de a fi fost înșelat/mințit, cu dulcețuri, cîndva...

Recunosc.

Am boală pe dl Pleșu.
.
Nu pot merge cafine gîndindu-mă prin ce medii se învîrte, ce bani întoarce cu lopata, cum scoate dînsul volum după volum – în vreme ce vreo copertă cu numele Ordean nu se va lăfăi neam de neam în vreo vitrină de librărie..
Precum cea de la Humanitas Cișmigiu, de pildă...

Dar.
O chestie mică tot e de zis la un ultim material al distinsului filosof și moralist.

> *„Vorbirea în bobote, principala dexteritate a politicienilor. Abilitatea de a perora fără să spui nimic e, pare-se, înzestrarea obligatorie a cuiva care vrea să-şi asigure o carieră publică de succes.”*

Îmi caut ochelarii.
Prin jur.
Și nu-i găsesc. Și mi-ar trebui! Căci fără ei nu mai văd deosebirea dintre marele intelectual și un bîrfitor de rînd.

Ah!
I-am găsit.
Da' e prost, căci nici acum nu văd diferența.

BON.

Și spre serioase traversînd.

Politicianul vorbește așa nu neapărat pentru că-i face plăcere.

Dac-ar fi după el, ar tăcea ori ar trata chestii pe care le flutură vocal seara, cînd ajunge la nevastă/prietenă/motanul casei.

Dînsul vorbește cum o face pentru că îi este impus de fișa postului.

El, politicianul, are de astupat o falie, între realitate și dorințele de copil răzgîiat ale electoratului. Și o face cum poate. Inclusiv prin bobote.

Mă mir c-acest amănunt scapă dlui Pleșu.

De fapt, nu-i scapă.

Dînsul vorovește așa pentru că, de-ar pica sa savantlîcuri tip Ordean, s-ar duce naiba priza-i socială.

.

PS

Poate important.

Aștept clipa cînd dl Pleșu va reproșa prelaților, textelor sfinte vorbitul în bobote.

n

CAZUL TEOCTIST.

Părerea mea.

.

Un amic ia partea conducerii BOR din vremea demolărilor de biserici, din deceniul nouă. Cum că nu-s vinovați.

Punct de vedere absolut stimabil.

Două observații am totuși aici.

Și pornind de la acel arbitru care este propriul nostru/meu suflet.

Prelații își au carieră construită pe Biblie și transpunerea ei în fapte ale oamenilor.

Or, eu aș avea o problemă să execut sfințismele (adică trecerea unei ștachete aflate sus), cîtă vreme slujitorul bisericii nu pare să se fi obosit a părăsi solul.

Cel uman. Și cap plecătoriu.

În același timp.

Teoctist nefiind erou.

Așa lăsa-o mai moale pe la centenarul nașterii sale, că ce nemaipomenit fu.

A fost – în realitate – un om cu de toate.

Pot bănui c-a tras și sfori la greu, altminteri nu urca pînă sus și nu rezista acolo.

Cu ale mele

(dacă nu mi-e jenă, de atîta egocentrism? Nu. Căci dumnealui nu e singur, pe farfuria existenței!).

Pomeneam, pornind de la o realitate urîtă a vieții, că nu ne batem capul mai deloc cu apariția noastră sub soare.

Mari explorații n-am apucat să fac, ce-am fost înainte de data nașterii, dar am apucat să văd întîmplător un clip muzical din anul în care mă iveam, într-o burtică oarecare.

Bineînțeles că personalitatea noastră, comportamentul, gîndurile din prezent se bazează pe sumedenie de alte „vămi" existențiale, nu doar pe primul răcnet, pe cînd cineva se pregătește de secționat ombilicul.

Dar am privit totuși ciudat acea piesă, altminteri cîștigătoare la Eurovision-ul din acel an.

Nu m-am recunoscut din el!

.

Partea proastă face să respect mult acumulările din primii patru ani. De care nu-ți mai aduci aminte apoi. dar cînd s-a acumulat în draci – știință asupra oamenilor, a lumii -, dacă tot se nimerise biloiul memoriei gol-goluț...

Asta e

…Fiecare trebuie să ne afirmăm în vreun fel. Să cîștigăm și noi o pîine albă.

Ești tînăr. Cum se poate croi un drum bunicel? Păi, un mod este de a te lipi, de a te da partizan al valorilor consacrate. *Țara*.

Din acel unghi, începi a te stropși la cei care n-au chef și pace de vreo încorporare, la caz de crivăț militar dinspre Est.

Omul nostru nu-și pune vreo secundă problema motivelor pentru care multor juni nu le arde și pace de luat pușcoacea în brațe. Mai rău, ciugulește dintre zisele acestora taman ce-i servește scopului său, acela de a puncta cu ce terchea-berchea avem de-a face:

„Să plece parlamentarii care zac în jacuzzi în fiecare seară…"

Apoi, articlerul cu pricina se pune pe vorbe mari. Și în ideea că, mort-copt, alea-s de pus în practică. Că ele nu prea mai au treabă cu momentul, îi scapă:

Dînsul ne trimite la greșelile trecutului, pe care noi apsămite ținem să le repetăm. Iar ca urmare, uite de-o reeditare al unui 1940: *„dacă, doamne fereşte, situaţia se va răsturna ca în 1940, ţara se va prăbuşi ca un castel din cărţi de joc...".*

Și dacătele se prăbușește, care e treaba?

Vorba mea de aici vi se va părea ticăloasă. Dar tot voi ca, dacă îmi pun eventual pielea în saramură, să am motiv o o face. Iar acesta să nu fie teama că vine cazacii. Ci vreo dragoste, stimă pe care draga mea țară a tot revărsat-o spre mine, de cînd am început a rîde la soare.

Nu oblig pe nimeni să fie perfect. Sau măcar nemaipomenit. Înțeleg că pînă și cu stat cu gură mare în ale patriotismului poate avea limite.

Dar să nu-mi ceară mie ce n-a dat el. Evident, nici să-mi furnizeze povești în genul celor religioase, cum că popa nu e Biserica. Mai exact, cum că ce mare Chestie este dumneaei Țara, chit că cetățenii, luptînd de secoli la fruntar de civilizații, au și ei scăpări, minusuri.

În consecință, rog pe dl autor de articol în "Adevărul" să lase pentru alții poveștile cu mama care și-a sfătuit fiul-cătană, la 1941, să-și facă datoria. Chestiile astea merg la copii mici.

Mai exact, și dacă tot ni ne dă la un moment dat pe la nas cu Istoria, parcă în prealabil s-ar fi căzut să-și facă datoria alții. Începînd cu *Voievodul Culturii* (Carol II) și sfîrșind cu jandarmul repartizat în Basarabia.

Apropo de vorbe din categoria praf în ochi.

Dacă vin rușii, o să mă iau după Goga. Octavian Goga.

O să mă mut în altă țară. Eventual, mă uit după o lamă de ras, bine ascuțită.

Unul din motivele…

… pentru care scuip în sîn, cînd aud de ale Bisericii, de ale religiei, este modul cum pune Dînsa problema așa-numitului păcat.

Eu unul am o mică idee fixă.

N-am venit cu nimic de-acasă, la parașutarea pe lumea asta. Am căpătat un corp, cu diferite porniri.

Că unele n-or prinde tare bine, dacă le punem în practică, înțeleg.. Dar nu veniți să-mi spuneți, stimați prelați, că ce păcat îngrozitor comit...

„Păcatul este înfricoşător, dar încă şi mai înfricoşătoare este nepocăinţa. Diavolul ştie aceasta, iar după ce izbuteşte să atragă pe om într-un oarecare păcat, apoi, cu înzecite puteri, se sileşte să-l îndepărteze pe păcătos de la pocăinţă şi spovedanie. In acest scop, el foloseşte felurite mijloace. ”

Că veni vorba. Trimiterile la dracul, lăsați-le pentru alții… Mă întreb, la o adică, ce v-ați face fără el, pe cine ați mai da vina?

Revin.

Deci aș prefera nițică înțelegere, încurajări, dacă tot e să-mi pun cep la o pornire care mi-a picat în brațe la naștere. Nu spărietură sinistră, și aia pe fond *„Rezolvă tu, bă creștine, io-s doar cu gura mare, stau să văd dacă ai executat ordenul...”*

Agenția Mediafax chestionează:

V-aţi înscrie copilul să participe la ora de religie în şcoală?

Despre dragostea-mi mare de religie și ale ei, ați avut ocazia să aflați.

Dar la o asemenea opțiune aș sta nițel să meditez, să cumpănesc.

Și știți de ce?

Pentru că la mijloc e o persoană căreia îi sînt părinte, dar mai încolo își va croi drum singur.

Și e cazul să mă gîndesc dacă nu va ajunge să vadă Lumea altfel decît nifilistul său tată.

Plus că poate are el chef, tam-nisam, să fie cu colegii la ora de Religie. Sau mai știu eu ce argument.

Dacă vreau să-mi fie respectată independența, cred că-i cazul s-o respect și eu pe a altuia.

Ideea de morală creștină

Una din caracteristicile principale ale religiozității este că, dacă s-a nimerit a te naște într-o familie cu icoane pe pereți (măcar la figurat), unul din lucrurile sinistru interzise – fie și nedeclarat – este a sta să analizezi textele de căpătîi.

Teama cu pricina de trage de la înaintași, care la rîndu-le au preluat și tendința din societate (de fapt: în foarte larga categorie a credincioșilor-la-locul-lor).

Iar Biserica știe ea de ce cultivă o asemenea abordare... Pentru că așa e natura domeniului: o privire critică sparge acel balon delicat...

Textele religioase au putere doar dacă le iei necondiționat în serios.

Prin urmare, cînd se flutură despre Morala creștină, se are în vedere o poziție de dogmă, de necriticabil a acesteia.

Dacă te-apuci a privi ceva mai atent capul și coada unor asemenea îndrumări, apar probleme...

Din eleganță (există și la atei!), nu vă spun care...

Recunosc.

…Mi-e o deformație.

Dacă cineva îmi flutură pe la nas o vorbă precum „Justiție pînă la capăt!”, deja mă duc liniștit să mă plimb. Iar apoi, prin crîng, eventual îmi pun problema cum naiba o arăta așa ceva. Cum o fi Capătul? Ce se întîmplă acolo?

Dacă lansatoarea vorbei de mai sus adaugă vorba din imagine, un zîmbet îmi străbate sufletul...: „Aha, deci așa arată un escroc...”.

(*Oare omul, în general, e așa?!)*

Doamna cu pricina nu are vreo treabă cu onestitatea. Ea are treabă doar să-și ajute, să-și salveze amica. Prețul nu mai contează.

Metoda demersului este clasica păcălire. Aici, prin vorbele mari. À la justiția și capătul ei. Care gîdilă un ceva plăcut (la nivel inconștient) în țintă. Și gata.

PS

Mie unuia, o frumoasă doamnă politician nu-mi pare a avea vreo treabă cu interesul erotic pentru bărbați. Chit că se îmbracă tare sexy.

Din ogradă

Cineva, nu chiar azi, era supărat pe Freud.

> *„Dr. Sigmund Freud este un bătrîn satir încă din naștere. Practica sexualității este o mare bucurie. Ea poate fi mînjită cu asemenea teorii, diminuată și refulată... În amor nu faci teorii, ci-l practici în normalitatea lui animalică...”* Șcl

Că autorul e alături de realitatea vienezului, deja nu se mai pune problema.

Dar sînt nițel curios ce-l apucă (perfect simplu), să lanseze așa vorbe.

Ș-am realizat brusc faptul că la mijloc pare să fie un sindrom al 'Cocoșului ogrăzii'. Care nu suportă un alt pintenat între uluci, cu atît mai puțin dacă acela posedă niște neuroni în plus.

Ce și cum cu teama de a pierde găinile (care-l animă în atitudinea de mai sus), e de discutat cu altă ocazie. Deși, anticipînd, parcă tot cu complex Oedip (al hulitului Freud...) aduce.

Adică să nu-și bage tata nasul unde nu vrea pușiul cel răzgîiat.

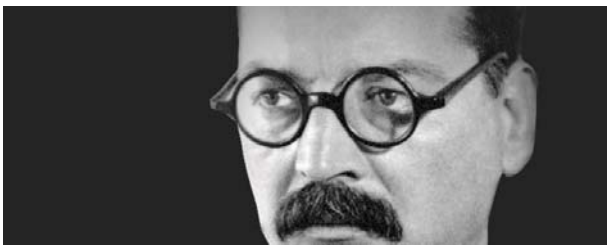

PS
Am citat din ”Memoriile mandarinului valah”, de Petre Pandrea, pag. 443.

Vă mărturisesc a fi citit

… doar foarte pe sărite o carte legendară: „Maitreyi”, de Mircea Eliade.
Poate-s eu superficial, poate mi-i de ajuns un pasaj pentru 'a reconstitui... romanul'.
Mi s-a părut literatură ieftină – e posibil să nu greșesc, avînd în vedere succesul lucrării în anumite medii.
.
Nimeresc azi un anunț mai mult decît festiv.

> *„Maitreyi şi Eliade, una dintre cele mai frumoase iubiri ale lumii. Scrisoarea care va zgudui milioane de suflete: „Îl iert pentru suferinţa pe care mi-a provocat-o“.*

Deși par un ticălos, mă aflu cam totdeauna gata să dau înapoi, dacă am greșit.
Ca atare, mi-am zis să lecturez, spășit și gata de noi opțiuni, acea scrisoare.

Iar aici vin să vă solicit ajutorul.
Nu înțeleg eu bine – ca un superficial ce mă aflu -, ori numai zguduitoare nu e acea misivă a indiencei (altminteri, femeia mi s-a părut de bun simț, plus ironică pînă la Dumnezeu – vezi PS).
Uitați-vă și dumneavoastră.
Mi se pare chiar că-i arată chiar un pic obrazul..

Totodată.
Distinsul autor spune c-a folosit la greu ficțiunea.
În cazul acesta, care o mai fi romanțul (personal!) nemaipomenit de amor?

În rest.
Eu nu cred că există povești de dragoste mai mari ca altele.

De aici, mi-e imposibil să nu-mi fugă mintea la o idee nepoliticoasă. Cei care vor iubiri nemaipomenite, au văzut la față măcar una normală?

Și mai e o chestie.
Nu văd la ce aș bate toba, că uite ce iubire s-a pogorît pe capul meu. Aș ține tărășenia pentru mine. Gestul lui Eliade îmi aduce un pic aminte de Floriana Jucan.

PS

„Are o minunată capacitate de a înţelege greşit şi a fost întotdeauna rezervat în a spune adevă–rul, cu indiferenţa aşteptată din partea unui bărbat învăţat şi înţelept. Acesta este ghinionul meu."

Maitreyi şi Eliade, una dintre cele mai frumoase iubiri ale lumii. Scrisoarea care va zgudui milioane de suflete: „Îl iert pentru suferinţa pe care mi-a provocat-o"
/autor/ Florina Pop

Dragostea dintre Maitreyi Dasgupta şi Mircea Eliade a fost una dintre cele mari iubiri ale lumii, pe cât de frumoasă, pe atât de bine studiată, de-a lungul anilor, de cercetători. Mihaela Gligor, cercetător, organizează sâmbătă, 14 februarie, la Muzeul de Artă din Cluj, un eveniment dedicat acestei poveşti de iubire care a cutremurat milioane de suflete.
Povestea de iubire dintre Maitreyi Dasgupta şi Mircea Eliade este subiectul evenimentului organizat de 14 februarie, de Valentine 's Day, la ora 16.00, de către Centrul de Studii Indiene de la Cluj. Cercetătoarea Mihaela Gligor, cea care a îndeplinit un vis mai vechi al lui Eliade – înfiinţarea unui centru de studii indiene în România – va vorbi despre viaţa lui Mircea Eliade în India, despre locurile pe care le-a vizitat, dar şi despre dragostea lui pentru Maitreyi – una dintre cele mai frumoase poveşti de dragoste din literatura lumii. Muzica şi imaginile vor reface virtual călătoria lui Eliade prin India şi vor da o notă aparte poveştii de dragoste, care va fi completată cu pasaje din corespondenţa purtată de Maitreyi Devi şi Mac Linscott Ricketts, biograful american al lui Eliade. Maitreyi şi Eliade s-au revăzut la Chicago, la 43 de ani după ce tot ce s-a petercut între ei în India. La evenimentul de la Muzeul de Artă vor participa şi universitarii Mihaela Ursa, Traian Penciuc. Ce scria Maitreyi după ce l-a revăzut pe Eliade În scrisoarea trimisă de Maitreyi Devi către Mac Linscott Ricketts, în data de 20 februarie 1976, din Calcutta, indianca rememora întâlnirea cu Mircea Eliade, după 43 de ani. Ea i-a oferit o cină bengaleză, potrivit scrisorii incluse în volumul „Maitreyi Devi – Mac Linscott Rocketts. Corespondenţă 1976-1988" (ediţie şi prefaţă de Mihaela Gligo, introducere de Mac Linscott Ricketts, traducere de Mihaela Gligor şi Maria-Daniela Pomohaci, editura Casa Cărţii de Ştiinţă Cluj-Napoca, 2012).

Fragment din scrisoarea lui Maitreyi:
„Sunt surprinsă că Mircea nu a menţionat în amintirile lui motivul real pentru care a părăsit Calcutta. Are o minunată capacitate de a înţelege greşit şi a fost întotdeauna rezervat în a spune adevărul, cu indiferenţa aşteptată din partea unui bărbat învăţat şi înţelept. Acesta este ghinionul meu.
Când l-am reîntâlnit în 1973, după 43 de ani, l-am întrebat de ce a scris astfel de lucruri calomnioase despre mine. Mi-a spus că era o ficţiune şi că sunt şi alte persoane cu acelaşi nume ca al meu! Ei bine, ce puteţi spune despre asta!? Rabi Thakur, Uday Sankar sunt de asemenea nume fictive? A folosit toate numele reale şi multe întâmplări reale şi, totuşi, aceasta este o versiune deformată. Îmi dau seama că mintea lui, la acea vreme, a fost de asemenea torturată şi deformată din cauza suferinţei profunde. Îl iert pentru suferinţa pe care mi-a provocat-o prin scrierea unor lucruri neadevărate şi nedemne pentru o indiancă. L-am întrebat, direct, când am venit la el noaptea.
Şi mi-a răspuns: fantezie, fantezie. Ştiam că era o fantezie, într-un sens, însă este periculoasă pentru că este o jumătate de adevăr. În cele din urmă, mi-a promis că va adăuga un Epilog la următoarea ediţie a [romanului] Maitreyi, şi va explica faptul că, deşi unele incidente descrise în carte sunt adevărate, altele nu sunt. Mi-a spus că îmi va trimite acest epilog să îl verific. Însă, ca de obicei, nu şi-a ţinut promisiunea. Acum aflu din scrisoarea dumneavoastră că a omis întregul episod din memoriile sale – de ce? Nu poate omite părţile. Aici a avut oportunitatea să spună că multe dintre lucrurile pe care le-a scris despre mine nu au fost adevărate şi să mă absolve de vină. Poate nu este conştient că în 1973, printr-o ciudată întâmplare a destinului, un preot iezuit (se presupune că o persoană religioasă) a tradus un rezumat al cărţii sale [Maitreyi] în bengali. A fost un act cumplit şi mi-a compromis poziţia aici.
Oricum, la acea vreme, cartea mea era gata şi, dacă am avut ceva ezitări în a o publica, ele au dispărut. De fapt, am fost forţată de o inexplicabilă constrângere lăuntrică să spun întregul adevăr. Nu a fost un lucru

uşor pentru o femeie indiancă. Ediţia în limba bengali, Na Hanyate, a fost foarte apreciată de publicul larg, însă familia mea s-a declarat ofensată pentru că m-am expus pe mine şi problemele noastre familiale. Când veţi primi ediţia în engleză veţi cunoaşte reprezentarea adevărată a întregului episod, văzut dintr-o altă dimensiune a timpului, ca o experienţă transcendentală. (..). Nu-mi pot imagina de ce nu are curajul să spună adevărul şi să rectifice ofensa pe care mi-a aruncat-o fără a fi nevoie în cartea lui, Maitreyi".

Reacţia lui Eliade

În introducerea volumului de corespondenţă din Maitreyi şi Mac Linscott Riscketts, acesta din urmă scrie, în august 2012, următoarele:

„Eliade a scris foarte puţin în Jurnalul său despre vizita ei la Chicago, în 1973, şi despre turneul ei în America. Şi-a exprimat părerile, scurt, în 13 aprilie 1973: „Întâlnire cu M. După aproape patruzeci şi trei de ani. Totul mi se pare neverosimil, ireal, fals - şi, într-un anumit sens, de prost gust". Într-o însemnare mai lungă, Eliade comentează: M. pleacă să conferenţieze în mai multe Universităţi. Deci, o săptămână, două, în linişte.

N-am notat aici nimic în legătură cu această vizită. Va trebui să povestesc totul, pe îndelete, în al doilea volum al Autobiografiei. Deocamdată, un singur amănunt: admirabila („angelica", spunea Y.) purtare a lui Christinel. A întovărăşit-o peste tot, a fost tot timpul liber cu M (sunt multe altele de adăugat) .

Şi totuşi, Maitreyi a plecat cu o impresie nefavorabilă despre Christinel. „Ea mi-a părut foarte posesivă şi superficială". Maitreyi a fost critică la adresa lui Christinel după ce au fost împreună la cumpărături şi Christinel a cheltuit 100 de dolari pe o rochie. Însă Maitreyi admite că şi ea a făcut ceva similar, cheltuind zece mii de rupii doar ca să îl vadă pe Mircea din nou După ce Christinel a citit It Does Not Die, Maitreyi a primit o scrisoare de la ea, în care era acuzată că i-a distrus lui Mircea „minunata fantezie – Maitreyi". Însă Maitreyi credea că furia ei s-a născut din teama că volumul „îi va aduce pe cei doi autori mult mai aproape, într-un fel ciudat"".

Oraşul tău / Cluj-Napoca

Maitreyi şi Eliade, una dintre cele mai frumoase iubiri ale lumii. Scrisoarea care va zgudui milioane de suflete: „Îl iert pentru suferinţa pe care mi-a provocat-o"

13 februarie 2015, 18:45 de Florina Pop ♥ Devino fan

Salvează în arhivă

cuvinte cheie: poveste de dragoste, dragoste, timp, cuvinte, continente, maitreyi, scrisoare, mircea eliade, cluj

+2 (2 voturi)

0 comentarii

Îmi place 543 de persoane apreciază asta. Fii primul dintre prietenii tăi.

0 share | 0 Tweet | 1 g+1 | Share | 204 Live

Aboneaza-te la newsletter

Adresa ta de email Abonare

De curiozitate

Ziceți-mi și mie cîtă legătură vedeți între chipul, atitudinea acestui dezinvolt domn parlamentar și cele pe care le produce:

„Miza atacării orei de religie este decreştinarea societăţii româneşti."

„Daniel Gheorghe consideră că religia este „o sursă fundamentală de morală, de înțelegere mutuală și de cultură universală”, iar miza atacării acestui orei de religie este „decreștinarea societății românești și secularizarea definitivă și totală a vieții publice”.
„rolul Bisericii va redeveni esențial sub aspectul protejării drepturilor și libertăților civile și al apărării demnității umane în fața derapajelor etatiste”.
„Alegerea materialismului și dogmatismului secularist poate fi vreodată o alternativă la națiunea creștină întemeiată pe libertate de alegere și pe libertate de conștiință”.

Omul nostru e liberal. Adică parlamentar al PNL.

PS
Oare un Viorel Hrebenciuc arăta altfel, la vreo 28 de ani? Jongla mult diferit?

PS2
„„Miza atacării orei de religie este decreştinarea societăţii româneşti.”
Și dacătele va fi decreștinizată, unde e problema? A stat ea așa pînă în al 31-lea an al domniei lui Octavian August și nu s-au prăbușit tăriile cerului! Iar sînge nu a curs mult mai puțin după aceea, doar pentru că au răsărit multe locașuri cu o cruce în vîrf...

Unde scrie că o Românie decreștinizată (formula aparține distinsului parlamentar PNL, Daniel Gheorghe, nu mie) trebuie să fie ceva neapărat îngrozitor? Are cineva contract că va fi o chestie de care vom fugi la prima creangă solidă, cu o funie alături?
Cum fu creștină, am văzut. Măcar de curiozitate intelectuală, umană aș vrea să văd și una necreștină...Ce ziceți de-un simpozion: „Cum ar arăta România, Ioropa necreștine?”

Meditez.

Apropo de dl deputat PNL cel brusc grijuliu cu creștinismul Nației.
Cîți dintre tinerii noștri parlamentari ar fi perorat la fel de frumos temele momentului, dacă ar fi fost parașutați cu existența la vreun 1950 sau 1970. Păiii... Cred că la 95%.
Pentru că sînt oameni.

Un Nicolschi va fi ajuns satrap la comuniști pentru că nu a putut pătrunde în așa-numitul autobuz al privilegiilor, mai exact cel 'burghez'.

Surplusul de agresivitate de care a dat dovadă, pe cînd ajuns-a sus, se va fi datorat ofticii pe bogații români interbelici, ale cărora odrasle parcurgeau infinit mai ușor drumul pînă în locurile socialmente calde – decît un evreu sărac precum el...

Despre dl președinte Iohannis

Apropo de texte precum acesta:

> *”Am vizitat astăzi Înalta Curte de Casație și Justiție, unde se decide soarta multor oameni. Cetățenii se așteaptă ca dreptatea să învingă nedreptățile și verdictele să respecte litera și spiritul legii, indiferent cine este cel judecat. Știu că procesele durează uneori extrem de mult, costă scump și mulți dintre noi își pot pierde răbdarea și speranța. Judecătorii pe care i-am întâlnit lucrează peste program, în condiții adesea dificile și într-un spațiu foarte restrâns. Cu toate acestea, personalul celei mai înalte instanțe de judecată din România este devotat slujirii adevărului, rezolvând cu profesionalism un mare număr de cazuri. Rolul meu constituțional de mediator mă obligă să veghez la protejarea sistemului judiciar de orice ingerință din partea altor puteri ale statului sau a oricăror influențe și presiuni, în așa fel încât cetățenii să aibă încredere în actul de justiție.”*

Pot bănui că așa stil i-a adus dlui Iohannis suficient succes, în trecut, cît să reproducă patternul și la actualu-i nivel.

Deci la școala unde preda.

În Inspectorat.

În familie (aici pot bănui că doamna nu-l lua foarte în serios, chit că-și simțea îngrădită viața...).

La primăria Sibiu.

SIMT CĂ genul de discurs cu pricina era dublat de un ceva, altfel dl Iohannis ar fi ajuns la pepeni. Putere de muncă? Posedă dumnealui, dar va fi contribuit modest la fulgurantu-I succes de azi. Simt că-i vorba de o fioroșenie inconștientă (dar semnalizată din plin exterior). Va fi avut și sprijinitori oculți (și zău că n-am boala scenaritei!), căci ecuația-mi rămîne pe moment incompletă? Îi pot bănui pe latura etnică, mai exact dinspre NV...

.
Zic și eu...

Bănui că genul discursiv

al rîndurilor citate prinde la destui...

> *”Mi se rupe de generaţia de politicieni pierdută. Dar cu anii noştri furaţi de ei cum rămâne?!”*

Dar eu nu scap din vedere nuca popositǎ în perete..
Să ne hotărîm. Ori mergem pe strada maximei seriozități, numită „MiSeRupe”, ori pe surata ei vitregă (dar totuși rudă), „Ne-auFuratAnii!”.
Nu poți pentru ca să le ai pe toate...
.
PS
Mi se aprinde de-o lampă.
Figurile astea (de la „figurant”), cu *Ne-au furat cutare!* țin de la o tribună politică – trec aici și pe militanții Roșia Montană -, respectiv la gazetă.
Dacă te-apuci să perorezi astfel și amicilor din cartier, în mod sigur aceia-ți vor arăta obrazul.
„Ce dracu, las-o coane, că sîntem oameni mari!”

PS
Dl autor al articolului mi se vădește un tip care promite. Și pe care-l așteaptă o carieră de mare succes.
La Antena 3.

„Geniul filosofic neştiut al lui Brâncuşi:

… «Cine nu iese din eu, n-atinge absolutul şi nu descifrează nici viaţa»“.
Să presupunem că citatul este corect.
.
Mă frec încă o dată la ochi, la vorbele inșilor mari.
Mi-i enigmă ce le vine de-aruncă așa pastile...

Ceea e aia absolut? Presupunînd că există (deși e crunt de explicat ce e și cum se suie acolo. Plus ce faci o dată ajuns, ori dacă-l iei în groapă după tine.)
Arătați-mi, totodată, și mie vreunul care l-a atins.
De acord. Pot părea Gică Contra. Dar parcă nici prin zisele de genul ăsta nu se înghesuie capul și coada...

PS.

Altminteri, gazeta „Adevărul„ tot fără tată sau mamă...:

„Ideile marelui sculptor, care îţi vor schimba viaţa...”

O să ți-o schimbe din chilul Stanii...
Iar asta – dincolo de năstrușnicia noțiunii de absolut ori a suratelor acestuia –, pentru de la o *idee* la schimbare interioară, distanța e aproape ca din Piața Universității la Lună...

Mă mai uit la filosofările lui Brâncuși.

Să am pardon.
Dar parcă i-a suflat Țuțea în gură (așa-i termenul popular!)...

„Frumosul este echitatea absolută“.
(Carele echitate? Între cine și cine? Care absolut??)

„Să creezi ca un zeu, să, porunceşti ca un rege, să munceşti ca un rob“

„„Nu vom fi niciodată destul de recunoscători faţă de pământul care ne-a dat totul“.
(Cum totul? Cum să-i fiu recunoscător? Iar dacă nu izbutesc, la ce îmi mai bat capul.
E aici o pastilă socială clasică, unde-s dator altora...).

Există și seria „*s-ar putea*...”, respectiv „*aș vrea*”..
La care, îndeobște, copiii din auditoriu cad lați:
„Lumea poate fi mântuită prin artă“
„Eu aş vrea să creez – aşa cum respir“.

PS
Aș minți să nu spun că există și spuse interesante acolo.

„Arhitectura este sculptura locuită“
„Simplitatea în artă este în general o complexitate rezolvată“.
Și altele.
.

PS
După toate astea, apar panglicarii la pătrat:

„Sorin Lory Buliga vorbeşte în lucrarea BRÂNCUŞI, FILOSOFIE, RELIGIOZITATE ŞI ARTĂ despre aplecarea marelui sculptor către lumea ideilor:
«Brâncuşi avea viziunea unui cosmos magic, în care materia şi spiritul formează o unitate şi în care orice lucru, însufleţit sau nu, are spirit. Crezul său artistic a fost acela de a reda prin operele sale tocmai acest spirit din materie, într-o existenţă (cu adevărat) vizibilă. Acest spirit l-a sugerat în mai multe modalităţi: prin lumina (sau impresia de foc*) din lucrările sale polisate, prin crearea unor suprafeţe care arată ca şi cum ele* ar înainta veşnic *(sau înălţa), prin respectarea unor proporţii interioare ideale pentru aceste lucrări sau*

prin intermediul unor simboluri sacre. Brâncuşi a obţinut astfel, în urma unui proces de esenţializare*,* forme în sine*, pure, rafinate, de o grandoare caldă, sugerând infinirea. Condiţia acestui act de creaţie era ca el să fie însoţit de echilibru interior, pace, bucurie şi detaşare de sine».*

Firea omenească derapează foarte ușor...

Îți spune vreunul de puritate, de forme în sine, de infinire – s-a rupt firul! Precum dascălii lui Cațavencu, la momentul vorbirii despre istorie…

Tot pe acolo

„Arta trebuie să odihnească şi să vindece contrarietăţile interioare ale omului. Aceste contrarietăţi derivă din însuşi destinul lui şi din tragedia lui. Arta are şi această misiune terapeutică; să ne amintim numai de Catharsisul aristotelic“.

Ziceți-mi și mie, rogu-vă: **ce e aia destin**?

... deși, așa ceva, prin definiție nu are treabă cu drumul real al omului între naștere și lopețile cu pământ finale, ci cu invenții savante.

Poate stric eu aici plăcerea de a trăi (chit că, în miez de noapte la vîrsta a treia, s-ar putea să nu vă încălzească definițiile mărețe...), dar nici chiar așa: *să inventăm la greu, eventual să privim și de sus pe-ăi care nu se înhamă la sportul acesta*.

Tragedia omului...

Iar aștept o definiție, cu picioarele pe pământ mai exact.

Pot paria că nu vine.

Altminteri, putem discuta asupra tragediei, dar mi-e teamă că șmecherul nu va putea dormi la noapte...

.

Misiune terapeutică.

Prin artă.

... Vezi să nu. Să am pardon, însă arta umflă Eul fals, prin opinia proprie că sîntem distinși, 'telectuali fini, sporită de faptul că ne-au văzut colegi ori vecini trecînd pragul muzeului X...

Îmi mențin părerea: cea mai frumoasă artă e unei frunze privită în soare. Care are însă o problemă, socialmente vorbind: nu se pot bate cîmpii, legat de ea.

În ce privește catharsisul zis mai sus, eu am răsfoit minim din Aristotel. dar tot aș paria că s-a curățat la suflet de n-a mai putut! De ce afirm așa mîrșăvie? Păi pentru că existența omului își posedă reguli de neînlocuit. Dacă am șede în catharsis, n-am mai reacționa iute la ciomagul seamănului, cel cu ochii pe punguța noastră cu doi bani...

PS

„Brâncuşi dădăcea pe toată lumea prin dialogurile sale, de la egal la egal...” (P. Pandrea dixit, apud P. Pandrea.

Păi ce egalitate poate fi între tine și unul care vrea să te dădăcească?!!

Trec peste faptul că, dacă figura, caracterul cuiva îmi trezește încredere, îl întreb eu singur de sănătate...

Lume rea (eu, mai exact)

Cineva inserează.

> *„Gândul zilei: Un înţelept ajunge stăpânul propriilor gânduri, iar un nebun sclavul lor – Publilius SYRUS*

E o mică înșelătorie la mijloc.
Cine scrie așa ceva, dă de înțeles (iar inconștientul ne este iute crezătoriu...) că asimilat-a, că stăpînește deja zisa acelui învățat roman.
În practică, se află pe cu totul alte plaiuri. Mai exact acelea ale lipsei de curaj – de a publica o afirmație pur personală.

Apoi.
Citatele de genul ăsta au fisurile lor, mai mici ori mai mari.
Nu știu ce înțelegea Syrus prin gînduri, dar gestionarea lor nu e o treabă deloc deloc simplă.
O să observați aici, în zisa anticului, că el – după o zisă a copiilor – dă și fuge. Nu-ți oferă măcar vreun firicel de îndrumare: „Uite bă, cum se dobîndește chestia aia, pe care o laud...!”.
Mai că nu spune: „Descurcă-te!” / „Scoate piatra aruncată de mione în fîntînă”…...

Altă chestie asemănătoare:

> *„A TE RECUNOAȘTE pe tine însuți reprezintă începutul și sfârșitul tuturor învățăturilor de viață – Johan HUIZINGA*

.
Deja, aici, ajungem la simplul sport de-a da gata un fraier. Iuțeala de vorbă, plus gargarismul.
Cum p... măsii!
Trec peste ce e aia, concret, a te recunoaște alfa și omega cu pricina.... Și cum se ajunge acolo.

E, omul nostru zice c-abia după dobîndirea minunăției ăleia (cea inexplicabilă) apuci să pornești la învățat.
Mica problemă este că acolo-i *și sfîrșitul* tuturor învățăturilor...

Subsemnatul e ăla chitit

…pe ideea de patriotism.
(Este drept, nițel altfel decît majoritatea rromînilor...).
.
Situația actuală aduce la noi cu Germania comunistă la vremea cînd nu ridicase Zidul... Cu deosebirea că nu se mai poate un altul, acum – pe Dîmbovița, Mariță, Savă șamd.

De chiu de vai, așa hemoragie nu e fatală.
Dușmanul teribil este însă scăderea natalității.
.

Ca urmare, plus altele, la un moment dat se vor deschide granițele spre răsărit.
La capitolul ăsta, ce și cum ar fi, înțeleg că Parisul oferă destul material didactic.

În așa condiții, să nu găsești dumneata – Stat român – manevră mai deșteaptă decît a promova – de un an și ceva – sportul cu „românii” (fac și dreg, sînt, zic șamd).

Apropo de dragul de Țară, de mersul mintenaș să-ți dai viața pentru Ea.
Moise Guran explică despre autostrăzi, ale noastre și ale Gemaniei...
În paralel, sui trepte prin parcul Tineretului. Betonul treptelor pășite pare a se transforma în pietriș. Altfel nici nu s-ar putea trece la refacere, peste ceva timp! Totul sub deviza: „Alți bani, altă distracție!”...

Continuă să-mi placă

… la nebunie vorba „nesimțire”.

Avînd îndeobște completarea „Cutare e nesimțit!”.
Cum zice Rareș Bogdan, despre premierul Ponta.

Mă amuză, pentru că mă scutește de cercetări caracteriologice – cine-i tipul acela și ce vrea el de la viață.
Iar în paralel îmi prilejuiește o frumoasă regresie, spre dusa-mi copilărie. Cînd scoteam degetul din nas, pentru a putea scanda mai ușor „Cine zice / Ăla e!!”.

Rareș Bogan e simțit foc, de nu s-a pomenit...
(inclusiv pentru completarea la anatema de mai sus: „Continuarea FABULOASA, la /linkul/...”

PS
R. Bogdan îmi gonește mintea la o zisă a lui Nicolae Filimon, aceea cu șmecher „... *de lume nouă / Fură cloșca de pe ouă!”.*

Văd un cetățean în vîrstă

… într-un mijloc de transport oarecare.
Citește un tabloid.
Titlu acolo: „Avem dovada! Mutu a fost în mașina Biancăi”

Mă amuză binișor (explicația psiho fiind altminteri la îndemînă) cum persoane așezate nu-și refuză vederea popourilor ronde din „Click!” ori „Libertatea”.
Se înțelege că, în paralel, se revoltă dacă vreo copilă din blocul dumnealui are fusta prea scurtă ori vreun oarecare și-a pus mare poster cu Pamela.

În aceeași ordine de idei, am sentimentul că tabloidiștii (nu neapărat în sens de gazetă) alcătuiesc și grupa mare a religioșilor – aceia care sar iute în sus, dacă nu ești aliniat cu ei.
A te alinia cu dînșii înseamnă că practici de asemenea ipocrizia.

„Hai să ne prefacem împreună!”.

Uman

Dacă cineva ne vorbește pe ton ponderat de-o conferință (foarte stimabilă), e posibil să percutăm blazați ori deloc.
Ca urmare, inclusiv firile subtile apelează la tabloidisme:

„Nunta în Someş de Constantin Brăiloiu: o poveste FERMECĂTOARE despre obiceiurile de nuntă”

PS
Mă feresc de previziuni apocaliptice...
Dar sigur nu ne-a scăzut acuitatea, capacitatea de a reacționa la semnale simple, nesofisticate?

Un site oarecare:

„Completează, pentru copilul tău, cererea de înscriere la ora de Religie până la 6 martie 2015...”

Ca un primitiv ce mă aflu, sesizez imediat că – în solicitarea citată – lipsește vorba „te rog”.

Aparent neașteptat, acea amabilitate scade însă gradul de persuasiune.
Dacă-l iei pe om mai direct, mai frust, trezești în el copilul temător de zisa adultului.

Cel tratat cu „te rog„ riscă să devină mai răzgîiat, și implicit mai pretențios. Și chiar capabil să te refuze, uite-așa, de-al dracu' (a se citi, se descarcă de șuturi nedrepte primite anterior de la alții...).

PS
Pomeneam deunăzi că, la vreun 12 sau 15 ani ai săi, l-aș lăsa pe copil să opteze...
Dacă mi-ar lăsa mie decizia, NU L-AȘ ÎNSCRIE la ora de religie.
Mai degrabă – și idealist fiind probabil – mi-aș găsi timp, și neuroni (pentru o persuasiune rezonabilă) pentru zise despre Lume...

Ce-i drept, așa ceva e din categoria „Vise, taică, vise...”
De cînd lumea, adolescenții sînt împinși de Specie s-o descopere pe cont propriu...
Rămîne, din fericire, loc de sugestii deștept strecurate...

L-aș sfătui să studieze pe cont propriu, ce simte că-l interesează din ale Religiei...
.

Informare, a cuiva

”Părintele Arsenie Boca spunea: “Ungurii vor mai mult decât Ardealul.”

Ce treabă are un prelat cu politica?
Ce-p drept, pica la greu în așa abatere ditai Nicolae Steinhardt (cu puțini ani înaintea morții chiar), ce să mai spun de băiatul acela de la mănăstirea Neamțului, repauzat acum vreo doi ani!

După opinia mea, și mai ales la Porți de Orient aflîndu-ne, ajuns sub pulpana sfîntă te liniștești... Te știi protejat.
Și pentru că ți-a dispărut amenințarea vreunui bolovan în cap, îți permiți să fii grosier. Să-ți dai savant (a se citi deseori trufaș) cu părerea despre multe, din afara ogrăzii sfinte...

PS
Simpatia pentru cineva conține particularitatea că matale, elevul, ai face taman la fel dacă ai sosi la nivelul magistrului... De-aia îl simpatizezi, îl urmezi: pentru a fi ca el, pentru a dobîndi ca el...

.

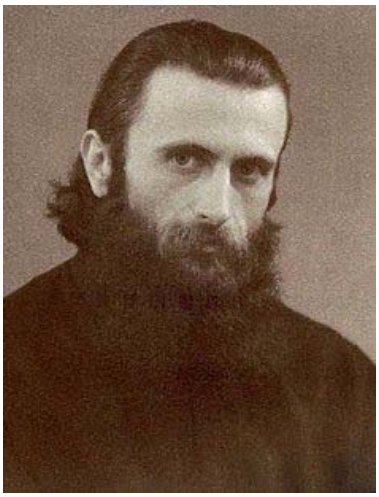

Suflet omenesc

Știre în Gazeta Sporturilor.

> *„Povestea lui Iuliu Jenei, fostul fotbalist de legendă al Braşovului ajuns la 76 de ani să trăiască uitat de lume, în condiţii mizere...”*

Părerea mea.
Ca să interesezi cititorul, trebuie să fii cu lucruri pe placul lui.

Un lucru foarte important, pe plaja asta, este să-l întărești în ideea lui că ceilalți (sau măcar o parte a lor) sînt ticăloși, răi șamd.
Ca urmare te revolți că acel străin de la Brașov o duce cum o duce.
N-apuci o secundă să cercetezi de ce situația este cum e, și nu altfel. Că de ce respectivul nu a apucat și el de-o familie, de nepoți etc. Și de-o pensie.
Plus: cine să-l sprijine? Ăia de azi nu-s impresionați de existența aceluia, cîndva, iar cei care l-au apucat sînt ocupați cu reumatismele ori cu propriile probleme materiale. După cum, cine-o fi patron la FC Brașov, nu-și mai vede capul cu grijile plății salariilor de azi.
Plus că foști jucători amărîți (e prost cînd la 25-25 de ani te înveți cu bani mulți și relativ ușor obținuți) or fi foarte mulți...
.
Apoi, urmează pansările directe la sufletul personal.
Sărind – măcar din fața foii tipărite ori a computerului – în sprijinul aceluia, te pui bine cu morala societății. Asta te ridică valoric (fie și prin mecanisme pur interne ale noastre) în ochii celorlalți. iar dacă ai ajuns acolo mai sus, te simți altfel, emiți altfel o părere ori alta.
Altă convingere ascunsă, la gestul cel cu grija de fotbalistul îmbătrînit, este că, dacă te comporți așa, nu vei fi uitat nici matale, cînd te vei nimeri la vîrsta aceea.
.

Altminteri, gazetarul face și el ce poate. Îl trece pe Jenei drept fotbalist de legendă de sub Tîmpa. Or acesta a fost un apărător disciplinat, însă atît. L-am apucat, pe cînd evolua pe gazon (la 1972, de pildă).

www.gsp.ro Gazeta SPORTURILOR

PS
E interesant că, dacă punctezi exagerarea cuiva, ești luat de pus pe rele.
„Da, domne, dar ăla exagerează, minte, scrie cu prea mare ușurință!”
„Lasă, domne, ce naiba!” (în spate: „Că și io mint deseori. Altfel cum vrei să dau gata pe alții?”)

Dl Hellvig, propus la șefia SRI

Nepricepîndu-mă, nu mă bag de-i bun sau ba.
La bani mărunți, poate fi un șef bun acolo, ori poate pleca precum dl Săftoiu, adică penibil (de la SIE parcă)...

Ideea că ar fi omul lui (Dan) Voiculescu...
Nu știu dacă e o problemă asta. Bănui că are dramul de personalitate pentru a nu dori să fie în continuare.

Apoi. Dacă dl Iohannis merge pe mîna liberalului, păi își asumă o răspundere. În caz de eșec, eroarea se poate adăuga altora – și uite cum se poate duce în vînt bunătate de capital electoral! Nu ar fi de fapt întîiul prezident al nostru care n-a drămuit acel depozit de încredere populară...

Bineînțeles, nu așa ceva îi doresc simpaticului nostru președinte. Ci să spunem noi, cîndva: „A fost bună alegerea lu' Hellvig ăsta... Are ochi, neamțu...!”.

Subiectivitate. a mea

Și neputințe...

> *„Aflu cu întârziere si cu stupoare ca Iohannis l-a propus la SRI pe băiatul care ii cara servieta lui Voiculescu, la propriu. Sper ca Parlamentul sa respingă aceasta propunere jenanta...”*

.

Eu unul am probleme în a trata cu seriozitate pe cineva care se exprimă astfel.

Mă pot uita dacă nu are vreo „cărămidă„-două utile, în zisele sale, dar – ca om – mi-i rupt deja firul spre el.

Oare...

... fără un grad consistent de (hulită) ipocrizie, mai pupăm succes social ori profesional?

(*Nu*!)

Dau ochi spre consacrata formulă:

„Era mai bine pe vremea lui Ceaușescu”.

Ștampila mi-i iute și primitivă: pramatiile apelează la așa vorbă!

Care, altminteri, are prea puțin de-a face cu acea epocă...

Mie-mi pare că e doar o descărcare pe cei care-i par aceluia mai dezinvolți și nițel mai reușiți în viață – am în vedere aici vecinii de Cale a Rahovei ori de Șosea Pantelimon.

Fără ca omul nostru să realizeze dedesubturile, mica lui răutate se duce pe acea tulburare existențială a noastră, pe care ne-o stăpînim nu tocmai ușor.

Că era mai bine în vreme lui N.C. strică fragilul echilibru interior, spre rău – în ideea binară că atunci era bine (inconștientul nostru e atît de credul...), deci acum e mai puțin bine.

De aici, dinsconfort – iar termenul nu este ceva de joacă, între blocurile gri, vorba cuiva.

Ca ținte, bănui că-s preferații oamenii în jur de 50-55 de ani, care sînt sleiți de viață, iar în paralel nu au atins salvatoarea pensie.

Paradoxal, lansatorul vorbei ajunge a fi privit drept un ins care gestionează lucrurile. Refugiat pasămite în trecut, el lasă impresia unuia care nu-i zdruncinat prea tare de prezent.

Pot bănui că nici nu se implică prea tare în Moment – nu-ș' ce-mi veni să spun asta...

Sadism

Asta mă încearcă, atunci cînd întîlnesc materiale precum acesta:

> *Conferinţa* „Tulburarea identităţii de gen şi viitorul omenirii*” s-a ținut după ce ideologii homosexualismului, susținuți de cozile de topor ale statului nostru (Rectoratul Universității București, Ministerul Tineretului și Sportului), au încearcat să oprească propagarea adevărului în societatea noastră şi combaterea la nivel academic, cu argumente științifice, a ideologiei neomarxist-sexuale care va duce la pervertirea copiilor noștri şi distrugerea Familiei.* ***Organizatorii vor acționa în justiție instituțiile care au pus la cale acest abuz…”***

Din acea postură a mea, îmi fuge minte ala un final de basm. Unde un impostor, descoperit, este legat pe un sac de nuci, care la rîndu-i e atașat unui cal pus pe fugă.

Întîmplător, incorectul era de o anumită etnie – zic asta ca să nu umblu în citat:

„Unde pica nuca, pica și bucățica de țigan”.

.

Asemănător și cu chitiții pe noutățile lumii.

Sînt curios cum le va arăta discursul peste vreo cinci ani. Ori zece.

„Cum e băieți, s-a oprit roata istoriei...?”

.

Îmi fuge mintea acum la Marea Britanie, unde la 1955 un ditai erou de război (decriptor de vitale coduri) era condamnat pentru 'indecență'... Ce-or fi țipat unii atunci, pe la catedră ori amvoane!... Iar după vreo 20-30 de ani le pot citi uluiala din ochi, la ce vedeau pe stradă.

Nu-s neapărat fanul homosexualității, cît al ideii că fiecare din noi poate face ce vrea, mai ales dacă nu calcă fizic bombeul altuia.

Altminteri, și pe aici ipocrizia românească ni-i în floare...

Înjurătura de bază la noi e una cu vizitat homosexual trupul dușmanului... Veți observa, tot acolo, că nu subiectul fermecătoarei acțiuni nu e altcineva, vreun punisher exterior, ci taman cel care lansează injuria...

Din cît mi s-a întîmplat...

... a răsfoi Cărțile creștine de căpătîi, nu mi s-a părut că pe mai-marii cerești îi dă blîndețea afară din casă. Dar barim par a se strădui întru păstrare a aparențelor.

În schimb, din ce văd prin publicații (unii spun că nici în vremea Inchiziției nu stăteam mult mai bine), susținătorii religioși au un discurs foarte apropiat, ca spirit, de-al drăguțului diavol.

Fug a ceti Decalogul.

Cel ortodox.

Instructiv.

Îmi place o chestie.
Chit că ni se spune despre lepădarea de sine, descopăr că grija dintîi a lui Doamne,doamne, cînd l-a trecut pe hîrtie, au fost ale sale.
Interesele sale.
.
Primele trei porunci privesc exclusiv tărășeniile divine.

La a patra, trage spre mujic, dar e totuși o directivă a sa. Să ai zi de odihnă. Cînd întîmplător dai o fugă la biserică, pentru cuvenita redoctrinare.
.
A nu minți se află pe treapta a opta.
(a nu curvi, ceva mai prioritar)

Oare din cei 95% de practicanți ortodocși din România, cîți au lecturat măcar aste zece îndemnuri?
Altminteri, în ale practicii, mă ia durerea de cap și groaza doar dînd ochi în jur.

PS
Deși-i greu de bănuit, am avut faza mea religioasă, cam între 22 și 28 de ani.
Frecventa biserica Mătăsari și îl știam pre popa Ionescu.
La un deces al unei vecine, am făcut ochii mari la stilul aparte în care prelatul (după slujbă) a întins mîna după suta de lei. Nu știu de ce mi-a picat prost, acel gest deloc-divin (și cu toate ingredientele tarabei).

Păcatele tinereții.

Prin care, altminteri, trecut-am mulți....
Zic asta apropo de dl solist de la formația numită „Bere gratis”, care propovăduiește înscrierea la ora de religie, a copiilor.

În paralel, nu-mi poate fugi din minte – cînd îl văd pe Mihai Trăistariu – acea odă adusă frumorului, iubirii de natură, cu versuri de inimă precum: *„La mare, la soare / Fetițele sînt goale / Femei adevărate / Agață-le pe toate*!”.
Și încă această producție este una rezonabilă, a respectivului.

Să cădem de acord. Las omul să execute tot ce-i pică bine la cord. Dar să nu vină ulterior cu iaurt și gugoșele, respectiv să se dea amnezic..

.
Cum? Mă întrebați dacă io nu procedez tot așa?
Păi...

Traian Băsescu stabilește

– cu siguranța-i din totdeauna – următoarele tinichele:
Iohannis: „Premierul de la Grivco”. Hellvig: ”omul lui Voiculescu.”
Păi.
Și în ton cu această inteligentă optică.
Băsescu nu-i omul lui Ion Iliescu (stabiliți dvs. epitetele...)?
Căci în 1990-91 l-a avut de mare șef.

Pe acest drum se pot executa lesne relaționări chiar cu Nicolae Ceaușescu. Și încă marinarul scapă ușor, cîtă vreme pe Ion Iliescu îl pasc amiciții cu Stalin.

.
PS
Mă recunosc, între altele, drept om al lui Ion Rațiu, cît și al lui Mitică Dragomir. Ba și al lui Adrian Sârbu! Am lucrat în firme ale lor.

Pe scaun de tramvai

… în brațele plictiselii, alerg pe scala radioului.
Ajung la un post religios, Trinitas parcă.

Sesizez școala jurnalistică a speakerului. Formule de *catch*, pe care omul le stăpînește bine.
Altminteri, formulele de atragere sînt parcă mai umflate decît la vreun KissFM – ceea ce-i normal, întrucît aici ascultătorul trebuie năucit suplimentar, pentru a nu ieși la comentarii aiurea, în fața Stăpînului cel mare (și cam fragil)...
Licențele cu pricina nu evită măcar exagerările măricele, cum că religia e în pericol să fie eliminată din școli. Ceea ce nu-i exact. urmează să înțarce nițelul sînul cel foarte convenabil al orelor ortodoxe.

> / Paranteză. Cred că dacă îndemni vreun preot, vreun boss ortodox să purceadă în atragerea copiilor la biserică, mai bine îl înjuri de mamă! /

Mintea mi se pune în valsat, pe aici... Meditez ce șanse are vreun preot, fie și aproape geniu, să concureze televiziuni, gadgeturi, smartphone-uri...?
Și-mi cade fisa.
Miza nu este copilul, că ce-l forjează întru Domnul pentru provocările ce-l așteaptă. Nu. Vizat este acea persoană dar cu vreo 40 de ani în plus.

La etatea cu pricina, precum viermii de mătase, el ajunge să arate altfel. Mai exact, vitalitatea scăzîndu-i, devine stîlp al rînduielilor/poveștilor sociale (adică și al celor religioase), iar în paralel teama de proxima extincție îl face mai des în vizite la biserică, și mai deschis la pungă către aceeași.

Care bărbat rezistă – la un 55-60 de ani – la așa tendință va avea mari probleme din partea nevestei. Care, cu timpul, s-a transformat din dulcea mîndră a cartierului într-o cuvioasă desăvîrșită.

Un sufletist este preocupat

…de niște defrișări, în partea orașului Bușteni-Prahova dinspre Căminul Alpin.

Demersul dînsului este binevenit, căci ne paște dorul de a depăși limite legale, pentru o vilă frumușică, în vreun loc unde să știm că a meritat truda din deceniile trecute (pînă am pus bani deoparte).

.

Mai sus, recunosc, am folosit neavenit pluralul.

Nu doar pentru că n-am de gînd asupra unei construcții acolo, dar probabil nici n-aș aduna arginții necesari, vreo trei mii de ani de-acum încolo.

În context.

Nu-mi bătusem capul, în trecerile-mi din păduri Bucegi spre gara Bușteniului, de ce se mai ridică în jur. Pînă într-o dimineață – cam 2009 – cînd, văzînd micile bijuterii de la Căminul Alpin în aval, m-a pălit dureros, sinistru sentiment.

.

Că n-am fost în stare să fac și eu o casă ca acelea. Că fui toată viața un terchea berchea, iar viitorul nu sună deloc bine, în ale transformărilor interioare, spre un workalcohoolic.

Ce mai, șezut-am cu capul plecat vreo două ceasuri. Mi se părea că toți mă privesc precum pe ultimul gunoi. Pe la Ploiești Vest, în vagonul personalului aflîndu-mă, mi-a mai venit inima la loc.

Și acolo a rămas.

Iar acum trec senin pe lîngă vilișoare, cel mult admirîndu-le frumusețea (și stimînd oamenii de-acolo).

În paralel, un drăcușor dă să-mi spun: *„Ești sigur că harnicilor ăștia le mai arde de urcat pe munte? Iar despre colesterol și depuneri tabagice i-ai întrebat, cum stau?”*

„Pleacă, Azazelule, de-aici, că ne-aude lumea!”

.

PS

Nu Azazel mi-a zis-o.

Dar observ din senin că amicul grijuliu cu codrii Bucegilor nu suflă vorbă cînd unui prelat îi vine ideea să tragă un schit în miez de zonă prohibită, la Sfînta Ana.

Probabil așa ceva 'nu-se-pune', dînșii avînd pilă mai mare decît a primarului.

Privesc un panou

… absolut întîmplător al DNA (aflat la ieșirea din oraș spre Oltenița).
Mai auzisem vag pe la radio, dar acum văd că realmente oamenii sus-puși de la Agie nu s-au lăsat pînă nu și-au rebotezat instituția ca-n zilele ei bune: „Ministerul *afacerilor* interne”.

Folosesc rar următoarea vorbă, însă rebotezul îmi pare a fi o stupiditate. *Afaceri* interne...
Ședea ideea prost și la Externe, dar acolo hai să mai spui că e de un ce-profit cu străinu.
Cu cine fac afaceri polițiștii, DNA-iștii șamd?

Un pic surprinzător este aici și faptul că operează amintita schimbare niște inși care vor fi fost în cel mai bun caz la pantaloni scurți, pe vremea unui Alexandru Drăghici sau Emil Bobu.
Sau poate aici e cheia. Puștii de altădată au preluat – pe nemestecatele vîrstei – nostalgiile părinților (pe care-i bănui activînd în Miliție, DSS, USLA etc.).

De la Institutul capetelor în nori

Privire spre Rusia.

Fata s-a opintit de două ori în trecut.
De fiecare dată, și-a luat aliați mari: prima dată aripa religioasă, a doua oară minunăția egalității în lume.
Inițial fuse perfect, ajungîndu-se cu mare ușurință la statura broaștei umflate. Mai dificil s-a dovedit rămînerea la acel stadiu – pe motiv de material interior slab.
.
Acum dl Putin se înfoaie iar.
Vorba aia, *a Treia* Romă...

Cred că cel mai tare, pe mapamond și de-așa arătat al mușchilor unui pirpiriu, rîde tanti China.

Omul simplu

Cel care își plătește abonamentul la televizor, ori execută accesările filelor web cu reclame.
.
Din partea comentatorului, speakerului, președintelui etc., el vrea sentințe. Fraze categorice. „Este”. Și nu „ar putea fi” ori ”eu cred că”.
Prin urmare nu sancționează vreun condei – fie și important – dacă acesta afirmă:

> *„...Domnul Iohannis a început să pună presiune pe Victor Ponta. L-a făcut pulbere, până la urmă, pentru prima dată, Codul Fiscal, în sensul că pentru prima dată critică o măsură a Guvernului...”*

Eu m-aș feri de vorba asta, *a face pulbere*. Înțeleg că generează plezir orgasmic, dar e posibil să nu le aibă cu realitatea.

Observ aici și diferența de tratament.
Unul e 'domnul...', celălalt nu.

„Boierul mergea călare / Și țiganca pe picioare...”

Am impresia

… că avem de ales.
Între a ne cravașa că nu am fost – la un inerent moment trecut – suficient de puternici, deștepți șamd. Și a recunoaște că lumea e nițel mai puternică/nasoală decît am crezut.

Mă strădui să accept ultima atitudine. Să văd dacă se poate – de la idee la faptă drumul nefiind scurt...

Unul dintre lucrurile pe care le găsesc

…atît bizare cît și ticăloase este demonstrarea existenței lui Dumnezeu.
Nu cred că există alt gest omenesc, sub soare, care să posede atîta minciună doctă, cît și încercare de manipulare fără vreo jenă ...
E părerea subsemnatului, și-atît.

Oare dumnezeu tușea, dacă ni se ivea frumos și anunța:

> *„Uite, neamule, io v-am făcut. Poate nu chiar perfect, că era după sezonul culesului viitor, dar io vă sînt creator și boss.*
> *Spor la treabă. Poate săptămîna viitoare mai tragem de-o ședință...”*

.

Așa, în Tăcerea-i actuală, ne-a cam lăsat cu ochii în soare: nici că e, nici că nu e...
Ce-o fi în capul lui, dacă există?

În lumea altruismului maic-terezian

Și a grijii de celălalt.
Nu-mi aduc aminte să fi venit – mai ales doamnele – să întrebe un mascul ce-i vine de ridică sticla la gură.
Ce-l împinge la asta.

Mi-ar plăcea ca

…vreun distins ONG să deschiză o conferință despre imensa noastră (te pomenești că e doar a mea?!) dorință de a fi băgați în seamă.
De a fi stimați.
Apreciați.

Lăudați.

Cum, aiasta e deja poarta iadului?
Mai exact a vorbi pe față despre așa crunte și eterne lipsuri existențiale?

Mie unuia.

Mi s-a părut.
De rîs și de plîns.

Pe un hol de unitate spitalicească aflîndu-mă,
Și un televizor spunîndu-și-le pe-ale lui, undeva în preajmă.

Ni se arată, la acea cutie magică, despre avatarurile unor conaționali în Sicilia. Unde lucrează, mai exact sînt exploatați la greu pe terenurile agricole ale unor mafioți.
Dînșii, *gli romeni*, fiind veniți acolo de bunăvoie și tot așa continuînd să rămînă (poveștile contrare din relatare lăsîndu-le pentru alții...).

Reportajul se întinde, Cu păreri ale carabinierilor. Cu lețuri de trădători, de încălcători ai omertei.

N-am dat mare atenție sporovăielii.

Mă întrebam doar de ce nu se dus spre alte zări, acei conaționali. Am bănuit că-n acele zări e posibil să fi stat mai rău lucrurile.

Abia într-un tîrziu mi se abat ochiul, mintea spre denumirea emisiunii care – de vreo jumătate de ceas – tînguia necazurile mioriticilor exploatați în sud de Italie.

Îi spune „România, te iubesc!”.

.

Pot înțelege liniștit modul de funcționare al tuturor. Al celui care investește bani într-o televiziune. Al rromânului care stă – cu bolul de floricele aferent în poală – și tremură de tragedii în fața televizorului. Al emigrantului care le întoarce, omenește, și din condei...

Dar zău că sună haios.

Să-ți fugă cetățenii pînă la naiba în praznic, pe latifundii de mafioți chiar, iar matale să te fălești că ești iubită și că iubești...

Asta e. Supraviețuiește fiecare cum poate...

O cronologie interesantă

…despre monarhia românească, oferită de ziarul „Adevărul”.

Dincolo de aceasta, m-a amuzat binișor privirea absolut umană pe care o aruncă prelatul din imagine principesei. Pot intui și cum ar decurge o întîlnire intimă între cei doi (dacă, prin absurd, s-ar ajunge la așa ceva)...

.

Văd pe aici numele unei doamne

… care-și considera mama o sfîntă.

Chestia cu sfințenia. Și alte vorbe mari…

Pe de o parte.
Dacă nu cazi lat ce frumoase haine are împăratul, zice lumea că matale ești într-o ureche. Și rău ce nu s-a pomenit.
Totodată.
Am sentimentul că *Instituția vorbei mari* se clădește pe doi piloni: supunerea față de Autoritate (părinte, Stat – care promovează și ele așa ceva, din *n* motive), respectiv plăcerea/nevoia acută de a te înfășura în povești frumoase.
.
Doi.
Cînd cineva își categorisește mama, tatăl șamd drept sfînt.
Cred că înainte de toate era dorința acelui adult de a fi tratat astfel.

Ca idee de sfințenie umană.
Cred că mai iute – eu, al lui Ordean – pot ajunge la ideea că Dumnezeu există, decît a sfințeniei vreunui om.
Pentru că nu se poate.
E împotriva funcționării noastre. Și a aritmeticii, în ultimă instanță.

Bon. Și revenind..
Acceptînd că mama e o sfîntă (bănui că a 'interiorizat' bone chestia cu pricina, altfel îi ghicea 'sfînta' în ochi ce și cum, și să te fii... bătaie sfîntă).
Fiica avea (are?) nevoie de apă de un debușeu al acelei stări-minciună. Din ce o simt, nu îndreaptă acel glonț spre sine.
Rămîne deci exteriorul.
Acolo, nu stau prea mulți să te descarci pre dînșii.
Treaba asta e posibil însă în familie. Unde subiectul descărcării nu poate fugi.
Fie el om sau animal de companie.

Nu-mi pleacă ochii de la o poză

…a familiei regale...
(Cred că nu contează anul în care a fost luată, imaginea...).
Ochii monarhului sînt dramatici, dacă nu tragici... Pfuuu, cît va fi în spatele lor...

În răstimp, regina Ana nu are vreo treabă cu sentimentele soțului.
Vreuna rezonanță, cum s-ar spune.
Ea e cu zîmbet 'de presă'...

FEREASCĂ SFÎNTUL a mă revolta în exces pe-aici.Tot ce se întîmplă e normal.
Aia îi mai lipsea regelui Mihai, vreo nevastă șubredă interioricește ca el...

PS
Io îmi permit să zic vorba de mai sus, cu șubrezenia! Pentru că și subsemnatul posedă, la greu.

PS2
Inevitabil, pot bănui că, în regalul menaj, soața va fi țipat nu arareori la dînsul.
E posibil să nu fi amestecat disprețul de tip Monica Lovinescu, pe cînd îl bășcălea pe dragul Virgil (iar acesta se făcea că plouă).

Despre așa ceva nu se scrie. Căci, între altele, am lua pita de la gură ridicătorilor de osanale.

Eterna și fascinanta fire umană...

La un post IV oarecare... (cred că privind niște mostre arheologice, nu am de ce să devin – și mai – mîndru că mă aflu român...).
O doamnă o ia scurt pe eternele griji bătrînești pentru tineret:

> *„Lasati discotecile si barurile, ele nu fac decat sa va distruga si ce mai aveti bun in voi. Acolo, la fata locului, se invata istoria. Acolo te incarci cu energia de care ai nevoie ca sa mergi mai departe...”*

.

Nu le-aș fi reținut – aceste mișcătoare și altruiste vorbe – dacă autoarea nu găsea potrivit să-și pună drept poză de profil un cadru cu dînsa plus un leu-jucărie, de la vreun spațiu preșcolăresc...

Facem și noi ce putem, pentru a sări cu bărcuța existențială peste valuri...

PS
Îmi place formularea „discotecile și barurile”. Care arată că subiectul nostru nici nu are idee, de fapt, care-l locurile de perdiției *ale Next Generation*...
.
PS
Mi-i (totuși) surprinzător cîtă agresivitate, cît... uman poate să conțină citatul de sus!
În paralel, am și-o lacrimă pentru doamna noastră... Care a ajuns să creadă, cîndva, poveștile cu "mai bun din noi', 'mers mai departe' șcl – fie asta și pentru a servi propria agresivitate, propria supraviețuire...

Ca apele unui rîu de munte

Pe bolovanii albiei.
Așa văd cum decurse o discuție recentă...

De la ideea de Italie, o bună prietenă își aduce aminte că a acolo a fost *iubită și stimată.*
(la întrebarea-mi, mă asigură că și ea a oferit așa ceva, în schimb).

Mă las aici nițel pe spatele scaunului de birou și caut a-mi închipui cum e cu a fi iubit, a fi stimat.
Nu prea-mi iese (s-ar putea să nu iasă nici multor care se laudă cu așa ceva – nu e cazul prietenei, pe ea o cred!)..

La care, precum unda rîului de care pomeneam, fuge mine ala o chestie.

Pe care un umblător prin suflet personal o poate îndrăzni...

Pînă să văd de iubire și stimă de afară, parc-aș fi conștient că eu însumi nu mă înghesui să mă nutresc cu așa ceva. Cu stimă și respect, adică.

Uf.
Oftez nu neapărat pen' c-aș fi un nemernic (ce nu merită amor), ci mirosind că realitatea e nițel mai diversă decît șede prin clișeele de simțit bine.
Nici gînd de vreun roz, mai exact unul din două dimensiuni.
Presupunînd că există tridimensionalul, cred c-ale sufletului se duc și dincolo de el...
.
Mai exact, poate omul avea părere proastă de sine, dar să iubească. Atîta doar că iubitul arată nițel diferit de-ăl clamat prin reviste, prin posturi net...
E amestecat cu altele, iar în același timp el însuși e diferit de povestea cu fluturii în stomac.

În ziua a șaptea

Sau cînd a făcut Dumnezeu omul.
I-a dat acestuia și părtinirea.
Subiectivismul.
Ca să-i fie bine.

> *”Muncea, era mecanic, dar se afla pe locul 303 din 358 în lista de priorităţi a Primăriei Cluj-Napoca pentru acordarea de locuinţe. Putea să fie şi pe locul +∞ că tot atunci îi venea rândul fiindcă în dreptul său scria NEELIGIBIL. Clujenii l-au trimis apoi la groapa de gunoi de la Pata Rât. V-aţi fi aşteptat să trăiască toată viaţa acolo?*
> *Pata Rât este una din acele dezolante de la marginea marilor oraşe, gropi de gunoi unde marginalizaţii soartei trăiesc printre animale scotocind printre rămăşiţele netrebuincioase altora. În 2010, mai multe familii de romi care locuiau în locuinţe din zona Coastei, în Cluj-Napoca, au fost mutate forţat în această zonă, în module de 18 mp pentru fiecare familie, să vieţuiască printre haite de câini, fum de gunoaie, praf şi mirosuri îngrozitoare.”*

PS
Mă uit, ca ins care mai învață ceva. Chipul autorului articolului, pomenit aici, mimează frumos obiectivitatea. Ba și înțelepciunea.

Probabil constatarea, în esența-i

… este mai veche de 1990.

Cînd exista o vorbă, nici nu contează dacă lansatorii posedau pete sau ba:

> *„Cine este fesenist, ori e prost, ori securist!”.*

Cam la fel gîndesc acum, privind zisa unui site oarecare:

> *„Uitaţi-vă acum pe hartă şi vedeţi cum România este o ţară tot mai izolată, pierzând pe zi ce trece, încrederea cu vecinii săi. Se intoarce anul 1940?”*

Adică băieții aceia sînt montați de careva exterior, ori – pentru a obține accesări – se află în stare de orice?

Opinia mea, privind postul (mai exact restul său) de aici, înclină spre prima variantă...

Aveam o părere mai bună

…despre umoristul Daniel Buzdugan..

Presupunînd că apelul este realmente al lui, trimiterea la categoria neam-prost mi-i inevitabilă.

Teoretic nu pricep de ce e nevoia să te urmeze cît mai multă lume (dacă nu chiar toată), în ideile tale. Nu poți supraviețui cu ideea că o parte e altfel?

Pe de altă parte, domnule Buzdugan, dai la greu cu Adevărul – dar dumneata îl calci primul în picioare.

Iar cu încercarea de prostire, ești greu de egalat!

> *„Sunt pentru predarea religiei in scoala! Religia inseamna iubire, adevar, bunatate! Este doar o ora pe saptamana printre alte zeci de ore petrecute pe tentantele calculatoare, smartphon-uri sau tablete! Religia ne invata ca nu despre cola este vorba in perioada Craciunului. Copilul invata de mic despre Dumnezeu, ceea ce îi va da o stare de siguranță și de speranță. Dumnezeu este lumina și adevărul si viitorul adult va ști că cineva acolo îl iubește și îl protejează în ciuda tuturor lucrurilor neplăcute pe care le îndură.*
> *Copilul va creste cu frică de Dumnezeu si asta nu-i deloc rău, pentru că astfel viitorul adult va fi mai cumpatat și mai atent la toate acțiunile pe care le va întreprinde.*
> *Religia ne invata ca viata noastra nu se sfarseste aici pe pamant, asa cum s-a demonstrat si stiintific.*
> *Religia face parte din strucura si cultura noastră noastra nationala.*
> *Religia il va invata pe viitorul adult sa nu intre in depresie, sa nu se sinucida, sa nu o ia pe cai gresite, sa respinga avortul si sa intinda o mana de ajutor aproapelui sau.*
> *Religia instiga la bunătate și te face să te gândești de două ori înainte să comiți o nedreptate sau o răutate.*

Apropo de ce-i veni...

... unui Daniel Buzdugan să pledeze pentru ora de religie...

Și aterizînd inevitabil la depozitul măștilor umane (adică ale tuturor...).

Umoriștii sînt deseori, și dincolo de toate, niște tipi triști și destul de răniți prin adîncuri.

Asta, din simplul motiv că și-au antrenant acea glandă, a făcutului pe alții să rudă, în prima parte a vieții lor.

Cînd un nene trist sau tanti la fel din preajmă trebuie în veselit într-un fel.

Chiar dacă nu ar fi așa, tot scremîndu-te să creezi haz (în primul rînd în tine, ca să ai ce transmite), ajungi curînd să ai probleme cu manifestarea sentimentului opus – tristețea, descurajarea șamd.

Coroborînd cele de mai sus, e posibil să te ia dorul unei regresii la vîrsta cînd lucrurile vor fi șezut, pasămite, mai bine pentru tine.

Oooo, copilăria...

PS

Nu mă jenez grozav de-asemenea divagații.

O fi un procent oarecare de nepotrivite, de ne-nimerite, dar tot rămîne ceva din categoria mititelului prețios din covată.

Și care iese de acolo spălat. Eventual mai puternic

Deci, alde Chevron pleacă

E vorba de comoania occidentală care prospecta după surse de energie, prin Moldova mai ales.

Chestia asta îmi aduce un pic aminte de o altă revoltă revoltă populară, fie și neorchestrată de ruși plus ONG-uri. E vorba de investiția proiectată acum două decenii de New Holland, la „Semănătoarea”. Cînd sindicatele au zis un ”Nuuuu...!” hotărît și prelung.

Cum, nu știți cine a fost „Semănătoarea”?

Păi.
Dacă acei sindicaliști își 'vindeau țara', existau șanse să vă referiți despre ea la timpul prezent.
Cam ca despre „Dacia”, cea vîndută imperialiștilor de la Renault.

Dl Crin Antonescu:

„Mă retrag din politică. Există multă mizerie, agresivitate, incultură...”

O singură mirare aș avea aici...
Acestea nu existau și acum 25-20-10-5 ani, cînd simpaticul liberal mătura cu orice interlocutor pe jos?
Parcă da.

De aici, bănuiala că altele-l scot pe dl Antonescu în decor.
E posibil ca și dl Iohannis să-l intimideze mai mult decît am bănui, pe fondul unei posibile isprăviri de benzină existențială.

PS
Asta cu rezervorul existențial gol am pățit-o și alții.

Bănui c-ați auzit de acea nesuferită

…(doar atît??) specie, numită cîrcotași...
De acei văzători de toate-în-negru (mai ales la alții, se înțelege).

Care n-au mamă, n-au tată, se dau la oricine le iese în drum – dacă e mai îngust în umeri, cu atît mai bine...
Nici pe distinsul președinte al țării nu-l cruță.
Ce oameni!

Acei gemeni dizolvanți ai societății spun, despre dl Iohannis, că ceva nu-i a bună cu stilul său,,,
Că Excelența sa este un tip onest (chit că multe alei prin iad s-au pavat cu așa ceva...), tenace, dar că rigiditatea-i nu e o chestie de ajuns departe. Eventual se urmează Drumul lui Ieremia.

Partea proastă-i că rigiditatea are chef mare să se întovărășească, de pildă (pe lîngă inerenta ne-elasticitate la ce aduce viața imprevizibil) cu inteligența-de-tip-mediocru.

Cîrcotașii cu pricina au tupeul să aducă în sprijinul argumentației lor și chestia numită instinct. În baza unui așa hilar parteneriat, dînșii susțin, cu maxim tupeu, că dl Iohannis are ceva șanse să termine mai prost decît predecesorii, inclusiv acel Băsescu, care a omenit cu atîtea subiecte postul TV Antena 3...

L-am trimis însă pe-acel sinistru cîrcotaș la plimbare, ba și-am de gând a trimite mesaj noului director al SRI să nu scape din vedere asemenea zvoneri! Care, în asemenea vremi de restriște (v. Ukraina) încurcă progresul multilateral al Romîniei.
Pardon, României!

PS

> *„Treptat, România devine model și inspirație pentru alte țări în ceea ce privește lupta împotriva corupției. Am constatat acest lucru cu prilejul recentei vizite la București a președintelui Bulgariei, Rosen Plevneliev. Mâine voi participa la prezentarea bilanțului DNA și voi sublinia din nou că trebuie să depășim definitiv situațiile în care Parlamentul se opune anchetării membrilor săi. Sper ca partidele politice să-și respecte angajamentul asumat public de a face mai simple și mai transparente procedurile parlamentare care privesc cererile justiției.”*

Eternele aparențe

> *„Un elev eminent din Focşani îl acuză pe ministrului Educaţiei că vrea să transforme şcolile în puşcării: «Nu puteţi închide elevii ca pe nişte vite în staul»…” (*să presupunem că mesajul nu e dres la greu în redacția „Adevărului”.)

Văd că-i o modă a mesajelor de mare iritare. Îndeobște veneau dinspre conaționalii ajunși în vest și supărați pe cum s-a votat la prezidențiale.
Molima pare să se întindă.

În spate, pare să se afle omenească dorință de afirmare.
Fără de care, în tina mediocrului diurne, ne aflăm precum găinile sugușate.

Pentru așa mesaje, îmi permit să afirm (ca unul care a bătătorit acel drum, doar l-o băga careva în seamă) că există o schemă: te dai revoltat de ceva, în paralel luîndu-ți de aliați morala, dorința de bine al țării și alte cîteva surate.
Bașca prezentarea unilaterală, plus exagerarea de rigoare. Și în folosul tău, se înțelege...

Cît privește povestea cu eminența.
Bănui că existe întinse plaje umane care pică jos, de extaz, la așa vorbă... *Eminent*... (era să zic 'eminenke'...)
Partea proastă, la tipii și tipele ce rup cartea, este că naturelul lor li-i ignorat la greu, de către tutori, dar și de către posesorul acelui natural... Unii se pleoștesc, alții visează c-o să iasă din micul balamuc urcînd tot mai sus.
.
Deduc de-aici că omul nostru, dincolo de eminența sa, miroase că posedă șanse umane, sufletești cam zero, dacă isprăvește șef de promoție facultatea cutare.
Prin urmare se lansează pe cîmpul gazetăriei (căci, cam cu asta avem de-a face... Dacă acest mesaj are succes, urmează al doilea, apoi vreo rubrică pe undeva, iar inevitabila carieră politică – atît de hulită! – nu-i departe..

PS
După opinia mea, subcategoria umană tip Coriolan Drăgănescu este eternă.
Imaginați-vă că ditai miniștri ai Educației se vor fi ofuscat și ei, în tinerețe, de sinistrele personaje ce țineau ocupate jilțurile calde...

Un ziar cu mari pretenții

…de seriozitate informează:

> *„Părintele Gherontie Puiu, duhovnicul vegheat întreaga viaţă de Maica Domnului. Ascuns zece ani într-o peşteră, de comunişti, a ridicat Mănăstirea Caraiman”*

.

Că povestea monahului în chestiune e una cusută cu odgon alb, am mai avut ocazia să argumentez.

Dar, observîndu-i privirea din poza alăturată, mă întreb brusc de-o chestie.

Și vă propun următorul exercițiu de imaginație.

Dacă dați nas în nas cu maica Domnului (înțeleg că de Mahomed nu e voie...), ori personaje similare, mai sînteți apoi aceiași oameni?

Idem, presupunînd că dumneaei vă păzește din înalturi.

Pesemne că mă aflu eu om prea simplu, dar – de la o așa întîlnire – cred că mi s-a terminat cu omul normal...

Hai să discutăm serios: ești în contact – la așa fericire – cu un univers pot spune la pătrat. Toată chestia asta nesfîrșită pe care o avem de-asupra capului capătă încă una, animată pe față de personajele divine.

Să nu-mi spui c-o să-ți mai ardă de acareturi monahale, în frumoasa poiană pe care ți-o pune la dispoziție primăria din Bușteni!...

.

PS

Îmi mențin părerea: cele mai mari ticăloșii se fac în numele Domnului. *Amin.*

Părintele Eugen Tănăsescu și-a greșit cariera.

Ia uitați cum începe un articol:

> *„Trăim într-o lume care pare că şi-a pierdut busola. Nedreptatea, minciuna, hoţia, haosul, deciziile aiuritoare şi alte rele sunt aproape pretutindeni...”*

…Să-mi arate și mie, prea sfinția sa, cînd avut-a omenirea busolă?!

În continuare, bănuind că am purces a-l urma (ca pe unul care ne va scoate din nasoalele citate), începe să și le turuie. Totul, lipsit de minima îndoială că realitatea poate să diferede grăitele dînsului...

PS
Îmi plac grozav rugăciunile.
Și pentru pasaje ca acesta:
„Doamne, Împărate /.../ binecuvântat eşti în vecii vecilor...”
.
Nu știu la ce stă El, ditai ființa atoatecreatoare, la cuvintele mele bune. O fi și el în pană de vorbe bine, ciugulind de la cine apucă:?
Apoi, e adorabilă afirmația c-o să fie binecuvîntat în vecii vecilor. Aici, coborînd la o cheie creștină, trufia e la mare preț. Matale, cîntărețul citat, avînd forță să aranjezi, să 'antamezi' viitorul...

La mintea-mi 'a limitată,

… nu pricep o chestie.

> *„Trăim într-o lume care pare că şi-a pierdut busola. Nedreptatea, minciuna, hoţia, haosul, deciziile aiuritoare şi alte rele sunt aproape pretutindeni...”*

Mult cîntatul Dumnezeu gestionează în vreun fel lumea asta, unde colcăie cele pomenite mai sus de un slujitor al său? Ori se ocupă exclusiv de fabricat justificări?

De pildă, cum că Diavolu e de vină.
Cît și noi, muritorii, pentru că nu facem aia sau aia (motivele-s depozitate într-o jumătate a Bibliotecii Congresului).

Înțeleg că existența vine cu temerile, cu groazele ei. Dar ca să mă arunc în brațele oricărui fals salvator care-mi este fluturat pe la nas, mi-i parcă mult...

PS
La vreun 1980, omenirea avea mai multă busolă? Ce șarlatani!

PS2
Ziceți că la așa scrise o s-o sfîrșesc rău?
Mulțumesc, ziceți-mi ceva nou!

Subtilități.

Despre Sf. Valentine și a sa Day.
Părerea cuiva:

> *„Cand e vorba de «importuri», suntem cei mai tari..”*

.

Cred că punem lucrurile un pic greșit.

Tari ori netari în importuri, am simțit nevoia să luăm de-acolo pentru că un lucru ori altul de-acolo ne-au prins bine..

În răstimp, din interiorul dragii noastre țări au existat propuneri total neinteresante sau inexistente (cazul brusc ivitului Dragobete, după ivirea concurentului occidental).

Nu știu cum e cu firea ortodoxă, respectiv mioritică, dar nu pare să le fi fost țel principal o viață mai destinsă, mai veselă a credinciosului...

Mi se sperie un pic gîndul...

Avem niște distinși religioși români, care la un 1990 meditează la înființarea unei mînăstiri în Bușteni.

(Cum e cu dorința BOR de a se întinde cît mai mult prin țară, la acel moment, e de cercetat cu alt prilej).

Lăcașurile de genul ăsta au nevoie de un mit fondator.

Adică o mare minciună.

E chestie de aritmetică. Dacă vii cu o felie de realitate-și-atît, nu mai cade domnul creștin pe spate.

Ca atare, se purcede la invențiuni.

Cea de la Bușteni arată așa:

> *„Părintele Gherontie Puiu, duhovnicul vegheat întreaga viaţă de Maica Domnului. Ascuns zece ani într-o peşteră, de comunişti, a ridicat Mănăstirea Caraiman...”*

În primul rînd, a stat el în acea grotă cum am stat eu.

Adică deloc.

I-am demontat aste miciunele cu alt prilej.

Acum mă uit la povestea c-a șezut ascuns de comuniști.

Și asta e de spus la copii mici. Că le era tare greu, tovarășilor, să afle de existența lui și să-l înhațe, dacă îi purtau realmente pică!...

Bon.

Interesant este aici că mai marii Bisericii n-au vreo tresărire la așa neadevăruri. Și pot paria că nu-s deloc prostuți – ca orice om ajuns spre piscurile sociale, religioase sau ba.

Pe de altă parte, există o mare masă care nu are vreo treabă cu a verifica ce-i este pus sub nas. Le zice tata Gherontie că ședea la taclale cu sfinți de frunte, dînsa ia de bune. Eventual îi și face curat aceluia în chilie (bănui că *locatul* nu va spune ba).

PS
Apropo de neîncurcatul prelaților în adevăruri.
Mînăstirea le e pe muntele Jepii mici, la exact la dreapta geografică a Văii Jepilor..
Nu pe muntele Caraiman.
Dar au zis dînșii să preia, din scurt condei, ceva din faima vecinului.

Totuși.

Despre un ins oarecare, Parchetul spune:

> *„În cauză există suspiciunea rezonabilă că în perioada de 19.02 – 20.02.2015, suspectul M.A.L şi-a abuzat sexual fiica minoră în vârstă de 1 an şi 10 luni, ocazie cu care a realizat şi imagini cu caracter pornografic pe care ulterior le-a postat în mediul virtual...”*

.
Gazetari – onești cît încape – iau chestia pe nemestecate.
Ba cer și marea cu sarea pentru acel părinte, între ele castrarea chimică.
.
Înțeleg.
Că simțim nevoia a sări la beregata cuiva care încalcă ceea ce noi n-avem curajul (nu-i vorba neapărat de erotice blamate).
Dar nițică prudență la afirmații, la meditațiuni poatele nu strică...

*

E interesant, tot aici, că e bine să te dai revoltat și matale, ca să nu creadă lumea că posezi demonul abuzului în chestiune...
După cum, să nu te pună dracul a solicita poze, ca dovadă a ziselor de mai la deal..

Haioasă e viața!

> *”Revoltați-vă pentru că așa zicem noi!... Poze nu vă arătăm! Cum poate să-ți treacă prin cap așa ceva, să te uiți la... Nici nu pot să descriu măgăria!! Nu ți-e rușine??”*
> *„Aha, deci mă îngrozesc, dar de fapt nici să nu știu dă ce...?”*

Legat de ce spune

…un distins facebook-ist...

> *„Mi-e scârbă de tot ce se întâmplă în politica românească...”*

.
Mă uitam azi prin piață, la oameni.
Altminteri, fiecare navigînd prin viață după cum îi pică destinul în scăfîrlie.

Păi.
Și dînd credit instinctului.
Nu mi s-a părut că vreunul din semenii mei are vreo treabă cu vorbele mari, de prin gazete, parlament ales și aule universitare.
Sînt din alte lumi.
Cu toții sîntem din alte lumi, decît poveștile.

Aici, chiar așa întocmi (ca orice leneș, într-o viață viitoare) un doctorat: „De la Adam încoace, despre planuri mărețe, și cît ajunseră ele realitate". Bănui că rezultatul ar consta în vorba: „Un piiic mai mult decît praful de pe tobă..."

Nu spun astea ca să indispun neapărat pe cineva.
Dar, uitîndu-mă în jur în acea piață (a Sudului, din București) asta am simțit, în ticăloșia me.

După cum.
Privind distinșii rurali, tot de acolo.
Meditam în cît timp se vor civiliza cît de cît (putem stabili împreună reperele acestui proces, că nu ne doare mintea...).
Eu unul nu-i văd să iasă curînd din al lor *savoir-faire*. Iar asta nu pentru că-s limitați, ticăloși și alte alea.
Ci pur și simplu complexa lor ecuație nu poate da alt rezultat.

PS
Că veni vorba.
Un polițist tînăr, ieșit pe poarta unui minigaraj interior al pieții, șuieră aparte spre un vînzător ambulant, bănui că total în neregulă: „Bă...", și-i face semn să-l urmeze în „borcanul" său...
Departe de mine a strîmba din nas aici! Pur și simplu doar așa se poate comunica, așa te poți face ascultat ca Autoritate, acolo...)

Ministerul apărării naționale.

Între preocupațiunile venerabilei instituții, se află și grija să nu-i dispară obiectul muncii.
Adicătele compatrioții ori/și țara.

Pentru asta, ne îndeamnă cu multă căldură. Să ne iubim românește. De Dragobete.

> *"Dragobetele – Sărbătoarea iubirii la români!*
> *Cel mai frumos dar pe care putem să-l oferim celor dragi este iubirea noastră!*
> *Ce poate fi iubirea? O infinitate de trăiri și sentimente unice în felul lor.*
> *Să încercăm astăzi, de ziua iubirii, să mulțumim persoanelor dragi pentru că ne-au lăsat să le iubim și pentru că au ales să ne iubească!"*

Subînțeleg de-aici să ne ferim ochii – de frumosul Saint Valentine – precum de meduză, căci una două se familiarizează românul cu atmosfera altora locuri, iar saltul ulterior îi va fi mai ușor... Iar aici, sub Carpați și vorba unui banc, o să rămînă cam nimeni...

Înclin să cred, de aici, că și dumneai – Instituției militare – îi țîțîie un pic fundul, poveștile cu România eternă ținînd probabil de cenacluri și simpozioane.

Dincolo de parti-prisul (de înțeles, poate) al militarilor.
Cum o fi aia *să te iubești românește*?
Cu cocarda la tîmplă?
Așteptăm la un mic îndrumar.
.
Apropo de ziua Îndrăgostiților, români ori mondiali.
Eu prefer tot anul... E ca la Ziua femeii. 364 de zile din an urmînd să te uiți strîmb la ea, la Evă.

PS
Bancul cu pricina, din anii veseli ai comunismului... Ceaușescu și premierul Ion Gheorghe Maurer, despre eventualitatea deschiderii granițelor.
„Cred că, astfel, vom rămîne doar noi doi...”
„Ba pardon! Rămîi doar tu, Nicule, că și eu plec!!”

Am răsfoit azi niște pagini

…din opul lui Șerban Cioculescu, „Caragialiana”.

Mărturisesc faptul că, deși om bătrîn, nu am citit vreo 'Viață a lui Mihai Eminescu'. În paralel, nici nu m-am îmbătat vreodată cu apă că este ori fu vreun seamăn sfînt, pe lumea asta...
Ce-i drept, la cîte elogii ale fanilor Eminescu am întîlnit, atitudinea mai mult decît rezervată a lui Ș Cioculescu m-a surprins... Plăcut.

Unde voi pentru ca să ajung?
La faptul c-ăi care au nevoie de mitul 'Poetului național', dincolo de gogoșile și părtinirea lor, se află tipi foarte iute în sus săritorii – dacă nu te execuți cum vor ei.
În vreme ce vreun lecturator de „Caragialiana” și similar nu are treabă că vreun seamăn posedă alte puncte de vedere.

Lumea cade pe spate

…la ideea de patriotism, dar eu nu mă împac prea tare cu dînsa.

Știți de ce?

Pentru că, pînă pe la 1989, te rupea distinsul Stat – prin vajnicele sale mădulare – dacă nu țipai din toți bojocii, că cît îți iubești matale țara...

Zic asta după ce mi-au căzut ochii pe-o întîmpinare făcută de învățător domnitorului Al I Cuza, cam la 1860 și ajuns în clasa unde mititel elev era și unul Caragiale:

> *„Rog pe Dumnezeu să Te ție sănătos și voinic pentru fericirea poporului românesc. Mintea, brațele, sîngele nostru și al acestor copii sînt de-acum închinate Neamului Român, Patriei Române, Domnului Român, Măriei Tale!”.*

Să întrebe d profesor Drăgoșescu, respectiv alte celule statale dacă 'subiecții' au și ghes să-și dea sîngele – ioc!

Să te ții omor, dacă se scrîntea subit vreun copchil și-ntreba mieros: „Da' cu ce ocazie...?”.

Probabil că refulau (vorba lui tata Freud) de cînd se născteau, așa veleități...

Mai rău ca oile!

Barim pe-alea le taie și gata – nu le cere nimeni să și declame, apoi să-o-ntindă eventual în tranșee!

Două probleme.

Pînă să ți-o dea Preaînaltul, e bine să ți-o cultivi – e vorba de sănătate...

Apoi.

Vine o vîrstă nici ăl de Sus nu te mai descurcă...

Cum, despre acea epocă nu se vorbește? Căci sperie al naibii?

PS

Nu pricep ceva...

Eu simt că autorul acestei imagini nu le prea are cu beteșugurile... Dacă realmente-l durea ceva, nu-i mai ardea de atari creații, ba nici de cerut de Sus – se văicărea și-atît.

Bănui că o preluare a unei idei din copilărie... Cînd vreun adult din preajmă, întîmplător ipohondru, se deschidea la față de așa urări. Și avea de cîștigat inclusiv pușiul, scăpat nițel de angoasa adultului...

Iar acum, copilul ajuns adult apasă aceeași pedală. Bănui că i se par a sosi momente precum cele de altădată.

Cam așa-mi pare, geneza tărășeniei...

Îmi fac ordine în niște texte.

Și dau de următoarele:

> *”„De aceea, intenţia de a scoate din trunchiul comun al învăţământului românesc predarea religiei este „un atentat“ la fiinţa noastră naţională, la credinţa neamului nostru românesc, este o ofensă a maiestăţii divine. Credinţa creştină a fost trăită şi mărturisită înaintea păgânilor şi de copii, cu preţul vieţii lor, începând cu primele veacuri creştine şi până astăzi, aşa cum a fost în timpul regimului comunist-ateu”*

.

Sună nemaipomenit..

Dar am căpătat deformațiune.

Ce ascund asemenea formulări?

Păi, un interes deloc neprihănit, ba aș putea spune la antipodul acelor panglici.

Cît și teamă a Cațavencului nostru cel cu patrafir, a instituției care îl cuprinde (și încurajează) – că ar putea pierde niște 'posesii' tare plăcute, utile, suitoare la fruntea societății..

Ce-ar putea avea de pierdut vreun om simplu, deranjat pe aceeași direcție.

1. I s-ar cere să se adapteze la un ceva nou – chestie percepută drept devastatoare.

2 . Nu ar mai fi un protejat al Domnului, ci un 'ceva', într-o poziție sufletească îngrozitoare.

Nu-ș' ce-mi vine

… să privesc spre deputatul Remus Cernea.

Are aceeași nesociabilitate politică precum Klaus Iohannis.

Cum mă alfu om, mă cuprind paralele spre vreo sosire cîndva – a ecologistului de-acum – la Cotroceni. Bineînțeles, veți rîde nițel (ziceți că mult-de-tot?) la așa idee. Dar.

Nu știi niciodată cum binevoiește 'oceanul' să preumble corabia vreunei țări.

După cum, despre oportunismul majorității s-au scris probabil mii de tomuri.

Se uita cineva la vreun Ghiță Dej, în anii 30? Ori mult înainte, de niște zavergii numiți Ion Brătianu sau C.A. Rosetti? Asta apropo de ce-aduce orologiul...

Nu fac aici statuie simpaticului vîrf de lance al modernizării. Doar m-amuz un pic de surprizele ce pot răsări în viață. Inclusiv a popoarelor.

Cred CĂ Tata de Sus-de-tot

a dat dispoziție departamentului Proiectare (Divină), ca omului să-i fie cuprinsă și o glandă aparte...

Aceea de a jongla cu vorbele mari.
Alea pe care nu le pricepem grozav – noi înșine cît și semenii din jur -. dar ne simțim al naibii de bine la susurul lor.

Cineva ne oferă o poză, cu un pîntec de viitoare mămică, unde se întrezărește forma piciorușului de făt.
Aici este alăturată mișcătoarea lămurire:

”Singura lovitură pe care femeia o primește cu demnitate”.

Dincolo de gluma că loviturile erotice ale soțului (cele generatoare de plod) au fost primită cu jenă.

Cum naiba vine demnitatea asta?
Iar în cazul de față?
Dacă e să mă iau după termenul, atitudinea în cauză, puștiul îți trage un picior, iar viitoarea mamă șede băț. Adică demnă.
.
Am sentimentul că aprecieri precum cele reproduse vin de la persoane care nu au avut de-a face cu viața. O mamă, ori se bucură de acel picioruș, ori se strîmbă (mult ori puțin) de durere. Dar să aibă, (singură) reacție, a sta demnă...

În spatele afirmații de așa tip e posibil să stea groaza că nu părem celorlalți suficient de...
De poeți. De atenți la marile probleme ale existențialului. Șamd.
În mediile de unde vin asemenea filozofi, pare să nu fie sarcină ușoară, ideea de mai prostuț al satului...

Apropo de loviturile de care

…se plîng unii că le primesc femeile.
(Nu acelea ale feților din burtici...).

Cam uităm un amănunt mic.
Acele pălituri vin îndeobște de la soțul ales cîndva de respectiva, respectiv (și simțitor mai rar) de la copiii educați de aceeași.

Nu știu dacă eu-s măgarul arătînd asta, ori neserios este cel de-mi arată obrazul pentru așa dezvăluiri...
Foarte interesant în asemenea împrejurări este că persoana feminină cîrpită nu arată vreun pic spre dînsa, dacă n-are vreo contribuție la situația creată. Nu, de vină e celălalt (iar de aici intervin cam totdeauna încercările de ducere cu prețul a asistenței).

Totodată, lipsește vreun deget îndreptat spre Cer, eventual cu zisa: „*Ce naiba, coane, nu puteai să faci și dumneata mai de... Doamne-ajută lumea asta?!”.*

Apropo de credință.

Îmi sare în minte o chestie.

Cînd își manifestă / deschide majoritarul relația cu Aceasta?
În viața diurnă, e ceva mai rar, dacă facem abstracție de cruciulițele de pe bordul conducătorilor auto (dar și astea, de fapt, îl scutesc să-I invoce mai des, mai fățiș ajutorul) .

Apare apoi cea mai interesantă postură. Aceea curprinzînd vorba „Dă, Doamne...!", cu varianta mai profană: „Poate dă Dumnezeu...!".

Privind spre alte zone – de data asta temporale – ale vieții, din ce-s eu informat, ajunși pe pat de spital, oamenii nu se înghesuie tare mult la gînduri spre Dumnezeu, la invocări ale acestuia. Probabil, și dintr-un motiv simplu.
La vremea cînd ai sădit în tine ideea de Dumnezeu, erai un anumit gen uman. Mai exact în deplină putere. Cînd o iei razna cu sănătatea, deja se schimbă regula de trei simplă.
După cum, groaza *Apropierii* e posibil să-ți taie din vechile credințe cu eternitatea și raiul.

PS
Imediat sub ăst post, pe wall-ul subsemnatului, apare un material de la editura Humanitas.
Între noi fie vorba, voi vedea eu volum publicat acolo cînd îmi voi descrie ceafa, în lipsă de oglindă.
Fără îndoială nu-s suficient de *umanist* (iar la editat glumele cu nea Mărin nu mă pricep...).

Au!
N-am căutat definiția de enciclopedie a umanismului, dar pot paria că e vorba de o prezentare edulcorată a domeniului, a umanului (să-i spun) brut...

Omenescul.

Este inclusiv dorința de a lua cît mai mult de la celălalt, pentru a-ți fi matale mai bine.

Pe vremuri, treaba asta se făcea scurt. Cu bîta. Acum nu mai merge. Prin urmare agresivitatea de neam prost a trecut sub hlamida înșelăciunii verbale.

Lăsăm pe altădată ce le vine unor inși precum Manuela Hărăbor ori Dorel Vișan să se dea în spectacol.
Le privesc doar gesturile (presupunem că nu le-au băgat realizatorii media, de-acolo, una sau alta 'din burtă').

> *„Ora de religie ar trebui să se numească ora de iubire..."*

De ce n-or fi numit-o așa, nu ne spun. Bănui că pentru a nu împinge curcile la rîs.

Dacă tot fură, acele ore, de iubire nedeclarată – de ce nu i se observă fructele, între oamenii pe care-i zărești pe stradă, la televizor, la comentarii pe net?

Dorel Vișan, care vrea să pară om serios, aruncă:

„Ora de religie este formarea rădăcinilor copilului în iubire”...

Ce moaș-sa or fi plantat părinții, pînă la vîrsta aia, nu ni se spune.
Etc. etc.
.
În practică.
Rămîne de cercetat ce-i apucă pe frați à la Vișan, Hărăbor și Sigartău să se înhame la așa ceva... (E drept c-aici poți stabili iute două categorii: naivi, respectiv șmecheri)

Iar dincolo de toate.
Cine are de pierdut, dacă lucrurile continuă pe făgașul nedorit (lor).

Cine.
Și cît.

Un lucru îngrozitor

De dificil.

Poate chiar absolut imposibil.

Să te pui nițel în locul publicului Antenelor, să vezi ce-l apucă de salivează la producțiile canalelor TV preferate. Ori ce-i venise unui bucureștean în vîrstă (dintr-o fotografie Dinu Lazăr) a săruta mîna unui miner, în iunie 1990. Interesant aici nu este doar că nu-l pricepem pe Celălalt. Dar și că brodăm amplu (se înțelege, convenabil) pe marginea realității. Care-i, se înțelege, la fix cum o decretăm noi.

P.S.

„Laşităţile societăţii româneşti – despre eşecurile ei şi despre trădările ei...”

La mijloc fiind doar naturalul curgerii sub soare. Matematic vorbind, doar rezultanta a ce sîntem, la un moment ori altul.

Apropo de nemulțumirile pe semeni

De pildă, că-și construiesc opulente vile la Câmpina.

Am sentimentul că uităm, la așa iritări, două chestii. Mici. 1. Nici noi nu sîntem perfecți, ba chiar ne aflăm departe de așa roz standard. 2. Întreaga tărășenie e patronată de Dumnezeu. Căci fără știința Lui, nu?, fir de iarbă nu mișcă.

(Cum, relele vin de la negrul Diavol? Daaa?...)

Mi se pare mie

Simpatie pentru Eminescu (altminteri un tip stimabil, pentru avatarurile existenței), la 2015, îmi pare semn că hățurile existenței tale se află ținute de afecte.

Pot bănui că acea persoană se descurcă onorabil la slujbă ori printre semeni. Dar amor pentru un inegalabil-Eminescu cred că e doar semn a fi obosit în a juca teatru social, în a ne fi mascat la greu temerile, în traiul diurn cel pasămite destins...

Dor de Eminescu...

Aș traduce printr-un amestec de simpatie pentru ființa noastră cea etern speriată de mediu, și un Dumnezeu pe care îl clădim în așa Idoli...

O glumă

„„Am trăit pentru ţara mea, pentru poporul meu şi pentru regele meu” .

A făcut toate (e vorba de Cristian Pațurcă) astea întrucît *nu știa să trăiască pentru sine*.

Cînd nu te descurci cu viața ta, pastilele patriotarde mai dreg cîte ceva. Fie și indirect.
Mai exact, dai gata pe alți amorezați de așa exprimări, care pot veni să te mîngîie în creștet de cumințenia ta, sub Soarele Neamului. Și cîtă nevoie e de acea afecțiune, asupra existența noastre !...
Fără ea, picăm în alcool, iar finalmente ajungem a fi pomeniți drept eroi ai Pieței Universității.

Cît e răutate în ce scriu eu, și cît Adevăr-care-nu-se-spune-mă-înțelegi?...

*

Cred că tipi precum Cristian Pațurcă ar fi viețuit vreo zece ani în plus, de n-ar fi fost săltați la un moment dat sub reflectoarele gloriei... La o adică, lucrurile aduc aici cu consumul de alcool (care mi-ai pitit pet-ul de sub masă?!). Îți astupi oroarea momentului, dar te distrugi fizic, in the future...

O listă de adevărați viteji

„Noi nu vrem să luptăm împotriva rușilor”.

Cum – laș și fricos aflîndu-mă – nici eu nu voi să combat contra acelora, alerg cu inima deschisă la această tribună a romînismului...
Niște mici amănunte parcă tot aș ridica la știința domniilor voastre... Io nu voi a lupta cu rușii, dar m-aș bucura grozav să facă americanii treaba asta! După cum, drept mic igzirciț de imaginație: oare cum o sta lui *Stars and strips* pe Kremlin, sus?

Poate-s interesante

… prestațiile primelor două condeie ale Neamului...
Întîiul, Eminescu, se află conservator – ca să nu spun retrograd. Convins între altele că paserile mor, pe unde ajunge drumul de fier.
Caragiale, în răstimp, dă cu parul în politicieni, pentru ca la cea mai vagă propunere de trecere între ticăloși, să nu ezite a pune os greu la treabă (1908). Bineînțeles că, în focul acelei dorințe ce promitea să astupe multe sufletești, nu a apucat să simtă c-alde Cațavencii îl manipulau la greu, alegîndu-se finalmente cu nema fotel parlamentar...

Cred, totuși

… că e o glumă nefericită...

> *„Prof. Dumitru Constantin Dulcan, neurolog: “Cinci minute de mânie sau suferinţă imobilizează pentru 5, 6 ore celulele gardian ale sistemului imuni-tar. Timp de 5-6 ore, organismul nostru e lipsit de apă-rare și astfel se poate declanşa boala.”*

Mînia, suflerința și ce ne-a mai lăsat natura curățț minunat sufletul...
Altminteri, pot bănui că zisele dlui profesor țin de categoria a spune celuilalt (strunit la greu de educație) ceea ce vrea să audă…

Părerea mea.

> *„Cum s-a falsificat discursul istoric cu televizorul în 1989” .*

Dacă te apuci să tragi superior de urechi vreun personaj istoric, asta poate fi și semn că ale prezentului (social, personal) te depășesc.

Apropo de tras de urechi, personaje istorice.
Cînd nu o facem în virtutea unor argumente a la 1990, apelăm iute la rezultatele cercetărilor altora, din ultimul sfert de veac. Dincolo de acest gest copilăresc, uităm că ea, Realitatea, și-a avut rosturile ei, dacă la un 1989-1990 a mers pe făgașul croit de Iliescu, de Brucan.
De Gorbaciov.
De viață, în definitiv.

A țipa că fu imoral, ticălos – în baza unui cod care întîmplător ne pică tare bine – nu știu de-i o treabă... Altminteri, e perfect omenească pornirea noastră.

Sondaj

”Ce notă îi dai lui Iohannis după 6 luni de mandat?”

8.
Cind voi avea eu 10 ca om, voi strimba din nas la nota de mai sus.

Dar.
Însăși ideea de a nota pe cineva imi duce din start mintea la ideea de subiectivism. În baza a ce – aflîndu-ne în mijlocul complexității acestei lumi – pot socoti cum c-acela valorează 5 sau 10?
Un tip căruia i-am socotit calificativ slab este primarul bucurestean din 1992-96. Dar si aici ma trag singur de mînecă: cunosc dedesubturi reale de pe acolo?
Și, de fapt, cît intervin in ștampilă subiectivismele, nedormitele mele? .

„Bre, Ordene, cu suceli ca ale matale nu ar mai exista nimic ferm pe lumea asta...!”

Nu izbutesc să mă astîmpăr

„România interimară. Aventurile lui Victor în Serai | ANALIZA lui Sebastian Lăzăroiu”

Nevoia disperată (dar nu sună cumva prea gazetăresc?) de a îndepărta neclarul din existența noastră, ne trimite la sentințe.
După cum, teama de semeni ne îndeamnă la minimalizarea – mai mult ori mai puțin batjocoritoare – a acestora. Aici, țintele nu-s alese la întîmplare. Ci dintre inșii care nu se pot apăra. în paralel noi neaflîndu-se singuri în acel curajos demers. A emis vreunul din nou vreun gest de opunere reală, la vremea unor adversari serioși, a la Ceaușescu?

Sîntem oameni.

Ce ție nu-ți place...

Victor Ponta și tabăra sa politică riscă să plece de la guvernare taman prin procedeul care i-a adus cîndva (trei primăveri și ceva) la cîrma țării. După cum, peste vreun an, e posibil ca dușmanii să cîștige lejer niște alegeri generale...
În legătură cu indiscutabila ameliorare economică, nu ar fi prima dată cînd un guvern cade, din așa frumos val...

În opinia mea

De prostie poate acuza (se înțelege că doar pe altul) doar un... prost. După cum, A nu fi prost nu te scutește de relele, de durerile existenței, ale lumii. Plus că și așa fericite exemplare, teoretic deștepte, comit destule gesturi prostești.

*

Acuza spre altul de prostie îmi pare o reminiscență de pe la ai noștri 6-8 ani. Așa se rezolvau atunci lucrurile, deseori departe de cel bîrfit.

A-l socoti pe altul prost te scutește oferi detalii (prin ce anume este acela prost, de pildă). Bașca o părere asupra ideii de a fi prost. „Cum arată, domne, un prost? Ce face el?" "Păi..."

P.S.
„Hai, domne, o plăcere aveam și noi în lumea asta de rahat... Să facem pă alții idioți, iar pă noi să ne credem genii. Iar dumneata ne-o spulberi. Să-ți fie rușine!"

Apropo de a lua în serios

…instituția Armatei române (cea care flutură și ea, azi, drapelul, de Ziua acestuia).

Îmi pare că dumneaei se află corijentă, la capitolul obraz, respectiv soliditatea care-ți permite să dai onest înapoi.. Vasile Milea să fi făcut ce-a făcut, iar băieții cazoni să-l țină în continuare ca nume al bulevardului de sub nasul lor... (bibliografie: Alex Mihai Stoenescu, Grigore Cartianu etc.).

PS.
Nici a duce un general la patru stele (nu spun carele contemporan!), chit că acela va fi dat pe la cazarmă din an în Paște, nu-i o treabă de scos pălăria...

Părerea mea

A pune pe versuri încurcă în cel puțin două moduri sinceritatea poetului (presupunînd că are acces la ea). Te obligă să cedezi rigorilor versului, apoi să gîndești la ce i-ar pica bine cititorului – în ton cu șabloanele socio-culturale.

Bineînțeles, autorul poate fi preocupat mai puțin de vreo deschidere cvasifreudiană. Cîte un rătăcit ca mine are însă probleme în a-l lua în serios...

Zic asta cu ochi picați pe un vers Bartolomeu Anania.

> *„Pleca-voi iar Rătăcitor prin toamna sângerândă, Cu duhul plin de jar, Cu inima flămândă De tot ce m-a hrănit odată…"*

PS.

Apropo de Anania și de religioși. Ei au o vorbă, ceva de genul „...vei pierde nemurirea”.

De fapt dumnealor, care și-au găsit (vorba eminesciană) un „cerc strîmt” însă de succes, e greu să mai aibă acces la universalitate.

În sensul că destui pe lumea asta văd altfel lucrurile, că acestea din urmă se găsesc în sine diferite față de canoanele credinței. Asigurîndu-și succes deplin și foarte înlesnit în ograda proprie, dumnealor au mari probleme cînd trec de portița curții... De aceea nici nu ies, eventual blamează din șură pe-ăi care au aflat ce-i dincolo de dealul vecin...

Cineva, zilele astea

… reproșa unui politician că și-a schimbat părerea despre noul premier (interimar), Gabriel Oprea. Opinie care, acum vreo trei ani, era acidă, iar acum amabilă.

Nu aș sta să remarc așa volute, pe acest tărîm (politica) al veșnicelor, neîncetatelor readaptări. Totodată, cred că nici nouă, alegătorilor, nu ne-a reproșat nimeni că la anul cutare ne entuziasmăm de vreun politician, iar peste puțin timp îl facem ținta tuturor obiectelor contondente din casă...

Aapropo de faptul că azi

…e Ziua Drapelului.

Treaba asta sună tare frumos, însă eu privesc precaut lucrurile ivite peste noapte, pentru că așa pică bine în vreun birou. Oricît conformism ne-ar mîna în luptă, am îndoieli că se vor naște-crește brusc mari legături sufletești între cetățean și acele valori apărute peste noapte.

Bănui că-n spatele unor așa duceri în reflectoare (adaug și Ziua Iiei – acea bluză populară) este de fapt teama autorităților că lumea nu le stimează, pomenește îndeajuns.

Multă lume se află grijulie

…asupra defrișărilor de la sute de kilometri, dar (obicei uman vechi) scapă din vedere cele din oraș. Unde s-au betonat într-o veselie arii din locurile vezi – bineînțeles sub cele mai nobile pretexte (băncuțe pentru odihnă onor cetățeni, locuri de joacă șcl.).

În context, bănui că va sosi clipa cînd chilimanii vor lua comision din 'reamenajarea ecologică a sinistrelor spații betonate'... .

Eu unul m-aș feri ca de dracul

…să vorbesc de prostie – cea omenească. Și a altuia. Iar înainte de a reclama impostura altora, aș da un ochi fugar în oglindă.

Dl Paleologu este un om stimabil, dar oricînd e loc – dinspre un tip mai deștept ca noi – să ne fie identificată vreo mîță prin sac...

> *”Sunt prea mulţi proşti pe lume /…/*
> *Prostia este eternă şi invincibilă; e o hidră cu nenumărate capete care cresc la loc de câte ori le tai, de aceea trebuiesc tăiate mereu cu acizii inteligenţei, pentru a o ţine în şah; e tot ce se poate face contra ei.”*

Mai multe

I .

Ce chestie...! Dacă apuci cît de cît să rămîi pe picioarele tale (mentale) la sfîrșitul vîrstei a doua – poți să faci ceva pe constatările tale asupra vieții. . În sine ele-s posibil să se afle corecte. Dar sînt inutile, cogenerilor ori mai tinerilor. De fapt, încurcă muuuult, așa constatări. Așa că le vom scrie și aduna într-un manuscris cu un singur cititor, care va merge finalmente la coș. E clar că trebuie să-nvăț a juca teatru. Nu neapărat unul de ticălos. Sper că se poate.

II .

Îmi revăd atitudini, zise din tinerețe. Rezultat, azi, este că simt nevoia să mă feresc de sentințe. Nu de alta, însă pot anticipa disconfortul de a le privi peste vreo zece ani, cînd vînturile-valurile mă vor fi dus în alt unghi existențial (asta, presupunînd că bifez încă zece revelioane...).

Spun astea pornind cu precădere de la o notație dintr-un articol montan, de acum 16-17 ani. Pe atunci credeam în Dumnezeu (fie și lipsit de intermediere bisericească). Și-așa cu sentințele, cu afirmațiile sigure pe ele...

În seria de multe

… -multe lucruri neplăcute din viață este și acela de a recunoaște fiului adolescent că, la vîrsta lui, ai fost la fel de pramatie rebelă și nemulțumită, dacă nu mai mult... Atunci, demult, se putea întîmpla – neavînd cu ce umple ceasurile pînă la meciul televizat spre seară – să dai o fugă pînă la Ploiești (din București venind...).

Ce repede a trecut vremea

… din epoca-mi de făcut bancuri asupra vîrstnicilor...

Mai bășcălește și azi, Mirceo, dacă îți mai arde!

Mănăstirea zisă Caraiman

Cea din Bușteni.

Ea nu se află pe muntele ce-i dă numele, ci pe vecinul acestuia, Jepii mici. Oare cît de lumesc vor fi decurs discuțiile între prelați, pentru a nu lua în seamă așa amănunt?

Nu m-am băgat prea tare

…în tapajul pro sau contra Antena 3. Dar ieri m-am bucurat că dumneaei, televiziunea de știri a întemnițatului Varan, există...

Neașteptata opțiune mi-a sosit la văzul burtierelor afișate de concurenta Realitate TV. Unde vorbeau de „Victor turcitul” și multe similare. Totul plecînd de la donația de 49 de ani (sper că am înțeles bine!) a unui teren de un hectar, pentru ridicarea unei moschei/geamii în București.

N-am putut să nu cad aici în sportul imaginației... De a intui cum arată scenele din biroul directorului Realitatea, ori al acționarilor (eventual al celor care-i folosesc drept păpuși)...

Cum decurg vorbele, îndemnurile, telefoanele... Cum li se mișcă ochii. ...Dacă dumnealor, aste personaje (virtuale) se privesc în oglindă?

Contrar poveștilor morale, cred că o fac, cu multă satisfacție chiar. Căci la bază nu șede Iisus, ci Hobbes, cu omul cel lup semenilor...

Nevricos un pic, mă sperie ideea că trăiesc unor așa moguli – la nivelul României -. respectiv a celor care, în fața televizoarelor, salivează încîntați la execuții precum aceea cu *Victor turcitul*...

Așa-mi trebuie dacă n-am aflat pînă acum ce e aia... realitate și ce vrea ea de la viață! II

> Nu mai știu care străin, foarte priceput în economie, opina ieri asupra unei situații oarecare. Folosea – între alte surate – vorba „scandalos”, dar și o privire pe măsură. Pentru un rătăcit ca mine barim, asemenea gesturi marcau deja că la cîrma persoanei aceluia se aflau afectele... Mai exact, că altele țineau să se descarce – pe altminteri academicul subiect – , și mai puțin grija de a afla resorturile vieții. Apropo de nedormit bine, unii au și văzut în viitoarea moscheie un focar al fundamentalismului islamic. Nu știu însă, aici, cît era spărietură adevărată și cît una care să facă părul măciucă telespectatorului *(ultimului îi și place așa exteriorizare-a-altora-din-el,,,) .

Se face multă băşcălie

…de fenomenul *selfie*. Al pozelor făcute de noi, nouă înșine.

Unu.

Ca și în destule alte situații, contează enorm cît te vei tulbura la așa acuză. Dacă răspunzi conform procedurii („Daaa? E ceva nasol, să-ți faci selfie? Extraordinar! Zi-mi, te tog, da' de ce?..”), șmecherul o lasă însă moale...

Doi.

Și aici, în această descurajare, se află o manifestare indirectă a lu tanti Societatea. Care vede precum sarea în ochi a ne ocupa de propria persoană. Și propune să tragi ca prostul pentru alții. Selfie-ul e o încercare de confirmare valorică. De iluzie că sîntem niște tipi plăcuți privirii. Nu sîntem noi de vină că, sub un 'cer' cenușiu dacă nu mai rău, avem nevoie de multe aprecieri din exterior. care nu vin, iar atunci le compensăm și noi precum ne cere uriașa sete de siguranță. Este momentul în care unul ori mai mulți bravi semeni vin cu nuiaua amintită inițial.

”Mai există demnitate în România?”

Așa se întreabă un site, nici nu mai contează motivul. 'Demnitate' mi se pare – mie! – una dintre cele hazoase vorbe. Ea nu reprezintă vreo stare puternică, ci doar priceperea de a mima ceva, care să-ți ascundă tulburarea, vulnerabilitatea în relația cu un tip ce riscă să-ți perforeze șubreda armură. (a se scuza lungimea ultimei fraze) .

PS.
Devoalez, totuși, de unde venea vorba citată. E de la niște compatrioți ce reacționează pe cît se pricep legalizării căsătoriilor gay în SUA. „V-au apărut prea multe curcubee pe facebook după legalizarea căsătoriilor gay în SUA? Un CELEBRU fotograf român RĂSPUNDE în mod GENIAL. Celebrul fotograf, Cezar Machidon, unul din cei mai bine cotați fotografi români ai momentului, a decis să răspundă acestei decizii, în felul său. Acesta și-a colorat fotografia de profil în culorile tricolorului românesc.”
Mă uit la imaginea respectivului și zîmbesc. O să spuneți că fac o proiecție a nevoilor mele de afecțiune masculină, că le văd-din-nimic la altul. E posibil să nu greșesc însă. Probabil, toată viața simțim nevoia unui Tată (și în Cer, dar și pe sol, în carne plus oase). Ceea ce nu-i bizar, chit că nu poți umbla cu ideea precum prapurii. Unii dreg chestia asta în relații homosexuale. Alții, care-s și ei la origine marcați de dorința în chestiune, își gonesc tentația, devenindu-i chiar agresor. Demersul are și părți utile, în sensul că te aplaudă majoritatea societății, respectiv nu-ți rupe gîtul vreun Tată Rău. PS Cînd am spus recent că meditez la o cărțulie cu afirmații grozave (dar care să mă aibă unic vizionator) , ea nu privea rînduri precum cele de mai sus. Ci unele mai naspa.

Educație la ai noștri copii.

Fără îndoială, facem și noi, părinții, ce putem... Dar. Cînd ne întîmplăm a fi pretențioși cu urmașii, poate ar trebui gîndit că-i posibil să fie și ei la fel, în viitor, cînd vîrsta avansată ne va reduce putințele... Îmi zboară deseori mintea la un cetățean, să fi avut vreo 40 de ani, care își bătea părinții. În situația asta, fata aia deșteaptă pe care eu o numesc Societate se oripilează. Împotriva caftitorului. Nu se obosește dumneaei a medita că maturul cu pricina înapoia pur și simplu ceea ce primise și el, odată... Îmi povestea, între altele: „Eu-s stîngaci. A bătut tata însă la mine, pînă am scris cu dreapta. Și uite c-așa se face azi: scriu cu dreapta, dar apuc ciocanul cu stînga..” Nu prea anticipăm că vom fi bătrîni... Cum, ziceți că ne aflăm eterni dar n-am aflat eu? Mișto!

„Surse…

…Sesizare de plagiat cu privire la teza de doctorat a premierului interimar Gabriel Oprea ”

Din start, mi se pare aiurea ca o agenție de știri să transmită publicului – ca mai sus – informații totuși neverificate. Apoi. Cînd pe careva îl apucă brusc verificarea cuiva ajuns de curînd sus, nu știu cît dor de adevăr și corectitudine științifică e pe acolo. Cred că altele mînă în luptă, pe acel ogor... O fi invidie, o fi șantaj (asta la nivel individual), o fi dor de a-l ține pe Gabriel Oprea în șah și a-l face astfel manipulabil (la nivel instituții)?

„Cunoaște-te pe tine însuți...!”

Se juca nițel cu focul, ăl de-a zis vorba asta...
VIAȚA E PLINĂ
…de veniri cu picioarele pe pământ.
Îmi aduc aminte cum, la un 2008, admiram că icoanele erau nelipsite în casele, prin magazinele grecilor. Pe urmă am priceput că poți fi precum acel popă (Burducea?) care se dăduse cu comuniștii în anii 40... Și cu steaua (cu evaziune la greu) și cu Domnul.
Bașca votînd extrema stîngă!

Munte. Și nu numai

Gîndirea de clan – mai mic ori mai mare. Ne periem (deseori la greu) unii pe alții. Dă bine la exterior, cît și nouă.

”Părinții sau nașii, botezând-o cu numele Taina Hyacintha, au programat-o cu o moarte „mitologică”. Tatăl, savantul, știa cine a fost Hyacintha și ce moarte atroce a avut, dar, om rațional, nu admitea că numele influențează destinul.
În primăvara 1992, în Himalaya, mi-am luat rămas bun de la Hyacintha, drumurile noastre se separau: eu am rămas la poalele muntelui, la o mănăstire lamaistă; iar dânsa, în echipă cu Sandita, tot alpinistă part time, au continuat urcușul, pe creste, cu o dotare modestă, cu doar zece porteri însoțitori, intr-o expediție teribilă, vrând să atingă un pisc redutabil, Dhaulagiri (8167 m.)
Mi s-a părut, o clipă, că aș putea să le determin să-și schimbe planul vieții; și să rămână aici, la mănăstirea lamaistă care ne oferea o ospitalitate necondiționată, adică nu ne cerea sa ne convertim, ci puteam să slujim dumnezeului cu care venisem de-acasă… Să încerc să le schimb planul vieții…Totuși nu eram convins că aici, în mănăstire, Dumnezeu ar fi mai palpabil decât pe vârful Dhaulagiri unde mergea Hyacintha. Simțeam o bucurie că ea va ajunge acolo… că tot asceză se cheamă ceea ce face ea… ”

Chit că multe pe-acolo frizează neadevărul. Ca emitent de așa scrise, mai există marea plăcere de a modela realitatea precum plastilina, cuprinzînd în așa proces ditai Dumnezeu.

ce i-ar caracteriza din plin pe grecii momentului, mi se oprește mintea încă o dată asupra acestui termen.

Demnitate. A fi demn. Cred că-i încă un cuvînt in categoria (deloc lăudabilă, în ciuda etichetei ce urmează) ziselor sfinte...

Acestea din urmă au, după neînsemnata mea opinie, niște însușiri. Din motive ce se pot extinde, ele sînt cuplate cu idei din lumea mare, imensă a Dincolo-ului de realitate.

Nu e vorba de *D.d.r* cel studiat de Freud, ci de acela păstorit de ideea de Dumnezeu, cît și de aghiotanții acestuia de pe pămînt.

Am în vedere, de pildă, Morala.

> Departe de mine a sfătui la un trai fără morală. Însă, nu o dată, de Dumneaei se face caz excesiv, respectiv a mînuiesc strașnic tocmai șarlatanii! .

Revin la *demnitate*...

Uzînd un pic de vorba cui prodest, veți vedea că cel din fața *insului demn* nu mai poate de teatralîcul acestuia. De altfel, veți observa că *demnul* e destul de atent în fața cui își execută aria.

Asta, și pentru că sportul demn are mici dezavantaje, din categoria arcului cu o singură săgeata. Adică o arunci, nu-ți lezezi adversarul, și-atunci să te ții... Primul urmare omul e atent către cine se desfășoară...

> Și ajungem la o caracteristică importantă a demnului, a demnității. În cea mai mare parte din cazuri, se practică cu dor de succes nu neapărat în fața unui neica nimeni de pe stradă, ci a apropiaților noștri, respectiv a noastră înșine.
> Fluturarea demnității e o chestie de manipulare și atît, vizînd cele două categorii pomenite imediat mai sus. La un străin de cercul nostru strîmt, în cel mai bun caz pe alegi cu vorba cadetului Biegler, al lui Hasek: *„Glumești, camarade*..." .

Nu-i de încheiat acest plicticos excurs fără a pomeni că, dincolo de aparențe, folositorii ideii „demnitate" nu-s deloc ușă de biserică, ceea ce-i valabil la toți apelînd spre vorbele sfinte.

Uzînd de o paralelă îndrăzneață, aș putea spune, psihanalitic, cum c-ăl de apelează la vorbe din arsenal SuperEgo e nu departe de fratele (fie și vitreg) al acestuia, Sinele. Ultimul avîndu-ți țintele lui clare, cam tot pe atît de altruiste. Adică puțin ori deloc.

Încă ceva, stimați urmăritori ai prostiilor mele. La povestea cu demnitatea și celelalte apelează un tip nu tocmai destupat și care se simte singur. Prin extensie, e valabil și la un popor (ori la acea numeroasă parte a lui ce jonglează cu demnitatea și compania).

PS.

La cîte insuportabile am zis la deal, o mai merge una..

Tipul demn aduce cu capra rîioasă. N-a rezolvat nimic, n-a convins pe nimeni dar pleacă cu pieptul în vînt. Pînă la primul colț de stradă, pînă la primul zid după care dă. Din eleganță, nu voi explora ce figură ia, acolo, departe de ochii celor care nu știu să aprecieze demnitatea, aceea despre care i-au vorbit mama, profesorul atît de frumos.

Altă vorbă sfîntă

Care nu-și ia însă forța din morală, cît din suferința cuiva...

> *”Sfidarea fără margini a celor 7 indivizi din Vaslui care au violat o elevă până la leşin: <Da, sunt mândru de ce am făcut!>” .*

Sfidarea, reclamată la altul, e tot o chestie de capră rîioasă, adică revoltatul rezolvă nimic. El nu-și poate accepta aici neputința de a-l cîrpi / decapita pe cel considerat vinovat, așa că țipă despre sfidarea acelei poame de om.

Faptul (punctat în postu-mi anterior) că virtuosul se adresează aici celor din tabăra sa – și atît – e mai mult decît evident.

Amănuntul că se vîntură o presupusă oripilare a (întregii) opinii publice nu schimbă datele problemei.

Bineînțeles că, la acel stadiu al inteligenței, nu-și pune nimeni problema cît de exactă e știrea (blasfemie! la asta ne îndemni dumneata, să verficăm, cînd fata aia a suferit atît???”), respectiv cam cum s-a nimerit mîndra taman între acei mardeiași erotici...

PS

Mi se sperie un pic gîndul, asupra a ce mînă de fapt un condei revoltat precum cel din „Adevărul”. Pot bănui una bucată oftică inconștientă că el nu procedează la fel cu domnițele care-l tratează cu refuz, în ale împerecherii.

„Citatul zilei:

> *”Ce oameni excepționali trec pe lângă noi, anonimi, și noi admirăm prostește atâția neghiobi, numai pentru că au vorbit de ei presa și opinia publică”*

Mircea Eliade scrie minunat, aici. Poate nu strica însă un exemplu de tipi excepționali, care nu au trecut neobservați pe lîngă istoricul religiilor.

Altminteri, nițică înțelegere pentru cei considerați neghiobi poate nu ar fi stricat... Asta, măcar pentru că vor fi existat destule lucruri la care ME nu se pricepea, iar pentru așa ceva nu s-a fi înghesuit nimeni să-l dec lare neghiob.

PS

Zisa lui Eliade e un mod elegant de a spune că-și dorea canalizată spre el admirațiunea celor captați îndeobște de neghiobi...

NOI. Și firea noastră.

Pe undeva, o duduie găsește de cuviință să se pozeze într-un mod neașteptat.

Intervenim imediat noi, paznicii moralității, ai CumSeCade-ului... Or. Copila se simțea bine în acel mod. Care e problema? Cu ce ocazie să mă duc să rînjesc cum că e într-o ureche? Aaa, ziceți că noi sîntem depozitarii Adevărului și Normalului (iar parașuta aia nu!), dar n-am știut – diploma urmînd să ne sosească într-o zi două prin poștă?

Marile adevăruri

…par a se spune doar în glumă.

Probabil doar așa, psihanalitic vorbind, inconștientul nu se cabrează scurt la ideea respectivă, închizînd la fel de iute cele șapte-i porți de aramă...

Arătam cîndva că rîdem nesocotit de caragialianul Trahanache. A cărui zisă – aceea cu enteresul și iar enteresul (care guvernează tot ce mișcă) – face toți banii. Aceia din subsolul Băncii naționale.

E.

Căscînd ieri gura la statu(i)a lui Constantin Brîncoveanu din Berceni, mi-am amintit zisa postdecembristă (a Sarmalelor Reci): „Țara te vrea prost”.

I-am privit voievodului chipul... Nu știu dacă-s eu aici, neapărat, un Gică Contra. Ci pur și simplu iau lucrurile în serios (cît de rău o să ajung așa, deja nu mai contează...).

Dacă, la așa manifestare culturală, te afli nesuperficial și, totodată, iubitor de adevăr, ai pus-o! N-ai nici o șansă a intra, a te păstra în rîndul lumii. Aia care șade în genunchi la valorile neamului. Și compania.

Că povestea cu neabjurarea credinței, nici cu sabia gîdelui în apropiere, mie mi se pare făcătură – am mai spus-o. Dar pot paria că dacă dau un ochi și asupra celor aproape 30 de ani de domnie a Brîncoveanului, numai de pus la rană nu va fi fost. E chestie de aritmetică. Acolo, la fruntea țării, nu aburci și nici nu te menții cu sentimente pioase, cu moralitate ce-ar face invidioasă vreo maica Tereza.

Cum ziceam, iau lucrurile în serios... Și nu văd cum un tip mai mult decît terestru e demn de statuie. Ultima însemnînd o prestație,un suflet ales ce nu s-a pomenit.

Mai priveam și spre Ștefan cel ajuns Sfînt. Cazul său aduce cu al indulgențelor catolice, alea care au provocat mînia lui Martin Luther. Deci Ștefan luat-a gîțuri destule – dintre dușmani, dar și ai săi. Treaba asta nu are o primire grozavă în Decalog, dimpotrivă. Dar omul nostru, vezi matale, a ridicat sumedenie de biserici (cîtă finețe spirituală au căpătat moldovanii în urma acestei campanii, nu e cazul a discuta aici...). Ziceți și domniile voastre, nu aduce cu iertăciunea pe bani de care pomeneam mai sus? .

PS

Admiteam ceva mai sus c-o să ajung rău. Plus că șanse de a schimba mod de gîndire al lumii se află minime. Dar mă pufnește nițel rîsul vîzînd atîta lume bună șezînd drepți la o minciună (că, odată rupte rîndurile, pe aceia îi doare drept în pix de Martir, aia e partea doua). Nu uitați a pica în continuare lați, la ideea de valori ale Neamului.

Că veni vorba, prin definiție *valorile* sînt niște minciunele umflate cu pompa. Chestie de aritmetică. Un lucru normal și realmente cuviincios are șanse zero să salte pe soclu.

Vorbeam ieri

… despre modul cum îți confecționează Societatea valorile. (Îi dau dreptul, altminteri, să-și aibă socoteala ei...). Priveam azi, din troleibuz, un proaspăt monument în cinstea luptătorului antiterorist, pe Drumul Taberei. Pentru că altfel nu ar funcționa fenomenul, nu se spune acolo nici cum ședeau în exact acel loc niște ABI-uri, la 23 decembrie 1989, nici ce băieți de treabă din preajmă puseseră la cale un măcel oarecare.

Titrează un site oarecare:

„Grecii au spus NU categoric creditorilor la referendum."

Parcă anticii elini aveau o vorbă, traductibilă azi astfel: „Ok, e victoria ta, dar cred că nu-i neapărat și una bună..." Multă lume își clamează zilele acestea simpatia față de Tsipras și ai săi, dar cine va putea să-i privească altfel decît chiorîș, așezîndu-se cu ei (să presupunem...) la o masă de afaceri?

Nu știu cum fac

… de sînt tot mai atent la omenescul mod de a ne face viața suportabilă (se înțelege, că există un ceva insuportabil al ei, de-i nevoie de așa gesturi). Cineva pune alăturatul afiș (nu bag mîna în foc, de lipsă acolo a îndrumărilor publicitarului). Judecăm un pic simplist, iar în paralel accentuăm culorile convenabile. Nu prea ne aplecăm asupra motivelor pentru care s-a ajuns în situația aceea. Nici nu meditățm cum se va achita actuala copilă, cîndva, de sarcinile-i materne. Pot fi acuzat aici că vreau stric plăcerea de a trăi a vreunora... Dar nici nu pot să mă astup la ochii minții! Și ajung iar la rețeta valorilor... Decupezi doar ce-ți convine din realitate, iar apoi tragi și o bidinea roză. Asemenea acțiune nu elimină disconfortul existențial ori agresivitatea noastră din născare. Ea urmează să se descarce prin ieșiri aparent excesive, către un te miri cine. Priviți de pildă la multe din încondeierile de pe aici, de pe Fb.:

Dl Dan Turturică e nemulțumit

…de premierul Ponta, pînă la a-i solicita plecarea.

Aduce și argumente, frumos asamblate, dar care – în ochii mei – nu depășesc prestația unui Farfuridi de 2015. Uităm că Victor Ponta este cîștigător al ultimelor alegeri generale. Și că pînă acum lumea nu a ieșit în stradă, ca-n vremea tandemului Băsescu-Boc. Bănui că nici nu va ieși pînă în toamna viitoare.

În același timp, și absolut omenește.

Cînd dibuim (eventual exagerăm ori inventăm) hibe ale vreunei mărimi politice, gazetarul ori omul de rînd uită a se privi și pe sine, în oglindă.

O ENTITATE MEDIA mi-a solicitat zilele trecute opinia despre un eveniment de acum exact un sfert de veac. E vorba de ceea ce a fost numit Marșul Alb, pentru eliberarea lui Marian Munteanu, la 13 iulie 1990. Acum vreo trei ani am zis să trec pe hîrtie amintirile personale legate de acest moment (așa m-a și mirosit acea televiziune, a mă afla în treabă...).

Ca să umplu jumătatea de oră de discuție de acum, am revăzut acele rînduri, ocazie în care pîrdalnica minte a zvîcnit pentru alte asociații. Astfel, am realizat că acel marș avut-a un caracter aparte. O anumită liniște, cred inegalabilă. Va fi contat albul coloristic al bluzelor îmbrăcate (semn de nonviolență, de nevinovăție se pare), dar și faptul că teribila represiune de la mijlocul lui iunie ne adusese la stadiul de ființe spășite, incapabile se emită vreun dram de sentimente negative. De aici atmosfera, în care mototoi și speriați de bombe se vor fi simțit neamenințați, neînfricoșați.

Ulterior, pentru că lucrurile nu stau în loc, pe eșichierul politic au intervenit schimbări. De pildă reacțiile internaționale la mineriadă. Iar, în toamnă, au survenit majorările de prețuri, moment cînd apare și Alianța Civică. La manifestațiile acesteia din urmă, nu s-a ajuns la acte de violență, dar deja revenise încrîncenarea. *”Nouă lei un ou / Ați votat un bou!”* . Pe temeiul regulii de trei simple, cînd condițiile au devenit prielnice, agresivitatea 'noastră' a sporit spre maximum. Nu ne-am împiedicat grozav în scrupule, atunci cînd am putut da și noi la cap – fizic! – dujmanului.

Pentru asta, am uitat subit că minerii ne fuseseră cei mai siniștri și mai huliți dușmani, c-un an și-un pic în urmă. Vă dați seama, bineînțeles, că mă refer la înfruntările din septembrie 1991...

PS

Mi-am revăzut jurnalul din iulie 1990.

Sesiune de pus afișe (între Facultatea de Drept și Universitate), privind Marșul. Un fesenist, bănuindu-ne studenți, se ia de noi: „Mai bine ați învăța”. Zavergii i-au replicat scurt: „Dumneata ai și față de om care s-a spetit învățînd!”

Omul, lup omului

Cu ochii fixați pe interesul propriu, pomenirea moralității subzistă doar ca mijloc de păcălire a semenilor.

Un site are orden să prezinte lucrurile într-un fel anume. Apropiat ca natură a situației, încrengătura de interese a unui prelat bucovinean bate tot într-acolo. Prin urmare, ajunge să ne fie pus sub ochi un material debutînd cu: ”Înalt Ierarh al BOR despre criza din Grecia: Grecii sunt oameni înţelepţi. Europa e un pericol pentru România!”

http://www.activenews.ro/stiri/Inalt-Ierarh-al-BOR-despre-criza-din-Grecia-Grecii-sunt-oameni-intelepti.-Europa-e-un-pericol-pentru-Romania-120318

Altminteri, acel om al Bisericii are pretenția că mîna înțeleaptă a lui Dumnezeu

nu-i fuge o clipă din preajmă.

Într-o gazetă

…o duduie se pune pe sfaturi pentru nefericiții care au picat bacalaureatul. În fapt, dumneaei se adresează unei terțe tabere, altminteri cam deloc implicată în acel dureros eșec – dar gata a aplauda vorbele mari.

Tînăra doamnă scrie pentru o gazetă cu pretenții de a gîndi. E o glumă, ziarul reprezentînd doar un camion al unora, pentru a pătrunde într-un cîmp de privilegii socio-materiale.

PS

Haioasă foc: „Scrisoare către tinerii care au picat Bac-ul”

Asta e din ciclul Bulă: a dori să treci pe careva strada, cînd acela nu ți-a solicitat-o.

Revista „Historia” dedică

…un articol lui Petre Țuțea.

Eu nu mă omor după sentințele pomenitului muscelean, dar între zisele juste ale acestuia aș trece și faimoasa ”Am făcut 13 ani pentru un popor de idioți”.

Să spună cineva despre tine așa ceva, iar matale să nu te indispui – înseamnă că Adevărul își agită din plin aripele, prin preajmă.

La bani mărunți cred că Țuțea nu ne poate înfuria cu atari vorbe (da' ia să zică Tökes așa ceva!...), întrucît posedăm aceeași fire. Una degrabă emițătoare de vorbe nesăbuite. Dar el, Țuțea, e simpăticuț (se poate detalia...) și din familie/clan/ginte cu noi. Omenescul rămîne o chestie foarte interesantă...

Remus Cernea întreabă

„Sunteţi de acord cu căsătoriile homosexuale?” .

Eu unul sînt de acord. Nu știu cît se pune aici problema, de-oi trece vreodată cu un domn – la braț – pe la Starea Civilă. Dar dacă așa oameni s-ar căsători, nu văd cu ce-mi afectează asta viața.

Iar dacă alții simt greață la vederea unui cuplu homo (pot paria că nu au zărit multe, altfel se obișnuiau cu tabloul), un psiholog i-ar putea lămuri de unde se trage disconfortul. Mai exact, pe linie socială (de cele mai multe ori nonverbal transmis) sancțiunea a fost atît de îngrozitoare, încît ea iese azi doar sub forma pomenitei aplecări din stomac. Că veni vorba. De ce nu-i deranjează pe-așa revoltați vederea a două femei intime foc?

PS

Mi-e tare boală cînd careva se bagă în viața mea. Și o face mai mult sau mai puțin ticălos, mai mult ori mai puțin manipulator.

Răsfoi azi din nou

…volumul despre decembrie 1989 al unui simpatic autor – oltean de felu-i...

Acolo, la un moment dat, sînt puși la zidul infamiei niște tipi, care pasămite ar fi fost trădători / vînduți („dovedit”, chit că nu ni se arată vreo urmă a dovezilor concrete).

Cu mintea mea a proastă, mă uit cu ochi amețiți spre cer și meditez cît de bună ne fuse în deceniul nouă, ba chiar și de atunci încoace, viața sub bagheta nevînduților. A Patrioților.

Nu izbutesc să văd avantajul, dimpotrivă.

Adică, dincolo de un trai cel mult mediocru, m-am ales doar cu sforăitoare discursuri – dar spatele cărora se traseră niște sfori convenabile clasa întîi. Convenabile acelora...

Ca atare, mintea îmi pleacă în explorare... Am impresia că, la origine, treaba cu patriotismul e din categoria definită de poetu național: „o frază de dînșii inventată"; pentru a ține mai bine sub capac pe dînsul-Popor.

Faptul că 99% și încă ceva dintre lăcuitorii vreunui spațiu asemenea României nu-și pun problema fenomenului nu mă împiedica a-l analiza. Mai puțin ortodox.

Cred că dînsul ne intră în sînge prin intermediul fricii (ia să fi ieșit pe uliță, de la Scorillo pînă la Ceașcă, să zici tăricel că tu nu ești patriot?!), respectiv al oportunismului. (Apropo, s-o fi născut licheaua care să NU ridice ode patriotismului?) . A lua în brațe patriotismul cred că e și o chestie de 'sine nobilitate'. Una e Gică și atît, alta-i cînd te umfli drept patriote! Să mă ierte un obraz regal...: un Gică de România.

Nu știu de-ați observat

Categoriile care pufăie cel mai tare în materie de patriotism, respectiv Dumnezeu sînt și cele mai chiorîș privite.

Politicienii și popii.

Are o largă circulație

…ideea că românii-s un popor tolerant.

Pentru că nu mă aflu tip ce iau lucrurile pe nemestecate.

Oare cineva fi lansat ideea? Cu ce scop, tovarăși? Și acoperind ce, prin adîncuri? . Dacă dăm un ochi mai atent, prin istoria nouă ori mai puțin veche, ce iese? De pildă, de la 1990 încoace, cum au arătat marile noastre pase de toleranță? Înțelegerile depline ale altor puncte de vedere?

PS1

La bani mărunți, e mai bine să se spună de tine că ești tolerant, decît mototol...

PS2

Prin definiție, cînd ne lăudăm cu vreo chestie, e de văzut în ce măsură o și posedăm, respectiv ce voiește a compensa, dintre inavuabilele noastre...

Chestia cu mariajele homosexuale

Mai exact de modul tolerant-foc de a le privi. Îmi fuge mintea la o scenă din „Planeta maimuțelor". Unde o primată, de sex feminin parcă, era dezgustată de cum arătau bipezii fără păr pe tot corpul.

Întîmplător, ființele precum ea conduceau acea planetă. Deci se afla decisivă (și obligatorie ălorlalți) optica ei. Echivalent al majorității, în vreo societate oarecare din ne-ficțiunea pe care o trăim..

Ca cetățean cîrcotaș ce mă aflu,

…trag insolentă linie. Și dl președinte iese bine, în aste luni de mandat

. Ptiu! Mi-am sesizat un sentiment sinistru! Măcar pentru că se poartă domn și are ținută impozantă, mă mîndresc cu actualul președinte – cînd șade alături altor șefi de stat! „Voyez? Il est mon president, ce type-là! Je suis tres fier de lui!"

PS

Cad în istorie și cred că precedentul lider tratat cu (oarece) respect va fi fost Carol I. Nepot-su arăta bine, dar bănui că era ușor ghicibil (dacă nu, o știai din tabloidele vremii) de lepră. Mihai I, frumușel dar trist în deceniul cinci, nu avea cum să impună.

Ziceți că îmi dau excesiv cu părerea? Corect.

Mă uit la oamenii Realității TV,

cum toacă golănește la Victor Ponta. (Faptul că anteniștii procedează asemănător, cu alții, nu schimbă mult datele problemei).

În paralel, Rareș plus ai săi nu au treabă în a clama setea lor de adevăr. De morală, de bun simț și toate cele.

Oare ce i-o mîna în luptă? Probabil că, dincolo de-alde refularea pur mitocănească, or exista promisiuni de la adversarii dlui Ponta. Cum că. Materializarea urmînd a surveni cu precădere după sosirea la guvernare a respectivilor – tare supărați acum pre Ponta și ai săi.

Nu tare departe de idee.

Eu nu mă omor cu credința în Dumnezeu, Dar, dacă m-o (re)păli vreodată, va fi însoțită de curiozitatea: oare cum și-o privi Moșul, din înalturi, creațiunile?

În visele mele urîte, Dumnezeu e neam prost. Nu e bun și înțelegător, cum ne susură șmecherii (cu ori fără sutană).

Nu m-ar mira.

Schimb cuviincios de opinii.

"Nu e treaba dvs. cine trăiește cu cine."

”Nu e treaba noastra atata timp cat totul ramane in dormitorul lor. Dar e treaba noastra cum dorim sa ne educam copiii! Sa nu ne bage nimeni pe gat aceste personaje!”

„Ce treabă ar avea fiul meu că doi domni se pupă și pipăie în stația de tramvai? Chiar așa exemplar uman am crescut, care să dea în bîlbîială de fleacuri?

Apropo. Care-i problema că tipii/tipele nu iubesc doar în dormitor? Dați-mi detalii, rogu-vă. Unde se prăvale cerul?”

> *(„Vezi să nu-ți dea detalii!...” „Păi știu asta, căci oroarea le e în inconștient, iar de acolo nu-i deloc lesne a fi transferată în cuvinte!”) .*

PS

Cred că tipul uman Gică-contra, căruia îi aparțin, își are obîrșia în revolta de a accepta idei pe care alții voiau să le sădească neapărat în mintea lui. Cultivatorul neținînd cont nici de firea țintei, dar nici depunînd vreun dram de amabilitate, de simpatie.

Nu fac vreun secret din faptul că așa ceva se întîmplă în familia de origine. Nerespectul în așa familii generează tipul G.C., dar și pe-acela denumit – cu amabilitatea aferentă – Fără Dumnezeu / Fără mamă (și) fără tată.

În ultimul caz, depistam azi simptome și la Ion Cristoiu.

PS2

Peste vreo 20 de ani (presupunînd că-i mai trăiesc...): „Mai știți cînd erați împotrivă...?” ”Lasă-mă, dom'ne, în pace!..”

Lucruri imposibile.

În acest colț de rai, numit România. Să fii în dezacord cu cineva, dar fără să-l bălăcărești. La bază pare a sta dorința nu doar de a învinge, dar și de a umili. Bănui că-i o trăsătură perfect umană. Aud că indivizii civilizați cu adevărat depășesc stadiul 'perfect uman'.

Am o deformație

…mai mult decît nenorocită. Mă strădui să privesc dincolo de aparențe.

> *„Victor Ponta, acest Baiazid Yıldırım (”Fulgerul”) al României... Cum a căzut el azi ca fulgerul peste Palatul Victoria, ca să o pupe pe Rovana cea coafată și aliniată în fața intrării, exact ca Suzana Gâdea, Lina Ciobanu și Aneta Spornic pe aeroport, când se întorcea Marele Cârmaci...” .*

Cred că la mijloc e tot un insuportabil sentiment de inferioritate. Care simte nevoia să coboare, bașca să facă de rahat pe altul.

Așa mi se pare mie – ăl de crede că explicarea lumii îi reduce acesteia insuportabilul (ceea ce nu-i cazul...)!

Apropo de cum e bălăcărit Victor Ponta.

Îl scuipăm amplu și pentru că inconștientul ni-l identifică drept prostuț și nedătător cu pumnul. Plus nu chiar sigur pe picioarele psihice. Dar am avea ceva probleme, în a stuchi la un Oprea sau Tăriceanu.

eranjul ne-ar veni și pentru că dînșii nu s-ar tulbura de curajoasele noastre torpile. Ca atare, am poseda ceva disconfort, să vedem că ne cad ghiulele din zidul gros al personalității celui atacat.

Oare cum se prezenta un Predoiu, la acest capitol? Mmmmm... Îl simt undeva la mijloc, între Victor Ponta și ceilalți doi pomeniți mai sus. În context, cred că și pe-un Iohannis îl lăsa destul de rece glumițele sosite dinspre înflăcărații Facebook-ului... Altminteri, probabil pînă și titanii își au călcîiul lui Ahile.

Dar e pitit, deseori bine.

Pe un site psiho

> *„Despre căutarea sensului în viaţă şi în psihoterapie urmăriţi mai jos un concis videoclip cu Viktor E. Frankl, întemeietorul "celei de a treia şcoli vieneze de psihoterapie", analiza existenţială sau logoterapia...”*

Eu nu cred că există sens în viață. Faptul că distinsul conferențiar de mai sus expune foarte frumos nu-mi schimbă părerea.

După cum.

Dacă ne apucă a cerceta după sens, iar acesta nu e vizibil din prima, înseamnă că nu-i pe lista agreatelor de natură. Chestia asta cu sensul in viată ține doar de oroarea cea refulată de a exista, sub acest cer nesfîrșit și necunoscut. Omul vrea certitudini insă. Cu cît mai savante, cu atît mai plăcute sufletului de om scolit.

> *„Ceea ce spune, în esenţă, Viktor E. Frankl în "demonstraţia" sa înaintea studenţilor, urmându-l pe Goethe şi printr-o analogie cu pilotatul (Frankl tocmai începuse să ia lecţii de pilotat), este că pentru a-l face pe om mai bun, pentru ca el să ajungă să fie ceea ce este, trebuie să te raportezi la el nu ca la ceea ce este – pentru că atunci îl vei face să fie sub posibilităţile sale, ci ca la ceea ce ar trebui să fie – abia atunci el va ajunge ceea ce poate fi.” .*

Ideea asta cu a face pe om mai bun ține de iluzie, una în sine necesară, dar atît. Eu nu cred că ne schimbăm, în viață. Doar încercăm a ne mijloacele de atingere a țintei dintotodeauna. Adică de a trăi cît mai înlesnit, palier unde ne mai slăbește nițel oroarea dinspre angoasa existențială. Așa mi se pare mie. Nu mi-e din principiu opinie bătută în cuie, dar nici nu i văd schimbată la povești cu Goethe, pilotaj și-a deveni mai bun.

Așa dorește viața.

Ca din cînd în cînd (nu contează frecvența!) să mă frec grozav la ochi. Dacă văd bine, dacă judec onorabil. De pildă aici:

> *„O mie de tineri de peste Prut, membri în organizaţia Tinerii Moldovei, au luat hotărârea să vină pe jos la Bucureşti ca să ceară clasei politice de aici înfăptuirea reîntregirii naţionale...”*

Păi Aud pe la televizor, într-un clip publicitar cu frecvență suspectă (pentru a nu bănui o mită mascată, acelui post tv), despre a fi 'bun român'. Probabil e o postură onorantă, dar nu-i o treabă ușoară s-ajungi la acea delicioasă prăjitură-capcană... Trebuie să-ți suprimi uzul rațiunii. Doar așa primești, vorba unui banc aviar, 'ochișor'.

Dacă nu izbutești să pui botul (a se scuza mahalagismul), nu poți fi bun român. Adio cocardă la piept, adio dat mare în cartier! .

Dacă eu ori altul, la citatul de mai sus, apuc să întreb – umil – ce dracu rezolvă acel marș, practiquement, băieții îmi arată obrazul... „Bine, domne, în loc să pui voinicesc și patriotic umăr, vii cu d-astea...” „Cu care d-astea...?” „La revedere, nu mai stăm de vorbă cu așa egzemplar! Prafu să se-aleagă...”

În patriotism, ca și în religie, de la susținătorii dumnealor nu o să pupi răspunsuri raționale și la obiect. NU AI CUM. E chestie de aritmetică.

Tot despre acel marș, îi pot înțelege că vor fi programat tărășenia de mai demult. Dar e hilar să ne invite a ne înjuga în bravul demers, cîtă vreme la Chișinău pasămite-prooccidentalii nu izbutesc să puie de un guvern. Pentru că trăim sub soare și estem oameni, domnii de la gazeta „Adevărul” nu ni-i prezintă pe basarabenii cu Marșul mai mult decît idilic. Și favorabil.

Tot cu gogoașa în mînă, acum vreo două zile spuneau că romînii (cu articol hotărît, deci toți) îi așteaptă pe acei basarabeni pedeștri. Și uite-așa ajung iar la frecatul la ochi, neuroni, sîmțiri. Dacă că nu aplauzi copilărismele (interesate – atît am învățat a dibui și eu pînă la vîrsta asta...) doritorilor de Unire, ești vîndut, ticălos și toate cele. Spun asta și pățit aflîndu-mă în urma unui clinci cu un est-prutist, care împărțea pliante la metrou...

PS Mie-mi pare că unioniștii ăștia bat la o poartă deschisă. Mai sănătos (și mai greu?) ar fi să-și lumineze ai lor compatrioți. Care, avînd în vedere reticența de la 1989 încoace, nu par să se omoare după conviețuirea ca provincie românească. E urît, nedemn, naspa ce spun – dar aruncați și dvs un ochi asupra situațiunii...

Întîlnesc undeva formularea:

> *„Trei Doamne de Aur ale muzicii românești /.../ Mă înclin cu respect, prețuire și admirație. /.../ La multi ani, Margareta, Angela, Mirabela !!!” .*

Meditez dacă ni-i așa goală ograda interioară de figuri luminoase? Și-atunci purcedem la proclamări precum mai sus – niște voci altminteri onorabile, și-atît. Ori, pe motive de amăreală tot interioară, avem nevoie ca de aer de atari exagerări. Pe care le trimitem pe tipsie de aur altora, dumnealor grăbindu-se ulterior a ne decreta pe noi mari cantautori, folkist de n-a văzut lumea etc.

PS

Părere a mea. Mai apropiată de statura de doamnă a muzicii noastre îmi pare a fi Maria Tănase. Dar nu m-aș apuca la a sui pe acel soclu (fie el și de ne-aur). Aș spune că, pur și simplu, mie îmi place mult.

PS2

Pomenesc pe aici des, de la o vreme, că lucrurile măreţe (le puteți spune și broaște de fabulă umflate artificial) se creează prin minciună ori măcar exagerare. Nu știu de ce simt, aici (cele trei doamne de aur) că dacă te arunci în așa slăviri e posibil să nu-ți mai rămînă loc de plăcut real, în inima-ți.

Un neserios

Auzi, să meditezi la profunzimile trecerii noastre sub Soare! Unde o să ajungem, neamule?! Răsuciți-vă în groapă (sau fotolii de redacții, emisiuni TV etc.), voi apostoli, voi sfinți ai superficialității!

Citite, pe aici

”Academia Română: Mișcarea Legionară nu a fost fascistă. 75% din deținuții politici erau legionari...”

Aș îndrăzni două observații. Ideea de fascism este hulită, în Europa anului 2015, dar nu cred că ea poate fi subscrisă foarte exact unei definiții. Chiar presupunînd că Mișcarea legionară nu i-ar fi prea mult între hotare, acelei definiții, cred că problema imputabilă formațiunii lui CZ Codreanu este totalitarismul, nu neapărat vreo vînă pur-fascistă.

Apoi.

Dacă au ajuns mulți legionari la închisoare, asta nu-i absolvă de pornirea lor de a-și elimina adversarii, de pe scena politică iar – uneori – chiar din viață. Trec aici peste faptul că vreo guvernare de-a lor nu ar fi lăsat pușcăriile pustii.

PS

Mi se pare destul de părtinitor acel material, al unui Institut ce pare să aparțină Academiei (că nici ea nu e ușă de biserică, ci supt vremi, aia e altă poveste).

Andrei Pleșu

„...Odată cu animalitatea cea bună, am pierdut şi amplitudinea intelectuală. „Sofisticarea“ civilizată a adus cu sine, simultan, fragilitate fizică şi debilitate mintală. Sîntem „evoluaţi“ şi precari. E frapantă, de pildă, dispariţia aproape totală din orizontul interogaţiei şi al reflecţiei noastre a unor teme esenţiale. Iubirea nu mai este astăzi un subiect, dincolo de scandalul monden, inflamaţia erotică şi sentimentalismul de telenovelă. Autori şi autoare ca Mariana Alcoforado, Ninon de Lenclos, Denis de Rougemont, Max Scheler sau Ortega y Gasset nu mai apar. Absente, în sens substanţial, de pe piaţă sînt şi teme ca prietenia, umorul, destinul şi moartea. Se vorbeşte infinit mai mult despre succes, despre sănătate, politică, virtuţi manageriale şi feluri de

mîncare. Autori care au modelat cu autoritatea lor secole întregi de cultură europeană sînt, practic, abandonaţi. Numai o minoritate de excentrici mai citeşte acum texte care pentru antecesorii noştri erau deprinderi gimnaziale curente: Cicero şi Epictet, Marc Aureliu, Maxim Mărturisitorul, Thomas à Kempis, Meister Eckhart, Montaigne sau Pascal. Tatăl meu încă ştia pe dinafară, din liceu, versiunea grecească a Rugăciunii Domneşti. ”

Dacă observ bine, distinsul om de cultură are probleme cu adaptarea la realitate. Care, doamna Realitate, reprezintă totuși reperul, și nu neapărat opiniile noastre (subiective din mai multe motive). Se pot risipi civilizații, iar pentru asta nu-s de oropsit oamenii nesimțitori la fenomen. Ci, mai degrabă, de realizat că suma vectorilor momentului nu mai conduce la extaz pentru autorii pomeniți de d. Pleșu.

În același timp, în ciuda tomurilor răsfoite, dl Pleșu nu pare să aibă îndoieli asupra justeței unghiurilor sale. Dînsul și azi – de pildă – consideră o performanță deplină cunoașterea versiunii eline a Rugăciunii domnești.

La baza unei asemenea priviri (a inițiatorului „Dilemei”) șede, cred eu, omeneasca defazare produsă de trecerea anilor. Ne construim, în anii noștri de plastilină, cei tineri, și foarte puțin (ori deloc) mai încolo. Schimbarea reliefului cultural deranjează, datorită sentimentului nu chiar plăcut al demodării (respectiv apropierii de moarte). Totodată, e dificil în noile condiții să mai ieșim socialmente în relief, iar asta incomodează. Mult.

Glume.

„O mie de tineri basarabeni vin pe jos la Bucureşti ca să ceară clasei politice române UNIREA...” .

Păi, clasa politică dîmbovițeană stătea în calea problemei?? Are Dînsa hibele ei (ca noi toți, altminteri), dar la așa ceva nu s-a împotrivit! Nu cumva era mai nimerit așa marș spre Moscova? Ziceți că nu, din motive de ciomege rusești pre cocoașă? . Vrînd-nevrînd, aici caut în spatele tărășeniei... Cine a pus-o la cale și cam ce urmărește... Nu trebuie să fii picat în scenarite pentru a sonda lucrurile – prea-s late! Iar băieții care asudă pe șosele și presupunînd a fi onești, chiar n-au idee ce e posibil și ce ba?

Am ieșit prin urbe

… dar gîndul tot nu mi-a fugit de la pretențiile dlui Pleșu...: .

„Odată cu animalitatea cea bună, am pierdut şi amplitudinea intelectuală. „Sofisticarea“ civilizată a adus cu sine, simultan, fragilitate fizică şi debilitate mintală. Sîntem „evoluaţi“ şi precari. E frapantă, de pildă, dispariţia aproape totală din orizontul interogaţiei şi al reflecţiei noastre a unor teme esenţiale. Iubirea nu mai este astăzi un subiect, dincolo de scandalul monden, inflamaţia erotică şi sentimentalismul de telenovelă...”

Pe acolo, dînsul dă și numele umor autori, ce pasămite nu mai sînt prizați.

M-am gîndit cam cum era în jurul meu, în fericita (pasămite) vreme, cea dusă. Am lecturat atunci pe un Marc Aureliu ori Epictet (parol!), dar nu mi s-a părut că lumea umbla pe stradă obsedată de dumnealor.

Apoi. Și dincolo de regulile sociale, care – pentru bună funcționare – se vor universale și bătute în cuie.

Hai să lămurim un pic cum e cu fascinația pentru vreun autor.

L-am citit pe Dostoievski pe la 30 de ani. Interesant, frumușel, dar azi nu mă mai mișcă cine știe ce. Poate să-mi cînte vreun critic literar cum vrea el, dar vremea lui 1850 mi-i tare dusă, idem sinusoidele karamazoviene. Mi se pare mult mai util să privesc la prezent, asta dacă – bineînțeles – apuc a mă afla deschis pentru atari subtilități. Și. Dacă lumea azi (să zicem!) nu se mai omoară pentru trecut, o fi și datorită avalanșei de subiecte prezente. Neuroni să ai pentru toate! Sînt de acord că o privire dincolo de prezent nu strică, dar nu văd de ce-aș fugi mult la antici ori la Maxim Mărturisitorul. PS Vă mărturisesc ceva. Legat de autori din vechime. Cu regret spunînd-o iar dvs. taxîndu-mă drept trufaș. Multe-s amendabile pe la dînșii. Căci se aflară oameni. Iar noi, urmașii, luînd cărămizi de la un autor ori altul, am săltat la un nivel nu chiar pitic, de unde ne putem permite vreo observație ori alta. Printre ele aflîndu-se ideea că respectivii nu se potrivesc la fix cu minunata nebună contemporaneitate.

Ileana Vulpescu: ”Nu știu de ce

…naționalismul este taxat de parcă ar fi sifilis sau blenoragie, când în definitiv nu este decât atașamentul față de țara și poporul tău!..”

Formula este irezistibilă, pentru partizanii ideii. Dincolo de asta, doamna nu se obosește să-și risipească neștiiința, să vadă de ce tratează unii patriotismul, cum zice dînsa că o fac... Doamne ferește să te pui în locul altuia! E precum a face pe prostul: riști să te molipsești de optica celuilalt.

Mai spune dînsa:

„Naționalismul /.../ nu este decât atașamentul față de țara ta și de poporul tău...”

Mica problemă este aici că poți să nu fii interesat de un asemenea atașament. Ori să ai o legătura cu solul și oamenii din jur de alt tip, decît acela din cărți glorioase. Bineînțeles însă că naționaliștii vajnici se vor uita foarte strîmb la asemenea libertate. Patriotismul e cum vor dînșii, nu încape loc de alt mod.

Continui să mă minunez

…legat de marșul basarabenilor.
E interesantă (și) aici o chestie.

Așa demers se află nemaipomenit, născător de energii mărețe, bazat totodată pe o moralitate, pe o curățenie sufletească etc. de trecut în Cartea neamului. Dar purcedeți numai un pic la vreo observație asupra acțiunii, și să vedeți iute ochi de fiară, la aparenții îngeri...

*

Tipii cu marșul bat la uși deja deschise. Mai sănătos era să pornească de Plugușor al convingerii unioniste acasă la ei. Pe la porțile celor care votează Partidul Comunist. Eventual să arate obrazul acelor partide pasămite unioniste, ce nu izbutesc să pună de un guvern.

PS

Rînduri asemănătoare mi-au adus un comentariu deloc amabil, la un articol Adevărul. Și-am mirosit o anumită tehnică. Pe vremuri, niște șmecheri, tratau iute observațiile mele drept atac la persoană. Deși cred și azi a fi fost la obiect, cu citat și exprimare corectă. Acum, se procedează invers.

Subsemnatul prezintă (acordați-mi prezumția!) aerisit și onest o chestie, la care oameni de bine evită răspunsul la obiect, preferînd atacul la persoană:

„Ești așa...". De pildă lipsit de bun simț (așa socotesc ei). Și gîndesc a poseda vulnerabilitate, la așa încondeieri de A FI ÎN ÎNTREG ceva (se înțelege că de rău) – chestie care trezește iute în noi copilul mic, cel care se jena la așa acuze șuierate de părinte, frați mai mari, profesori...

Pot zice liniștiți alții

…că-s într-o ureche.

Dar îmi place să vizitez cimitirul de la mănăstirea Cernica. Cred că e un amestec între viața din-plin a mediului local (soare, verde, mirosul naturii – toate în iulie) și ideea „repauzării" – vorbă pomenită pe spatele unei cruci vechi de acolo. Cu mintea nu neapărat la pioase. cred că dușii nu s-au supărat pe cei doi vizitatori.

Eu însumi, dacă aș ajunge la 'minus doi' (pe moment, am idee de urnă în Brîul de mijloc al Coștilei), cred că m-ar amuza vizita pe alei a două suflete – mă laud! – mai tinerele... Un loc frumos, întreaga arie a mînăstirii. Chit că, dus în biserica mare de acolo, am simțit disconfort, ca unul abia sosit de la munte. Alt aer, alte 'construcții'.

Nu cred că ridicatele religioase ale omului trădează mai multă divinitate decît natura.

Încerc

Să privesc spre evenimentele politice recente precum la un spectacol (teatru, cinema – nu contează...). Las secvențele să curgă. Nu mă înfurii că lucrurile nu merg cum vreau eu (altminteri, m-am convins că toți ne aflăm imperfecți).

Acel imprevizibil al vieții face toți banii. Te întrebi de unde moaș-sa are, acel 'autor', atîta imaginație. Autorul e Viața, de care pomeneam...

Un maaare păcat.

Să te pună dracul a întreba... (la acest titlu: ”LACRIMILE DE PESTE PRUT. Povestea studentei din Basarabia care a mers prin furtună pentru a cere Unirea în Piaţa Universităţii...”)

... Cine să le dea acolo Unirea cu pricina? Zău c-aștept o explicație. Eu unul nu văd ce proces s-ar afla pornit, prin sosirea bravilor basarabeni la Kilometrul zero...! Genul de întîmplare, de obligație să stai căzut în extaz al admirațiunii, îmi aduce aminte de pălăria lui Gessler. Trebuia să ți-o scoți pe a ta, altfel se uita stăpînirea (în cazul de față, opiniunea publică cea patriote...) urît la tine...

Și uite-așa îmi veni ideea de explorare, cum arată șmecherii care trag sforile la duioasa încercare de Unire...

PS Întregul demers jurnalistic, cu lacrimi șcl se află în gazeta care gîndește de dimineața pînă seara. Pentru a nu strivi corola cu minuni a lumii, nu cercetez LA CE gîndește.

Faimoasele vorbe care dau bine.

”Cea dintâi condiţie a fericirii e liniştea sufletului.”

Tata Iorga nu explică aici cum se-ajunge la acea liniște sufletească, pre care o laudă. Bănui că nici ditamai lui – Apostolul neamului – nu i-ar fi fost ușor, la așa definiție... Totodată, chit că se vru înțelept, poate trebuia să ne învețe ce moaș-sa facem cu acel cartof fierbinte, numit nefericire... Acolo-i treaba ceva mai groasă. * . Altminteri, privesc vorba asta, de fericire, și mi se pare al naibii de falsă. Faptul că milioane de inși jonglează cu ea nu-mi zdruncină prea tare opinia. În context. „Și cum e, domne, cu fericirea asta?” „Păi...” Nu insistați, să aflați de la aceea, căci mintenaș va pica un acces de furie.

PS
O contrare, pe aici...
Un tip vrea să mă dea gata cu o zisă oarecare a lui Iorga. De fapt, semnalizează că-i gata să-mi ervească una, dacă nu o las mai moale în polemica mea.
Îi cer detalii, asupra zisei bărbosului (și Argetoianu îl numea astfel...).
Omul nostru o lasă brusc baltă.

Sacrilegiu.

Că tot vorbeam de Nicolae Iorga, Mie nu mi se pare că ajuns-a vreodată înțelept (și presupunînd că așa ceva e o stare care nu fuge iute, pe deasupra creștetului nostru...).
Și aici e ca la povestea cu plînsul (recent, al) basarabenilor din Piața Universității. Bau-baul te ia, dacă te apuci a cerceta lucrurile (de aproape)... Să zici: ia să ne uităm noi ce gesturi deloc înțelepte a prestat Iorga, la 1938-40....

Ce chestie... Propui adevăr, dar ești luat urgent la șuturi. Adevărul fiind, altminteri, chestia aia pe care o laudă și proslăvesc toți.. La bani mărunți, cam așa face și privitor la Dumnezeu.

Apropo de întrebări care nu se fac...

Zice un nene: *„vai de poporul ce nu-si respectă și nu-și valorizează rădăcinile comune!...”* .

Dacă vrei să vezi un tip furios, cere detalii autorului de aici.
„Cum se manifestă, domne, Vai-ul ăla? Zi și mie!”.

Am sentimentul că e un sport întreg, a îmbina armonios șabloane sociale cu tot felul de inconștiente ale țintei (se înțelege că e vorba tot de un om)... Mărețiile stilistice de genul reprodus inițial nu au cum să se producă sub aripa rațiunii și a echilibrului. Totul e o treabă pe 'sub scenă', în acel spațiu întunecat și prăfuit, pe unde urmblă doar... sufleurul.

PS
Chestiile de pomenitul gen se lansează cînd vrei să închizi gura cuiva (pe matale, se înțelege, nedîndu-te argumentele afară din casă).
Partea haioasă aici este să începi a cînta în strună aceluia...
”*Da, domne, rădăcinile, să vezi... După cum zis-a și patriarhul Hortopan* (se înțelege că e un ins inventat!), *din Sfînta vreme a martirului Brîncoveanu...”*

Bănui că nu am mirosit

… taman eu primul, chestia din aval...
Caracteristicile aparte ale Cerului (în sens filosofic, nu religios) – nițel plumburiu – sub care ne aflăm conduc la două genuri de gesturi.
Din partea oamenilor, respectiv a Societății.
Pe de o parte, se ocultează adevărul, în destule situații. De pildă, un montaniard cam trecut se codește a vorbi despre sentimentele încercate, văzînd că de la o tură la alta e mai mototol, mai puțin putincios dpdv alpin...

După cum, se practică minciuna. Nu am exemplu (zic eu) mai clar la îndemînă, decît patriotismul…

> *Mă întreb dacă faimoasă sintagmă vlahuțiană, 'a sta cu Minciuna la masă', nu-i potrivită mai abitir decît orice patriotismului. Într-un fel, nici nu e de mirare. Chestiile artificiale nu pot ființa decît cu furaj artificial.*

Priveam, în context, la un băiat răgușit dintr-un clip iubitor de țară (al „Gândului”), care folosește ideea că unioniștii basarabeni au alături ROMÂNII, de pe ambele maluri ale Prutului. Acel articol hotărît înseamnă TOȚI.
Legat de repertoriul, de gestica patriotică (nu am sinonim la îndemînă...), poți fi tras de mînec – în calitatea-ți de cîrcotaș – cum că există interese măreațe, așa că să lăsăm mici fleacuri... În practică, eu a, totuși o problemă, cu acest 'toți românii'...
Mai exact, pot bănui că – de întrebi pe o stradă medie a Mizilului – cum e cu Basarabia, cu Unirea, vei avea ceva surprize. Faptul că vreunii vor produce lozinci, pe acolo, arată de asemenea că, în interiorul lor, nu au nici o treabă că teritoriul Nistru-Prut.
Psihologic vorbind, dacă nu îți dregi vreun gol interior pe calea 'O Țară mai mare ne face să ne simțim bine', nu ai cum să nutrești simpatie serioasă pentru un 'ce' și niște 'cine' ce nu ți-au ajuns în contact nemijlocit.

Cred că nimic nu tulbură mai mult

o femeie (cît de cît apropiată ca fire, educație) decît să îi declari, calm și reverent, că... te tulbură teribil...

Ce chestie!

Pe aici, pe Febeu (cu destule firi poetice alături, altminteri...) n-am prea văzut domni care să-și mărturisească vreun sentiment de a plăcea o femeie. Nevastă sau oarecare.

Cu atît mai puțin, să spună deschis, ... bărbătește, că i-ar place să facă dragoste cu ea. Franchețe căreia, eventual, doamna/domnișoara să-i spună că e onorant ce aude, dar că nu se poate ori că e de lăsat pe mai încolo.

Zic astea căzîndu-mi sub ochi o imagine a Victoriei Nuland. Aș minți s-ascund că simpatia mea nu se datorează și scaunului (nu cel fiziologic!, al) domniei sale...

Mă uit la intervențiile dlui Băsescu

…din ultima vreme, apoi fuge gîndul întîmplător la Nicu Covaci, de la formația „Phoenix”.

O paralelă se naște imediat. Despre oamenii 'fără mamă, fără tată”.

Fără Dumnezeu, ar spune unii, referindu-se la dispoziția respectivilor de a-și murseca semenii dibuiți în preajmă. Asta, doar pentru a ieși ei în relief (eventual a descărca din omeneasca agresivitate – mai multă ca la alții, trăiți întrucîtva în siguranța grupului).

Și Ion Cristoiu îmi pare din astă categorie.

În rest, lista rămîne deschisă. Ultimul pe ea, subsemnatul...

PS

Băsescu are, totuși, o *mamă* (nu rîdeți de idee!). Elena Udrea. Cred că simpatia-i pentru blondă decurge din asemănarea ce pare să existe între voluptuoasa femeie și tipul feminin arhaic pe care și-l va fi confecționat cîndva un flăcăiandru, pe străzi din Basarabi (gonit dintr-o parte în alta fiind, datorită firii sale năvalnice)...

Dincolo de vorbele mari

… mai exact, furios-disprețuitoare, la adresa lor.
Politicienii sînt precum cioclii. Utili, totuși. Și cărora nimeni nu se înghesuie a le prelua treaba.

Ne aflam popor tolerant

Tolerant foc.
Adica se alege jarul din ăl care ia in serios stampila asta – mai mult decit interesată!...

Ma uit la Victor. Ponta. Haita a simtit gust, miros de singe. Al rănii, al seamănului rănit.
Grupul acela e alcatuita din lupi, cit si din curajoase hiene. Toleranta poporului roman, a mladitelor, cit si a crengilor sale aproape uscate (dar inca vuind forte in vint).

Ca la orice vorba zis sfîntă, daca soliciti detalii, nici ca poti aduce uimire, nestiinta mai mare asupra subiectului, pe fața celui pînă adineauri grozav bătător de tobă...

Pe cînd uceniceam

…în ale filelor sociale de internet, am lecturat și din niște tipi – ziceau ei – cu vederi, partizanate de stînga.
Din start mi s-au părut aiurea. Pe mai multe motive – le pot expune la o adică (la cît de fleancă bogată mă aflu, nu vă veți îndoi poate de zisa-mi...).
Ulterior, mai des mi-au trecut prin ochi producțiile unui ziarist altminteri talentat. Și destul de tînăr. Dînsul grijind asemenea la Stînga.
Azi dau și de-o doamnă (debutantă altminteri, cîndva, la o decisă gazetă de dreapta), cu temeri asupra neocolonialismului ce pîndește Grecia.

Am sentimentul că lucrurile șed altfel, cu acei distinși doamne și domni. Pur și simplu au o nevoie sufletească de asistență. Grija pentru goșism ('gauchisme') e un mod de a conturna buba. Căci, pe direct, cine e în stare să țipe: „Dom'ne, neamule, fraților! Io am nevoie de căldură sufletească. De a fi băgat în seamă. iubit, Pupat pe frunte. E nasol prin cloaca asta, pe unde am aterizat, la naștere...” .

Acuma, după ce mă veți acuza de așa-numite proiecții la greu, cum că și eu mă aflu în acea blamabilă categorie (dar o identific prompt la alții...), parcă tot aș menține în atenție subiectul.

PS
De *goșiști* am dat și la una lansare carte. La un local de pe calea Griviței. Am zis inițial că e glumă, cu acei middle-age ajunși la masa mea, și lîngă berea mea. Eu auzisem de-o nepotrivire antebelică, între Jumanca, Fluieraș, Petrescu și clasa truditoare, dar la tinerii militanți stîngiști de azi distanță sări precum de la Pămînt la Lună.
N-am avut ticăloșia de a-i întreba dacă au zărit la viața lor o 'șalopetă' asudată. Se înțelege că la alții.

Treaba asta cu olimpicii

… cu cei medaliați pe afară, își are șarmul ei.

Temporal vorbind, eu o știu de niște decenii bune. În răstimp, noi românii ne-am apărat cu strășnicie locul de la coada Evropii. Nu i-am dat drumul, ferească Dumnezeu, pentru a sălta la nivelul țărilor neatente la olimpicii dumnealor.

La mijloc cred că e o simplă glisare, a neputințelor și inferiorităților proprii. Pe ideea existenței unor tipi de aceeași naționalitate, care dau gata pe-afară niște concursuri, totuși, prăfuite...

Spun prăfuite pentru că-i de preferat ideea strămoșilor latini, aia cu 'Finis coronat opus'. De plecat vijelios, plecăm destui.

PS

Să-mi iertați subiectivismul, cu trese de invidie chiar.

Să fii matale brici în liceul bucureștean de frunte, dar mama să nu te lase spre seară a te duce s-o mîngîi pe Nuți, sub tei, ci să te hușuie spre igzircițiile pentru olimpiadă...

Cum, ziceți dvs. că blînda matroană nu glăsuie vreodată așa ceva?

Se poate.

Dar mesajul nonverbal, de la nașterea junelui pînă în prezent, rămîne de acest fel...

Apropo.

Mămicile și eventualii tătici – îndemnători la olimpiade – cum șed cu succesul, cu mulțumirea în viață?

Întrebarea e retorică.

Ca să-ți bage mîna mai vîrtos

…în buzunar, orice agent de vănzări te va ridica în slăvi.

Că cît de la îndemînă ți-e fericirea.

Că ce priceput în toate ești matale.

De pildă, la mintea-ți luminată (mai rămîne de aflat ce e aia minge de tenis), îți este solicitată opinie, dacă Ion Țiriac e bun de sfătuitor pentru domnișoara Halep.

Fise căzînd greu.

Am citit, în timp, multe rînduri frumoase despre mamă, despre părinți în general.

Instinctiv mi-am spus că ceva nu e în regulă, dacă – în acele drame ori iubiri/stime nemaipomenite – îți mai arde a redacta, a pune pe hîrtie.

Am sentimentul că.la mijloc se află un mod de a capta interesul, sprijinul altcuiva decît acel părinte – acesta din urmă dovedindu-se în fapt insuficient pentru siguranța ta existențială.

Poate fi nevoie de un sprijin întru supraviețuire elementară, dar vor fi apărînd și situații în care fiara din noi caută astfel mediu – pentru a se desfășura în voie...

Ceva a la personajul Eve, din pelicula anilor 40 („All about Eve”, cu Anne Baxter si Bette Davis).

PS

N-am să uit, se pare, acea verișoară din Sebeș-Alba, care ținea discursuri minunate despre mă-sa. Între altele, delicata vorbă; „Unde dă mama [cu joarda], crește carnea”.

La 19 ani a întins-o cu un domn, la baștina acestuia din Moldova.

Nimeresc pe undeva o lozincă.

I

Scrisul imi pare de copil (doamne ferește a fi de vreun nefericit handicapat!).
Care, pentru a-și mulțumi un adult important, se face a urma acele vorbe...

II

Pastilele de acolo-s de-a dreptul ticăloase.
Dacă zici matale că să fac cutare, ce să spun!, s-a și rezolvat!

III

... Și uite-așa descopăr că nu doar vîrsta tînără e adepta bătutului *din dește* (urmat de minune), ci și adulții.
Și ei cred că e de ajuns să turui vorbe mari, pentru ca dînsele să devie realitate.

Nostimă chestia cu suitul infirmierei

… alături de pacientul Cotabiță.
În ce sens, nostimă?
Păi.

Este o situație la care o asemenea întîmplare ne tulbură grozav. Defalcînd, în interiorul nostru se iscă anumite reacții.

Omul nu a mai avut de-a face cu ele, sau în general codul social nu-i dă voie să-și spună nici măcar sieși l ce se întîmplă, ce-l supără, ce-l tulbură.

Ca atare, se naște o iritare, trecută în spatele formulelor:

> *”O imagine revoltatoare. Gabriel Cotabita este pe patul de spital alaturi de o femeie intr-o uniformă albastră, care sta lungită lângă el, in pat. Femeia, care pare sa fie angajata a spitalului, are un picior peste piciorul cantaretului si cu o mana peste pieptul lui gol. Individa pare să-şi fi făcut un selifie cu Gabriel Cotabita din spital...”*

Nimeni nu apucă să spună acolo **care e problema** că tanti a suit lîngă el în pat. La o adică, putea lua dînsa vreun virus nedorit, putea dînsa a se jena că se apropie de un chip cadaveric.

Pot bănui, totodată, că în regulamentul spitalului nu scrie că nu ai voie de seflies-uri, cu pacienții celebri.

Uf.

De unde să iau lucrurile?

Nici conducerea spitalului nu e pregătită ca, în baza faptelor, să spună: „Ne pare rău, dar nu vedem, nimic aiurea. Nu ați auzit de fan-e? E chiar semn bun pentru popularitatea distinsului nostru pacient!”.

Mica problemă este că trăim în junglă.

Care-i mai tare posedă toroipanul. Și te ferești cam justificat ori ba, acelui să i se năzare că e de aruncat cu el.

Și ministrului Sănătății i-o tremura fundul, știindu-și nebuni superiori ierarhic, între care una Opinie publică nedusă deloc la biserică.

Ca atare, cu toții intră în fibrilație, una fără aparatul de profil...

În paralel, opinia publică își freacă mulțumită mîinile, că are cui freca ridichea. Ea la rîndu-i – dar pe bucăți, pe indivizi – fiind curentă victimă a arbitrariului.

Să revenim la sentimentele născute de aceas poză, omului simplu.

Și pe care el nu știe să le gestioneze, în principal pentru că nu vrea (e dureros!) să și le recunoască!

Un sentiment ține de vederea unui tip cu paloare facială deloc anunțătoare de bine. Asta în sine ne deșteaptă ideea – mai ales după o vîrstă – că nu ne aflăm eterni.

Apoi, suișul vitalei doamne aduce tulburări erotice serioase. În sensul:

a) viol, mai exact asiduități hotărîte. Teoretic, în cazul unui bărbat așa ceva nu-i precum la siluirile cu obiect femeia, dar nici nu-ți pică bine să nu știi că te poți opune. Bănui că nici lui Cotabiță nu-i cădea prea bine apropierea de femeia mirosind a mop și ploscă...

b) ideea de incest. De apropiere erotică către tată, respectiv către vreo rubedenie cu același palier de vîrstă.

Mai e pe acolo – o spun privind brațul totusi amabil al femeii – și invidie că acel domn are patre de tandrete, de interes al unei femei.

Cu extensia: „Uite-al dracu', și pe pat de spital are succes la femei, în vreme ce eu...”

Sau: „Ia-uite, scîrba, s-a lipit de el, în vreme ce eu am mers la zeci de spectavcole și nu m-a băgat nenorocitul în seamă!”.

Șcl.

Lucrurile nu sînt ce par.

PS

Binînțeles că nimeni nu se pune în locul infirmierei, să miroasă ce-i veni aceleia. Nu se face așa ceva! Se face în schimb revolta de tipul descris inițial aici...

Șarlatanii

Faceți dvs. cum spune distinsul om de cultură din imagine, iar apoi anunțați-mă dacă cele frumos enumerate v-au confortat măcar atîtica!

Auzi, zona solară...!

Altminteri.

Am aici o curiozitate. Cînd vreun simpatizant al doamnei descoperă, la anaghie, cît fac acele pastile, se simte un pic înșelat, dus cu prețul?

Cred însă că nu-și pune problema așa. Din chiar momentul lecturii inșii din aluatul dnei Vulpescu știu că la mijloc e doar un mod de a capta atenție. Atît al literatei, cît și al ăluia care pică vrăjit de producțiuni.

.

Educație. Și altele, din ograda psiho.

Privesc la o textografie.
Întîiul gînd care mă pălește este legat de incompletul afirmației: oare cîți din lume se află nefericiți cu mai mult decît am eu?

A doua cutremurare cerebrală e legată de curiozitate.
Oare ce mînă în luptă, ce se așteaptă să primească un om care ne propune așa imagine?

Și ajung aici la acea sămînță, care este depusă în copilăria noastră, de către părinți.
„Dacă te porți în felul cutare, vei primi lucruri bune...”
Recte aprecierile persoanelor importante, utile din viața noastră (cea plină de belele, unde ai nevoie de ajutor).

Un om care vehiculează ideea de mai sus este perceput totodată ca un ins neagresiv, cît și altruist (nu contează cît teatru, deasupra eternului viforos uman se află aici). De aici, interesul celor ca el, dar și al semenilor ce doresc să profite de așa atitudine.

PS
Apropo de așteptările noastre (la destui, inconștiente) cînd facem una sau alta.
Recunosc c-ar trebui să purceadă la asemenea aflări și subsemnatul – răutăcios de tot ce bun și luminos în lumea asta.

Psihologie. Și haios.

Există complimente și complimente...
Pe de o parte, cele sociale – amabile, respectiv trase de păr ori false.

Cu ultimele e nițel de pus la zid, dar există o categorie la care oamenii se uită și mai strîmb.
Mai tulburați (deloc puțin).

E vorba de cele sincere.

E cazul complimentului care mi-a stat pe limbă la vederea unei imagini de munte.
Mi-a venit a spune: „Prietene, am impresia că rezonăm la fel asupra ăstui colț de rai / de natură!...”

Stop, mi-am zis.

E prea aiurea!

În așa situație, cînd interiorul tău îți raportează asta, simți doar tremurătura de interdicție, a ceva din suflet.

După un timp, apare și explicația.

”Te bagi poate în exces în sufletul altuia.” Nu știu alții cum sint, dar de pe unde vin eu asta era blamabil. Într-un fel e și normal, căci copilul are tendința de a încălca o zonă de necesar respiro individual al părintelui (este drept că unii născători par să atenționeze amabil asupra situației, alții cu joarda).

O să zici aici că tai obositor, ucigaș firu-n paișpe.

Poate.

Dar abia așa aerul pare să devină respirabil.

Iar un oarecare sosește finalmente la punctul la care poate spune, fără crispări excesive: „Da, rezonăm – se pare – la fel asupra acestor minunate locuri...!”

Cum poate fi transcrisă literar o chiuitură de bucurie, aia nu mai știu.

PS

Apropo de (freudianul) Superego dur. Mă ciomăgește azi că trag mîța de coadă (golanii au aici expresii mai deocheate).

La care mă deștept, subit (și presupunînd că descoperirea faqce doi bani în adînc, la acea confruntare de titani: animalicul din noi, versus obligațiile sociale/de supraviețuire).

Un om nu e pierde vară pentru că-i ticălos, ci pentru că nu a fost educat eficient să nu fie astfel. El nu intră între oameni, lucrativ, pentru că un așa loc i-a apărut cîndva, la debutul în viața adultă, greu suportabil / peste putințele lui.

O să spuneți că viața se încăpățînează a fi mai dură decît neputințele unora.

Și domniile voastre au dreptate!

Viața e plină de capcane

Din partea semenilor.

Uite – în poză – cum arată una.

La așa ceva, se pune botul ori ba.

Cînd nu pui, i-o trîntești – confecționerului de indignare: „E uite că-i posibil! E problema voastră că nu sînteți prudenți în fața surprizelor vieții...”
O altă reacție este aceea de tip Dem Rădulescu / Crin Antonescu: „Pentru că uite-așa!”

"Maria Grapini e retardată..."

O fi.
Dar bănui ca face un sac de chestii (utile) mai bine ca mine.
Da, cam scirțîie în ale limbii perfecte române, dar nu văd de ce ar fi asta cap de lume. Mai ales că destui dintre noi, ceilalâi, ne aflăm corigenți acolo...

Recunosc insa ca sufletul personal se destinde minunat, facind de rahat (chit ca gratuit) pe altul... Este una ocazie minunata si pentru a uita citi firfirici facem noi.

PS
"Maître, tu esti la depresie, iti convine sa-ti pui cu atita usurinta cenusa-n cap!..."

Pasămite, n-am înțeles

…de unde se trage iritarea națională pe violatorii din Vaslui.

Nu spun că gestul acelora e de pus în ramă. Dar nici nu pot ignora că o mulțime de oameni (cu precădere dintr-un anumit sex) s-au apucat a tulbura tastatura cu materiale de o eleganță rară.
Eleganța fiind cu ghilimele.

Pot bănui, de aici, că și dumealor procedară cum se face îndeobște. De la un subiect oarecare, defulezi și ale matale. Alea adunate în timp și, implicit, nedescărcate la timp.
Neeliberate la vreme deoarece nu e o treabă simplă, să începi a scrie din senin despre cele adunate în sufletul unei femei, adică eterna teamă de a fi pătrunsă de un tată nepotrivit ADN-ului tău.

În rest, femeile autoare sau ba uită o chestie mică.

Și anume că traiul pe pământ nu-i este foarte ușor nici animalului sexual care este Bărbatul. Și cărui îi trec toată ziulica prin fața ochilor duduie tare nubile și nu doar puțin îmbrăcate, dar și uzînd de sumedenie de tertipuri, pentru a pune pe jar Sexul cică Tare.

Distinsul domn Vladimir Tismăneanu

…ne onorează cu o imagine a lui Corneliu Coposu (lider al Partidului național Țărănesc, 1990-1995).

M-aș bucura ca apreciatul om de cultură să agreeze și un punct de vedere nițel diferit de al dînsului. Cel de față, fie și al unui ins de rînd.

Pe de o parte, eu nu văd ce efect nemaipomenit a produs C. Coposu în politica noastră, în viața României. Să-mi arătați vreun curent de calitate care s-a pornit din actele sale!

În realitate, avem de-a face cu mit și atît.

(Ba cred că d. Coposu și ai săi mai degrabă au făcut rău, chit că Istoria și-a avut socoteli juste cînd i-a ridicat spre trecătoare glorie pe țărăniști.)

Mitul cu pricina e necesar unor tipi pe care eu nu-i simt foarte de treabă. Și care, dincolo de tămîia răsfirată asupra Statuii, transmit și un ferm „Dracul te ia dacă ne contracarezi!...”

Acestui nucleu i se adaugă o categorie lărguță de oportuniști, dintre care unii se simt bine sub aripa acelui zeu apărut peste noapte, iar alții se străduiau a fi văzuți între veneratorii Cunoscutului Zeu.

Instituția numită mit are o însușire primordială. Dacă soliciți date raționale (și pozitive), susținătorii tip Coposu se irită. NU-ȚI VOR RĂSPUNDE NICIODATĂ LA OBIECT.

Le-ar fi și greu.

PS

E nostim cum susținătorii unui mit se opun unor întrebări simple despre Acela.

Întreb ce-a lăsat concret C. Coposu.

Răspunsul cuiva: „ Un singur om nu putea face multe asta e ”

Păi, și-atunci la ce să-l mai apreciez?

Cum, a făcut pușcărie?

Păi n-a fost singurul. Idem inși care nu și-au trădat crezul.

La o adică, alde Coposu i-a ales pe-ăi care au dus la groapă nemaipomenitul curent țărănist.

„Da, era credul și l-au înșelat ticăloșii din jur...”

„Doamnă, eu știu că ideea de bun-la-suflet face carieră, dar hai să nu exagerăm... Nu poți fi și nemaipomenit, iar în paralel să nu știi a-ți face o echipă...”

„Mă scuzați, am cratiță pe foc...”

PS2

Îmi sondez mintea dacă a mai căzut vreo construcție politică la fel de penibil ca a țărăniștilor (mă refer la perioada post 1989).

Nu găsesc egal.
Nici nu mă miră.
Broasca băieților lui Coposu s-a umflat mai mult decît oricare alta, cu vorbe mari-mari și minciunele pe măsură.

Ce școală au în ei!

Niște tipi pun de-o petiție.
Adună 28.000 de semnături (spun ei...)

Dar ziarul cel bun și corect titrează: „Românii cer să se facă dreptate!”
Ultimii fiind nici 22 de milioane.
„Da, domne, dar în numele unei cauze mărețe merg și asemenea neînsemnate exagerări...”

*

„Cazul elevei din Vaslui, batjocorită la sfârşitul anului trecut, în cel mai barbar mod cu putinţă ”

Apropo, cum au batjocorit-o?
Cum. sînt eu măgar?
Mmmm, nu-i obligatoriu.
Dar oleacă de atenție în alegerea vorbelor nu o strica nici bunului gazetar care a născut vorbele citate.

Interesantă sistema!
Nimeni nu îndrăznește să întrebe „Cum, fură, bre, batjocurile?”, dar i se permite / este îndemnat să se revolte în baza unei chestii pe care nu o cunoaște!
Umblă pe aici duhul altruist al ideii: „Lasă că știm noi mai bine ce trebuie să faci, matale – insul de rînd care ești prea fricos pentru a-ți permite clinciuri (cu mai marii obștei unde locuiești)...!
Dacă îți zicem ce s-a întîmplat la acel viol, acele lucruri îți devim mai puțin de speriat, condamnabile decît dacă ți-ar sta în ceața de acum”.

Bașca regrete: „Ia-uite, domne, toată viața mi-am dorit să execut cu nevasta cutare chestie, despre care am auzit la băieții din internatul liceului... Nu s-a putut, n-a vrut. Ce urît se uita, cînd – la un pahar de vin în tinerețe – ziceam pe departe că mi-ar prinde bine să... Da uite că putorile astea de tineri au norocul să... Of, nu e drept...”

Cred că ne vom plictisi teribil

…pe lumea cealaltă.
Atîtea catralioane de ani....
O să ne amintim cu multă nostalgie de viață, cînd totul era finit.

Cum, să nu ridic așa probleme, căci trezesc disconfort măricel? Și mai bine să pun de-o bîrfă, de-o revoltă din nimic pentru nu seamăn?

Zice Antoine de Saint-Exupéry, în *Citadela*

"Arătă-mi-te, Doamne, căci pierdut mi-e totul atunci când pierdută e dragostea mea pentru Tine..."

Interesant.

Dar citatul îmi pare a scîrțîi cu logica, chit că referă la așa înalt Personaj.

Înțeleg că dragostea francezului era legată de *zărirea* (perceperea) Prea-înaltului.

Apoi, Exupery e sigur în a spune că pierdut e totul..., deci pare să o fi pățit. Și implicit să nu-l fi văzut pe Dumnezeu la față (bănui că o dată era de ajuns, nu era nevoie să-l tot suni la sonerie, că lipsește)

Zic și eu, că de-aia am minte.

PS

A băga pe Dumnezeu (se înțelege că laudativ!) în scriele tale e un fel de iarba fiarelor... În sensul că nimeni nu se apucă a scutura critic, logic acele vorbe.

Bănui că intervine aici o frică specifică, decurgînd din educația religioasă – că e Careva sus, cu anumite înalte caracteristici.

PS

Un dialog:

„Totul e metaforă, d-le Mircea... adica sa cititi printre randuri... emoticon smile si cred ca o puteti face!!!"

Să am pardon, dar ar fi ca în Dostoievski, ca la Ivan Karamazov.

Atunci ar fi totul permis, inclusiv să văd mîna diavolului în așa scrise.

Prin urmare,cred că o urmă de rațional se impune în orice...

Violul poate fi și altfel

…decît cel de la Vaslui.

Dar imobilizarea rămîne.

Casc gura la zisele din imaginea asta.

Un mod măreț, dar huiduibil, de a semănă vinovăție în celălalt. În iubitul și dragul nostru seamăn.

Amicul cu pastilele nu șade o secundă a medita că poate și eu am învățat, pe alții.

Că și eu sînt părinte.
Și că, dacă respir prin aportul vreunui pom, mi-a făcut cu plămîn un tip de Sus de tot. Eventual, făcînd pipi după bere la baza pomului, îl ajut și eu să crească falnic.

În legătură cu cititul în romînește, parcă mai degrabă aș mulțumi Curții Marțiale. Care împușca dezertorii din brava Armată Română.

PS
Pomeneam de imobilizare – cea asemănătoare violului.
Prin educație („Dracul te ia dacă nu faci așa!...") îți este strict interzis a contrazice așa mărețe gargarisme.

Ca să nu riște nimic, educatorii – ei înșiși educați, cînd nu-s lichele de tot – îți transmit non-verbal că nici să gîndești m-ai voie, dacă acea lozincă are dreptate, dacă nu e fățiș în detrimentul tău.

Eliade fu Eliade

…dar prostioare scăpa și el, ca oricare geniu.

Deci sufletul meu (o chestie cu gusturi asupra cărora pot interveni cu greu) are nevoie să admire un anumit tip uman, un anumit gest.
Îi mai place – sufletului lui Io (adică Eu,vorba unei mătuși din Brașov) – să admire pe-ăi vorbiți de bine în opinia publică. Asta pentru că, mic fiind, îmi place să mă dau după cei puternici.

La stadiul ăsta, intervine superior tata Eliade.
Nu...
Matale ești prost.
Și admiri neghiobi.

"Păi pe cine să admir...?"
Îi spune tetea. Adică Eliadul.
Uite-aici, oameni excepționali.

„Deci așa ceva există și-n realitate... Iar dumneata i-ai proclamat astfel, în funcție de codul matale valoric..."
Se înțelege!
Căci eu-s deștept.
„Iar subsemnatul, făcut grămadă, nu?"
Gata! Am treabă! Am de scris un articol inteligentissibil, despre valorile legionare... La revedere, tinere!

Inconștientul nostru

…posedă reguli interesante.

Dacă vreunul se consideră 'Quiet Guy', e posibil – în stimabilul său inconștient – a nu se referi la propria ființă. *Ci la cum te-ar vrea pe tine.*

Ca să urle el necontrolat mai tare, mai neoprit.

„Eu cred că fără Dumnezeu

…nu există scop, valoare sau sens în lume.”

Și dacă nu există, care e problema?

Nu spun că m-ar deranja să fiinţeze pomenitele, dar – dacă tot nu apar – facem și noi ce putem.

Altminteri...
„scop, valoare sau sens”

Din start, din prim ochi, din prim instinct în par niște lucruri al naibii de artificiale!
Oare cum or fi luat naștere?
Pot și vedea vreun loc înstărit, cu multe burți-pline, de prin Atena ori Roma.

Propusă de d. Remus Cernea

Eu aș adăuga aici varianta „Nu știu”.

În aceeași ordine de idei, cred că – dacă Dumnezeu o exista – vom avea o mare problemă de adaptare, la momentul cînd Îl vom vedea, să zic așa în carne și oase.
Eu aș prefera să nu existe, pot paria că m-ar dezamăgi (mă uit și eu în jur, nu-s orb!). Iar dacă ar folosi coerciție, nu știu dacă mi-ar schimba opinia.

E interesant că semenii religioși nu cercetează deloc domeniul, ori dacă o fac eu simt că umblă cam departe de esență.
Poate-i trufie ce spun, dar de pildă rămîne actualp ideea: „Ce naiba vom face n'șpe catralioame de ani, după...?”

În același timp, superficialitatea în domeniu nu împiedică majoritatea să fie foarte vehementă dacă îi umbli la păpușa de paie...
Altminteri, e de înțeles să procedeze așa.

Oare între Cultură

…și Înțelepciune se poate spune semnul egal?

Alpine.

Evităm a ne recunoaște slăbiciunile.
Fusei, în context, pe înserat la pus cortul lîngă crucea Caraiman. Toate apele m-au trecut apoi, sub negrul nopții și pe un vînt vehement (ivit din senin), de care nu puteam paria că nu-i în stare realmente a zvîrli tărășenia de fîș în hăurile din jur.
Ca păcătos ce mă știu, silueta Monumentului – ridicată din întuneric și infinitul cerului deasupra micului adăpost – m-a trecut prin ample stadii de frică. (O lună plină nu prea a dres necazurile.)

În parte mi-a trecut.

Am umblat prin Ardeal

Dpdv religios.
Îmi par nițel cam multe noile *ciuperci*. Dar asta o fi cererea...

În același timp, io ateul tot nu pot să nu observ lucru de calitate, la dînșii diriguitori – în cap cu *Tace-și-face* Daniel, patriarh a toată Țara României.

La Șinca Veche am dat de un așezământ tare plăcut, cu un altar sfredelit în gresie, din secolul 18. Nu văd de ce nu aș recunoaște că m-am simțit bine acolo, în acel bine-făcut lucru omenesc.

Uitatu-m-am și la calitatea clădirilor de pe acolo. Dacă este una bine-bine făcută, nu văd de ce mi-aș ascunde asta!

PS

Deși nu-i obliga careva, cuvioșii prelați au amplasat un coș de gunoi, în parcarea auto. Dacă făcură o treabă aplaudabilă, de ce să nu recunosc?

Superficialitate

D-aia care ne afectează pe toți.

O revistă de istorie produce o paralelă oarecare.

18 inși își dau cu părerea, în vreme ce vreo 292 (doar) apreciază...

PS

Mie unuia mi se pare nițel neserios, ca revistă de istorie cu ceva pretenții, să explori trecutul în cheia destinului...

Altminteri, înțeleg. Un studiu serios întru problemă nu ar trezi interesul celor iute mînuitori de mouse...

Meandrele

Sufletului.

Al fiecăruia.

Mă nimeresc într-un plăcut spațiu religios, unde lumea își trece dorințe pe bilețele, apoi le lasă prin găuricile acelei grote săpate în munte. Nu intru bine acolo și mă copleșește o furie neclară. Cu oarece greu îmi accept

tulburarea – socialmente deloc onorantă (o aproape-voce îmi șuieră: „Unde-o să ajungi bre, cu așa ticăloșie dă comportament! Cine mai ie ca tine?!”).

Apoi mă lansez în exercițiu de imaginație, asupra a ceea ce aș scrie eu în așa bilețel. Cum m-aș adresa Cuiva foarte înalt. Cum ar fi acea relație.

N-apuc a sonda foarte, însă. Din gît, din suflet simte nevoia să iasă un damf de plîns.

E o distracție nu chiar plăcută, să te vezi așa bărcuță, pe valurile unui ocean care te duce cum vrea dînsul...

O mică bizarerie (trecătoare)

… după mintea mea barim.

Iubirea, iubitul sînt chestii greu de trecut în vorbe, iar în paralel – dacă se prăvălesc realmente peste tine – ultima grijă reală este a te duce să turui în urbe despre așa ceva ...

Cu toate acestea, e plină societatea de discursuri despre dragoste, inimă (se înțelege că una curată!) și diverse apropiate.

Iconoclast aflîndu-mă, stau și meditez în context la un Eminescu.
Care scria minunat.
Dar.
Și între noi fie vorba.
Nu are nici un haz dacă scrii doar pentru sufletul tău.

Așa că mai degrabă văz la Poet dorința de a se adapta cerințelor pieții. De a-și face o carieră în litere.

Zic astea și pentru că eu însumi procedez la fel (că nu mă bagă nime înseamă, aia e altă parte a discuției...).

E grea (imposibilă?)

…viața fără iluzii.

De pildă, cea decurgînd din simpla lectură a unor baliverne frumoase.

La cele din citatul Dalai Lama, nu se întreabă cam nimeni (se ducea naibii vraja...) cum mă-sa pe gheață pot dobîndi în conduită acele nemaipomenite gesturi. Căci, dacă eram în stare, le făceam de mult, iar acu eram fericit...

Apropo.

Și ca părere a mea.

Cînd cineva sporovăie despre fericire, dar fără a te trage de mînecă asupra surorii vitrege a acesteia (nefericirea), avem de-a face cu un șarlatan.

Că și el, și ascultătorul extaziat au nevoie ca de apă de așa roz, aia e alt parte a discuției.

Urît lucru!

Să propui și altceva decît a trăi exclusiv în prezent.

Cele din desenul atașat sună frumos.

Mica problemă este că rebelul va proceda exact precum tat-su, peste puțini ani, și cu propria odraslă.

Dar asemenea subtilitate ucide două chestii. Să poți găsi un vinovat, respectiv să tragi ferm concluzii.

Mă încontrez azi

…cu un cetățean.

Ca orice polemist care se repectă, uzez de principii, respectiv de faptul că acela nu respectă ale bunului simț. Pe la mijlocul diatribelor realizez însă, brusc, o chestie rușinoasă.

Inflamarea mea se baza, discret dar amplu, pe supărarea că acela nu-mi acordă suficientă considerație.

Nasol.

Totodată, nu-i treabă ușoară să dai înapoi, după asemenea porniri războinice.

Am însă norocul că interlocutorul e ins înțelept, care încheie diferența de opinii urîndu-mi o seară frumoasă. Poți, la așa tratament, să nu-i recunoști a fi sărit un pic peste cal?

Omul ăsta e mare

E vorba de Mircea Lucescu.

Eu unul aș trimite cercetători, spioni pe urmele lui, să descopere cheia unei rarisime longevități (românești) la nivel fotbalistic înalt.

Toate felicitările din lume, sărbătoritului din zilele acestea (împlini 70 ani)

Nu știu dacă să mă laud

… ori să mă huidui.

Că am cunoscut drumul Sinaia – Piatra Arsă abia de foarte curînd (nuanță: am mers cu pasul pe tronsonul din aval-est de Șaua Dichiu, cîndva tare demult).

Poate ar trebui doar să mă bucur. Că, încîntînd ochii cu toate cele de acolo – în culorile unei zile de vară – mi-a rămas cu ce să aerisesc roz și o altă etapă de viață.

Bun.

Dincolo de frumuseți, îmi rămaseră ochii pe acolo și la mulțimea de grafitti pe care unii s-au grăbit a înșirui pre 'malurile' betonate ale șoselei.

E nelipsit și aici patriotele basarabean, cel cu slogane care, probabil, au convins vreo 30 de inși pe întinsul patriei – asupra unirii cu Țara-mamă.

Un altul îndeamnă scurt: „Iubește natura”.

Aici, efectul frumoasei vorbe îmi pare de asemenea nul. Nimeni, dacă nu a fost mușcat de la naștere de acel morb, nu se va apuca tesam-nisam săre adorarea verdelui, a soarelui etc.
Fără însoială însă așa vorbe în vînt dau bine. Celor care au fost educaţi în atare idee, mai exact că respectul apstilelor are șanse să aducă protecția, oerece-dragostea unui important apropiat. respectiv a Societății.

Mai pot bănui că acea povață se adreasează și sieși, tipului cu sprayul-vopsea.
Să nu se uite – pe-ăl real, pe-acel peste care se năpusti cîndva educația.

Nu spune nimeni că a fi pefect natural e o treabă. poate să-ți aducă urgent cap (propriu) spart.
Dar depărtat mult de acel stadiu, pare că se lasă peste sufletul nostru o ceață deloc-deloc agreabilă. Și, spun unii, uscătoare pe picioare.

”Ce țară de kko e aia

…unde la rectificarea bugetară se iau bani de la sănătate pentru a fi dați bisericii?!”

Eu-s ateu.

Dar cînd vreo 50% dintre locuitorii unei țări adoră Biserica și ale ei, eu unul nu mai văd cap de țară în acele dăruiri bănești....

Este și un răspuns pentru întrebarea colaterală a „Gândului”: „Sunteţi de acord ca Guvernul să dea 25 de milioane de lei pentru Catedrala Mântuirii Neamului?”

PS

De neam prost formularea gazetarilor din amonte. Ei știu deja cum va reacționa segmentul lor majoritar de cititori…

Par să fi meditat, în fața propoziținii citate: „Bă, îi enervăm oare îndeajuns pă plebei?”

Știți, bănui, gluma aia bună

…cu bărbatul carele este și sexul tare, nu?

Hai să ne uităm cam cu ce-i presărată viața pomentitului sex.

Nu-i dînsul așa de tare – mă refer la bărbatul matur -, pentru că are la greu în jur chingile sociale (în paralel, semeni de ambe sexe reprosîndu-i că nu e suficient de sculă...)..

Inclusiv ale foștilor fanți, ajunși (Dumnezeu nu bate cu bățul) tătici de fete.

Sau ale bunicilor ofticați a nu mai putea sparge nuci (nu spun cu ce!).

Ia-uite o poză.

Pe de o parte, societatea are nevoie să-și scolească tinerele Eve în deprinderea de a suci capul pomenitului Sex tare – din motive asupra cărora se poate glosa.

Le pune devreme (probabil alături de Specie) pe mămici a le împodobi, atractiviza.

Treaba asta ar suna minunat dacă bărbații – ori o importantă parte a lor – ar fi precum în Regulile sociale. În practică, firea le-a rămas în ton cu acea vorbă mitocănească, cum că penisul nu știe carte.

Că le-ar plimba pe sub ochi numai pubere precum cele din imagine, ar fi un fleac (și doar treaba pedofililor). Dar treaba se extinde și la „fetițe" de-acum ronde-foc, avînd vorbe și vestimentații ucigașe – asta în condițiile în care Specia ordonă masculilor interes pentru femei (nubile) cît mai tinere.

Mă credeți sau ba, dar nu le am cu interesul pentru copile (am hibe mai mari, între care scociorîtul în nas). Dar ăle de mai sus poate-s de luat în seamă...

„Nu le vom luam, na! Căci firea clienților noștri masculi nu se ține în frîu cu așa finețuri!!..."

Trag …un (necesar) pui de somn

…la loc cu verdeață brașoveană, mai exact a cimitirului militar din capătul vestic al străzii Castelului.
Profit de moment însă, și pentru cîăteva meditațiuni.

N-aș contrazice aici ideea că unul și unu fac doi. Adică mădularele statale ale Imperiului Austro-Ungare aveau nevoie irepresibilă – la debutul secolului trecut – de războieli, de sporiri ale teritoriului.
Dar să declanșezi morțiș un conflict, care avea finalmente să te spulbere, e o chestie de rîsu-plînsu.
În rest, lecturînd notațiiile plăcilor funerare, gîndul m-a dus la Hasek/Svejk, la tragedia de a muri în zilele cînd s-a semnat armistițiul, dar și că militarii de-acolo ai așa-numitei Triplice au luptat și răposat împotriva armatei române. pe cînd ultima a fost împinsă la sud de Carpați, în toamna 1916.

PS
Parcă m-aș jena doar un pic, de-mi bat capul cu vechiturile astea... În spațiul de care vă spun se aflau și cîțiva tineri contemporani, absolut indiferenți la trecut.
Bănui că nici militarii răposați nu-și bătuseră capul, la vremea cînd respirau, cu Austerlitz ori Leipzig.

Un distins coleg facebook

…însoțește imaginea alăturată de vorbele: „Fiecare viață contează”.

Teoretic, voi comite în aval un egoism – treabă naturală, dar sancționată crunt de Morală....

E foarte posibil ca, interesîndu-ne de viețile și suferințele altora, să uităm de ale noastre.

Repetîndu-mă nițel, regulile sociale ne-au ajuns mai naturale decît neînsemnatul amănunt că noi ne sîntem, de fapt, și cea mai apropiată, și cea mai prețioasă ființă.

Pînă la urmă, grija de alții e neputința (ori lașitatea, via proiecție) de a ne ocupa de durerile noastre.

Lege, să-i zic, antilegionară

Pe mine unul nu mă deranjează.

Literatura legionară, tipul respectiv de propagandă – trecut ori prezent – mi se par primitive la greu, plus emițătoare de multă fiere...

Repet, mi-i opinie strict personală.

Altminteri, și-ăi care presează (probabil) dinspre Washington nu-mi par duși mult la biserică/sinagogă. A pedepsi negarea Holocaustului e un mod de a recunoaște fragilitatea acelei construcții, în ochii perfect umani... ai contemporanilor.

Dar, bucuroși le-om duce toate...

PS

Meditam că nimeni nu-i oprește pe simpatizanții legionari a scrie despre fenomen cît să nu fie acuzați de propagandă.

Partea proastă-i că așa acțiune riscă să nu prindă la publicul cu pricina, care posedă niște ținte fixe: noi sîntem nemaipomeniți, ăilalți ticăloși, masoneria și alții vor să ne belească etc.

Leul Cecil

Din Zimbabwe, parcă.
Cel jelit de o lume întreagă.

Despre milioanele de porci ori bovine plimbate spre abatoare (alea aprovizionînd minunate mezelării), nu varsă nimeni o lacrimă.
Nimănui nu-i stă hamburgerul ori cotletul în gît.
Poate doar o rîgîitură amabilă să se ridice finalmente spre cer, pe o arie de Jaroslav Hasek: „Bun ai fost, sufletelule...”

PS
Nu mai țin minte exact... Cine era zeul ipocriziei, la vechii greci?

Un bun și valoros prieten scrie

„Loc de așternut vise... Muntii Făgăraș...”

Revin la o situație din categoria pe care aș numi-o „pătura scurtă”.
Sub care, dacă ții să acoperi capul, se dezvelesc picioarele.

Mai exact, cînd ții să treci pe hîrtie un amor, fatalmente va ieși ceva nu chiar aproape de sentimentul inițial.
Cum apoi e necesar să te apropii și de gustul altora, ecartul pomenit crește.

Bineînțeles că în multe cazuri deazavantajul 'se merită', căci socializezi mulțumitor, iar asta li-i multora nu chiar de colea.

PS
Conștient (vorbesc din unghiul unui nesociabil!) de inutilitatea tehnică a translației sentiment-cuvînt, m-am ferit de vorbe mari, în descrierile montane.
La un moment dat, poate luat de val, am comis-o și eu.
Era în vremea cînd relațiile-mi cu divinitatea ședeau mai bine. Și, suind cu condeiul pe Rîpa Mare din Moraru parcă, m-am apucat a zice: „*De piatră să fii, și un gînd de mulțumire către Dumnezeu, că a coborît aici raiul pe pămînt, tot îți pleacă...”.*
Acum meditez (e o chestie care o să mă ucidă...) că există o alternativă, la coborîrea-în-cuvinte.
Nu chiar simplă (și foarte aproape de plapuma amintită inițial). E vorba de vorbele-pietroi care ies din inconștient. Din acelea, alegi – bănui că m-oi pricepe nițel – pe acelea care pot avea 'curs' în public.

Poate din lipsă de respect

…poate din cap adînc pierdut în nori, mă văd uneori umăr la umor cu oameni pe care nu i-am cunoscut, ba chiar porniră de mult pe cele Cîmpii Elizee...

Meditam, de pildă că număr acum exact cîte primăveri avu inițiatorul Clubului Alpin Român, Nae Dimitriu, în anul în care m-am născut...

58.

Oarecum asemănător (ca per tu), priveam cu invidie performanța Bucurei Dumbravă, de a trece Acul Mare din Moraru – se bănuie și de-o fustă lungă, pe acolo... -, la peste 50 de ani.

Asta în vreme ce mie îngusta lamă de piatră îmi face rău doar cînd o zăresc, din apropiere...

Oftica pe neobosita doamnă a muntelui românesc îmi crescu zilele astea, cînd puneam de-o siestă într-un țintirim cazon brașovean. După întîiul război, Bucura se ocupa de recuperarea și ducere la loc cuvenit a osemintelor aflate la locul cruntelor bătălii din toamna anului 1916.

Bănui că asta înseamnă inclusiv a da ochi cu ce se poate întîlni la trei-patru ani de zacere sub pămînt – chestie care-l depășește net pe subsemnatul.

PS

Altminteri, luatul de brăcinar de care pomenesc poate fi utilizat și constructiv.

De pildă, la vreo ședință a Clubului Alpin Român poți propune un moment de crescută imaginație. Să ne imaginăm că suim alături de un Nicolae Bogdan muntele Coștila, apoi coborîm și finalmente dăm în Poiana Coștilei de un amic, vînătorul Costică Duport. Și care are cu el un recipient (parcă de 5 litri) cu vin prima-poci-zice.

Dacă audiența unei asemenea ședințe CAR marșează, putem să însoțim înaintașul nostru, peste Munticel și cu limba scoasă după o bere, la o bodegă din Bușteni. Unde se reculege la o masă un alt valoros pionier al alpinismului românesc, Gelepeanu.

NICOLAE GELEPEANU

Admit

Cînd se va da premiu' Nobel pentru acreală, subsemnatul va fi adunat șanse destule, pentru a-l căra acasă...

Mă uit la frumosul îndemn de aici...

Trec peste chestiile care-s discutabile acolo, ca informație.

Dar de ce am eu acut!) sentimentul c-ăl de se omoară cu sfaturi pentru altul e departe de a-și fi curățat propria ogradă?

Poveștele te saltă în ochi (diverși), iar în paralel par să te

scape disconfortului de a ți le aplica ție.

Asta, pentru că unele-s neviabile, iar altele solicită inerentele efort, durere de a reciopli stînca obișnuințelor noastre...

Legea antilegionari

Va fi fost mișcător, ceasul la care telefonul unui deputat liberal s-a pus a zbîrnîi.

(ce socoteală anterioară își va fi făcut apelatorul, nu-i greu de bănuit...: „Îl știu eu pe cutare... Ne servește, nu am dubiu... Că și noi l-am ajutat...”)

...Și o utilă convorbire demară.

Ulterior, nu cred că la multe ceasuri. acel supus al Săgeții (bănui că fără a informa conducerea PNL – e genul de gheșeft permis...) a sunat el însuși vreo doi comilitoni.

Au convenit să-și asume ideea Legii, și că doar apoi au sunat ei la „Elie Wiesel”, din politețe, pentru a solicita o înțeleaptă îndrumare.

Nu uitați.

Noi ne aflăm făcuți după chipul și asemănarea Domnului.

PS

Tren regio de la Brașov, spre București. Un cuplu, cu fiică majoră deja, ocupă *patru* locuri.

Cele două doamne mai ies pe hol. Tatăl rămas rejectează dorința celor interesați să se așeze pe spațiile aflate goale.

La un moment dat, domnul – la vreo 60 de ani – argumentează: „Duceți-vă la vagoanele cutare, că sînt locuri...” Nu mă pot abține să nu-i remarc vecinului că nu-mi pare să se fi deplasat, pentru a constata goliciunea cu pricina. Și că țin ocupate patru locuri, dumnealor fiind trio...

Omul șade o secundă mirat foc, apoi alege să nu răspundă...

Apuc să-i citesc pe chip o caracteristică a grupurilor umane mici: 'Avem voie să mințim grosier semenii din afara cercului nostru'.

Afirmația de dinainte de PS rămîne valabilă și aici.

Un amic îmi șoptește conspirativ

…pe cînd ne întîlnim la metrou:

„Fantasmele sînt foarte utile, dacă vrei să afli ce ți-i prin suflet. Prin frumosu-ți trecut... Ba și prin eternul uman...”

I-o retez scurt, cu o privire ce nu poate fi descrisă:

„Ce-ai băut? Nu ți-e rușine, să guști de dimineață? Huo!”

Chevalier însuși, aici

…e un om rău.

Sau barim limitat.

Nu meditează că nimeni nu se află rău din senin, ci pentru că a fost supus el însuși unui tratament care l-a modificat astfel...

În același timp, punînd la zid răii, se ridică discret pe dînsul – care, pasămite, nu e rău...

Cred, totodată, că lumea e ceva mai nuanțată – între rău și bun.

O glumă bună. Pe mai multe planuri.

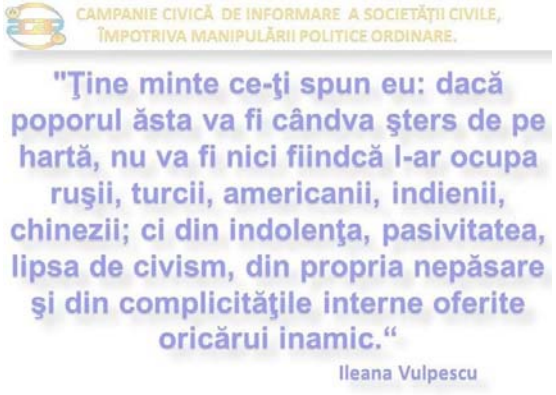

Mă conving, pe zi ce trece, că vîrstnicii înțelepți sînt rari. Se pare că nu ne lasă firea...

Priveam de curînd un octogenar. Cocîrjat. Dar, cum a prins un pic de condiții favorabile în jur (adică a fi ascultat cu oarece bunăvoință), cum i-a țîșnit bîrfa!

E uman. Bîrfa e doar semn al agresivității, cît și al exprimării pozitive de sine. Fără ele, nu se poate evolua printre semeni, nu se poate hrăni iluzia că sîntem importanți.

PS

Ce mișto sună: „manipularea politică ordinară”.

Trec aici peste faptul că atare urît demers presupune și un destinatar ușor de dus cu prețul...

După cum.

Un observator dezechilibrat al realității (cel din textul pozat – contraziceți-mă!) se-apucă a informa ditai (și neclara) societate civilă.

Cum simte el însuși că nu-i de luat în serios. accentuează – că să fie ținut minte ce spune...Se înțelege că nu oferă niciun remediu eficient împotriva tarelor enunțate, dar, precum în grupurile cu inteligență limitată, primitive, amenință cu o catastrofă.

Munte

Zisă a unui confrate:

"O, voi care nu stiti sau nu vreti sa respectati MUNTELE, ramaneti acolo, jos, in cloaca voastra cotidiana."

E prost aici că, prin așa exprimare, nu apucăm a părăsi cloaca nici noi, preoții minunăților-cu-majusculă...

Asta, presupunînd că acea cloacă există în realitate.

Tipii rămași orașe își au socotelile lor (absolut justificate).

PS

Într-o vreme (2009?) pățeam pe dos. Mă uitam la ce case (zău că oneste, nu de aparent profitori!) se ridicau prin Bușteni și-mi căram pumni c-am tot evadat pe munte pînă n-am fost în stare a clădi eu însumi așa ceva...

Zisa e nuanțabilă, însă rămîne...

Nu cred că posed

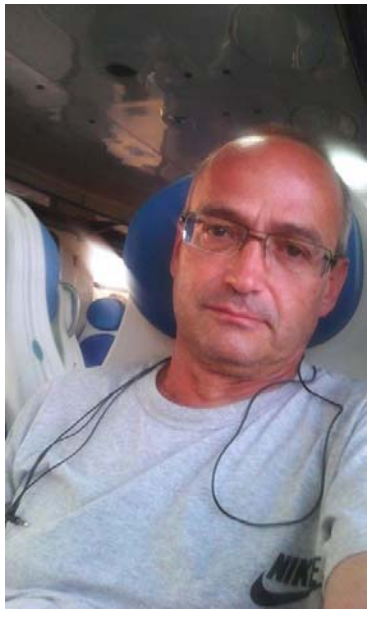

…un stil idiot de a scrie.

Cu toate acestea, la cele trei propuneri făcute recent unor entități media de a colabora mi-a răspuns nimeni.
Ca și în cazul altora, în luni și ani trecuți.

Bănui de ce se pitrece așa ceva.

Subsemnatul nu minte frumos. Nu se revoltă avîntat, ba chiar pică greu în atacul la persoană. Și-i total neînregimentabil.

Pas de obține rating cu-așa colaborator!

Asta e.

Departe de a declara, hic et nunc, ceva despre valențele nemaipomenite ale perseverenței. Zic doar că mă voi lăsa dus în continuare de apă. Mi-o fi chef de meditațiuni, le trec pe 'hîrtie', nu mi-o fi, (iar) asta e.

Bănui totuși că o vreme mă va mai ține captiv dorul de scîrța-scîrța pe hîrtie.

La o adică, o singură chestie mă îngrozește. Să mă văd cîndva personaj (postum) social – sărbătorit, simpozionat etc.

O să ziceți c-am temperatura ridicată (fatală?) a grandomaniei, dar permiteți-mi a sta oripilat – totuși – de așa perspectivă.

Versuri frumoase

„..Voi muntilor mandri...
...In leaganul vostru de codri si stanci
Dorm toate povestile noastre...
...La voi ma indruma-n cararile ei
Si biata mea soarta pribeaga”

Dar.
Ador muntele, dar nu am izbutit vreodată a-i fi poet. Nici nu am ținut să arăt altora că mă aflu fericit cu el.
Trec peste faptul că a-i lăuda pozitivele m-ar fi obligat a glosa și despre relele lui.
Căci are.

/ Apropo de ultimele vorbe, am sentimentul că și El se află în galeria părinte, respectiv Dumnezeu.
Față de care și-e teamă să spui neconvenabile, Căci e puternic și se poate răzbuna devastator. /

PS
În galeria ființelor noastre importante, eu cred că părintele este temporal înaintea lui Dumnezeu. Instituția acestuia a apărut pe acel cadru, al părintelui atotputernic văzut de un gîgîlice uman.

Robert Turcescu

„S-a terminat coșmarul Ponta premier. Va demisiona curînd!”

I

Aici, două verbe care îmi par a se bate cap în cap; „s-a terminat” / „va demisiona”
Altminteri, și recunoscîndu-mă supus al subiectivității, dl Turcescu nu mi se mai află între gazetarii pe care îi consider de încredere.
Ultima e o chestie ce poate nu se pierde ușor, dar se recîștigă numai în povești.

II

...Ori e prost, ori securist (pardon, gazetar...)? Ultima categorie profesională este aceea care ațîță alb-negrismele cititorului...
Eu nu-s fan Ponta, dar nu mi s-a părut de coșmar al său mandat...
E o chestie cu bune și rele, în paralel a mea bună dispoziție nefiind legată total de politichia Țării...

PS
A nu-ți bate capul cu acumularea de înțelepciune te expune dincolo de maturitate la accentuarea defectelor (ultimele, de chiu de vai, arătînd suportabile în compania tinereții).
De ce îmi fuge mintea la vorba 'a îmbătrîni urît'?

Da, înot împotriva curentului.

Yes. Puțină lume gîndește așa.

Căci, lumea largă – adică majoritară – are justă nevoie a defula (căci nu șede ca mine retras, ci e în frecuș dureros și zilnic), prin agresivitate.

Însă.

La viol, de vasluieni ori ba, nu aș scăpa din vedere o chestie aritmetică (care-i și la baza înțelegerii pentru cei pomeniți mai sus).

Acea agresivitate e foarte posibil să survie în urma unui tratament foarte asemănător. Dar căruia îi șezu capră (fie și nu neapărat fizic) masculul feroce de mai tîrziu.

Cred că se trece cu vederea că perioada la care ne aflăm agățați, băieței, de fusta mamei e una infinit mai puțin idilică decît se spune. Bineînțeles că nu-i de generalizat, dar sînt destule cazuri în care femeia se descarcă la greu pe mica arătare masculină... Bănui că de acolo, coroborat cu altele din viața omului („Nu ești suficient de bărtat, bă!" – foarte posibil a fi vehiculată prima dată chiar de o mamă sucită), se poate naște un eveniment ce pune în lucru asiduu onestele tabloide românești ale anului 2015.

Altminteri, mă aflu de acord.

Atari propune subtilități obosesc, încurcă, dezarmează. „Iar viața e o luptă!... Nu pot să vegetez pe așa explorări, domnule! Trebuie să șed cu parul în mînă, căci altminteri vine altul și îmi zguduie tărtăcuța..."

Șarlatanul.

Vă propun un joc.

De fapt, o investigație elementară.

Luați un scaun, așezați-vă destinși pe el și priviți.

La textul reprodus și la vreo imagine a tribunului Puric.

Vedeți vreun dram de Dumnezeu în ochii talentatului om de cultură?

Iar urmărindu-i, eventual, producții video, simțiți acolo vreo trăsătură dintre cele care plămădesc aspiranții la sfințenie?

Eu nu (probabil dioptriile greșite sînt de vină).

Munte.

Vizitez deunăzi pe amicul Marius Sevac.

Însoțitor acum ceva decenii, în delicioase nebunii montane.

Îmi dă el o chestie care să țină mai bine umăru-mi cel rablagit, după care alunecăm în amintiri.
Cam premeditat, recunosc, întrucît am adus de acasă un caiet cu notații ale vremilor demult apuse.

E haios că subsemnatul, cu mici excepții, nu a mai răsfoit în răstimp acele (întrucîtva ample) scrise. Așa că ne sînt inedite ambilor – chit că, teoretic privesc persoanele noastre.

„Chiar așa am făcut, bă Marius?"

„Aici aș adăuga că tu ai zis, privindu-l pe amicul X: <Ia-uite ce-aleargă la vale, otrava aia!>

Urît și necreștinesc gînd mă paște...

Cum că mai toți deranjații de politicieni tare le-ar lua hulitul loc.

Nici nu mă miră, iar în chestiune domnul Maslow îmi este de ajutor.

Este drept că doar intuim, a fi safiscătute pe acele înălțimi sociale, două chestii: îndestularea materială și aprecierea semenilor.

Tendința e cu atît mai previzibilă în cazul persoanelor grăsuțe (bine?) și urîțele.

PS

Fără îndoială, mă aflu măgar și fără maneră mai sus.

Dar tot nu pot paria că partea adversă a bătut recorduri în eleganță...

„Căpitanul lui Partizan Belgrad, Ștefan Babovici

… a declarat că echipa dedică victoria victimelor războiului din Croația.
Ieri s-au împlinit 20 de ani de la Operațiunea "Storm", care a pus capăt războiului din Croația. În timp ce croații au sărbătorit evenimentul, sârbii îl comemorează și deplâng expulzarea a 300.000 de etnici sârbi de pe teritoriul Crainei. "Dedicăm această victorie tuturor sârbilor expulzați din Croația. Asta a fost motivația

noastră adițională. Unii sărbătoresc această zi, dar pentru noi este, probabil, cea mai neagră din istorie", a spus Babovici după meci."

Băieți, stați tot așa.
Căutați vinovați doar pe la alții, iar spre contribuția dvs la belele să nu priviți nici picați cu ceară!

În paralel, sperați din tot sufletul că lumea nu posedă amănunte obiective asupra acelei perioade.

Întrucît eu mă aflu mai greu de memorie, amintiți-mi cît de frumos ați reacționat cînd Slovenia a vrut să plece din uniunea iugoslavă.
Iar apoi Croația...

Ce să mai spun de Bosnia, chestia aia care cuprinde pe hartă un punct oarecare, numit Srebrenița...

Interesant fenomenul.
Cînd nu vrei să cedezi nimic, riscul de a pierde tot e foarte aproape...

Eu fac parte din generația aceea

… iar tocmai de-asta spun că lucrurile nu ședeau chiar cum scrie băiatul în poză. Barim în privința sfinteniei – de diferite grade...

Nenea cu pricina e supărat de fapt – treabă de cînd lumea, la vîrstnici – că nu-l bagă tinerii în seamă. Eventual nu-i fac pantofii.
Or, fără așa considerație treci tare greu peste hopurile senectuții.
E și invidie, pentru ce n-am apucat noi, la vîrsta rozã. Iar cei de azi au.

Din acest motiv, nu încape scrupul cînd încerci a-ți procura acel sentiment reconfortant, că faci doi bani.
Și te apuci a confecționa istorioara – ticluită altminteri cu grijă – din imagine.

Părinții nostri mergeau la fabrică în schimburi, unul pleca, altul venea. Prânzul de duminică era o sărbătoare sfântă, pentru că atunci ne strângeam cu toții în jurul mesei. N-aveam bonă, n-aveam after-school-uri si nici internet-caffe-uri și nici cluburi.
Ne jucam în fața blocului până seara târziu, intram în casă doar după ce ne luam o oală de apă în cap de la vreo babă mai ursuză căreia nu-i plăceau zgomotele noastre.

Dimineața ne puneam ghiozdanele în spate, cu cărțile de la școala și penarul chinezesc cu stilou cu peniță de aur, și apoi, ultimul ritual înainte de a ieși pe ușă, cheia agățată de gât.
Noi am trăit cu adevărat!
Distribuie dacă ai făcut parte din generația noastră.

Bineînțeles că la vremea tinereții – oricîte povești ar debita respectivul azi – nu s-a omorît cu respectul față de înaintașii întîlniți pe stradă..

PS
Bănui că-mi va răsări în coșmaruri...
Mai exact, acolo, subsemnatul va lua un muian șmecheros și va spune vreunui june: „Io am trăit cu adevărat, tu nu!"
Quelle horreur!

Tot psihologie...

Căutînd o poză a lui S. Freud, pentru a ilustra precedentul meu post, dau de una – la ai săi 50 de ani, probabil – unde-i destul de neguros în privire...

La întîiul impuls, mă mir că tocmai părintele psihanalizei și al curățirii interioare poate zvîrli atari neamicale... Apoi îmi aduc aminte vorba lui, parcă: „Psihanaliza nu te scapă de durerile existențiale, ci te învață să le accepți, cît de cît”...

Destui se plîng de Brigitte Sfăt

… că e o fostă pușcăriașă, plus altele asemenea.

Prefer să spun că e o femeie frumoasă, iar spre pat trădează toate însușirile visate de unii bărbați (...ceilalți domni, în urma unei educații atente, par să nu fi aflat de minunățiile orizontale, ale domeniului în general...).

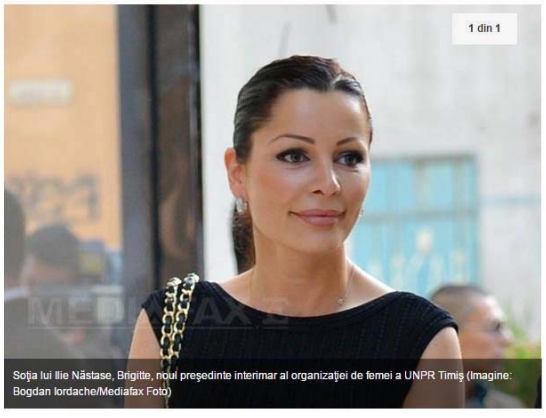

Privesc la imaginea

…unei cunoștințe feminine, tînără și frumoasă.

Nu e sarcină deloc ușoară în lumea asta, pentru femeile în-floare (zic asta adaptînd nițel un proustism). Să ai grijă de fructul tău, copilul, iar în același timp să rămîi interesantă eroticește – acelei ființe egoiste și chiar exclusiviste care este bărbatul

/.../

Chestia din urmă ți-o cer nevoile fiziologice și psihologice, dar și pentru a putea și (dificil!) menține în preajmă masculul care vă poate proteja – tu și neprețuit copil – de vitregia inevitabilă a mediului...

Firea noastră specială (adică umană) face ca

... în cazul unui demers, să fim deseori tributari interiorului nostru.

Cel dornic de succes. Și convins anterior de părinți că el se obține pe o anumită cale. Aceea a respectării regulilor sociale.

În cazul de față, regulile sînt produse de tipi care nu treabă cu realitatea drogatului.

Totodată, niciunii nu-și pun problema dacă demersul prinde la acei nefericiți.

E unul afirm că prinde exact precum frecția la piciorul de lemn.

Iar chestia cu trăitul mi se pare o mare răutate (cu prostia aferentă).

Răutate pentru că reamintește drogatului despre viață.

Care îi e insuportabilă, iar în același timp dînsul se află inerent invidios pe-ăi de-avură parte de trai liniștit și înlesnit.

Prostie, zic mai sus, pentru că pe aceia nu îi duce mintea a sonda realitatea complexă a lumii. Despre care altminteri scriu pretențios.

Nu știu dacă îi facem un serviciu

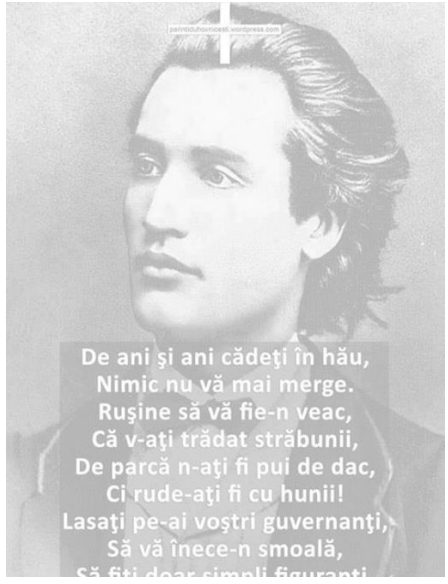

…Poetului Național, privind cu atenție frumoasele versuri de aici...

Trecînd peste glumă, nu am înțeles de cînd am eu vreun contract cu strămunii.

Unul, se înțelege, în termeni care pică bine naționaliștilor de tip Eminescu.

Șcl.

Altă glumă, dinspre corifei naționaliști

Una la mînă, nu pariez că acțiunile și chiar imaginea unui Țuțea senect trădează vreun tip departe de acea caracterizare.

Apoi.
La ce operă aparte au dus osebitele sale putințe?

Bănui.

Că una dintre cele cele mai frumoase zile ce-mi va fi dat să trăiesc pe acest Pămînt, și sub acest Soare, va fi aceea în care îmi voi permite – destins chiar – să comit greșeli.
Să scap cai, ai naturelului personal (altminteri jenă de a-mi cere scuze și de a nu repeta e posibil să se afle, în depozit...)

Să nu mai fie, din vreo inabilitate oarecare, Cap-de-lume.
Ultima nefiind doar o noțiune fadă, livrescă!... Ci, *hélas!*, acea cruntă gheară în chept. Că vine sfîrșitul lumii. Că-s ăl mai gunoi de pe lumea asta, pentru acel pas tîmpit.
Pentru acea jignire nemaipomenită, pe care am aplicat-o pasămite – și în paralel – ălor mai de treabă oameni din lume.

Cînd voi izbuti, vă chem la petrecere, fie și virtuală!
Pînă atunci, pot cadorisi – spre domniile voastre – doar dorințe de a fi iubiți.
Mult.
Inclusiv de propriul Sine (sună tehnicist?)..

PS
Oare de ce ne temem, unii barim (iar eu întrebînd de sanchi...) să scoatem în public imagini cu moaca noastră naturală?

Îmi reproșez uneori

că scrisele mele de pe aici sînt egocentrice.

Dar, privind la revărsarea de agresivitate de prin jur, meditez dacă nu ar prinde bine – destulora – să vorbească despre ale lor.

Dacă se poate ținînd cît de cît cont de interesele celuilalt.
Asta înseamnă să te prezinți cu oarece măsură, iar în paralel să veghezi la diverse forme de 'captatio benevolentiae' a celuilalt.

Lipsa asta de atenție la tine îmi transpare și din apetitul pentru poezii ori citate roz ale altora.
Nu spun că nu prinde un pic bine, dar poate mai bine este să te exprimi direct, întru ce simți: bune, rele... Și reale.

Meditam la ideile de mai sus în cursul serii, pe cînd voiam să laud mirosul aparte a ierbii uscate din Parcul bucureștean Izvor...
Dar m-a încurajat decisiv în așa demers văzînd cum se apucă – niște distinși faceboociști – a da de pămînt cu Petre Roman.
Care e cum e, cu păr vopsit, dar și nevastă tînără plus frumoasă.

Respectivii dau cu Roman – zic eu nedrept – de toți pereții.

La prima vedere e neplăcut.
Dar ce-o fi de fapt în sufletul împroșcătorilor cu pricina, de explodează așa?
Rană, inferioritate acută...
Împreună cu disperarea că nu vor răzbi în veci spre aer.

Nu-ți trebuie multă minte să realizezi că-i posibil ca aceia să fi văzut femei frumoase doar în poze... Nicidecum la brațul lor...

Idem despre mediile pe unde a trecut întîiul nostru premier postdecembrist...

Una din cele mai neplăcute

…situații personale este aceea a statului de vorbă cu un religios. Eu fiind mai puțin, din partea aceea.

Tipii în chestiune cred ferm că adevărul e la ei. Nu la tine. Și că matale ești un rătăcit, dacă nu ticălos ori unul ce trebuie să alerge – de bunăvoie chiar – la știreang. Altfel spus, discursul ascuns este: „Ori ești la noi, ca plăieș supus ălor ca mine, ori te ia dracul, nenorocitule!”.

M-am nimerit ieri la voroave, în comentariile unui site oarecare, cu un cuvios.

Probabil călugăr.

N-avea el vreo treabă, că vreo fărîmă de adevăr, de bun simț a observației se va fi strecurat și pe la tine.

Altminteri, și ca părere strict personală, la așa distinși semeni răutatea, respectiv primitivismul cultural îmi par a fi în prim plan.

Bănui că și zîmbetul e rar pe-acolo (a nu se confunda cu rînjetul).

În context, e poate util a sonda ce-i apucă, de pornesc pe acel drum – religios...

Cred că pur și simplu le stă la bază dorința de a căpăta un susținător înalt, în umbra căruia să se desfășoare în voie, cu naturelul lor.

Teoretic aici se poate naște întrebarea dacă aceia nu-și pun problema respectului unor prevederi mai pașnice din Biblie.

Cred că nu-și pun.

Iar asta pentru că dorința de a căpăta o umbrelă protectoare asupra acelei glande de care nu se pot dispensa nici să vrea (e vorba de agresivitatea mîrlană) e mai mare, mai copleșitoare decît orice ponderație...

Ca urmare, și nimica începe a mișca, în sensul că mintea culege lejer doar ce-i convine din scrise sfinte (asta presupunînd că unii le răsfoiesc...).

Avem un talent grozav, în inconștient, de a opri din morală doar ceea ce ne convine.

Dalai Lama stă prost

… la acceptarea realității.

Iar asta știu că e primul pas în a izbuti, cîndva, să schimbi ceva din Ea...

Respectivul lider tibetan este, inevitabil, un politician la pătrat. Căci e unul în exil.

DAR ÎMI RECUNOSC și mie, aici, o nedesteaptă.

Pe drumul său (și dincolo de lozinci), Dalai Lama nu are nevoie a servi adevăr.

Ultimul e o chestie onorabilă, utilă, dar infinit mai mare e nevoia de iluzii, a omului simplu.

Dau de o imagine mai veche

…cu un afiș electoral (pe cît era, în comunism...).

Aș minți să spun că ce disident fățiș era în mine... Dar, după niște alegeri unde m-am prezentat din oarece frică, iar în 1981 m-oi mai fi copt, dar s-a votat la serviciu, pe bază de liste...

... păi, la 1985 i-am tratat cu alpin sictir.

Mai exact în acea zi de duminică luat-am telecabina și am coborît pe Creasta Picăturii plus Albișoara Hornurilor.

Ca amănunt, poate și cu inerenta baftă a montaniardului, n-am avut probleme pînă la Verdeață.
Ci abia apoi.

Căci vrut-am să cobor în aval, pe inferioara Văii Albe.
Tehnic, nu fu nici o problemă, atîta doar că temperatura era la vreun minus 1.

Situație în care bocancii – fie ei și în epocă faimoșii Colorado – s-au udat. Și transmiteau la fix temperatura joasă picioarelor.
Atunci (fără să fiu vreun iubitor de iarnă și ale ei) abia am mirosit cum e cu pericolul degerăturilor, de care vorbeau unii prin cărțile de specialitate.

Așa c-am tras la un mal al fluviului alb și, descălțat, am pornit a freca degetele picioarelor.
A prins bine.

Jurnalul acelei ture pare să fie pitit pe șifonierul din spatele meu, așa că adaug picanterii asupra turei cu alt prilej...

Cineva, din floarea vîrstei

> *„Meditatia serii: Cat de intim iubim ?*
> *«Intimitate» provine din cuvântul latinesc «intimum», care inseamna înseamnă interior, miez.*
> *Dacă nu ai ceva acolo, nu poți să fii intim cu nimeni. Nu îți permiți să fii intim, de teamă că celălalt o să vadă gaura, rana care mustește de puroi.”*

Observațiuni Ordean:

I
”Detaliază un pic, cum e cu rana aceea... Totodată, de ce nu simt eu compasiune – în textul dumitale – pentru un tip rănit? Mai degrabă îi cade însîngeratului pe cap și acuza că nu e mai cu moț...”

II

”Ca idee, eu cred intimitatea e invenție a poeților.
În realitate, intimtatea favorizează și chestii care nu ne pică bine, mai ales cînd nu e însoțită de dor sex (și deci chitită pe un anume exemplar uman, cel potrivit procreării).
În afara țarcului, poți avea surprize măricele cînd țintești la intimitate cu vreun seamăn.
Poți să-ți descoperi agresivitatea, care abia așteaptă să se scurgă pe cineva, dar și vreun dor de a iubi.
Ultima chestie sună tare frumos, atîta doar că nu e poezea, ci nevoie infantilă, inconștientă.
Care înseamnă dor de a fi luat în îngrijire de altcineva. Iar asta, pentru a cita un clasic postdecembrist, e ca dracu!

Trec peste faptul că a sta iubit (pe modul indicat mai sus) e ultimul chef al aceluia ajuns țintă, a demersului cu pricina..
Căci nu e părinte.

Nici măcar genitorii noștri, cîndva, nu ne-au putut da suficient, cît să nu mai cerșim din poartă în poartă acum....

Zisă a cuiva

… despre simpatia avută cîndva spre Traian Băsescu:

„Să recunoaștem când am fost fraieri...”

Nu știu dacă e o treabă, să te acuzi astfel...
În primul rînd, la vremea gestului cu pricina ai făcut ce erai în stare atunci.
Mi se pare o cravașare inuitlă, că nu ai fost la douămii-și-ceva ca la 2015.

În același timp, cred că lipsește aici ceea ce s-ar putea numi a te despărți frumos de vechile iubiri.
Sau măcar speranțe electorale.

Plus că-i cam iute – iar asta nu denotă psihic forte – trecerea de la entuziasm, la a te numi fraier pentru acea opțiune înflăcărată...

*

A te acuza de opțiunea de acum cinci ori zece ani indică, zic eu:

- un tribut prea mare plătit Superegoului
- teamă de a recunoaște în fața unor amici hipercritici (discutăm cu alt prilej, ce anume îi mînă de fapt pe aceia în viață...): „Da, bă, am greșit! Și vă mulțumesc mult, că mă lăsați în cercul vostru strîmt, al celor care nu pică în eroare vreodată!”.

Schimburi amabile de idei.

„Cine ataca Biserica atacă România!”

I

Asta sună foarte frumos.
În practică, e o glumă.
Cel care declară așa ceva, păi pur și simplu nu mai are altă apărare, altă replică.

El are doar acel strigăt..
Prin care speră să mobilizeze pe cei BĂNUIȚI drept ai săi, iar în paralel speră să-i descurajeze astfel pe cei bănuiți de înverșunați dușmani.

II

„Cine are interesul ca una dintre puținele instituții credibile din țară sa fie decredibilizată?”

Eu mă aflu ateu.
Dar nu am între ținte a decredibiliza Biserica.
Vreau doar, dacă am vreo problemă mică legat de ce spune Dumneaei, să-mi răspundă onest.
Să nu o dea după plop.

În rest, problema Bisericii nu-mi pare la ticăloșii ce vor să o decredibilizeze.
Ci la proprile Ei dări, cu dreptul în stîngul.
Acolo îi e pericolul cel mare, nu în exterior!

III

„Citeste articolul și vezi argumentele...”

Ca principiu.
M-am uitat la material.
Din înălțimea majorității pe care o reprezintă religioșii în societate, uitați un lucru. Necredincioșii ori indecișii se află – aritmetic, logic vorbind – imposibil de convins cu argmentele care prind la suporterii ideii în chestiune.
Eu, dacă era să fiu dat gata de minunatele rînduri ale dlui autor, nu mai eram unde sînt.
Ci între viitorii beneficiari de Rai.
Gîndiți, în consecință, a convinge și pe ceilalți...

IV

„Mobilul ascuns din spatele atacurilor asupra Bisericii Ortodoxe Române...”

Eu nu atac BOR.
Ba chiar sesizez situația Ei nu chiar fericită, la acest debut de mileniu.
Asta nu mă împiedică să-mi expun politicos punctul de vedere.
Care s-a întîmplat a fi diferit...

Tipii care confecționară

… textografia din preajmă comit din start o chestie interesantă.

Se bagă în oala altuia (bănui că nu e autocritică, acolo..).
Iar ăsta nu-i semn grozav de respect al libertății seamănului. Cît și al inteligenței aceluia, avînd în vedere că te-apuci a lămuri ce și cum se pierde – pe aceia neducîndu-i mintea de așa sanitare identificări.

Dincolo de vorbe mari, la mijloc se află mica-mare supărare de a nu primi atenție (a celui cu poza...), de la semeni.
Care șed pe Fb (se pot găsi și similare) în loc să-i admire pe dînșii.

M-am uitat la o recentă-mi formulare

…despre Emil Cioran:

„Pornind de la faptul că destui compatrioți îl ridică la Cioran la stadiu de mare, imens filosof român..."

Poate părea aici că subsemnatul pune la îndoială statura culturală a acestuia.
Mă grăbesc a preciza că nu intenționez așa ceva.

Asta, pentru că nu l-am citit îndeajuns, iar totodată conceptele vehiculate în operele sale nu se află deseori inteligibile minții mele.

Cu toate acestea.
Și, la mai vechi constatări personale, adăugîndu-se recentissim cele citite într-o carte a dnei Marta Petreu....
Producțiile-i de pînă 1941 nu-s deloc de pus în ramă.
Dimpotrivă, în opinia mea.

Aici îmi vor veni unii să-mi spună că vaiiii!, nu vezi ce concepte plimba, ce studii, ce referințe...
Să fiu iertat, dar – pentru a fi elegant – careva își pierduse capul în epocă...
(Neelegant este să vorbesc de oportunism...)

...Or, la tipi care se vor la înălțimi culturale, eu cred că nițică detașare de prezent nu strică.
Eu înțeleg că la vremea aceia prostiile răzbăteau din toate direcțiile mondiale. Dar cred, poate-i de gîndit prețungit înainte de a fi nemulțumit de poporul tău, respectiv de a propune soluții de îndreptare care nu aveau șanse de succes...

PS
Recunosc. Mă aflu un neica nimeni. Dar parcă nu-i de scăpat din vedere boscorodeala de mai sus..
Veți mai zice și că mi-i ușor a mă da înțelept, la 2015, pentru vîrtejuri din copilăria istoriei.

Am totuși îndoieli că, dacă mă născeam la un 1911, și cu juma de kil de creier în plus, aș fi judecat foarte diferit, întru nechef de extreme și de panglicarism...

Faimoasele defulări personale

…sub masca vorbelor cu trecere socială.

Pe cît mă duce instinctul aici, e o invidie a acelei doamne pe nonșalanța și bunăstarea junilor cu tabletă și vacanțiind la Thassos.

Colateral, oftică de a nu poseda bani (poate nici nepoți!) pentru a merge și ea acolo, la miazăzi.

Acum treizeci de ani, mulți copii de la oraș erau trimiși peste vară la bunici, la țară. Se întorceau la sfârșitul verii bronzați, plesnind de sănătate, puțin mai înalți și cu diferite accente, în funcție de zona în care locuiau bunicii. Dar mai presus de toate, veneau acasă cu un aer de fericire și libertate. Acum obiceiurile s-au schimbat. Ne ducem copiii în Thassos, Turcia sau la Disneyland. Și poate, dacă insistă cei bătrâni, îi mai lăsăm câteva zile și la ei – dar nu fără tabletă, să nu cumva să se plictisească. Ce-ar fi, totuși, dacă vara asta le-am da ocazia să petreacă mai mult timp la bunici? Să zburde pe ulițe cu copiii satului, să se cațere-n copaci, să doarmă-n fân? Mai puțină tehnologie și mai multă libertate...

Mara Wagner, redactor-șef

Dincolo de grija pentru trupurile călite la soare, la mijloc e mitocănia de a te băga în viața altuia, pe inerenta idee că știi tu ce-i mai bine pentru acela.

Eu am bătut mingea pe asfaltul din spatele unui bloc bucureștean ridicat acum 50 de ani și un pic.

Teoretic, putea veni atunci careva să-mi spună despre marile maidane, eventual despre întinderile a la Groapa lui Ouatu, și că ce caractere se formau acolo.

Ne-a iertat Preaînaltul.

În vreme ce eu nu am ridicat în slăvi – celor trei fii – tot felul de drăcii pe care le executam la prima juneț̦e.

Căci ei erau și sînt alți oameni, decît ăi născuți la 1957.

Țuțea e tratat de lumea intelectuală

… precum problema evreilor în România.

Nu se riscă nimeni, a pune degetul pe i.

Prin intermediul cărții

…unui fost președinte de stat iau contact cu o zisă, a lui Montesquieu – ins care scria acum 300 de ani.

„Orice cetățean este dator să moară să moară pentru țară, dar nu este dator să mintă pentru ea...”

Mi se pare aici o dublă măgărie.

Una, că ajuns în cercul de idei unde e necesară moartea pentru Țară, pot paria că se și minte la gros, pentru măreața Patrie.

Ultima fiind o chestie suficient de nenanturală pentru a trăi cu adevăr pur.

Apoi.

Întreb și eu.

Bun. Nu murim pentru țară (e vorba de Hexagon).

Mai concret, nu luptăm deloc.

Ce se întîmplă?

Păi vin prusacii, intră în Paris.

Bănui că pînă la Marsilia nu se vor obosi a merge.

În vizita asta a lor, ghici cine are ăle mai mari probleme?

Păi are Ludovic, apoi ăi din jur, eventual și componenții Statului.

Se vor pierde sceptru, poziții, funcții. Cu toate reprezentînd avantaje deloc mici.

În cazul omului de rînd (mă refer la francez), poate va pica un plus de impozite. E posibil nu mai mult, deoarece galicilor li s-a dus vestea de iute burzuluitori. Care probabil vor dispărea, cînd învingătorii de azi o vor lua pe coajă în alte părți, în viitor.

Deci, cam așa cu care pierde – dacă nu aplicăm îndemnurile unora, legate de sacrificiul altora.

Stau și mă întreb...

... dacă-alde numeroasele cruci plantate – de pildă, pe vîrfuri de munte – nu-s atît de lăudat PreaÎnaltul, cît de a ne risipi nouă frica de fiorosul necunoscut al Spațiului.

Pot ghici și singur

… că multe din afirmațiile despre le fac pe aici – despre oameni și stări de lucruri – nu-s dintre cele mai domoale.

Să-mi iertată vanitatea paralelei, dar – în răstimp – șed și grijuliu să nu apuc pe vreun drum de luat razna, precum un Ivan Karamazov (fie dînsul și doar personaj literar) ori Fr. Nietzsche.

A te bucura de fleacuri de genul vederii unui amărât fir de iarbă ori a Căii Lactee în infinitatea cerului pare să fie un antidot...

PS

Aș minți să ascund că vederea nesfîrșitului boltei nocturne (mai ales cînd ești ca singurel pe acolo, pe munte) nu și sperie...

Destul. Dar poate prinde bine.

Foto: Cristian L. Grigoriu

La jumătatea lui august,

…mi se întîmplă aniversare a două momente.
Le iau pe dosul ivirii calendaristice.

Cîndva, am păşit pentru prima dată în abruptul montan.
Şi mi-a deschis o viaţă aparte.
Un fel de contact cu altă lume, una de-a dreptul ca în visele nocturne (nu cele poetice!).

Aş minţi să nu spun că au existat riscuri (cu bafta aferentă). Şi oboseli, groaze, plus vorba „Ce naiba caut aici...?”
Dar au trecut. Iar bilanţul e favorabil.
Chit că ochii – precum pe butelie – sînt necesari şi de acum înainte, în acel teren minat...

**

Apoi, e aniversarea femeii care mi-a oferit nu doar doi fii, dar şi o minunată poveste de dragoste a primei tinereţi (cu negativele aferente – aş minţi să ascund asta!).

Înţeleg că se află persoane

…pentru care există doar prezent.
Felicitări pentru fire, cea pe care le-a lăsat-o Careva, din Înalturi.

Eu duc însă un trecut.
Cu bune, rele şi – în general – să vreau să îl dau la gunoi, iar asta nu s-ar putea!
Dumnealui, trecutul lui Ordean – plus vorba cuiva (Tsatsos?) – presară flori pe morminte.
E vorba de ale fostelor iubiri.

Dacă mă dau fals poet – şi nu simţ asta – reproşaţi-mi-o, bre, fără jenă!

Inconștientul posedă, ale dînsului reguli...

De exemplu, la mine țipă în ureche – la vederea unui afiș al librăriei Humanitas – că io n-am apucat a domina lumea, datorită lu' a lu' Cărtărescu.

Ce are lectură spre cititori, marți. Adică mîine.

Aici, am de ales.

Între a mă face de baftă cu domniile voastre, pentru așa mitocană vorbă.

Și a rămîne prieten adîncului meu.

Ultimul fiind – oricîte povești mi s-a turna despre altruism – , cel mai apropiat MIE lucru din lume...

Or.

Dacă șed bine cu al meu interior, voi putea fi înțelegător și chiar ajutător cu alții.

Bănui că treaba asta nu ajuns-a la urechea propovăduitorilor de sacrificiu pentru altul...

Dincolo de vreun purecat

COMERTUL LEGIONAR

Ordin de deschidere

Camarazi,

Acest restaurant se deschide astăzi pentru muncitori. Avocatul Gheorghe Leaţu şi studentul Buhaiu Vasile au însărcinarea de a conduce întreprinderea făcându-şi datoria cu drag.

In comerţul nou, legionar, vom dobori principiul iudaic-materialist: munca din interes şi din pofta de câştig, foamea de aur.

Atâta vreme cât într'o parte pe lume va fi foamea de aur, în cealaltă parte va fi foamea de Dreptate.

Pentruca cei cu aur mult, în fiecare zi va rupe pe nedrept câte o fărâmă din pâinea neagră a celui sărac, pentruca să-şi mărească grămada lui de aur.

Legionarul din comerţ va şti deci, că misterul înfloririi comerţului său — ca şi a tuturor înfloririlor pe lume — stă în dragoste :

1) Dragostea de meserie şi
2) Dragostea de oameni.

Camarazi muncitori, pentru care s'a deschis acest local, aşezat în faţa celor mai mari ateliere din Capitală, va veni odată o zi când voiu vorbi în curtea acestor ateliere, în mijlocul lor, în faţa voinţei de tunet a unei adevărate armate muncitoreşti, stăpână pe soarta sa şi pe ţara cea nouă, pe care veţi făuri-o singuri pe nicovalele voastre de fier.

Până atunci vă strig: Muncitori din toată România, la luptă!

CORNELIU Z. CODREANU

Bucureşti, 7 Noembrie, 1937

Cred că aici eu greșesc...

…al vorbelor din acest afiș...

Nostalgicii după așa idei nu meditează că ele se potriveau unui anumit moment istoric.

Aflat la vreo opt decenii de prezent.

Deși.

Interiorul unor interesați (superficial sau ba) de legionarism e dominat inevitabil de irațional.

Iar acela, pentru că așa ne fu proiectat, caută o cale pentru a se elibera de tensiunile – absolut umane – din el.

Agresivitatea e o asemnea fibră, generatoare de violență.

În plus, s-a întîmplat ca asemenea semeni să nu fi avut șansa unei educații, grație căreia să dobîndească o poziție material îndestulătoare. Și unde să merite, ca preț, a-ți pune frîu năvalnicului animal din tine.

„PNȚCD nu poate accepta nicio cauționare

… a regimului care i-a martirizat pe Maniu, Mihalache ...”

Rămîne cum am stabilit.
La vremea cînd un alt regim se simțea amenințat, făcut-a el economie de trosc?

Parcă nu.
Mă refer, pe pildă, la 1933.

Că veni vorba, erau niște domni național-țărăniști atunci la pîrghiile ministeriale, ori ba?
Ori la ei, copilărește exprimîndu-ne, *nu se pune*?

PS
Ca bibliografie întîmplătoare – nici ea, nici tabloul-ilustrație nefiind de luat ca lieră de Evanghelie...

„Aud acum, la jurnalul in engleza al Antenei 3

… că un român a fost condamnat la 18 ani de închisoare pentru că a violat o englezoaică. 18 ani, pentru un singur om (că celălalt violator a fugit, desigur!). La noi, violatorii din Vaslui au 46 de ani de petrecut în închisoare, toți 7!”

DINCOLO DE METAFORA celor cinci degete ale mîinii.
Care nu se află la fel.

Cîtă iritare, groază ni-i în pornirea pe acei violatori, pornită de la fapt din teama noastră personală de a fi violate/violați?
Ce ziceți, extindem subiectul?

Pînă una-alta, e de spus că-n viol se află două chefuri foarte principale ale animalicului uman: sexul plus a umili pe celălalt.
A umili pe altul e, totuși, o amabilitate. În vremuri mai proaste, se lua gîtul aceluia. Asta dacă nu făceai pilaf cu piatra, din țeasta aceluia – descriind apoi totul la gazeta pești erii de domiciliu...

Un amic postază o imagine...

Je:
„Nu mă bag. E treaba acelora, că sînt cum sînt.
Reține totuși, dragă prietene, că toți aceia – șobolanii cu ochii pe telefon și-sau ceas – nu-ți fac vreun rău...
Poți eventual să te simți singur.
Dar și aici, pînă la urmă, e vorba de lipsa noastră de antrenament...

Dacă ai ceva de reproșat, sună (dacă e cazuls pe lumea celaltă) la aceia foarte preocupați, prin prima ta copilărie...
Dar și aceia aveau motive.
Le vei vedea, cînd îți vor sosi copiii

Aceeași chestie cu î din a…

Și *sunt*.

A o ține gaia mațul cu ele e o treabă și mai interesantă, după 1990.
Cînd am lăsat-o mai moale cu Marea Romă, în favoarea dacismului...

Dați ochi pe net, pe tipărituri și spuneți de nu mai doarme vreunul, de moștenirea latină!

Într-un fel, e normal...
Latinismul a reprezentat o anasînă (mie mi-i simpatic altminteri, mai ales fără excese...).

Acum, post 1990, în condiții de libertate, revenim la normal.
La *naturel*.

Bineînțeles că rămîn prin preajmă două chestii.
Neelasticitatea.
Ți-e greu (inclusiv fourilor conducătoare) a abandona ceva, una-două...

Apoi, ideea de Romă prinde bine – oricînd – la *sine nobilitatae*...

Îmi mențin părerea cea ticăloasă!

Ca atare, îndemn la pus de-un concurs.
În ce faimoasă scrisă romînească transpare ăl mai bine mitocănia.
Bașca prostia (este drept, că-n dor de a fi băgați în seamă – ca mine, acum! – nu ne mai ferim de Ea...).

Zisa asta, a lui tata Țuțea, are șanse mari – îmi pare mie! – la primul loc!

PS
Pomeneam azi, pornind de la dl Baconski, cum o ducem în matura viață disciplinați, iar la urmă ni se crește de acel jug...

Țuțea, la vremea când avea chingi în jur, fie și legionare, scria disciplinat, ordonat, în calupuri... (vezi articolele reproduse în volumul „Idei care ucid”, 1994).
La bătrînețe, alunecat-a inevitabil pe naturel.

Văd rarisimi tipi

…care să se intereseze înțelept și despre nefericire.
Bănui că fericirea ne tot fuge de sub nas – generînd o întreagă literatură pro – pentru că o disprețuim pe sor-sa, nefericirea.
Iar ele par să se afle vorbite a funcționa doar împreună.

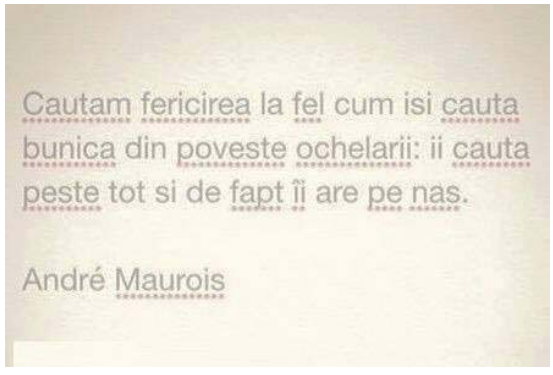

Apoi.
Sînt convins că autori precum Coelho ori Maurois s-au aflat tare deștepți, plus citiți pe măsură. Pentru a izbuti însă în literatură, ei au avut nevoie să încînte un public numeros.

Inevitabil, au trebui a servi povestioare care dau bine. Cordului (inimii, adică) cel subiectiv.

După cum.

Vorbe precum cea reprodusă sînt asemenea instrucțiunilor la vreo sculă, unde ai doar întîia propoziție.

Ceea ce nu ține în tehnică, ține însă în ale sufletului omului.

Cititorul, auditoriul – pe baza unor reguli interioare ce-s de sondat – are deja , de la o banală vorbă frumoasă, sentimentul că stăpînește complet fenomenul de pe acolo.

Acela, fenomenul, nefiind unul a la scuturat prețul. Ci complicat de zor, ca să nu mai spun că nu prea tangibil...

Omenescul nost'...

Am impresia ca invidia se naşte

…din neputinta de a recunoaste ca altul este mai valoros, mai avut, mai frumos.

Mai răsfoiesc literatură interbelică

Deseori am un sentiment de jenă, a nu mă duce capul la noțiunile și la asociațiile de idei din textele, din cuvîntările acelei epoci.

Ba mă simt neplăcut și observînd că ai mei contemporani nu se ridică la acele înălțimi.

Ce-i drept, într-un efort ce izbutește să treacă prin pîcla aparențelor, apuc să văd că fructul acelor minunate producții intelectuale a fost neînsemnat.

Așa cred eu barim.

(Iar dacă un Cioran ori Eliade au mai realizat ceva în restul vieții lor, a fost pentru că au abandonat scurt și total vechile lor direcții).

Dacă nu cumva mă aflu ticălos în afirmații, acele discursuri, cărți, criterioane îmi par precum lăutarește le ce-ndeamnă mușteriul să mai beie...

Din ideile că sîntem nemaipomeniți, respectiv să facem marea cu sarea pentru a pătrunde în rîndul marilor culturi – s-a ales ceea ce știți și dumneavoastră...

PS

Rînduri precum ale subsemantului irită destui semeni.

Pentru că atacă un mod... (exagerare, minciună, respectiv trecere sub pulpana celor suiți pe soclu) ...prin care aceia își rezolvă nevoi sufletești mai mult decît arzătoare.

La cei în cauză, arzător este să se simtă persoane importante. În așa mod își dreg sentimentul de nesiguranță existențială.

În acea goană, se acordă minimă importanță pomenitelor minciună și exagerare.

E de înțeles.

Mica problemă

…în alăturata zisă a lui Ionel Brătianu, este că-o posibil să nu vedem la fel ideea de viață și de viitor, ale Țării.

Trec peste faptul că sumedenie de politicieni pot gîndi, cu maximă sinceritate, același lucru.
Posibil să aibă și insomnii.
Dar asta nu le conferă contract cu succesul Țării...

Nu știu de-s eu Gică Contra, aici.
Dar nuanțele din amonte mi-s imposibil de ignorat.

„Da, bre, da' noi vrem lucruri simple și categorice. Se trăiește mai ușor astfel, în viața aiasta..."

PS
Amintindu-mi modul foarte părtinitor (în folosul PNL) în care a guvernat I.I.C. Brătianu – în deceniul trei, să zicem – parcă iau mai puțin în serios spusele citate...

Rămîne de văzut

…dacă mai jos răutatea e la mine, ori la alții.

Discuție despre ajunsa armatei române pînă la Budapesta, în 1919.
Nouă, patrioților, ne pică tare frumos izbînda de atunci.
Ba vărsăm lacrimi pentru morții din acea campanie.

Rarisimi dau însă gînd/scrisă la cîteva sute de mii de drame.

Ale bărbaților maturi care, de teama execuției via Curte Marțială, își lăsau nevasta cu angarale gospodărie pe cap. Abia se descurcau ei cu toții – e de bănuit aici cum a mers treaba în lipsa soțului ori cu acesta mort.

La amănuntul din urmă nu se cade a medita.
Căci e mai mare interesu Țării.

Zisele din poza alăturată

…sună minunat. Dar, cred, au și o mare problemă...

Cînd stai așa a nostalgiza despre părinți, mi-e teamă că acei drăgăstoși părinți nu te-au învățat să te descurci și singurel în fața belelelor Vieții.

Că veni vorba.

Zăresc o recentă reeditare a unui volum Adrian Păunescu. „Rugă pentru părinți”.

Trec aici peste amănuntul că mie Păunescu îmi pare un mare farsor. Ca să nu spun escroc.

Chit că îl înțeleg: facem ce putem, pentru a răzbi prin viața, ori barim a ne domoli angoasele (la Bard, ele au fost direct proporționale cu pozițiile pe care și le-a dorit).

Dar privesc și spre cititori, spre entuziasmații de așa versuri, de așa idei. Că să te rogi pentru părinți.

Nu bag mîna în foc, cum că părinții lecturatorilor au fost de pus la rană. De obicei, alintul naște aroganțe filiale.

Mai degrabă, acolo s-a cultivat amplu sentimentul de vinovăție.

Inclusiv pe latura acestuia că trebuie să te rogi tu pentru ce aiureli a comis tătînele, omenește altminteri, pe lumea asta.

Trec aici peste cununatul și botezatul la greu, al unora în viață, care apoi – în fața extincției – își atenuează ororarea prin ideea că rugile ajută la ceva...

Din cînd în cînd

Dar nu pentru multe secunde.

Stau uimit de funcționarea mentală a multora.

„Dorm umflatii ca si porci,
Dorm rahatii...pe banii nostri.
De-ar da Domnul sa dormiti,
In veci sa nu va treziti...”

Pomenitul Dumnezeu are niște reguli clare, apropo de violență,

Sau de vrut rău seamănului și altele asemenea amabilități.

Bravul alcătuitor – alături de alții – a cifrei de 90% credincioși ai Țării, nu are treabă cu așa subtilități.

Bănui însă că dumnealor vor merge la Rai, iar ateii la zmoală.

Dan Andronic: "*România lucrului bine făcut*

… a rămas doar un slogan de campanie”.

Mie, fie și om simplu aflîndu-mă, din prima clipă acea vorbă mi s-a părut o glumă.
Cred că nemulțumiții (în afară de interesați, precum dl Andronic...) pot cotiza liniștiți la asociația leneșului lui Creangă.
Iohannis îți propune (în stilul minunățiilor promise duduilor credule, înainte de a fi cucerite) că-ți va ateriza în țară știința lucrurului cu pricina, dar supărații de-acum nu și-au bătut capul o secundă, asupra ideii.

Dacă sibianul le promitea luna de pe cer, ședeau probabil ca astrul nopții să le pice în ogradă...
Nimeni nu gândește ce e aia lucru bine făcut. Cum arată el. Iar apoi, ia să vedem cum șede la față fructul a așa ceva.

Se mai trece că vederea – dureros amănunt! – că lucrul cu pricina urmează a fi executat de noi.
Poate fi perfect d. Klaus la Cotroceni pînă în ziua de apoi. decisiv pentru materializarea minunii este să ne comportăm și noi pe măsură!

Ultima chestie fiind cam imposibilă.
Și nu pentru că-s eu cîrtitor și ponegritor.
Ci pentru că un popor nu se poate a se schimba așa iute.
Iar uneori nici a la longue.

Pînă la urmă, tot n-am aflat

… despre trecutul erotic al fetei de la Vaslui.

În ton c-un mecanism psihic ce-i de explorat, așa curiozitate nu aduce un răspuns (la obiect, respectiv cu subiect și predicat) al susținătorilor copilei violate.
Să spună, dumnealor:
„Păi, ea avea atîția ani. Și fusese virgină (ați observat, bănui, că fanii n-au clamat o secundă îngrozitoarea pierdere a fecioriei...)

Sau:
„Și-a început cariera de femeie acum n ani sau luni... A fost interesată să ajungă în pat cu unul sau n bravi urmași ai lui Adam... După ce se iubea, era dornică să dea cu aspiratorul..”

Or.
În loc de așa detalii (dacă se puteau și altele, era și mai bine), de la respectivii susținători ai nefericitei vasluience vine doar o mare, o astronomică iritare.
Rețineți. Adevărul și calmul pică îngrozitor acelora.

Întreb și eu ca în reclame nițel mai vechi:
„De ce oare”?

Nu-s interesat decît de adevăr (probabil și lecturile din Zola m-au învățat prost...).

„Ordene, și matale ești picat din Lună... Păi cînd nu a iritat adevăru? Păi ăsta ne împiedică grozav a revendica de la alții mai mult decît meritäm!...”

În practică.
Nuanțările de genul propuse de mine au proprietatea de a dezumfla opusul conștientului.
Care (e vorba de inconștient), în cazul de față, avea nevoie ca de apă de acea furie pe violatori.

Or.
În condițiile în care – acele j'de mii de revoltați – nu o cunoșteau personal pe fată, iar nouă zecimi dintre dînșii ar identifica cu greutate Vasluiul pe hartă, inevitabil te întrebi de unde le vine, de fapt, amocul.

Nu-i o chestie tare plăcută de auzit, fie dînsa aflată doar la stadiul de ipoteză...

Bineînțeles că pe lumea asta

… românească îndeosebi, circulă subiecte infinit mai arzătoare, mai presante.

Eu aduc în atenție doar o chestie minoră...
Grija unui părinte pentru odraslă.

Știu că așa ceva nu se scoate la aer.
E un paradox: să ne aferăm de tot felul de chestii aruncate prin gazete, dar să nu apară decît rarisimi cu „Știți, io am astă mică problemă personală...”

Partea nostimă la adresarea de mai sus nu este că ăi din jur nu ar da atenție (ori oferă sfaturi – inevitabil – aiurea). Ci pentru că regulile sociale descurajează acut așa ceva.

„Suferă în tăcere! Ce ne-am face dacă toți am ieși așa, pe uliță??... Du-te la popă!”
”Păi, popa...”
„Hai, lasă-mă în pace!...”
(Am un talent aparte, eu Ordean, în a vorbi pe numele altuia...)

Uite care se afla problema mea.

Șed cu grijă de mezin.
Cum să depășească el mai bine belele moștenite din relația nu tare fericită a subsemnatului cu maică-sa.
Ca urmare, am ideea (cam luată din cărți) cu a-l învăța să pună cuvinte pe stări, pe sentimente.

În acest demers, mi s-a părut la un moment că e deștept a-i pomeni cum am trecut eu peste necazurile vîrstei lui de azi. Adică 14 spre 15.

Și mi-a fugit gîndul la clasa a opta, într-o școală din zona Mihai Bravu (a Bucureștilor).
Eee, și-acolo deșteptului părinte i s-a rupt firul.

Însă.
Pas de-i poate spune copilului de acele răni! Venite datorită cogenerilor (ce i-o fi încurajat, de pe mutra mea de-atunci, aia e altă parte a discuției). Idem a-i relata și cum am depășit acele mici orori.

Deci chestia cu relatat experiențe tată pică...
Sau barim e de relatat altele, mai benigne...

Vedem noi ce facem.

PS
Multă lume, pe aici, vorbește de marea simpatie pentru părinții personali.
Eu am îndoieli în a le lua în serios admirația nemărginită.
Chestie de aritmetică.

Apropo.
Unul din îndemnurile adresate urmașilor mei a fost să nu pregete a mă înjura mental, dacă le vine în intre așa ceva.
Cu înjurătura practică treaba merge prost.
Nu pentru că mi-ar pica neapărat blazonul.
Ci pentru că o idee rămîne valabilă: „Să vedem, peste 30 de ani, dacă ați făcut voi treabă mai bună, cu urmașii...”

Multă lume chitită

…că președintele Iohannis are (așa zic aceia) prea multă vacanță.
Cred că la mijloc, ori mai exact deasupra a tot e un părinte nevrotic.
Carele ne-a băgat în cap că trebuie să ne agităm, să asudăm ca nebunii (că finalmente nu o facem, aia e altă discuție...).

Bineînțeles că nu se pune problema, pe acolo, a eficienței.

Altminteri.
Și unu IIC Brătianu o freca (zice-se) ce nu s-a pomenit.
Spun asta chiar admiratorii săi, din epocă (parcă și IG Duca).

Dar asta nu-l împiedică a sta minunat în sondajele 'ever', privind primii miniștri din istoria romînească.

PS
O să ziceți că fac proiecții, mai exact arunc în brațele altuia defecte ce nu am îndrăzneală a mi le recunoaște mie însumi...
Am sentimentul că dl președinte e un pic tributar lipsei de încredere în sine.
Dacă zisa de mai sus nu vi se pare revoluționară, mai vin cu una.
Oare cum îl f/.../eau la cap, în copilărie, tot felul de simpatici – din familie?
Dați ochi pe un anumit gen de imagini, fie și ajuns președinte, ale celui despre care vorbim...

PS2
Dl președinte nu are, prin ograda personală, doar bănuita însușire de mai sus.
Și-o încadrează cu altele.
Altminteri nu mai ajungea unde e.

Bănui că Dumniezău avut-a ce-a avut...

...cu mine.

Îmi cade sub ochi o poză cu un moldovean făcut praf.
Din punct de vedere etilic.

Toată lumea – inclusiv stranieri – face mișto de el.
Subsemnatul, ca boul, e tentat să identifice cum îi va fi viața aceluia, de-a pus cu atît spor mîna pe litră.

Îmi mențin părerea.
Mulți compatrioți, cînd au aderat la creștinism ori măcar locala Biserică, avut-au socoteală absolut umană.

Ne dăm cu El, apoi vedem cum îl tragem în piept...

El, 'cel Dumnezeu – fiind de prin cărți.
Inclusiv alea sfinte.

Am sentimentul că ultimul lucru

… care-i de făcut cu noi înșine este să rîdem de slăbiciunile pesonale.
De micimile, de neputințele noastre.

Ori chiar de animalități (mai ales!).

Poate e bine să nu ne fim, nouă, ...'alții'.
De ajuns că ne sînt atîția semeni, iuți critici sau chiar dătători cu parul verbal...

(„Bine, bre, tocmai dumneata spui astea, cu iuțeala de joardă verbală...?”)

PS
Mă amuză o chestie, prin visele subsemnatului. Acum vreo 10-15 ani, mă însoțea – nu foarte des, dar suficient pentru a reține personajul oniric – un copilaș tăcut. Aveam momente în care îl loveam, destul de pornit chiar.

După ceva ani, caracteristica asta – cea violentă – a dispărut. Iar copilul a început să crească.
Nici acum nu e vorbăreț însă.

Acum vreo trei nopți a reapărut, sub forma unui însoțitor de vreo 15 ani. Mergea cu bicicleta, pe un drum 'cu oarece meandre'. Niște cogeneri de-ai lui, un pic mai răsăriți, îi lansau răutăți.

I-am luat scurt și ferm apărarea.

M-am trezit apoi încîntat.

Mda, a ne lua la șuturi pentru gesturi, pentru *a fi*-ul nostru...

PS2

Apropo de pușiul inițial, m-a însoțit într-un drum care-mi tot apărea în vise.

Spre vîrful Omul, al Bucegilor.

Finalmente am ajuns.

Nu am decriptat nici azi ce era cu mulțimea de case vechi care – pe lîngă cabana clasică – m-a întîmpinat acolo.

Dar tot mi-a mirosit că ajunsul acolo era la platoul întregi-mi existențe.

De acolo, urma coborîșul.

Adică inevitabilul declin al vieții ălui de vă plictisește cu astea.

În context, semnalul dat în vis asupra drumului de coborîre, spre Bușteni, a fost dramatic.

Și nu prea contrazis de realitatea personală a următorilor ani...

Remus Cernea pare

…să mă fi șters dintre amicii Facebook.

Bineînțeles că-i dreptul său.

Și-l pot înțelege.

Rămîne însă în picioare o idee, nici nu mai spun a cui:

„la zisele mele ca antrenament, fie și neplăcut. Dai, vreodată, în vreun platou tv, de unul care gîndește pe-așa tipic... ”

Scăpat fiind acum de o minimă reținere...

Dl Cernea este eternul tip de politician care pozează în a fi altfel decît cei pe care îi combate.

Și cărora vrea să le ia, de fapt, locul.

Sesizezi că-i precum dînșii nu doar din sosirea-i sub zidurile Parlamentului, dar și prin formulări verbale de profil – caracteristicile politicianului.

În cazul lui R.C. apare o mică problemă: dumnealui voiește la bucate, dar nu are forța de a sui pe picioare proprii – adică a depăși singur pragul electoral.
I-ar fi și greu, cîtă vreme s-a născut un tip destul de solitar, cu timiditatea aferentă (că și altcineva – pe aici – posedă acele lucruri, nu schimbă datele problemei).

Sînt curios la a cui căruță se va lega peste un an, la scrutin.
Bănui că la PNL.

În rest, îmi mențin complimentul.
Dintre individualiștii tineri-și-vocali – prezenți și voitori de suiș politic -, mi se pare cel mai de calitate.
Sînt conștient aici că zăresc lucrurile dintr-un unghi personal, din alte poziționi putînd a părea mai valoros, mai de viitor domnul Bogdan Diaconu
Ori simpaticul Mihai Neamțu.

Chit că-s un tip care se descurajează

…îngrozitor de iute.
(dé, Balanță, și nevrotică pe deasupra!).

Readuc – în atenția unor distinși amici Fb, cu bani -
... rugămintea de a sprijini apariția, în volum, de scrise ale subsemnatului precum cele de aici.

Patria recunoscătoare!

Simt că există

…trei feluri de respect.
Dumnealui, respectul, fiind nițel altfel decît ne-au plimbat șmecherii, pe la nas..

Există respect...:
- pentru tine însuși.
- pentru ceilalți
- pentru Lume.
Asta din urmă nu-i foarte explorată...

Prin urmare nu chiar apropiată poveștilor despre viață.

Am limite

Nu înțeleg de ce, unii, se exprimă doar în cuvintele altora.

"Mi-a fost dor de munti, de clipa asta si de voi
Mi-e dor sa stam seara la un foc sa cantam de noi, de ei care au fost, de cat mai suntem!!!
Ce dor mi-a fost de creste
De noptile-nstelate
De-o seara cu prieteni
Si-un strop de libertate."

Acestea aflîndu-se citate din alții, ori proză (tot ale altora...).

„Nu este vina noastră, domnule Ordean, dacă dumneavoastră – băftos din născare – nu ați aflat cum e viața unor semeni, mai exact aceea – a dumnealor! – de dincolo de aparențe..."

Nu poți fi decît îți spunem noi...
Peste un pic de ani, vei fi dascăl deformant (cît să nu mai știe finalemte ce fost inițial) cu urmașii dumitale.

Dacă nu aș asculta în acest moment Pink Floyd, The Wall, mi-aș zice că am înnebunit la cap.

„Cine tace ca proasta-n păpușoi

... în criza refugiaților care riscă să sufoce Europa?
America."

Cred că-i fain sentiment. să dai bobîrnace ditai Americii...
Partea proastă este că așa îndrăzneală nu rezolvă bubele interioare ale nimănui...
Nici ale gazetarului, nici ale țintei sale...

„Corect monșer! Dar traversăm deșertul..."
Deșert?
„Da, acela dintre naștere și deces."

Bănui că, în existența-mi de față…

… nu mă mai însor.
Chestie de vîrstă.

Dacă, prin absurd, iau costumul cel frumos, iar aleasa inimii rochia de mireasă, cred că aș avea niște probleme, cînd mi se va spune:
„Casa de piatră și fericire deplină..."

Aș prefera o strîngere de mînă caldă, alături de vreo zisă: „Păi, să-ți fie bine... Și succes, la nu puținele hopuri ce vor sosi...”

Pe de altă parte pot pricepe, cum că vorbele frumoase-dar-false întrețin Răul-cel mic.
Adică viața socială.

Lecturez susținut

…(dar de-a lungul mai multor zile) articole legionare din anii 30.
Mă scarpin în cap, apropo de ce veni atîtor minți luminate să spuie prăpăstii.

Finalmente, și cu eterna teamă de a greși...
îmi pare
că
la mijloc e Trahanache jr.
Și bine mirosita lui idee.

Pînă la diplomele noastre, respectiv la discursuri, mai adînc în psihismu personal se găsește.. inevitabil...
'Enteresul și iar enteresul...'!

Pot avea înțelegere asupra simțămintelor, la un românesc 1935.
Pot să mă las teleportat într-un București, de atunci, și să bănui cum te poate lua lesne un val.

Dar, dincolo de toate, din rărunchi saltă ideea:
„Nu scăpa, idiotule, Trenul – grație căruia poți sui mai sus!
Să trăiești mai bine, în sine.
Și să asuprești pe altul.”

Nu-s rău, zicînd aste.
Doar las pe alții să se îmbete cu apă rece,
Iar apoi să se mire – ce anume, de sus, ori din jur, i-a pălit.

PS
Nu mă uitați, rogu-vă, de un finanțator spre edituri al unor scrise precum acestea...
Să fiți iubiți!

Mircea Ordean

Nu știu cum ni-i nouă...

E vorba de vîrstnicii cărora le rînjește, de după groapă, o doamnă cu Coasa.

Dar să te-arunci ca bezmeticul...
la vîrsta de mijloc...
spre vorba din imagine...

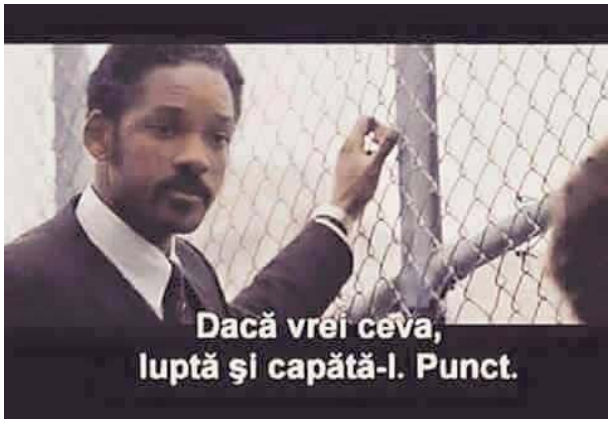

...Parcă groaza existențială nu se află mai mică...

Dragii mei

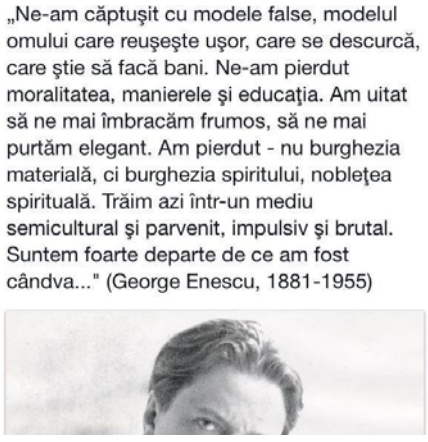
„Ne-am căptuşit cu modele false, modelul omului care reuşeşte uşor, care se descurcă, care ştie să facă bani. Ne-am pierdut moralitatea, manierele şi educaţia. Am uitat să ne mai îmbracăm frumos, să ne mai purtăm elegant. Am pierdut - nu burghezia materială, ci burghezia spiritului, nobleţea spirituală. Trăim azi într-un mediu semicultural şi parvenit, impulsiv şi brutal. Suntem foarte departe de ce am fost cândva..." (George Enescu, 1881-1955)

Mă aflu o arătare imperfectă (moralicește) și vulnerabilă (ca trai între oameni).

Dar tot mă apucă și un alt sentiment prost...

Acela al descoperirii că multă lume nu judecă.

În sine, asta ar fi pasabil, dar te simți așa singur...

Mă uit la zisele astea atribuite lui George Enescu.

Nici ăia de pică lați, în admirațiune, nici alții de pe astă scenă nu stau a verifica vorbele aceluia. „E chiar așa cum zice ăsta?”

Trec peste faptul că mie numai a atitudine de geniu nu-mi aduc vorbele în cauză.

Toată stima pentru palate minunate

…de pildă cel de la Versaiiles.
Pentru creațiuni ale omului, în general.

Mi s-a întîmplat însă a căsca ochii la un fir de iarbă, ori la filigranul de mici amănunte ale unei lespezi din munte.

De-acolo, s-a rupt firul.

Apreciez sudoarea celor care au ridicat piramide, Taj Mahal și atîtea altele.

Prefer însă lucrarea Naturii.

La o adică, plăcerile-mi, încîntările nu țin cont de 'criteriul valoare'...

PS
Nu izbutesc (e vina mea!) a pricepe destui credincioși.
Pentru dînșii e mai sfîntă o chilie afumată, decît pădurea din preajmă...

Munte

„ *Dan* (Vasilescu, n. MO) *căuta ieri poze cu "Moșu" ... Ma gindeam poate mai are cineva...”*

Moșul fiind Emilian Cristea (1915-1982), fondator al cercului „Floarea de Colț”.

Priveam la dificultatea noastră de a lua în calcul un om cu toate-le lui.
Cu bune și rele.
E. Cristea fiind un tip cu destule incorecte la viața lui.
Oamenii aceia, de la „Floare...”, nu-l pot lua cu toate.
(Te privesc precum prin sticlă – semna a refulare – ori se enervează și pleacă, dacă pomenești și ne-roze ale respectivului).

Asta, bănui, pentru că ei au nevoie sufletește de un anumit lucru.
De-un fel de Tată.
(cred c-așa ceva împinge lumea și spre religie...).
Dacă ai pata/ nevoie imprerioasă de așa ceva, s-a terminat cu rațiunea.

Nu mult diferit se petrec lucrurile în cazul simpatizanților celui ce-i fu mare inamic lui E. Cristea.
Și aceia, în majoritate, se uită foarte strîmb dacă le tulburi ditirambele (ce să mai spun de-a pomeni, tu, vreo nelăudabilă a acelui, totuși, om...)

Ca atare, repet o vorbă aruncată de subsemnatul mai dimineață, azi...
Mă simt tare singur...

Întreabă, înțelept, cineva:

„Merită să ne isterizăm pentru asta?”

Păi.
Cred că depinde de ce avem acumulat, în frumosul nostru suflet...

Sadică religie...

Stabilești matale, ăl de Sus, o configurație a mea – la care nu mi-ai cerut părerea.

Pe urmă, în baza unui Cod asupra căruia – din nou – nu m-ai întrebat de-i suportabil, vii și-mi susuri că să vezi ce păcătuit-am și păcătuiesc...

Ca să fie juvățul strîns la fix, inventezi că un înalt personaj feminin din Cer toarnă amare lacrimi – de păcatele-mi ...

Huo!

PS
Dacă mă mut între musulmani, hinduși ori mai știu eu ce.
Ce Carte va fi deschisă pe masă, la Judecata-mi de apoi?

Or să se certe Foarte-înalții, între ei?
„E al meu, ticălosu ăsta!”
„Ba e al meu!”

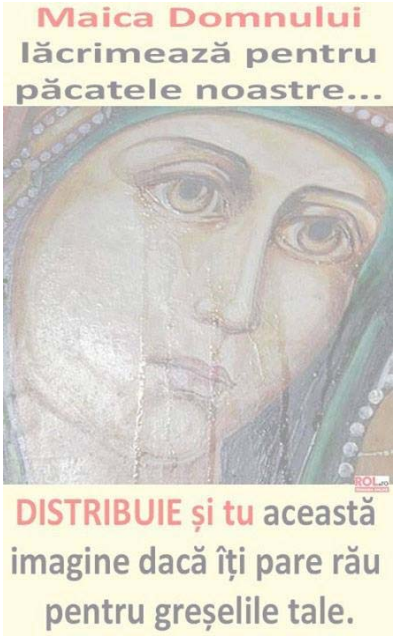

Pe un site de intelectuali

... cineva glosează despre graba noastră de a deveni oameni educați.

A fi, a deveni educat...
Cred că-i o vorbă nițel primitivă.
Cam…needucată.

Asta, pentru că emitentul ei pare a vedea – în dobîndirea acelei titulaturi – un capăt de drum.
Or nu e cazul...

După cum.
Același om, fascinat de ideea educației, îmi pare a nu se fi aventurat prea mult, pe drumul cu pricina...

Glume proaste.

Apud Petre Țuțea:
„Păi, te întreb, ăștia care nu-și cunosc istoria trecută, cum pot apăra ei istoria prezentă?”

Țuțea fiind un tip care cunoștea foc istoria recentă!

Dincolo de ironie, el chiar dacă prin absurd (vezi PS) ar fi știut-o, tot o deforma groaznic, cu stilu-i...

Ca idee.
Cred că a cunoaște sau, mai mult, a rezona cu istoria te face puțin mirat la evenimente.
Iar totodată, capeți o liniște interioară care nu te-aruncă în sus, exploziv, la vederea vreunuia care pasămite nu-și cunoaște istoria recentă..

PS
Istoria nu o poți cunoate cît de cît decît după ce-ai acces la multe izvoare.
Bineînțeles că, la vremea comuniștilor, a o cunoaște puțin, din surse sigure, tot era mai bine decît a fi știut-o pe aceea multă, dar falsă, a puternicilor zilei...

PS2
Istoria prezentă e un ceva de apărat?

Ca orice tip labil

… nu am a mă lăuda cu linearitate în dispoziții.

Din acest motiv, cît și ascuns dedesubt, întreb azi pe-un tînăr domn:
„Coane Radu, tu ce mutră a lui tat-tu preferi? Aia exuberantă, sigură pe ea, ori pe cea mai așezată, mai cu picioarele pe pămînt, de pretins înțelept ...?”
(De fizionomie la dese pase depresive, nu am suflat vorbuliță...)

Mezinul cade nițel pe gînduri.
„Parcă pe prima!”

”Așa să fie!”
(Nu i-am dat alte detalii, meditațiunile pe subiect fiind mai ample.
Recunosc însă, niciodată nu putem fi suficient de atenți și de inteligenți în cultivarea copiilor... Asta, întrucît viața se află complexă.)

„Astăzi e Ziua Limbii Române.

…La multi ani, Maria Grapini!”

Nepricepîndu-mă grozav la limba romînă, nu pot să rîd de dumneaei...
Dar îmi amintesc cum, la școală, cînd haita colegilor simțea pe unul mai slab, acela îi devenea un fel de ciucă a bătăilor.
Înțeleg că asta e pomenit prin dicționare ca 'țap ispășitor'...

PS

N-am idee cum scrie în cărțile de căpătîi ale limbii cu pricina.
Dar bănui că – și aici – excesul de zvîrlire în relief („ Ziua Limbii Române”) nu-i o treabă. Ajungi să nu mai subliniezi nimic...
În paralel, trădează nițel și probleme cu lipsa de nobilitate...

Trag cu urechea, în metrou

... la doi tipi ce par intelectuali.
Șușotesc, și totodată aruncă priviri dubioase în jur.

Cu maximă artă teatrală. mă trag spre cele două poame umane – căci altfel nu le pot spune!

Reușesc să prind o frîntură din discuție:
„Cum dracu' am putea funcționa, de n-am ascunde atîtea personale, de ochii lumii...”

Aha, de ăștia mi-eraţi!!

„Andrei Pleşu: Altfel de politică cu aceiași politicieni?

…Cu oameni care, de ani întregi, se ocupă de averea proprie, de familie şi de amici, schimbă taberele şi loialităţile și se împrietenesc „romantic” pentru „binele ţării”?

N-am lecturat încă, restul articolului dlui Pleșu.

Dar deja-s curios ce băiat matur a venit cu ideea unei alte politici?
Chiar nu a ieșit din iluziile viselor (repet, cam infantile), odată cu spălatul pe ochi de dimineață?

Să se ducă dl Pleșu să încerce a lua fotelul unui asemenea ticălos.
În primul rînd, mai ales independent, nu-l va vota nimeni.
Dacă acceptă coteria cu inși precum ăia huliți mai sus, va gusta – patru ani – din sportul satisfacerii unui electorat neieșit din mintea copiilor.
(Ultimii nefiind ca în cărți roze.)

Și-atunci va realiza că politicianul veros este precum cioclul, gunoierul ori căcănarul.
Util.
Și cerînd-și plata meritată.

Plus.
Mi-e greu a cere politicianului să fie altfel decît se află onor Electoratul...

Dincolo de aparențe...

I

Cînd murim de grija imigranților-spre-Europa, care suferă, ne este o proiecție a unei părți din noi, care suferă cam la fel de pierdut în spațiu, plus dor de a dobîndi un ceva fără de care e groaznic...

II

Povestea cu supărarea pe doctoratele date naspa de unii (adică destul).
Un ins care își dă așa examen pe bune, iar în paralel gustă plăcerea acelui efort intelectual, cît și a succesului – păi dobîndește o încîntare interioară care nu=l îndeamnă cîtuși de puțin a se răți la alții.
Tipul a devenit mai puternic, se simte ceva mai în siguranță (gîndiți-vă că-i devin accesibile posturi mai bune, în țară ori aiurea), deci nu are nevoie să-și transforme nesiguranța în agresivitate.
(Întrucît nu poți ieși cu parul direct, în urbe. e nevoie de un pretext moral. Ăsta cu doctoratul dat incorect e unul.)

Eu nu iau apărarea lui Onțanu ori Oprea.
Dar mi-e greu să uit că așa se proceda atunci, pînă cum ceva ani.

După cum.
Noi, ăștia vocali de acum...
Unde ne fu gura în acea epocă?
Cum, nu era subiect la modă? Iar totodată, ăn lipsa pornirii publice de azi, te trezeai urgent trosnit, pentru așa denunț?

Apropo de aceeași iritare.
Și chit că nu am urmat școli înalte, deci n=am idee foarteexact cum e pe acolo.

Eu cred că un tip care se ofuscă de doctoratul unui Oprea are niște probleme pentru a se aduna, pentru a se instrui cît să purceadă la întocmirea unui examen serios.

Foto: www.gabriel-oprea.ro

Cineva, spune

„Distinsul presedinte si distinsa doamna...nu-mi plac deloc.”

Cred că.
... nu ne plac – să zicem din senin, adică fără contact – oamenii la care inconștientul nostru ghicește că nu ne vor furniza ever vreo mîngîiere pe creștet.
Și alte alea, la care tînjește copilul din noi.

Ajuns-am ieri din nou

…la bibliotecă.
Bineînțeles că pe lumea asta fi-vor eterne gusturile și gusturile...
Dar mai ales în ultima vreme nu le mai am cu literatura.
Prefer scrierile unde viața năvălește ceva mai direct. Memorialistica, ori lucrările de istorie (se înțelege că de calitate...).

Dînd dreptul oricui să cetească ce vrea (ori deloc), eu unul nu le mai am – presupunând că m-a animat vreodată – cu interesul pentru îmbinarea frumoasă a cuvintelor.

Felicitări cui izbutește, cui dobîndește lauri pe drumul ăsta (spre marea-mi invidie, altminteri), dar probabil mă animă dorul de a nu răposa mîine-poimîine,...
Și să nu-mi fi făcut măcar atîtica o idee despre Chestia prin care am trecut...

PS
Dacă uneori frazele mi se lungesc, vă solicit resectuoase scuze...

Sînt faine foc

… exprimările de genul acesta!
Tata editorialistul de aici nu are răspuns cum de rabdă, acei generali invocați.
Nici nu-i poate zgîndări pe direct, a lua atitudine.
Și-atunci vine cu vorba în piața publică (cea aferentă gazetei sale, de fapt...). Poate măcar așa să creeze amestec critic pentru a-l trage aceia de mînecă, pe Oprea...

Bineînțeles că *glumez*, mai sus.

Tapalagă se află prea pușlama pentru a nu mirosi care e situațiunea. Cum e cu acei instelați carele nu mișcă.

În realitate, el dă simplu impuls gazetăresc unei categorii aparte de cititori. Ca să aibă aceasta, pe cine să se înfurie.

Pe cine să acuze de maximă incorectitudine.

Ea, acea categorie de cititori, aflînd-se dată afară din casă, de corectitudinea personală...

"Cel de Sus nu are nici o vina.

… Oamenii fac religia, nu?...”

Ok, dar tot oamenii acordă mare credință existenței lui Dumnezeu.

Fără aceasta din urmă, nema religie...

Plus.

Matale, Dumnezeu, existînd și fiind ins de treabă.

Totuși, mai dregi lucrurile prin vreo intervenție divină, nu lași totul aiurea, pe o scenă pe care ai creat-o, și implicit îți aparține.

Oare e ceva rușinos

…dacă visezi?

Nu în sens pur fizic, ci al aspirațiilor.

De pildă, un aiurit ca mine își dorește să se apropie cît de cît de valoarea condeiului lui Cristian Tudor Popescu.

I

DINCOLO DE FAPTUL că, a visa să fii precum cineva, nu te face o copie a aceluia. Ci pur și simplu pune un lăstar (între altele?) la trunchiul copacului matale...

Totodată, a visa nu este egal reușită.

Trec aici epste faptul că, oricît de reușiți am fi la un moment dat, tot cu nițel gust amar străbatem ultima parte a vieții, respetiv trecerea dincolo..

Ziceți că vă stric buna dispoziție?

Scuze!

Putem rîde în hohote împreună, de lucruri frumoase ale vieții. Dați signal, și ne hlizim cît vreți dumneavoastră...

A nu fugi de nasoale viață scapă de ceață toxicp putința de a rîde (nu cionfundați cu a rînji ori a batjocori)...

II

Revenind la visele inițiale.

Aș minți s-ascund că fac dese exerciții 'la oglindă', cum m-aș comporta de-aș ajunge la nivelul socio-uman al dlui Popescu („Ordene, ai grijă ce-ți dorești...”).

Cum aș păși prin biroul dumisale de la „Gîndul”...

E.

De la stadiul ăsta alunec în coșmar.

Insuportabilul nu decurge aici din faptul că un timid (eu, adicătele...) nu va sui în veci acolo.
Ci din faptul că aparatul uman al gazetei, din dorința de a strînge banii voiți de acționariat, ar merge pe inevitabilul actual stil tabloid.

Nu știu cum au privit alții (iar dînsul?) numele, stilul dlui Popescu deasupra producțiilor redacției Gîndului (don't forget, fu vorba de a gîndi...).

Dar eu unul aș avea o mare problemă, în acel birou aflîndu-mă...

Spuneam de coșmar.

Întotdeauna fiind loc de mai bine, poate exista și coșmar la pătrat.

Ăsta ar fi ca, momit de un salariu deloc mic, iar în paralel nemairezistînd ca acum, fără vreo leafă, să accept a merge acolo.
(rog, totuși, ca după un sfert de orăd e maximă dispoziție – la așa ultimă zisă – să vă opriți totuși din rîs...)

Aia ar fi de rău..

Pînă la vîrsta-mi, nu m-am ales cu ulcer , cu somatizări demne de luat în seamă.
Acolo aș căpăta urgent ceva pe stilul lor.

Văd c-au început

… distinși numeroși compatrioți, a-l lua în mare tăbarcă pe Iohannis.

Mă ia de-o paralelă.

La fostul președinte, iritarea (de copil răzgîiat al democrației) era produsă de energia aceluia. De pofta aceluia pentru luptă, pentru a zgîndări opoziție prin jur.

La d. Klaus, registrul constatarilor pare să se fi schimbat. Asta, pentru că firea prezidentului actual se află alta.

Dînsul nu este un agresiv.

Ceea ce boborul iritat traduce de slăbiciune.

Ca atare, el, Jean Naționalu, lasă deoparte prudența ori agresivitatea cu carele (din loc altminteri sigur, ca orice curajos...) se dădea la Băsescu.

Aici, la Iohannis, pretenția devine fățișă. „Io vreau ca prostu ăla să-mi devină serv...”

Acum vreo trei zile, opinam cam îndrăzneț (așa-s ideile imediat după naștere...) că d. președinte ar trebui să umble un pic, la stil. La comportament.

Iar asta nu prentru că-l voi eu păpușî, marionetă personală.

Ci pentru că-l așteaptă (cică viața nu stă în loc, maia les la Porți Orient!) niște provocări. Nu chiar mici.

E.

Am acum sentimentul (și chit că nu am cum deveni – vreodată – frate cu Adevăru) că realmente e un pic de umblat la mașinăria dumisale...

Supărații ăștia, că nu le pică din cer, sînt totuși niște copii, ce respectă (în adîncu-le) a le fi pus picior în prag.

Ce-i drept, d Iohannis nu posedă băsisme – de-aia l-a și ales lumea, la o adică, să nu fie Băse...
Dar poate produce 1) fermitate... 2) a intervenției.

A transmis din Poiana lui Iocan (unde-i o hărmălaie nemaipomenită a opiniilor!),
M. Ordean

„Cînd va deveni Europa islamică?”

Cred că la anul.

Așa vorbea și lumea în tramvai, azi.

Două doamne fremătau niște baticuri (colorate deocamdată) în mîini. Cred că le rodea ideea de a învăța despre chestia aia pe care și-o pun musulmancele pe cap.

Apropo. Noi să să ne lăsăm barbă?

Nu mai țin minte, totodată, de prin cărți: musulmanii se află circumciși?

Niște tipi

de la un partid de uniune națională pun (nici nu mai contează cînd) de-o întîlnire a dumnealor. În paralel, toți componenții acelei grupări politice se simt bine cu un lider mai puternic, mai vizibil.

La acest stadiu, vine cineva și îi face de tot rahatul.

Bineînțeles, nu șede nimeni a-i întreba pe aceia, dacă se simt bine, dacă îi reprezintă pomenitele manifestări (eu, Ordean, bănui că da...).

În paralel, supăratul nu pare să posede oglinzi prin casă.
Ca atare, vorbește fără ezitare de multele frustrări ale altuia.

O chestie haioasă sub cerul acesta

Mă refer la ipostaza în care un seamăn declară pe altul prost.
(ca detalii ale scenei, vîntură acolo iritare superioară, eventual înlocuită cu dispreț maxim).
Interesant, la așa amabile categorisiri, este că acuzatorul nu-ți poate explica lesne poziția.
Da, sînt probleme – în a enunța cu cap și coadă motivele nemulțumirii.
...Pe prostu ăla!!!!!!

În general expunerile unui așa ins nu bat recorduri, întru frumusețe a curgerii...

Îmi scapă

... de unde vine șarmul – atît de liniștitor omului simplu – al unor zise ca următoarele:

”...Noi trebuie să educăm tineretul în spiritul păacii, al conviețuirii pașnice, al respectului reciproc între diferite religii și diferite culturi".
(nu, nu-i discurs al dlui Președinte!)

Or.
Un „Trebuie...” face absolut zero lei, zero bani!
(pot explica de ce)
Dar posedă un farmec teribil, pentru emitenți, căci se regăsește pe multe scene românești, la 2015.

Întrucît la nivel rațional mă aflu blocat asupra dedesubturilor vorbei citate, bănui că un ceva inconștient ni-i tare mulțumit de așa formulă.
Ceva din compartimentul infantil
... unde vorba echivala cu realitatea.

PS
Nu pun semnul egal între un lider român care folosește așa licențe și întreaga lui personalitate.

Un site foarte activ

…ne informează despre scurgerea a patru ani de la dispariția doctorului Pesamosca:
.
„Amintirea unui înger printre oameni: 85 de ani de la nașterea dr. Alexandru Pesamosca. A operat peste 45.000 de copii: Astea-s împliniri domnule, nu vile și mașini!...”

Nu l-am cunoscut, nu mă pot pronunța la fără frecvență... Mai ales că numărul de operații nemaipomenite nu-s echivalente cu totalul unui om.
Asta ca principiu.

Interesant, pe aici, este că doamne ferește a contrazice vreun vehiculator de vorbe mari (precum îngeri). Te-ai scos!

În context:
„Astea-s împliniri domnule, nu vile și mașini!...”

Ce e aia împlinire existențială îmi dau eu cu părerea, n-am nevoia să-mi predea altul.

Și iar ca principiu!
Dacă doctorul Pesamosca va fi fost împlinit (chit că termenul ține iar de poveste...), aia aș fi putut citi / verifica în ochii săi, cîndva.

E nostim încă o dată, că nici că se poate jignire mai mare, decît să anunți că vrei a verifica pastilele unui gargaragiu!

Societatea abia așteaptă

(presupunînd că zisele de mai jos se află reale!) să găsească vreun fraier de acest tip:

> *„Din 1999, de când a murit soția sa (de la care a avut doi fii, ambii decedați), a locuit într-o rezervă de 10 metri pătrați a Spitalului "Marie Curie". Aici, în cămăruța cât o chilie de mănăstire, se afla toată averea lui de-o viață. Sute de cărți, studii de medicină, teze de doctorat, registre, diplome, suveniruri, fotografii, scrisori, discuri de pick-up, toate îngrămădite în jurul lui, ca într-un "templu" al amintirilor. În cămăruța aceea consulta, mânca și dormea. Apoi, zi și noapte, opera.”*

Nimeni nu-și pune problema aici că dl doctor avea o problemă, dacă nu ținea să-și construiască echilibru... Care înseamnă să faci și altceva.
Și să ieși în natură.
Eventual să spui că meriți o casă mai mare.

Of, aparențele...
Bănui că era lovit de pierderea copiilor proprii...
Și – îngrijind cu carul alți micuți – scăpa cît de cît, de angoasa aferentă...

În metrou, remarc un tînăr

… (21? 22 ani?) cu barbă în stilul lui Paul Goma...
Mda, îi separă vreo șaizeci de ani, îmi fuge primul gînd.

Apoi, pornind de la figura absolut senină (nu neapărat infantilă!) a respectivului, îmi spun încîntat că actuala tînără generație a apucat vremuri frumoase.

Tot eu mă temperez apoi.

Și nu neapărat din invidie, ori posedînd vocație de cobe.

Rămîne de văzut ce va fi în deceniile viitoare...

Tot în subteranul public bucureștean

… o femeie citește o cărțulie, despre sensul în viață (așa apare pe copertă!).

N-am mai răsfoit demult atare gen de îndrumări – oare ce s-o spune, acolo?

Eu nu le am cu ideea de sens al vieții, dar dacă cineva e interesat de subiect, de a cerceta spre un asemenea țel, cred că e o chestie mai mult decât stimabilă.

Ca stare lăuntrică.

Ca respect pentru firea diferită a aceluia.

O să ziceți că ce-am în seara asta, de nu-s acru...

Păi dacă vreun seamăn stă în banca lui, n-am nici o problemă cu el...

Că veni vorba.

Dau să înapoiez unei cunoștințe o carte despre legionari.

O răsfoi un pic și, de laun pasaj oarecare de discurs verde, cred că mă lămuresc nițel, ce le vine destulor compatrioți (pe net barim) a simpatiza cu legionarismul. În acel mediu, dumnealor se pot desfășura în voie.

Pot fi duri, agresivi. Între-ai-lor, la o adică.

Munte.

Tare îmi place maidanul aflat imediat la est de vîrful principal al Coștilei...

Nu mai știu dacă aici ori pe Caraiman meditează niște personaje ale lui Nestor Urechia („Vraja Bucegilor”?) să pună de-un meci de fotbal. Dar îi descurajează prompt perspectiva (ne)recuperării mingei picate în prăpăstii.

Au luat în calcul și autohtona „poarca”, dar strîmbă decisiv din nas reprezentanta sexului frumos din grup. „Joc prea mitocănesc”, e opinia domnișoarei Aimee.

(Toate acestea sînt produs al imaginației lui Nestor U., dar – veche vorbă – par 'ben trovato')

PS

Nu știu cum se afla 'poarca' la vremea lui Urechia, dar în anii 60 – în jurul unui bloc bucureștean barim – piese principale erau o conservă metalică goală și niște pietroaie care porneau spre ea.

Foto Cristian L. Grigoriu

Lume supărată...

…pe niște laude (fie ele nițel exagerate) pe care un subaltern le trage ministrului de Interne.
Îmi fuge mintea aici la cîinele hămesit din preajma vechilor măcelării, căruia jupînul nu-i zvîrlea nimic-nimic. După oarece timp, cu balele vizibile pe față, dulăul se punea pe nemulțumit lătrat.

PS
Se înțelege că nimeni nu se apucă a investiga, ce-i veni acelui 'cadru', să alinte un posterior oarecare.
În context, pot bănui că nici inferiorul inferiorului nu procedează mult diferit...

Întîlnim destule bancuri

…despre prostie, despre proști. Este o atitudine cetățenească mai mult decît înălțătoare!
n respectivul context, al acelei reprobabil stări, de prostie, cred că un criteriu de a depista pe aceia (nici nu le pronunț numele!) este să observi care se irită cînd îl faci prost.
Înțeleg, din auzite, că-s unii efriciți pe care nu-i deranjează așa apreciere (că-s sensibili la alte acuze, aia e altă partea discuției...).

După cum.
Se pare că sensibilitatea unora la acuza în chestiune s datorează mai ales unor vorbe amabile șoptite lor, în copilărie. Din partea membrilor familiei.
Ziceți că așa ceva nu e posibil, mai ales în România?
Bine.

Viața își are caracteristici aparte

De pildă, riști nițel, risipind iluziile cuiva prin trimiteri (să presupunem că-s juste!) la realitate...

În context, șarmantul actor Robert de Niro emite o părere despre depresii.
Iar multă lume facebook-istă-i încîntată de butadă.

Spumoasă zisă, indiscutabil, dar acolo încap niște remarci...
Par egzamplu, înțelept este să nu fugim de depresie, căci se întoarce cu dobîndă.

Altminteri, apreciez oratoria actorului, care amestecă tare frumos cu prostia, mai exact aceasta luată în balon... Nu zic astea din savantlîc ori pentru că nu suport gloria lui Robi. Dar acele particularități – înfățișate de mine – există! Nu țin să le ignor, pentru că apoi risc... să rămîn așa. Adică, din categoria presupus ocolită de ea, Depresia...

Îmi spune un amic

…a fi sănătos să asculți și altă muzică, decît aceea care ți-i obișnuită.
(mai ales după o vîrstă, picăm în păcatul acesta...).

Zice el, prietenul, că prinde bine la elasticitatea minții.

Îl întreb:
„Vreo preferință, în așa cură?”
„Nu neapărat. De la Beethoven la manele. Deși, cele mai utile-s alea care ne pică inițial prost...”
„Așa zici matale? Ok.”

Știam că o imagine

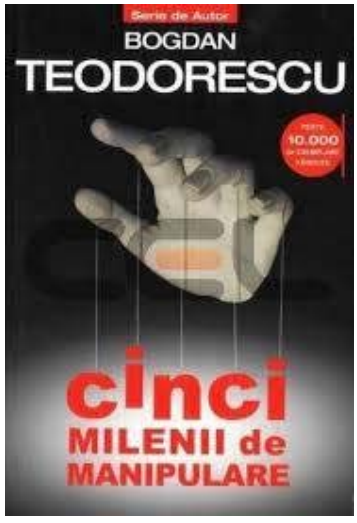

…face cît o mie de cuvinte.
Dar tot șed uimit, văzînd că mulți amici Fb apreciază – pe foaia mea Fb – cîte-o poză cu text, a unui terț, ignorîndu-mi comentariul nu neapărat laudativ.
(În așa observații nu văd un cap de țară. Din ciocnirea părerilor contrare iese mai clar adevăruuuu!)

Urmare tendinței respective, găsesc și mai utilă cartea dlui Bogdan Teodorescu, pe care o răsfoiesc zilele astea...
Opul se numește „Cinci milenii de manipulare”.

Pornind de la acest titlu, veți începe a mă privi chiorîș. Cum că vă pun o urîțenie la cale... Nu. Acolo, în acele pagini, se vorbește și despre caracteristicile publicului larg.
Asta apropo de neatenția pomenită inițial, aici...

Multă lume o ia în balon

…pe doamna Maria Grapini.
Că se găsește agramată.

Vă aflați martori.
Că nu arunc de felu-mi iute acuza de prostie.

Dar sigur e inteligență, să uiți că:
- doamna în cauză a realizat barim multe altele în viața ei?
- dacă ne iau la purecat și pe noi unii, în ale limbii române, s-ar putea să nu ieșim grozav?

Știți de unde intuiesc ultima chestie?
Cine șede cu ochii pe doamna G., nu are vreme a cerceta și gusta limba română.

Psihologie.

Cred că depresia (pomenită recent, pe aici, și de o imagine cu Robert de Niro) se trage de la fuga de durere, din viața noastră.

Durerea fiind altminteri o chestie inevitabilă, sub soarele ăsta. (Dacă spun asta ca din carte, nu înseamnă că gestionez tare mult acel sentiment, acea arsură. Dar barim să mirosim despre ce e vorba...)

Ne ferim însă de ea.Pen' că ne dă sentimentul distrugerii (nu neapărat real, Ea dorindu-și doar să ne facă a evita o situație periculoasă).

Apoi, dumneaei răsare nu o dată sub forme neclare, de care avem pornire să ne ferim – poate mai mult decît de un disconfort-pe-față. Neclaritatea în chestiune e semn a nu fi acceptat anterior o neplăcere vădită. Am băgat-o la beciul refulării, iar de acolo acel sentiment iese cu zoaia tărîmului negru – unde a fost exilată.

Intervine și faptul că durerea nu-i tolerată în societate, ca să nu tulbure prost și pe alții.
Bineînțeles că există o suferință pe criterii sociale,. dar aceea se află deseori falsă, în genul bătrînicii care-ți oferă la piață o marfă mai scumpă decît la tarabagii din jur...

Antisemitism românesc, actual.

E părerea mea.
Și care – de-o supăra – se află bafta aceluia, că dă cu piciorul la un feedback poate util...

Nu prea mă pricep la domeniu.
Dar de curînd (de cînd porni Legea cutare...) mi-am pus la treabă instinctul.

Și mi-a rezultat că sîntem mai sensibili la ideea unui Străin, între noi, decît am bănui.

Trec peste faptul că străinul, acum o sută de ani să zicem, nu a fost de-o eleganță maximă, în încercarea lui de a încăleca pe alții...

E posibil ca asta să nu se uite ușor.

Altminteri, nu am de ce să fiu chitit pe careva, evreu sau ba. Îmi exprim la timp și direct opinia.

Direct înseamnă inclusiv cu necesara delicatețe de ambalaj .

PS

În context, citeam – într-o carte altminteri minunată – cum un N. Steinhardt trata *interbelic* despre ale creștinismului.

El nu pomenea o secundă, cititorului, că nu se află creștin! Va deveni abia peste vreo două decenii.

Teoretic, așa elasticitate intelectuală e de aplaudat.

Dar, la nivel om simplu, îl traduci drept mare pericol, ca cineva străin să se joace – atît de natural – cu valorile tale...

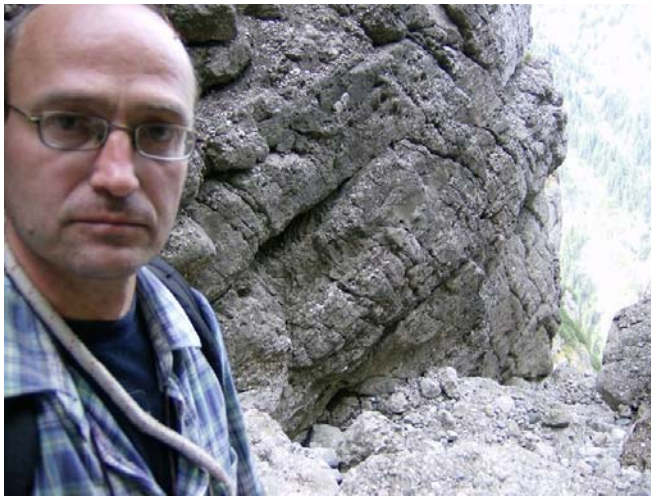

Beau de azi dimineață

Sună frumos licența, nu?...

Curgerea vorbelor, spre inima minții… *Beau-de-azi-dimineață...*

Dar nu cu așa (doar) mărturisire pur bahică v-aș fi obosit!.

Miros că. și aici, pe calea scăpării de frîu (datorită ticălosului de alcool), lucrurile nu sînt precum știam, ori ni s-a spus...

Mă uit că, la așa zis scăpat de cai, nu ies doar ce am fost noi învățați că șed acolo.

La alcool, pot să iasă și speranțe. Cît și păreri bine de sine. Pe care alții s-au străduit a ni le ascunde.

Căci – îi pot înțelege – le pica lor prost.

Mai exact, ideii lor că semenii – fie și apropiați, din familie – se află ființe de încălecat...

De dominat.

Hm.

Rîsul naibii.

Să te trezești peste niște ani, c-așa texte revoluționare, la un 2015, devin aproape didactice, la un *două-mii-en*...

Oare ce *pas în sus*

... am făcut înainte, în viața asta, nealunecînd în prealabil, necăzînd anterior în patru labe – și învins?

O prietenă mi se destăinuie

… îngrozitor deprimată...:

„Știi de cînd timp nu mi-a mai spus un bărbat
- pe tonul pe care-l concepe așa vorbă -
că i-ar plăcea să facă dragoste cu mine...?

”E dureros, dragă prietenă..
Zi-mi, totuși... Ce e aia, să faci dragoste cu o femeie?
Abia acum îmi sosește la urechi, la simțuri – așa idee...
Răsfoiesc una-alta, dar nu am mai auzit de așa ceva...
E o noțiune mai veche, și s-a perimat, cît să nu fi auzit de așa chestie?”

”N-aș putea să-ți spun nici eu, exact...
Am auzit de ea, în cărți...”

„Eu, ca bărbat, nici pe atît.
Probabil mă aflu departe de lumea dezlănțuită.”

Lac de apă m-am trezit...

Și-n miez de noapte.

Ce coșmar!
M-am repezit spre un prosop. Să mă șterg de de nenoricita sudoare.
Apoi am fugit să iau un gît de apă.
Sticla din frigider se afla aproape goală. Și, din nu știu ce motive, aproape caldă..

Am dat s-alerg. Nu mai suportam acel loc.
Dar coșmarul nu voia să se risipească – , din acea încăpere altminteri cuminte a locuinței mele...

Dădeam din miini, voitor să-l gonesc.
Ce clipe îngrozitoare!

Îmi invocam părinții, să mă ajute la așa ananghie,
Dar cerul a rămas mut.

Ca urmare,
nu am mai avut de face.
A trebuit să accept – sinistru sentiment! – de a fi spus unei femei (fie și în vis) că o plac.
Și că mă simt bine cu ea.

Piei, drace!
Mă refeream la ghiavolul persoanelor inteligente.
...Cu ce ți-am greșit??

Sentimentul de jenă

El este privit favorabil, socialmente vorbind.

„Cutare se jeneză, nu e ca Y, mitocan ce nu s-a pomenit...”

Mi-s de părere, însă, că jena / a te jena nu-i o chestie foarte deșteaptă.
Asta pentru că-i un 'ceva' semănat în noi de alții.

Jena, oricîtă delicatețe ar părea să cuprindă, e o joardă și atît.

Trec peste faptul că gestul sancționat nu e cine știe ce cap de țară. Nu e nici pe departe de purtarea puberului care se apucă să replice părintelui: „Ba tu ești prost!”

Mă păli ieri

…ideea de a-mi lua drept reper uman pe Nae Ionescu.
„Ai căpiat, pesemne... Ce vrei să mori la 50 de ani? Stai, că matale ai depășit etatea asta... Și ți-ar prinde bine plimbat pe la Miercurea Ciuc, niște luni? Plus oroarea de a ști că te pot vizita oricînd călăii?”

A, nu, vizam chestii mai dulci. De pildă, să-mi finanțeze IG Farben existența...
„Dragă, și dincolo de curiozitatea-mi dacă mai ai frați pe acasă... Păi matale ai operă precum Tata Noe? Ai discipoli chitiți? Oha! Iar pe la tanti Alma Mater nu dat-ai nici ca student...

Mda, cred că exagerez un pic.. Zici că nu se poate? Și că să-mi iau adio de la așa gînd nebunesc...?
„Ești adorabil cînd mimezi a da înapoi, după afirmații șocante...”

Între noi vorba, pe-aici e ca desțelenirea unui teren. Chit că nu e vorba de mărăcini și de hîrleț. Ci de idei. Care idei nu ar șoca, dacă n-ar fi niște felii de realitate.
Din acelea care pică prost.

PS
N-am apucat să vă spun ieri de ce mi-l doream pe Arghezi drept model.
Pentru că nu mă înțeleg și pace cu-o latură infantilă a subsemnatului și-mi aduc aminte că lui, marelui poet, nu-i sărea nimeni în cap – la finele deceniului patru, de pildă – pentru așa manifestări.

> *”În 1939, o sciatică extrem de dureroasă, refractară la orice tratament, l-a ţintuit pe Arghezi la pat, reducîndu-l, desfigurîndu-l somatic şi scufundîndu-l într-o disperare finală. Suferinţa îl împuţinase: ajunsese piele şi os. Toţi din jur erau speriaţi: familia, medicii, lumea scriitoricească. /…/ L-au examinat toate somităţile medicale /…/ La capătul puterilor, istovit, caşectic şi speriat, cu imaginea morţii în faţă, speranţa lui aştepta o neşovăire care să şi-l asume total. Atunci a apărut vraciul bizar /…/*
> *Poetul şi-a ridicat patul şi a umblat /…/*
> *După ieşirea din infern, a urmat răfuiala poetului cu doctorii, în epitete pe care satira, filipica ori diatriba nu mai dovedeau să le încapă. O iatrofobie obsesivă îl năpădea progresiv cu igrasia ei otrăvită: ,,...m-au văzut şi revăzut 42 de dobitoace medicale" sau /…/ ,,suferinţa a mai mare n-a venit de la boală, ci de la medici" etc., pentru ca la moartea, în 1946, a profesorului Dimitrie Bagdasar să-şi încheie necrologul cu urarea, imorală pe cît de impudică, dar nesurprinzătoare la Arghezi: ,,Fie-i ţărîna uşoară şi parfumată"...*

E prost că noi n-avem (ba chiar deloc) opera argheziană. Nema floride mucigai, eventual doar mucegai gol.

„Îndrăzneală ai?”

O fi bună la ceva? Oricum, eu n-am.

... Dar cîte nu au picat prost întîia oară, pînă să devie banalități?

Cineva.

> *”Desi nu ma mai plateste nimeni, m-am dus in seara asta in gara "Keleti", din Budapesta. Asa, ca un ziarist batran. Ca sa vad cu ochii mei ceea ce se intampla acolo. Am 48 de ani, dar n-am crezut ca emotiile ma vor dobori. Nu am cuvinte sa redau drama sutelor de refugiati din gara "Keleti"... nu am... Copii care se jucau, uitand de prezent, priviri pierdute ale unor adulti incapabili sa iasa din impas. Daca as mai fi fost jurnalist angajat undeva, plecam cu ei, jur, sa scriu povestea asta pe care cei mai multi dintre noi suntem in stare sa o intelegem...”*

Avem, zic eu, o problemă aici.
Ea se numește responsabilitate.
Și care se împarte, în a mea, respectiv a fiecăruia din jur.
Ultima, și chit că Societatea se înnebunește a ți-o pune în brațe, nu e totuși a mea. E a celorlalți.

Apoi.
Nu pariez că, dacă ați fi sosit în vreo urbe arabă, localnicii s-ar fi înghesuit a vă ferici.

După cum.
Grija asta, de altul, dă și bine...
Celor din jur, dar și sieși

(Argumentație, a me:
„pe vremuri, mi-a zis mama că e foarte frumos să te interesezi de-ăi amărîți din jur. Eu am dat să-i spun că Ionuț și Gigica nu merită așa ceva, dar mama și-a zis lasă dragă, că e mai bine ce-ți spun eu... Biata de ea, s-a prăpădit cum cinci ani... Cum avea ea grijă de mine!..")

Totodată.
Deranjul amabil față de cei din gara Keleti este și expresie a lipsei de grijă. pentru a noastră persoană.
Altfel nu am 'proiecta' așa iute pe suferința altora...

Mai bine dur, decît lichea ori prost.

E tare liniște în blocul meu

…chit că există acolo vreo 40 de apartamente.
Am reper, aici, cum era în urmă cu niște decenii, în același București.

Dincolo de faptul că, în sine, un 1960 (cînd mod curent își mai altoia vreunul nevasta) nu-i totuna cu 2015.
Dar acum am senzația că lumea e un pic mai fricoasă. mai la locul ei. E posibil ca asta să se tragă dela disciplina capitalistă (care, în sine, aduce și productivitatea mult sporită față de trecut), de la jobul unde fiecare își cîștigă pita.
Oamenii sînt și mai temători (nu e reproș!, iar totodată numai o părere)
Asta și pentru că organele statului se mișcă totuși un pic mai iute, decît în niște ani 80. Cînd puteai lua o scatoalcă din senin pe stradă, iar la miliție exista un sictir – către omul simplu – totuși superior celui de azi..."

Nu știu dacă expresia acestei temeri șade și în lipsa numelui proprietarului, pe ușa casei/apartamentului acestuia.

Nimeresc un articol.

Părerea-mi despre el completează două observații personale prin zone apropiate.

Cineva e revoltat pînă la Dumnezeu că secretara dlui Gabriel Oprea, fără îndoială prin așa numite pile, a căpătat doctorat.

Nu vă mai obosesc cu argumentația-mi, pînă la concluzia că revoltații nu știu ori n-au curaj să afirme ce-i deranjează de fapt.
Pînă să luăm, morala în brațe, la mijloc este iritarea că bănuim pe-acela a trăi bine, în vreme ce noi… – zi și tu!

Căscam gura la vilele de pe șoseaua bucureșteană a Aviatorilor. De pildă, la aceea aflată imediat la nord de reședința Becali.
Mi s-a trezit un mare dor – în fața ideii că ticălosu de proprietar are așa minunăție, iar io un dureros praf de păe tobă – probabil deloc diferit de cele care se ivesc la revoluții (în sensul 1917). Să-i iei aceluia bunul – iar aici n m-am sondat suficient, pentru a afla cum rămînea cu gîtul respectivul.

Totodată.
Aud că e cercetat în Justiție, pentru evaziune măricică, patronul unei firme de pază unde am lucrat, drept caraulă pe-acolo... E vorba de Alistar.
Mi s-a umflat inima, de încîntare!
Ba mi-am putut da și seama, de ce-s încîntat.

La vremea cu pricina (uite că-s exact doi ani!), copilul din mine nu suportase apăsarea administrativă a firmei respective, iar în paralel se ofticase că aceia posedă bunătăți, ușurințe prin viață care mie-mi lipesc. Plus că ei posedă forța să se descurce cu afacerea – în vreme ce io...

SÎNTEȚI CURIOȘI, la final, cam ce hrană pasabilă pot primi așa iritări fruste?
Aaa, se găsesc ușor.
Eventual, între amici, te dai încîntat: „Mă bucur, 'tu-l în cur pe măsa de mare boier, că mare vreme nu apucat-a să trăiască în așa minunăție de domeniu! Și că lu poama aia de fi-su i-au săltat averea, ba l-au dus și la mititica, în 1948...”

Spune, un distins coleg:

> *„Sa nu va mire daca "interesul national" o sa ajunga substantiv comun, sinonim cu impostura, ipocrizia, demagogia si populismul...”*

Păi.
Nu trebuie să ajungă ce spui, pentru a o mirosi din start – ce-i poate pielea...

Habar n-am cum era privită acum un veac, dar și atunci aș fi solicitat, umil, detalii. Cum e cu el. Cu enteresul național. Iar eu ce am de cîștigat, măcar un pic.

.

„...Nu și-e rușine? (pauză indignată) Ăăă... Așa pui prolbema?I Așa te-au învățat la școală?? Piei de aici! Doaamneee, cum ai putut lăsa așa specimen, pe lumea Ta!”

Eu, acelui șmecher de acum o sută de ani:
„Parcă tot nu mi-ați răspuns la nedumerire...”

Una ocupație de căpătîi, în viață

...este să fugim de realitate.
Să ne refugiem în vise, în iluzii. Da, ele se află false (unii apucăm a recunoaște...) dar ni-i așa plăcut!
Iar asta se află esențial!

Astea îmi veniră în cap după vizionarea unui titlu de carte:
„21 de meditații străvechi, pentru a te trezi la identitatea ta adevărată”

În context.
Și resursele lumii Inclusiv banii) fiind limitate.
Ele-s de tras de la seamăn inclusiv pe calea îmbroboditului.

Îmi mențin stilul, optica

Cînd careva îți plimbă pe la nas texte (cu imagine aferentă) ca cel de mai jos, fiind atent cum vrea să te *facă* acela.

„Acest băiețel s-a îmbarcat, împreună cu familia lui, către o lume mai sigură. Când a ajuns la țărm era fără suflare. Imaginea aceasta cumplită face acum înconjurul Europei arătând adevărata proporție a dramei refugiaților.”

Cred că am ajuns un cinic (în relația cu oamenii) tocmai pentru că am luat în serios vorbele – zic-se – frumoase....
Deja din text moiros la greu niște interese. Fie dînsele și numai pentru a inflama un jupîn Dumitrache actual, care ulterior – eliberat astfel și de sperieturi mai vechi – să șadă mai destins, cu Ipingescu alături.

Și la poza cu beleaua casc ochii.
Bănui că pușiul nu a pățit-o la mal.
Ci la niște kilometri.
Am îndoieli că ajunge fresh – vizual vorbind – la mal.

În situații media precum acestea, o iei matale – prudentul în fața știrii – peste nas, cum că nu ești suficient de sensibil...

*

N-au mai dormit sirienii la vreun cutremur al nostru din 1977, la morții aiurea din 89 ori la fugărelile de intelectuali din 1990? Sînt convins că au sforăit ca și pînă atunci.

*

Legat de refugiații care suferă.
Îmi fuge mintea la o caracterizare a cerșetorului... Care pasămite e și greu de cap.
Nu l-ai vedea SĂ-ȚI DEA CĂMAȘA lui.
Doar o vrea *pe a ta*.

Așa și cu refugiații.
Doar nu au înnebunit să vină în România, Bulgaria, ori doamne-feri! Ucraina...
Nuuu.
Și Ungaria le pute. Vor neapărat Germania. Iar pentru asta să vezi de ce șmecherii pun la cale, într-o garnitură din Bicske. Refuză ajutoarele oferite de autorități.

Măi, băieți și fete,
Voi aveți acte pentru *Deutschland*?
Nu?
Dar ce aveți?
Aveți tupeul uman, care profită scurt de orice îi prinde bine? De acest val de simpatie al occidentalului simplu?

PS
Mă mir că mai marilor zonei nu le-a dat prin cap a inventa un alt subiect major de presă.
Oricum va surveni însă plictiseala publicului.
Atunci le va fi un pic mai greu domnilor refugiați.

PS2
Nu-l uit pe-un tip, care spunea la TV că o împinge pe bunica-i – în căruciorul acesteia cu rotile – taman din Afganistan.
Avea vreun deranj tipul, a minți la mare greu?
De unde?
Că și noi credem / nu verificăm, aia e partea treia a discuției...

”De ce nu se dezvoltă România?”

Păi de ce s-ar dezvolta?
(trec peste faptul că se dezvoltă, dar nu vedem noi...)

Dacă nu o face, ea România, înseamnă c-o avea motive.
Faptul că, în copilăreala (și parșivenia noastră gazetărească) vrem luna de pe cer, nu are treabă cu mersul realității.
Oricum articolul de unde am extras debutează maxim de gazetărește, nu și de serios...

”Este incredibil...!”

Incredibile apar lucrurile doar aceluia ce n-are habar că lumea e nițel mai complexă, decît îi prinde lui bine.

PS
Materialul apare – căci umanitatea egal și a minti fără vreo jenă – în zona numită „Puterea gândului”.

PS2
Iar rămîn pe gînduri, la vederea privirii cîteunui șmecher (pardon, om!) de-ăsta!
Și-mi fuge again mintea la o zisă alăturată cîndva unui ciocoi de secol 19: „Fă-te om de lume nouă / Să furi clușca de pe ouă!”
Din ce-am observat, la „Gîndul” se bate recordul în materie de copii de-ăștia, aparent cuminți...
Mă sperii în cîte secunde unii ca aceștia ar schimba copaia, în caz de cataclism politic...

Dl Ionel Stoica fu dat afară

… de la „Evenimentul Zilei”.
I s-a tras de la postări pe Facebook despre Ion Cristoiu.

"Cum imi permit?", "cine sunt eu?", "ce este in capul meu?”

Bănui că argumente mai directe sosi-vor la paștele cailor..
Căci, de existau, nu se mai foloseau formule precum ălea de mai sus.

Privesc mai atent spre dl Cristoiu și realizez că-i tip sensibil.rănibil la adevăruri neconvenabile.
Nici nu se bagă.din ce-mi aduc aminte, în emisuni și altfel decît septice, pentru domnia sa.

Că veni vorba.
Și chit că eu nu voi sui vreodată unde-i I.C., pentru a proba că aș refuza tratamentul...

Să-ți spună careva „maestre”, iar matale să nu tresari...

Ați citit în ziar, bănui...

Că mi-au murit lăudătorii.

Admit posed o scriitură ori absolut neinteresantă, ori de făcut părul măciucă. De pierit cheful vital.
Dar.

Meditam ieri, cu un prilej pecare vi-l relatez nițel mai jos, că n-am aruncat în brațele altora nefericrea, nereușitele mele (spre Dumnezeu mai dau cu pietre, dar îmi veți ierta, sper, această excepție...).
Nici nu văd sfîrșitul lumii pogorîndu-se peste Țărișoară.
La vreun viitor negru, iarăși nu execut trimitere.

E.
Și la cestiune sosind.

Am purces ieri la o preumblare între stația de metrou Leonida și linia de centură a Bucureștiului.
Cald al naibii (parcă la debut de septembrie nu era așa cuptor!).
Zice-se pentru a mă căli, am stat pe marginea drumului bătută la greu de soare.
Să te ții curs de sudoare, pe cîrcă și nu doar.

În preajma țintei sosind, aveam ceva planuri mici în jur (de mers în comuna Berceni, de pildă), dar apariția unui autobuz RATB mi-a risipit eroismul.
Am suit în el (asta și pentru că intervalul de succedare li-i teribil de întins)

Aur!
Mai ales că se afla neașteptat aer condiționat.

M-am înmuiat.
Nu de la căldura ce nu-mi ardea încă trupul.
Ci de plăcere sufletească.

C-am apucat așa vremuri.
În care o linie RATB de mahala (și chiar dincolo de așa ceva!) posedă așa ceva.

Cu ocazia asta mi s-a născut și paralela, cum că subsemnatul nu se înghesuie îndeobște la hulit prezent.
Plus viitor.

PS
Oleacă acruț tot am rămas, în acel drum reatebist.
Am realizat c-alde pasagerii nu se înghesuiau la validat card. Nu-mi spuneți c-aveau abonament mai mult de doi-trei, căci m-oi pricepe și eu a citi non-verbal...
Dar nu de frecat ridichea morală spun astea.
M-am întrebat...
Oare într-o țară ceva mai iute plătitoare de călătorie publică, tot așa inflamată e lumea, pre comentarii net?
Întrebarea se află retorică.
Iar asta, pentru că unu și cu unu tot doi fac.

Apropo de gîndire

…care se numește a fi pozitivuță...

Nu am de ce să fiu iritat de prestația guvernului Ponta.
Asta și pentru că mă aflu om. Deci judec cu burta.

Intrat-am ieri la o mezelărie. De mahala (căci altceva nu-mi permit).
Am crezut că nu văd bine, prețul la cîrnați polonezi de pildă (fierți, sînt o nebunie, cu muștar mai ales. Și privind la televizor, seara).

Nici în vise frumoase nu am pățit așa ceva. 13 lei și ceva, kilogramul.
Am nimerit și-o vînzătoare interesantă. (la trecuți ca mine, asta înseamnă doamnă la vreo 45 primăveri, echilibrată și structural amabilă – chit că i se pot citi și dureri prin suflet).

Așa că,
părăsind acea piață din marginea cartierului Berceni, depresia mi se atenuase.

Par consequence, Victor mi-i cool.

Nu-s omul să pic lat

… la ideea de muzică cultă.
Asta și pentru că rămînem oameni, chiar mergînd la Ateneu ori comentînd în presă despre festival Enescu.

> *„In seara aceasta, un eveniment colosal la Festivalul Enescu: concertul Filarmonicii din Berlin, cu Sir Simon Rattle la pupitru..."*

'Colosal' acela face trecerea de la Cer la pămînt.

PS
Am sentimentul că genul amintit de muzică este precum religia.
Nu trebuie pentru ca să te iei de adoratorii săi curenți, ci să șezi extaziat, la minunăția Tutelară.

"Ar putea această fotografie

… să ne trezească din egoism, nesimțire și cinism?"

Ce treabă am eu cu răposatul copil?
Să fiu iertat, totodată.
Și dacă aș fi trezit din toate alea de care pomeniți, cu ce aș schimba un fleac, din problema refugiaților?

PS
Și gazetarii de-acolo, băieți de treabă.
Grija lor fu să pozeze cît să dea lacrimi la mai mulți... Iar ulterior s-o atașeze confrații la reproșuri de nesimțire și alte alea.
Cu cît s-o fi vîndut poza asta?

Apropo de nesimțire și alte alea

… – neclare! – ale noastre, față de poză copchil repauzat, pe o plajă undeva.

E o chestie care se practică la greu sub soarele ăsta.
Și care privește altminteri pe-ăi mai fraieri...
Se numește *a da tot în calul care trage*.

Stai în banca ta, ești cuminte, spui Sărut-mîna la doamne, îți plătești întreținerea.
Unii merg și la biserică.
Și te ia unul, pe stilul amintit. Adică:
”Ar putea această fotografie să ne trezească din egoism, nesimțire și cinism?”

Vere...
Zi mersi că nu bag mîna în buzunar străin, că nu dau muzica tare în crucea nopții, și-alte atîtea similare!

Ziceți că nu se adresa celor la locul lor, ci mitocanilor etc.?
Am îndoieli că vorbea acelora.
Dumnealor, mitocanii, posedă pe de o parte lopată grea.
Apoi, la vorbe precum cele citate, se pun pe rîs ce nu s-a pomenit.

Omenire, numele tău

…e (tendință de) manipulare.

Dacă au mai zis-o vreo cinci mii de inși înaintea mea – numai anul ăsta – îmi cer scuze!

Vorba mi-i lesne argumentabilă, cît vreme resursele lumii-s limitate, iar dorința noastră de a trăi foarte bine se află la turație maximă (de ce așa, întrebați Creatorul/Natura)...

Handicapat.

Altfel cum să numești un tip, lipsit de o glandă inevitabilă traiului normal?
Între oameni.

Glanda cu pricina îți conferă o stare aparte. Pomenești de vorbe mari, reproșezi aștăra jignirea dănselor, dar în paralel te doare în cot...
Îndiviez așa tipi...
Pe strada Cuza Vodă, o biserică.
La poartă și așează un banner, cum că acolo veneau să se roage domnitoru Unirii și doamna lui, Elena.
Trec peste îndoiala-mi că fercheșul lider a trecut pe la acel lăcaș, în realitate strada căpătînd mult timp după

aceea numele lui (se poate face o anchetă...). Și abia apoi venind un întreprinzător prelat, cu ideea că Alexandru Ioan venea pe acolo...

Chiar și așa, bănui că dumnealui, uniristul, avea o problemă. În a părăsi domnitorul împărțit cu Maria Obrenovici, de a fugi la nevasta legitimă, iar de-acolo, la brațetă, spre mirosul de tămîie.

Bineînțeles că om devii, dacă soliciți lămuriri oamenilor Domnului (de data asta, cel de Sus). Credc că e de teatru, cum se schimbă aceia la față,cum pitesc problema, cănd nu te înjură de-a dreptul.

Deasupra a tot, șade Moșul cu barbă albă.

N-are El vreo treabă, că slujitorii gogoșesc la greu...

Mărturisesc.

Mi-aș drege – ori măcar atenua – la mare fix frustările, angoasele, aterizînd sub niște reflectoare de televiziune.

Ce minunăție ar fi!...

Să vină tipii, tipele de acolo să-ți ceară părerea. Să se extazieze. Eventual să-ți zică „Maestre...!” (sună mișto: „maestre Ordean”?)

Dar visul mi se risipește iute. Asta pentru că, profan aflîndu-mă, citit-am de curînd atît pe Rupert Murdoch, cît și pe Bogdan Teodorescu.

Cum că trebuie servit ce vrea să audă publicul.

Iar dacă vă spun acum ce vrea ăsta din urmă, se supără CNA.

...Și-așa mi se năruiră visele de mărire, de un Sine-fals cum scrie în manulele psiho!

Ca să mă lămuresc o dată în plus ce ușă mare și grea îmi barează rozul vis, un condei altminteri destupat al generației de mijloc se produce azi cu niște vorbe televizate, despre criza emigranților.

Iar pe-acolo vorbește (mai exact acuză!) nu-ș' ce decizii aberante ale politicienilor.

Care, între altele, nu ascultă de electorat.

Să am pardon, dar la așa ceva nu m-angajez.

Prin urmare, să-ți trimiteți corespondența tot spre luxosul butoi al lui Diogene.

O să ziceți că, aflîndu-mă superficial, reconstitui riscant un organism, pornind doar de la un oscior al acestuia.

Dar o țin pe-a mea. Deja expresia „aberant” mă pune serios pe gînduri. Căci am una obsesie: cînd te dai căutor de adevăr, de realitate – voroava aceea nu are ce căuta.

Căci dînsa are cu totul altă treabă, în practică.

Ea dorește a-l zăpăci pe ascultător (dacă nu cumva o caută și el, pentru a scăpa de minunății acumulate), ca să nu mai șadă ăla de așteptat argumente serioase.

Apoi.

Poanta asta cu politicienii cei vinovați, e de cîntat la alte mese.

Eu nu beau cu dumnealor, aleșii, dar să vrea ei și n-ar putea aduna toate belelele din țara asta!

Iar dacă, în paralel, reproșezi acelora că nu ascultă de electorat, pic în invidie.
De a nu putea pupa, tot atît de natural, mîna M.S.
A maiestății sale. E vorba de Electorat.

Să mă anunțați și pe mine, cînd oi spune că e deștept (ce-i drept, n-o să mă înghesui nici la a-l face prost).
Linsul cu pricina îl las pentru alții (nu pare să fie penurie acolo, din fericire).

Nasol

Văd pe un zid o vorbă.
(nu, nu e aia din trei litere!),

Uite:
„Am împins până la viciu vocaţia tristeţii.”

Ca să nu acuz prostește, m-am dus prompt la dicționar.
Da, chiar autorul cu pricina a a scris propoziţiunea.

Așa direct, privind în stradă la acea inscripție…
Eu am îndoieli c-ăl pupat pe frunte de tristețe mai apucă să scrie ceva, despre.
Și mai ales chestia citată.

O să spuneți că nu miros eu – potaia! – subtilitățile de pe acolo.
S-ar putea să le miros, însă.

Nu trebui a sluji la templul Freud pentru a bănui că tristețea e o treabă care nu prea stă nici n-o gonești, nici s-o aduci. Ci vine cînd consideră necesar (urmare a unei sume din interior), iar de plecat idem, cînd procesul pe care îl reprezintă a dres cîte ceva din interiorul nostru.

Fără îndoială e urît ce voi spune, și miroase invidie din toți porii.
Ai mei.

Dar am impresia, din ceva lecturi ale autorului citat mai sus, că pur și simplu servea – eterna cheie a succesului! – cam ce voiau urechile unora să audă.
Ca idee, zisele sale cu disperarea îmi par a fi precum jurnalele de călătorie, la vremea cînd trenurile cu abur mergeau îngrozitor.
Dumnealui conferă sentiment cititorului că a gustat și el din acele nemaipomenite sentimente, din acel foc al titanilor. Și să te ții plezir, de aici!
„Uite, mon cher, ce am eu pîn adînc!...”

PS
Mă mai uit și la alte zise ale lui E.C.

.
Și la astea aș avea niște observații mici. Pe pildă:

„Mâhnirea este veghea la nivelul unei inimi de diavol.”

Iar o să ziceți că-s venit eu cu pluta, în materie de idei.
Cînd vreți, punem de-o discuție.

PS2
Într-un fel, îi înțeleg pe tineri cei cu sprayul, pe ziduri frumoase.
Ei nu degeaba tratează acolo subiectul, adică tristețea.
Dar nu au ajuns încă la stadiul în care să nu le mai ardă a face glume pe seama ei.
Instinctul meu cel rău îmi spune că frații fac aici mișto de o bubă, de un semnal.
La vremea cînd vor dori, să presupunem, a-l trata, deja situația în interior le va fi prea în ceață, pentru a mai ști unde să trimită bisturiul...

Munte.

Scrise, pe undeva (alături de o poză):
„Partea neplacuta a orasului /Bușteni, Prahova/. Vilele ce patrund agresiv in padure.”

Eu.
Propun un exercițiu de imaginație. Cum va fi orașul peste 50 de ani. Sau 100.
Unde va fi limita pădurii, la 2115.

Văd, totodată, că nu zicem nimic ciupercile locative dn jurul Babelor, după 1990.
Pe mine alea mă indispun, însă dorm totusi noaptea.
Sînt rele mai mari pe lumea asta.

PS
La un 1879, cînd s-a inaugurat gara Bușteni, pot bănui că pădurea nu era foarte departe de calea ferată. Avînd în vedere unde a acum limita forestieră inferioară, îmi închipui cum au arătat în răstimp plănsetele, că mama Natura...
Cum, ziceți că treaba asta cu grija de păduri e modă nouă, și – deci – vreme de un secol lumea și-a lansat inevitabilul plîns existențial pe alte subiecte?

„Ar putea această fotografie să ne trezească

…din egoism, nesimțire și cinism?”

Noi, aflîndu-ne foarte deștepți, folosim des acuza de cinism.
Doar unii căzuți iarna pe gheață purced a cerceta, cu mințile zdruncinate, ce-apucă vreun seamăn să devină cinic.

Bineînțeles că așa explorări nu se fac! Nu-s de bon ton. La adresa cui ne-am mai înfuria noi, cum că încalcă la greu strămoșeasca Morală??
Față de cine ne-am mai simți noi superiori, și sfinți?

PS
Hai să dăm și-un ochi la nesimțire. Ghici de ce ajunseră vreunii așa...
Despre egoism am comentat cu alt prilej.

”Viața chiar începe la 40 de ani.

… Până atunci faci doar cercetare”

Nu știu de-a zis asta chiar C.G. Jung. Dar nu mi se pare o înțelepciune. Ba o văd drept răutate.

Apropo.
De ce văd răutatea legată nițel de prostie, iar apoi de încercarea de a înșela?
Prostie în sensul că nu se obosește să vadă și alte fațete ale subiectului, iar dacă-l tragi de mînecă se uită urît...

PS
Da, admit, am niște idei fixe. Care se întîmplă să pice prost altora...
Asta e. Fiecare ne ducem crucea...

Mi-i răutate, oare?

Simt că multă lume vorbește de dragoste (de pildă: „Share is loving”), dar nu apucă să cunoască sentimentul real...

Care se află... – după cîte am apucat da nas în nas cu dînsul – ceva mai discret (nu mai puțin amplu!).
În același timp, cu cele finețuri roze asupra dragostei, se pierd deliciile sentimentului opus dragostei. E vorba de ură.
Dumne(a)voastră puteți strîmba liniștiți din nas la așa ultimă zisă, eu îmi văd liniștit de ale mele...
Cu o completare: e vorba de ura asumată. La care îți dai voie. (aici, credincioșii adaugă urarea de bine: „Trăsni-l-ar Dumnezeu!”)

Am nimerit imaginile astea

… în arhiva personală.
Luate după un televizor alb-negru, în mai 1987.

Multă lume supărată, ACUM, că ce spioni ai Moscovei erau niște compatrioți, în decembrie 1989.
Hă, hă, ne uitam la Gorbaciov, începînd cu 1985, ca la Mesia! Și ce au răgușit destui, în 21-22, scandîndu-i numele!
Se ofuscă destui acum (dar lista începe cu Ștefan Gușă!), cum să fi intrat trupe sovietice în țară! La vremea aceea, am fi vrut așa ceva, numai să scăpăm de Ceaușescu!
La o adică, fără trupe roșii (dar discrete) nici nu scăpam de el!

Nu predic amor spre Răsărit, dar aici – în scrisele mele – e o felie a istoriei cam greu de ignorat..

A se scuza limbajul...:

> *„Patriarhul Daniel, la Întâlnirea tinerilor Ortodocşi de la Cluj: Într-o societate secularizată, tinerii sunt fără ideal, fără dorinţa de a studia sau munci. Biserica, şcoala şi familia trebuie să conlucreze mai mult pentru o educaţie integrală..."*

Eu înțeleg că e în fișa postului religios, cît și a tehnicii persuasiunii s-o iei uneori pe arătură..
Dar tot fac următoarele observații, spre zisele dl patriarh.

Nu se cade a generaliza, 'tinerii'... Trec peste faptul că în societăți nesecularizate au un ideal de moare lumea...

Totodată.
N-ar trebui a grăbi mai puțin cu pianul pe scări, PF Daniel? Eu înțeleg că se crede reprezentantul Cuiva mare, dar politicos e să-i întrebi și pe-aceia, pe juni, cine-s și ce vor de la viață.
Nu să le pui ștampila care-ți prinde matale bine.
În rest, admir tot mai mult un sport: a-și păstra susținătorii, fără cap bătut cum să mai aduni și alții, din afara țarcului deja convins.

Apropo de huiduieli

… primite recent de președintele Iohannis.

Să presupunem că pornesc unele și la adresă de mare prelat, pe la adunări gen mănăstirea Prislop.
E haios că, taman la credincioșii cei frumos citători din Biblie („să întorni și obrazu celălalt...”), se lasă – în ipotetica situație de mai sus – cu niște violențe clasa I la adresa opinentului.
Nu mai apucă să intervină amabil nici o poliție, cum de chiu de vai s-ar face în cazul președintelui.
Ce-i drept, unui Daniel i se trage o securizare atentă de nepoftiți, a întrunirilor.

Între noi fie vorba, dacă apare în media veste de-un incident: „niște indivizi au compromis o adunare unde participa și PF..”, păi mi-i teamă că se clatină binișor credința strămoșească, la bază.
Căci omul simplu, pînă să-l dea gata ideea de Dumnezeu, e atent la soliditatea construcției unde și-a pus parte a voinței, acceptînd-o pe a ierarhilor.

Să aveți o sîmbătă frumoasă!
Ce părere aveți de meciul de ieri?

Pentru că unii s-au născut

…cu blestem de Balanță pe cap, dînșii trec iute de la un subiect la altul.

Păi.
Vă solicit ajutorul, la o chestie...
Pot să mă prezint eu cu următoarele chestii neserioase, în fața ălui mai mare dintre fii mei?
Care. urmașul, nu e un pișpirică, ci ins la jumătatea deceniului patru!...

La un 1980, lumea nu era la fel de spălată și de la locul ei ca azi. Ba o parte a acelei lumi – de care vă spun – se afla și în stagiu militar. Răcani, pe limbajul locului. Cu haină de postav kaki, tunsoare bec etc.
Pe acest fond, prin noiembrie, unuia îi naște nevasta.
Și zice acela să-și cinstească doi camarazi, care se mai găseau prin așa-numita companie (de geniu), la ceas de seară.

Nu se cădea a benchetui însă acolo, între zidurile UM Cutare. Pierea tot chichirezul...
Așa că luară ITB-ul (RATB actual) din Șoseaua Olteniței, în Piața Iancului.

Iar în ultima locație, în apartamentul familial al proaspătului tătic, se bucurară un pic mai mult decît de obicei, de viață.
Într-un colț, un landou căpătat își aștepta ocupantul (pe moment, se mai afla cu frumoasa lui mămică la maternitate, cea din Dimitrov / Ferdinand colț cu Șoseaua Pantelimon)

Problema este...
Cum pot să aduc mutrele noastre, ale melitarilor de atunci, sub ochii fiului?? Mai ales că Ordean jr nici nu mai e printre noi, rrromânii, ci ajuns-a în Albion. Deci, să te ții repere întru civilizație!

Mă pot trezi că mă dezmoștenește! Ori măcar se utiă foarte dubios, la genitorele său: „Bine măi, tata, așa arătai la vremea cînd m-ai conceput? Mă miram eu de ce...!!”

.

PS

Tratați liniștiți subiecte cât mai diferite, confrați condeieri (ce fain, a tropăi cu elefantul pe punte...)! Prinde bine la elasticitate.

Nemulțumiri, că sistemul

…de învățământ românesc este/ar fi naspa.

Păi.

Eu cred.

Că Dumnealui, Sistemul de învățământ, se află rezultantă fidelă a celor aflate sub cerul românesc. Altminteri, nu era cum e...

(Mai că i-aș reproșa și eu, Dumnealui, că nu a clădit minți care să priceapă că-s mai multe izvoare, la baza a cum arată Sistemul de învățământ...)

Pot bănui că.

În paralel.

... e mai puțin neplăcut să te plîngi de el, decît să-l iei cum e...

Să fiu eu sănătos cîte proiectăm din personale, noi nemulțumiții, în El!

Un mic diferend, între doi confrați Fb

… legat de imigranții arabi.

Unul dintre ei ar vrea să cîștige mica dispută, chit că nu are argumente.

Mă refer la cele prin care să convingă pe celălalt (nu auditoriul ori pe sine).

Și-atunci scoate atuul, dînd cu el de masă: „Ești creștin?”

Of, dedesubturile...

Cum ziceam.

Omul nu are cu ce-l cuceri pe celălalt, nici nu vrea să renunțe (se poate vedea, din ce motive)…

Iar atunci apasă pre pedala care – altădată – înmuia decisiv copilul, în fața părintelui ori a vreunui tutor (ambii, ceva mai duri și mai bigoți decît media).

Două categorii umane

Una, prin parc Herăstrău, consacră denumirea: „roaba de cultură"..

Poți strîmba din nas („E țărani...") , poți duce sub reflector logic, dar esențialul este că acei oameni se simt bine cu ideea asta.

Și nu deranjează, la bani mărunți, pe nimeni sănătos la cap.

Treaba se schimbă, spre seară, la melodioară răposat Pittiș

Acolo („Folk You!"). infantilismul e unul agresiv. Nu decurge numai din titlul manifestare, ci și din reprodus refren: „Lume, lume, soro lume / de ce te uiți cu ură...?"

Un infantilism agresiv, și pus pe prostit.

Pe ăilalți.Privesc la trupa "Pasărea Rock"

Vulpașin, din „Domnișoara Nastasia" (GM Zamfirescu, parcă) pomenește de șoarecii de-i umblă prin cap.

Mie, la concert Piața Revoluției, îmi fug prin minte doar fizionomiile, atitudinile componenților Phoenix, din aproape jumătate de veac.

Apoi merg liniștit acasă.

De curiozitate

Vorba „Trebuie", cît ține cont de părerea mea, de gusturile și particuarităţile mele?

Ține cont, din chil.

Nu putea face excepție

Nu se uita nici naiba la zisele sale, dacă nu erau în ton cu ce vrea boborul să auză.

Și Horia, și alții au nevoie de sprijinul mulțimii.

Or.

Nu ești mai fericit. Ci posezi angoase care ți se drag la munte, nu în deltă.

Pentru a cuceri media, vii însă cu vorbele din imagine.

Frazele frumoase

„Noi avem nevoie de bărbaţi de stat, oameni cu viziune, devotaţi României, care să se impună peste tot în lume ca nişte minţi luminate şi cu iniţiative de mare anvergură. Dotaţi cu curaj şi antrenaţi pentru victorie...”

Nevoia cu pricina (presupunînd că aceia nu ar fi rejectați urgent de către sistem) nu este egal apariția acelora.

Avem nevoie de iluzii ca de apă, sub un cer care-i mai cenușiu, observ (avînd în vedere cultura unor asemenea vorbe) decît aș bănui.

Pe acest principiu, 90% dintre comentatorii acelui autor cad pe spate, de încîntare.

Materialul respectiv debutează cu:

„M-am săturat de tehnocraţi. Haideţi să căutam şi nişte oameni de stat!..”

Ce ziceți, pînă peste vreo doi ani, va fi mirosit acest domn – prin vreo gaură de șarpe – vrei cinci inși de stat, numai buni de dus la Palatul Victoria?

Oare de ce nu au ieșit acei Oameni de Stat la aer, către funcțiile e care le meritau din plin?

Cred că și-au zis: „...Doar n-am înnebunit la cap!!? Păi sistemul rejectează urgent altceva decît rezultanta de acum a Țării....”

Fără îndoială, există atîtea subiecte

…mai arzătoare, pe lumea asta.

Și la care subsemnatul vine cu fleacurile de mai jos...

Visele interesante (nocturne...) mă însoțesc și în ultima vreme.

Acum vreo două zile, unul despre un răposat – altminteri supraveghiind bine mersi (chit că nu muream de plăcere a-l ști în preajmă!) – împărțirea bunurilor lui pămîntești.

(Mie-mi lăsase niște cărți, pe care urma să le pun într-un rucsac destul de șubred, S-a îndurat la urmă și de niște țuică, mai multora, însă destul de slabă)

De felu-mi, încerc a decripta visele – după cum ne îndeamnă psihanaliștii – însă rezultatul nu mi-i departe de zero.

Ca atare, șed în fund și privesc.

În adîncul nostru, o lume de capul ei. Și poate-i puțin zis, asta.

În exterior. în afară de un 'cocoon' unde de chiu de vai putem cunoaște și anticipa lucrurile, reste-i (vorba unui film) o lume nebună, nebună – prin caracterul de coajă de nucă ce-l imprimă bărcuței noastre, pe valurile Ei.

În materie de timp, pe de o parte n-am idee ce fu înainte de Adam, iar asupra evenimentelor la milioane de ani după Judecata de apoi nu pot anticipa. Pe acolo, și mai personal venind, nu am idee ce va fi după moartea-mi. Ce se petrecu înainte de a veni pe lume eu, iar e ceață maximă, a cunoașterii.

Amploarea aiurelii e atît de mare, încît pînă și groaza lasă loc zîmbetului..

Ultimul e încurajat de recentissimul caz Oprescu.
Iahve,cînd vrea să piardă pe cineva, îi ia mințile...

Faptul că ești trimisul Domnului

…în zona Carpaților nu te scoate foarte mult din aria limitelor omenești.
Ca urmare, PF Daniel zice într-un discurs:

> *”Sunt tot mai mulţi tineri a căror principală preocupare intelectuală sau culturală se reduce la navigarea pe internet...”*

Prea Fericitul nu se încurcă aici în a cerceta. de ce acei imberbi nu pun de-o coadă la casele Domnului (preferînd ticăloșiile internetului).
După cum, și barbă albă posedînd, patriarhul e suficient de înțelept pentru a nu pomeni o chestie
Anume, că interesul pentru senzațional și non-valori e de ieri-alatăieri sub soare, mai exact de la Adam.

„Omenesc, egal manipulare”, a zis unul Ordean, în anul 2768 a.u.c. (sper să-mi dea voie a-l cita!)...

PS
Oare după cîte căderi în cap începem să afirmăm c-ale noastre direcții în viață sînt non-valori? Îndeobște, cu noi se află nelipsite Forța, respectiv Valorile.

Farfuridisme.

„Bietul Ponta. (În paranteză fie spus, nu pot să-i pomenesc numele fără să mă crucesc: cum a fost, cum este posibil, ca un ins atît de inconsistent, atît de nepriceput, de uşurel, să fie adus în prima linie a ţării şi să rămînă agăţat de ea, în ciuda plictiselii generale?)…”

Oricît de mare gazetar, moralist, editor, prietenl al Vestului ai fi.
... tot îți maschezi frumos neputința explicării realității.

Căci asta văd în paranteza citată: neputință a mirosi resorturile care-l țin pe Victor Ponta în jilț Piața Victoriei.
(am îndoieli că dl A.P. a executat faza asta, cu dibuirea dedesuburilor realității, iar acum – în *phase 2* – nu vrea să accepte verdicul cercetării....

Ultima chestie se manifestă cînd nu vrei să renunți la optica-ți pe pînă în acel moment, chit că ai sub nas rezultatul analizelor despre Jur.

Pomeneam ieri că

… în mărinimia-mi, am dat voie unora să-și facă mendrele în preajma formulei „Roaba de cultură”:
Dacă tot există acest precedent, nu voi avea nimic în sine cu surata „Ceașca de cultură”.

Asta, chit că mintea nu mă duce, în priceperea de subtilități precum:

> *”Ar fi vrut sa ii spuna atunci: “Nu mă mai privi in felul acesta, simt că imi diseci până la os începutul pe care încerc să ți-l ofer si sangerez.” Dar, nu a reușit decât să îi zâmbeasca și să îi cedeze in gând.”*

Urîtă sub-specie, a celor care nu emit una și-alta, conturnînd totul cu glazura Culturii.
Pot să-mi explic întrucîtva.
Există oameni care se simt bine, emițînd așa sentințe, respectiv aplaudînd similare ale altora.
În paralel, nenea Stat găsește că-i mai sănătos, mai util sieși să întrețină atare mediu.
O gîndi că mai bine așa, decît ca acei supuși să mînuie parul.

Înțeleg că există

...un „plan de recredibilizare a Parlamentului, propus de liderii PNL și PSD”.

Cînd contești seriozitatea, viabilitatea unei asemenea idei, îți ridici în cap două categorii:
- cetățeanul simplu și idealist (mai exact suficient de imatur, pentru a crede că armăsarul verde de pre ziduri poate zvîcni imediat, spre azurul realității.
- șmecherul (îndeobște gazetar) care – prin așa formule – lasă (interesat!) lată precedenta categorie.

Cu dînsul, panglicarul, se raliază o categorie intermediară. Care nu poate lega două cuvinte pe hîrtie, însă adoră să tropăie militant alături de elefant...

De ce nu se poate recredibiliza șcl, mă întrebați?
Pentru că nu întrevăd vreo modificare a factorilor care au drept rezultantă actuala scenă politică.
Mai ales nu văd electoratul pretabil la modificare.
Huliții politicieni sînt mai versatili, inclusiv la schimbări – să le spunem – spre bine.

Poveștile cu „Ai văzut ce nemaipomenit s-a mișcat diaspora, anu' trecut?!...” le las pentru alții.

Ce pricep mai greu

… cu mintea mea 'a proastă...
Și privind la zisele omului simplu (rrromân) de pe net. (Dați și dvs. o roată, cu ochii lecturii...)
Nu-mi pare conștient că posedă un Dumnezeu deasupra capului.
Aceia, întîmplător, fiind cei care declară – la vreo 95% proporție – că au unul.

Eu, reapucat fiind de credință vreodată, aș medita oare cum se văd toate de Sus, de la El, eventual ce părere are.

Și dacă n-ar fi tare frumos să intervină nițel.

Se înțelege că în bine.

Am dat cu parul?

Cred că nu.

Idiot nu

… dar o precară funcționare a minții îmi pare foarte posibilă...

Dumneavoastră, religioșii, ați putea adăuga aici ceva despre Dumnezeu și bătaia lui lipsită de băț...

Îi scîrția familia?

O degradare fizică în cea mai de sus parte a corpului?

Am mai spus-o pe undeva, chit că poate trag excesiv evenimentul în terenul psiho.

Înțeleg că suma e neînsemnată, raportat la acel nivel. Totodată, exact la fel picase acum puțin luni un consilier al său. Ca atare, îmi pare o lăcomie clasică, ce nu o dată vizează umplerea golurilor existențiale.

PS

Nu știu de ce, dar îmi pare rău de sexagenarul Oprescu.

Pot bănui cum îi va arăta în celulă.

Asta e.

Prea fericitul Daniel...

> *„doreşte abordarea temei educaţiei creştine într-o formă mai intensă, în special a educaţiei religioase din şcolile publice...”*

Foarte frumos.

Eu unul aș avea o mare problemă să urmez așa lecții.

Asta pentru că-mi sare în ochii cum că ortodoxia nu e singură pe lumea asta.

Mai sînt și alte moduri de proslăvit Dumnezeu.

Plus ateismul.

Ziceți dvs că e de bonton (eventual mă ia dracul social dacă nu...!) să te faci a uita de-așa intelectualisme?

Și să trăiești cu sentimentul (au făcut-o altminteri atîtea generații romîne, fie și în alte vremi) că există doar ortodoxia, iar ce zice dumneaei se află perfect adevărat?

Cine poate, toată stima.
Eu unul nu pot să pierd din vedere scena generală.
Bașca alte semne, că Dumnezeu – dacă o exista – nu ni se prea învîrte prin preajmă.
Am avut o minunată zi proastă.
Minunată, pentru că m-am străduit să nu fug din rahatul incomodului ei.

Priveam ieri seară

… la „Folk you!”, spre culise (cinci metri mai încolo, peste-un pîrleaz firav de un metru).
Mă uitam la monștrii sacri Baniciu și Kappl.
E un sentiment frumos, să-i vezi lîngă tine, pe fînșii ori similar. Copilul, tînărul de altădată rămîne încîntat, iar bemolul adus de vîrstă nu încurcă deloc lucrurile.

Ești încîntat, dar în alt mod.
De fapt, nu-s idoli în sine.
Ci creatorii unor bucăți muzicale, al unor mari bucurii pe care le am – aș zice de-o viață – în suflet.

PS
Ovidiu Lipan nu-mi trezi nimic...
Pesemne și zeii acceptați de suflet se supun unor reguli... E posibil – și din eleganță nu extind subietul – ca energicul Țăndărică să nu le îndeplinească...
Altminteri, aeriana-mi minte s-a abătut la un concert din vechime al formației „Roșu și negru” din Sala Palatului, în vremea cînd lider îi era Nancy Brandes...

Un teleast oarecare:

„Barbatul (Prigoană, n./ MO) si-a gasit fericirea in bratele unei blonde superbe. Cum arata nou iubita...”

Șed și mă întreb dacă dacă numerosul public agreînd așa exprimări a cunoscut la viața lui fericirea în general, iar în particular a apucat să se simtă bine lîngă perechea personală.
Dacă apuca să se simtă bine, nu văd la ce ar fi căutat fericirea!...

Poate mi-i ticăloasă opinie, dar cred vorbitorii de fericire nu au și văzut-o la față.
De fapt, e greu să vezi ce nu există...
Există – îmi permit să afirm – doar bucăți de simțit-bine.

„Hai domne, pleacă de-aici, că ne strici plăcerea...”
N-aveți decît s-o căutați în continuare, pe dumneaei – Fericirea.

PS

În context, și observînd cît fast se investește într-o nuntă a oamenilor simpli.
Sentimentul meu este că mariajul cu pricina este confecționat atît de strălуce, tocmai pentru că-n viața asta mireasa nu va mai pupa ceva asemănător!
Dacă nu bat în exces cîmpii, am impresia că spectacolul pe care i-l oferă Ei societatea este și o declarație. Că va avea viață mai grea decît a soțului...

Nu am studiat prea tare subiectul

…dar una opinie mică tot îndrăznesc...
Apropo de albumul *Cantofabule*, ale Phoenicșilor.

Cred că rezistă în timp acele creații umane
...care nu au ținut să se adape (mult) din solul prezentului în care au fost create.

PS
Simpatizez cu ambele tabere rezultate din explozia supergrupului.
Mi-s simpatici ai lui Baniciu, dar posed oarece fascinație și pentru fioroșenia aparte a lui Covaci.

Găsesc primordială contribuția lui Nicu la marile reușite ale formației.
E părerea mea.

Rămîn tot în aria „Folk you!”.

Nu știu prea multe despre versurile la piesa „Vinovații fără vină”. Citeam la un moment că aparțin lui Dorin Liviu Zaharia, dacă nu cumva or fi vreo adaptare.
Cert este că-mi par a se potrivi la fix firii răposatului Pittiș.

O să spuneți că, mai jos, comit un urît gest față de dusul Pittiș... Dar tot dau credit instinctului personal!

Și Baniciu, și 'Moțu'. avură (primul și-l menționăm...) un grad de infantilism/copilărism mai ridicat ca la alții.
Al Baniciului este însă unul senin.
Al celuilalt, mai acruț, ca să nu spun cu un grad lesne reperabil de răutate.

Nu-l pun pe Pittiș la zid pentru asta. Căci fiecare venim pe lume cu o construcție interioară decisă de alții / Altul.

PS
Mă amuză deseori vorba aia, cu „De mortius nihil nisi bene”.
Oare cine-a inventat-o?
Bănui că nu oamenii, cît tanti Societatea – romană ori chiar mai veche.
Societatea are nevoie de supuși (vii...) cît mai destinși.

PS2

Dacă expunerile mele nu-s uneori cristaline precum vorovirile academice, îmi cer scuze.
Ideile se nasc cu zoaie, cu placentă...
Au vreme apoi de duș parfumat, cămășuță roză și alte alea...

„Au prostit o țară întreagă... ”

Adaug eu:
Ea, sărăcuța, nu are nici o vină... Că o prostește care vrea.

„Cu urît spui, domnule!”, mi-o retează un virtual.
(pe vremuri mă trezeam cu mănușa peste bot, a duel, pentru așa afirmație!)

Urît, zici?
Atunci stai să mai adaug ceva:
„Nu o duce capul.
Pînă la finalul Lumii o vor tot prosti, diverși băieți de treabă...”

PS
Cred că dacă visam, la un 1985 și-n plin balamuc ceaușist, cum va fi realitatea de peste 30 de ani, m-aș fi trezit în crucea nopții lac de apă.
„Coșmar!!!”
Altminteri, bucuroși le-om duce toate.

Iar mă țin de prostii

Vin cu experiența (și cu cinismul) unuia de vîrsta a treia, pentru a mă hlizi de spusele unuia în floarea, în nectarul vieții.

Chiar și așa.
Cred că-mi port asuma însă și poziționea unui părinte: „Fiule/fiica mea, n-o lua pe-acolo... E frumos foc, dar nu prea egzistă”:

Iar de-aici, dacă vrea cineva neapărat a nu-și zdruncina corola cu minuni a lumii, păi ducă-se pe-acolo.
Pe Aleea Dragostei Sincere, de pildă.

Niciodată n-am fost dumirit asupra vorbei ăsteia
Cum o fi aia nesinceră?
Deși problema nu-i la ea, ci la acela care suportă un ceas – în preajmă – așa ceva...

PS
O chestie de principiu.
Zisa noastră, către cineva, nu face mult peste doi bani găuriți.
De-acolo, și pînă la a modifica o conduită, drumul e lunguț.

Trec peste faptul că îndrumătorul lansează lonzinca frumoasă (bănui că și bifează o fptă bună în CV-ui sufletesc), dar nu-ți și spune cum e de dus în practică, voroava aia.

Ce-i drept, dacă ar fi dus pastila aia în practică, nu ar mai fi servit-o altuia, acum...

PS2

Stați liniștiți.

Dacă n-o luați pe-alei existențiale de genul Dragostei curate, loc de fain rămîne în viață.

Destul.

„După ce am recitit referatul la Sorin Oprescu

… pot să spun doar atât: Mulțumim, DNA!".

Rezon!

Plus.

Ca văzător mai departe (abia mi-am schimbat dioptriile!), aș mulțumi și huliților occidentali.

Fără presiunea lor, ședeam și-acum la nivel Năstase, 2001-2004.

Eu unul nu uit chestia asta.

Alții ignoră că în pădurea unde ne zbenguim se află totuși un Pădurar...

Acum vreo două săptămîni

… răsfoiam prin metrou articole interbelice ale lui N. Steinhardt.

Pe acolo, am remarcat la un moment oarece grabă de-a pune ștampile. Nu în sensul că c-alde concluziile fi fost neapărat proaste, cît evitînd nuanțele, ori vaga bănuială că trebile nu-s ciment.

Altminteri înțeleg perfect, că omul își vrea siguranță interioară, care decurge și din ideea că observația-ți asupra mediului este clară. Și deci poți purcede la o reacție de adaptare (nici nu mai contează care).

N-am apucat să scriu despre astea (plictisîndu-mă apoi îngrozitor cu ele!).

Acum văd un articol foarte sigur pe el (cu un alarmism pe măsură) despre ce fain va ieși imperiul financiar Oprescu, din incidentul cu un pic de pușcărie.

Și aici văd aceeași tendință (accentuată de glanda gazetărească a condeiului cu pricina).

Or, cred că-i chestie de modestie (bașca inteligență!) a bănui că realitatea te poate surprinde oricînd, cu vreuuna din delicioasele-i întorsături de felină...

Ce-i drept, cu vreo atitudine ponderată, adio priză la cititor deștept, cît și adio defulare a personalelor!

> *”Intrebarea mea este ce se intampla cu Imperiul lui Oprescu. Toata lumea stia ca ia spaga, toata lumea scuipa acum pe obrazul acestuia, de parca am fi cainii lui Pavlov. Oprescu avea in mana bugetele a 18 spitale din Bucuresti, fiul sau detinea controlul a zeci de firme, prin interpusi, conturile lor secrete sunt bine ferecate in paradisuri fiscale, plus o salba imobiliara de zeci de milioane de euro. Ar fi nevoie de ani de zile pentru a lua urma banilor, ancheta pe care nu o va mai face nimeni.”*

Nici nu mai contează unde

… cineva pune altcuiva ștampila de-a fi penibil..
(E o chestie care se atribuie persoanei, și nu gesturilor aceluia...)

N-am dat maximă atenție vorbei, dar azi, prgramând un gest public ori altul, o voce mi-a spus ferm că sînt/aș fi penibil.
Îh, ce doare – așa acuză!.
Ca atare, și în ciuda disconfortului, m-am dat cu ochii minții mai aproape, de ideea lui a fi penibil...

Ca în multe altele, totul este greu pînă te decil a căuta o soluție.

Mă laaas ușurel în acel sentiment, al lui a fi penibil.
El se lasă – ca să zic așa – nu chiar prins de coadă... Mai exact, dinsconfortul ți-i măricel (dacă în acut!), iar în paralel nu apuci de nicăieri, acea căcănărie ce-ți ține strîns sufletul.

După un timp, îmi apare ideea c-alde cheia nenorocirii nu stă în că ai fi așa-și-așa, ci unde și care ți-a spus-o.
Iar de aici pornește altă parte dureroasă, chit că-i curativă, vindecătoare finalmente.

E dureroasă mai ales pentru că ți-au tras-o inițial niște apropiați. Și măcar de-ar fi făcut asta între patru pereți familiali.
Nu, a fost făcută în public.

De aici, cred eu, decurge virulența insuportabilă a ideii că ești penibil.
Ți-a venit prima data la vîrsta unei mari vulnerabilități, și din partea cuiva ce teoretic trebuia să-ți atribuie securitate sub Soare

Oricum ar fi, și de la sadism reclamîndu-ne.
Nimic nu e mai fain decît să te pui, gură de buldog, pe-așa sentiment parșiv.
„Penibil, ă? Las' căți dau eu, 'tu-ți mamarea mă-tii...!”

La ultima vorbă, nu strîmbați excesiv din nas. Lucrurile de prin adînc se combat doar cu mijloacele acelui tărîm.
Ca urmare, continui seria ultimă de amabilități, mai exact cu un citat din „Accelerat no. 17”, al lui Caragiale:
„... De cînd mă freci matale, amice?!”

PS
Ziceți că, decît să vorbiți atît de urît, preferați a trăi cu acea problemă în continuare?
Păi nu-i niciun bai! Dați-înainte!

Îmi adun scrisele

…faceboociste, pentru un volum de însemnări zilnice (trag spre Argeoianu...). Și dau d-un post privind pe patriahul Daniel.

Ochii mi se opresc la formula „Prea fericitul”.

Pînă azi mi-a părut o aiureală, dar acum îi miros ceva resorturi de funcționare.

Formula pare adresată credinciosului de rînd.

Și transmite inconștient ideea că, dacă te iei după zisele aceluia, vei deveni un fel de frate cu el, deci tot un 'prea fericit'.

De ce 'prea'...?

Nu mă aventur în cercetări, dar pot bănui că e ceva cu efect la omul simplu pomenit.

PS

În oarece context, nu știu unde mi-au căzut ochii pe-o relatare asupra Conciliului de la Niceea, din 325.

Mi s-au părut niște fapte absolut umane, în sensul mișculațiilor puse-n lucru.

Pe de altă parte, o paralelă cu plenare comuniste de prin 1952 mi s-a părut obligatorie.

Cam la fel de nasol au plătit pierzătorii.

Iar anatema învingătorilor sunat-a cam la fel.

PS2

Fericit....

Am zis-o în altă part, dar e de repetat.

Care caută fericirea, e foart posibil să nu o fi văzut vreodată la față...

Munte.

Pornind de la zisa unei iubitoare de munte, care a plecat după bere pe la 3 dimineața, nu a găsit și, în compensație s-a apucat de trebăluit în coardă prin Cheile Bicazului.

Realizez brusc a-mi fi mai simpatici tinerii de azi, decît cei din vremea-mi.

Îmi aduc aminte aici de zisele lui nea Baticu:

„Domnule Mircea, nuștiu cum se face, dar mă înțeleg mai bine cu tinerii, decît cu cei din generația mea...”.

Motivele unei așa ... trădări se pot afla.

Nu-s ele de pus la rever, dar noi – complexații față de propria generație – om merita asemenea reparațiune ulterioară...

Mă nimeresc prin fața unor monitoare tv

… ce transmit *news* din Basarabia.
Un miting mare.
Și-mi cade un pic fisa, cum e cu măreața sintagmă, a interesului național.

Carele, cred eu, posedă două importante componente:
– ce pierdem cînd ne strîngem monom
– ce cîștigăm în urma acelei renunțări

Aici puteți bănui că Statul, diverși semeni situați sus și trepăduși mărunți cîștigă.
Pentru că prăjitura rezultată în urma acelei frumoase mobilizări nu poate fi imensă, celorlalți inși participanți la efort li se dă ce rămîne.
Adică nimic.
Cum ultima chestie îi poate dezarma pe-aceia, la porniri viitoare, se confecționează (de către procopsiți) vorbele mari.

Nu destui inși simpli se simt bine cu ele.
Tot e mai bine decît deloc.
Mai la concret, la povestea cu Basarabia (pardon, Republica Moldova), interesul național presupune s-o dai dracului de obiectivitate, de prezentare imparțială, în favoarea zugrăvirii doar alor noștri...
A celor zice-se dornici de unit cu România.
Ce vor de la viață rosofonii, cum se manifestă – păi, mucles!

Dacă ridici două degete în ultimul sens, după o mare uimire inițială – că ai ieșit din rînd – ți se explică (precum oricărui rătăcit) că a bine să ședem uniți, noi rrromânii, întrucît muscalii abia așteaptă să ne puie la frigare.

Cu politețea aferentă, se poate observa aici că nu strică a poseda idee cum arată rusnacii dintre Prut și Nistru, plus ce vor ei de la viață.
Tot mai bine, fie și combătîndu-i, decăt să tratezi cu fantome (cam asta rezultă, în urma poveștilor acut-unioniste).

> *„Domnule al lui Ordean... Matale ai dreptate. Atîta doar că restul norodului are mici probleme cu așa zărit / tratat al lucrurilor... Altminteri ce mai faci? Mai fuseși la munte? Cu damele cum șezi”*
> *„Păi...”*

PS
„Basarabia, pămînt românesc!”
Și aici, esențială organizatorilor îmi pare a fi nu convingerea indecișilor, ci mobilizarea convinșilor.
Bănui că așa prinde mai bine luptei.
Cauzei, vorba ălora din „Pe aripile vîntului”...
E și un mod delicat de a spune nehotărîților: „Dracu o să vă ia, dacă șutim noi frîiele...”

„Nasol. Și rusofonilor, cum le va fi?”
„Cred că mai bine. Ăia barim luptă. Și ne va fi teamă de ei. Plus c-au Moscovia în spate. Voi nu aveți pă nimeni!”.
.

Oare cine ne îndeamnă

a ridica probleme delicate?

„Ce fel de medic chirurg își lasă meseria pentru a se face primar sau politician? Unde s-a mai văzut?”

S-a văzut, da nu am cercetat noi.
Asta, cu necercetatul,. și pentr că ne-ar fi picat prost,
Nu ar mai fi mers lamentația citată...

NICI VACCINUL NU SE AFLĂ PLĂCUT.
Nici zisele mele de mai jos.

La o anumită vîrstă – uneori și mai devreme – apare un mare rahat.
Și fugim de el cum apucăm.

Subsemnatul, de exemplu, a luat-o pe calea aiurelilor și a scriselor cu pretenții a fi deștepte.
Un doctor Pesamosca a decis să opereze din greu la copii / a salva vieți, doar doar...
Un doctor Oprescu, s-a apucat de politichie.
Așa i s-a părut dînsului că va apărea o nouă serie de reflectoare plăcute asupra ființei domniei sale.

Vedeți cum devine cazul?

Întreba careva ce-i veni lui Sorin Oprescu

… a lăsa meserie și director de spital mare, pentru a sări în barcă politică.
Foarte simplu.
Vrem mai mult decît li se pare altora că ne-ar fi suficient.

Asemănător – după opinia mea – procedează dl Cristian Ghinea.
Condei de Dilema, o ia (aparent) razna în ultima vreme, în barca unui partid.

Partidul fiind mic – de unde bănui că și graba domnii sale e mare.
Să nu termine benzina existențială înainte de a sui la pisc politic.
Și să descopere acolo că rahatul e inevitabil, oriunde, pe astă frumoasă Scenă a vieții.

Poate-i de punctat aici o chestie.
Cînd vreun Oprescu ori un Ghinea devin ceea ce le-am citit noi în CV, acolo nu e dorința lor, ci a părinților.
Că nici lor nu le pare rău de drum (căci avură un fel de trambulină, ceea ce nu-i obligatoriu în ograda fiecărui muritor), ar fi una.
Dar nu le e îndeajuns.
Și-atunci aleargă după altele.
Cam ca animalul acela, cu un morcov atîrnat la distanță fixă în fața nasului.

Zic asta pentru că nici io nu procedez tare diferit!

PS1
Era să închei și să nu vorbesc nimic despre simțirea aparte ce răzbate din scrisele politice ale dlui Ghinea:

> *„Mandru ca exista un asa partid de dreapta in Romania, cu o pozitie rezonabila si corecta pe un subiect fierbinte. /.../*
> *Criza refugiaților este o dramă umanitară, care nu poate să ne lase indiferenți. Este responsabilitatea noastră morală să ajutăm oameni aflați în situații limită, fără a pune întrebări privind etnia sau religia lor. Pentru a-și demonstra valorile care vin din tradiția creștină, umanistă și din cultura libertății, Europa trebuie să dovedească solidaritate și compasiune..."*
>
> *Cațavenc (cel de la 1883) nedezmințit…*

PS 2
Nu vă faceți iluzii că puteți comenta o iotă, pe siteul campionilor democrației, M10 pe nume...
Nema rubrică aferentă!

Posed multe păcate.

Unul este acela – 40.000 de ani în iad mi-au promis numai pentru el, la Judecata de Apoi! – de a nu înghiți răutatea.

De acord, răutatea e o chestie pur omenească (eventual de întrebat ce-și-cum pe Creator), dar tot prost pică sensibilității mele idioate.

Cînd careva face pe-altul analfabet, pot paria că nici acuzatorul nu e foarte deștept.

Iar asta nu pentru că el nu va fi răsfoit una-alta la viața lui, dar acea umoare mi-l trădează că NU lucrurile bune, întîlnite eventual prin cărți, îi conduc timona personală, prin viață.

Între noi fiind vorba, așa acritură va avea mari probleme în a te convinge de savantlăcuri asimilate, cîtă vreme instinctul matale distinge clar omul de Neanderthal care se i plimbă – de fapt șef – prin ograda-i.

Profesoara analfabetă cu doctorat este partener al Academiei Române. Comisia de Etică s-a...

Profesor doctor Cristiana Sârbu, ale cărei dovezi de analfabetism au devenit virale pe Facebook , este nu numai fost consilier al președinților Ion Iliescu și Emil...

BN24.RO

Cineva postează două imagini

… – diferite în timp – ale unei străzi din orașul sirian Homs.

Alăturat (în traducere)
”Undeva, în Siria, acelaşi drum atunci şi acum..
Un cartier ca al meu, ca al tau..
Oameni ca noi care şi-au pierdut totul, de la o clipă la alta..”

Și care e problema, întreb eu.?
Că nu ne-am așteptat noi la toate bucuriile pe care le poate cadorisi realitatea (eventual nenea care e Sus de tot)?

În context.
S-arate nenea gazetarul si o stradă din Beirut.
La 1980, și aceeași azi.
Acolo e invers.
Dar nu apare niciun gazetar să ne arate plăcuta situație.
Vorba cuiva, așa ceva nu vinde ziarul!

Observ tot mai des regula de bază a gazetăriei, trecînd prin Murdoch. Să dai cititorului ceea ce îi descarcă din tensiunea diurnă acumulată.

PS
Gazetarul citat mai că plînge, la grozăviile războiului.
Sanchi!
Ia-uite ce foarte atent e la persuasiune (nu cumva să scapi necutremurat!):

„Un cartier *ca al meu, ca al tau*..”

„Sunt stupefiat de modul in care Antena 1

… îl promoveaza pe manelistul Guta, rar am vazut un personaj mai libidinos ca asta, cu un limbaj de care s-ar rusina si cei din autobaza.”

Cînd avem timp.
Putem pune de-o explorare, ce e în spatele iritării noastre...

Oare ce e rău că vreunul e libidinos?
Aștept o explicație cu cap și coadă.

Voiesc mult?
Ca niște gazetari destupați să știe, cam ce îi mînă în luptă – cînd se inflamează de așa ceva?

Îmi place formularea

… în cazul celor recent răposați: „Dumnezeu să-l / s-o ierte...!”
În paralel, aceiași te asigură că era un om – pîinea Cerului, nu alta.
Deduc de-aici că tata Dumnezeu se află mai dur judecător decît oamenii.

O fi bine, o fi rău, așa atitudine divină?
Eu cred că rău. Dacă tot ești mai tare, mai de toate...ca noi, amărăștenii muritori, fii și mai indulgent!

PS
Oare cum voi arăta peste vreo 20 de ani, cocoșat fizic, dar și de vinovăția ziselor precum cele de mai sus? Mi se sperie gîndul.
„Ești măgar, Ordene... Știi foarte bine că, de-apuci acum a-ți pune problema, îți va fi nițel mai domol, la etatea cu pricina...”

Dacă aș funcționa

…în cheia psiho a băieților ăstora care țipă de tăiere a pădurilor...
Păi, eu ar trebui să fiu furios foc.
Dar pe motiv invers.
Că pădurea crescută de capul ei nu ne mai lasă pentru ca să.
De pildă, să vedem – din poteca Munticelului, Bușteni, Bucegi – muntele Caraiman, așa cum am apucat eu, în zvăpăiată tinerețe!
Aici – chit că posedat aflîndu-mă de imaginație – nu aș putea încropi de-o iritare (decurgînd în sine din neputința de-a accepta trecerea vremii)... Că uite cum se duce lumea, cum tinerii nu respectă experimentații, cum au tras unii – se știu ei!... – de înțelegere cu dușmanii omenirii, să nu se mai vază Caraimanul, de pe Munticel!! (foto din 1978)

„Noua, romanilor, apartenenta la aceste structuri

…/adică cele europene/ in doar cativa ani, ne iese pe ochi – totul este dictat de Congresul LGBT si Nazistii PPE de la Bruxelles. ”

Mă veți crede sau ba...

Dacă mă bag deseori – pe aici – în domeniul deocheat al homosexualității nu-i pentru că mă aflu partizan înfocat și înregimentat. Nici nu conviețuiesc cu vreun domn.

Dar mă irită nedreptatea și răutatea conservatorilor.

Sună copilăresc ce spun, recunosc.

Totodată, sînt curios ce vine unui tip aparent pe picioarele lui, precum cel de mai sus a fi iritat de subiectul LGBT.

În cazul autorului din care am extras citatul, îi nimeresc o poză și nu-mi pare un tip (nici din scrise nu transpare) căruia să-i fi căzut în cap, la copilării, vreun incest.

Mai degrabă e o iritare de a nu fi primit afecțiune paternă.

Asta, în condițiile în care nu și-ar recunoaște-o, acea lipsă, nici mort.

Acea dorință refulată își are inevitabil acțiune exterioară în furie pe apropierea... care îi lipsește.

PS

Am folosit mai sus vorba „nici mort”.

E posibil a nu-mi fi exagerare.

O autoare deloc prostuță spune că natura a pus de veghe la poarta inconștientului (inclusiv) frica de moarte.

PS2

Bănui că și subsemnatului, dacă-l pui pe masa disecției psiho, îi găsești destule.

Asta e.

Sper a supraviețui.

O stimată prietenă FB reproduce aici

…un extras din memorialistică Liviu Rebreanu.

> *„Fărămituri dintr-o prabușire”, jurnalul lui Rebreanu:*
> *„17 nov.1916 ... Vasăzică la Iași ... București, acum după trei luni de război e aninat de-un fir de păr. Evacuat, dezorganizat, părăsit de lume, așteptăm să cadă în toată ziua ... Iașiul, ticsit de fugarii din Capitală se zbate să-i hrănească. Jur-împrejur se frământă mulțimea de băjenari, strigă, se agită, caută camere ... Pe fețe, cu toate acestea nu vezi întipărită tragedia prăbușirii unui popor. Aceleași femei ușurele, aceleași glume curente la politicieni. Note de cinism, o universală lașitate, ofițeri cu duiumul pe străzi fără să fi văzut frontul, ajunși de batjocura rușilor, cocota de la București cu obrazul spoit. Un spirit de renunțare, o pregătire pentru fugă mai departe. Critică pe toată linia, inacțiune absolută ... Țară de secături, țară minoră, căzută rușinos la examenul de capacitate în fața Europei ... Aici ne-au adus politicienii ordinari, hoții improvizați astăzi în moraliști, miniștri cari s-au vândut o viață întreagă, deputații contrabandiști ... Am maimuțărit Occidentul, ne-am spoit la repezeală o fațadă, amăgindu-ne că după ea, avem aceleași rosturi și noi ca și oamenii civilizați. Acum fațada a crăpat și-n urma ei s-a desvelit dincolo de paravan cel mai murdar colț de Orient putred.*

.... Cine știe, nu-mi mai vine să cred că generația noastră morbidă de astăzi va mai fi capabilă de un val de repulsiune morală... Nu ne prăbușim nici de numărul dușmanului, nici de armamentul lui, boala o avem în suflet, o epidemie ... de meningită morală. Țara în care Morțun e ministru de interne, un așa-zis Porcu stâlp de partid, cu conducători simpli hoți la drumul mare, trebuia să ajungă pe marginea prăpastiei ... Să vedem ziua de mâine ce aduce ... Știri și zvonuri pretutindeni, fără temei ... S-ar părea că guvernul, barometrul panicei tuturora, nu vine încă la Iași. Să vedem, să vedem ... Eu însă cred puțin, iar alții nu mai cred deloc ... ”

Alături de alte două-trei observații ale subsemnatului.
Cred că, dacă privești precum Rebreanu acea situație, nu apuci a o cunoaște.
Dacă un om de pe acolo, situația din urbe este cum e – păi își are toate motivele din lume a fi așa.
Atîta doar că insul precum Rebreanu de aici are nevoie nu de realitate, ci de a răspunde propriilor sensibilități, răni lezate.

Admit primul aici că-i foarte-foarte posibil a nu avea nevoie de realitate, de adevăr. Dar barim nu mă prosti că subiectivismul dumitale este așa ceva!

Mă uit la text Rebreanu și mai descopăr ceva. Dincolo de lăcrămoșenie, nu are un dram de îndoială asupra opiniilor.

PS
Autorul în cauză îmi este mai mult decît stimabil. Iar părți din opera sa, chiar mai mult de atît.

Într-o vreme

… am simpatizat grozav Digi TV. Păreau spălați.

Îi văd sosind însă la formulări (deloc rare!) de tip:

INCREDIBIL! Tenisul american e în șoc. Ce s-a întâmplat cu Serena Williams”

Pot bănui ce-i vine unui întreprinzător media de apelează la așa formule.
Dar.

Simpatia mea nu mai e (noroc a mă afla doar unul din milioane de tipi cu telecomandă!).

După cum.
Teamă mi-i că nu-i va păcăli pe amatorii de așa titluri, care le preferă venite de la „ai lor”.

”După un punct câştigat

… ea a urlat spre Vinci: „Yes, bitch, yes!“. Reacţia nesportivă a liderului mondial a născut deja un val de indignare în mediul virtual şi a făcut ca eşecul suferit de /Serena/ Williams să fie şi mai dureros.”

Întreb și eu.

Simți în acest text. în valul de indignare cu pricina (ce mișto sună...) vreun gînd mic și înțelegător, ce-a apucat-o pe Serena?

De unde i s-o trage? Ce-o mai fi prin viața ei, de a scăpat subit caii așa?

Nu știu istorie

… a călugărilor-minune, care apar în istoria vreunei biserici.

Zic asta de curiozitate, apropo de viitorul cultului Arsenie Boca.

Faptul că BOR nu se grăbește a-l canoniza bănui că e bazat nu doar pe trecutul nițel legionar al prelatului, ci și pe știința asupra modului în care se epuizează, în timp, energia unor asemenea fenomene.

Apoi.

Sînt curios cum va proceda viitoarea generație de religioși-activi (actuala fiind aceea care a pornit acțiunea Boca). Preia dînsa ștafeta, ori posedă suficientă forță pentru a crea și susține un reprezentant al ei?

"Ca să-l descifrezi pe Enescu

… ai nevoie de timp. Indiferent că-i vorba de cameral sau simfonic, muzica lui Enescu e un palimpsest, unul revelator. Pentru orice muzician atunci când îl ştie, îl stăpîneşte. Şi de care se va îndrăgosti, **pentru totdeauna**. Dragostea e, în cazul lui Enescu**, una gravă şi definitivă**. Aşa cum au păţit-o în timp câţiva dintre marii muzicieni ai lumii, contaminaţi pentru totdeauna. De la Lawrence Foster, la Ghenadi Rojdestvenski, Zubin Mehta, Patricia Kopatschinkaja şi recent, Vladimir Jurowski."

Băieții ăstia-s ca religioșii.

E greu să le scoți din cap că ce spun e adevărat.

Bănui că și-au îngrămădit toate dorințele de plăcere din viața asta, pe acel gen de muzică.

Pe-acel gen de muzician.

În context.

Destui dintre noi își au oaza lor de plăcere.

Eu îmi am muntele, melomanii pe-a lor.

Aș putea a glosa nemaipomenit, pe acel domeniu al meu – și vă jur că nu m-al jena deloc de ce mi-ar plimba frații muzicii sub nas: că e nemaipomenit domeniul, lor, că a dat gata atîta lume, că Parsifal le face cu mîna din cer.

Ca principiu cred avem de-a face cu același lucru: cu un domeniu la care ne pricepem, și în baza căruia vrem să ne croim drum social.

Unii nu ne apucăm a bate toba, de acel domeniu-la-inimă.

Asta, poate și pentru că ne mulțumim a zice: „E tare fain pe-acolo...”

Melomani precum cei de mai sus nu se mulțumesc cu echivalentul în branșa lor. Vor să-i cucerească, dea gata și pe alții.

Ca părere a mea

…Vadim Tudor a fost o chestie urîtă în istoria românească.

Dar, dacă a existat, dacă s-a remarcat, e foarte posibil ca parte a societății noastre să fi avut nevoie de așa tip uman.

Nu spun „Dumnezeu să-l ierte!” din mai multe motive. Primul pe listă ar fi pentru că văd în așa expresie un munte de sperficialitate și de je men fichism.

Totodată, poate era sănătos să aibă un pic grijă de propria inimă. Deși, dacă firea l-a împins să apese mereu și mereu pe acceleratorul fizic, e neserios din parte-mi să-i dau sfaturi a fi procedat altfel...

Viața e o chestie nostimă.

Codrin Ștefănescu nu are vreo tresărire în a-l declara pe C.V. Tudor drept om de cultură.

Eu n-am auzit de lucruri cît de cît valoroase ale răposatului. M-ar fi mirat să existe, încît nu poți avea succes la categorii umane extrem de joase, iar în paralel să fii curtat de Academie.

În același timp.

ȘI acceptînd că asupra ideei de om al culturii încap diverse opinii. Eu. unul, cred că așa ceva e tipul datorită căruia a rămas un piiic mai puțin primitivism, între conaționalii săi.

Trag cu urechea ieri

… la un post de radio. Transmit simfonia a cincea, beethoveniană/ Dacă n-am reținut foarte exact, îmi cer scuze.

Realizatorii spun că Ludwig se afla iritat, la momentul compunerii, de prezența lui Napoleon la porțile Vienei.

Hm. Din dorința ca, prin simplă rezonanță cu granzii, să ne reducem din inferiorități, nu apucăm să ne întrebăm dacă vreun vienez nu a mai putut de griji, la vremea cînd Imperiul a cucerit cutare sau cutare provincie (de pildă, Ardealul).

Deși, aici pot bănui că destui tipi fini au ridicat ode sau cantate pentru mărețul împărat năvălitor.

În context, mă uit că oamenii mediului zis cult apelează din greu la formulări măreațe, a căror țintă este entuziasmarea inconștientului.

Marele, nemaipomentul, epocala școl se revarsă cu o frecvență deloc diferită de ceea ce întîlnești sforăitor în tabloide.

Înțeleg de aici că un stil cît de cît sobru nu convinge, nici în lumea foarte bună.

Pe acolo, am fost și sînt mirat de infantilitatea intrigii din cam toate marile opere.

În rest, eu unul nu cred că beethovenienele și atîtea altele sînt muzici extraordinare.

Iar asta o spun pentru că e imposibil să mulțumești toată lumea. În opinia mea, nu ai cum să viețuiești la un 2000 și să cazi lat de niște viersuri ce au 'prins' într-un anumit context istoric.

Pot bănui că s-a căzut de acord la niște valori deasupra timpului, gest ce pare a prinde bine scurgerii societății peste veacuri.

Bănui că Vadim

va fi înhumat cu onoruri militare.

Nu m-ar mira ca aceasta să se întîmple la Belu[1].

Nil mirare.

(Ultima vorbă grijește și inima, care cedează mai iute proprietarilor ce-o freacă în exces...)

Dacă ăle de mai sus se țin departe de iritare, cele de mai jos îndeamnă ferm la haz.

Să fii cu amîndouă picioarele în cavou, și să faci glume aparte pe seama Simonei Halep și a lui Ion Țiriac...

> *„„Am auzit că bătrînul curvar Ion Ţiriac a pus ochii şi pe Simona Halep, ba chiar trăieşte cu ea. E posibilă o asemenea porcărie? Din partea Măcelarului de la Balc ne aşteptăm la orice. Fata a fost prietenă cu un aromân de-al ei, băiatul lui Teo Sponte, dar s-au despărţit recent. Satyrul matusalemic cu mustaţă flocăită ar trebui castrat chimic, dacă nu chiar fizic", a scris „Tribunul" în numărul din „Tricolorul" care a apărut pe piaţă chiar în dimineaţa zilei de 14 septembrie. "*

Dimineață

La zona exterioară cu pubele (răvășite din greu), de lingă un stabiliment predelean.

Un cățeluș, vai de steaua lui.

Nu mai știu exact cum decurs-a discuția dintre Ivan și Alioșa Karamazov, legată de un copil ucis.

Dar privind ochii acelui animal ceva mai mare decît pumnul uman. m-am întrebat – trecător, se înțelege – dacă lumea e făcută bine.

Nu spun de către cine.

Apropo de relație cu prea-naltul.

La vorba cu „Dumnezeu să ierte pe cutare", nu cred că există reacție mai neașteptată pentru acel pios – decît să ceri detalii.

Cum o arăta judecata de apoi.

Unde se decide dacă sîntem iertați. Sau nu.

[1] Mea culpa! S-a petrecut la Ghencea Militar.

Dacă imaginația aceluia nu trece de-un prag oarecare, se poate glosa asupra frescei de la biserica mitropolitană, din Dealul bucureștean.

Aceea cu raiul de-a stînga intrării în lăcaș, iar dreapta aflîndu-se scene neroniene cu păcătoși înghiontiți spre cazane, de către diavoli.

PS

Oare ce-o să ne facem un infinit de ani, tot pe cîmpii elizee ori la smoală?

Nasol.

Despre Vadim.

Cineva:

> *„"Corneliu Vadim Tudor a fost în mod eronat distribuit în rolul de extremistul de serviciu al tranziției de către intelectualii anti-comuniști – o prelungire a luptelor culturale din comunism. Rolul său istoric a fost de a deturna nemulțumirile populare legitime generate de tranziție și de a le duce întrun delir naționalist, xenofob, etnicist, presărat cu teorii ale conspirației și vise militariste tocmai pentru a putea fi discreditate, marginalizate și ignorate. Atât înainte de 1989, cât mai ales după, Vadim nu a fost nimic altceva decât întruchiparea, foarte normală și firească, a sistemului. Mai mult, după cum se vede și azi, mare parte din ideile, violențele și formele sale de manifestare publică sunt mainstream și larg răspândite în societate.""*

Un picuț cam pietros, textul citat...

Sau la mijloc o fi graba noastră de a trage concluzii?

Eu unul aș lăsa lucrurile să se așeze nițel în capul propriu, înainte de-a scrie despre Vadim.

Asta pentru că – bănui – mintea are nevoie de ceva timp pentru a trece de la privitul cuiva ca fiind în viață, la cel ulterior...

O să ziceți că vin cu savantlîcuri.

Asta, în condițiile în care publicul – grăbit deja să treacă la alte senzații – vrea acum-acum concluzia despre Vadim.

Îl văd drept fruct al epocilor pe care le-a traversat ca ființă vie.

Pe valurile fiecărui moment istoric romînesc, a izbutit să stea la suprafață și să-și impună prezența.

Pe cine a atras, și prin ce mijloace – e de vorbit.

Vadim, asemnenea altora, se află și turnesol al unei epoci.

PS

„ a le duce întrun delir naționalist, ”

Mi se pare nesrioasă ideea, a delirului...

Eu mă aflu ultim simpatizant al naționalismului. Dar dacă unor semeni așa le-a venit bine, care e problema?

Trec peste faptul că, foarte des, criticii delirului naționalist au un comportament nu tare calm și echlibrat...

În context, nu apuc a stuchi că oameni și epoci nu fură pe gustul meu.

Dl Iohannis:

„Cum transformăm „exodul creierelor”, așa-numitul fenomen brain drain, din pierdere într-un câștig pe termen lung pentru România? Cum facem ca tinerii noștri de valoare, specialiștii, profesorii, medicii, cercetătorii, economiștii, dar și toți cei care muncesc serios, indiferent ce meserie au, care pleacă din țară, să se și întoarcă la un moment dat?”

Domnule președinte,

M-am nimerit ieri în autoturism, la niște intersecții tare aglomerate de pe șoseaua de centură a Bucureștiului.

Trec peste sentimentu-mi prost, că datorită șpăgilor (de milioane...) nu s- avansat cu modernizarea pomenitei rute.

Dar simțeai – în acel cazan de praf, zgomot, căldură – că pe liderii țării ăsteia îi doare în cot, de așa complicații în viața zilnică a supușilor.

Pentru că tot aveam niște minute libere, meditam cum e să vii dumneata, domnule președinte, aici, să dai un semn de existență al celui mai important om din stat. Mi-am dat seama însă că dumneata nu ai știința gestionării unor asemenea momente. A unui asemenea contact cu una dintre cele mai energice categorii de compatrioți, șoferii.

Nu e vreo supărare că nu posezi o știință în care un Băsescu excela. Deși... poate că nițel interes în a fura de la predecesor poate nu ar strica.

Nu știu însă de ce te simt, dragă șefule-al-nostru, că nu ești un tip elastic, întru conduite de adoptat...

Mi-i o părere.

PS

Bineînțeles că de aranjat vreun sens giratoriu (barim!) pe la intersecții aglomerate e treaba premierului și a ministrului de resort.

Dar micile gesturi de contact cu poporul păstorit sînt poate de bun simț – chit că ne-om afla timizi și forestieri-cu-limbajul...

PS2

Departe de mine a dori să cobesc...

Dar cel mai rău, despre un președinte de țară, este nu să și-l aducă lumea furioasă aminte, cît să îl uite urgent.

Datorită platitudinii, respectiv impresiei că nici nu s-a aflat...

Iuțeala de mînă

… nebăgarea de seamă.

Cineva ne propune, pe aici, un poem Adrian Păunescu.

.

Prima strofă păunesciană de acolo mi se pare o glumă bună.

„Probabil, mâine-aici va fi pustiu
Şi toţi în pribegie vom porni-o.
Drum bun, popor pierdut la un pariu,
Adio, mamă patrie, adio!”

Să pleci de la un 'probabil', și să închei cum o face marele Bard...
În rest, a doua strofă este pentru tipi pe care psihologia îi numește *cu-dezvoltarea-întreruptă*:

„În loc să fim o ţară numai fraţi,
Simţim, în noua epocă barbară,
C-am fost în viaţa noastră blestemaţi
S-ajungem chiriaşi la noi în ţară.”

Tare-s curios unde, pe pământul ăsta – în azi și-n istorie – poate fi identificat o țară cu oameni numai frați...

PS
Cine a spus vorba asta:
„Mari farsori, mari gugumani...” ?

O boală urîtă.

A ălora ca subsemnatul.

Respectivii, șed a privi un text (vezi la PS). Dau ochi și spre autor. Cine este el, din partea cărui grup de dialog social vorbește.

”Într-un moment tensionat, chiar dramatic al istoriei Europei unite, România (prin președinte, guvern) a pierdut ocazia de a abandona o gesticulație fals pragmatică și imprudentă diplomatic. S-a arătat „căldicică“ – nici ca Merkel, nici ca Orbán – pe principiul „să nu ne punem foarte rău cu nimeni“. Mă tem că nu vom câștiga mai nimic: oricum, vom lua mai mulți refugiați decât spunem acum că putem, în caz că ni se va cere. Iar atunci politicienii noștri vor fi tratați de o parte a opiniei publice drept slabi și nepricepuți, incapabili să apere interesul național împotriva unei UE agresiv dominante.

Apoi, acei bolnavi se întreabă, tîmpi, de ce moaș-sa nu poate fi tratat acel subiect și ceva mai domol?
Plus mai puțin căutătoriu-găsitoriu de hibe?

”Nu se poate, bă Ordene!”
Dă ce, prietene?
”Păi, intelectualul fin care este Andrei Cornea are un anumit public de mulțumit...”
Să fie vorba de intelectuali?
„Corect!”
Păi, ăștia nu stau blînzi, nu meditează de paișpe ori înainte de-a zvîrli o idee?
„În cărțile roze, da.
Nu cumva e legat de netrecerea prin dormitorul conjugal, prin urmare acela descărcîndu-se cum poate de lumeasca iritare?
„Asta nu mai știu, prietene. Am limite.
Am auzit însă la alții că așa condeieri, mângîiați de Venus ori ba, se produc editorial la fel...””

Apropo de Grupul pentru Dialog Social.

Și amuzat, totodată, de faptul că-i foarte posibil a fi citit inițial în revista „22” (acum nici un sfert de veac), despre următoarea chestie.

Cam toate mișcările de grup ni-s încercări – mai mult sau mai puțin geniale – pentru a pătrunde în așa-numitul Autobuz al puterii / al privilegiilor.

E chestia aceea cu locuri limitate, îm care nu se răzbate cu una, cu două...

Băieții cu pricina n-au avut niciodată treabă cu dialogul social.

Iar luările de poziție le-au fost – barim de vreo 15 ani – cam nu mult diferite de aceea a dlui Cornea, pomenită de mine recent.

Dar dînșii, de bine de rău, au un bunic pensionar de ținut în continuare – fie și țeapăn ori stafidit – la fereastra.

Spre care privește poștarul, cel aducător de pensie.

PS

Colțul invidiosului.

Pot paria că un înalt demnitar, cînd face respectuoasă vizită în Calea Victoriei 120, nu se împiedică în fleacuri precum ăle de mai sus.

„Esențial, Ordene, este să susții Statul...”

Dînsul, astfel, se află susținut?

„Da. Imaginea este că o valoroasă entitate media-culturală se află în prietenie cu dumnealui. Asta dă bine în ochii mulțimii.”

Aha.

„Dacă scoatem Crucea din școli,

… sub imperiul cui rămânem?”

Păi, n-ar fi bine să vedem, ce se întîmplă?

Mai ales că nici înaltul prelat de aici nu intuiește vreun cap de țară.

Dacă intuia, descria cum vor țîșni draci din adîncurile pămîntului, cum se va porni miros de pucioasă și toate cele...

De ce pot bănui că, acum 2000 de ani, se lamentau asemănător fanii zeilor?...

Iar soarele răsare bine mersi și azi...

„În semn de protest

… mai mulți români au adus cruci pe locul unde ar trebui să se construiască moscheea din București..:”

Îmi place mult. Că toate crucile de acolo trădează același fabricant.
Pot bănui și de care studenți s-au pus în mișcare acolo, eventual la îndemnul arhieresc al cui.

Altminteri, ca păcătos doritor să văd și dincolo de aparențe, vă șede multă frică prin suflete, de musulmani...
E normal.
Puterea preasfintei Biserici strămoșești este mare doar protejată de Statul român și avînd în față adversari de mîna a patra.

Nițel cam tîrziu

… am nimerit și eu pasaje de televiziune unde Vadim este prezentat mai mult decît elogios.
Faptul că e vorba de Antena 1 (de restul, nu știu) nu mă aruncă în supărări, că un dur la gură ce nu s-a pomenit e tratat acum precum serafim al Neamului.

Îmi fuge repede mintea la ideea că așa dorește publicul – de o mărime asupra căruia se poate cerceta, dar pot bănui că e majoritar, sub frumosul nostru soare. Așa, se pare, dorește segmentul majoritar a-i fi prezentată plecarea cuiva dintre noi.

Urmînd ceea ce – pretențios spus – aș numi lanț, acel numai-de-bine cu privire la răposați este legat de cum vede omul simplu ale extincției... Nu știu, aici, cît este el – individul în chestiune – convins de necesitatea acelei atitudini, și cît s-a ajuns socialmente la acea nevoie, susținută prin faptul că atitudinea sosește din vremi îndepărtate.

În rest, pe la televizor, figuri interesante... O doamnă simplă, spre 60 de ani, spune că păstrează colecția revistei „România Mare”. Așa-i pică ei, bine.

Înțeleg că răposatul se află depus la Biserica Sfîntul Gheorghe. M-aș duce să dau și eu un ochi (nu neapărat la răposat).
Rămîne de văzut dacă vrea asta partea din mine care începe a-ți petrece spre groapă (oarecum-)cogenerii, cît fibra filozofică.
Ultima chestie nu-i neapărat ceva întru noțiunea de dicționar, cît de nițică știință suplimentară asupra vieții. Se înțelege, aici, că adunăm una alta în cap, dar le lăsăm – cînd cu Marea plecare.

Ion Iliescu spune

… despre C.V. Tudor: *„Și-a iubit cu ardoare țara, cum puțini pot s-o facă...”*

Na, belea! Pas de contrazice zisa venerabilului politician!
E o treabă dificil de contrazis, că X și-a iubit țara.

Aici, poți să scoți dintre iubitorii țarinii strămoșești pe-ăi de-s oficați pe ea... Dar și la aceia pot veni minți fine, care să spună că e totuși un amor, fie el și dezamăgit.
Cum vă zisei, na belea.

PS
Subsemnatul nu-și iubește, nu-i urăște țara.
Dacă apare vreun simțământ plăcut, îl las a ieși, și invers.

Nu aș privi însă instituțional ideea de țară-a-mea.
Țara?
E chestia aia unde se vorbește limba-mi maternă.
Limba în care – gîndind (cam) doar pe notele ei – trăiesc.

Am dat prin preajma Bisericii Sf. Gheorghe

… unde se află depus Corneliu Vadim Tudor.

Jandarmeria a preluat controlul ariei, pentru o bună desfășurare a defluirii umane. Inițial prezența solizilor în ținută de campanie m-a iritat, dar urmă am realizat a fi ceva util.
Se făcea afară în curte o coadă, intrîndu-se apoi într-un număr oarecare la catafalc.

Lume destulă (Vadim fu, totusi omul ce a captat 30% din electoratul prezidențial, în 2000), în sensul unei cozi cam pe toată latura lungă a bisericii – se înțelege că în exterior.

Jandarmii cam acruți, dar remarc un pas înainte, față de suficiența milițienilor de pînă în 1989.
Altminteri, ei sînt pe măsura poporului căruia îi temperează animalicul.

În rest, am meditat că a fi Tribun conferă finalmente un mare lest Partidului și producțiilor acestuia (de pildă, ziarului „Tricolorul"). E de văzut cît vor mai ființa.

Într-un fel, se încheie o feliuță de istorie românească, ce-a debutat parcă în martie 1990, cînd Eugen Barbu și CV Tudor au expediat premierului de atunci o scrisoare...

„Gardul Ungariei face un iad

… din viaţa refugiaţilor: „Ceea ce se întâmplă acum este inuman. Nu sunt criminali, nu sunt animale" – corespondenţă din Serbia"

N-am idee cum arată biroul șefului de la ziarul „Adevărul". Pot bănui eventual moliciunea fotoliilor.
Acolo, un tip are în dreapta, actualizată frecvent, diagrama vînzărilor, respectiv a clickurilor pe site.
Probabil, din cînd în cînd, tipul cel mare întinde mîna spre telefonul deloc ieftin din preajmă și sună pe undeva:

„Nu uitați să formulați încît omul simplu să intre în rezonanță cu subiecții voștri. P-ăștia dn urmă prezentați-i cît mai loviți de puternicii și îmbuibații lumii, fără să pomeniți neam de vreo meschinărie a lor...”

Descopăr – la destui înfuriați pe Vadim

… – că în spate li-i invidia (fie și inconștientă), că nu au posedat vreo însușire a acestuia.
De exemplu: dezinvoltura, neteama.

Nu-i trag statuie peremistului, dar hai să privim mai atent și la deranjații de gesturile acestuia!

Situația nu e foarte plăcută

Să știi că ești, vorba poetului, dar să n-ai idee cine-ți trase proiectul, cine se obosi cu manufacturarea.
Cine, finalmente, îți dete drumul în lume.

Eeee, dacă aveam așa tată ceresc, mi-ar fi plăcut să-i fac o vizită.

Cred că s-ar fi aflat un tip de treabă, dumnealui Faurul.
Și, dacă l-aș fi prins în zi bună, l-aș fi deranjat cu-o rugăminte...

„Prea slăvite... Fă-mi hatîrul ăsta mic... E un nimic, la posibilitățile matale...”
„Ce-i, bă?”
„Fă-mă și pe mine asemeni ălorlalți...”
”Cum adică?”
”Adică să pot judeca și eu ca toată lumea. În alb și negru. Așa, cu hoarda de nuanțe pe care mi-o repartizași (fără îndoială, la băutură), sînt precum ciumații... Mai îmi lipsea clopoțel, ca pe vremea lui Caragea...”

Eeee… Dar de unde Faur, de unde Creator? La cin' să te duci cu așa suplică?
„Oooof, viața mea...” Adriene, zi matale mai departe!

Nimic mai neplăcut unui tip mai vîrstnic

… și destuul de ratat profesional, decît să dea ochi cu tineri corporatiști.
Îmi descoperisem sentimentul cîndva, în preajma clădirilor dintre Dumitru Pompei și Șoseaua Pipera, iar ieri îl gust din nou (cu aferentele noduri), în zona Sema.
Altminteri, îmi rămîne destulă dispoziție pentru a mă bucura de drăcioarele pe care junii le lipesc din interiorul pereților de sticlă, cu mesaj spre exterior.

Tot pe aici, mă apucă ideea cum că întreaga tinerețe și maturitate sînt dotate intenționat de la natură cu un tip de drog, pentru a depăși mai bine obstacolele, respectiv inerentele angoase ale epocii.

Depre secrețiile – adevărate hățuri prin care Specia ne conduce – în genul cu pricina nu-s eu primul a pomeni.

Multă lume iritată de Vadim

…(fie acesta și ajuns pe năsălie).

Cred că nu toți avem oglinzi pe-acasă.

Toți inchizitorii par convinși că-s de calitate infinit superioară celui plimbat acum de Caron.

Eu scriu și vorbesc

… după cum îmi vine *mie* mai bine.

Asta și pentru că respectivele ajung să facă parte din modul meu de comunicare.

Dacă acesta din urmă ține să reproducă o felie interioară oarecare, ori exterioară, iar pentru asta găsește util a trece granițele scrisului oficial corect, o face fără ezitare.

„Ion Cristoiu: Vadim Tudor a intrat cu bocancii

… în viața personală a altora...”

Aici, depinde și cum reacționează celălalt.

Că veni vorba. În ultimele luni, de cîte ori mă pălea mai mult optimismul existențial, visam la talk televizat cu Vadim. La mijloc mi-i și ceva sadism: „*Cu ce poate fi scos unul ca el, de pe linie?”*

Am să mor prost

Mai exact, nu-mi dau seama ce se prăbușește dacă – legat de careva – nu-l bălăcărești cu osîrdie.
Ce să mai spun de a pleca irisul minții spre vreo calitate a aceluia...
„Aaaa, păi nu asta vrea publicul! Ci..."
Publicul fiind chestia aia patrioată, hipermoralistă (cu alții...). și adînc religioasă, nu?

> *"Un pocnitor din pinteni, traseist de profesie, Stefanel Marin – actualmente la Generalul interesului national – a ajuns primar interimar la Bucuresti in urma unui blat PSD-PNL...."*

Țineți-mi pumnii

Asta, presupunînd – prin absurd – că se va alege ceva de mîzgăliturile subsemnatului...
Mi-aș dori să nu ajung vreodată a interesa ceea ce-i numit 'publicul larg'.
Zic asta și privind la niște scrise, pe care le bănui cu mare trecere la categoria pomenită în deal:

> *„Se zice că pe Petre Țuțea l-a întrebat gardianul său, cum e posibil ca un om atât de deștept ca profesorul Țuțea să creadă în Dumnezeu?*
> *Și Petre Țuțea i-a răspuns: "Din orgoliu."*
> *Și gardianul zice, interzis: "Cum adică, din orgoliu?"*
> *"Sunt atât de mândru, încât nu-mi vine să cred că-s făcut din maimuță!"*

Nu aș putea spune

… că am simpatizat teribil spre Viktor Orban.
Dar sînt total de acord cu ce face domnia sa, pentru protejarea granițelor țării sale, a Ungariei în general.

Întrucît vă știu, dragi prieteni Fb, oameni inteligenți, cu putere imaginativă. Căutați a simți, cum vă era dacă se petreceau la granițele noastre cele de la vecinul nostru nord-vestic.
Sau, mai rău, dacă aceia năvăleau peste fruntar cu scopul de rămîne aici. La noi.
Cu firea lor.
Și pe cheltuiala noastră.

Cum, ziceți că ei de fapt se află niște sfinți, oropsiți de război șcl.
Mmm. Aș prefera aici lectură nu din Biblie, ci din Gustave LeBon. Mai ales la vremea ISIS.

PS
De ce nu încearcă acei înlăcrimați băgători-peste-alții să rămînă în Serbia. În Grecia. Sau Macedonia...
Nu scapă glonț decît la standurile de tir, acolo. Iar de trăit, tot e mult mai bine decît ce invocă dumnealor – a-i fi gonit din căminul personal.
„Da' ce, e proști?!..."

PS2
Într-un fel, mă bucur pentru Europa.
Niciodată experiențele utile nu se află comode, simple.
La cîte a depășit continentul nostru, va gestiona și beleaua asta...

foto: www.amosnews.ro

Îmi spunea aseară

… un tip mai înțelept ca mine:

> „Domnule, sănătos este să știi cine ești (sau barim să încerci a descoperi), iar în paralel să nu-ți pierzi din vedere ținta pe care o ai, la un moment dat, în viață.
> A urmări țelul cu pricina nu-i vreo garanție că-l vei atinge. Pe parcurs deseori e nevoie să-ți ajustezi pretențiile, visele..."

Și-ai urmat dumneata însuți chestiile astea?
”Păi cucuiele astea din frunte de unde crezi că le am?”

Pentru că așa-i sub soare

… am de curînd un clinci cu o doamnă.
Revăd cu acest prilej niște minunate stiluri de manipulare a celuilalt.
Unul este ca, în urma unor afirmații ale aceluia (care nu-ți convin) să-i spui că nimeni nu e atent la el. Că vorbește în vînt.
Eventual, și că nu face para găurită.

Apoi, de mare trecere se bucură spusa că te găsești frustrat. Chestiile de genul astea bănui c-au ceva succes în viața de zi cu zi, de-s lansate mai mult decît frecvent. Pot bănui că, la așa amabile zise, ălălalt de face covrig prin sufletu-i, amintindu-și dureros de clipe trecute unde un tip mai solid, și gata-gata să-i dea un pumn în cap, spunea una ori alta. Nu conta ce zice, ci teribila amenințare a păliturii.
.

Că veni vorba, și izbutind să șed pre palierul rațional, acuza de frustrare este o răutate care, probabil, doar între creațiile lui Dumnezeu e posibilă. Deci, hălălalt este precum însetatul acut de prin deșert, iar mata faci din acea mare problemă un tot așa defect.

După cum.
Și deși frustrat poate părea un 'lipsit-de...'. Să zicem afecțiune.

În realitate, am sentimentul că frustratul fu el ce fu văduvit de atenție și dragoste a unei persoane importante, din copilăria sa, dar îmi pare că acesta din urmă nu i-a permis nici să-și exprime disconfortul.
În alte cuvinte, dacătele cuțitul ăsta frumos intră în matale, îți interzic să țipi.
Să spui că te doare.
Și că agresorul e un ticălos.

PS
Duritatea teribilă a învinuirilor de tipul pomenitelor te face, uneori, să scapi din vedere deranjul mare pe care, anterior, le-au produs afirmațiile tale opinentului.
Îndeobște, sub cerul acesta, adevărul durînd cel mai al naibii...

Dacă scapi de rana vorbelor precum „Frustratule!...”, e rîndul matale să te duci cu tancul peste sensibilitățile aceluia.
Nu o vei face vehement, căci una-două se închide poarta inconștientului aceluia.
Nu, ia-l ușurel, să-și simtă doar tulburare multă, nu și ce l-a lovit.

Ziceți că-i foarte necuviincios ce spun eu aici, la urmă îndeobște?
Și ce vreți?? Dacă acela a fost măgar, eu să întorc și celălalt diafan obraz?

Faceți dumneavoastră treaba asta, eu nu țin...

La mintea mea cea proastă

… înțeleg mai greu situația de la granița Serbia – Ungaria.

Deci (încep și eu cu astă formulă...).
Ești la matale în casă.
Ceva, de afară, ține să intre, ori barim numai să treacă prin proprietatea matale.
Nu l-ai invitat, pentru așa sport, iar în paralel semnele dinspre acela că va respecta regulile bătăturii tale sînt minime.

În paralel, este interesant că mulțime de tipi se aferează (chiar și în atari condiții) de migranți.
Priveam ieri la un tip (la Digi24) care nu prididea să acuze guvernul ungar de încălcarea cutărei și cutărei dispoziții europene. Pot bănui aici că enteresul îi era, respectivului, să onoreze funcția (plătită poate nu prost) de nu știu ce la un comitet Helsinki.

O Serbie (dacă mi permiteți acest întreg) simt că-și freacă palmele a mulțumire, compensație minoră altminteri, pentru complexele pe care le tot încearcă – inclusiv față de vecini – de la 1991 încoace.

Autoritățile noastre au și ele o atitudine interesantă. De pildă, în fața ideii ungare de a-și trage pîrleaz, spre est.

Noi nu meditǎm dacă avem vîna de a nu lăsa amabili migranți, să năvălească de la noi spre vecinii unguri. Nu, noi sărim în sus, cu genul de vorbe la care ținta plebee (e vorba de compatrioți) se simte bine.

Și aici însă. adevărul supără.

Și, cred eu, derivă din neputința noastră structurală de a zice hop precum ungurii, la granița cu Serbia. Dar cum să facem noi, neicusorule, așa chestie – să punem tunuri cu apă, lacrimogene și alte alea pe cei care vor să intre nepoftiți?!

Nuuu, așa ceva se practică doar cu proprii cetățeni.

Ne-am face și de rîs în ochii Evropii.

Unde ședem altminteri la multă stimă.

PS

N-am avut nimic la viața-mi cu domnul ministru de externe Aurescu.

Dar în priveam aseară, și realizam că – tăind sonorul televizorului – ultima ocupație pe care i-aș bănui-o ar fi aceea de diplomat.

Cum te nești, pe lumea asta, nu e responsabilitatea noastră.

Dar dl Aurescu ar candida cu mult succes, la concursuri : „Oglindă-oglinjoară, care-i ăl mai insipid om din țară?”...

„Rugbyştii români au plecat la CM din Anglia

…purtând căciuli dacice: "Mândri să avem însemne tradiţionale"

Mi s-a întîmplat să mai dau ochi, în ultimii ani, spre simpatia ce ni s-a deplasat – postdecembrist – de la romani spre daci.

Cred că reprezintă un semnal interesant asupra mutațiilor din adîncul nostru, ca popor.

Cu riscul de a nu nimeri neapărat adevărul, îmi pare s[am translat de la un oarece cosmopolitism, spre un -doar- noi-înșine...

Asta, în paralel cu o acceptare/accentuare a primitivismului nostru...

Mi-i doar o părere...

PS

Renunțarea la ideea romană e posibil să ni se fi tras inclusiv de la... putința de circulație.

Mitul părinților romani ni-i va suit și în cer, și ca unici / doar ai noștri.

Or, vom fi descoperit la Roma că lucrurile stau altfel. Că au și alți 'copii'.

Plus că străinătatea, în practică, nu cade lată la ideea romanității noastre. În vremea dificultăți de a circula (a umnei mase importante de compatrioți) era mai lesne să prindă poveștile cu mama Romă.

Ca atare, e posibil ca – dezamăgiți ori speriați – să ne fi 'aricit' (atitudinea ariciului!) inclusiv spre acest interes pentru daci.

Care bărboși și simpatizați daci, între noi fie vorba, vor fi scris/culturisit a mia parte față de bărbierii romani.

Dau pe aici de-un necrolog

…(nu al lui Vadim!).
Semnat de doamna Doina U.:

> *„O pierdere reală, dispariția domnului Dan Nasta, pe care am avut onoarea să-l cunosc și să-l admir. Un strălucit și generos colecționar avizat care a îmbogățit patrimoniul Palatelor Brâncovenești, o spiritualitate profundă și nici o clipă retorică, dăruită valorilor perene..."*

Precizînd din start că mă aflu nițel acritură, îl iau la observat. Găsindu-mă însă excesiv, pun marșarier. Adică șterg născînda postare și plec la spălat de vase.
Dar se ivește și al doilea întristat.

> *„Regret dispariția unui extraordinar om de cultură: Dan Nasta. M-a onorat să îl cunosc, în urmă cu mai bine de 25 de ani, cînd am și avut plăcerea de a-i vedea o parte din extraordinara sa colecție..."*

Remarc din start că, precum în numeroase alte situații, nu avem treabă cu sentimentele noastre reale (cu atît mai puțin unele discrete), ci avem de expus Lumii.
Nu spunem: „A fost un om de treabă, m-am simțit bine în preajmă-i. Poseda o colecție tare frumoasă..."
Nu.
Ca atare, încep gonflările.
Căci, bănui, nu poți trezi interes cu vorbe banale, cu atît mai puțin la nivelul pe care și-l dorești (adică, să cadă ălălalt pe spate, de multe ce-a făcut răposatul la palat Mogoșoaia).
.
Altminteri,. sîntem și superficiali, și falși, plus cabotini destul.
Dar, se pare că de așa ceva e acută nevoie, pentru coagulat, pentru funcționat Societatea omenească.

Pe Dîmbovița, dar foarte posibil și în restul lumii.

Precizare din start

… la cele de nițel mai jos....
Față de un fapt de viață. care ne sosește sub ochi – de pildă, prin intermediul media, reacție curentă ni-i (la intersecția 45 N cu 25 E, barim) a ne înfuria.
Asta, cred eu, decurge din răscolirea unor 'adînci' (nevoi nesatisfăcute, respectiv lovituri sosite cîndva), plus nevoie de adaptare – în urma ivirii noutăților – a știutelor noastre despre viață, despre mediul unde răsuflăm.

Potrivirea la (inevitabilele, plus permanentele) modificări ale percepției asupra realității se află incomodă, pentru că:
- ne croim îndeobște un culcuș convenabil asupra înconjurătoarelor
- în sine, orice modificare în interiorul nostru se lovește de rezistență, întrucît catralioanele de neuroni nu-s chiar doar cifră pe hîrtie...

Uite unde vreau să ajung.
Păi, la faptul că Oprescu e privit cu simpatie inclusiv după arestarea sa.

Aici, cred că primă reacție e sănătos a fi că registrul nostru (a fi infractor, și deci blamabil de societate) nu pare să funcționeze. Treaba asta doare (”Mîine-poimîine, și un atentator la persoana noastră plebee va scăpa lesne!...”), dar este.

De unde oare, acea simpatie?

Ideea de „băiat bun, domne!” sosește prima în minte.

Dar există ideea de furat cu ambe mîini, iar asta posedă multă trecere, îndeobște, la nivelul opiniei publice românești.

Ca urmare, e de investigat – ce anume posedă Oprescu, de ajunge pasabil băgatul mîinii sale, la greu, în-caraiman.

Păi.

Cred că e lipsa lui de agresivitate, ca percepție barim.

(bănui că i se trage și de la faptul că, ivit într-o familie înstărită, mintea-i ageră i s-a putut dezvolt nestingherită, în paralel fiind convins că destule i se cuvin naturalmente).

De aici, poate fi sesizată dorința unei categorii umane largi de a nu fi agresată.

Faptul că dumneaei practică așa ceva zilnic nu schimbă datele problemei.

Dimpotrivă, le confirmă.

Apoi, doza lui Oprescu de ceea ce se numește golănism nu pare să fi trecut de limita amicală, dincolo de care omul simplu se irită, mult chiar.

Sorin O. se află tip pe care ți-l dorești în preajmă.

E *șucar*, realmente deștept și care nu ține (barim de la distanță văzut) să te umilească.

De asemenea.

De data asta apropo de aparatul Primăriei, al Statului în general.

Am sentimentul că Acesta, bazat fără îndoială pe firea supusului de rînd, este definiție croit pe tentația căpătuielii.

Nu-i frumos (zis), dar este.

Care-i, de fapt, cel ne-dus cu mintea...?

Debut de articol, pe undeva:

„Frumoasă ţară… Nu, continuarea nu este, cum probabil vă aşteptaţi, acel trist „păcat că-i locuită“. Şi totuşi, cîteodată îţi vine să te întrebi de ce oare o fi ea atît de prost locuită...”

Înțeleg perfect, că nu pupi minim succes gazetăresc, dacă ieși din grila de mult convenită. Adică, să te dai revoltat de realitate, respectiv să găsești semeni vinovați că lucrurile nu merg cum vrei matale.

Dar de-o întrebare mică tot mi-e...

Cine-o fi oare prostul...

Acel care face lucrurile după cum îi e rezultanta dotărilor personale (așa ceva conducînd, cumulat, la ideea că „țara e prost locuită”?) Ori acela care nu cunoaște ori nu vrea să accepte realitatea? Și preferă comodul și/sau conformismul unor atitudini precum cea reprodusă inițial, aici?

Apropo de revolta, sau măcar mirările

… ce ne cuprind, cînd privim recentele evenimente europene...

Am sentimentul că în viață e tare sănătos să ne așteptăm oricînd ... ca lucrurile să se întoarcă cu susul în jos.

De fapt, dacă îndrăznim a ne privi trecutul personal / istoria lumii, vedem că așa ceva e tare frecvent...

„Să recunoaștem că lumea

…merge într-o direcție greşită! ”

De la Adam încoace ne tot spunem asta.

Uitînd (dacă am știut vreodată..) că Ea merge cum vrea, nu cum ne pică nouă bine.

Nu cunosc multe

…despre realizatoarele Realității TV, pentru a vă da numele...

Cert este că o tînără doamnă (mărturisește, cu tristețe, că mîine împlinește 35 de ani) deplînge lipsa de solidaritate – pe linia șefilor europeni – cu refugiații.

Dincolo de faptul că fata nu are vreo treabă – se traduce ușor, dintru nonverbal – cu suferința cuiva, respirînd prin toți porii bunăstare și jemanfișism (altfel nu ajungea unde se află, bănui...).

Miros de-o situație.

Ca entitate media, creezi mai mult sau mai puțin forcepsat un amărît. Eventual un ticălos (îndeobște, dintre mărimi, dar nu numai).

În situația asta, telespectatorul majoritar se scurge ca apa către o gaură (e aspirat, aș zice) – suspinînd ori hulind. La mijloc fiind o nerealitate, o făcătură.

Observ, nu dau cu parul!

Încercăm să ne punem

… în locul acelui negustor. ce ziceți?

Dacă e cazul, putem zări și ce mînă în luptă pe numeroșii licențiați – amuzați foarte de un neșcolit oarecare...

PS

”Rîd unii de alții, iar dracul de toți...”

Nu mă înghesui pe aici

… cu observații asupra Televiziunii Antena 3.
Dar nu pot a ignora, în seara asta, cum lăcrimează pe diverse voci (inclusiv un documentar american despre criminalul Assad), pe umărul migraților.
Dacă tot cotizez asiduu oengeului Scenarita Veselă, îmi permit în context o curiozitate mică de tot. Cine are interes, la nivelul acestui continent, a continua presiunea spre Occident?

Eee, vedeți c-ați ghicit!

Tot întru curiozitate,
Oare cum le parvin semnalele, de la cine trebuie?
Un pic mi se sperie gîndul, la astă inevitabilă realitate.
Oare sîntem mai mult decît niște gîngănii, pentru tipi de la acel nivel?

PS
Privesc pe realizatorul Mihai Gâdea.
Parcă niciodată nu s-a înfrățit cu retorica, precum azi...
Totuși, e posibil să fi greșit secolul – chit că spectatori i se mai găsesc.

Un punct de vedere

.Opinii diferite, în media, asupra calității de om de cultură a răposatului Corneliu Vadim Tudor.
Suporterii acestuia zic înflăcărat „Da!”, adversarii, un la fel de inflamat „Ba!”

Cred că ideea asta, de ins cultural, de cultură în general, presupune ceva nuanțe.
Doamne ferește, ca tocmai Cultura, ca mintoșenia pe care o presupune aceasta să nu admită așa ceva, nuanțele...!

Se spune despre H.R. Patapievici că e om de cultură...

> / *„Bă, Ordene, a dracului e pielea pă tine... Faci ce faci și te dai – se înțelege că sinistru de insidios – la valorile neamului, mai exact la cele văzute cu ochiul drept...”* /

Mulțumind aici celui citat mai sus, pentru acuitatea observațiilor, dau a spune că eu, unul, pînă să iau la socoteală însușirea cu pricina, de Om al Culturii, sesizez în rîndurile respectivilor, al celor ca el doar un complicat amestec de idei.
E acolo un amalgam de gîndiri, cu citate din egali, dar cam atît.
Nu am izbutit să văd cum a contribuit opera dlui Patapievici la mai bunul mers al vieții românești. Nici scrisele comilitonilor săi nu mi se par a fi redus încîntarea noastră specială, a plebeilor, la expectorări pe jos.

Aș putea lungi observațiile mele pe respectivul subiect, al condeielor foarte luminate.
(Bănui că nici nu voi întîrzia mult, zilele următoare, că prea stau acele gîndurio buluc la poarta minții...)
În alte părți simt însă acum nevoia de a duce discuția!.

Unu.
Din start. admit aici că părerea de mai sus e a mea și atît.
Dau voie oricui altcuiva să zărească diferit lucrurile.
Prin urmare, iubitorii de CV Tudor au tot dreptul să-l suie pe un soclu cultural.

În paralel, chiar așa – interesați de finețurile minții (fie și a altora) – nu impun acelora a ne așeza la vreo masă a discuțiilor, privind unghiurile noastre de vedere.
Ar fi împotriva firii.

Doi.
În momentul în care spui că, să zicem, un HR Patapievici ori un Gabriel Liiceanu au niște minunate lucrări care țin,. totuși, de bătutul apei în piuă, din partea suporterilor acelor vor veni niște reacții mai mult decît interesante.

Se înfurie și atît.

Aici, se află două solide filoane inconștiente.
Primul este omenescul nechef de-a schimba ceva peste noapte ceva în noi, recte de a ține cont de-un punct de vedere advers.
Apoi, aceia înșiși – dincolo de revolta lor cum că matale... – nu-ți sînt în stare a demonstra ceva despre măreția Idolilor.

M-ar fi mirat să poată dovedi, replica, demonstra – caz în care nu ar mai fi șezut în țarcul admiratorilor, ci ar fi patinat independent prin lumea ideilor, călare pe bidiviii personali.

„Să îl plângi pe Corneliu Vadim Tudor

…e semn clar că ai nevoie de un control de specialitate. De un psiholog măcar, dacă nu chiar un psihiatru...”

În locul domnului Ionescu, aș fi cugetat mai bine înainte de-a pune așa ceva pe hîrtie. Mai atent aș fi fost și cu acuza de ipocrizie – cîtă vreme noi înșine o practicăm la greu.

Dar așa pare să fie în viață. Să nu-ți vezi parul din ochi.
Și să condamni la altul ceea ce posezi și tu.

Mă uit la aste zise

ale pesedistului Dan Matei Agathon...:

> *"L-am iubit (pe C.V. Tudor, n. MO), apreciat si pretuit enorm ca mare poet, un om de o cultura enciclopedica, fabuloasa. Un om de spirit, cu care iti facea placere sa stai la masa, sa vorbesti, chiar daca politic opiniile noastre erau diferite. Astea sunt lucruri efemere. Recunosc ca ma simt mai singur si incetul cu incetul valoriile neamului nostru pleaca si in locul lor vin non-valori. Da, am fost in tabere politice diferite, dar l-am respectat pentru ce era el, iar in particular era fermecator"*

... și încerc să pricep ce-l mînă în luptă.
Nițel-nițel înțeleg.
Altminteri iritarea la greu pe careva (chit că am practicat-o la greu eu însumi, mai scăpînd caii și în prezent!) îmi aduce cu locomotiva căreia i se zvîrle aburul în presiune, aiurea, în vînt.

Așa că mă reîntorc la zisele d. Agathon... De pildă la zisa despre non-valorile ce-ar năpădi prezentul și venitorele.
Prima idee mi-ar fi că tipul joacă interesat teatru. A doua este c-a început să-i fîlfăie prin suflet aripa terței vîrste.

Dragilor

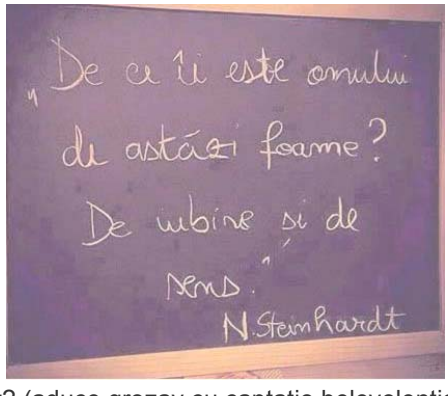

Hai să ne uităm amîntoți la aste zise ale lui Nicolae Steinhardt.
Omul de azi. Care e dornic de iubire și de sens.

Eu așa înțeleg de aici... Că omul 'de-ieri' (de la Adam încoace?) rezolvase cele două lipsuri.

Oare?
Nu e o pripeală, dacă nu char o panglicărie să afirmi cele din citat? (aduce grozav cu captatio belevolentiae

de prin tabloide – ziare și tv)

Eu știu că insului simplu îi prinde bine a crede că numai acum, în prezent, e balamuc (deci fiind doar un moment, va și dispărea...). Și că se poate supăra dacă îi zici că-i poveste al naibii de veche, ce fi-va pururi cam la fel.

Dar asta e realitatea.

N-a umblat nimeni cu Sensul la braț.

Ba chiar pot bănui că, spre deces, tot cu ochi goi (a pricepere ciu-ciu!) privea insul în jur.

Apoi.

De ce pot intui, la așa frumos preambul, că părintele Nicolae ne va trimite taman la ce se întîmpla a-i pica lui bine...

(chit că nu m-aș interesa prea tare cum îi erau nopțile, în deceniul nouă de pildă)

...adică la credință. Cea religioasă. Și mai exact. ortodoxă.

Îmi plac mult-mult

..vorbele de genul ăsta: „*Într-o țară normală refuzul de a demisiona al lui Ponta ar fi scos zeci sau sute de mii de cetățeni în stradă...”*

Hai să punem de-un concurs cu răspuns unic:

Lansatorul ideii citate se socoate – absolut întîmplător – diferit de anormalii ce viețuiesc în acea țară?

Simpatia asta pentru migrați

…are niște dedesubturi interesante.

Pe cînd se mai înecau în Egee, tresărea neajutoratul din noi.

La încercările de a intra cu japca în casa altuia, numită Ungaria, se anima în adîncu-ne acel copil leneș, fudul și doritor să-i pice toate la nas. În răstimp, acel răsfățat trăgînd intenționat vînturi și privindu-și cu dispreț binefăcătorii.

Multă lume se află iritată pe unguri

Că nu respectă convenții, de pildă una din 1951.

După cîte am tras și eu cu urechea (neavînd Dreptul), legile-s niște chestii care servesc mulțumitor nevoile unui anumit tip de situație.

Bănui că tipilor din 1951 nici prin cele mai ciudate vise nu le-a trecut situația din 2015... Altfel, înțeleg că maghiarii îi văd pe migranți drept niște tipi pe urmele cărora nu galopează nimeni cu iataganul.

Pur și simplu, aceia o duc deja infinit mai bine (din Siria încoace) decît în clamata țară de orgine

Era un banc pe vremuri

Cu niște copii – sovietici, respectiv americani – care schimbau vorbe, de pe malurile aferente ale Pacificului.

Plozii Unchiului Sam ronțăiau în paralel ciocolată. Fiind la vîrsta cu pricina, făceau în sîc micilor cioloveci – care aveau în dotare doar un castron cu 'kașa'..

Aceștia din urmă, răniți în orgoliu, pun de-o mică plenară. În urma căreia, înaintează ferm pe malul oceanului și strigă de la obraz, celorlalți:

„Da, dar noi construim socialismul!”

Americanii cad dureros pe gînduri. În ignoranța lor, le sunau grozav spusele ponierilor cu cravată, de dincolo. Nu găsesc altă soluție decît a răcni celorlalți, după o vreme: „Și noi construim socialismul!”.

Replica sovieticlor a fost promptă: „Acum nu mai mîncați ciocolată!”

Cam așa și cu musulmanii.

Dacă apucă a clădi societatea visată de ei în Germania...

Oare ziarist este similar

cu *a prezenta exagerat*, și totodată *părtinitor* realitatea?

Mie așa mi se pare, cetind în dreapta și în stînga.

Pînă și un simpatic Andrei Manolescu, vorbind despre primarul decăzut (Sorin Oprescu), în „Dilema”, n-a pus firimitură de vorbă favorabilă.

Ce să mai spun de vreo relatare (a altcuiva) asupra trecerii Prezidentului – azi – prin mahalaua bucureșteană a Militarilor..

„Domnu Ordean... matale sigur cunoști măcar un pic din firea omenească?”

Păi...

Încercarea de a cuceri sufletește pe celălalt

… pare a lipsi total din mesajele dlui Iohannis.

Cred că pricep nițel asupra situației. Valorosul nostru președinte a venit pe scena politică dintr-un mediu apropiat celui militar. Unde dai ordin/dispoziție, și gata. Ca urmare, limbajul șefului este inevitabil din categoria „Trebuie să...” (eventual edulcoratul „Trebuie să recunoaștem că…”). Deci nema floricele, metafore dulci și alte cuceritoare ale cordului.

La așa mesaj sec, în mediul pomenit subalternii se apucă urgent de treabă, mai ales dacă-s de felul lor din Sibiu.

Ivindu-se domnia sa pe estrada politică, a avut oarece-ul dezavantaj de a sări toate etapele intermediare, pînă la întîiul fotoliu al țării.

De acolo însă, este nițel cam greu a te adresa clasei politice (ce să mai spun de frondeurul cetățean simplu) precum o făceai cu șefii de servicii ori portarul din Primărie.

Dincolo de această situație (care nu-i obligatoriu să-i aducă avantaje), dl președinte șade întîiul între personalitățile pe care le stimez.

Și asupra cărora sper a se pogorî mai multă elasticitate...

Răsfoiesc un volum despre închisorile comuniste

Zău că nu știm ce ce bine o ducem, la acest 2015....

Oare sîntem așa nervoși, atît de acri (vezi comentarii, vezi atitudine în trafic auto etc.) pentru că nu apreciem ce avem?

*

Poate repet o întrebare a mea. pusă unui alpinist interbelic: „De ce vă certați atîta, în acel deceniu patru?”

„De prea mult bine, domnu' Ordean...”

Acel om nu e inteligent

dacă simte uitatul la emiisuni gen Măruță drept tortură.

Eu știu o definiție a minții destupate: „face ca orice să poată fi întrebuințat”

Să fiu eu sănătos cîte poți învăța despre tine la emisiunile hulite de obrazele fine!... Totul e să vrei.

Să suporți disconfortul crunt din debutul acelei investigații interioare.

Altminteri, la baza iritării noastre pe Măruță și manifestările publicului său îmi pare a se afla supărarea că ăia e proști, și nu ne fac sluj.

O revistă (de istorie) se întreabă:

„A fost Ion Antonescu un erou?”

Ca părere a mea.
Dacă ne apucăm a trage activitatea unui om de stat pe cîmpul eroismului, cred că putem îngropa (adînc) obiectivitatea.

PS
O voce din public:
„Domnu, a se ierta! Ce e aia obiectivitate?...”

Scanez la niște poze vechi.

Subsemnat, acolo, la 17 ani. Și amorezat la greu, de o cogeneră (treaba a durat vreo patru ani, iar tulburarea subzistă și azi).
Ce chestie!
Ne e greu a vorbi despre așa sentimente, în schimb destui putem înșira despre iubirea dezinteresată/ neîmpărtășită, dragoste profundă... Și alte asemenea povești (căci de realitate nu țin).

De fapt. de tîmpită nu o prefera Societatea așa.
Falsitățile cu pricina fac mai puțin rău, decît a tulbura cu realitatea...

Un amic mi se plînge...

Că nu știe cum să-și mai strunească aroganța.
Ca unul căruia nu i-a mai cerut nimeni, de ani de zile, vreo părere de acest gen, iau rapid o figură academic-marțială și-i spun:
„În cărțile bătrînilor înțelepți, se află scris așa: Soarele nu-și acoperă petele, ci le compensează cu prisos de lumină ...”

„Așa?”
„Da.”
„Atunci e bine. Ăăă, te lasă nevasta la o bere?”
„Nu!””

Eminescu, geniu...

Deși e cam tîrziu pentru a mai schimba istoria, destinul, mersul astrelor...

Oare nu era mai sănătos pentru Eminescu a fi fost om simplu, decît să tragă ca apucatul, fără a se bucura de vreun copil, o familie, iar pe la 33 de ani s-o ia razna – pentru a o isprăvi de tot la 39...?

Să fi fost vreun tejghetar oarecare ori vreun ipistat, dar se fi stins domol la vreo 60 – chiar șuntat la nevastă între timp, de vreun Chiriac?

Bineînțeles că zisa-mi e a naibii de răutăcioasă (aud că va fi dezbătută la CSAT, ca demolatoare de fundamente Neam), dar ideea rămîne.

„Nuuu erea bine... Că ne văduvea pe noi, de atîtea...”

„Dar bunăstarea lui?”

„Asta nu se pune, cînd intervine interesele Neamului...”

„ / cenzurat / ”

Părere doar a mea

Iritările, furiile noastre la contactul cu unele palete ale realității par să se tragă din neputința de a ne adapta, acelora...

Faptul că vreunul punctează așa ceva nu înseamnă că el nu suduie la greu – luat pe neașteptate... – de vreo situație ori de vreun seamăn...

Am în dimineața asta

… un diferend intelectual cu o respectată doamnă.

Eu afirm c-ar trebui să ne plîngem de milă mai des, ea mă contrazice.

Chit că finețurile (ca s-o citez: 'filosofeala') nu ne sînt însușire comună, mă apuc a-i preciza că există o diferență mare între noțiunile vehiculate social și bucătăria noastră interioară.

Social, e ceva blamat și care (omul simplu fiind alb-negru / deloc-etern) presupune că ține toată viața.

Ori plînsul de milă (și similarele), reprezintă o chestie de moment, o reacție naturală și, implicit, utilă.

În același timp, 'ne reașează în limite firești' (nici eu nu mai știu pe cine citez aici!). Și așa ceva e huiduit social: „Cum domn,e nu ești în stare să dărîmi munții? Ha! Pricăjitule...”

„Interviu incediar despre

…situatia refugiatilor cu un medic sirian-roman. Cine are interesul sa rupa Romania?”

Și dacă se rupe România, care e treaba?
Vom trăi, individual, mai prost?

Cu unul m-am săturat a sta cu grija că vaaaiiii, uite ce poate păți Țara!
Cînd pe ea o cam doare în cot de cetățeni.

De fapt.
Hai să decidem.

Ori Țara e o chestie de poezie-și-atît, și discutăm despre Ea de la trei beri în sus, ori e subiect de contract social, iar atunci are niște obligații.
De pildă, să nu coste o autostradă de trei ori ca afară (și implicit noi să nu avem așa drumuri).

Mi se pare incorect ca mie să mi se dea peste nas că nu o respect (adică a o venera cu rahatu-i cu tot), iar din parte-i să vină un minunat praf de pe tobă, dacă nu dispreț fățiș.

Farsori.

> *„Să vă spun ceva: toată floarea neamului a fost arestată şi dusă la Aiud. Au fost demni, să ştiţi. Şi toţi ăştia au ajuns în puşcării.”*

Cu cît pastilele care fac bine unor șmecheri sînt mai înfoiate, cu atît se clădește în juru-le cocoon de măreții. Totodată, cu atît e furia acelora mai mare, dacă le soptești că nu-s deloc serioși...

După cum.
După ce renunță dumnealor la așa gen de floricele (se va petrece la paștele cabalin, bănui...), discutăm și de restul informațiilor din materialul respectiv.
.

Mă întorc un pic la o zisă purecată ieri...

„Cum torturezi un român inteligent?”

Pentru asta, trebuie întîi să-l găsești.
Or.
Care-i inteligent nu simte nevoia să-și dreagă eventualele singurătăți interioare prin badge-ul „Român”, prins la piept...

PS
Interesantă invazia, taman de doi ani încoace, a românismului de acest tip („Românii fac, românii dreg...”, „50% dintre români zisa-u / cred așa...” etc.) în țărișoara asta.
Verificați media din anii anteriori și veți observa că așa formule cam lipseau de tot.
Poate-i de-un doctorat cinstit, așa ceva...
Pentru care posedă studii superioare, se înțelege.

Un condei stimabil meditează

…(cu regretul cuvenit) că nu a apucat să-i scrie tatălui. pe vremea cînd îi era alături, în astă lume.
Și-mi dă o idee (fie și deloc lejeră).

Oare cum aș scrie tatălui meu (cel demult plecat..)?
Întîi de toate ar trebui – simt din plin! – să trec peste un val de plîns. Probabil decurgînd din simpatia (ca să nu zic mai mult) pe care nu am exprimat-o cîndva.

Ce-o sosi de alt neam după acel prim val, păi Dumnezeu cu mila!...
(întîmplător, la el am auzit ultima expresie...)

Înțeleg că sîntem pisați

…a accepta un număr (nu chiar mic) de refugiați...
Va fi, totuși, o distracție clasa întîi – să-i vezi pe-acei nefericiți. Cu priviri de bătuți ai sorții...
Cum singura preocupare mentală le va fi să o întindă de aici...

Cînd vrei să-ți fie gîdilat

..pe creștet așa-numitul copil interior, formulezi astfel: „71 de ani de când niște copii s-au opus trupelor maghiare în Al Doilea Război Mondial: *Nici pe aici nu se trece!*

Cînd dorești a ști cum s-a întîmplat, cauți izvoare directe și le tratezi obiectiv.
Bineînțeles că ultima chestie este echivalentă cu aproape o trădare de țară.
„Auzi, să nu sară și el la beregata ungurilor! Și să șadă a reclama nevinovatele întorsături din condei ale gazetarilor patrioți!...”

Ceva îmi spune, formula aia nerăsărind taman atunci (în septembrie 1944), că și de la Stalingrad în cîmpia Moldovei tot așa am spus.
Cum – pe-acel lung drum – treaba nu a ieșit prea bine, acel strigăt vitejesc în gol nu e pomenit în zisele patriotice de azi...

Un gazetar

…, preluat de Hotnews, își demarează astfel articolul:
„Trăim o lună halucinantă.”

Neserios.
Din start. E vina matale că nu te aștepti cam la orice, pe lumea asta... Dacă ajungi a halucina la primul fleac. nu-i a bună...

Titlu (plus poze) pe undeva:

„Şapte romi din Craiova, arestaţi în Austria. Membrii grupării au ucis în bătaie un bătrân şi au violat o pensionară...”

Pe toate goarnele oficiale, religioase, ONG-iste etc. se zice că nu-i frumos a fi rasist.
Eu unul, nu reușesc a mă dezbăr de așa ceva. Și, chit că voi umbla cu țeasta plecată de-așa micime sufletească, parcă aș ridica o problemă.

Dacă în anii ăștia, de cînd subsemnatul a ajuns sub soare, avut-a experiențe cu țiganii care l-au făcut a fi chitit pe dînșii, de ce să mă jenez a o spune?

PS
Precizez a fi un tip care nu ține să i se adreseze gitanul, cînd trec pe lîngă dînsul, cu formula de acum 200 de ani: „Sărut mîna, boierule…!”

Am dese momente de nepricepere

…a firii omenești:

„”Nu suntem destul de creștini spre a ne îndrăgosti de suferință și jertfă; nici destul de stoici spre a ne transforma neputința și răbdarea în înțelepciune și rost; nici destul de europeni spre a ne învinge individualismul funciar, țărănesc, spre a ne aduna și a ne sfătui ”ce e de făcut?” /.../
Ne mulțumim cu firimituri de lumină în întuneric.” (Ioan D. Sîrbu)

Hai să vă spun și de ce.

Pînă la un punct, înțeleg bine că tipul e Dumnezeu curat.

Adică pune în cîrca oamenilor niște sarcini astronomice, apoi se lamentează superior de ce nu poate omul duce.

Dar de ce ne înnebunim după așa texte, încă îmi scapă.

Ce resorturi interioare pică late la așa ceva.

Ce nevoi șed însetate de-așa povești masochiste?

E posibil a fi aici un fel de translare virtuală în fotoliul cuiva – care se-apucă a stăpîni popor prin acea metodă.

Bașca plăcerea de ucenic vrăjitor în sine, de a jongla cu acele mijloace...

PS

Introducere la citatul de mai sus:

„...cu două zile întârziere, câteva gânduri de recunoaștere iubitoare pentru Ion D. Sirbu. La 26 de ani de la trecerea sa, cuvintele sale sunt încă vii:...”

„Nu suntem destul de creștini

…spre a ne îndrăgosti de suferință și jertfă...”

E INTERESANT CĂ, lansînd așa pastile, vorbitorul cu pricina lasă impresia că el posedă – acea frumoasă însușire...

Doar ăia din jur se află ceva mult mai limitați (eventual și neamuri proaste).

Cînd cineva mă îndeamnă

…a citi 'istorie adevarată'...pot paria ca mă îndrumă spre una din greu subiectivă...

Privesc inca o dată

…spre gruparea unei doamne oarecare, ce vrea să facă România curată.
Prin gesturi deloc deștepte, dacă nu mitocane e-a dreptul.

> *”Cine mai stinge lumina la Cotroceni? /.../ Gestul Administrației Prezidențiale care a trimis o coroană cu flori la înmormântare lui Vadim Tudor, chiar dacă ”tribunul” îl numise pe Iohannis ”nepotul cretin al lui Adolf Hitler”.*

> *„Biată Ţară Românească*
> *Eşti la capăt de destin…*
> *Adolf Hitler să trăiască*
> *Şi nepotul lui cretin.”*

Pînă să pună la inimă multe, dl Iohannis este politician, cît și președinte al tuturor românilor.

Altminteri, privesc la mulți intelectali citiți și frumos-vorbitorii. Înțeleg perfect că la un moment dat obosești, tot perorînd despre o academică ori alta, iar ale sufletului rămînînd nefastisfăcute.
În acest ultim caz, bănui că doamna Mungiu ar fi cît de cît mulțumită cu președinția Senatului.
Iar apoi invitată colo și colo, în calitate de fostă ocupantă a acelui fotoliu.

Cam toți facem așa. Căci ne aflăm oameni.
Și vrem în autobuzul privilegiilor sociale, dacă se poate cît mai în față.

”/O prostie/ ... pe care am spus-o acum 15-20 de ani

... Am spus atunci: <Cred în schimbarea în bine a omului sub influenţa computerului>.
O tâmpenie fără margini. Nu-i aşa. Cu cât tehnologia e mai puternică, cu atât ea este mai capabilă să preia răul din om şi să-l ridice la nişte cote nemaivăzute. Tehnologia e folosită pentru a inflama răul din om şi a-l face mai nociv decât ar fi fost acum 20 de ani. Asta e concluzia pe care trebuie s-o tragem, din păcate.”

E de studiat ce ne pune a ne flagela astfel.
Dar mi se pare un pic exagerat a te lua astfel la șuturi, pentru că, ieri, alaltăieri oria cum 20 de ani, ți-ai adunat toate știutele, toate văzutele de la acel moment și ai concluzionat în vreun fel.

Cineva, de sex feminin:

„Să ne recâştigăm curajul nebun de a alege viaţa”

> */ Context:*
> *„Voluntari români de toate confesiunile care au aderat la mişcarea internaţională „40 de zile pentru viaţă” vor priveghea în rugăciune în apropierea unei clinici private de avort din Cluj în perioada 23 septembrie – 1 noiembrie. Participanţii încearcă astfel să ajungă la inimile oamenilor – mai ales ale femeilor care se simt*

împinse să apeleze la astfel de „servicii medicale”. Cu binecuvântarea Înaltpreasfinţitului Andrei, Mitropolit al Clujului, Maramureşului şi Sălajului, creştinii ortodocşi vor priveghea în zilele de vineri, între orele 07:00 şi 21:00, citind Psaltirea neîntrerupt.”

Prin definiție.
Cum poate fi cîștigat, cam bătînd din palme, acel curaj?
A nu se uita, e un curaj nebun.
Și neavut pînă ieri.

Dincolo de curiozitatea-mi, cîți copii o avea distinsa autoare?

Scriem despre una, țintele noastre interioare find altele. Pentru a le atinge mai ușor pe ultimele, apelăm la măreții – care (din motive care se pot detalia) prind nemaipomenit la unele categorii umane...

Orice situație dureroasă

… sufletește vorbind, solicită un lucru mic de tot:.
Și anume, să 'șezi' pe ea, să o suporți.
Asta, pentru a dobîndi suficientă energie – necesară modificării în noi înșine.

Noi însă, din motive pardonabile altminteri (cine naiba se înghesuie la suferință??) ne ferim teribil de durere – mai ales aceea autoasumată...

Am pe aici un diferend

…cu două persoane.
Sesizez poate mai mult ca altădată resortul de funcționare al polemicii, al neînțelegerilor umane în general.
Printr-un gest al vreunuia, e lezată / frustrată o parte din adînc/ Inevitabil, nu știm despre ce bucată sufletească i-i vorba.
Reperăm doar durerea, deloc mică.
Apoi, avem a replica.
Cam tot inevitabil. zisa celuilalt conține destul adevăr (ori atinge imaginea falsă pe care ne-o confecționăm).
Ca atare, e cam greu de răspuns la obiect...
/ pînă și cel care ține a-și căli acea vulnerabilitate nu va izbuti dintr-o clipă în alta /

Ca urmare, se evită fondul, atacîndu-se – grație intuiției – ceea ce simțim a fi vulnerabil la advsersar.
În acest demers, zisele respectivului nu sînt luate în seamă.
Ar fi neeficient.

„Asistăm la un spectacol

… al dizolvării presei. Nu voi mai scrie la niciun ziar. Niciodată!“

.

Aș avea niște observații, de șoricel nimerit pe punte, alături de elefantul (valoric) Cristian Tudor Popescu.

Nici eu nu mă înnebunesc cu plăcerea de cum se prezintă presa noastră.

Dar aproape fulgerător, prin minte sosește și ideea că așa ceva e realitatea. Care își are socotelile ei, de este cum este.

Iar, în paralel, atitudine înțeleaptă îmi este să o iau cum este (fie și fără a o pupa pe bot).

În opinia mea.

Ochi precum pe butelie îs de stat pe vîrsta noastră,. cînd afirmăm una ori alta, în genul celor citate mai sus. Pentru că, nu o dată, refulăm pe-acolo și multe altele, din interiorul nostru, cel ajuns la o anume vîrstă.

Totodată.

La fel de iute îmi sare în cap bănuiala că e plină istoria de momente la care vreunuia i se părea că situațiunea este cap de lume.

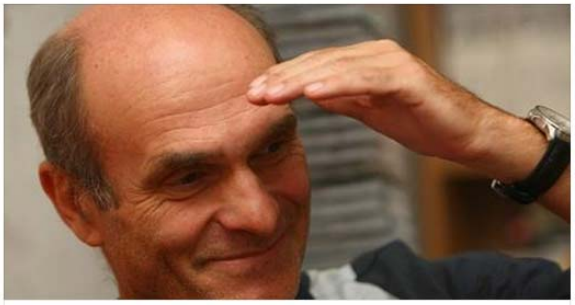

INTERVIU CTP: „Asistăm la un spectacol al dizolvării presei. Nu voi mai scrie la niciun ziar....

Într-un moment în care presa tipărită își trăiește apusul, „Adevărul“ demarează un serial despre bolile care au ucis ziarele românești. Astăzi, Cristian Tudor...

ADEVARUL.RO

PS

Dl Popescu avut-a la „Gândul” o mulțime tineri-adaptați-momentului (același care îl deranjează pe maestru), și nu-mi amintesc să-și fi suflat prea tare nemulțumirea de ei.

PS2

Valabil întotdeauna.

În scrisele oricui (cu atît mai mult ale dlui Popescu, de aici, găsești lucruri de învîrtit util mintea. Cît și de aplaudat.

Tîrziu am căutat prin dicționare

… termenul de „dilemă”.

Am făcut-o, cred, la momentul în care am simțit nevoia să renunț în parte la umbrela atitudinală a revistei care m-a educat (pe cît mă aflu, așa ceva...) mulți ani.

Definițiile cu pricina-s de vreo două neamuri:

„ ♦ Raționament care pune două alternative dintre care trebuie aleasă una, deși ambele duc la aceeași concluzie.

♦ Încurcătură în care se află cineva când este obligat să aleagă între două alternative cu perspective (aproximativ) egale...”

Cu riscul de a mă înșela, mie nu mi s-a părut că revista, oamenii săi se zbat între două variante...

Pur și simplu e acolo un stil mai spălățel, cu drum altminteri drept.

Unde vreau să ajung?

Privesc la ultima prestație a dlui Andrei Pleșu (și nu numai) și-mi pare a sesiza un fel de rupere, spre contrarii. Pe de o parte de dorința de a nu pierde avantajele poziției de cărturar, care judecă molcom și tricotează idei aflate deasupra celor de zi.

Pe de altă parte, pentru că naturelul îi rămîne naturel, simte nevoia să intervină în ale urbei.

Ultima atitudine aduce și descărcare agresivă (altminteri proprie oricărui proiect uman), cu nuanța – totodată – că aduce în lupta plebee avantajele celui ajuns în sferele înalt-culturale.

Nu cred însă că autorul pomenit se află în vreo dilemă, opțiunea fiind-i mai mult decît clară.

El voiește un fotel luminat în bălăcărismul pe care altminteri îl condamnă de cîte ori i se ivește prilejul.

Nu e treabă simplă

… să-ți vină în brațe acuza de cîrcotaș.

Pe lîngă durerea sosită imediat dinspre joarda freudianului SuperEgo, mai rămîn și explicațiile-surate ale minții (care a mai răsfoit opuri psihologice).

Dincolo de asta.

Poate contează și către cine te-arunci a găsi bube în cap.

Există mai slabi și mai puțin slabi ca noi, cîrcotașii...

Și spre care vituperăm cu mai multă ori mai puțină acreală...

Cu argumente oneste sau ba.

Cineva îl consideră

…pe Victor Ponta drept „deja un ratat /, / la 43 de ani”.

Mda... Interesant foc ne-o fi prin adînc, de confecționăm așa ceva...

Una la mînă.
Prin definiție, ratarea e o formulă jonglată îndeobște de tipii șmecheri plus nemintoși.
(„Adică oamenii, bre?”)

Apoi.
E greu a cădea de acord (dacă nu avem 'boală' pe acela, deci aflîndu-ne dispensabili de argumente...) cînd anume, se află cineva ratat.

În cazul lui Victor P., nu ai de unde știi cum se va ridica, dacă vreo condamnare (care oricum nu a sosit) îl va pune la pămînt.
Ratat fiind tipul ce rămîne în rahat (barim așa sună definițiile glorioase, asupra fenomenului).

Nu se cade

Să prezinți echilibrat o situație. E mai de bun simț, să iei în exces partea cuiva (se pot bănui motivele...) .
După cum, de înaltă eleganță este a nu obosi cititorul cu argumentele părții adverse.

Totul, frumos iscălit:
„Redacția”
(Vorba cuiva: „Un grup de cetățeni care a asistat”)

Absolut întîmplător, la o săptămînă după apariția materialului, „comments for this thread are now closed.” (nici nu au fost vreodată open, altminteri...)

Un an a trecut/ Case n-am văzut! – conferință de presă în stradă///15.09///ora 10 Tabăra de protest de pe Vulturilor împlinește un an.

de Redactia 0

Un an a trecut/ Case n-am văzut! – conferință de presă în stradă///15.09///ora 10
Tabăra de protest de pe Vulturilor împlinește un an.

„Tabăra noastră de protest e la mai puțin de doi kilometri de Casa Poporului. Dacă nici aici, sub nasul lor, în centrul capitalei nu-i mai putem mișca, cum să credem că le pasă de oameni ce stau departe?” spune Nicoleta Vișan, una din vocile Taberei de protest de pe strada Vulturilor, autoarea blogului http://jurnaldinvulturilor50.org/.
Pe 15 septembrie se împlinesc un an de zile de la evacuarea comunității de pe Vulturilor 50. Din cele aproximativ 150 de persoane evacuate inițial, jumătate s-au decis să se organizeze și să protesteze împotriva autorităților care refuză să aplice legea și să le repartizeze locuințe sociale. Tabără în același timp adăpostește oamenii evacuați și este o acțiune prin care se semnalizează

← No one is illegal – 12.09.2014 European Day of Action Carl E. Schorske (1915-2015) →

Comments for this thread are now closed.

0 Comments Criticatac

Recommend Share

Munte. Un confrate

… aflat pe drumul desăvîrșirii. În a oferi ce dorește să audă celălalt.

„Climbing mountains outside is climbing mountains inside"

Eu unul, îmi permit să afirm că deseori e semn al neputinței de a sui munții cei mari din noi. Altminteri, pe dealuri se poate merge binișor.

Aș minți să-mi ascund regretul

...că nu mă mai aflu la vîrsta mijlocie.
Dar îmi există – azi – și încîntarea de a nu mai pune botul la o sumedenie de pastile, ale șmecherilor...

Ia-uite: „Sa fii mai bun, sa obtii ce vrei. Restul e pierdere de timp."

Păi.
Mare artă este și să știi să renunți. La vreo țintă măreață.
Plus, izbîndă-i și a te lua cum ești. Adică neatingător de Everesturi.

Totodată. Întreb și eu.
Și dacă e pierdere de timp, care e problema?
Există contract cu careva, a nu pierde vremea?
(Ce chestie! A pierde vremea este egal cu a o petrece taman după dorința matale...!)

Citesc despre închisorile comuniste

… în volume IICCMER. Și mă bucur nemaipomenit că nu am prins acea epocă!
Întorc filă după filă și mă simt precum acel mînz, căruia nu-i plăceau iarba, apa, aerul din livada curentă...

Într-o lume plină de vorbe mari

(între care grija de seamăn, altruism, sacrificiu etc.), cam nimeni nu se întreabă ce-i vine, cuiva, a a întinde mîna după o țigară.
Cum arată sentimentul acela, starea ce obligă la așa ceva.
Angoasa, i-ar spune psihologii.
Nu.
Mulți sînt fericiți c-au găsit – astfel – un inferior. Pentru a-l bășcăli, ar în paralel a nu se mai simții dînșii ultimii sub soare...
Bineînțeles că, la așa amabil tratament (altminteri eu nefiind fumător), poți cere amabil detalii. „Și cum e , domne, cu moartea aia?" Etc.
Bănui că glumețului nu-i mai trebuie luat în balon, la așa întorsătură...

„Într-o Romanie asa cum visez eu

… Oprea si Aurescu ar fi trebuit sa demisioneze. Ma rog, las de-o parte faptul ca unul ca Oprea n-ar fi ajuns nici macar portar la un minister, daramite ministru, intr-o tara normala...”

Fără îndoială, realitatea e o chestie dură.
Ca urmare, intervin poveștile. Rozul.
Pentru noi, cît și pentru alții.

Deci respingem, realitatea, adevărul aș putea spune, și punem în loc următoarele – palpabile și realizabile la greu...

România cum visez eu.
O țară normală.

Minunățiile astea două (dintr-o serie altminteri foarte lungă) nu au treabă cu materialul. Iar, în viitor, e greu de spus a se întrupa vreodată.

„Nu voi mai scrie la niciun ziar.

…Niciodată!“
Dincolo de vorba ajunsă romantism, a lui „Never say never”...
Cînd spui așa ceva, iei decizii în numele celui care ei fi, peste 10 sau 20 de ani. Or, din ce am auzit pe la unul ori altul, ne mai schimbăm – odată cu trecerea vremii,
Ce să mai spun de intervenția trahanacianului enteres-și-iar-enteres...

Bineînțeles, poți poseda fire tare, care să se țină de așa promisiune. (E ceva în genul proiectelor făcute cu ochii la cerul senin din București, pentru ca la vreo două ceasuri să zărim altceva pe fereastra trenului, la Predeal...)
Nu pariez că ajută la sănătate.

PS
Circula cîndva o butadă pe seama lui Iuliu Maniu. Care, neatent, a cules din vaza aflată pe masă nu dorita portocală, și un grapefruit. Dar nu a dat înapoi, a consumat-o, cu încîntarea pe care o puteți bănui.

„Gardul construit de Ungaria

…nu este deloc o prostie. ”

Mă opresc nițel la declararea de ceva ca fiind prostie.
Din start, aici nu mai fug la informația vehiculată pe-acolo, cît dau ochi (deja neîncrezător) spre persoana autorului.

Ștampila pe care-s tentat a i-o plasa este de ins primitiv, și acru (se înțelege că-i părere, și-atît!)

Altminteri, fiecare avem momentele noastre de nedesteptăciune.

Dinspre instinct.
Cred că a declara pe careva prost nu are treabă cu știința aceluia, cît cu supărarea că există.
La vremi cînd resursele erau ginții / familiei limitate – va fi fost iritare a unui copil că un cogener mai puțin puternic îi dijmuia prin simpla veițuire porția ajunsă la el.

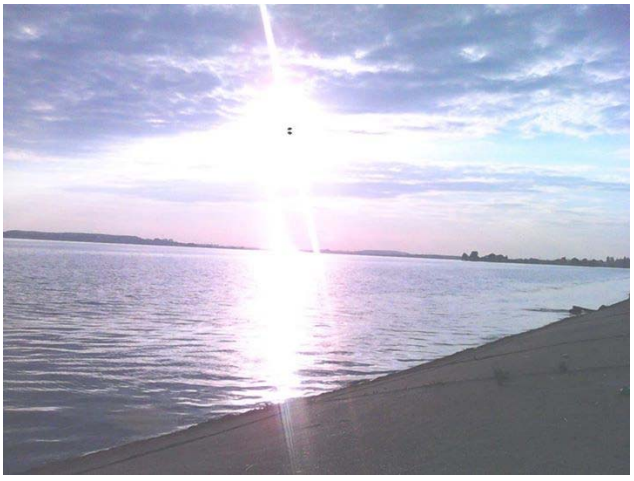

„A apărut un document al fostei Securități

…în care se ordona plata a 1.500 de dolari lui Traian Băsescu pentru serviciile prestate. Fostul președinte își "manifesta pe deplin adeziunea față de PCR, în 1984”

Semn bun.
Pentru Traian Băsescu.
Că deranjează.

Altminteri, omul rămîne om.
De pildă, ăl de produse pasajul citat în amonte.
Are idee cîți bani făcea adeziunea în chestiune (dacă o fi fost), la un 1984..
Dar.
„Lasă, că proștii ăștia de azi nu știu...”

Păi, e corect?
„Dă-l în mă-sa în c...! Am ordin de la șefu să dau cu el de pămînt, așa că omor și pe mama!”

Fain.

„Victor Ponta și amicul Dan Șova, făcuți praf

… de un jurnalist în ziua procesului lor: "Niște melteni...”

O glumă fainã. Să zici a face praf pe careva, prin așa vorbe alese...
De fapt, tipul citat o avea dreptate! În acel mediu, se face praf pe careva (ce aia, urmăm a stabili...), și cu așa vorbe!

PS
Altminteri siteul cu pricina grijește să pomenească (în chenar roșu chiar):

> *„/.../ Orice deviere în afara subiectului, folosirea de cuvinte obscene, atacuri la persoana autorului (autorilor) materialului, afișarea de anunțuri publicitare, precum și jigniri, trivialități, injurii aduse celorlalți cititori care au scris un comentariu se va sancționa... ”*

M-am nimerit azi

… pe strada bucureșteană Vasile Conta. Aici, pe zidul unui block-haus (cum li se zicea interbelic), o placă de marmură informează a fi locuit și creat acolo Nichifor Crainic.

Acesta fiind aproximativ echivalentul din deceniul patru al lui Corneliu Vadim Tudor.
Inclusiv prin revista pe care a patronat-o.

Avînd în vedere cele petrecute la dispariția recentă a lui CVT, m-aș feri să contrazic gusturile vreunei categorii de compatrioți. Dar mie unuia, strict personal, Nichifor Crainic nu mi se pare un tip de dat exemplu.

Vine vorba, undeva

… despre înțelepciune.

N-am privit pînă acum în dicționare, după o definiție a acesteia.
Dar meditez brusc spre una.

Îmi pare, pe cît mă duce mintea, că înțelepciune înseamnă mintoșenie plus respect (se înțelege că în măsură rezonabilă) pentru ceilalți, respectiv pentru realitate.

PS

„În Grecia antică Socrate, era foarte mult lăudat pentru înțelepciunea lui. Într-o zi, marele filozof s-a întalnit întâmplător cu o cunoștință care alerga spre el agitat și care i-a spus: “Socrate, stii ce-am auzit tocmai acum, despre unul dintre studenții tăi?”
“Stai o clipă,” îi replică Socrate. “Înainte să-mi spui, aș vrea să treci printr-un mic test. Se numește Testul celor Trei.”
“Trei?”
“Așa este,” a continuat Socrate. “Înainte să-mi vorbești despre studentul meu, să stăm puțin și să testăm ce ai de gând să-mi spui.
Primul test este cel al Adevărului. Ești absolut sigur că ceea ce vrei să-mi spui este adevărat?”
“Nu,” spuse omul. “De fapt doar am auzit despre el.”
“E-n regula,” zise Socrate. “Așadar, în realitate, tu nu știi dacă este adevărat sau nu.
Acum să încercăm testul al doilea, testul Binelui. Ceea ce vrei să-mi spui despre studentul meu este ceva de bine?”“
Nu, dimpotrivă…”
“Deci,” a continuat Socrate, “vrei să-mi spui ceva rău despre el, cu toate că nu ești sigur că este adevărat?”

Omul a dat din umeri, puțin stânjenit.
Socrate a continuat.
“Totuși mai poți trece testul, pentru că există a treia probă – filtrul Folosintei. Ceea ce vrei să-mi spui despre studentul meu îmi este de folos?”
“Nu, nu chiar…”
“Ei bine,” a conchis Socrate, “dacă ceea ce vrei să-mi spui nu este nici Adevărat, nici de Bine, nici măcar de Folos, atunci de ce să-mi mai spui?”

M. Ordean:
Am îndoieli că aici Socrate dă dovadă de înțelepciune.

Noi, ăștia aerienii,

…ne batem capul cu multe fleacuri.
Cu visele de pildă.

Într-unul de-azi noapte, conductorul trenului (de oarece calitate) în care mă aflu îmi mai cere o dată biletul la control.
Este, și acum, ok.
Ține însă a-mi comunica (amical, destins) de faptul că falsurile în domeniu sînt sancționate sever.

Și-uite așa, chit că posed ceva idei de interpretare psihanalitică, rămîn cu ochii în soare.
Ce-o însemna oare 'fals', în ale funcționării de zi cu zi?

Îmi rămîne, drept rău cel mic, să șed cu grija problemei. Și s-aștept ca interiorul să se îndure a mai da frînturi de indicii, pentru a gestiona cît de cît necazul...

Nu mă pot abține

…de-o critică mică.
Iar dau de fațeta panglicară a dlui Tapalagă (din fericire, are și altele indiscutabil valoroase...).

Noi, fiind născuți ieri și răsfoind doar tabloide de calibru, nu știm nimic asupra valorilor de-acum n ani.
Ori asupra gradului de buimăceală al aceluiași trecut.

Altminteri, mulțumiri lui D.T., pentru a ne lua de fraieri...
(„Ești nedrept, domnu Ordean... Dînsu e atent la nevoile seamănului. Dacă acela posedă chef de așa gogoși, asta e!”)
.

Poate

Furia, nemulțumirea de cele înconjurătoare ascund invitație a (ne) privi mai bine în interior.

Oare

Cît sîntem noi-noi, și cît pliere pe dorința de altădată a persoanelor importante din viața noastră?

Pas de te contrează

…cu plăcerile sufletului! Cel personal...

Mă dau de patriot reținut (asta, elegant spus...), iar armia mi-i dragă de nu mai pot...
Dar.
Uite-așa vrea simțitorul, subit, s-asculte, să vibreze în sunet de „Treceți batalioane române Carpații”...
I se poate opune cineva, în ogradă?
Nuuuu...

Pe urmă, i se năzare (dacă tot citește orele astea Memoriile lui Valeriu Anania) de „Sfîntă tinerețe legionară”...

PS
Altminteri, rămîn suficient de serios, de dramatic pentru a realiza minunăția vremilor pe care le trăim. S-asculți legionare, cu ferestre larg deschise. Și nu te arestează nimeni! Nu capeți niște 25 de ani temniță grea.
Mda, să vezi partea frumoasă a lucrurilor...

(„Ești neserios, stimabile! De-astea-ți arde matale? Nu vezi că țara arde?? Nu te uiți la Antena 3?”)

Minat domeniu...

Un amic Fb găsește de cuviință a comunica de schimbarea pozei de profil.
A pus una unde se află în maieu, și posesor totodată al unui trup bine clădit.

Interesant este că la vederea unui așa corp, ca bărbat ai niste probleme măricele, in a spune aceluia că arată bine.
Una, pentru că poți fi invidios pe-acea fibră, în vreme ce mata șezi spetează...

Apoi, complimentul adresat de un bărbat altuia e tratat ca declarație amoroasă (asta însemnînd că-n puține ceasuri se vor și afla.la orizontale păcătoase).

Dar.
Întrucît situația se află delicată (barim în ochii mei) e de ținut în atenție.

...Iar pe aici, am un piiic sentimentul că belelele între bărbați apar cînd lipsește curajul de spune ori măcar a te gîndi la chestii blamate social.

PS
Îmi cer scuze pentru nou-născuții plini de zoaie (eventual și buric atîrnînd) pe care vi-i aduc deseori cub ochi.
E vorba de idei, de unghiuri noi.

Să vă fie bine!

Mai-mai să mă bat cu un prieten

… în seara asta!

O ținea gaia-mațul cu o tîmpenie de-a lui.
I-am explicat amabil că nu mă interesează așa ceva.
El nu și nu, mă tot pisa.

Îmi venea să-mi iau cîmpii.

O tîmpenie!
Auzi:
„Încearcă să nu îmbătrînești degeaba...”

Mai să-i dau cu ceva în cap!

Stau si ma întreb

… dacă ne maturizăm vreodată.

> *„"Presedintele ar trebui sa angajeze urgent la Cotroceni un om care sa-l contrazica pe orice subiect. Poate asa revine cu picioarele pe pamant."*

E genul de afirmatie care da bine la prieteni, nu la cel vizat.
Ne plasăm sufleteste tot in curtea școlii, ori in fața blocului unde locuim... Noi avînd vreo 12-16 ani, iar cei din jur cam tot atît.
.

Mă uit la multă lume...

Oameni școliți.

Mereu uităm că inconștientul nostru reprezintă cam 99% din psihismul nostru. Deci își poate prezenta cînd nu te aștepți nota de plată, respectiv doritele.

Totodată.Tragem tare în adolescența școlară și la maturitate, pe dorință adîncă de-a scăpa de angoase (-le cele atît de însoțitoare ale vieții!)...

Și ne trezim la un 45-50 că beleaua e tot acolo.

Nu spun astea pentru a mă da deștept, ci din nițică durere – văzînd tipii cărora li se risipesc iluziile, dar nici nu știu ce li se întîmplă. ce e cu ăl cenușiu din jurul lor...

PS

Se înțelege că nu-s mai breaz decît cei pomeniți.

Am și eu hibe, slăbiciuni cu carul.

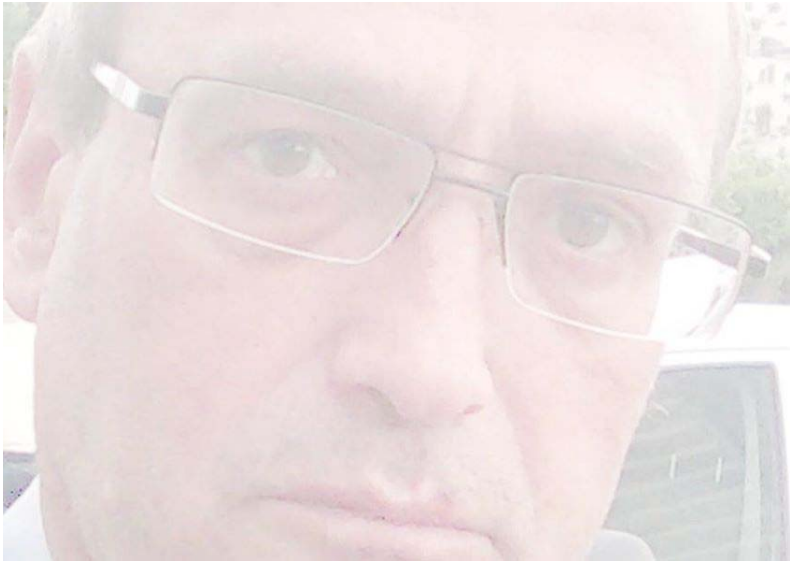

Răsfoiesc memoriile…

lui Valeriu Anania (cel ajuns mitropolitul Bartolomeu).

Îmi place!

Condei onest, direct.

Uman.

Asta barim simt eu prin acest volum.

Despre restul vieții lui V.A. nu mă pot pronunța.

Pot bănui doar că a fost complexă (ceea ce nu indispune o minte curioasă, ca a subsemnatului...).

Volumul este foarte util și pentru informațiile asupra tensiunilor studențești din Cluj, la 1946. Totul, descris (opinia mea!) onest, limpede.

Altminteri, cine-i mai mititel și îl obligă totuși viața a sui, apelează la formule gen:
„Starea de excepție /../ Omul și destinul”...

Gen de vorbe care prinde bine într-un anumit (numeros) mediu.

În practică, eu cred că există doar viață. A viitorului mitropolit, respectiv a moțului din cutare sat al munților.

În paralel, eu unul am îndoieli că există destin, ori că măcar nu-i înțelept a te baza pe ideea lui.

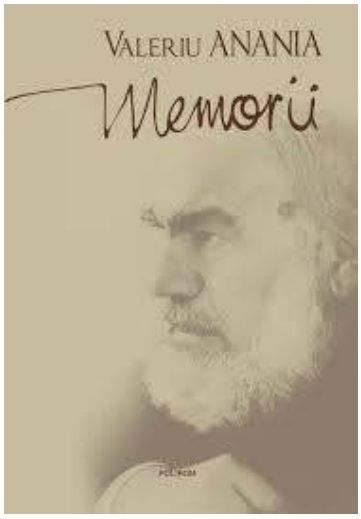

Multă lume sare în sus

…cum că țara noastră e tratată de colonie...

Trec peste faptul că sîntem niște ăia micii, care spunem „Să trăiți!” cînd la Est, cînd la Vest. Așa e cînd te afli mic. Iar legea funcționează oriunde și de cînd lumea.

În același timp, dacă nu ne luau drept colonie americanii, am fi dus-o mai rău. Poate mult mai rău, chiar. De pildă, era greu să spui, înainte de 1989 și în spațiul public, a ne afla colonie a Moscovei. Ori a lui Ceaușescu și numeroasa companie.

E părerea mea...

„Filmul care a şocat

…o lume întreagă...”

În mod sigur îl voi urmări. Iar după aia voi umbla brambura, șocat, pîn urbe...

Mă amuză binișor

…bărbații pasămite iritați de fenomenul homosexual. (aici, există categoria 'tonans', respectiv cea ironică: „Bărbatul modern nu plânge niciodată – ca să nu îi curgă rimelul...”)

Nu i-aș sfătui a vizita un psihanalist.

A murit un supraviețuitor

al așa-numitei reeducări din închisoarea Pitești.
Mai mulți sar, la acel post Fb, că formula „Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească”

Eu cred că lucrurile ar trebui să stea nițel invers.
Să umble PreaSfîntul după el, a cerși iertare, că i-a hărăzit așa viață plăcută, în acei debut al deceniului șase...

Aparențele

> *”Criza refugiaților este un prilej pentru România să demonstreze dacă își asumă sau nu, cu demnitate, statutul de membră a UE și valorile acesteia…”*

Dincolo de ele, un tînăr om politic și-a identificat electoratul-țintă, iar în paralel și-a șlefuit discursul de căzut bine la inima aceluia.

Viața. Firea noastră.

Să fii revoltat pe-ăle (românești) din jur
Dar să nu simți c-alde comportamentul nostru pune umăr important la acel frumos balamuc.

Altminteri, nu-i greu a pricepe – de ce lucrurile se petrec taman așa. De ce, ăst tip de iritare mioritică.

Privesc spre vîrste.

Cele de după copilăria clasică.
Una e zăpăcită la greu, alta sleită și pesimistă.

(– „Bine că ești tu deștept!”
– Io? Da' de unde! Pur și simplu am răposat dar mai dau cîte-o vizită p-aici...!”)

Vine vremuri grele

Ditai Ziarul Financiar ne aduce sub ochi o textografie, însoțită de tabloida întrebare de profil: „Sunteți de acord?”
Pot paria, în context, că nu voiește reacții mai savante decît „Daaaa!”

Părerea mea. Și dincolo de ideea c-ăi de la ZF rămîn oameni, indiferent de studii și de complexitatea gazetei dumnealor.
Cînd te-apuci a discuta despre proști, ăsta nu-i semn că te afli printre deștepți.
Și știți dă ce? Pentru că prin definiție acuza de prostie este doar o iuțeală de mînă, menită a cocoșa și sărumîniza vreun amărăștean fără gașcă din preajmă...

Apoi.
Cam toți umblăm cu șiretenia – nici nu mai contează forma și dimensiunea.

Pomeneam la ultimul meu post:

> *„Acuza de prostie este doar o iuțeală de mînă, menită a cocoșa și sărumîniza vreun amărăștean fără gașcă din preajmă...”*

Vă veți amuza, superiori, dar multe gesturi ale maturului sînt de cercetat cu un ochi spre locul de joacă al copilăriei...

Intru la clinci

…(pe un site cu vădit sprijin moscovit) cu un tip. Ne derulăm noi, iar după vreo șapte pagini de acest fel intervine o duduie. Care mă ia brusc la refec, pe dinafara subiectului.

Dincolo de faptul că vreun mototol, slab și cu ochelari ca mine nu i-a zis de curînd „Sărut mîna, distinsă doamnă”, cum i-ar fi picat dumneaei tare bine.
Și, prin urmare, cam toți asemănătorii cu acela îi trezesc frustrarea de a nu fi primit elogii.

Dar, în același timp, nu pot să nu văd în gestul ei o atitudine din copilărie.
Atunci cînd, la vreo dispută, luam partea celui apropiat nouă ca fire. Și cu speranța că, împreună, vom învinge p-ălălalt.
Și ne vom simț tari, învingători, plus eliberați de saliva aruncată în capul celui ajuns în praf.

Presupunînd că ai fost cuminte

… pe lumea asta.
Oare – după moarte – nu te ia strechea, tooot odihnindu-te în pace, niște catralioane de ani?

Îh! Se sperie gîndul.

Mda.
Mereu uit.
Nu așa ceva e important,. ci cazul Ponta.

„Apel pentru introducerea educatiei sexuale in școli

… adresat Ministerului Educatiei de peste 60 de ONG-uri...”

> *"Traim intr-o societate in care se transmit masiv informatii distorsionate despre sexualitate, prin canalele media, din care lipsesc elemente ce tin de responsabilitate, intelegerea functionarii propriului corp si respectul in relatiile intime. Statul roman, prin educatia pe care o ofera generatiilor tinere, are datoria de a cultiva respectul si egalitatea intre femei si barbati, acceptarea diversitatii si cunoasterea despre afectiune si sexualitate, care sa-i faca pe copii si tineri sa se inteleaga pe sine si pe cei din jur."*

Mă bucur de existența lui, pentru că din ciocnirea contrariilor (al doilea fiind al religioșilor) va țîșni un pic de pas înainte, la nivel de societate...

Legat de stilul de lemn din mesajul destupatelor ONG-uri.
Bănui că mulți au pus umărul la așa ceva doar pentru a bifa activitate. Ultima nefiind o chestie chiar obștească, ci aducătoare de bani.

Din punct de vedere al eficienței demersului.
Poate am eu idei puține și fixe, dar am îndoieli că așa ceva apucă a lămuri, a convinge vreun neutru...
În general, comportamentul amoros e o chestie ale cărei semințe de mult ți-a fost pus în cap, direct de către părinți ori simțind noi înșine arhetipurile mediului unde viețuim.

Revenind un pic la subțirimea persuasivă a menționatului apel.
Cred că el nu ține a convinge, cît a speria / influența grație stilului cvasioficial.
Eventual a convinge vreun birocrat european, nu prea ieșit din birourile în sine civilizate.

PS
Îmi fuge mintea la un banc...
„Mă duc acasă, că am ora de educație sexuală...”
„?”
„Mă fute mama la cap...”

Știți care e ultima înjurătură de mamă

… spre un jurnalist – român și contemporan?
„...Ai verificat din mai multe surse?”

Chestie ceva mai veche

> *„Marin Moraru dă de pământ cu noul val al filmului românesc: /.../ Ce să fac? Cu beep-uri d-astea de nu te mai saturi de ele. „’te-n gură, ‘te-n nară, ‘te-n suflet” şi alte lumânări... Asta este oribil, aşa ceva nu se poate! /.../ Cum pot eu să deschid gura să zic „’te-n nară”? Spune-mi şi mie. Toate filmele româneşti fără asta nu există. D-asta nu mă duc la film.*

Meditez brusc a fi o chestie de epocă...
Unui tînăr de azi i se pot părea normale acele imprecații, dar va privi ciudat la formulele de lemn ori direct procomuniste din vremea tinereții simpaticului actor. Și de care acesta nu pare să fi fost foarte deranjat, foarte ieșitor din sălile de spectacol.
În acele timpuri, nu se dădea 'bip' la cuvintele aiurea...

Am isprăvit de citit

… Memoriile lui Valeriu (Bartolomeu) Anania.
Mi-au plăcut grozav.
Bineînțeles că tipii superficiali (precum cel de scrie aici) au nevoie de mai multe treceri, acolo...

De asemenea util mi s-a părut azi un documentar al ProTV, despre Arsenie Boca. Bineînțeles că a-ți plăcea vreun lucru nu-i echivalent cu a i de da legat, fără urmă de spirit critic.

Celor din Pake le-aș reproșa nițel datul pe brazda populistă, tabloidă. spre finalul doumentarului. În sensul eternului a spune celuilalt minciunele care îi plac.

E dreptul lor, doar constatam.

Fug la un alt subiect vecin.

Mai exact mirarea mea că, după ce Dumnealui ne-aruncă într-o lume delicată, trebuie să ne rugăm grozav la Dumnezeu să nu ne fie și mai rău.

Haioase foc imaginile (Securității) cu un Boca de-a dreptul dandy, după îndepărtarea din călugărie – dacă am înțeles eu bine.

Tot pe acolo, e interesant cum reacționează omul simplu, la eventualitatea ca idolul, sfîntul lui să fi concubinat cu o doamnă. „Nu se poate!...”

Chestia aduce un pic cu Hitler, în sensul că acesta nu voia să apară însurat, pentru a lăsa impresia poporului că îi aparține integral.

Cam amestecate păcătoasele-mi idei de pe aici, recunosc...

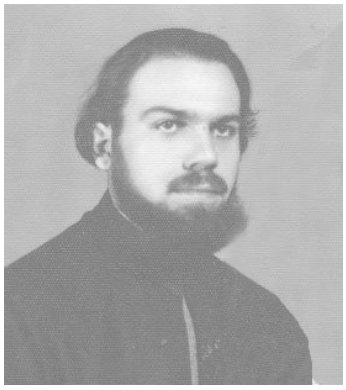

Mă uit la pozele cu Arsenie Boca

…din perioada-i 'civilă'.

Mi-e chestie de pur instinct.

Eu nu-l văd să fi scris, pronunțat foarte multe dintre chestiile care i se pun în cîrcă.

De pildă aici: http://www.spiritus.ro/…/spiritul_parintelui_arsenie_boca.h…

Mi se pare chestii inventate de oameni și care, implicit, nu iau grozav în seamă porunca biblică de a nu minți.

PS

Mă miră (însă doar un pic) faptul că nici o minte mai destupată nu stă să observe, în așa texte, cîți bani, cît obraz fac.

Mintea omului simplu

Pe de o parte, tratează tabloidistic inclusiv viața unuia ca Arsenie Boca.
Asta la tinerețe, mai exact cît e în vînă.
Pe urmă, frica ajunsă (odată cu senectutea) în oase îl face să sancționeze – la sine ori alții – orice abatere de la imaginea de sfînt a acestuia.
Cum că ar fi iubit fizic o femeie cu care locuia.

Așa vrea sufletul nostru

Vrea extreme...

> *„Preşedintele Klaus Werner Johannis îşi erodează pe zi ce trece imensul capital de popularitate obţinut anul trecut după înfrângerea plagiatorului mitoman şi penal.”*

Imens capital pară nu a fost, cu acel (doar) 55%...
Erodarea pe-zi-ce-trece e și ea discutabilă.. După cum Victor Ponta nu e *doar* plagiator mitoman și penal...
Las însă pe altădată cercetările asupra cecea ce ne mînă de fapt în luptă, la așa iritări..

PS
Don't forget, sîntem creștini ce nu s-a pomenit...
Iertători, de trei ori măsurători înainte de a tăia o dată șcl. șcl.

Mă uit la supărările populare

…pe unul ori pe altul...

În paralel.

Privesc ieri la vreo trei polițiști comunitari. Cred că miros destul de iute și exact de la ce preț ar încălca aceia – liniștiți – legea.

Repet procedeul în plimbarea prin Piața Obor.

Ghicești repede cît repede s-ar lua cam fiecare la braț cu potlogăria, dacă i s-ar ivi ocazia unui ce cîștig.

Ca fapt divers. mă aflu de-a dreptul terorizat că nu aș putea rezista tentațiilor de pomenitul tip.

Dar.

Un pic bucuroși le-oi duce toate...

Octavian Paler

Poate-s eu invidios pe succesul (imens) al altuia, în condițiile în care subsemnatul nu posedă deloc.

Dar aș sta ceva mai prudent cu afirmațiile mărețe despre Paler.

Precum ale criticului Daniel Cristea-Enache.

Nu viețuiesc pe tiparul „România Mare”, dar am idee de trecutul lui Paler – și inevitabil îmi pun întrebarea clasică (prin anii 90): cînd a fost sincer?

PS 1

Citeam de curînd o mărturie din volumul 6 al /Relatărilor carcerale/ îngrijite de IICCMER. Și cineva povestea acolo cum se zbătea junele Paler pentru instaurarea comunismului în orașul Făgăraș...

PS 2

”Neuitatul Paler...”

Înțeleg că de-un catch tabloid e mare nevoie, pe-ăst bombardament media...

Cred însă că de la un nivel în sus se află de evitat asemenea populisme...

Priveam la dl C.T. Popescu, acum cîteva zile

> *„Ar trebui sa admitem cu totii un adevar simplu: geaba se chinuie DNA, americanii, olandezii, luna rosie sau zodiacul chinezesc sa faca ordine in politica romaneasca, atita vreme cit unul ca Oprea a ajuns sa faca pe jolly-jokerul politicii nationale nu vad nici o sansa de schimbare profunda si reala.”*

Vorbea despre Avocatul poporului, Ciorbea.
Nu se simțea bine dacă nu încerca să-l batjocorească (nu mai contează cît invita acela spre așa ceva...).

Bănui că, intrat în focul realității românești (de care timiditatea ține departe unul ca mine...), ajungi s-ai în sînge această băşcălie de pișpirică al mahalalei...
Trec peste faptul că nu te-ar lectura nimeni, la un stil mai cuminte, mai respectuos...

Totodată.
„Nu vad nici o șansă de schimbare profunda si reala...”
Păi nici n-o să vadă, stimabilul gazetar ce emite vorbele... Pentru că așa ceva nu se poate, sub soare.

Sper a nu-mi sosi curînd

…urîta vîrstă.
Cînd dai vina (complet) pe alții, pentru disconforturile tale...

Înțelept ar fi să cercetez de-acum niște direcții. Spre niște oameni.
Merită meditat și asupra genului de discurs, asupra acelora...

Da, aveți dreptate, am dese momente în care – acum – îi fac cu degetul nemulțumit, lui Doamne-doamne...

Meditam ieri, din senin

… la vorba *ratat / a te rata.*
Ea este, categoric, prost primită de către ghinionistul trezit cu așa ceva în poală.
Există însă un echivalent, un sinonim ceva mai dureros.
Mult mai dureros, cred eu.

A ți se spune, ori a realiza că ești ***un învins*** *în viață*.
Ce-i drept, există și biete zise chiar mai naspa decît ultima, aia cu învinsul în viață...

Vorbe, nu vreun dat cu parul...

Of.

Ziaristul e un băiat de treabă

Care ne ajută să deșertăm din sacul complexelor de inferioritate.

> *”Refugiatii, primul esec mare al lui Iohannis. Cum a ajuns Romania in clubul marginalilor /…/*
> *E un esec al lui Klaus Iohannis, dar, mai important, un esec major de politica externa pentru Romania. In primul sau mare dosar de cind e presedinte, Klaus Iohannis a dezamagit. Mai mult, el si-a proiectat singur imaginea unui presedinte ezitant, lipsit de forta, incapabil sa fie lider….”*

Ziceți și domniile voastre!...
Cînd îi spui mai marelui țării pă-nume, direct ('Iohannis'), iar apoi îi freci ridichea, nu-ți mai trebe în ziua aia orgasm!

Mă uit la o *coadă* umană

… formată la o comemorare a părintelui Arsenie Boca.
Stăpînit de-acel demon al curiozității, mă întreb ce-i îndreaptă pe numeroșii semeni, acolo...

Cred că la mijloc ni-i lipsa de sens (de 'rost' – existențial – , ar spune dl Grigore Leșe).

Privesc o imagine

(făcută la memorial 11 septembrie, în NY)
…și realizez ce iute ne putem proiecta nevoile sufletești pe careva, fie el și foarte străin de noi, în realitate...
Pe de altă parte, simt că multă lume iritată de sub cerul mioritic și-a pierdut pînă și putința unor asemenea 'proiecții', de simpatie (care mîine ori peste un ceas se pot transforma în dezamăgire, poate și furie – dacă nevoile adînci ne sînt mari-mari...)

PS
Savantlîcuri precum cele de mai sus nu mă împiedică să identific un chip demult cunoscut (fie și doar via media) în acea imagine.
SPP-istul.

Niște observații asupra lumii noastre românești

…mi se adună uneori într-o ecuație.
Unde lipsește / se află nedefinit un termen...

Statul.
Mai exact acea pătură de oameni care îl alcătuiește (simt că nu e vorba neapărat de încasatorul de impozite de la Sector...).

Zic astea și după ce s-a nimerit să ascult în dimineața asta „Treceți. batalioane române Carpații". Unde se minte la greu – de pildă că în vreun 14 august 1916 Unirea ne-a fost cel mai scump ideal...

E.
Pot identifica vreun om simplu înflăcărat de așa ceva. Ori un așa numit stîlp de cafenea bucureștean dus de val. Dar nu-i îndeajuns. Un Ceva mai mare pune în mișcare mașinăria – la noi sau oriunde în lume, în cazuri asemănătoare.

Iar eee...
SPP-istul de care pomeneam în recenta poză-mi postată aici cu dl Iohannis îmi pare reprezentantul molohului în chestiune...
Miros acolo un aparat extrem de dur.
Este și cel care a fabricat Goici (pluralul de la numele comandantului închisorii Gherla, pe la 1960) ori bătăușii remarcați la Jilava lui 21 decembrie 1989 de un Horia Patapievici...

Nu știu cîtă răutate mi-i în aste zise, eu aflîndu-mă totuși un tip fricos...
Mi-i doar chestie de explorare.
Nu contest dreptul la existență al acelei zone (atotstăpînitoare) românești.

O nedreptate a firii

> *"Referendum pentru crucea-gigant cu beculeţe din Piaţa Universităţii. „Trebuie să rămânem o ţară democratică"*
> (Sorin Ilieșiu, deputat independent[1])

Ca zburdălniciile ce pică bine la tinerețe să pară mai mult decît aiurea, către capătul vieții noastre....

Sper a nu-mi sosi curînd urîta vîrstă...

… cînd dai vina (complet) pe alții, pentru disconforturile tale...

[1] Ajuns în parlament pe lista PNL

Înțelept ar fi să cercetez de-acum niște direcții. Spre niște oameni.
Merită meditat și asupra genului de discurs, asupra acelora...

Da, aveți dreptate, am dese momente în care – acum – îi fac cu degetul nemulțumit, lui Doamne-doamne...

În hipermarketul „Orhideea”

Zis-am să mănînc ceva mai sănătos, dar ața tot mă trage spre raionul cu mezeluri.
Vitrina cu cremvurști...

Începe strîmbatul (meu) din nas. Cutare sortiment nu e bun, celălalt e prea scump...
Brusc, un ceva de capu-i – din mine – mă readuce o fracțiune de secundă în pielea-mi din 1989.
Cred că așa mi-aș fi imaginat atunci Raiul... Cum e vitrina de azi...

Fereastra spre adîncu-mi nu stă însă mult deschisă, iar apoi nu reușesc să mă mai vizitez, pe cel de acum un sfert de veac...

Teoretic, e un moft, să te tragi de mînecă asupra minunăției de timpuri pe care le trăim.
Dar face bine, am impresia.

P.S.
Discut cu-al meu fiu mai mare, căruia îi trimit scanuri după un film vechi.
Îmi mărturisește că cele 36 de cadre ale unui film-peliculă de altădată i se par mai importante decît sacul de imagini captate azi cu scule digitale.
„Nu apuc să revăd *Gb* (gigabiți) de imagini și filme, pe care le "trag' la vreo ieșire ...”

Pregătesc ceea ce

…s-ar numi pompos o *conferință*. O expunere publică. Subiect de munte, mai exact despre cel care a înființat Clubul Alpin Român, la 1934.

Realizez că publicul vrea un anumit stil de prezentare (istorică).
Cu semizei.
(nu mă miră, prin urmare, că pică apoi în extrema de a-i puți cam tot, în prezent...).

Or, eu unul țin să prezint lucrurile cum fură, cu bunele și relele cuiva.

Căci.
Cît de viu este un om, căruia îi pomenești toate!...
Cît de simpatic, de uman (și contemporan) poate deveni, astfel!

La o minte ca a mea, cel puțin...

Exista o butadă, în antichitate

Un tip o ținea gaia-mațul, într-o problemă... Un înțelept, din preajmă, a dat să-l prevină că nu procedează bine, în primul rînd pentru propria-i persoană.
Celălalt însă, nu și nu...!
„Ești învingător, dar nu-i deloc bună o așa victorie", a șoptit finalmente înțeleptul.
Cam așa și cu genul de (hiper-)critică din aval:

> ”De la New *York, presedintele Klaus Iohannis a postat pe facebook cea mai proasta fotografie de cand a ajuns presedinte. Trec peste glumele pe care as putea sa le fac pe tema lor si vi le arat, una cate una:*
> *1. Fotografie este stramba*
> *2. Incadrarea este gresita, linia dintre perete si tavan ii trece prin cap presedintelui*
> *3. Nici o femeie nu trebuie fotografiata din profil, daca n-are nasul perfect, iar Prima Doamna nu-l are.*
> *4. Cand subiectul tocmai si-a umplut burta cu ceva, ori nu fotografiezi burta, ori il rogi – ma scuzati! s-o sugă puțin...”*
> Etc.

Asemenea chitiri îmi par precum băutul (de apă...) la greu, în vise.
Tot însetat rămîi...

Dacă nu te-a ucis

…între timp dumneaei, Educația, prin suflet avem de toate.
De pildă, rîs în hohote, dar și suspinat ori chiar plîns.
Înțelegere a firii cuiva, dar și furie, pe același ori altul.

Ultima, doamna Furie, mă apucă deseori în fața încercărilor de înșelăciune.
Materiale, ori numai sufletești.

Zmecheriile privind sufletul mizează pe dorințele noastre, mai mult ori mai puțin ascunse conștientului...

Sub acest Cer (la figurat...) cam cenușiu și murdărel, o mare vrere ni-i spre lumină și curățenie...
Curățenie...
Eeee...
Nufăr, lebede, neaua proaspăt căzută...

Chestia asta, cu nevoia de respirabil în existență, (ne-)o știm nu doar noi, ci și destui semeni.
Care lasă nițel o sprînceană în jos și – privindu-ne nu chiar... curat – șoptesc unui tovarăș: „P-ăsta cred că putem să-l facem... Se vede în ochii lui că-i leșinat să dea de ceva curat, pă lumea asta...”.

„Păi avem noi așa ceva, curățenie?!”

„Nu, dar nici nu ne doare gura să-l mințim! Căci, la o adică, trebuie și... gura noastră să mănînce la chenzina viitoare”.

Și uite-așa, bănui, ia naștere vreun site „România Curată”.
Care posedă șanse multe să îndrepte această Țară, pe la un an *4015*.
Nu de alta, dar mijloacele-i sînt exact acea care ne duseră în cloaca unde se spune că sîntem...

„Șefa... Da’ ce-i spuneam fraierului – că ăsta e român, dacă îi zici de Dero ori de disciplina puritanilor din Vest fuge, la Antena 3 ori B1...”
„Păi, îi dăm ce-i place. Venim de pildă cu povești cum că se pot rezolva cutare probleme, definitiv chiar. Ia-uite: ;„ACUM E MOMENTUL! Împreună putem interzice definitiv proiectele...>
Sau:
<Unde ne sunt liderii? Top decizii neluate care ne vor costa scump...>
S-a născut ăla care să reziste la așa ceva? Nuuu.”

„Da' e frumos, șefa...? ”
„Să nu te mai aud cu vorba asta!”

Ora confesiunilor

13:41.

Toată viața am fost teribil de invidios pe tipii numiți 'de-acțiune'.

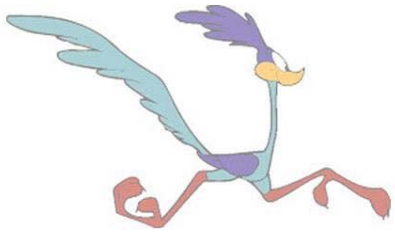

Și azi îi privesc aproape ca pe Dumnezeu!

Cît de iute iau ei decizii.

Și cum nu se împotmolesc în cîntărire nesfîrșită a șanselor.

Iar despre perfecțiune (aia care ne ține pe loc, întru fapte...) par să nu fi auzit vreodată!...

Nu e corect, unii să poată ridica o casă, un cartier, imperii chiar – iar alții să lîncezească cu indecizia și lenea în brațe...

Legat de chestiile numite angoase

… bănuiala curentă este că dumnealor provind din frecușuri ivite în călătoria vieții.

Simt însă că ele vin la pachet odată cu nașterea.

Și că fiecare vîrstă e fugărită de aceste in-built-uri.

Inclusiv aurita tinerețe.

Aceea care răsfoiește revista publicitară „ȘapteSeri”.

Văd acolo o formulare, care – lipsindu-ți în exprimare – te face iute client al unei stări nasoale-nasoale.

.

Haios în treaba asta – și nu mă îndoiesc prea tare de afirmația mea – este că nici ăl de o vehiculează nu crede în respectiva pastilă (și similare)!¸

Ele au probabil un rost... Vehicularea dumnealor e un fel de asigurare că nu vei ieși din regulile mediului.

Apropo de formularea asta

… cu românii în sus și românii în jos.

> *”A apărut un sistem de operare gratuit adaptat la nevoile românilor...”*

Dincolo de faptul că-mi menţin părerea.
Că dumneai s-a ivit, acum vreo patru ani, cam prea deodată ca să nu bănui la mijloc o mînă statală...

Văd c-ai mei compatrioți nu strîmbă din nas, de unde bănuiala-mi că ne simțim un pic singurei, sub cerul ăsta, respectiv în concertul națiunilor...

E foarte posibil ca sentimentul să fi demarat odată cu ieșitul nostru mai frecvent pe Afară. Unde ne-am simțit cam străini...

Niște decenii mi-am bătut capul

…(cam îngrozit, recunosc!) unde moaș-sa ne ducem după moarte.

De la o vreme mă străbate o curiozitate (pe cît poate fi ea, legată de așa evenimente) de unde am venit aici.
Mai degrabă mă minunez, în anii-mi de acum (ce-o fi în viitor, e de văzut...) că o maximă conștiență asupra persoanei și a lumii are drept limite – în ambe sensuri – nimicul...

Ziceți că că indispun al dracului, cu așa meditațiuni de sinucigaș?
Bine.
Voi intra mintenaș în rîndul lumii.

De pildă, voi lua în matur și amabil mișto pe doamna Gorghiu:
„Să râdem cu Alinutza de la penele, acest fecesebe al politicii românești…”

PS
Din ce-mi aduc eu aminte, ca fugar trăitoriu în gazetărie, reporter e acela de consemnează fapte brute. Și mai puțin amestecă inteligent, ca mai sus...

Polemica, pe latura ei politică

… e o treabă delicată...

> *”Senatoarea <grevistă>, despre Alina Gorghiu: <Sunteți tânără, frumoasă, deșteaptă, păcat că doar atât>”*

Ziceți și dumneavoastră!

Îți ia mult să înșiri, despre doamna Anghel, opusurile frumuseții, tinereții, deșteptăciunii, adăugînd apoi serafic: „păcat că doar atît”...

Nimic nu dezarmează mai tare

… într-o controversă (mai ales moritică) decît să recunoști celuilalt că ai greșit, într-o afirmație oarecare.

Eventual să-i lauzi mintoșenia de a-ți fi depistat acea impardonabilă eroare.

Din motive care se pot explora, și asemenea atitudine fiind rarisimă, cam nimeni nu-i antrenat la așa momente.

„Io am întîlnit odată un tip cum zici dumneata. Zvîcnea din cap și, strîns cu ușa, a recunoscut că are 40 cu 5. Temperatura. Nu știu dacă a prins ziua următoare... Păcat de el!

Dincolo de răutatea unor așa *garnituri*

… peste vreo umană eroare a unei șefe de partid.

„Să râdem cu Alinutza de la penele, acest fecesebe al politicii românești…”

Bănui că nici lansatorii acelor amabilități nu fură tratați altfel, îm trecutul lor mai .mult ori mai puțin apropiat.

În nemernicia-mi, aș mirosi că nici în familia de origine nu domneau curent toleranța și respectul...

În locul lui Alex. Paleologu

… aș fi stat mai prudent în a vorbi despre prostie și despre proști.

Viața, firea umană e prea complexă pentru a grămădi pe careva în haina aceea.

Trec peste faptul că oricînd îți poate fi identificată – de către altul – vreo nepricepere în viață, și ca atare poți fi plasat urgent în acea vestimentație...

Mai prudent aș fi fost (între altele) și la nașterea vorbei acesteia: *„Contrariul prostiei nu este inteligenţa, ci bunul simţ.”* Dincolo de greutatea procust-izării cuiva, pe patul unei noțiuni, simt că cele trei chestiuni provin din planuri diferite.

A face pe altul 'prost'...

1.
Nici nu mai știu ce m-a școlit (revistele Dilema, la jumătatea deceniului zece?), că emiți sentințe eventual despre gesturile cuiva, nu asupra aceluia în-întreg.

Așa-zisul prost
(dacă nu e limitat mintal, chestie care nu ține oricum de vina lui) ...posedă fără îndoială zone de realitate în care se descurcă mai bine decît mine!

2.
Nu mi-am bătut capul pînă acum cu vreo definiție a culturii, cea posedată de condeiele înalte.
(Oricum, aș trece între ele pe Alexandru Paleologu.)

Legat de dînsele, eu unul nu m-aș aventura în osanale, măcar pentru că – vorba cuiva – e noroi și în Parnas, doar că se află poleit.
Îmi pot face plăcere scrisele cuiva, pot simpatiza mult vreun autor – dar pînă la ditirambi (mai ales publici) îmi mai e nițel...

Aceia sînt totuși oameni.
Iar folosindu-mă de vorba cuiva, proporția dintre defecte și calități ni-i cam la fel, indiferent de etajul social unde ajungem...

3.
Nu doar la zisa de mai jos a lui A.P. observ facere din vorbe. Îmbrobodire. Încercare de a ne spori valoric scrisele, dar prin mijloace de Moșii anilor 1900.

„De aceea, există la noi, manifestată fie direct, fie disimulat, dar tenace, atâta ostilitate faţă de Caragiale, abisalul Caragiale, geniul inteligenţei radicale, cel mai eficient dintre marii români demascatori ai Prostiei.”

Abisal... Demascator al prostiei... (vorba lui ILC:) șcl.

Îți trebuie probabil școală, ... cultură pentru a te avînta în duceri cu preșul, pe culmi...
Ce-i drept există și destulă dorință, la obrazele fine, de a le fi servite așa formule...

4.
Chit că nu ni-i deloc în larg, așa ceva..
Am sentimentul că nu strică a medita cum ne va privi viitorimea scrisele.
Spun asta pentru că la un 1990 va fi fost nevoie de exprimări precum ale dlui Paleologu, eu însumi luîndu-le în serios... Peste ani, îmi apărură însă rezervele de care vă zic aici.

MĂ CREDEȚI, rogu-vă...

Cînd spun că nu țiu a demola neapărat statu(i)a cuiva, pentru a-mi sălta atîtica persoana...
Un Caragiale e clasic, studiat, mărit..
În ton cu inteligența pe care am căutat a i-o copia, nu am cum să nu văd a fi fost o persoană mai mult de atît... De pildă, scria el nemaipomenit, dar fuma ca turcul (de unde i s-a și tras o moarte cam devreme)...
Or, cam ce înseamna asta aflăm lesne – grație psihologiei de la 2015 barim...

DE NOTAT aici că, la așa vorbe, se uită lumea tare chiorîș la matale.
Că vrei să strici ceva, în rostul minunat al lumii.

Astă lume doritoare de concluzii frumoase.
De fapt, convenabile...

Pentru a răzbi în lumea asta

… avem nevoie de multă auto-amăgire...
Precum:
„Poate dă Dumnezeu sa fie bine !!!"

La o adică, e captivant să vezi cum poți crea din nimic balsam salvator al dispoziției...

Psihologie. Uman.

În frumoasa ogradă a internetului, dau azi de niște imagini cu mămici alăptînd.
Întîmplător, niște zeci, dacă nu sute.
După un prim hîc sufletesc, îmi salvez pe computer o mare parte a lor.

Acuma.
Rugîndu-vă să amînați un pic punerea mea la zid.

Care-o fi problema, că regulile sociale interzic interesul – unui bărbat ca mine, de pildă – pentru acele scene.
„Aaa, matale ești într-o ureche!"
Felicitări pentru simțul de observație! Și de ce ce-s, așa?
„Păi...."
Hai, zi. Îndrăznește!
„Păi, nu se face!"
"Mersi. Dar eu vreau explicație, Doar nuiaua, fără detalii, parcă nu merge..."

Și-uite-așa devine vînătorul (moralist) vînat.

Nici el nu știe de ce-i rău, a te uita la o poză cu mămică alăptînd. Însă dînsul păți precum omul de pe stradă, căreia îi băgă agentul Smith (cel din „Matrix”) deformatoare mînă în piept...

Bon.
Revenim la oile noastre. Cele freudiene.
În sensul, dacă ceva tulbură, hai să ședem pe-acel disconfort.

Parafrazînd clasicul „Ce gîndește suveranul”, hai să vedem ce simte un domn la vedere de așa ceva.
De mămică alăptînd.

Se află multe pe-acolo...
Și sexualitate, și altele.
Ochii sugarilor sînt interesanți...
Eventual aceia ai frățiorilor un pc mai mari, privind la norocosul-de-sîn...

S-a făcut gaură în cer, dacă m-am aplecat la astă felie de realitate?
Voi umbla prin urbe cu un rînd suplimentar de vițioase scopuri?

Părerea mea

De privitoriu la niște versuri oarecare (par de calitate, recunosc!):

„Radu Gyr
Întrebare

Adâncă-i noaptea, orele profunde...
Gemând, spre raftul cărților mă-ndrum
și-ntreb în șoaptă fiece volum:
-Tu ești? Și cartea fuge și se-ascunde.

Plângând, întreb portretul ei acum:
-Tu ești? Și nici iubita nu-mi răspunde.
Îmi umplu cupa-n vin să mă scufunde,
întreb: -Tu ești? Și cupa piere-n fum. ”

Am impresia că, stăruind la tipul de exprimare de mai sus, pierdem din oferta de profil (adică poetică, în sens sufletesc) a realității.
Și uite-așa ajung iar la ideea că manifestările culturale-s o făcătură, dar ce constituie un numitor coeziv, necesar în societate.

PS.
Îmi place că iubirea de semizei precum Gyr posedă limite... Nu o să vedeți citate versuri legionare ale aceluia...
Iar iubirea care admiră doar o parte a cuiva...

În context, al unei mari iubiri, mărturisesc a fi pus eu diacritice la minunata poezie, nu cel de la care am preluat-o...

”Iubiti copii? Sunt copiii cei care merita totul pe lumea asta?

Intuiesc raspunsul tau: da, desigur! …”

> *”...Atunci de ce mai exista copii asistati social, copii care cresc in institutii? Cine are grija lor? Cum isi petrec ei timpul liber? Cine ii ajuta atunci cand le este greu? Te-ai gandit la asta vreodata?*
> *Dragii mei, si-n aceasta toamna voi fi prezenta la Bucharest Marathon si voi alerga pentru Hope and Homes for Children..”*

Trec peste faptul că grijitorii de acest fel, asupra copiilor, în general nu posedă așa ceva.

Apoi. Și cu riscul de a părea mitocan.

Prefer să mă ascult, respectiv să ascult spusele inteligenței asupra lumii.
Or, aceasta din urmă îmi spune că problema e ceva mai complexă, legat de modul în care vedem copiii.

Altminteri, privesc șabloanele citate pe aici și (chiar înțelegîndu-i mobilul demersului) cred că Societatea ne ia de tîmpiței.
În două sensuri.

1.
Primul nu dă doi bani pe putința noastră de a judeca de a observa lumea.
Inclusiv că relația noastră cu ăi mici nu e atît de primitiv-favorabilă lor.

2.
Societatea nu ia în serios nici putința noastră de a ne opune ideilor ei, cele servite nouă.
Or, poate că sîntem rari ăia în stare a-l spune: „Stai, fă, că treaba e ceva mai nuanțată!...”.

PS1
Mă uitam aseară la un documentar despre întîiul război mondial.
La urmă, plecînd de la confecționarea după 1918 de mari monumente patriotice (statui, de pildă), vorbitorul de-acolo remarca a nu se fi suflat nimic despre curțile marțiale, despre disciplina militară impusă în general cu anasîna...
Ca urmare, poate scrisele mele de aici nu-s de privit chiar ca o aiureală – chit că poate nu le va fi sosit încă vremea popularizării curente...

Selfie-urile

… care ne reprezintă cel mai bine sînt acelea care nu ne plac.

…pentru șefia partidului.”
Mie, dl Dragnea îmi pare un om puternic.
Faptul că nu activează pe culoarul meu politic favorit nu-mi reduce din aprecierea pentru dînsul.

În paralel, nu cred că această simpatie îmi ucide de tot obiectivitatea.
Ca urmare, îmi permit să afirm că Dreapta nu posedă vreo personalitate de acest nivel.

Remarcă necesară.
Nu pretind aici că domnul în chestiune e perfect, respectiv că viața nu-l poate duce în situații unde să o facă nițel lată.
În paralel, admit că nu mi-ar conveni să-l am șef.

„Scandal etnic la Sfântu Gheorghe:

Jucătoarele, primite pe imnul secuiesc la campionatul naţional de baschet...”
.
Distinsul nostru stat, de o calitate asupra căreia se poate glosa, nu are nevoie de cetățeni majoritari care – la un eveniment precum ăl pomenit în citat – să ridice din umeri: „Să fie sănătoși... Un lucru normal... Eventual, e damblaua lor și n-o să cadă cerul național dintr-atît”.

Cu ce ocazie sînt eu dator

…celor îngrijiți în casele de copii?
Asta e încă o pastilă socială, cu mesaj pă-dedesubt: „Să execuți asta, fără vreo cercetare mentală, altfel te ia dracul!”
(”Oare cum arată cei pe care i-aș ajuta? Ce s-o pute citi în ochii lor? Părinții lor cum or fi arăta? Iar statul român de ce alocă suficient – ca să aibă de unde fura distinse mădulare ale Sale?
Aici e precum în religie: „crede și nu cerceta”.)

Cu ce ocazie-s eu dator acelora?
Nu am suficiente pe cap?
(Nu priviți urît la ultima idee. Ea are faimă proastă în social, aflîndu-se în reprimabil tandem cu a nu asculta de îndemnurile obștești. ÎNSĂ REPREZINTĂ ATENȚIA LA PROPRIA PERSOANĂ. La nevoile și încurcăturile ei.)

E drept, nu pare să posed vreo gaură sufletească – dintre cele care se umplu prin acțiuni caritabile, în high-life...

Caragiale

Caut de-un card SD, pentru telefon mobil.
Pe un magazin on-line, sub preț, apare un gen de rubrică pe care – eu unul – nu-l știam.
Și care mă trimite cu gîndul la pomenitul clasic.
„Pentru umanitatea suferindă”...

Ori la o schiță de Jaroslav Hasek.
Unde, după scăderea tuturor cheltuielilor acțiunii caritabile (în folosul unor familii de mineri morți în adînc...) rămăseseră cam trei firifirici – de văduvă.

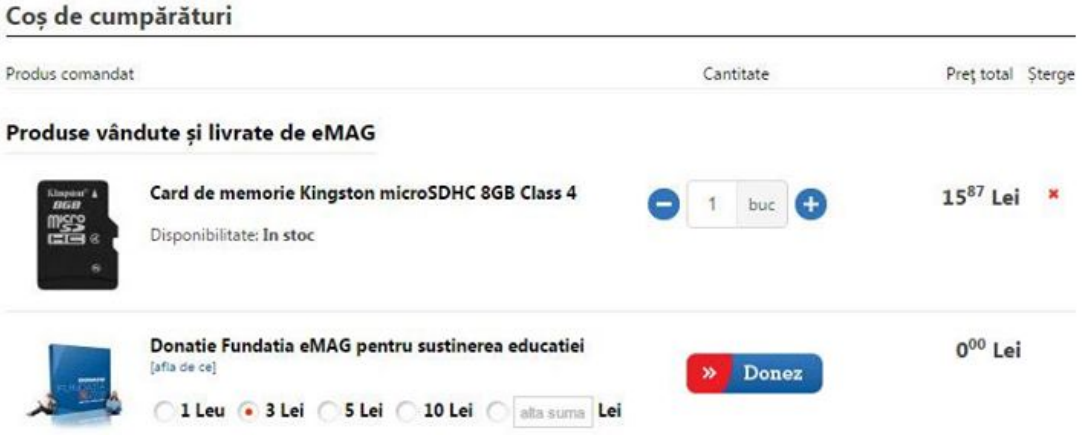

„Băsescu, către membrii PSD:

<Spuneți stop cocalarilor politici Ponta și Dragnea> ...”

E interesant cîți invidizi va convinge Băsescu – dintre pesediști – cu așa plăcut mesaj.
În fapt, fostul președinte se adresează altora, de pe scena politică.

Altminteri, Traian Băsescu este și el cocalar politic.
Ba chiar și uman.

Așa-mi pare mie, barim...

Dar bineînțeles că globul pământesc nu stă în loc, dacă vreunui ori vreunii se află așa ceva...

Pare că avem nevoie ca de apă

… a bajocori pe altul.

A batjocori înseamnă identificare de minusuri ale cuiva (mai mult ori mai puțin reale), plus umilire.

Foarte interesant este că nu purcedem la așa atitudine de florile mărului, ci pentru că ne împinge irepresibil un ceva din noi.

Dincolo de afirmațiile pe care i le găsesc discutabile

…în imaginea de aici.

Presupunînd că nu ați ști nimic de ocupația respectivului, ce părere ați avea despre el, pornind de la fotografie?

Altminteri, nu cred că poți să ajungi Sus, să te menții acolo fără povești spre public, respectiv fără cinism / duritate.

Ți le impun mediul, supușii.

A putea să urci sus presupune și abilități de fiară căreia îi este greu apoi să renunțe la vreun ieduț întîlnit în cale...

Zic asta și gîndindu-mă la dl Tăriceanu, patron cîndva de post radio căruia îi picau bine licitațiile cu cîntec. Așa spune barim dna Mungiu Pipidi, în ultima ei carte.

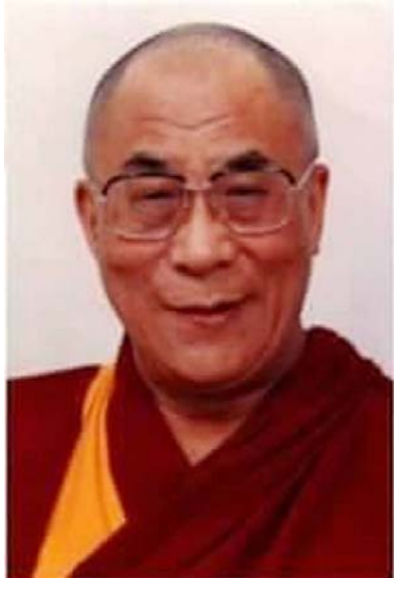

Poate mi-i semn de bătrînețe

Dar a început a-mi plăcea mai mult să spun că iubesc, decît să mi se zică asta (să nu se înțeleagă de aici că una-două mi se turuiau și turuie vorbe minunate la ureche...).

PS
Multe mai sînt de cercetat, pe lumea asta sufletească...
E drept că asta nu înlocuiește un job, un venit.

Cred în continuare

…că a menține denumirea bulevardului Vasile Milea e nițeluș chestie de neam prost, din partea MApN, a Statului român în general.

Pe de altă parte, realizez perfect că melitarii noști de frunte nu vor mai pupa curînd vremuri-interesante (vorba lui Deng Siao-pin), care pot naște mituri.
(miturile fiind chestiile alea care țin unite o nație, mai exact o țin așa în jurul intereselor potentaților.)
E normal să profite de ce au !

Asemănător stau lucrurile și la religioși, cărora perioada comunistă le este azi mană cerească , pentru a zămisli sfinți (că îi pot naște ei și din piatră seacă-și-sfințită, aia e altă poveste)...

Un fapt de viață, oarecare

Cine ni-l relatează, îl plasează între lucrurilor stupefiante.
(altcineva, pornind de la aceleași scrise, acuză nesimțirea, tupeul.)

Cred, însă, că esențial este a lua acel moment neașteptat ca pe o felie de viață surprinzătoare. Neplăcută, dar cu totul dreptul de a trăi – dacă tot a ajuns sub soare.
Nu mi-i moft, cît asigurare că data viitoare nu-mi va mai sălta în exces pulsul cardiac.

Ce-i drept, avem nevoie de așa incorecți pentru a ne drege neapărat – prin reproș ori altele – niște probleme interioare.
Eu, de pildă, am nevoie de acest material al dlui Plești pentru a poza drept tip înțelept și echilibrat.
De ce asta, ne poate spune orice psiholog de treabă.

> *Acum vreo săptămînă, am primit un telefon care a reuşit să mă stupefieze. Precizez că am prostul obicei să răspund oricărui apel, chiar dacă nu recunosc numărul apelantului, chiar dacă sînt suficient de păţit ca să nu mai risc noi şi noi experienţe istovitoare, isterizante, amuţitoare /…/*
> *„Uitaţi, eu şi soţul meu ţinem împreună un restaurant, o afacere privată. Şi avem un foarte bun prieten care vă admiră enorm. V-a citit toate cărţile, vă invocă tot timpul, ştie o mulţime de citate din opera dumneavoastră. În curînd e ziua lui şi ne-am gîndit să-i facem o surpriză plăcută. Ideea ar fi să veniţi şi dumneavoastră la masa festivă pe care vrem să i-o oferim şi să participaţi la petrecere.“ Auzisem bine? Eram „închiriat“ ca entertainer-surpriză la un chef? Eram „cadoul“ scos din pălărie pentru distracţia generală şi mai ales pentru sărbătoritul familiei?...”*

Ne considerăm superiori maneliștilor

Dincolo de faptul în sine că e greu a stabili ierarhii, cum că-s mai breaz fie și decît vreunul ce scoromonește prin gunoiaie, la Glina...

Atitudinea 'Sînt mai valoros decît cutare!' ține întrucîtva de gradul nobiliar MOȘTENIT.
Nu-i meritul nostru, în sine.
Nu am asudat la el – în ultimul caz intervenind un fel de liniște, un fel de nechef în a te mai întrece cu careva.

„Ce părere aveți

…despre introducerea educaţiei sexuale în şcoli?”

Eu cred că dacă părintele nu ți-a putut explica acelea de acasă, școala nu mai poate drege nimic.

O revistă.

”Dezbatere „Historia“: Viktor Orban se vede „urmaş“ al lui Iancu de Hunedoara. ...” (observați aici ghilimelele puse ideii de urmaș...). Alții, întreabă cititorul dacă e cazul unei canonizări a lui Arsenie Boca.

Astea-s situații pentru care omul simplu nu are date (plus pregătire în domeniu) necesare unei concluzii. Cu toate acestea, întreprinderi doritoare de adunat bani îi pun acea întrebare-de-simțit-bine.

Îmi pare că infantliismul nostru sporește, pe-așa drum al mîngîiatului tip Goe, pe cap.

Dar asta e.

Trecu omenirea și peste încercări mai grele.

„Tudor Chirilă publica, acum câţiva ani

… pe blogul său, o scrisoare adresată tinerilor, cei care, în viziunea sa, mai au ocazia să schimbe ceva în România. Un mesaj puternic, în care îi îndeamnă la cunoaştere, la schimbare, în care le transmite că ei sunt şansa. Scrisoarea a avut şi are mare succes în mediul online şi, din păcate, este la fel de actuală şi astăzi.”

Ca primă idee, se pare că ni-i sport de prim rang să dăm cu maxim sclipici rîndurilor, atitudinilor noastre. Bănui că-i un proces necesar, fără de care demersul general ne-ar părea precum rățușca cea urîtă (și fără șanse a sui lebădă).

Apoi.

Mie unuia mi se pare nasol moment, acela în care începi a te adresa tinerilor.

Mai ales tuturor la un loc.

Cum o nenorocire aduce pe alta, nu doar că le vorbești tuturor, dar le dai și mici sarcini.

Cît și moduri de a sosi pe acele vîrfuri (fără să te întrebi o clipă dacă aceea au chef de așa ceva).

Ca întotdeauna mă întreb cît – în așa discursuri – este necunoaștere a vieții, și cît un tip de gest care dă bine social.

PS

Un consult, barim al conținutului presei (inevitabil. de la Heliade încoace) ar vădi o lungă listă de băieți care au tooot vrut să schimbe Țara. Inclusiv punînd pe alții.

Nu am idee cum au șezut lucrurile la un 1950, cînd se pornea spre miezul unui ev aprins, dar am văzut sac de speranțe în tineret imediat după 1989. Cum ieșiră iluziile, nu mai spun.

PS2

„Nu fumaţi iarbă şi nu vă daţi în cap cu alcool, cu orice preţ. O să le daţi apă la moară inculţilor şi hoţilor de la putere...”

Am impresia că T. Chirilă nu a scris materialul de aici pe stomacul gol.

Ori poate că e maladie națională să nu gîndim cîtă șansele au vorbele, apelurile noastre a fi ascultate.

Care vădește dor de litră nu o să se împiedice în așa îndemn.

Cît privește forumarea 'hoții și inculții de la putere', nu cred că punem de-o schimbare națională cu așa optică primitivă. Și deloc înțeleaptă.

Îmi dați voie să privesc nițel neîncrezător

…un op cu așa titlu: „Timpul trăirii, timpul mărturisirii”?

Dalai Lama are stofă de excelent gazetar

… ori de politician first class!

Dă la fix omului, ceea ce vrea acesta să audă.

Altminteri, nimeni nu apucă să întrebe care-i distanța de la așa vorbe la vreo îndreptare a Terrei...

Uite-acuși – la atare înalt gînd dalailamist – o să se nască vreo două sute de milioane de-d-ăia: vindecători, făcători de pace șcl!

Mare gargaragiu!

Întrucît noi nu ne aflăm proști

(ca ăia mînați de distinșii prezentatori tv din imagine)

... ne vom bate un pic mintea cu ce mînă în luptă – de fapt – pe acel nene cu vene umflate la gît.

De pildă, în iritarea pe tîrfe pot mirosi că nu șade perfect cu viața sentimentală/sexuală...

În genul acesta de iritare

,

…înclin să ghicesc o treabă.

Și anume, că respectivul e adept ideii că (ne)fericirea sosește numai din exterior.
Nu și de la brațele ori mintea proprie.

Nu m-ar mira ca vreun psiholog să identifice aici oftica infantilă – produsă de lipsa mamei, din preajmă. Precedată eventual de mărturisirea: „M-am săturat de tine, /bip/!”.
De plod.

Legat de existența-mi

nu mi-am pus mai niciodată problema lui „Ce-ar fi fost dacă...”.
Mă aflu tip cu imaginație, dar am preferat să-mi pierd timpul cu orice alte fleacuri, decît cu așa ceva.

Munte și nu numai

Zisa din imagine sună frumos (ca orice încercare de dat gata semenii), dar nu e o treabă, să nu știi a mirosi poezia de oriunde...
Trec peste opinia – inteligentă, fără îndoială – că poezia e un ceva mai breaz ca proza...

Taaaareee mi-aș fi dorit.
Să pot minți frumos. Să exagerez fără jenă și perfect conștient. Ca atîția distinși semeni.
Oameni adevărați...
O altă cărămidă în zidul dezamăgirilor (neadaptării?) existențiale...

*

„Bă, pă drumu ăsta nici de cruce nu o să ai bănet!...”
„Păi, știi, eu, la Cenușa aș vrea...”
„Bine. Nici dă incinerare n-o să-ți găsească moștenitorii firfirici pîn' casă!”

PS
„Prima victorie *pentru Someș*. După câteva ore de la mobilizarea societății civile…”
”Societatea civilă a reacţionat prompt.”
vs
„Luând în considerare demersurile publice ale specialiștilor în urbanism și ***ale unor reprezentanți*** ai societății civile...”

Pricep mai greu

… cum poți fi patriot, cînd lumea românească e plină de semne ale (ne)prețuirii, ale (ne)respectului – față de compatriot / seamăn...

Trebuie să fie haioasă scena, în care soliciți detalii – întru subiect – vreunui patriot.
Și amîndoi aflîndu-vă față în față, dacă se poate cu două-trei camere TV prin apropiere.

„Deci, dragă stimabile, viețuim într-o minunată cloacă, dar avem de cîntat împreună „Trei culori”, iar la o adică ieșim cu piept de aramă în fața glonțului vrăjmaș...”

Nu e o treabă chiar simplă

… să te accepți cum ești.

E plină literatura mai mică ori mai mare *- de îndemnuri să alegi țeluri înalte. Ori foarte înalte, extraordinare, sfinte șcl.

Dintre oamenii și pramatiile cei jucători cu așa formule, păi unul nu pare nițel să spună: „Știți, fraților, muntele ăla de 10 000 metri nu l-am putut urca, chit că îmi doream grozav. Imens. Iar asta, pentru că nu există vîrf mai mare de 8 848 metri, iar totodată organismul meu nu ar rezista nici peste cinci mii altitudine... Îh, dar știți ce cruntă e durerea,de ea nu fi izbutit chestia dorită, atît de mult?! ”

În materie de eșecuri, de nereușită, se cam tace sub soarele ăsta.

Îh.
Îmi fuge mintea (iar) la Matrix, unde un Morpheus explică novicelui Neo și că, după folosirea ființei umane – nemișcată întreaga viață într-un strîmt balon -, se renunță fără ezitări la dînsa, ba chiar servind la hrănirea celor ce rămîn.

Să mă jenez, că ridic la fileul cunoștinței așa idei?
Cred că nu...Dar e semn de slăbiciune, a le scoate la aer?
N-aș paria.
Sau de mitocănie, adică nu se cade a strica fericirea mai mult ori mai puțin dramatică a celorlalți?
Mmm, aici ar fi parcă un pic de discuție...

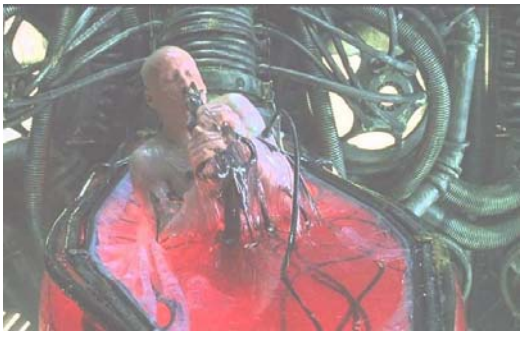

PS
Paradoxal, a-ți bate cap cu așa ceva e precum furtuna de vară, cea cu rupe pomi, inundă șcl. Apare după o vreme senin, iar tensiunle atmosferice-s risipite pentru o bună bucată de vreme...
„Ți-or fi, coane, dar ne-ai făcut nouă părul măciucă, cu-așa zise!!
Pe lîngă matale, Cioran fuse un mare optimist...”

„În Statele Unite

…Preşedintele se trezeşte şah mat la fiecare mutare a lui Putin şi scînceşte retoric.”
.
PĂRERE DOAR A MEA.
Nu pot lua în serios un autor care se exprimă ca mai sus.

O formulare: „Cazul Paul Goma: singur împotriva tuturor”

Mda...
Ca părere a mea.
O mică (imensă?) dramă.

Bănui că psihologii pot lua în calcul un sindrom 'Paul Goma'.
Sînt atît de mult de spus despre firea Paul Goma, că te ia liniștea.

PS
O cometă utilă, pe cerul românesc.

”Corina Drăgotescu, ATAC la Ponta:

…<De ce nu-și dă demisia…>”

DE CURIOZITATE.
Dacă premierul Ponta demisionează, din ce premise vor merge lucrurile neapărat mai bine, în astă țară?

Am îndoieli de un așa progres.
Asta și pentru că dau ochi la tabăra adversă lui V.P.
Mulțumesc, nu.

Nu mă aflu nifilist, dar nici singur la tăiere nu mă duc.

PS
Priveam la un ziăruleț, scos de un candidat de primar în sectorul 6 bucureștean.
Florescu parcă pe nume.
Te și amuzi, a medita la firea aceluia, respectiv la ce-l mînă în luptă.

.

Îi iau cum sînt – dumnealor – însă nu-mi cereți entuziasm.
O zi frumoasă s-aveți!

E AMUZANT, nițel..
Ca semeni imperfecți, să ceară altora perfecțiune...
Cu toții aflîndu-ne, bineînțeles, creștini – deci negrăbiți în a da cu piatra...

Un domn

… – P.D.A. după inițialele sale...

> *„Mai multi prieteni imi cer in privat sa comentez public cu privire la interventiile insultatoare, de prost gust, lipsite de bun simt si agresiv-iresponsabil propagandistice la adresa celor care si-au exprimat solidaritatea, ingrijorarea si protestul in fata valului de retorica si violenta criminala anti-crestina. Nu am nimic de adaugat la cele pe care le spun si scriu de mai bine de un deceniu, din vremea cand eram una dintre putinele voci tolerate in spatiul public romanesc care se exprima din cand in cand pe aceasta tema...”*

Am suficient instinct pentru a mirosi în stilul scriselor citate un om nu prea elegant, înțelept, creștin.
Dar nu ar fi primul care joacă-din-vorbe, pentru a-și satisface diverse interioare.

Apoi.
Trebuie pentru ca să aibă grijă ce-și dorește.
Poate da de-un anticreștin cît se poate de respectuos, de la locul său.
Aritmetic, va avea o problemă în a dialoga cu acela...

*

Pe dl citat în amonte îl pomenește (de bine) în ultima ei carte dna Mungiu Pippidi. Inteligenta moldoveancă fiind la rîndu-i școlită, umblată inclusiv la Harvard.

Interesant este însă cum activismul social, vorbele mari nu împiedică inconștientul, țintele acestuia să dețină frîiele.

Și să voiască elementarul a sui cît mai sus, între oameni.
Iar de acolo să domine.

De acord

… la vîrsta a treia destule ne devin mai sălcii pe limbă.

Dar, în fața acestei situații, observ o categorie aparte. A intelectualilor cărora li s-a promis că – de umblă pe drumul plăcut îndrumătorilor de altădată – vor da de-un fel de rai, de-un fel de izbăvire.

Cum ultima chestie sosește la paștele cailor, categoria citată începe să dea din colț în colț (cam toți o facem, de fapt...).

Dacă stai să te gîndești, procedăm precum la vîrsta anterioară, cu paradă a științei, cu atac împotriva dușmanilor Adevărului și ai Neamului, atîta doar că nu ne mai șade cît de cît bine, ca altădată.

Exista o vorbă.
Spre senectute, barim mimează că te-ai înțelepțit...

În frumoasa noastră lume

… nu poți fi neam-prost pe față.
Adică direct. Oblu.
De pildă, vedeți ce frumos își înfașă subsemnatul acreala?

Alții vîră și ei mîna în sacul cu principii, pentru a confecționa un ambalaj frumos...
Și dăștept, mînca-l-ar tata!
(între altele, chestia cu regretele în care mor Valorile e tare!).

.

Apropo de tîrfe analfabete

Cu cine-o fi mai fain sexul?
Cu ele ori cu nevasta puritană?

Îmi place că țipă „Rușineee!!” tocmai aceia care nu-i par foarte amici.
Prin definiție, un tip care ține cont de erorile rușinoase nu se apucă a necheza despre Ea...

O frumoasă doamnă politician

Îți ia ceva secunde, ca să ghicești ce e în spatele minunăției de chip, de atitudine...

E ceva rușinos, bărbat aflîndu-te, să meditezi cum s-o comporta cutare femeie minunată în intimitate?
Aceea cu tine.
Din rațiuni care-o privesc, Societatea interzice nu doar așa vorbe în public, dar pînă și gîndul! (ultima poprire arată cu Dumneaei, mama Societate, ne vrea tembeli speriați...).

Facebook îmi dă iluzia

…că lumea cască gura la deșteptăciunea mea.
Pe dvs. vă mînă altceva în luptă, pe cînd tastați aici?
Ziceți de plăcerea de a scoate ochii unui dujman, între altele?
Perfect, am notat.

Altminteri, rămîne o chestie interesantă, să guști cenușiul sinistru care ne încearcă ucigaș, cînd ne încăpățînăm a nu deschide computerul, spre foaia fratelui Zuckerberg...

PS
Cînd oi mai încropi ceva carte cu însemnări de pe aici, îi voi spune „Minunata iluzie”...

„Ponta: Gorghiu a încheiat contracte

…cu mai multe instituții, cu AVAS, cu BTT...”
Completarea „domnul” / „doamna” cam lipsește din adresările noastre.

Bineînțeles că apoi ne mirăm, de unde această junglă ambulantă prin jurul nostru.

Omul simplu vede în politețe o slăbiciune.
Probabil pentru că el gestionează greu (ori deloc) filoane contrare în interiorul său.
În realitate, lucrurile stau altfel, dar pas de convinge!

„Victor Ponta, replici dure

…la adresa lui Klaus Iohannis: M-a certat ca stăpânul pe iobagul lui! ”

Nu te oprește nimeni să-i răspunzi deștept, unuia care te ia drept *servi*-ul dumnealui...
Cîndva, orice soldat napoleonian ducea în desag un posibil baston de mareșal.
Similar, orice vorba a preopinentului îi poate deveni bumerang-îndărăt...

Ora de rîs

”112 ani de la nașterea lui Petre Țuțea: <La închisoare, grija mea a fost să nu fac neamul românesc de râs...>”
(adăugire, pe acel site: „Nu te uităm, domnule Țuțea! Voi?”)

Nu am cum să-l uit pe tata Țuțea, datorită artei sale unice – de a jongla cu Marile Pastile...
Și care-s, mă rog, criteriile în funcție de care cineva face ori ba de rîs Neamu?

Altminteri.
Cu cît mai mare este o voroavă, cu atît mai grande-i pumnul care-ți vine în cap, dacă te-apuci a gîndi – ce și cum, asupra acelor Sfinți...

PS
După opinia mea, titlul de Cel mai mare Panglicar al Neamului poate fi acordat fără ezitare lui Țuțea!

PS2
Mi se sparie gîndul, la tipii care ședeau cu gura căscată prin anii 80 la Țuțea! Chiar nu le mergea mintea??

Stricînd plăceri

„Zece ani de la moartea Elisabetei Rizea, femeia care a rămas în picioare când milioane de bărbaţi au căzut în genunchi...”

Fac abstracție de pastila (jurnalistică sadea) cu bărbații căzuți.
Dar dacă dna Rizea s-a comportat în vreun fel sau altul pot realiza consultînd izvoare din ambele părți.
Eventual unele neutre.

În rest, poți citi și declarațiile dumneaei... Dar dacă nu te afli fan, mi-i teamă că descoperi suficiente aiureli...

„Livia Stanciu l-a criticat dur

…pe Victor Ponta, iar se duce Pinocchio la Antena 3 sa se planga... ”

O fi adevărat?
Că respectînd pe altul, te respecți pe tine?

Apropo de partizani în munți

Și admițînd că istoria nu se face cu 'dacă'...
Să fi cîștigat Germania războiul, să vezi ode cu legionarii care au rezistat pe coclauri...

În context.
Bravilor patrioți – gata s-o șteargă în munți – li s-a părut mai puțin grave gesturile unui Carol II, de prin 1938-39?
Ori din vremea unui Antonescu (vezi elevi condamnați la închisoare)?

La căști, nimeresc

…(să fie aproape ora 18, azi) o afirmație a cuiva, la Realitatea TV.
Cum că ne conduc niște neica nimeni, care nu vor avea nume de străzi, peste vreo 50 de ani.

Deși ne aflăm majori, ne scapă niște amănunte.
Acei neica nimeni se află aleși. Apoi, perfecți sau ba, nu avem alții mai buni.

În ce privește denumirile de străzi, urmașii noștri de peste o jumătate de veac vor fi la fel de subiectivi, precum noi azi.

Ca urmare, negrul excesiv asupra conducătorilor contemporani lor va fi compensat de o privire idilică asupra diriguitorilor de la un 2015.

Dacă vreți să știți cum îi tratau contemporanii pe toți ăia pomeniți azi pe plăcuțe străzi, răsfoiți gazete de atunci. Poate un Enescu să fi scăpat mai ușor, dar nu bag mîna în foc.

Minunățiile goale...

(care altminteri ne însoresc o existență cam naspa...).

Azi îmi fuge mintea la un text clasic, al lui Edith Piaf: „Non, je ne regrette rien”.

Non, Rien de rien
Non, Je ne regrette rien
Ni le bien qu'on m'a fait
Ni le mal tout ça m'est bien égal
Non, Rien de rien
Non, Je ne regrette rien
C'est payé, balayé, oublié
Je me fous du passé

Avec mes souvenirs
J'ai allumé le feu
Mes chagrins, mes plaisirs
Je n'ai plus besoin d'eux
Balayés les amours
Avec leurs trémolos
Balayés pour toujours
Je repars à zéro

Non, Rien de rien
Non, Je ne regrette rien
Ni le bien qu'on m'a fait
Ni le mal tout ça m'est bien égal
Non, Rien de rien
Non, Je ne regrette rien
Car ma vie, car mes joies
Aujourd'hui, ça commence avec toi

Se clădește acolo o minunăție. Care dă ea la coș totul din trecut. Carele pornește de la zero, curată și animată de toată energia universului.

O singură problemă zace pe acolo, precum un semn schimbat într-o înșiruire algebrică. Sentimentele cu pricina țin de beția îndrăgostirii, de ivirea unui nou partener.

Și care durează, de felu-i, nu prea mult..

Bănui că franțuzoiaca s-a dus la numai 50 de ani și din asemenea consum de iluzii (o fi valabil și la sora ei mioritică, Maria Tănase?)

Cineva îmi spune

…că fac de rîs neamul românesc.
Nici nu apuc a pune ceva, aici, la inimă – căci trec atent la un fenomen...

Cum și eu pot considera – la o adică – despre neamul românesc că mă face de rîs, concluzia este să nu ne avîntăm pe plaiul unui așa domeniu.
Verbul în sine este neclar (plus neviabil la oameni serioși), plus că aplicabilitatea lui este asemenea.

Pot considera că m-a făcut de rîs sistemul solar, ca neposesor de 24 planete, dintre care o treime roz.

Asociațiile de părinți

… îi scriu Ministrului Educației:

> *”Părinții știu cel mai bine când trebuie să-i furnizeze copilului informații despre viața intimă. Nu permiteți educației să preia modele eșuate din Occident...”*

Dincolo de faptul că așa formulări, cu asociațiile-toate, trădează convingerea condeierului a te afla tîmpițel, care vei fi dat gata de așa construcții persuasive..
(se scapă din vedere aici că, peste un minut sau zece, o știre net la fel de șucară te va duce în sens opus, al convingerilor dobîndite...

Cred că avem de-a face aici cu încă o pătrundere pe teritorii mărețe-și-(inevitabil)bumerang.

Trec aici peste vreo bănuială că acei părinți nu ar ști cînd *și ce* le e de zis odraslelor, întru sex.
Dar cred că dacă un părinte e atît de 'smart', îi va fi fleac a corecta înțelept micile aiureli sădite în tînăr suflet de orele școlare întru educație sexuală.

A fost Ceauşescu un idiot?”

Să am pardon, de zisele următoare.

Eu cred că, tratînd drept idiot și pe-altcineva decît menționații în dicționarele medicale, ne trădăm noi înșine din acea categorie...

Atari formulări categorice ne maschează neputința de a plasa vorbe, pe o situație care ne-a inflamat adîncul.
Ultimul, adîncul, nu-prea-avînd treabă cu exprimarea prin cuvinte.
El, Hefaistos-amestecat-cu-Ares al nostru țipă, urlă (dar e al nostru...).

”12 ani de la moartea Elisabetei Rizea

…"Viteaza din Nucșoara" și simbol al rezistenței anti-comuniste din România...”

Eu îmi mențin părerea.
Nu merge prezentat careva nu doar favorabil, dar și 'umflat'...
Aia nu mai e obiectivitate...

Înțeleg că așa ceva dă bine la suflet, respectiv la ideea de eroism – al unora și al neamului...
Dar prefer să trec peste povești, iar în paralel să cunosc și punctul de vedere al neentuziasmaților, respectiv al neutrilor.

PS
Îmi fuge mintea la vorba cu tîrfe analfabete (ferească Dumnezeu de vreo legătură cu E. Rizea!), pomenită ieri în vreo două posturi ale mele.
Se înțelege de aici că persoanele titrate se află și informate, și raționale.
Parcă n-aș băga mîna în foc... Inconștientul ni-i totuși nici 99% din psihismul personal.
.

Îmi place (în lipsă de ocupații serioase)

a umbla creanga prin urbea natală. 'Flâner sur les grands boulevards...'

Așa m-am nimerit și la stația de metrou 1 Decembrie.
Și pusu-m-am – acolo – de meditat pe o treabă.
'Țara' se vrea o chestie foarte măreață. Și impune, ca urmare, să-i acorzi mare stimă, supunere, entuziasm la vreo cerere a Ei.
M-am întrebat ce mă fac însă – dacă mă ia la întrebat vreun nepot (fiii se făcură suficient de mari pentru atari nelămuriri):

> „Cum naiba se face, moșule, că pînă într-un decembrie 1989 ne entuziasmam, spuneam poezii de un 23 august, iar deodată ăla primește hulă și dispreț, dar devine boss un banal de ieri, și anume 1 decembrie... Tot pe acolo, o comună ilfoveană numită anterior după ziua detronării o schimbă scurt din condei: *1 Decembrie* . Mie, Buni', chestiile astea nu mi se par semn de seriozitate, mai ales dacă te vrei Instanță căreia să-i pic în genunchi. Așa giruete îmi lasă un gust prost... Căci mîine-poimîine îmi poate face și mie vreo suceală, din categorie...”
> Îi răspund scurt, și pe linia urmată de orice bun cetățean: 'Nu cerceta aceste legi, nepoate... '

Apoi trec iute spre raionul cu înghețată, doar doar o uita de tărășenie.

Io îmi iubesc însă țara. dincolo de toate tîmpeniile pe care le înșira ăla micu.

Ce contează – la rolul Țării noastre în lume, la destinul Ei – că pînă în vreo zi trăgeam ode unor Carol II, Antonescu, Ceaușescu, iar în zorii următori aceia erau brusc proscriși, mînjiți cu minunate fecale?

„Da, bre, dar ne aflăm mici, și frunze în vînt...”

Pot să dau ideea asta la gazetă?

„Nuuuu... Acolo scriem chestii frumoase, mărețe... Nu-i vina noastră că mecanismul social, statal funcționează pe așa sistem de minciunici... Altfel nu se poate.”

Umblînd hai-hui prin urbe

… îmi pare că cel mai pomenit personaj de prin afișe / bilețele pereți e Arsenie Boca.

Pînă de curînd, bănuiam că dumnealui s-a aflat a un escroc oarecare.

Dar i-am văzut acele poze civile, la vestimentație albă și foarte lumească.

Cu mențiunea că pot greși nițel în opinie, mie tipul îmi pare departe de gesturile și mai ales zisele (catastrofice) ce i se pun azi în cîrcă.

Mai degrabă cred că avem de-a face cu un tip gen Steinhardt, în sensul veseluț, însă posedînd suficiente angoase pentru a fi atras / a nu fugi de mediul călugăresc.

Spre deosebire de rohian, Boca pare să fi scris mult mai puțin. Prin urmare, neputînd cuceri ceva minți mai fine (altminteri nici ele perfecte), nu posedă fanii lui Steinhardt.

/ Mi se pare mie, ori s-au înmuiat trimiterile la ultimul, de cînd cu moda Boca? /

PS

În rest (și pînă m-o păli vreo mare groază) rămîn necucerit de Credință.

În context, mă amuza azi cum fratele Fb „Dac ortodox” la nume plasa pe dumneaei, Satana, în tabăra ISIS. Adică musulmană (și atacată de pravoslavnicul Putin).

Bănui că nici pe tipii cu turban nu-i doare gura a vedea diavolul la noi, la ghiauri.

Pînă ne vom lămuri la cine e dreptate, se va stinge probabil galaxia...

(„Lasă, bă Ordene, că ajungi tu în Iad, de la așa vorbe, și vezi tu acolo pă dracu!...”)

Pricep mai greu

…de ce nu poți simpatiza, respecta pe cineva domol, ci trebuie să-i ridici osanale. Cum e cazul suporterilor lui Arsenie Boca.

Păi.
Și pretinzînd că stau binișor cu instinctul.

Cred că așa lucrare, de săltat zgomotos Vreunul, are în spate speranța susținătorilor că – de la nivelul atins finalmente – vor putea dispreți pe alți.
Cu animalicul-pe-chip aferent.

PS
Mă mai întreb, cam retoric, dacă frații *bochiști* învață ceva din zisele atribuie Sfîntului, ori (în cel mai bun caz) le memorează doar pentru a vrăji pe altul?

Ni se spune deseori

…că o poză sau clip 'face senzație pe internet'.

Cum o fi asta? Mai exact, cum arată un tip asupra căruia a acționat Senzația în chestiune?
Deci, te uiți la poza cu bomba scăpînd sub un avion, și...?

Pot bănui că starea cu pricina e însoțită de exclamația: „Bă, mișto e, să moară mama!...”

Un bun amic notează:

„Timpul Împlinește Visele Copilului din Mine”

Prieten mi-e dînsul, dar situația nu-mi suspandă ticălosul simț critic. Mai exact a verifica ce-mi pică sub nas.
Împlinit-a – Dînsul Timp – visele plodului din mine?
Paaarcă nu...
Mai degrabă fu o ploaie cu ceea ce-i pică prost acelui Copil. Și care l-au obligat a se adapta măcar la mare parte din acele neplăcute...
„Domne, du-te matale învîrtindu-te... Ne strici plăcerea de a trăi! Ești insuportabil!...”

Sadism.

Al meu.

> *„Ministrul Educației RESPINGE obligativitatea educației sexuale în școli. De ce nu vor secularistii "Educație pentru Sănătate" și ce conține programa pe care o vor IMPUSĂ copiilor: Micuții sunt invitați la pornografie, avort, cultura gay”*

Da ce-o fi rău, dom'ne, în pornografie, avort și cultură ghei?
Dumneavoastră, posedînd imginație, puteți anticipa venele umflate la gît ale celor întrebați, bașca neputința de a scoate pe gură ceva mai mult decît un ”Mmmm”.

Eu nu țin a se răspîndi acele ticăloase îndeletniciri pe fața pămîntului (niște răutăciți pot spune aici că ele s-au întins de cînd cu Adam...), dar voi pentru ca s-aud de-o expunere pe subiect...

Aș întreba, angelic...

> *„Și cum e, domne, aia pornografie? Ce arată în revistele ori clipurile cele păcătoase? Iar în Sodoma cum fu? Cum arătau pe-acolo colțurile umbrite ale urbe, cît și cele bătute de soare?”*

Eu întreb de banc toate astea, căci știu cum funcționează interdicțiile primitive.
Trebuie să faci cît nici să nu te gîndești, la o chestie de care altminteri nu știi mare lucru, cît că pică un mare ciomag în cap, dacă nu asculți de omu-lui-Dumnezeu...

PS
Am vrut să ilustrez postul cu vreo imagine a Sodomei, mai exact cum arăta păcătuirea....
Ghici dacă am găsit ceva serios, pe net!

Uman

Să dai vina pe alții: *”Bucureștiul, paralizat de traficul de coșmar...”*

Că noi ne cumpărăm autoturisme fără minimă atenție la Fizică, asta nu se pune...
Contează doar interesul nostru.
Să trăim bine.

Nu și faptul că două sau mai multe corpuri nu pot ocupa același spațiu.

Dar de vină-i nesimțita de Primărie.
Argument?
Păi, acea iarbă a fiarelor...
„Nu i-ai văzut, domne, cum fură?!!...”

Pomeneam recent că, eu unul

… privesc nițel neîncrezător un op cu așa titlu: „Timpul trăirii, timpul mărturisirii”...

I

M-aș fi așteptat de ceva mai cu picioarele pe pământ de la un fost președinte de Academie Română...

Dar mi-e vină, a nu cunoaște suficient oamenii (cine-a izbutit, sub soare așa ceva?).

Interesul cuiva pentru o anumită categorie de cititori.

Eventual schimbările ce intervin în noi, pe la senectute – cu vreun dor mai mic pri mai mare de pășunisme.

Zic ultima chestie și gândind că, prin copilărie, ne aflăm marcați de mediu. Apoi, spre-și-în maturitate, ne căutăm o cale de afirmare. Pentru a reveni, spre Capăt, măcar nițel spre ideile liniștitoarei Copilării...

II

Unii au nevoie de poezele, le face mai suportabilă realitatea.

Alții evită așa ceva, pentru a apuca să evite probleme reale – care trec precum meteoriți furioși prin zona lor....

Încercăm să ne punem

…în locul acelui negustor. ce ziceți?

Dacă e cazul, putem zări și ce mînă în luptă pe numeroșii licențiați – amuzați foarte de un neșcolit oarecare...

PS

”Rîd unii de alții, iar dracul de toți...”

Într-o lume plină de vorbe mari

…(între care grija de seamăn, altruism, sacrificiu etc.), cam nimeni nu se întreabă ce-i vine, cuiva, a a întinde mîna după o țigară.

Cum arată sentimentul acela, *starea* ce obligă la așa ceva (*angoasa*, i-ar spune psihologii).

Nu.

Mulți sînt fericiți c-au găsit – astfel – un inferior.

Pentru a-l bășcăli, ar în paralel a nu se mai simții dînșii ultimii sub soare...

Bineînțeles că, la așa amabil tratament (altminteri eu nefiind fumător), poți cere amabil detalii. „Și cum e , domne, cu moartea aia?” Etc.

Bănui că glumețului nu-i mai trebuie luat în balon, la așa întorsătură...

„Într-o Românie așa cum visez eu,

… Oprea si Aurescu ar fi trebuit sa demisioneze. Ma rog, las de-o parte faptul ca unul ca Oprea n-ar fi ajuns nici macar portar la un minister, daramite ministru, intr-o tara normala...”

Fără îndoială, realitatea e o chestie dură.

Ca urmare, intervin poveștile. Rozul.

Pentru noi, cît și pentru alții.

Deci respingem, realitatea, adevărul aș putea spune, și punem în loc următoarele – palpabile și realizabile la greu...

Românie cum visez eu. O țară normală.

Minunățiile astea două (dintr-o serie altminteri foarte lungă) nu au treabă cu materialul. Iar, în viitor, e greu de spus a se întrupa vreodată.

Chestie ceva mai veche

> *„Marin Moraru dă de pământ cu noul val al filmului românesc: /.../ Ce să fac? Cu beep-uri d-astea de nu te mai saturi de ele. „'te-n gură, 'te-n nară, 'te-n suflet" şi alte lumânări... Asta este oribil, aşa ceva nu se poate! /.../ Cum pot eu să deschid gura să zic „'te-n nară"? Spune-mi şi mie. Toate filmele româneşti fără asta nu există. D-asta nu mă duc la film.*

Meditez brusc a fi o chestie de epocă...

Unui tînăr de azi i se pot părea normale acele imprecații, dar va privi ciudat la formulele de lemn ori direct procomuniste din vremea tinereții simpaticului actor.

Și de care acesta nu pare să fi fost foarte deranjat, foarte ieșitor din sălile de spectacol.

În acele timpuri, nu se dădea 'bip' la cuvintele aiurea...

Munte. Un amic, luat pe valul încîntării...:

„Ce orgasm sexual, dom'ne, hai să fim serioși... Îți spune mandea cum arată plăcerea maximă...!"

„Ia zi.."

„Băutul unui ceai."

„Interesant."

„... Da' nu oricare. Culegi din vară un anumit gen de flori... Treaba asta se petrece în iunie, la munte... Flori roșii."

„Zi-o pe șleau, căci te cunosc... Poate nu ne aud paznicii... Rododendron..."

„Mmmmda... Dar nu merge de oriunde..."

„Din capătul superior al Văii lui Zangur?"

„Mmmm... E frumos, da' am locul meu, raiul meu... Din Valea Adîncă, în Morar, mai exact de la Brîul Acelor, în deal..."

„Ai ceva gusturi.."

„E, de acolo te aprovizionezi, dacă nimerești o zi cu soare la cules – cu atît mai bine! Apoi, cînd se lasă vremea urîtă, din noiembrie, scoți plicul cu acele flori, uscate... Îl pui în vitrina sufrageriei, lîngă caseta cu bijuterii a familiei..."

„N-am așa ceva..."

„Bijuterii sau familie?... Dar nu contează asta! Iar pe la un 15 decembrie inviți doi-trei prieteni... Fierbi numai un pic florile în ibric, apoi capac deasupra – vreo zece minute. Fupă care, în cești de calitate, le duci sub nasul invitaților..."

„E voie și invitate? Dacă se poate numai una..."

„Piei de-aici!"

Vina fiind a mea

Nu izbutesc să nu salt sprîncenele, la stilul-de-viață al revistei *Dilema veche*.
Uite în ce sens.

Pentru a rezona cu scrisele de pe acolo, sufletu-mi trece într-o stare boemă.
Peste ea – repet, e chestie pur personală ! – cade dușul rece al stilului pur materialist: „Continuarea articolului e doar pentru abonați". Adică plătitorii unei taxe.
Idem pentru a putea comenta.

Înțeleg perfect că publicația are nevoie să supraviețuiască, iar că-n paralel harnicii responsabili de pe acolo fac și ei ce pot.
Dar copilul din mine dezorientat stă în fața celor două spectacole...

Una din marile jene în viață

… ale bărbaților.
Este să spunem unuia ca noi – cu sculă în față – că arată bine fizic.

Așa compliment este tradus urgent de lumea instruită (foc) drept chef de a ți-o trage cu acela.
Cînd te gîndești că destule ni se trag de la o jenă parentală...
De a ne fi spus că arătăm bine, noi feciorii lui tata.

Avea și el dreptate...
Dacă erai mai frumos ca bărbat în prima vîrstă, riscai să vie a te poseda vehement niște tipi.

Din motive asupra cărora se poate discuta.

V-o fi ajuns la ureche expresia

… „gunoiul cît casa" (la cutare, în domiciliu).
E.
Ieri m-am convins că nu-i vreo vorbă în vînt.
Cît casa nu e, la etajul I al acestei clădiri grivițene dintre Bd. Uranus și Agenția CFR, dar am socotit c-un metru și jumătate înălțime tot are!

Ulterior, la cropuit imaginea observ că o bălărie a crescut de vreo trei metri, în balconul aferent.

Viața bate filmul. Cînd te gîndești („Ordene, ne strici duminica...") că și acolo un tip întreprinzător a asudat, a făcut rate la bancă și și-a tras finalmente casă-a-lui. Va fi dat și o petrecere, la vreun 1930.

Ce fu de-acolo încoace e altă parte a romanului.
Nescris.

PS
La cîțiva metri de acel loc, flutură mîndru steagul țării.
Ca nu cumva să te crezi în Bulgaria ori în vreun Pîrpîrstan.

Io nu fac un secret

…din faptul că tare mi-ar plăcea să-l dau jos pe domnu Pleșu, apoi să aburc eu, sub reflectoare...
Ca atare, veți înțelege ticăloasele (ignarele, ca să citez un clasic...) mobiluri ale intervenției de mai gios.

Eu cred.
Că.
În momentul în care preluăm tonul celor de care sîntem pasămite revoltați – teamă mi-i că nu ne aflăm valoric tare departe de aceia.
Iar asta dintr-un motiv simplu.
Acel arțag semnalizează cel mai bine cine-i la cîrma ființei noastre.

Găsesc un pic neserios să folosești avantajele școlirii, pentru a te războ (în modul vădit aici) fie și cu ticăloșii.
Și inteligența suferă aici... Stropșindu-te la aceia, nici nu-i convingi a o lua spre cale mai bună, nici nu dormi mai liniștit.

Altminteri, într-un acces de maximă mitocănie (a noastră), putem da ochi spre ce-l deranjează, de fapt, pe magistrul nostru...

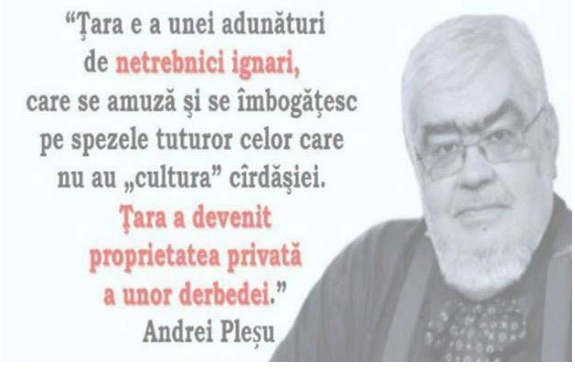

Nu-ș' de ce simt că, acuzînd p-alții a fi derbedei, tare ni-i oftică a nu putea să fim și noi unii.
Eventual unii tineri.

Trag cu urechea, ieri seară

…la un ceva apel făcut de unii de la Televiziunea națională.
Parcă Radu Banciu îl reproducea (fără parti-pris)

Acolo spuneau unii cu că TVR ajută la formarea valorilor...

Eu am ce am cu vorba asta, valori. Am să vă spun și de ce.
Simt că dumneaei duce lucrurile și mai rău în ceață. Ori în tembelism (vorba ultimă nu mi-i zisă neapărat cu răutate...).

Citesc zilele astea din tata George Călinescu.
Tipul se află om, cu de toate.

E, pentru a-l sui pe statuia valorii, trebuie să purcezi la o contrafacere măricică.
Să scoți aia, să inventezi ailaltă, să dai apoi cu rozul sublim.

Mă referi mai sus la stilul clasic de confecționare a valorilor.

Hai să vorbim și despre modul în care un om cu scaun la cap își confecționează asemenea repere. (Întreaga idee mi-a venit pe cînd meditam, aseară, asupra unei aniversări – de lucrare umană, recte pomenirea autorului aceleia).

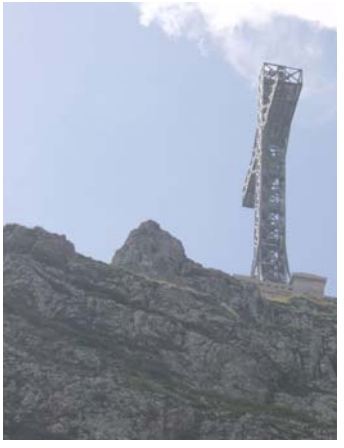

Așa acțiune – presupunînd că avui parte de însămînțarea favorabilă la etate mică – ține mai degrabă de mers printre Scilla și Caribda.
Una la mînă, că trebui să fii atent ce ciugulești drept valoare, de la vreun ins ori situație.
Apoi, ochi mari cănd e de folosit și cînd ba, acel gest ori reper moral.

Parcă Teodor Mazilu spunea, că-s lucruri (din această categorie) care nu-s de venerat, căci totul se află în permanentă schimbare (mi se pare că se referea la echilibru, în „Despre ipocrizia disperării")

Spune doamna Ada N…

"De dimineata in drum spre scoala, m-am trezit fredonind <Noi in anul 2000 cind nu vom mai fi copii, vom face ce-am visat cindvaaaa / Toate visele-ndraznete in fapte le vom preschimba.>
Si stau si ma intreb. Am facut ce am visat? Dar ce am visat cindvaaaaa?
Dar imi aduc eu aminte pina la urma..."

Toată stima pentru opinia Adei, pentru faptul că ne aduce sub ochii minții acest subiect!

Nu cred că, în copilărie, am visat ceva legat de maturitate. Exprimam (în vise), bănui, doar dorințele excesive ale momentului.

Mi-amintesc a fi visat o rulotă de lucrări ITB plină cu mici camioane-jucării, de tablă)

Nici nu prea visam (în sensul de planuri ori de lumi minunate).

Trăiam.

Și ultima nu mi-i vorbă mare, pur și simplu se găsea o imensitate de lucruri întru descoperit. Deja, devenind de la zi la alta mai știutor și mai priceput (raportat la zile, luni trecute), deja te simțeai prea bine pentru a mai avea nevoie de vise...

PS1

Altminteri, așa muzichii prindeau inevitabil bine inclusiv copiilor (de la un 1975).

PS2

În prima tinerețe, asemenea acorduri (plus texte) erau ultimele care să mă intereseze.

Bănui că, dacă e să-mi scocior mintea după vreun refren preferat de atunci, dincolo de șlagăre ale timpului ar ieși și melodioare deocheate – după care mititeii se înghesuie mai mult decît se recunoaște social, oficial...

De curiozitate.

Sînt curios unde va fi ajuns, la un 2015, un copil care a luat în serios șansonul cu „Noi în anii 2000”.

Bănui că ochii mei cei triști sînt hiperoptimiști, comparativ cu ai aceluia...

Nu mi-s răutăți aici, cît aritmetici. Iluziile se plătesc (așa ultimă vorbă poate înfuria multă lume, dar nu devine mai puțin realistă).

PS3

Nu știu dacă am ascultat vreodată, din proprie voință, această melodie pionierească.

Cert este că acum, peste ani (și pînă la sesizarea manipulărilor ideologice), îmi sare în atenție lipsa de vlagă a cîntătorilor de acolo.

Bucuriile simple

Văd la hipermarketul Penny făină (fie și inferioară calitativ) cu vreo 1,60 lei per kg.

Uneori e bine să fii mai ofilit, și să posezi astfel termeni de comparație – cu alte epoci ale acestui pămînt. Eventual să cunoști istorie și să ai idee cum se ia razna (or se moare!) în lipsa unei bucăți de pîine.

Un autocolant, cam cît palma

… pe ziduri stație metrou Piața Romană.

„Noi suntem urmașii acestor mari români”.

Și enumeră acolo vreo 10 nume, pornind de la Burebista. Totul, pe fond tricolor.
Sînt acolo Ion Antonescu și Petre Țuțea, nu și Nicolae Ceaușescu.

Păi, bănui că așa ceva le merge la inimă, îi întremează sufletește pe-animatorii campaniei / gestului.
Se simt mai bine, văzîndu-i pe aceia și aproape-sfinți, și oarecum părinți / ocrotitori ai dumnealor.
În paralel, simt că le face bine a se mîndri în urbe, cu existența lor (fie și întărită prin mijloacele de mai sus)

Iar păi.
Vă țin pumnii, distinși compatrioți!

„Am fost bucuros când a ieșit Johannis președinte

> *… pentru că pe Ponta îl uram sau poate e prea mult spus. Dar nu-mi plăcea nici figura lui. Cum să te reprezinte el în Europa? Are o figură de tătar scopit! Băsescu e foarte român. O fi avut puțin sânge tătăresc, dar mie mi-e foarte simpatic. Mie mi-a plăcut pentru că nu se temea să se răstească la Rusia. Oricum, alegerea lui Johannis a fost un accident politic fericit. Cu toate că președintele n-are putere așa mare... Să dea Dumnezeu ca forța lui simbolică să se materializeze în forță politică. Dar dacă rămâne așa mut, cum e el, politica lui va rămâne mută. Iar Ponta va conduce în continuare și va fi nenorocire”.*

Nu aș fi în totalitate de acord cu aceste spuse ale domnului Neagu Djuvara.
Eu unul m-aș strădui a fi mai puțin subiectiv.
Nu de alta, dar a categorisi persoane în funcție de impresia pe care ți-o lasă fizionomia lor – păi e o chestie care dă minunat între 4 și 16 ani.
Nu și mai încolo, dacă șezi bine cu respectul de sine...

Trec aici peste faptul că oricine poate – în replică – să-ți ia dur în balon înfățișarea (d. Djuvara nearătînd totuși precum Alain Delon la 30 de ani). Eventual să adauge mitocănești privind membre inferioare în groapă.

Citesc pe aici:

> *„Problema PSD-ului /.../ este vazut drept unul corupt, anti-procurori si cu apucaturi de restauratie...” /*

Am sentimentul că autorul reprodus se află aici nițel într-un turn de fildeș...
De unde îi scapă un amănunt.
La nivelul omului simplu (50% 60% 70? – din electorat), cele pomenite în citat nu au trecere.
Partizanatele acelei stimabile categorii se bazează pe alte criterii.

Totodată, îmi sare în cap o chestie (fără pretenția că-s primul care a mirosit-o).
Stînga românească (adică PSD) a pierdut alegeri în țara asta la scor ceva mai bun decît în cazul eșecurilor Dreptei. Catastrofă i-a fost ultimei și 2000, și 2012.

Zic astea și pentru ca unii să nu se îmbete cu apă rece. (în context: de la 1989 încoace, cît timp a fost Dreapta ambetată de sîngele-i albastru și cît îngrijindu-și cucuiele din frunte – după contactul cu pragul de sus?)

Vorbă, pe un panou publicitar:

„Premii-surpriză...”

Interesant.
Aici, organizatorul are lucrurile clare. Va oferi (fie și secret rămînînd pe moment celorlalți) o chestie concretă, îndeobște mediocră valoric.
În schimb, ideea de surpriză animă întregul inconștient al potențialului mușteriu. Acea neclaritate, din spatele pomenitei vorbe, mișcă toate dorințele (deloc mici!) din sufletul său.
Iar asta contează mult în a da curs acelei nade negustorești...

O fi ceva urît

… că uneori (și în onorantă filieră sartre-iană) te apucă scîrba?...
Ete aici!...
Articol, în „România Liberă”.

Și pînă să vi-l purec, îmi permit o afirmație. Dacă nu ne-ar ține în loc chingile sociale (”Alea pe care le înjuri mata, dle Ordean?”), disputele cu ăi de ne stau în cale ar sfîrși cu bocanc pe țeastă. Eventual hîrșt!, cu iataganul.

Hai să ne uităm împreună la tărășenia gazetei pomenite:
„Nu, domnule Dragnea, nu așa te desparți de comunism...”

Între noi fiind vorba, domnule specialist în ce e comunism și cum te lași de el arată ca în poza atașată (vă acord prezumția că ședeți bine cu decriptarea limbajului nonverbal!).

De chiu de vai, dl Drgnea a făcut pasul cu pricina.. Pe care nu-l izbutiseră destui președinți pesediști înaintea sa.
Dar nu e de ajuns...

Vă mărturisesc a nu fi citit restul articolului.
Pentru că mi-a fost de-ajuns un 'oscior' (vorba unei vechi butade) pentru a reconstitui viețuitoarea...
Hai să privim împreună... Ce e aia comunism la 2015?
Apoi. Cum demonstrăm că așa ceva e la PSD, iar în ograda noastră nu?
Indicați aici legerea președntelui, avînd un singur candidat...
Rogu-vă, totuși, a ne afla serioși!

La bani mărunți, este o eternă încercare de a încăleca pe-ăla mai fraier. Care, la o așa acuză, se apuca a tremura. Și tremură nu pentru că ar fi fost comunist ori altceva, ci pentru că a mai avut experiențe totalitare. În sensul că ălălalt nu avrea dreptate, ci pumn mai mare.

PS1
Dacă PSD ar avea apucături comuniste... Păi nu le are pentru că le vrea dînsul. Ci pentru că, eventual, are de reflectat o stare a electoratului său...

Legat de poza autorului, iute-mi vine pe limbă vorba 'pișicher'...

Munte și nu numai.

Mîine se împlinesc 80 (optzeci) de ani de la realizarea întîiului traseu de perete din România.

Teoretic e o chestie din vremea lui stră-tata-mare – și pe cînd șansona langurosul Cristian Vasile –, dar eu unul iau de modele atît reușita montană pomenită, cît și pe autorul ei, Niculae Baticu (1909–1998).
Cu nuanța că dau voie modelului a nu fi fost perfect. (subsemnatul se află nici pe atît!)

”Sunată ieri de Gazetă ca să comenteze

…mailul găsit de procurori, Luluța Mîșulescu a spus, gîfîind: <Stați puțin că mi se face rău. Mă sufoc! Mă sufoc!>.
<Dar care a fost rolul dumneavoastră la PD-L București ne puteți spune?>.
<Doamnă, mă sufoc!>, a mai zis Luluța Reta Mîșulescu, înainte de a dispărea din convorbire.

Am extras din articolul dlui Tolontan...
Cred că vor avea pită bună de consumat romancierii vreunui 2070. N-o spun în glumă!

Iar barim ce-i azi – la 2015 – va părea cît de cît credibil. Mai greu de acceptat vor fi particularitățile anilor 1990-2000...

Bineînțeles însă, în paralel nu vor lipsi partizani ai normalității din debutul mileniului. „Ce oameni, ce caractere...!” – vor clama destui.

PS

Luluța Reta Mîșulescu.

Cred că există umoriști care își chinuie mult neuronii, pînă să răzbească la un așa nume literar.

Poate din ignoranță

… ani mulți am avut o părere bună despre ziariști.

Azi le privesc însă cu mefiență producțiile.

Mă voi adapta însă realității.

Ce nu omoară...

Pornind de la notații de pe aici

… ale unor colegi Fb..

Sînt un supus incorigibil al zeiței Venus.

Niciodată nu m-am gîndit însă la 'ideea' de dragoste.

Cu atît mai puțin nu am glosat asupra ei, a dragostei.

Doar m-am inflamat teribil, în diverse momente (ultima dată, revăzînd blocul iubitei – platonicește – din adolescență).

Bineînțeles că las pe-alții să fie eventual diferiți.

Să descrie cum li-i și cum.

Privesc și rînduri despre munte.

Mi-e greu (imposibil?) a pune pe hîrtie ce simt într-o tură – de abrupt, căci acolo mă trage ața....

Nu aș putea scrie ce simt. Poate doar aș pomeni scurt un cuvînt: patimă.

Asta o însemna vehemență a gestului, dar și dificultate în a te opune rîului interior ce te trimite Acolo...

PS

„Nu aș putea scrie ce simt.”

Deși nu e frumos ce voi spune.

Îmi detectez scurt două ascunse. De mine.

Nu descriu mai animat și de teamă să nu-mi fure cineva acel lucru minunat.

Apoi, pentru că nu mi-ar lua în seamă entuziasmul, iar așa ceva m-ar durea.

La ultima chestie nu cred că bat cîmpii.

Sîntem mai puțin atenți la ceilalți (în mod real...) decît ne place să afirmăm.

Psihologie.

Visez că mi se pregătește un fel de birou, într-o branșă oarecare (nu spun care, pentru nu vă părea și mai lăudăros).
La acest stadiu, mi se spune că (dl) Ion Cristoiu are să-mi dea un sfat.
Curînd mă trezesc însă.

Treaba cu dl C. mă unge la inimă, toată viața subsemnatul dorind a fi băgat în seamă de mărimi.
Cred însă – în cheie psihanalitică privind lucrurile – că e vorba de ... Caragiale.
Mai exact de o spusă a acestuia (într-un volum răsfoit de mine cu o zi înainte) despre arta scrisului.
Despre concizie. Trudă (poate și ulcer).

Bineînțeles că inconștientul nu-mi putea spune – mie, superficialului – astea direct!
Se lăsa cu dezolare, că în veci nu voi fi capabil de așa ceva!
Așa că m-a luat mai pe departe, mai pe ocolite.

Citesc pe aici despre un criteriu

… și anume 'numărul de accesări', al unei pagini cu reclame

Asta bănui că a lansat acea spirală a titlurilor apaaarteee (ca să nu spun altfel), la materiale net.
Din partea mea, dumnealor (firme publicitate, respectiv autori) pot a face tot ce doresc.

Dar brusc mi s-a aprins lampa.
A unui pericol.
Pentru cine vrea să-l considere astfel (ceilalți nu se află obligați).
Al superficializării noastre, ca cititori.

Care ușurătate-i imposibil a nu se întinde, dacă apucă a se instala, și în alte sfere personale...

Iar asta parcă nu e o treabă.

Fenomenul fugitului iute de la o 'prăjitură' – adică articol/știre net – la alta s-o fi bazînd pe lăcomia specifică omului, corolată cu inerentele-i angoase.

De la o clanță.

Un așa articol fusesem rugat în week-endul trecut să cumpăr.

Ca atare, am părăsit subteranele metroului la stația Grozăvești, de unde am luat-o spre marele magazin Bricostore din preajmă.

În acest scop, am luat vechea arteră (acum dominată de pasajul spre Basarab), urmînd ca ulterior să trag un cot spre dreapta.

Ruta asta (urmată pe vremuri inclusiv de tramvaie) te duce în fața unei porți pe cît de impozantă, pe atît de veche. Nu mi-am prea bătut vreodată capul cu ea, atît doar că pîrdalnica de minte înregistrează deseori fără să știi...

Acolo întorcea cîndva tramvaiul 12, locul fiind numit „Bulevardul Regiei”.

Nu vă obosesc aiurea cu aste vechituri, ci pentru că am asociat abia acum, prima dată, poarta și spațiul industrial din spatele ei cu denumirea respectivă, cu 'Regia'.

Care nu-i de teatru, ci a Monopolurilor Statului, cum li se zicea pînă acum vreun secol, cînd au devenit Casa Autonomă a Monopolurilor de Stat.

Ca și în cazul "Dealului Mitropoliei' ori al socotelii în lei vechi, omul simplu se dezbară greu de vechile obiceiuri. Drept dovadă că zona studențească din lungul Dîmboviței poartă și azi un nume de instituție ce-a a dispărut de mult...

Bon.

În fața acelei porți e un oarece larg spațiu carosabil. Brusc îmi fuge aici mintea la o scenă descrisă într-o carte.

„Domnul general guvernează”, de I/sac/ Ludo, scrisă pe la 1955.

Și unde, după greva generală din 1920, lucrătoarele de la Regie (ele alcătuiau marea majoritate a salariaților) erau ținute în ploaie, iar polițiști fioroși se plimbau printre ele: „Grevă ați vrut? Na-vă grevă!”.

Mi-a fost imposibil a nu privi actuala deschidere stradală, fără a-i suprapune mental scena relatată de Ludo. În rest, locul își vedea de ale lui... Mai exact, era marcat (din plin) de veacul scurs. Va fi rămas martor de 1920 doar acea poartă, dincolo de care oricum nu mai duduie producția...

(Mărturisesc a nu ști ce a intervenit, dar acum acolo cam bate vîntul. Eventual un nene a deschis o berărie în locul unui spațiu administrativ de la stradă...) .

Asta ar fi una.

Mintea mi-a zăbovit pe relatările acelei cărți. Ieșită în plină epocă proletcultistă, din pana unui autor agreat.

Nu am mai răsfoit lucrarea cred că dinspre capătul pubertății. Mi-a plăcut inițial. Abia apoi am aflat cum e cu relatările partizane comuniste.

Peste ani, am citit istoricești și am realizat că Ludo nu inventa mai nimic. De pildă, e chiar mai amabil cu personajele-i burghezo-moșierești decît un C. Argetoianu (altminteri, obiectiv!).

Parcă nici alergătura condeiului nu mi-o amintesc împiedicată, greoaie! Iar de aici, asist cum mintea-mi se pune – de capul ei – la comparații. Și Ludo nu-i iese mai cioban decît un Marin Preda.

Nu mă pricep foarte la critică literară, dar mie unuia îmi place naturalețea unui condei (se înțelege că nu unul de doi lei). ˇ Și prefer curgerile captivante vreunor savantlîcuri. În genul scriselor dlui Buzura, de pildă (sau al volumului 3 din „Cel mai iubit...”).

Zic și io, că de-aia mi-a dat Statu doxă!...

.

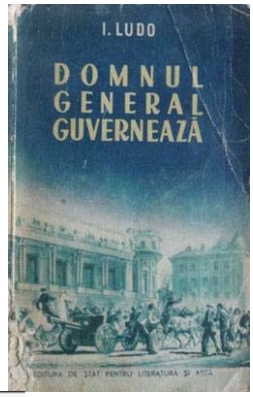

Mai mulți gazetari au luat azi

…în tăbarcă pe consilierul prezidențial Mihalache.
Care ațipit-a pe undeva (nu mai contează cînd și în ce condiții...)

Îmi zăbovește gîndul pe fizionomia acestuia și brusc îmi răsare o idee.
Am impresia că întîia calitate a acestuia – în ochii Președintelui – se află putința de a încasa. Vreo umoare a acesteia, Vreo enervare.

Între altele, că ceilalți pot zîmbi ori că posedă momente fericite (nu o spun cu răutate – doar lecturez pe chipuri...).
E posibil ca rezistența la explozii ori zile proaste să fie însușire de căpătîi și la ceilalți sfetnici de la Cotroceni.

ÎNTORCÎNDU-MĂ UN PIC ÎN TIMP, și profitînd că e voie a spune orice trăznaie, la curtea lui Băse' va fi fost la mare prețuire capacitatea mai micilor de a-și ține gura.
Nici nu importă asupra căror aspecte pitrecute pe biroul prim.
La Constantinescu va fi contat să fi traversat împreună trecutul, dar mai ales a-i asculta amabil părerile.
Înainte de acesta? Poate convivialitatea. Dl Iliescu era un tip ce nu pare a se va fi deranja de așa ceva, din partea colaboratorilor. Dimpotrivă. Îi înlocuiau per-tu-ul cu un tată ce i-a lipsit în copilărie.

Duc dorul producțiunilor…

gazetărești semnate Emil Hurezeanu...

Cred că umorul

…se află mîncare foarte necesară sufletului.
Aș putea spune că și sora mai prost crescut a acestuia, și anume batjocura, este o păpică 'must' (în dozarea cuvenită).

Batjocura cade însă (foarte) prost în farfuriile destinate obiectivității.

> *Dragnea a zis: "Vreau să vă ridicați în picioare" și în penumbra sălii au tropăit patru mii de spectre, ca armata morților din Dunharrow răspunzînd unei porunci a Pămîntului de Mijloc.*
> *Patru mii de pesediști au luat poziția de drepți cu fețele lungite de tristețe, apăsați de umbra negrei presimțiri, așteptînd din clipă în clipă să li se deschidă pămîntul sub tălpi și întreg congresul să se prăbușească în cazanul cu smoală.*
> *În timp ce Dragnea îi cerea iertare lui Coposu, prin aerul greu al Sălii Palatului s-au putut vedea zvîrcolindu-se, ca niște zmeie de fum, duhurile lui Cozmîncă, Micky Șpagă și Hrebenciuc.*

"Într-o țară normală..."

(urmează lamentații că la noi nu e ca acolo)

Problema e că noi înșine nu ne comportăm ca acolo...
E simplu de dat ochii spre oamenii echivalenți, din acele țări la care visăm...

Dosarul Ion Iliescu

„Au stabilit în concret cum trebuie atacaţi manifestanţii din Piaţa Universităţii. S-a făcut chiar o schemă.”

Pe calea asta, trebuie să-mi fac valiză...
Căci am pus umărul la infracțiunea numită ocupare nelegală a carosabilului.
Și neascultare o dispozițiilor de a elibera zona, emise de autorități începînd cu 22 aprilie 1990.
Am distrus spațiu verde.
Am huiduit *Organele*.

Plus că, inevitabil, am fost mai prostuț decît peste ani...
Nu știam, de pildă, ce fuseseră anterior, respectiv ce voiau (în 1990) de la viață destui din tabăra „mea”.

Anul 1990 mai degrabă ar fi de tratat precum procesul comunismului.
Nepărtinitor însă!

E părerea mea, chit că vreunele (gazetărițe) m-ar putea acuza de stil *girueta*.
Acela atribuit lui Ion Cristoiu...

MUNTE. Uman.

M-aș bucura să nu indispun un bun amic, prin paralela pe care o întreprind mai jos, între spuse ale sale, respective ale mele – pe același subiect.
E vorba de un om care, între altele, exact acum opt decenii, stabilea întîia rută de perete, în Carpații noștri. Niculae Baticu (1909-1998).

Prietenul meu îl consideră pe acesta drept ”titan (al alpinismului românesc)”, alegînd și o piesă muzicală eroică, pentru videoclipul în care marchează momentul.

În ce mă privește.
Spuneam, acum cîteva zile și legat de subiect, că omul Baticu plus acea întreprindere montană mi-s modele, fără a le flutura însă prin preajmă ideea de perfecțiune.
Într-o anumită zonă umană, i-aș spune cea eroică (în vorbe), ultima precizare lasă de înțeles că ai la doi pași un sac de crunte reproșuri aduse lăudatului.
Respectiv că ataci profund – curată declarație de război! – întregul mod al acelora de a vedea lucrurile.

Putem explora cum s-a ajuns la acel stil, ... titanic.
Bănui că-n vechime s-a ajuns la un compromis între forța tiranului (nu titan!) și modul în care supușii îi semnalizau fruntea plecată.
În paralel, cei de rînd se înscriau astfel în oștirea Puternicului, sperînd să dobîndească astfel avantaje.

Acele titulaturi ori fraze mari nu au de-a face cu știință ceva mai largă (și domoală) asupra celui slăvit.
Cu atît mai puțin au de-a face cu simpatia ori dragostea reală pentru Mai-mare.

În ce mă privește, s-a întîmplat a-l trata pe înaintașul în cauză ca om.

Asta înseamnă și simpatie, și vreo iritare din din senin. Și depistare a unor calități (activitate coordonată de mine, nu de vreun dictionar social, cu osanale), dar și a defectelor.

Nici nu m-am deranjat mult, a fi cum o spun, căci (pur și simplu) așa m-am nimerit să fiu clădit.

Cred că ale mai glorioase vorbe pe care le-aș formula despre înaintașul nostru ar suna cam așa: „Neamule (alpin), a fost un om nemaipomenit... Iar campaniile lui montane mă ung la inimă!”

Cui adresez nepoliticosul „bă...!”?

Lui Liviu Enache, de pildă, știutor la greu (dar mai mult decît discret) asupra vieții lui Baticu.
Și care își bate capul acum cum să obțină de la Clubul Alpin Italian fotocopii ale filelor de caiete montane, unde a semnat înaintașul la vremea trecerii interbelice prin acea țară.

PS

Ce piesă aș alătura unei prezentării despre N.B.?

Primul titlu ce-mi vine în minte este „Rhapsody In Blue”, a lui Gershwin. Cu precizarea că ea nu acoperă și momentele tragice din existența înaintașului nostru: copilăria fără mamă, respectiv cei 16 ani de închisoare politică.

Nu rezonez și pace

…cu formulele sociale.

De pildă: „Niculae Baticu – un alpinist de marca, un OM incercat ce si-a pastrat demnitatea, un simbol al alpinismului din Romania...”

Mă întreb din nou, de unde ni se trage dorul de-așa stil...?

Probabil că el reprezintă SUCCESUL educației asupra noastră. Cînd știi că așa tip de vorbe se spun, în așa situații – și gata.

Nema verificare, nema grijă la neadecvare...

*

Ca să știi dacă cineva și-a păstrat demnitatea trebuie – după o zisă clasică – să fi consumat împreună un sac de sare. Or semnatarul celor de mai sus nu cred că i-a stat într-atît prin preajmă (înțeleg că deloc...)

Apoi, zisa că-i simbol al alpinismului din România mi se pare gratuită. Sîntem diverși, plus vai de steaua noastră!...

*

Mă întorc la motivul, la sursa unor așa declarații...

Cred că Educația ne-a făcut nu doar a lansa atari povești, fără ezitare (și verificațiune)..
Dar ne va fi dat înțeles că veni-va și clipa cînd vom fi tămîiați la rîndu-ne astfel...

Asta, în ideea paralelă că acea postură e tare plăcută (în realitate, se află precum setea din vis..).

Între nenumăratele formule

… care dau bine la inimă se află și:

„Ne meritǎm soarta.”

Dumneaei, vorba citată, presupunem că ne cunoaștem soarta.

Nu doar că izbutim astă investigație, dar – în calitate de buni cunoscători ai resorturilor Lumii – decretăm că Ea-i rea.

În același timp, luptăm cu ea, Cea Rea, ca să nu fie așa.

Dar, în acele eroic demers, pățim precum omul care vrea să zboare.

Și dă din brațe, ca din aripe.

Finalmente, el pică pe sol.

Supărat că nu-i deja la înaltul cerului.

Și ofticat pe soartă.

Dl consilier Mihalache

…e luat în continuare în balon, pentru un (presupus) nani public.

Diverși ziariști cu pretenții îi sar la gît.

După cum îndrăznesc a semnala unuia dintre ei, am impresia că nu posedă în calcul și o reacție diferită de așteptările lor...

Dumnealor pratică mișcoul, la care celălalt nu poate răspunde.

Un fel de a da palme, cuiva legat bine.

Or.

Iată mai jos două chestii cu care dl ziarist – de tipul pomenit – nu-i obișnuit:

- să-l întrebi amabil care e problema. Ce rău că ai lăsat capul pe speteaza fotoliului. Unde e sfîrșitul lumii.

- apoi, să-i ceri detalii suplimentare, acordîndu-le maximă atenție (nici nu le-ai putea învîrti apoi lesne, pe degete..).

Altminteri, eu bănui în incidentul cu pricina o simplă reactivare a unei atitudini din trecut.
Aia tare încîntată – inițial, la vremea școlii generale – de a fi prins pe unul mai slab, băgîndu-l (matale avînd alături pe-alții, mari) în așa-numita bîză.

Văd sumedenie de psihologi

…ce folosesc dezinvolt imperative, în scrierile lor.
De pildă, „trebuie...”

Bineînțeles că ne aflăm în democrație, fiecare execută ce voiește...
Cu toate acestea, ii rog umil să mă anunțe și pe mine, cînd vor apuca a modifica inconștientul, pe calea respectivă.

În paralel, meditez (cu multă răutate, se înțelege) că dacă am nevoie de schimbat interioru-mi pe calea imperativelor, mă adresez din prima unui melitar.
Să-mi zică acela:
„Îți ordon, nu mai fi depresiv!”...
Sau:
„Pînă mîine să nu te mai prind cu compulsia cutare, că carcera te mănîncă!”

Pas de-l refuză.

Pe undeva.

> *„Afirmarea de sine trebuie obligatoriu insotită de asertivitate, de respect pentru competitor si regulile jocului...”*

Simt brusc o chestie.
Cînd careva te ia cu „Trebuie!”, e în firea lucrurilor, a imperativului acela ca respectivul să nu-ți dea și îndrumări *utile*, necesare demersului în chestiune.

Acel „Trebuie...!” semnalizează din start un spălat pe mîini.
Care vine din neștiință și/sau oboseală existențială.

Sufletul.

Îi e mult mai ușor să condamne, să atace, decît să încerce înțelegerea realității (ultima chestie nefiind neapărat moft, ci utilitate)

Acea pricepere a Jurului nostru presupune dificultate a cercetărilor, cît și a modificării aferente în noi.

În același timp, demersul scade din priza agresivității.

Ultima chestie se află extrem de riscantă, în mediul unde navigăm (România pe nume...).

PS

Nu puțini posedă slujbe, unde-i obligatoriu a livra publicului acrelile dorite de Acesta.

Că, în așa demers, devin 'terești' pînă și heruvimii, asta deja ține de fleacurile în care Mersul lumii nu se încurcă...

Un amic îmi spune

…că un oarecare l-a declarat înfumurat.

”Și ce-a urmat? Pești, Dumnezeu, șuturi cafine central?”

„Nu. I-am zis că-i problema lui, dacă nu știe întoarce pe degete un așa exemplar. E o treabă nu tare complicată...”

Nici pînă acum

…(cînd se dădu drumul dosarului Mineriadei) nu pricepeam grozav fenomenul de care vorovesc mai jos.

Mai exact, despre marea boală a unora, pe Ion Iliescu.

Nu-i iau apărarea. Are cine s-o facă, iar la o adică dumnealui poate ridica mîinile spre cer: „Și eu, ca și dumnevoastră, am fost parașutat pe lumea asta, unde mi s-a spus: <Vezi crucea aia? Ia-o și umblă>...”

O să ziceți că nu vi-i ora (eventual viața) pentru a privi astfel lucrurile.

Ok.

Dar.

Mă uit nepricepător spre bănuitul mediu de viață – al celor care îi doresc lui Iliescu moartea, tot felul de boli incurabile și alte plăceri pe măsură.

Pot bănui că pe acolo asemenea gînduri., asemenea mesaje între semeni se practică pe scară largă. Pot bănui chiar adresări, de genul: „Îți iau gîtu, bă, dacă...!”

Apoi.

Eu știu că pornirile de-ăst tip, cu reproșuri aduse cuiva, au în vedere pe agresor.

Or, dincolo de ce vom fi citit în ziare și privit pe la televiziuni, Iliescu nu avu treabă directă cu noi. Și nici noi, implicit, experiențe directe cu el.

Ca urmare, îmi permit să spun că, pînă la urmă, avem de-a face cu o 'proiecție'. Cu o plasare asupra altuia, de sentimente pe care nu am avut curajul să le expunem adevăratului agresor (pot bănui că e unul din prima tinerețe...).

Și-uite-așa se sfîrșește postul (cel de facebook) și mă aflu mai nelămurit, ba chiar mai spăriet decît la începutul său...

PS
Discutăm mintenaș și despre 1989-90, dar mi-e teamă că nu posed cheie tare diferită de aceea din amonte...

De bine ce Ion Iliescu e tras

…spre zidul execuției, procurori improvizați plasează în recuzita procesului viersurile lui Vali Sterian.

Era să uit de el, de șarmantul cantautor!
Care fu un Huidu avant la lettre.
„Se poate dom'ne, să zici asta...?! A făcut atît bine țării ăsteia...”
„Sînt de acord cu dumneata... Mă refeream doar la povestea aia, cu răposați, de pe Bd. Magheru...”
”Șșșșt... Că ne aud dușmanii. Lasă să fie numai între noi...”

Văd pe aici trimiteri

… – pe extinsă gamă a mișt oului – la o adresare (în final de an 2009).
„Mihaela, dragostea mea...”

Avem ceva talent în a face pe lucrurile frumoase.

Privind brusc gestul lui Mircea Geoană, mi se pare unul sincer. Nu-i de ochii televiziunilor. Candidatul PSD de atunci se afla nițel timid cu doamna, căci e încă la stadiul vorbelor, dar o stimează-iubește sincer.

Dacă aș face un clasament al primelor mărimi afișate cu soții, perechea Geoană mi-i cea mai plăcută inimii...

Apoi.
Încep a mă întreba ce veni Haitei să calce în picioare efuziunea nenorocosului candidat.
Păi.
Ea știe că amorezii-s inși mai slabi. Și deci îi zvîrli mai ușor în țărînă.
Apoi.

Gloata cum o ședea cu ale amorului?
Întreb retoric, deoarece un ghiftuind la sînul lui Venus nu are nevoie a ieși cu obidă în scena publică…

„Ion Iliescu, pus sub acuzare

…pentru *infractiuni impotriva umanitatii* in dosarul Mineriada din 1990".
Care umanitate abia îl votase cu 87%.

Omenească noastră tendință.

De a voi ca ăilalți să se comporte cum dorim noi.

> *În fiecare toamnă, sunt la fel de surprinsă de entuziasmul cu care învăţătorii și profesorii celebrează această sărbătoare păgână. Doar atunci, ei par să uite subit și de salariile mici, și de lehamitea cu care își fac meseria și intră cu toţii într-un soi de transă colectivă, devenind efervescenţi. N-am întâlnit acest entuazism al cadrelor didactice în organizarea unor acţiuni caritabile sau pentru protejarea mediului înconjurător..."*

Se înțelege că, în așa demers, apelul la morală, tradiții și alte alea este indispensabil.
Totul rămîne însă *un băgat peste gusturile celuilalt*.

O iritare că celălalt nu ne este servitor.

Mă nimeresc la două emisiuni TVR.

Una a dlui Striblea, dezbătînd cu invitați (Dincă, Racoviceanu etc.) Mineriada din 1990. În paralel, dl Rareș Bogdan îl are în platou pe Marian Munteanu.

Destul de multă subiectivitate, în ambele scene.
Fiecare își vede interesul (poate nu și lungul nasului).

Altminteri, privesc la Marian Munteanu.

E dintr-o stofă umană de calitate, fără îndoială, dar cînd o ia cu patriotismul – s-a rupt firul...

Eu nu aș avea, cu acesta – patriotismul – nimic, dacă prin definiție nu-i este atașată idee de poveste, de fals, fie el și tare frumos.

Mai spune. M.M., de sporirea rolului Societății civile – despre care dumnealui informații că se va revigora mult și iute.

Iar partidele, dacă nu se schmbă urgent, vor fi înlocuite de altele, căci știe dumnealui ceva...

Mă miră un pic așa siguranță de sine, cît toți și toate se află la mîna *calității* poporului român.

Eu îl înțeleg pe acesta din urmă că țipă despre nemernicia altora, dar mi-e foarte teamă că rezultanta, interfața Sa către conducerea țării nu-i poate fi decît aceea de acum.

Mă mai uit, nițel mirat, la proiectul Rareș B. – M. Munteanu de-a proiecta o emisiune despre Petre Țuțea. Acord dreptul ca dumnealor să posede așa model, așa statuă – dar *chiar nu văd cu cine au de-a face?*

Ce-i drept, cînd ai nevoie de povești despre românism, obiectivitatea și privirea clară pică în plan secund, terț etc.

În fine.

Asta e.

PS

Altminteri, mărturisesc că am „furat" de la dl Munteanu modul cum se adresează., pauzele, o anumită liniște (se înțelege că-s ținte comportamentale, nu le-am asimilat nici pe departe!)...

PS2

Imaginea este de la altă emisiune cu fostul lider al studenților...

Privesc la formula reprodusă în burtieră și mă frec la ochi... E atît de gargaragiu ori nu poate trăi fără acea iluzie, că românii-s un popor miraculos??

(*Miraculos* este un termen din categoria iarba-fiarelor. Precum *jolly-joker* la cărți: merge perfect oriunde!)

Ghinion.

Mare. Să nu judeci ca alții. Ca marea-marea majoritate, mai exact.

Pați precum omul care observă că împăratul nu are haine.

Și care, apoi, nu posedă vreun seamăn căruia să-și expună mirarea.
Căci ăilalți îl acuză a nu vedea bine, ori în ăl mai fericit caz că dorește răul acelei comunități umane.

Isprăvesc azi o carte cu amintiri despre I.L. Caragiale.

Am o mare jenă a-mi comunica părerea, despre caracterul bravului înaintaș.
În paralel, mă scarpin în cap cum de acei contemporani – care vorbesc despre dînsul – nu miros aiureala...
I.L.C. (n comportamentu-I diurn) îmi pare un fel de Țuțea, dar acela nu ținea barim să-și umilească interlocutorul.

Tîmpită situație...
La așa două degete ridicate de elevul Ordean, vine reacție:
„Aaaa, nu! Ești dumneata invidios! Te simți dumneata fir de nisip, atom, nihil – de-aia îi cauți bube în cap maestrului...”

Mă duc să mă bag într-o gaură de șarpe..
Dar te pomenești că și ăla sîsîie, cum că nu vrea să-mi asculte oful!...

Iar îmi fuge mintea

… la zisele dlui Marian Munteanu.
Și ale atîtor alții.

Cînd zici că-ți iubești țara, cred că există două probleme.

Chestia aia, *Țara*, e ceva greu de identificat.
Dacă, să zicem, o iei de un spațiu geografic, cred că-ți trebuie ceva efort pentru a face abstracție de semenii care o locuiesc. Și de omenește lor (atît de bine reproduse în media locului!)[1].
Respectiv că există prin lume și numeroase zone asemănătoare, cu nimic mai puțin în grațiile Ziditorului la vremea cînd au fost aduse sub soare.

În practică, și dincolo de toate mărețiile vehiculate, cred că prin așa formulă se umple o gaură interioară... Sufletească.

[1] DI Grigore Cartianu rezolvă original problema:
„România mea înseamnă: * toți oamenii buni din țara asta; oameni care nu suportă hoția, minciuna, aroganța, mitocănia, prostia; * românii frumoși pe care i-am întâlnit în turneele mele, cu cărțile, prin țară și prin diaspora; * prietenii necunoscuți care-și revarsă bunul-simț pe Facebook; * sutele de mii de oameni care au stat la cozi infernale pentru un vot; * procurorii și judecătorii care nu contenesc să taie tentaculele Caracatiței; * dascălii care continuă să ne învețe carte fără a ne impune taxă de protecție; * medicii care au grijă mai mult de sănătatea noastră decât de bunăstarea lor; * tinerii care au învățat să spună "nu" și să strige "ajunge, tâlharilor!"; * compatrioții care, oriunde în lume, au găsit drumul spre performanță; * politicienii - puțini la număr - care au înțeles sensul expresiei "a te sacrifica pentru țară"; * ziariștii - tot mai puțini - care, între a-și vinde conștiința și a muri de foame, aleg a doua variantă; * oamenii simpli care, deși nu știu multă carte, și-au păstrat intactă demnitatea; * țăranii cu mâinile crăpate de muncă și cu fețele arse de soare; * cosașii cu care am mâncat din aceeași strachină și cu care am băut apă din același urcior; * bătrânii legendari de pe ulița copilăriei mele; * oamenii onești care scriu istoria chiar dacă nu-și propun asta; * întreg universul construit pe Dreptate și Adevăr.
România mea are nume și prenume, dar e populată și de mulți anonimi. La mulți ani, România mea!

De ce cu acel subiect și nu cu altul? Pentru că pe vremuri ni s-a băgat în ca o chestie. Dacă dai ascultare nevoilor... Societății, o să-ți fie minunat.

În ultimul caz, mă refer la tipii cu oarece obraz.
În paralel cu dînșii, gargarisesc minunat pe aceeași temă lichelele.

Decît să șed a condamna

… pe Ion Iliescu, m-ar interesa să aflu cît mai multe (obiective!) despre acei ani, 1989 și 1990.

Într-adevăr, am avut baftă și nu am aterizat cotonogit rău prin vreun beci de poliție, în iunie 1990 (cum văzui în film la B1, în seara asta).
Dar să nu te mai inflamezi de cele de-atunci e și semn că știi să accepți o înfrîngere...
Respectiv că viața poate fi și altfel decît vine bine comodului din tine...

În spatele inteligentului trucaj

…ridică două degete (ca în banca școlii) niște chestii.
Una e iritarea că acela (al lui Oprea) se află sus, iar noi – cei cu Sine tare umflat – nu.
A doua școlăriță voitoare a spune ceva se află convingerea că acolo, sus, plouă cu cîrnați. Și că nu faci mai nimic, doar asculți *ni-na, ni-na*...

Am sentimentul că, de-am sui la loc socio-politic cu verdeață, am face taman ca bestia încriminată acum.
Și știți de ce zic asta?
Pentru că iritările de tipul ăsta pornesc de la rezonanța cu acela...
N-o să ne irite foarte mult președintele Uniunii Scriitorilor ori al Academiei Române... („cine-s hăia, coane??”).

Ca părere a dumnevoastră...

Dacă un ziar oarecare – jonglînd de mulți-mulți ani cu noțiunea de adevăr... – vine cu o nouă pastilă, cît de în serios îl luați?

(Dacă un domn Vlad Petreanu îl ia ia de bun – e problema dumnealui...)

Subsemnatul, unul, numai cînd vede titlul tărășeniei se liniștește. Eventual îl ia rîsul.
„Puterea unui simbol mort pe motocicleta aroganţei...”

Ca fapt divers. Cînd careva se plînge de aroganța altuia, îl întreb scurt prin ce stație RATB i-au subtilizat pickpocketii mintea...

Ziceți că se află urîtă vorbă, ceea ce spun?...
Corect.
Nu mintea i-au sublitilizat-o, ci restul de obraz.
Plînseturile asupra aroganței cuiva au un fond de-a dreptul banal.
Pe-acolo, e oftica pe acela, că el are forța, îndrăzneala de a fi arogant. Iar noi, ba.

PS
Rîsul naibii, la acest material al serioasei gazete „Adevărul”, începe totuși cînd veți da ochi pe figura autorului.
Prin toți porii respiră amicul bun simț!

”Despre lipsa de curaj a marilor oameni de stat ai României...”

Puteți bănui lesne că pe-ăi de-aștern așa reproșuri la gazetă îi dă îndrăzneala afară din casă...
Nu-i zi să nu iasă singuri la colnic.
Noaptea.
Și numai cu palmele goale, vorba cînticului...

A naibii e pielea pe ei!
De gargaragii.

Domnul Aurelian Pavelescu

… se află modest.

Eu, în nemernicia mea, aș fi adăugat hărții Sfintei Patrii România și toate locurile unde – spun istorici de încredere – ajuns-a Burebista...

”Ce onoare să aibă, interlopul ăsta

… pe care-l acopera toata haita?”

De curiozitate.
Cum arată Dumneai, Onoarea?

Stați să mă țin strîns de burtă...
După aia, dați să curgă definițiile...

Dau peste o zisă

…atribuită lui Confucius.

În paralel, meditez la hibele pe care – fie și un cîrcotaș sinistru ca mine – le identifică în gesturi diurne I. L. Caragiale.

E o mare problemă cu perisabilele din scrisele Oamenilor mari...
În paralel, se duce dracului giudețul social dacă Mai-marea-domeniului (adică Soțietatea) acceptă că stîlpii de susținere îi deveniră de luat în glumă...

De cîte ori posedă ocazia

… Societatea bate cu telul niște ouă (ca să aibă voce forte!) și vituperează împotriva singurătății ființei umane.

Ba să am pardon! Mă simt minunat cu mine!
Ziceți că la vîrste de bolești voi medita altfel?
Nu aș băga mîna în foc.

Ador vorbele mari

De pildă, interesul național.

Dumnealor, v.m., au fost lansate în agora cu interes bine stabilit.
De către șmecheri.

Unul dintre ele (adică interesele) este să nu te apuci vreodată a medita la Mărețiile în chestiune.
A medita e chestie foarte legată de a mirosi că vreun resort ori mai multe din acea lucrare (totalitară...) scîrțîe.
Cînd cineva, cu tonul ritos de rigoare, îți zice de interes național, poți fi sigur că nu-ți va fi luată în serios măcar deget mic de obiecție – în acea campanie în care îți poți pierde avere, familie ori viață .

N-avu de lucru, nenea ăla

…care mă întrebă – pe aici – de ce nu am și eu modele în viață (și care să mă îndrepte pe calea cea dreaptă, să nu mai șed a cîrcotăși la unul ori altul...).

Observația aceluia fu justă.
N-aveam modele.
Apoi s-a urnit ceva în genul „Să nu te gîndești la elefanți roz!”.

Zilele astea îl am de model pe Nae Ionescu (asta de bine ce-am protectat undeva, ieri, o imagine din redacția „Noii reviste române”, 1912).
Îmi place (în perioada asta, căci peste o săptămînă îmi iau altă proptea existențială!) amoralismului. Fără Dumnezeul dumisale.
Cu filosofia înaltă stau mai prost, cu urmatul de școli în general – dar n-o să ne împiedicăm în atari amănunte...

„Domnu', ai grijă să nu te certi cu vreun Carol II...”
Corect.

PS
Anterior, pe soclul modelelor șezu omul-Arghezi (căci eu, cu poezia...). L-am dat eu jos, dar îl țiu pe aproape... Infantilul la infantil trage.

PS2
Vă întrebați cum de rabdă pămîntul pe-ăia care vorbesc într-una (doar) de propria persoană? Și eu.

Un cetățean îndruga ieri

… verzi și uscate.
Între ele: *„În fața aceluia care nu ezită cînd îşi urmăreşte ţelul, soarta se predă.”*

L-am întrebat dacă tărășenia e de luat chiar pe nemestecate...
„Eee, nu chiar așa. Are și instrucțiuni de folosire, ca să nu-ți prinzi degetele. Să nu te dai legat și visător ideii... Ochii cît ceapa la imprevizibile rămîn valabile și pe acel drum...”

Aha.

Am toată înțelegerea pentru condiția femeii.

Carele trebuie a supraviețui în lumea asta, să procreeze apoi, bașca să gestioneze relația cu 'animalul atît de capricios care este bărbatul' (citez, cred, din J.J. Rousseau, 1765).
Dar există gesturi ale urmașelor Evei (moștente altminteri de la numita) cu care mă împac mai greu... Barim acu', la bătrînețe...
De pildă, fluturatul de nuri sub nas masculin, și la care să stau de lemn Tănase.
Adică nici măcar, cu pupile mari, să meditez cum i-ar sta aceleia în crîng. Sub clar de lună. Și fără haine.
Zic astea și pornind de la un mic incident, pe aici.
Cînd, pentru a-mi atenua impactul unor zise nițeluș critice (nu pot jura a fi fost și inexacte) am spus unei doamne că o iubesc.
La care am fost amenințat scurt că voi primi blocare.
Ca un ins nesigur pe mine, am șezut apoi a gîndi profund.
Nu puține doamne plăng după iubire, iar cînd aceasta apare – fie și sub forma amintită – amenință cu blamul Fb.
De parcă e vina domnilor că vorbele cu pricina tulbură...
„Da, dar noi vrem ca așa declarații să vine în condițiile cutare, de la insul cutare...”
„Păi, așteptare plăcută, atunci!...”
.
Ziceam sus de tot c-am înțelegere pentru condiția șamd. Nu-mi schimb părerea.
Dar nici dispoziția de a puncta o chestie ori alta.
.
PS
„Huooo! Misoginule!”

Pe undeva

„Mare e gradina METROULUI /\/
EA. Pe peron. Cu "aifon" -probabil XXL- la ureche: "Da, fata. M-a batut. Si ce? Da. E gelos. Deci, mă iubește. Da, fată..."
.

MI SE PARE MIE, ori duduia aceea (cu i-Phone) are dreptul să gîndească după cum socoate ea mai bine?

Haios aici este că există pîine de mâncat, dacă vrei să afli ce-o mînă pe cîrcotașă (căci o Evă observă acea scenă) în luptă...

Plus de ce duduca inițială îl place pe tipul gelos.

PS

„Bă, Ordene, dacă noi ne apucăm a te psihanaliza pă matale, îți va plăcea?!”

Se înțelege că nu! Am atîtea de ascuns!

Nu știu cum se spune în ungurește:

„Bravo, domnu Viktor!”

> *„ Apărați Europa! De ce vedem la TV doar femei și copii, când 70% dintre migranți sunt bărbați care arată ca o armată?*

În paralel.

De ce să ne lătrăm cu ungurii, în loc să ne uităm ce e de învățat de la ei?

Dacă „furăm” comportamental, nici nu mai e nevoie a țipa la ei, că exagerează (oare?) cu secuismul...

Zic și eu.

Bănui că

… pînă la Sfîntu-așteaptă ne vom schimba atitudinea...

Poză (de Dinu Lazăr), cu un bucureștean vîrstnic, pupînd mîna unui miner.

Comentarii, la 2015 (nu fură cu ton depărtat nici din 90 încoace..):

> *„Cumplit! Îmi amintesc cum ii aplaudau trecătorii aflați pe trotuare pe mineri...*
> *„ De privit si de tinut minte! Raul cel mai mare ni-l facem singuri, e in noi.”*
> *”O fotografie cit o mie de cuvinte !!! sigur e si pupator de moaste!”*

Unul din aste suflete fine **nu șade a se întreba** ce-i veni ăluia, ori gospodinelor celor hulite..., de-au procedat așa. Și că, în general, de ce trebuie să se înghesuie aceia a trăi cum vor alții?

PS

O problemă mică de tot.

Instinctul (bazat inclusiv pe date meteo din imagine, pe unghiul soarelui, pe stil tensiune mineri) îmi zice că poza nu-i exclus a fi fost luată **în septembrie 1991**...

Și nu iunie 1990.

ONG-uri cer demisia lui Oprea

„Poliţia şi Ministerul de Interne au reacţionat ca nişte miliţieni ceauşişti”

> *”Mai multe organizaţii neguvernamentale, între care Expert Forum, Centrul Român de Politici Europene, Freedom House România și Grupul pentru Dialog Social, cer demisia ministrului de Interne Gabriel Oprea, după moartea poliștistului Bogdan Cosmin Gigina, aflat în coloana oficială a lui Oprea”*

Mi se par niște neserioși, frații oengiști de acolo... Ca să nu spun lichele.
Asta raportat la firea lor (nu-mi cereți detalii, că nu tac un ceas!)

Dar, în situațiune, se mai pune o problemă. Care-s șansele, ca prin așa gest, să modifici atitudinea 'Miliției' cu pricina (bănui că asta urmărim...)?
Vă spun eu: nule.

Un om inteligent (bănui a nu fi cazul, între enumerați...) cată a observa cît mai bine 'adversarul', iar apoi ia o măsură deșteaptă. Care să mulțumească pe ambii, dacă tot s-au nimerit actori pe aceeași Scenă.
La șmecherii de aici, altele îi mînă în luptă (aici, iar e de vorbit un ceas...)/

PS
Mă uit la un material, aici: http://freedomhouse.ro/
„Freedom House promovează **cu eficiență** (s. MO) valorile lumii libere...”
Dacă nu v-oți lăuda voi...
E precum la „România curată”.
Gargară înaltă, dar gesturi de mahala:
„Marga a minţit când a spus că nu a luat bani publici “de pomană” de la UCB Târgu-Jiu”

Un cetățean

…cu o figură comunicînd cît pentru un volum gros, ridică întrebare:

> *„Gorghiu cere demisia lui Oprea. Kamikaze sau curaj şi normalitate în politică?”*

Ziceți-mi și mie, să nu mor prost... Ce e aia normalitate în politică?

1.
De ce pot paria că domnii precum ăl citat zic Doamne-ferește! a se îndrepta lucrurile... la cine ar mai lătra dumnealor?
2.
Normalitate aceea e o noțiune sfîntă. Nu are șanse de viețuit, Fiind totodată și-al naibii de vagă.
3.
Cum poți avea normalitate în politică, dacă cetățeanul simplu, respectiv gazetarul rămîn cam aceiași?

Meditez nițel

… la formula gazetărească „șocant”.
Pe care văd c-o practică și ditai finuț Digi 24.
Mie unuia, de-mi vine careva cu alcătuirea asta, îl asigur că vara e cald.

Nu izbutesc a mă pune și pace – aici – în locul celuilalt! Cum e cînd așa formulă își trezește apetit pentru vreo știre.
Și cît de dureros este să-ți apară în față banalull: „Informații noi despre accidentul cutare...”

Am sentimentul că tărășenia se trage de la neputința de a trăi (nu e vorba de subsemnatul) și altfel decît în mediu agresiv.

Îh.

Tînăra femeie de la Digi comite o greșeală.
Ca semn al tensiunii inevitabile în vreo redacție de acel gen, respectiv al limitelor omenești.

Imediat se trezește specia umană…

(...românească barim, căci pe afară nu am prea umblat.
De ce vorbesc 'in integrum', specia? Pentru că sîngele indicat mai jos e dorit și de public, și de gazetari...).

”Gafă imensă la Digi24.
Marian Munteanu, întrebat dacă a participat la Mineriada din 1990.
REACŢIA fabuloasă a fostului lider al studenţilor”

Să mă iertați dacă-mi fuge mintea aici la o poveste Ion Creangă.
Aia unde un sfînt replică unui țăran cătrănit...: „P... să fie!”

Adică, dacă așa stil vreți voi de tratat vreun biet greșitor, de el să aveți parte, cînd – inevitabil – veți cădea în umană abatere!

A face pe prostul

…și riscurile aferente.

De fapt, mai jos nu e vorba chiar de-a face pe limitatul, cît că rămînem uneori într-un stil de acțiune, uitînd că nu ni-i singurul util.

Mai în clar.

„ De nervi, saptamana asta s-a intrecut in aruncat mizerii, fix cum fac colegii lui de la Antena 3: "Ori de cîte ori Codruța Kovesi se scoală cu fața la cearșaf, deoarece doar a visat că-i sexy, iar Florian Coldea e supărat că nu-i ies stelele de pe epoleți la numărătoare..."

Uneori uităm că se poate ivi și altă nevoie în relația cu vecinul, decît aceea de a ne expedia rahat, aproximativ ca peste fileul terenului de tenis.

Respectiv aceea de a convinge.

Ori, mai greu, aceea de a pica la compromis.

”Gabi Oprea pe înțelesul civililor.

Gabi Oprea e o complicitate și o speranță. În 1993, la doar 10 ani după ce devenise ofițer al Armatei române, Gabi Oprea se retrage în rezervă. Avea 32 de ani și un răuvoitor ar putea să spună că i se făcuse poftă să pape din pensia statului român.”

Părerea mea.

Stilul ăsta, cu acreală goală (evident împănată cu finețuri de ins școlit/superior) e cel mai bun semn că acolo vei rămîne, ca ființă umană și pe o scală.

Că stai pe loc nu ar fi în sine o dramă.

Viața are însă o însușire nu tocmai fainã.

Ne duce ființa spre mai-rău (sau barim ceva unde se cere dureroasă putere de adaptare).

Deci, cînd stai locului, nu prea stai..

Condeiele de acest tip, plus tipii care le admiră, nu au treabă cu aducerea de plus-valoare ființei personale.

Oare de ce nu poți spune

…vorbe ca astea și pe alt ton? (La bani mărunți, nu ești ca Oprea doar cînd nu te manifești ca el...)

> / Titlu articol: „Tovarăşu' Oprea, iertare că vă deranjez în universul paralel. Dar, hai, demisia! Cu tot cu Ponta şi Iohannis /
> *„M-am tot gândit, tovarășu' general Oprea, la polițistul care a murit pe conștiința dumitale. Nu știu dacă realizezi că o ai, dar sigur te va ajunge și conștiința asta într-o zi. M-am tot gândit la cât de laș trebuie să fii ca, timp de două zile, să nu spui nimic. Să vrei să îngropi totul. Să crezi că chiar poți șterge absolut toate urmele. Să ai sentimentul acela minuscul, oribil și inuman de a crede că chiar îi poți prosti pe toți."*

PS
Multe-s scrise și pe chipul fetei ăsteia...
Ia să ne uităm!
Cît nu doarme noaptea de moralitatea țărișoarei?
Cum vorbește, cu amicii în jurul vreunei mese din centrul Vechi?

„M-am tot gândit, tovarășu' general Oprea..."

Floricelele de acest tip, *tovarăș, miliție, general* trădează de fapt nesiguranța autorului, întru puterea de persuasiune a materialului său...

El se teme totodată ca cititorul – care, la o adică, nu-i din material tare diferit de al lui Oprea – să nu alunece/rămînă în vreo simpatie față de acela...

În rest. Și trecînd la lucruri nițel mai serioase. Cui prodest dacă pică Gabriel Oprea?
Ghiciii!
Și cum salivează – acei posesori de chipuri minunate – la gîndul c-ar putea fi aruncați spre putere?

PS
Completare, întru stil:

> *„... polițistul care a murit pe conștiința dumitale. Nu știu dacă realizezi că o ai, dar sigur te va ajunge și conștiința asta într-o zi. M-am tot gândit la cât de laș trebuie să fii ca, timp de două zile, să nu spui nimic. Să vrei să îngropi totul. Să crezi că chiar poți șterge absolut toate urmele. Să ai sentimentul acela minuscul, oribil și inuman de a crede că chiar îi poți prosti pe toți."*

De bine ce-am terminat

…o minunată mîncare de varză, mintea se pune a fugi. C-așa e ea, fuge...
Și se oprește la ideea de filme porno.
E interesant domeniul.

Deci am un animalic în mine, iar o mulțime de tipi de treabă, în frunte cu Societatea, se apucă a interzice vizionarea (eventual instruirea erotică) sau în ăl mai bun caz face mișto.

Bravo măi, băieți (și fete)!
Deci eu trebuie să-mi iau cu huo, o ditai parte interioară, că așa vă prinde vouă bine...

În rest, cînd aveți timp liber, putem discuta de niște povești, deloc puține...
Asociate interdicției / blamului cu pricina.

„În afară de Băsescu mai candidează

… careva la functia de presedinte PMP? Sau e ca la PSD?”

Mi se pare mie, ori aia e treaba lor?
În rest, eu am auzit de patul lui Procust, nu de acela al Democrației...

PS
E tare haios că.
Dacă bătea vreun alt vînt istoric, să fi văzut un 75% (sînt amabil...) dintre partizanii democrației, cum ne perorau – similar de chitiți – despre abateri de la spiritu comunismului, fascismului și altor -isme....

Oare ce-o să fie, peste 50 de ani, sub soarele ăsta?
La o adică, asta e treaba ălor mai tineri ca mine... Ei vor trebui să-și ia măsuri, pentru noile haine ideologice...

Alina Mungiu-Pippidi: ”Să se deschidă…

… un dosar nou cu cine a îngropat faptele Revoluției”
Mi-i simplă opinie personală.

Evident, fiecare poate cere ce vrea.
O nouă analizare a dosarelor.

Ca ins aerian ce mă aflu, mă dau nițel înapoi (ori ridic un kilometru sper cer) și observ un lucru.
O înlănțuire.

O anumite firă a poporului ista, în contact cu numite vînturi externe, a născut o supunere acută unui tiran.
Acela nu a putut fi smuls din jilț – din necesități devenite de-a dreptul sanitare continentului – decît printr-o acțiune neconvențională.

Una de nelăudat prin cărțile de istorie.
Alta mai bună nu s-a găsit – și, slavă Domnului – s-au străduit într-acolo minți deștepte ale mapamondului.
S-au străduit și ținînd cont – inevitabil – de realitățile continentului, la acel decembrie 1989.

În rest, observ că romînii ne aflăm împrărțiți în trei categorii.
Cei ce lecturară două-trei cărți bune și luară lucrurile cum sînt (fie și consipirative).
O masă largă ce nu-ți bate prea mult capul..
Și niște solicitanți – vocali – precum doamna Mungiu.

E un pic și vina noastră, că-n decembrie ajunsese încurcătura atît de mare, că a putut fi măcar în parte golit grajdul (lui Augias) doar prin acea tărășenie în bună parte ocultă.

Oare dna Mungiu chiar nu simte despre ce e vorba, ori este încă o dată angrenată într-o acțiune tip 'România curată'. Adică ia un subiect real pentru (eminescian!) a se lustrui pe sine...

Gloria mundi nu se află eternă...

Pas de amintește asta unui îmbătat de succes în prezent – mai bine îl/ne înjuri de mamă…

Îmi atrage ieri atenția o prietenă

… despre o bloggeriță de la Adevărul.
Mai exact, că și-o amintește de-acum cîteva luni – cînd întreba violatorii de la Vaslui dacă tot așa... s-ar fi purtat cu propria mamă.

Care că blogerița noastră se află norocoasă.
Că nu a dat în grupul acelui de vreunul care să zică „Da...” și să se aștearnă a descrie cum a decurs amorul (forțat sau ba) cu propria născătoare.

Nu spun astea neapărat ca să vă fac părul măciucă..
Dar mi-am amintit de asemenea gen de situație – cu o zisă a jurnalistului, a seamănului în general), care vrea să te dea gata. Și la care îi poți da totuși cîte un răspuns de nu-l poate duce.

Glume

„Excelent articolul lui Sorin Ioniţă referitor la generalul izmană Gabriel Oprea...”

Să urci pe scena revistei „22” (nu uitați, a Grupului pentru Dialog Social – dialog social...) iar de-acolo să-ți ridici poalele:

„Şi aşa se sfârşi cariera generalului zis de aici înainte Groapă: cu o cădere în gol la fel de rapidă şi spectaculoasă cum îi fusese şi ascensiunea, la o vârstă relativ fragedă pentru un politician...”

Siguranța de sine a, pardon, omului prost.
Că se sfîrșește cariera a aceluia (în țata unde nimeni se compromite...). Și că lumea îi va spune *Groapă*.

Aniversarea Regelui.

Inevitabil, dau ochi spre îndărăt.
Acela al monarhului de pînă în 1990, respectiv după.
Teamă mi-i că nu făcu mare lucru, în ambele perioade.

Bănui că mi-i permisă așa apreciere, și fără a-mi fi atribuite neam prost, respectiv mare boală pe mărețul monarh.
Ce-i drept, nici rele nu făcu. Căci se putea și asta.

Om sub vremi. Și sub... uman.
Spun ultima chestie pornind de la firea a-vitală pe care i-a pus-o soarta în viață.

Altminteri, regele mi-i drag, poate pentru tragismul care i-a *fier-roș* viața.
Chit că se putea, și aici, franțuzescul 'le pire' (mai-rău), cu vreun glonț scăpat de la mulții băieți de treabă ce i-au umblat prin preajmă...

L-am crezut om serios

… pe Cătălin Tolontan. . Sau poate nu mă obișnuiesc cu modul de a fi al unui ziarist, fie el și de succes.

„S-a umplut paharul. Sîntem într-o stare de revoltă asemănătoare cu cea din ianuarie 2012.
Așa cum în ianuarie 2012, oamenii n-au vrut să-l lase pe Raed Arafat să fie demis printr-un telefon pe TV de către președintele Traian Băsescu, la fel, românii nu înghit ca Victor Ponta și Gabriel Oprea să lase nelămurite circumstanțele morții agentului de 28 ani, Bogdan Cosmin Gigină.”

Mă scarpin în creștet... Ce-i vine unui om să aștearnă povești d-astea?
Se crede demiurg?
Ori servește – conform ideii murdochiene – părții sale de public *orice* vrea aceasta să audă?

E o diferență mare față de 2012.
Atunci au fost decisive tăierile salariale. Care au atins categorii largi de cetățeni.
Azi, pe de o parte se stă mult mai bine, la capitolul venituri.

În plus, despre povestea cu motociclistul mort a auzit – totuși – o mînă de oameni. Ne facem noi iluzii – cei precum dl Tolontan ori dna Pippidi – că ăia de la Făticeni ori Cavnic se perpelesc în crucea nopții de revoltă.

După cum.
Las-o, domnule Cătălin, în pasca măsii! Ce frumos o tragi din condei, pe coarda inimii, cu două prenume ale agentului plus vîrsta-i...

Că veni vorba.
Nu văd pe nimeri revoltat asupra săpătorilor acelor gropi, fatale polițistului.

Mă uit la tărăboiul

…din jurul polițistului picat fatal într-o groapă.
Cred că nu m-ați auzit pe-aici cu lamentații, asupra șacalilor de la vîrful societății.
Dar de data asta parcă-i de spus că o haită vrea să ia locul alteia, lîngă – pardon – căprioara răpusă.

Avînd în vederea încrîncenarea materialelor media, pot bănui sumele pompate pentru a-i dărîma „pe ăia”. Și pentru a ajunge alții în fruntea bucatelor.

La care frunce lucrurile se anunță mult mai roze decît acum vreo patru ani.
În paralel, acele animale de pradă calculează a lua puterea înainte de alegeri. Pentru a-și asigura un an în plus la țîța Vacii.
Deduc de-aici și că nu-s speriați deloc de-alde Codruța Kovesi. Deși asta (sfidarea DNA) nu e neapărat curaj, cît iresponsabilitate. Mai exact găuri interioare de umplut cu lopata bănetului.

Sper a nu ne face iluzii că politicieni și – mai ales – ziariști nu mai pot de durerea amărășteanului ajuns la un moment dat în escortă de știab...

”Trăim intr-o țară

… în care hoția a ajuns la nivel de cinste, minciuna la nivel de buna purtare, jignirea, tâlhăria buna educație...”

E tare fain (chit că nu servește la nimic) să privești în spatele cuvintelor... Doamna citată mai sus e de fapt iritată că nu poate f... (în sens figurat) ea pe alții.
Că nu poate fi ea oleacă sadică, în carnea celorlalți...

PS
Înțeleg mecanismul psiho care te face să spui că azi e sfîrșitul lumii („hotia a ajuns la nivel...” etc)

/ Paranteză.
Cînd interesul personal o cere, poți spune tinerilor că ce vremuri bune au apucat, nu ca matale – care ai suferit mult pă vremuri. /

… Dar un pic de haz tot îmi rămîne.

Bineînțeles c-așa declarant n-a pus mîna pe cărți de istorie, să vadă cum era cu hoția în epoci românești trecute...

Un cunoscut gazetar

Eu l-aș crede – în multe afirmații ale domniei sale -, dar ghicesc iute în tonu-i că obiectivitatea nu-i stă în preajmă.

Poate mă înșel, dar primordial îi este a face pe celălalt în foi de viță, nu a mirosi cît mai îndeaproape adevărul. Mai pe românește, în a-l batjocori prelungit pe celălalt.

Precizare: nu mă aflu între cei care-l cred pe dl Oprea un sfînt.

> *„Dumneavoastră şiţi pentru ce a murit acest băiat de 28 de ani? Eu ştiu: a murit pentru interesul naţional. Aveţi vreo îndoială în direcția asta? Eu nu am. Orice deplasare a domnului Oprea, chiar şi când se duce la closet, e în interes naţional...", a comentat Cristian Tudor Popescu.*
> *„Dacă era sau nu urgentă această deplasare a domnului Oprea cu escorta respectivă? Toate deplasările dlui Oprea sunt urgente, toate. Dânsul se mișcă continuu ca sa vazăunde e interesul național. Interesul ăsta național e așa, ca o zvârlugă: se duce de la Dragnea la Ponta, de la Ponta PNL, pe urmă la Cotroceni, după aia la UDMR. Și dânsul trebuie tot timpul să facă naveta cu mare viteză, ca să vază unde e interesul național și să-l mențină..."*

„Fericirea nu o primești de-a gata

… ea vine din acțiunile tale." (cutare, despre fericire)

Eu cred că atenția mare spre ideea de fericire vine din neputința de a te simți bine-și-atît.

Poate se mai trage și dorința ca momentele plăcute să fie permanente.

Puitor, ca tot omul

… de cîte-o seară romantică, gîndul mi-a fugit la fondul sonor.

La melodiile de dragoste.

Cred că așa piese (eventual de extins la scrise) spun ce nu sîntem noi în stare a vorovi direct partenerei/partenerului.

În paralel, textul și acordurile melodiilor de amor se duc direct în adînc (ăla psihic...).

Provocare.

Să spun partenerei – fie și precizînd că e o (inevitabilă) tărășenie de moment – cele susurate un cîntăreț 'inimos'.

Ce nu te omoară te întărește...

Iarba fiarelor

Adică ”Rrrromânii”.

(E vorba aceea care ne scoate din a-fi-nimic. Din disconfortul – să nu spun groaza – acelei stări...)

.

Și care-i formulată cu articol hotărît.

Adică *toți-toți* – în cazul acesta – nu înghit...

> *„Românii nu înghit ca Victor Ponta și Gabriel Oprea să lase nelămurite circumstanțele morții agentului de 28 ani, Bogdan Cosmin Gigină.”*

Îți dai seama cît de mult îl doare (în posterior, de adevăr), pre autorul citatului...

PS

Apropo de ștampila naționalistă pomenită mai sus.

Și precizînd din start că subiectul poate fi tratat de specialiști (dacă n-are vreunul de lucru...)

Noi chestia asta cu rrromânii în sus, românii în jos n-o facem aflîndu-ne pierduți singulari prin vreo metropolă străină.

Ci acasă.

Între noi – majoritatea neștiind ce e aia palmă de teritoriu străin.

Deduc de-aici că sportul patriotic cu pricina trimite mai degrabă spre confecțiile oficioase plasate de generații în sufletul nostru, al ălor de sub Carpați.

Lucrăturile din categoria „romîn cu șapte vieți, cu pieptul de aramă ”etc. (se poate cita aici și din Dl Vucea)

Găsesc pe aici un desen

(posibil al lui Dan Perjovschi).

Onoare...

Chit că nu prea e la modă.

Eu am trecut de vîrsta cînd luam în serios vorbe precum 'onoare'.

Îmi aduce minte de hoțul care-ți arată bolta cerului, în vreme ce mîna îi pornește la buzunarul tău.

Aha. Cred că atunci cînd vînturi idei precum onoare, respect, stimă – ele devin sfinte.

Adică numa' bune de manipulat prostuții.

E preferat să le practici și să nu spui nimic de ele.

Nimeresc o imagine

…postată acum cîteva săptămîni, aici...
O bîrfisem și atunci, dar acum o mai iau la un set interesant de observații.

În partea stînga, pe amicul scriitor îl deranjează ce fac alții, în ograda personală a acelora.
Nu face asta însă aiurea, ci pentru a urni și pe-alții – contra îmbuibaților.
Acei 'alții' aflîndu-se invidioși.
Pe linie erotică de data asta.
(Scriitorele fiind pe linia copilului-mic și atît. În unele regiuni li se spune și „Muieți-s posmagii”).

În dreapta, urmează iar jelanie de fraierit.

Zic poate bine, *de fraierit*, căci un om normal apucă a întreba:
„Da' ce valori sînteți voi, neamule, de n-aveți nici d-unde bea apă?? Și ce valori sînt alea, care se-apucă a visa măriri, minunății – iar apoi stau cu regrete după acei cai vezi pe pereți?”